

Giới thiệu Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày

Truyện Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày của tác giả Nữ Vương Không Ở Nhà là một câu chuyện ngôn tình cổ đại, trùng sinh. A Nghiên trải qua chín kiếp, mỗi lần đều chết rất bí hiểm nên nàng vô cùng thống hận Tiêu Đặc.

Kiếp này lại gặp, mục tiêu duy nhất là giết chết đối phương, trốn trốn trốn. Nhưng có một chuyện xảy ra, Tiêu Đặc yêu nàng, quan tâm chăm sóc. Nàng bối rối giữa yêu và hận, hay là quyết định trốn trốn, trốn. Một đôi oan ngẫu ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bắt Đầu Từ Một Khối Bánh Ngọt

Đời này, nàng tên là A Nghiên, chỉ là một cô nương nông thôn bình thường.

lúc này nàng đang theo Bành nhị nương ở nhà cách vách, đứng trước một đại môn màu đỏ thẫm, chờ đợi một kỳ ngộ bất ngờ.

Vài năm nay tình huống trong nhà nàng không tốt, mấy ngày trước Bành nhị nương giới thiệu một công việc làm nữ đầu bếp, nói là hôm nay tới thử xem.

Hiện giờ đã vào thu, áo ngắn trên người nàng có vẻ đơn bạc. Huống chi đây là áo từ năm ngoái, năm ngoái rộng thùng thình, năm nay đã ngắn, càng làm cho nàng toàn thân rét run.

Nàng ôm cánh tay, chà xát qua lại, nhin không được hỏi Bành nhị nương: “Chúng ta lúc nào có thể vào a? Đây đều sắp chết rét ...”

Bành nhị nương lườm nàng một cái, trách mắng: “Đây là đại gia, không phải như thôn chúng ta, người không có quy củ như thế, không được ôm cánh tay, trông hạ tiện, không phóng khoáng.”

A Nghiên nghe lời gật gật đầu.

Bành nhị nương nhiu lông mày thờ dài, tuy nói A Nghiên này coi như là nàng nhìn từ nhỏ đến lớn, nhưng cô nương này gốc làm việc gì lúc nào cũng gốc làm cho nàng không tưởng được, tỷ như hiện tại.

Cô nương bình thường đi tới nơi này, một nơi xa lạ lại khí phái, không phải là nên câu nệ cẩn thận sao, nàng lại không có bộ dáng cô nương gia.

Vốn định nói vài lời đầu, bất quá nghĩ tới nàng ấy mê muội hai mươi lượng bạc, vẫn là quyết định đối xử tốt một chút với cô nương này đi, dù sao nàng ấy cũng sống không được vài ngày nữa.

Đúng lúc này, cửa nhỏ bên cạnh cửa chính màu son mở ra, một người trung niên ngẩng đầu từ trong khe cửa đi ra. Hắn toàn thân đều trắng trẻo mập mạp, mặt càng giống một cái bánh bao mới ra nôi, trên đầu bọc một cái khăn bạc, mặc trên người một thân áo bào trắng, toàn thân chỉ có một chữ hình dung: trắng.

Người trung niên này là biểu cửu của Bành nhị nương, nhìn nhìn A Nghiên, ngược lại thật hài lòng, tiểu cô nương thủy linh thanh tú sạch sẽ, vừa nhìn cũng không phải là người ở bản.

Hắn nói với A Nghiên: “Đến đây tiểu cô nương, người tên là gì? mấy tuổi? học được tay nghề làm điểm tâm từ nơi nào? Trừ điểm tâm, biết làm chút ít cái khác?”

A Nghiên nháy mắt mấy cái, tiến lên: “Ta tên là A Nghiên, ở thôn Ngưu Thung Tử, cách vách nhà nhị nương, hai tháng ba ngày nữa là tròn mười lăm. Tay nghề này ta là đến hiệu ăn trên trấn học được, biết làm điểm tâm, biết làm rau, biết làm một ít đồ ăn, còn biết nấu canh.”

A Nghiên nghiêm túc chăm chỉ trả lời vấn đề từ đầu chí cuối.

biểu cửu này nghe thấy phi thường hài lòng, vỗ đùi: “Ai nói người gốc đây? Đây không phải là một khuê nữ rất cơ trí thông minh sao, xem này mồm miệng lanh lợi, đôi mắt cũng sạch sẽ, tay cũng trắng nõn, hảo, thật tốt!”

nghe được lời này A Nghiên choáng váng, nghiêng đầu nhìn biểu cửu, trong lòng tự nhủ đây là tuyển đầu bếp sao?

Nhưng biểu cửu căn bản không cho nàng cơ hội phản ứng: “A Nghiên a, về sau người đi theo ta đi, làm đồ đệ ta, ta vốn họ Hàn, người ta cho ngoại hiệu là Hàn Đại Bạch, người về sau gọi ta là Đại Bạch Thúc đi.”

A Nghiên thanh thúy vang dội kêu: “Đại Bạch Thúc!”

Hàn Đại Bạch cực kỳ hài lòng: “Đi một chút nào, cùng đại thúc về phủ.”

Bánh nhĩ nương có chút sững sờ, nàng vốn đang sợ biểu cửu ghét bỏ A Nghiên đâu, không nghĩ tới thế nhưng còn khen nàng ấy? Khen cái gì? Cơ trí thông minh lanh lợi lại trắng nõn?

Bánh nhĩ nương ngơ ngác nhìn A Nghiên theo biểu cửu mình đi vào trong, gấp rút đuổi theo: “Biểu cửu, A Nghiên, chờ ta a!”

Nàng thật vất vả có thể trà trộn vào phủ đệ này xem qua thế nào, sao có thể bỏ qua cơ hội này đâu.

Biểu cửu nhìn nàng một cái, có ý không vui: “Ngươi vào làm cái gì?”

Bánh nhĩ nương hai mắt mở to, cuối cùng mới phản ứng, vội nói: “A Nghiên không biết gì, vừa mới đến, ta sợ nàng bị dọa, lúc nào cũng phải đi theo chăm sóc nàng.”

Biểu cửu thấy A Nghiên mắt to trong trẻo không nói lời nào, miễn cưỡng đồng ý: “Được, ngươi cũng vào đi, bất quá không được nói lung tung!”

Bánh nhĩ nương vội vàng gật đầu.

Đi vào này trong phủ, Bánh nhĩ nương liền có chút hoa cả mắt, trong phủ còn trồng kê u vang, chim hót véo von, khắp nơi là hoa là cỏ, nước suối sông ngòi cầu nhỏ, còn có nhà lợp ngói lưu ly, lan can bạch ngọc. Bánh nhĩ nương tay không biết để vào đâu, chân cũng có chút run lên.

Quý nhân chính là quý nhân, chỗ ở so với thanh lâu ở trên trần bọn họ còn đẹp hơn đâu!

Bánh nhĩ nương nhìn về phía A Nghiên, nhắc nhở lần nữa: “A Nghiên kia, ngươi nhìn này, trong phủ thật sự giống chỗ thần tiên ở trên trời, ngươi cũng không nên ngốc nữa.”

A Nghiên gật đầu: “Ta biết rõ.”

Trong lòng nàng rõ ràng đây cũng không phải là chỗ vờ ngơ ngẩn, không cần thận, mạng nhỏ liền không còn.

Bánh nhĩ nương thấy nàng bộ dáng đương nhiên, trong lòng có chút không thích, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Ngươi xem tòa nhà lớn như thế, ngươi có thể sợ hãi không, nếu sợ thì có thể nói với ta.”

A Nghiên suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không sợ.”

Bánh nhĩ nương gượng cười: “Ha ha, không sợ thì tốt.”

Đến lúc này, trên mặt nàng đã thật không còn tốt.

A Nghiên lại hồn nhiên chưa phát giác ra.

Hàn Đại Bạch bên cạnh lại không chú ý tới, trực tiếp dẫn A Nghiên đi nhà bếp phía sau.

Bánh nhĩ nương một mình đứng ở nơi đó, xem xung quanh thị vệ đứng thẳng cao ngất, lập tức có chút hoảng hốt, vội vàng muốn đuổi kịp, ai biết vừa lúc đó, một người đột nhiên đứng ở trước mặt nàng.

Nàng liếc mắt một cái, đối phương mang một cái mặt nạ sắt cụ, trên mặt nạ mở ra hai cái mắt, một đôi nhãn tình phát ra ánh sáng âm trầm nhìn chằm chằm nàng.

”A - - có quý a!”

Tiếng thét chói tai hoảng sợ vụn phàn.

A Nghiên đi theo Hàn Đại Bạch đến phòng bếp, vừa đi đến cửa, liền có chút buồn bực .

Nàng quan sát từ trong ra ngoài một phen: “phòng bếp này thật sạch sẽ!”

Đây là phòng bếp sạch sẽ nhất nàng từng thấy, so với phòng ở nhà bọn họ còn muốn lớn hơn vài lần, rộng lớn sáng ngời, đá bạch ngọc xây thành bếp lò, phía trên tất cả đều là đá bạch ngọc.

Đề cho người ngạc nhiên là, màu trắng kia thật giống tuyết mới rơi.

Thấy thế nào cũng không giống một cái phòng bếp.

Hàn Đại Bạch vội vàng ngăn cản nàng lại, không cho nàng đi vào, lại là chào hỏi một người thiếu niên bên trong: “Hà Tiểu Khởi ngươi lại đây, cầm một bộ tân bao chân mới đưa cho A Nghiên.”

A Nghiên liền nhìn sang, có một người thiếu niên mặc áo choàng màu vàng nhạt, mặt mày thanh tú đẹp mắt, trả lời, mở ra một cái ngăn tủ màu đỏ sậm

bên cạnh, từ bên trong lấy ra một xấp vải lụa màu trắng, sau đó đi đến trước mặt A Nghiên.

A Nghiên có chút kinh ngạc nhìn nhìn Hàn Đại Bạch.

Hàn Đại Bạch giải thích: “Cửu gia chúng ta không thích trong phòng bếp bẩn thỉu, phàm là chúng ta đi vào, cũng phải đeo lên cái bao chân này.”

A Nghiên lập tức hiểu được, gật gật đầu, tiếp nhận cặp bao chân kia.

Cặp bao chân kia nguyên liệu thật là tốt, A Nghiên cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, cuộc đời nàng cũng chưa từng mặc y phục tốt như thế đâu.

Nàng lập tức nhớ tới nương thân làm một cái yếm nhỏ cho mình, nguyên liệu kia so với cái này có thể kém xa đến mười đầu trâu, đây thật là so trên trời và dưới đất.

Nàng có chút tiếc nuối: “nguyên liệu này mang lên chân sao?”

Người thiếu niên gọi là Hà Tiểu Khởi quét mắt nhìn A Nghiên, mắt lộ ra xem thường: “Không có kiến thức.”

Hắn mất hứng lâu bầu: “Đại Bạch Thúc, đây vừa nhìn chính là thổ nha đầu nông thôn, về sau Cửu gia biết rõ, chắc chắn phát hỏa, thực sự muốn làm cho nàng...”

Hắn lời nói mới nói nửa đoạn, Hàn Đại Bạch bên cạnh kia liền mất hứng.

Muốn trách thì mấy ngày hôm trước, ngoại sinh nữ Bành nhị nương nhà hắn đưa cho hắn một phần điểm tâm, ai ngờ điểm tâm này lại bị nhầm lẫn trở thành điểm tâm làm cho Cửu gia nhà hắn, trực tiếp bùng đi.

Cửu gia ăn, lại khó được gật đầu nói không tệ.

Vì hiện thời Hàn Đại Bạch đây là sơ suất không ngờ, nhất định phải đem tiểu nha đầu nông thôn này đưa tới phòng bếp hỗ trợ.

Vì vậy hắn trừng mắt liếc Hà Tiểu Khởi: “Không cho nàng thử xem, vậy làm sao bây giờ? Nếu không ngày khác Cửu gia phiền muộn, trực tiếp đem chúng ta kéo ra ngoài chém chết?”

Vốn dĩ A Nghiên đang vuốt miếng lụa trắng trơn mượt trong tay, lòng tràn đầy vui sướng hướng đeo lên chân, lúc này, chữ “chết” trong “Chém chết” chui vào tai nàng, động tác nàng bỗng chốc cứng ngắc lại.

Đờ ra trong chốc lát, toàn thân nàng bắt đầu run rẩy, đầu tiên là run rẩy nhẹ nhàng biên độ nhỏ, tiếp theo là run sợ lợi hại trên phạm vi lớn như rét run cả người, cuối cùng chỉ nghe “phù phù” một tiếng, nàng trực tiếp quỵ rạp xuống đất.

Hàn Đại Bạch sợ hết hồn, vội vàng đỡ nàng dậy: “A Nghiên, ta còn chưa để cho ngươi bái sư, ngươi sao lại quỵ xuống trước?”

A Nghiên mím miệng, trong đôi mắt to sáng ngời trong suốt, nước mắt rung rung.

Nhìn khuôn mặt trắng non mềm nhỏ nhắn, xem bộ dáng nhỏ nhắn đáng thương tội nghiệp kia, Hàn Đại Bạch tâm đều tan ra, vội vàng kéo nàng lên: “A Nghiên ngươi làm sao? Không phải là sinh bệnh chứ?”

A Nghiên trong lòng biết rõ sao lại thế này, nỗ lực gượng dậy đứng lên, nâng tay lau nước mắt nói: “Đại Bạch thúc, ta không nghe nổi chữ “chết”...”

Nghe một lần chữ “chết”, nàng liền cả người run rẩy, không thể tự kìm chế.

Hàn Đại Bạch lúc này thật sự là mặc danh kỳ diệu, bất quá hắn vẫn an ủi A Nghiên: “A Nghiên đừng sợ, Cửu gia chúng ta cũng hiểu đạo lý, chỉ cần chúng ta làm ra đồ ăn hắn vừa lòng, chúng ta sẽ không phải chết.”

Nhưng A Nghiên nghe được tiếng “chết” thứ hai, lập tức càng sợ, môi cũng bắt đầu run rẩy, nàng định nói với Hàn Đại Bạch ngươi không cần nhắc lại chữ “chết” nữa, nhưng môi run đến mức căn bản không thể điều khiển.

Hà Tiểu Khởi bên cạnh nhìn đến ngây người, trừng A Nghiên một cái: “nha đầu này đầu óc cũng không bình thường!”

Hàn Đại Bạch lúc này cũng cảm giác có điều gì không thích hợp, bất quá nghĩ đến nàng làm ra điểm tâm kia, đành phải chịu đựng hiểu kỳ dị dở năng: “Đừng sợ đừng sợ, không nói, chúng ta làm điểm tâm nhanh lên, Cửu gia bên kia đang chờ đâu!”

A Nghiên nghe thấy làm điểm tâm, lập tức hít sâu vài cái, để thân thể của mình chậm rãi bình tĩnh trở lại, môi không run nữa, đi đứng cũng không run nữa.

Một lát sau, nàng khôi phục bình tĩnh, gian nan mấp máy môi dưới: “được, chúng ta làm điểm tâm đi!”

Hàn Đại Bạch vội vàng nháy mắt với Hà Tiểu Khởi, để hắn chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

A Nghiên thay bao chân, mặc áo nấu ăn chuyên dụng bằng lụa trắng trơn trong phòng bếp, lúc này Hà Tiểu Khởi bụng tới một cái chậu sáng ngời, hiện ra ngân quang.

A Nghiên nhìn nửa ngày, cuối cùng hiểu được đây là một cái chậu bạc.

Nàng có chút kinh ngạc, làm một cái bồn bạc tốn bao nhiêu bạc a? Sợ là phú hộ trên trấn có tiền nhất cũng không làm nổi đi? Nhưng bây giờ, lại để đầu bếp nữ dùng cái này rửa tay?

Hà Tiểu Khởi khinh bỉ nhìn nàng một cái: “nha đầu nông thôn không có kiến thức, nhanh rửa tay, rửa sạch sẽ mới có thể làm điểm tâm”

Hắn giọng nói cũng không tốt, bất quá A Nghiên hồn nhiên không thêm để ý, nàng nhìn nhìn xà phòng bên cạnh một cái, xà phòng đẹp mắt lại tinh xảo, đặt trong một cái hộp bạc.

Hà Tiểu Khởi nhếch miệng: “Đây là xà phòng thơm, cho người rửa tay.”

A Nghiên đến lúc này đã không có gì để kinh ngạc, nàng nghiêm túc gạt đầu, dùng xà phòng thơm rửa tay trong chậu bạc.

Rửa tay xong rồi, Đại Bạch Thúc tới, bảo A Nghiên làm lại loại điểm tâm lần trước: “Chính là điểm tâm lần trước người làm cho nhị nương, nhị nương người đưa tới chỗ ta bên này, người lại làm một phần đi?”

A Nghiên hồi tưởng lại, nháy mắt mấy cái, cuối cùng hỏi Đại Bạch Thúc: “Nhưng ta làm cho nhị nương điểm tâm gì a?”

Như là thật sự có chuyện này nhưng nàng cũng không nhớ nổi ra sao.

Đại Bạch Thúc: ...

Hà Tiểu Khởi: ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bánh Mảnh Sư Cúc Đại

Đại Bạch Thúc trừng mắt nhìn A Nghiên kia mắt to trong suốt, còn có khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn.

Rõ ràng là nha đầu cơ trí, tại sao đầu óc như là thật tốt nhưng lại có chút vấn đề đâu?

Đại Bạch Thúc nhớ tới lời đường chất nữ nhà mình nói.

Bất quá nghĩ đến hèo của Cửu gia nhà hắn, hắn vẫn nhịn xuống nghi ngờ trong lòng, tận lực miêu tả điểm tâm ngày đó: “Xem có chút giống bánh ngọt mảnh sư, trên mặt có màu xanh đỏ, còn rắc hoa nhỏ, mang hương cúc nhàn nhạt, nhớ được sao?”

A Nghiên nhú mày nghĩ một phen, cuối cùng bưng bình đại ngộ: “Ta biết rồi, đó là ta làm bánh mảnh sư cúc đại a!”

Đại Bạch Thúc cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, thăm dò hỏi: “Tốt, vậy người làm lại một phần?”

A Nghiên dùng sức gạt đầu: “Không thành vấn đề a!”

Đại Bạch Thúc cùng Hà Tiểu Khởi bên cạnh mặt mũi tràn đầy khinh bỉ liếc nhau một cái, âm thầm gạt đầu.

A Nghiên đâu, nhìn nhìn nguyên liệu nấu ăn bên cạnh, mới phát hiện những thứ nguyên liệu nấu ăn kia đều đặt trong đĩa nhỏ bằng sứ trắng, các loại nguyên liệu nấu ăn đều sắp xếp rất chỉnh tề, nàng nhìn Đại Bạch Thúc: “Còn thiếu chút cúc đại.”

Đại Bạch Thúc gấp rút phân phó Hà Tiểu Khởi: “Đi!”

Hà Tiểu Khởi nhú mày, bất quá vẫn đi ra ngoài.

Ai biết A Nghiên lại bổ sung thêm với hắn: “không được quá già, không được quá non, phải là loại hôm qua mới nờ, không lớn không nhỏ.”

Hà Tiểu Khởi không nghĩ tới nha đầu nông thôn này dám sai sử mình thuận tay như thế, lườm nàng một cái, bất quá đến cùng vẫn đi.

Hắn ngược lại tốc độ cực kỳ nhanh, chưa đến 1 khắc thời gian, đã mang 1 sọt cúc đại đến.

A Nghiên có chút ít kinh ngạc: “Nhanh như thế?”

Hà Tiểu Khởi hơi có chút đắc ý: “Trong phòng bếp của ta muốn dùng cái gì, ai dám thất lễ?”

Những chuyện này ai dám làm phiền hấn tự thân động thủ, đương nhiên có thị vệ làm giúp, những thị vệ kia khinh công giỏi, động tác mau, không mất bao lâu mang về một sọt.

A Nghiên đối với việc này dù thấy nhưng không thể trách, nàng kiểm tra nguyên liệu nấu ăn lần nữa, bắt đầu làm bánh ngọt mảnh sư cục đại.

Kỳ thật bánh ngọt mảnh sư này, chính là điểm tâm thường dùng trong tiết trùng dương, chính là dùng bột trắng chung thành bánh ngọt, trên bề mặt rắc ít hạt thạch lựu, kê vàng, còn có bạch quả, hạt thông v.v., phía trên lại khảm một chút sợi thịt, trang trí cho điểm tâm này thành hình sư tử mảnh vương, cho nên mới gọi là cái bánh mảnh sư.

Bất quá A Nghiên làm cái bánh ngọt mảnh sư này lại không giống người khác, lúc chung bánh, nàng cho thêm cục đại.

Đại Bạch Thúc cùng Hà Tiểu Khởi ở bên cạnh, lúc A Nghiên chăm chú bắt đầu làm điểm tâm, cũng bắt đầu giữ vững tinh thần nhìn chăm chăm.

Chỉ thấy A Nghiên ngón tay trắng non mềm giống như củ ấu, từ cái sọt bên trong chọn mười mấy đoá cục đại, thả vào trong nồi, lại lấy nước suối trên núi bên cạnh cho thêm vào, bắt đầu nhóm lửa.

Đại Bạch Thúc thấy vậy, gấp rút quát bảo ngưng lại: “Người không cần làm, để Hà Tiểu Khởi đốt lửa.”

Hà Tiểu Khởi ngược lại không nói gì, ngoan ngoãn đi nhóm lửa.

A Nghiên nhân cơ hội này chọn lựa một chút nguyên liệu nấu ăn bên cạnh, tất cả đều rửa sạch sẽ để riêng.

Ít lâu sau đó, nước trong nồi bắt đầu sôi, A Nghiên cầm một miếng vải xô lọc hoa cúc, trong nước hoa cúc cho thêm đường phen, bột kê, vừa khuấy vừa tiếp tục bảo Hà Tiểu Khởi đun bếp.

Đợi đến lúc nước hoa cúc nấu xong, A Nghiên chậm rãi suy nghĩ làm mặt bánh ngọt.

Đại Bạch Thúc quả thực là muốn trừng lỗi mắt ra, hấn muốn nhìn một chút tiểu cô nương này làm như thế nào, nhưng hấn nhìn hồi lâu, lại cảm thấy thủ pháp nàng cùng với cách phối liệu cũng không có gì đặc biệt.

Hơn nửa canh giờ sau, bánh ngọt của A Nghiên ra nồi, bánh ngọt vàng nhạt, trên mặt bánh có các loại hoa quả khô trang trí, còn có từng cánh hoa cúc chậm rãi tung bay.

Đại Bạch Thúc đi tới gần, mới thấy hoa cúc kia muốn đón còn che, khảm một nửa trên bánh ngọt, bởi vì cánh hoa hoa cúc nhẹ nhàng, lúc này bên cạnh có người đi đi lại lại một chút, hoa cúc kia liền giống như bướm bướm nhẹ nhàng nhảy múa.

Mà càng làm cho người ta ngạc nhiên là, bất quá chỉ mười mấy cánh hoa cúc mà thôi, nhưng điểm tâm lại phát ra hương cúc nhàn nhạt, mát lạnh thần nhiên, khiến người ta hoảng hốt như ở trong vườn cúc.

Hà Tiểu Khởi sắc mặt cũng có chút thay đổi, lần trước hấn cũng chưa từng thấy điểm tâm được Cửu gia nhà mình ăn rồi có chút hài lòng kia, trong suy nghĩ của hấn, có lẽ cũng không có gì, chỉ là trùng hợp Cửu gia thích mà thôi.

Dù sao ăn gì đó là phải xem tâm tình. Tâm tình tốt tự nhiên cảm thấy mỹ vị vừa miệng, tâm tình không tốt dù mỹ thực tỉ mỉ chế biến cũng không có hương vị.

Cho nên hấn đối với tiểu cô nương hơi có chút xem thường, tổng cảm thấy nàng chẳng qua là gặp vận may.

Nhưng bây giờ thì sao, hấn nhìn nàng bàn tay nhỏ bé khéo léo làm cho bánh ngọt mảnh sư vốn thường gặp ở phố phường nên có chút tục khí thành ra xinh đẹp như hoa, Cửu gia nhà hấn hấn là sẽ thích đi?

Hấn hơi có chút không biết là tư vị gì nhìn A Nghiên, nghĩ tới tiểu cô nương này, học được tay nghề ở đâu?

Vừa lúc đó, chỗ cửa truyện tới một thanh âm: “Đại Bạch.”

Vừa nghe đến thanh âm này, Đại Bạch Thúc lập tức toàn thân chấn động, vội vàng gật đầu: “Tốt rồi tốt rồi lập tức tốt rồi!”

A Nghiên bận rộn nửa ngày, cuối cùng làm xong rồi, nàng đi tới vương phủ, nhìn thấy Hà Tiểu Khởi và Hấn Đại Bạch, đang cảm thấy buồn bực phòng bếp sao chỉ có hai người, lúc này nghe được thanh âm khác, vô thức nhìn sang.

Chỉ thấy có người ở ngưỡng cửa phòng bếp, mang một cái mặt nạ, mặc một thân áo bào đen, tóc dài rủ xuống ở phía sau.

Vốn là bên trong phòng bếp rất ấm áp, hấn vừa đứng như vậy, không có bất kỳ động tác hay vẻ mặt dư thừa, chỉ có thanh âm vừa rồi lạnh như băng, giống như sắt chạm vào sắt tạo ra.

Trong phòng bếp lập tức như nhập đông.

Hàn Đại Bạch nện ra A Nghiên nhất gan, thấy nàng nhìn về phía người ngoài cửa, sợ nàng bị dọa, gấp rút cứng ngắc quay đầu giải thích với nàng: “Đừng sợ, đây là thị vệ bên cạnh Cửu gia chúng ta, chúng ta đều gọi hắn là Ninh đại nhân, hắn tự đến lấy điểm tâm cho Cửu gia.”

A Nghiên triệt để mê hoặc, trong vương phủ này quá kỳ quái.

Hắn là nha hoàn tới lấy điểm tâm mới đúng, sao lại là một vị như thế? Chính là đại nhân.

Bất quá nàng cũng không dám hỏi, chỉ là yên lặng gật đầu: “Ân.”

Hàn Đại Bạch nom nớp lo sợ đem mâm điểm tâm sắc hương vị đều đủ mới ra nôi cho vào trong hộp, sau đó nâng đến trước mặt vị Ninh đại nhân này, tiếp theo cúi đầu khom lưng cười: “Đại nhân, để ngài chờ lâu, mời ngài.”

Hắn nhìn bộ vị Ninh đại nhân này như thế, đáng tiếc Ninh đại nhân một câu dư thừa cũng không có, tiếp nhận hộp trong tay hắn, xoay người lướt đi.

A Nghiên nhìn không được trọn to hai mắt nhìn vị Ninh đại nhân này, thực sự không phải cất bước đi, mà là hắn thông thả lướt ra phía trước.

Vạt áo thon dài màu đen tung bay, A Nghiên nhìn không thấy chân hắn, nhưng nếu hắn dùng chân đi, thì không nên có kiểu lướt đi về phía trước như thế.

Hàn Đại Bạch cười khổ, đồng tình nhìn sang A Nghiên: “Đừng... Đừng sợ...”

Hắn nói không hề thuyết phục, bởi vì thanh âm hắn hiện tại có chút chột dạ, run sợ: “Ninh đại nhân của chúng ta, hắn vẫn luôn thế này.”

A Nghiên buồn bực nghiêng đầu: “Hắn là người hay là quý a?”

Hàn Đại Bạch lắc đầu: “Ta không rõ...”

Trên thực tế, từ thật lâu trước khi hắn trở thành đầu bếp của Cửu gia, Ninh đại nhân đã ở đây, hắn đến cùng là ai, đến cùng hình dạng thế nào, không ai biết.

Hắn đồng tình nhìn tiểu cô nương trước mặt, ánh mắt kia, giống như là nhìn một người bị chính mình kéo vào hố lửa.

”Đừng lo lắng, hắn sẽ không ăn người.”

Nghĩ đến vừa rồi chỉ một chữ chết đã dọa cô nương này gần chết, hắn đồng tình nhìn nàng, cô nương này nhất gan cực kỳ, nàng nhất định sợ muốn chết.

Ai biết A Nghiên lại lắc đầu: “Ta không sợ a!”

Là người hay quý, chẳng phải đều giống nhau sao?

lời vừa nói ra, Hàn Đại Bạch dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm A Nghiên, một lúc sau, đột nhiên thông thả nói một câu: “Ta đột nhiên cảm giác người... cũng rất kì quái...”

Quả nhiên, ở phủ Cửu gia, không có người nào bình thường sao?

A Nghiên lại không phát giác Hàn Đại Bạch khác thường, đầu ngón tay nàng bóp vài cánh hoa cúc ngắm nghía, đầu ngón tay trắng mảnh mai nhu hòa, quần hoa cúc nộn sắc mỏng nhuyễn, xem đầu ngón tay kia như nước trong veo đẹp mắt.

Hàn Đại Bạch lại buồn bực: “Người không phải là luôn ở thôn Ngưu Thung Tử sao? Nay tay ngược lại được chăm sóc thật tốt.”

nha đầu nông thôn hắn biết rõ, bàn tay đều cầu thả cực kỳ, ở đâu có thể dưỡng thành bộ dáng này. Chỉ thấy tay này, hắn còn tưởng rằng đây là tay của thiên kim nhà ai đâu.

A Nghiên nghe thấy, đưa mười ngón tay ra, cẩn thận quan sát một phen, lại nhớ tới tay Tam cô nương nhà cách vách, cuối cùng gật gật đầu: “Đại Bạch Thúc người nói đúng quá, giống như tay ta và người khác không quá giống nhau...”

Suy nghĩ một chút, nàng cũng tự mình buồn bực, tại sao vậy chứ?

Hàn Đại Bạch vừa nhìn tư thế này, lập tức không có ý tưởng hỏi han nữa, khoát tay nói: “Mà thôi, mà thôi, người tay đẹp, vừa lúc thích hợp làm trong phòng bếp chúng ta. Nói thực với người, phòng bếp trên đời này, chúng ta là độc nhất. Người xem một chút Hà Tiểu Khôi bên cạnh, người biết hắn qua bao nhiêu cửa mới có thể vào được phòng bếp này không? Chính là ngự trù của hoàng đế lão tử kia cũng không đáng chú ý bằng chúng ta trong này đâu.”

Đang nói đâu, ngưỡng cửa bên cạnh phòng bếp lại có một người đứng.

A Nghiên tò mò quan sát, người này không phải là hắc y mặt nạ sắt.

vị trước mắt này, eo đeo bảo kiếm, chân đạp hồ ủng, thân mặc áo bào lụa tím, khuôn mặt kiên nghị, ánh mắt lãnh trầm, hình thể hùng hãn, hai chân hắn

rắn chắc giẫm nát lò trước cửa phòng, cái khí thế kia giống như là muốn đem cửa phòng bếp đập hỏng.

A Nghiên đang suy nghĩ, đây là ai? bộ dáng sát khí凛冽 như thế, lẽ nào đúng là vị Cửu gia ăn thịt người kia?

Ai biết vị nam tử áo lam này chợt mở miệng, thanh âm mạnh mẽ: “Cửu gia ăn điểm tâm.”

Một câu như thế, lập tức hai người trong phòng bếp trái tim đều nhảy vọt lên cổ họng.

Hà Tiểu Khởi thân thể căng thẳng, ba ba chờ người áo lam nói tiếp.

Hàn Đại Bạch căng thẳng nuốt nước miếng, trừng mắt bình tĩnh nhìn nam tử áo lam.

A Nghiên ở chỗ đó tự mình âm thầm suy đoán, người này nhìn qua cũng không phải là hạng người hời hợt, không ngờ chỉ là người bên cạnh Cửu gia? Thị vệ?

Đang nghĩ ngợi, Hàn Đại Bạch một bước tiến về phía trước, cười nói: “Xin hỏi Mạnh đại nhân, Cửu gia, Cửu gia nói như thế nào?”

Người đến gọi là Mạnh Hán, là thị vệ được nể trọng nhất bên cạnh Cửu gia.

Hắn kiên định thong thả nhìn quét qua phòng bếp, cuối cùng ánh mắt rơi trên người A Nghiên.

”Điểm tâm, là người làm?”

A Nghiên tiến lên: “Vâng”

Mạnh Hán hơi gật đầu: “Cửu gia tức giận, bảo người đi qua.”

lời nói vừa nói ra, Hà Tiểu Khởi trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt nói không nên lời là khóc hay cười.

Hàn Đại Bạch còn thiếu chút nữa ngã vào chỗ đó.

A Nghiên tiện tay cầm lấy mảnh khăn lau bằng lụa trắng, xoa xoa tay còn dính nước hoa cúc, gật đầu nói: “Được!”

Đến lâu như thế, cuối cùng nàng có thể nhìn thấy người chủ thuê mình rồi sao.

Mạnh Hán ngược lại có chút ít ngoài ý muốn, ánh mắt lần nữa quét qua A Nghiên, xoay người đi ra ngoài.

A Nghiên bước chân nhẹ nhàng muốn đuổi theo.

Hàn Đại Bạch một phen níu lấy cánh tay A Nghiên, nhỏ giọng nói: “A Nghiên, người, người...”

Hắn muốn khóc.

A Nghiên ngược lại an ủi Hàn Đại Bạch: “Đại Bạch Thúc người yên tâm, ta biết rõ, ta sẽ ở trước mặt Cửu gia biểu hiện thật tốt.”

Hàn Đại Bạch nhìn nàng ánh mắt u mê lại trong suốt, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nhú nhú mày: “Đây đều là mệnh!”

Đợi đến khi A Nghiên đi theo Mạnh Hán ra khỏi phòng bếp, hắn mới đứng bên cạnh Hà Tiểu Khởi nói: “Nghiep chương a, vẫn còn trẻ đâu.”

Hà Tiểu Khởi cúi gầm đầu, nhàn nhạt nói: “Chính là nha đầu ngốc, nàng ngã vào làm phòng bếp trong phủ là đơn giản sao?”

Người khác không biết, hắn Hà Tiểu Khởi lại biết rõ, Cửu gia đã từng giận dữ, trực tiếp chém giết mười ba người trong phòng bếp.

Từ đó về sau, có thể đi vào phòng bếp trong phủ, kia đều là đem mệnh buộc trên dây lưng quần.

A Nghiên cũng không biết Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khởi đang thì thầm cái gì, nàng cơ hồ cõi lòng đầy mong đợi theo sát Mạnh Hán đi lên phía trước. Xuyên qua từng đoạn hành lang gấp khúc, lại vòng qua từng tòa đình viện, đi đến mức đầu A Nghiên có chút choáng váng, cuối cùng Mạnh Hán ngừng lại.

Mạnh Hán mặt không thay đổi nhìn nàng một cái: “Vào đi.”

A Nghiên hướng hắn cười cười, gật đầu, tự mình đi vào.

Mạnh Hán đứng ở chỗ đó, đưa mắt nhìn nàng đi vào, ánh mắt nhìn nàng như đang nhìn một người đã chết.

A Nghiên bước vào phòng khách rồi mới phát hiện cái phòng khách này cơ hồ sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, lát đá cẩm thạch có thể phản xạ bóng người, phía trước bày đặt thảm màu trắng so với tuyết còn trắng hơn.

Thuận theo thăm màu trắng kia kia, nàng liên tục đi tiếp, lại thấy phía trước là một giường thấp trải da hổ, bên cạnh giường thấp có một cái giá bằng gỗ từ đàn, phía trên có một con chim ưng toàn thân đen nhánh, chim ưng lúc này đang khép cánh, nhắm mắt dưỡng thần.

ở trên giường thấp có một nam nhân nằm nghiêng.

Người nam nhân kia, đầu đội mũ tử kim ngọc, thân mặc áo bảo hộ màu xanh đen, dùng một cái tay đỡ đầu, nằm nghiêng ở đó, tóc dài màu đen theo bả vai hất uốn lượn xuống, từ giường thấp theo vật áo giống như nước chảy xuôi xuống.

Không cần nhìn mặt, A Nghiên đã có thể cảm giác được, trên thân người này tản mát ra một loại khí chất lười biếng cao quý, mang một điểm tà khí, lơ đãng nửa nằm ở nơi đó, cúi đầu bề nghệ giữa thế gian này.

Vừa lúc đó, nam nhân kia hơi nghiêng mặt qua, rũ con mắt quét xuống A Nghiên vừa mới bước vào phòng khách một cái.

A Nghiên nhìn thấy khuôn mặt nam nhân này.

Lúc nàng nhìn thấy mặt nam nhân này, cả người giống như một bãi bùn, ngồi phịch xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đùng Ăn Ta

Đời này A Nghiên sống mười lăm năm, trong thời gian mười lăm năm, nàng liên tục ở quê, thôn Ngưu Xuyên Từ, trải qua cuộc sống nghèo khó nhưng yên ổn.

Người khác đều nói A Nghiên ngốc, từ nhỏ đã ngốc, tổng cảm thấy nàng làm việc bừa bãi.

Trên thực tế có đôi khi trong lòng mình, chính nàng cũng cảm thấy mình điên đảo, điên đảo kiếp trước kiếp này.

Nàng có đôi khi thậm chí không nhớ rõ chính mình đã sống bao nhiêu đời.

Bất quá nàng còn ghi nhớ số lần nàng chết đi, một hai ba bốn năm sáu bảy, nàng đã chết qua bảy lần, thì phải là bảy đời.

Bảy đời trong trí nhớ, đủ loại nhân sinh, có công chúa huyết thống cao quý, cũng có nông phụ nghèo hèn xấu xí, cũng có tiểu nha đầu chịu người sai sử, thậm chí còn có đại tướng quân lập tức ra trận.

Những người đó lúc sống, khi thì khắc sâu khi thì mờ nhạt, lúc A Nghiên vừa sinh ra, không ngừng bồi hồi và chạm trong đầu A Nghiên.

Mười lăm năm ở nông thôn, trí nhớ dần dần mờ hồ, có lẽ canh Mạnh Bà nàng từng uống đã bắt đầu ăn mòn trí nhớ này.

Nhưng mà có một loại trí nhớ dường như khắc vào linh hồn nàng, dù ngày tháng bình thường chán nản trôi qua, cũng vô pháp biến mất.

Đó chính là về cái chết.

Nàng đã từng chết bảy lần, mỗi một lần đều không được chết già.

Đủ kiểu chết, mỗi một lần làm cho nàng nhớ tới đều đau cả người như rút gân, đau đến lục phủ ngũ tạng trộn vào nhau, sợ đến mức hồn phi phách tán không chỗ trốn.

Mà mỗi một trí nhớ về cái chết đó, đều cùng với một khuôn mặt.

Đó là một khuôn mặt tôn quý tuấn mỹ, giống như bạch ngọc điêu khắc, mày xéo dài phong lưu hàm súc, mắt phượng dài nhỏ giống như khép mà không phải khép, môi khẽ mỉm giống như một sợi tơ hồng đậm nhạt.

Hắn luôn thân phận cao quý, đứng ở trên vạn người, môi mỏng nhẹ nhàng phun ra một chữ, giây lát đoạt tính mạng nàng.

A Nghiên sắc mặt tái nhợt tê liệt ngã xuống chỗ đó, cả người run rẩy, hai môi run liên tục không khép vào được.

Chính là hắn, mỗi một lần đều là hắn.

Nàng đã chết nhiều lần như vậy, mỗi một lần chết, đều luôn cùng hắn có chút liên quan.

Nàng hai môi run sợ lại run sợ căn bản không khép vào được, thế nào cũng không hiểu rõ, bất quá là một cái trạch viện ở nông thôn thôi, hắn làm sao có

thê ở nơi này? Hắn không phải mỗi một lần đều là sinh ở hoàng gia huyết thống tôn quý sao?

Ngay lúc A Nghiên nằm sắp ở đó mê mang hoảng sợ, mây đẹp của Cửu gia cuối cùng cũng có điểm khác thường.

Hắn mở miệng, thanh âm khàn khàn dịu dàng: “Thế nào, ta còn chưa có bảo người động thủ, ngươi lại tự mình ngã chết?”

Hắn không nói chuyện thì thôi, hắn vừa nói xong, A Nghiên run càng lợi hại hơn.

Chết, chết, chết...

Còn có giọng nói kia, cái loại nói nhỏ chứa đầy nguy hiểm, kinh sợ quen thuộc cỡ nào, đó chính là phù chú đoạt mệnh nàng bảy đời...

Nàng định giãy dụa đứng lên, nhưng lại nghe thấy chính môi mình run run phát ra âm thanh đáng thương: “Đừng giết ta đừng giết ta, ta sợ hãi! Cầu người đừng giết ta!”

Chỉ cần để nàng sống sót, bảo nàng làm gì cũng được!

Nàng không cần chết, không cần chết! Nàng thậm chí muốn sống! Sống tốt, sống đến bảy mươi tuổi tám mươi tuổi! Nàng phải lập gia đình sinh con, nàng muốn vui chơi!

ngón tay Cửu gia vươn ra thon dài hoàn mỹ, nhẹ nhàng sờ sờ cằm đẹp, nghiền ngẫm nhìn tiểu nha đầu.

”Vốn dĩ ta muốn giết ngươi.”

Cũng không biết là nha đầu dơ bẩn nơi nào, thế nhưng có người đem điểm tâm nàng làm cho mình ăn? Đây là sự tình Cửu gia không thể dễ dàng tha thứ nhất!

Tất cả đầu bếp làm đồ ăn cho hắn, người nào không phải tắm ở trong nước sơn tuyết mười ngày nửa tháng, triệt để sạch sẽ mới được vào phòng bếp!

Nhưng mà điểm tâm kia quả thật tương đối hợp khẩu vị hắn...

Mày Cửu gia nhíu lên, nhìn cô nương phải chết còn hèn mọn muốn sống.

Mà cô nương này đâu, đang nghe đến câu nói “Vốn dĩ ta muốn giết ngươi”, nhất thời trong đầu phát ra trí tuệ mười lăm năm chưa từng có, vượt qua chỉ số thông minh trời cho, linh ngộ được ý tứ trong lời này.

Nàng ngừng mặt lên, khóc cầu xin nói: “Cửu gia tha mạng, ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có em nhỏ mấy tuổi, cũng có phụ thân, người bị ốm đau khổ sở. Cầu Cửu gia tha ta một mạng, ta nhất định kết cò ngâm vịnh, làm trâu làm ngựa, báo đáp đại ân đại đức Cửu gia!”

Nói xong câu này, nàng chợt nhớ tới, đoạn thoại này nàng ở mỗi một đời trong trí nhớ đều nói qua a. Lúc đó nàng vừa nói xong, trực tiếp bị nam nhân trước mặt kia cho một đao chém chết.

Nghĩ đến đây, nàng càng thêm sợ, sợ đến ánh mắt cũng đỏ: “Ta không muốn chết...”

Cửu gia bên môi khó được tràn ra một chút hứng thú, cười nói: “Khó được ngươi nha đầu nông thôn này còn có thể nói lời này, đến, ngươi nói cho ta nghe một chút, ngươi muốn kết cò ngâm vịnh thế nào, muốn làm trâu làm ngựa thế nào?”

Hắn đánh giá nàng, thân mình kia suy nhược mảnh khảnh: “làm trâu làm ngựa cho ta? Ta sợ đề hòng ngươi đâu.”

A Nghiên nghe nói như thế, khát vọng cầu sinh khiến nàng cả người tàn mất ra sức lực trước nay chưa từng có, nàng phủ phục giống một con cá vọt lên đến bàn chân Cửu gia, quý xuống khàn cầu nói: “Cửu gia, ta có khí lực, ta có thể làm ngựa, cũng có thể làm trâu, không tin ngươi thử xem!”

Cửu gia nhìn xuống dưới giường thấp, tiểu cô nương mặt mũi tràn đầy nước mắt, xem trong đôi mắt to trong suốt kia không chút nào che dấu sợ hãi cùng cầu khẩn, không biết tại sao, cảm giác thấy thú vị, môi hắn càng phát ra nụ cười câu dẫn, mắt phượng híp lại:

”Tiểu nha đầu, ngươi làm ngựa, cười cũng không có ý tứ gì a.”

Giọng nói thấp lạnh, ý tứ chế nhạo hàm xúc mười phần.

Nhưng lời này nghe vào tai A Nghiên, lại nhưng lại giống như bùa đòi mạng, chặt đứt hi vọng cuối cùng trong lòng nàng.

Làm trâu không được? Làm ngựa không được? Kia nàng nàng nàng nàng, nàng nên làm cái gì?

trên má non mịn, rơi xuống một giọt nước mắt trong suốt, cứ như vậy nằm sắp dưới chân hắn, tuyệt vọng sưng sờ nhìn hắn, mắt to hắc bạch phân minh như bị mưa dội qua, trong suốt vô tội lại đáng thương hề hề.

Cửu gia thấy vậy, tâm tình cực tốt: “Hắn Đại Bạch từ nơi nào tìm được ngươi?”

Hàn Đại Bạch?

A Nghiên sợ tới mức đầu đã hỗn độn thành sương hồ, giờ này khắc này rốt cục lóe lên ánh sáng, nàng nhất thời tìm được một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, vội vàng nói: “Cửu gia, ta biết nấu ăn a, ta sẽ làm bảo loa tích tô (bánh cuộn có nhân), Cao Ly lí cao (bánh hạt dẻ), tô bì mật đường (bánh phủ mật mía), bánh nướng, thủy tinh tạo nhi (bánh có lớp vỏ trong suốt bên ngoài), tía tô cao (bánh tía tô), lệ chi cao (bánh quả vải), tuyết hoa tô (bánh bông tuyết), còn có thể làm cá muối hoàng tước, cua nướng rượu chanh, ốc hương sào kiểu miền nam, lươn chiên hai mặt, cá mù tạt, gỏi tôm thủy tinh...”

Tô (酥): là các loại bánh xốp xốp mềm mềm...

Cao (膏): là các loại bánh sệt sệt đặc đặc

A Nghiên miệng nhỏ phách phách phách không ngừng, lệ chảy ào ào đọc lên một đồng tên đồ ăn, điểm tâm.

Cửu gia nhú mày cười: “Phải không? Ta làm sao không tin đâu?”

A Nghiên mắt mở to trong suốt sáng rực, chỉ trời thê thốt vô cùng chân thành: “Cửu gia, bây giờ ta có thể làm cho ngươi a, cam đoan làm được thiên hạ độc nhất vô nhị!”

Cửu gia cười ha ha, tiếng cười réo rắt: “Tốt, ngươi đã nói như vậy, ta cho ngươi một cơ hội, vậy làm đi.”

Nói tới đây, ngữ điệu hẳn lại biến đổi, híp con ngươi, thanh âm lại trở nên âm lãnh thản nhiên nói: “Bất quá, nếu ngươi làm cái gì không hợp tâm ý gia, gia sẽ trực tiếp băm ngươi thành thịt vụn, ném cho chim ưng ăn.”

tiếng hẳn vừa dứt, hắc ung trên giá gỗ từ đàn bên cạnh thê nhưng đột nhiên mở hai mắt, tầm mắt sắc bén cứ như vậy thẳng tắp bắn tới.

Này quả thực là một cọng rom cuối cùng đề chết A Nghiên, cả người nàng giật mình một cái, ai ai cầu xin: “Đừng, đừng ăn ta... Ta không được mấy lượng thịt ... Ta nhất định sẽ làm ra đồ ăn khiến Cửu gia vừa lòng!”

Cửu gia vừa lòng gật đầu, nâng bàn tay ngọc trắng thon dài, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Tiếng vang thanh thúy.

Theo tiếng vang kia, từ ngoài phòng khách, Mạnh Hán hông đeo trường kiếm khí thế hùng hổ đi đến.

Hắn tiến vào, quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: “Cửu gia.”

Cửu gia đến mí mắt cũng không nhấc lên một chút, thanh âm trầm thấp thản nhiên phản phó nói: “Đi, mang Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khôi đến.”

Mạnh Hán lên tiếng đáp rồi đi ra ngoài.

A Nghiên kinh hồn, cắn môi nhỏ, mày lá liễu nhỏ hơi hơi nhíu, mắt to trong trẻo ướt át ở chỗ đó thật cẩn thận trộm nhìn Cửu gia.

Đây rõ ràng là một ác nhân từ đầu tới đuôi, tà ác vô cùng, bản thân mình mỗi lần đều đều chết bởi hắn, mà hắn mỗi lần đều đi lên để vị, mặt nhìn nam bắc, quan sát thiên hạ, thao túng tính mạng chúng sinh.

Cũng bởi vì người này qua bảy đời đều là mệnh đế vương, A Nghiên trải qua mười lăm năm coi như thoải mái, nàng luôn cho rằng trốn ở nông thôn chỗ này, cuộc đời mình vĩnh viễn không phải gặp vị sát tinh đòi mạng, mệnh cách đế vương này.

Đời hắn đến cùng là thế nào, thế nhưng chạy đến vùng tây nam hẻo lánh này, còn ẩn trong một tòa trạch viện như vậy?

A Nghiên tinh tế thương thức hai chữ “Cửu gia” này, toàn bộ cảm thấy không thích hợp.

Nhất thời lại nghĩ tới hai thị vệ kia, hai thị vệ vừa thấy đã biết không phải hạng người hời hợt, nhân vật như vậy, thế nhưng chịu làm thị vệ cho hắn?

một đôi con ngươi A Nghiên đen như đá sợ hãi chuyển a chuyển, lại cẩn thận liếc mắt xem xét hắn một lần, hắn, thực là một Cửu gia bình thường sao?

Cửu gia vốn đang hơi hơi khép mắt dưỡng thần, tóc dài của hắn đen như mực thoải mái tùy ý buông xuống, có một vài sợi thậm chí lướt trên khuôn mặt hắn tuần mỹ dị thường, che nửa mặt hắn.

Ai biết hắn như vậy đột nhiên lúc đó lại mở mắt ra.

tầm mắt tinh chuẩn, ánh mắt lợi hại, thẳng tắp bắn về phía A Nghiên, vừa vặn bắt đúng lúc A Nghiên đang vụng trộm đánh giá hắn.

A Nghiên sợ tới mức lại giật mình một cái, môi nhỏ mềm mại theo bản năng run run, cuống quýt cúi đầu, sợ hãi cẩn thận nằm phục tại chỗ, ngón tay để trên sàn nhà bằng đá bạch ngọc lạnh như băng.

”Ha ha...” Cửu gia cười khẽ một chút, cúi đầu nhìn tiểu cô nương phủ phục ở trước giường mình: “Mấy tuổi?”

Hắn thanh âm trầm thấp ái muội, dư âm hơi hơi giờ lên, có ý tứ hàm xúc khác.

A Nghiên con mắt vòng vo xoay chuyển, cứng ngắc không tình nguyện đáp: “Qua hai tháng linh ba ngày nữa là mười lăm tuổi.”

Cửu gia nghe thế, khoe môi giật giật, đạm thanh phân phó nói: “Đứng lên, đi vài bước, để gia nhìn xem.”

A Nghiên cũng không biết hắn muốn nhìn cái gì, bắt quá nghĩ nghĩ, chính mình không thể đắc tội hắn, vì thế nàng cố lấy dũng khí, khởi động hai chân hư nhược vô lực, gầy dựa đứng lên, lại cứng ngắc vụng về ở trong phòng khách qua lại đi hai bước.

Tà mầu cửu gia đánh giá nàng, thấy nàng vóc người không cao, bắt quá đến bả vai mình thôi, xương cốt cũng tinh tế yếu ớt, không khỏi nhíu mi, thấp giọng trào phúng: “thân thể người nhỏ thế, còn muốn làm ngựa cho ta.”

A Nghiên cúi đầu, dùng đầu ngón tay trắng nõn vắn vắn áo, nhỏ giọng cười lạnh: “Ta không phải là đã đổi sang làm đầu bếp nữ rồi sao!”

Cửu gia thấy nàng cúi đầu cần môi đáng thương, nở nụ cười lạnh lạnh, ra lệnh: “Nâng hai tay lên, giờ cao hết cỡ.”

A Nghiên cũng không biết hắn muốn làm cái gì, bắt quá nàng phi thường thành thật nghe lời làm theo.

Nàng làm như vậy rồi, nhất thời mặt đỏ lên.

Nàng minh bạch hiểu hắn muốn làm gì.

Nàng vừa nhắc nhắc tay lên như vậy, áo vải thô đơn bạc cứ như vậy bị kéo lên, vì thế thân hình nguyên bản bị quần áo dài rộng che lấp cứ như vậy lộ ra.

Nàng tuy rằng tuổi còn nhỏ, sắp mười lăm tuổi đâu, đã đến lúc có thể lập gia đình.

Nàng cần môi, hoảng sợ nhìn Cửu gia.

Hắn, hắn muốn làm gì? Tiền dâm hậu sát?

Cửu gia có nhiều hưng trí đánh giá nàng, dáng người tinh tế linh lung, đánh giá quá nửa ngày, cuối cùng lắc lắc đầu, thở dài:

”Người sợ cái gì, sợ gia ăn người? xương cốt này của người, cho gia làm đệm thịt, gia cũng ngại.”

Nhìn A Nghiên kia vòng eo không đầy nắm tay, hắn ghét bỏ nhíu mi: “Chắc chắc chắc, gia vờn một đầu ngón tay có thể bẻ gãy người, còn có người trên mặt kia nước mắt nước mũi bắn thiu, quả thực làm cho người ta mất khẩu vị.”

Hắn nói khó nghe như vậy, A Nghiên lại nhẹ nhàng thờ ra.

Nàng đã chết bảy lần, nhưng chưa từng bị tiền dâm hậu sát, thiếu chút nữa cho rằng lần chết mới sẽ là kiểu này.

Cửu gia lúc này cũng lười nhìn nàng, nhắm mắt lại, tiếp tục dưỡng thần.

Ít lâu sau, Mạnh Hán trở lại, mang theo Hàn Đại Bạch cùng Hà Tiểu Khôi.

Hàn Đại Bạch mặt trắng như tờ giấy, thân thể béo trắng run run giống như mặt túi vải căng gió.

Hà Tiểu Khôi quật cường cắn răng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bếp Trưởng A Nghiên

Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khôi tiến vào rồi, đến ngưỡng đầu cũng không dám, trực tiếp phủ phục trên mặt đất, khóc lóc nức nở: “Cửu gia tha mạng, Cửu gia tha mạng!”

Vừa đúng chỗ bọn họ phủ phục chính là chỗ vừa rồi A Nghiên nằm sấp xuống, trên đó có vẻ còn có vài giọt nước mắt.

Cửu gia vẫn như cũ không trợn mắt, chính là nhẹ nhàng mà “Ân” một tiếng.

Kia tiếng “Ân” nhẹ bỗng, với Cửu gia mà nói là tùy ý thật sự, nhưng nghe vào trong tai Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khôi lại âm trầm lạnh lẽo, giống như đao cứng kề bên, mũi tên nhọn bắn tới.

Hàn Đại Bạch đập đầu trên mặt đất: “Cửu gia tha mạng, ta thật sự không phải cố ý, ta thấy tiểu nha đầu này quả thật có tay nấu ăn, mới dám đánh bạo để nàng tới, không phải cố ý lừa gạt Cửu gia!”

Hà Tiểu Khởi cắn răng, quỳ theo bên cạnh không nói gì.

Hàn Đại Bạch càng khóc lên: “Cửu gia, tiểu nha đầu này làm đồ ăn quả thật không giống tầm thường. Cửu gia sao không ném thử, nếu không vui, đến lúc đó muốn giết muốn róc thịt, Đại Bạch tuyệt không nửa câu oán hận!”

Cửu gia chậm rãi mở mắt ra, nghiêng mắt nhìn A Nghiên bên cạnh vẫn giờ cao cánh tay như cũ: “Được rồi...”

A Nghiên bị hấn nhìn, nhất thời lại giật mình một cái.

Cửu gia phảng phất buồn bực hỏi A Nghiên: “Ngươi vì sao vẫn còn giờ tay?”

A Nghiên nhu thuận đáp: “Cửu gia không cho buông xuống, A Nghiên không dám.”

Những lời này thật sự triệt để lấy lòng Cửu gia, hấn cười nhìn bộ dáng A Nghiên kính cẩn, lông mày nhướng lên, lập tức nhin không được phát ra tiếng cười, vừa lòng nói: “Buông xuống.”

A Nghiên lúc này mới vội vàng buông tay xuống, hai cánh tay giờ lâu như vậy, thật sự là đau nhức khó nhin.

Bất quá so với còn sống, cái này cũng không tính là gì. Ăn khô trong khô, mới có thể sống sót, A Nghiên nhẹ nhàng xoa bã vai, cứ như vậy an ủi chính mình.

Cửu gia ánh mắt quét về phía hai người đang phủ phục, lập tức mâu quang kia trở nên lạnh lẽo vô cùng.

”Hai người các ngươi, hôm nay đánh ba mươi đại bản đi.”

Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khởi vừa nghe, nhất thời tinh thần vì vậy rung lên, trước mắt tỏa sáng, bọn họ liếc nhau, cảm động đến rơi nước mắt, quỳ xuống dập đầu tạ ơn, như là được tiện nghi to lớn: “Tạ Cửu gia nhân từ!”

Chịu ba mươi đại bản, đơn giản là móng bị đánh nát, mạng nhỏ có thể bảo toàn.

Cửu gia hôm nay tâm tình không sai!

Một bên A Nghiên thấy tình cảnh như vậy, cẩn thận nhấp môi dưới, không dấu vết xem xét Cửu gia.

Chính mình, có phải hay không có một ngày cũng sẽ bị đánh. Sau đó chắc chắn là đánh chết?

A Nghiên gian nan nắm tay lại, trong con ngươi buông xuống giấu đi một tia thống khổ khó diễn tả bằng lời.

Ở trong trí nhớ của nàng, có một lần như vậy, nàng chính là bị đánh chết bằng đại bản.

Trong kí ức đó, kỳ thật một đời ban đầu kia, cũng là trí nhớ sớm nhất của nàng.

Một đời đó, nàng cũng là một tiểu nha đầu nông gia, lúc còn rất nhỏ vào cung, bộ dạng nàng cũng coi như thanh tú, làm người cũng cơ trí, hầu hạ bên người Ngọc Quý phi rất được hoàng đế sủng ái, được Ngọc Quý phi tin cậy.

Vị Cửu gia trước mắt này, lúc đó là một hoàng tử, hoàng tử xếp thứ chín.

Mẫu phi sớm qua đời, từ nhỏ bị khi dễ, ở trong hoàng cung lớn lên giống như một nhánh cỏ dại, nghe nói hồi nhỏ đến cơm cũng ăn không đủ no.

Vị hoàng tử không được sủng này sau khi lớn lên, bị phong đến vùng biên viễn làm vương, từ đây rời xa đế đô phồn hoa, sau này tám hoàng tử tranh đoạt đế vị, ai cũng không nhớ ra vị tiểu đệ đệ ở biên cương xa xôi này.

Ai biết sau này, tiên hoàng băng hà, vị hoàng tử ở biên viễn nhiều năm này, thế nhưng dẫn dắt nhân mã, giống như ác ma sát nhân trở về đế đô thành, chư vị hoàng tử dưới gối tiên hoàng tính cả thái tử đều bị giết không còn một mảnh.

Ngọc Quý phi là mẹ đẻ thái tử, tự nhiên cũng sẽ không được hấn buông tha.

Lúc đó Ngọc Quý phi nghe được tin tức, trong lòng biết đại thế đã mất, thở ra một câu mạng ta xong rồi, trực tiếp nuốt vàng tự sát.

A Nghiên đi theo ma ma khác trong cung, vội vàng thoát thân, ai biết lại bị đại tướng thủ hạ của vị hoàng tử này vừa vịn bắt được.

A Nghiên cùng phần đông ma ma, nha hoàn đều quỳ ở đó, hoảng sợ chờ đợi vận mệnh của mình.

Các nàng chính là một ít nô bộc, giết hay phạt, bất quá dựa vào một câu của thượng vị giả mà thôi.

một đoạn trí nhớ này A Nghiên phi thường rõ ràng, lúc đó nàng quý ở đó, nghiêng tai lắng nghe lời nói của vị hoàng tử ở trung tâm kia được phản động đại tướng ứng hộ.

Nhưng sau đó, một câu âm lãnh, xuyên qua đám người trùng trùng, rơi vào tai nàng.

”Dùng bản tử chậm rãi đánh, đánh liên tục tới chết.”

Đơn giản một câu này, mọi người các nàng liền bị bản tử lạnh như băng cứng rắn đánh xuống, không nhanh không chậm đánh liên tục, đánh cho da tróc thịt bong, đánh cho huyết nhục mơ hồ, đánh cho tê tâm liệt phế, đánh tới cuối cùng, rốt cục chết ngắt đi. Chết ngắt đi cũng không được, hắt một chậu nước lạnh xuống, bắt buộc tỉnh lại, tiếp tục đánh, mãi cho đến thở hắt ra một hơi.

A Nghiên rõ ràng nhớ được, lúc đó nàng dùng hết khí lực cuối cùng, ở trước tầm mắt máu tươi mơ hồ, nỗ lực nhìn về phía vị Cửu hoàng tử xa xôi cao quý kia, nhưng nàng lại chỉ thấy một đôi mắt dài nhỏ.

Âm trầm lạnh lẽo, rét buốt tàn phá, vẫn như quý my.

Chỉ biết liếc mắt một cái, liền như rơi vào địa ngục a tì.

Nhớ tới chuyện đó, A Nghiên không tự chủ được giật mình một cái, tay nắm cái xẻng nấu thức ăn cũng run lên theo.

Mạnh Hán nhíu mày, hồ nghi nhìn chằm chằm nàng.

Nàng nhỏ giọng nói: “Ta, ta sẽ cẩn thận.”

Theo trí nhớ khủng bố kia, phục hồi tinh thần lại, nàng nhìn nhìn, giờ phút này nàng đã về tới phòng bếp sạch sẽ nhất trên đời này, chuẩn bị một bàn cơm canh cho Cửu gia đại khai khẩu vị.

bên cạnh nàng, là vị Mạnh Hán Mạnh đại nhân kia, cao ngất như tùng bách.

Tay hắn đặt trên võ kiếm, nhẹ nhàng nắm, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm tay A Nghiên.

Thoạt nhìn, nếu A Nghiên hơi chút khiến hắn không vừa lòng, hắn đều có khả năng trực tiếp rút kiếm đâm chết A Nghiên.

ngay tại bên ngoài phòng bếp, là tiếng tru thê thảm như heo bị giết.

Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khôi đang bị đánh bằng roi, ngay bên ngoài phòng bếp, chỉ cần A Nghiên hơi chút quay đầu lại, có thể nhìn thấy.

Đời này, nàng bảy tuổi phải đi hiệu ăn trên trấn vừa làm vừa học, nay đã tám năm. trong tám năm, nàng không biết đã làm bao nhiêu thứ đồ ăn, nhưng chưa có lần nào, nấu cơm trong tiếng gào khóc thảm thiết đầy huyết tính.

Nàng nghe tiếng trầm đục của bản tử đập vào huyết nhục mơ hồ trên móng truyền đến mang theo cảm giác nhóp nhép, trong lòng không khỏi thấp thỏm lo âu, thanh âm mơ hồ này dường như qua một đời, lập tức không khỏi thật cẩn thận đề nghị Mạnh Hán bên cạnh: “Mạnh đại nhân, có thể hay không..”

Mạnh Hán trực tiếp nhíu mày rậm: “Ân?”

Cùng với một tiếng “Ân”, hai trông mắt nghiêm túc lại.

Cái dạng này rất là đáng sợ, bất quá cũng may hắn không phải vị Cửu gia kia. Phàm là không phải Cửu gia, A Nghiên cảm thấy giống như cũng không có gì đáng sợ.

Lập tức A Nghiên cúi đầu, vẻ mặt nhu thuận nhỏ giọng đề nghị: “Mạnh đại nhân, người xem xem, ta bên này ở nấu cơm làm đồ ăn, nghe tiếng động này, tâm tình tự nhiên không tốt, tâm tình không tốt, cũng không làm ra đồ ăn ngon, ngài thấy thế nào?”

Mạnh đại nhân nghe nàng nói như vậy, càng nhíu mày, đánh giá nàng, dường như đang suy xét chuyện này nên làm thế nào bây giờ.

A Nghiên thấy vậy liền rên rỉ khi còn nóng, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Lại nói, ta nấu cơm ở đây, cũng cần người giúp đỡ, Đại Bạch Thúc và Hà Tiểu Khôi này đều là cao thủ, luôn có thể giúp ta một ít, như vậy cũng có thể nhanh chóng nấu xong, miễn cho để Cửu gia đợi lâu, Mạnh đại nhân ngài cảm thấy đâu?”

Mạnh đại nhân trầm mặc một lát, cuối cùng nhìn nàng một cái, gật gật đầu nói: “Cũng tốt.”

Bên này Mạnh đại nhân phát tay ra hiệu, thanh âm đánh bằng roi rốt cục ngừng lại, tiếp đó là tiếng nói chuyện của Mạnh đại nhân và Hàn Đại Bạch, dường như Mạnh đại nhân đang hỏi Hàn Đại Bạch, bất quá thanh âm Hàn Đại Bạch rất suy yếu, nghe không rõ.

Bất quá vô luận như thế nào, bản tử này đến cùng đã ngừng lại.

A Nghiên nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục bắt đầu làm đồ ăn hôm nay.

Đây là lần đầu, nàng thật sự không mò ra khẩu vị của vị Cửu gia kia, chỉ có thể chính mình làm đồ ăn, các loại khẩu vị đều làm nhiều hơn một ít.

Chỉ cần có khẩu vị hợp với hân, chính mình có lẽ có thể tránh được một kiếp.

Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định tâm thần.

Nhất định phải làm tốt, nhất định phải làm tốt, bằng không liền mất mạng.

Vừa lúc đó, ngoài cửa phòng bếp khóc kêu thảm thiết bên ngoài có động tĩnh, Mạnh Hán hơi gạt đầu, A Nghiên liền nghe thấy có người đến.

A Nghiên quay đầu lại, vì vậy nàng nhìn thấy, một hàng mười ba cô nương trẻ tuổi, nguyên một đám lớn lên giống như thiên tiên, cứ như vậy đi tới.

Nàng kiếp trước cũng từng sống trong nội viện hoàng cung, nàng có thể nhìn ra được, những cô nương này so với nhóm phi tần quý nhân trong cung không kém chút nào.

Các nàng thật đẹp.

Nhưng các mỹ nhân này, hiện tại một đám mặc nguyên áo choàng màu trắng, đeo bao chân, trong tay hoặc là bưng bồn bạc, hoặc là cầm sọt đựng thức ăn, còn có nguyên liệu nấu ăn khác, cứ như vậy xếp thành một hàng tiến vào.

Sau khi đi vào, các nàng cung kính nhìn A Nghiên, cùng nói: “Thỉnh cô nương chỉ điểm.”

A Nghiên sững sờ nhìn về phía Mạnh đại nhân, đây lại là tuồng gì?

Mạnh đại nhân nhân nhật giải thích: “Đây là trù nữ trong phòng bếp Cửu gia chúng ta, có thể làm trợ thủ cho người.”

Trù nữ? Trên đời này có dạng trù nữ này sao?

Mạnh đại nhân lại nói: “Các nàng cũng là tầng tầng chọn lựa tới, mỗi người đều là tinh thông nấu nướng, chỉ bất quá Cửu gia chúng ta không thích mà thôi.”

Hắn nói hơi hột như thế, bất quá nhìn A Nghiên bằng con mắt đó, cùng với ý tứ trong lời nói, lại dường như đang nói, người nếu đã được Cửu gia chúng ta ưu ái, liền hào hào biểu hiện đi, nếu không - -

A Nghiên cười khò một tiếng, vội vàng thề: “Ta nhất định làm ra món ngon nhất trên đời này cho Cửu gia!”

Có trợ thủ, sự tình liền đơn giản hơn, A Nghiên trực tiếp chế biến tất cả nguyên liệu nấu ăn có thể làm thành món ăn, đến lúc tất cả bưng tới trước mặt Cửu gia kia, hắn không thích cái này còn có thể ăn cái kia, chỉ cần có thứ hợp khẩu vị hân, chính mình có lẽ có thể tránh được một kiếp.

Ngay lúc A Nghiên bận rộn vì khẩu vị Cửu gia, vị Cửu gia tuần mỹ tôn quý kia lúc này nằm nghiêng trên sạp như trước, híp con người, ăn hạt dẻ.

Đương thời lưu hành hạt dẻ sao đường, nhưng mà hắn không thích ăn với đường, chỉ thích ăn nguyên vị.

Phía dưới tay hắn, có một nữ nhân luôn luôn quỳ ở nơi đó.

nữ nhân kia dung mạo trên đời hiếm thấy, đẹp kinh tâm động phách, mặc sa y tay áo có hoa văn hoa thị, tóc đen giống như thác nước theo đầu vai buông xuống đất.

Nàng quỳ phục trước giường Cửu gia, dùng ngón tay ngọc thon dài cầm một hạt dẻ, bóp một cái, tách ra một hạt dẻ hoàn chỉnh không nứt mẻ, sau đó cung kính đưa vào trong miệng Cửu gia.

Cửu gia đang ăn hạt dẻ kế tiếp, bỗng nhiên mở miệng, lười biếng hỏi.

”Nói.”

tuyệt sắc nữ tử này là Kiều Nguyệt.

Bị gọi, tuyệt sắc nữ tử Kiều Nguyệt cúi đầu, dùng âm điệu không hề phập phồng: “Nàng là A Nghiên, vốn họ Cố, người thôn Ngưu Xuyên Từ, sinh năm Canh Thìn, phụ danh là Cố tam bát, mẹ là Trần Thúy Hoa, còn một đệ đệ tên là Cố Mặc, năm nay mười một tuổi, đọc sách ở trường tư thực, có chút dụng công, năm trước thi tú tài. Khi nàng ba tuổi, có ni cô tha phương muốn nhận làm đồ đệ mang đi, bị cha giận dữ cự tuyệt. Bốn tuổi bị người trong thôn khinh khi vì si ngốc, khi tám tuổi đi trấn Liễu Diệp đến hiệu ăn học nghề, lại được bếp trưởng Trần Đại Bảo ngoài ý muốn thu làm đệ tử. Nàng trù nghệ tinh xảo, dù là nguyên liệu nấu ăn bình thường, cũng có thể làm ra món ngon mỹ vị. Chỉ tiếc sau này vận đến, chương quỳnh hiệu ăn đột nhiên bệnh chết, nàng mới không còn chỗ làm. Hiện nay đã hứa gả cho người, hôn phu là con trai thứ ba nhà Hoắc Đại Căn tên là Hoắc Khải Vân, xuân năm nay triều đình trưng binh, Hoắc Khải Vân nhập ngũ, hôn sự bị trì hoãn.”

Nói xong, Kiều Nguyệt cúi đầu, chưa đợi được hồi âm.

Nàng cho rằng hần đang ngủ, vì thế nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn về phía hần.

Đã thấy hần mất nửa mô, nhìn về phía chim ưng Phi Thiên trên giá bên cạnh.

Kìa là chim ưng Cửu gia tự tay nuôi dưỡng, cơ hồ một tác cũng không rời, gọi là Phi Thiên.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt một lần nữa cúi đầu, nghe thấy Cửu gia thân nhiên nói: “Xem ra đúng chính là nha đầu ở nông thôn thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Gân Hươu Ninh Nồi Đất

Lúc A Nghiên ra khỏi phòng bếp, mặt trời đang thịnh, ở trong phòng bếp bận nửa ngày như vậy, vừa đi ra bị mặt trời mạnh nhất chiếu vào, nàng có chút choáng đầu.

nàng choáng váng cúi đầu, liền nhìn thấy bên cạnh hai cái ghế dài đầy máu tươi.

máu màu đỏ tươi, giống như tình cảnh một đời mình trước khi chết.

Nhất thời giật mình một cái, đầu cũng không hôn mê, chân cũng không đau, cả người đều mạnh mẽ.

Vì sống sót, làm gì cũng được đâu.

Nàng cúi đầu xoay người, cung kính tiến về phía Ninh đại nhân bên cạnh đến lấy com, bẩm báo: “Ngộ thiện đã làm xong, đại nhân có thể lấy.”

Ninh đại nhân ánh mắt sau mặt nạ sắt nhìn chăm chăm nàng, không nói một lời.

Nàng không rõ ý tứ của hần, sau đó nghĩ hần có phải đang hỏi mình cái gì hay không? Vì thế nghĩ nghĩ bắt đầu báo tên đồ ăn.

“Hôm nay ta chuẩn bị ngộ thiện đầy đủ sắc hương vị, các loại điểm tâm món ăn quý và lạ cái gì cần có đều có, điểm tâm chuẩn bị là bánh đậu thụy ngọc, đại mạch nấu tơ vàng, hạnh nhân đậu hủ, anh đào cuốn, đồ ăn chính có gân hươu ninh nồi đất, gà thái sợi ngâm nhĩ, cá hầm hoa quế, thỏ nấu bát bảo, dương xỉ non, môi cá nhám trắng nướng, ta chuẩn bị ba loại canh là canh đậu hủ bách nghị, canh giang dao thanh, canh cá. Tất cả đều là bình thường ta hay làm, hần là Cửu gia thích đi?”

Ninh đại nhân vẫn từ chối cho ý kiến như cũ, cũng chậm rãi di động “đi” tới phía phòng bếp.

Trong phòng bếp, có mười ba trù nữ, vẫn như cũ xếp thành một hàng, mỗi người đều nâng một hộp thức ăn, đợi lệnh xuất phát.

Ninh đại nhân nhắc từng cái hộp lên, mỗi một cái đều xem qua, sau đó mới nhìn A Nghiên.

“Đi thôi.”

Hần nói một câu, chính mình dẫn đầu đi ra ngoài.

A Nghiên vội vàng dẫn theo mười ba trù nữ, chậm rãi đi ra sa trường.

chỗ ăn com của Cửu gia đương nhiên không ở phòng khách, mà là ở trong viện chim hót hoa thơm, trong viện này có đủ loại hoa. A Nghiên liếc mắt một cái nhìn qua, có rất nhiều loại quý, thí dụ như một chuỗi hồng, bán chi liên, cúc tây, hoa quế và lan hồ điệp..., cũng có loại căn bản không nên có vào mùa này, như là hoa tử vi tháng sáu hồ điệp tuyết hoa..., nhưng tất cả đều nở sáng lạn tỏa hương.

A Nghiên lại nổi lên nghi hoặc về thân phận của Cửu gia.

Trong lòng nàng ần ần cảm giác được hần nhất định không phải người thường, có lẽ, giống bảy đời trước đi.

Huống chi hần gọi là Cửu gia, lại chiếm vị trí thứ chín.

Loại chi tiết này chỗ ần ần giống mấy đời trước, càng phát hiện, càng làm cho A Nghiên cảm thấy không ổn.

Thoạt nhìn dường như là mệnh trung chú định lặp lại vận mệnh bảy đời trước, nàng lại phải chết sao?

Cơ hồ mỗi một lần đều là, vốn sống được rất tốt, chỉ cần vị Cửu gia này xuất hiện, nàng sẽ xuất hiện các loại không hay ho ngoài ý muốn, ngay sau đó tiến đến tử vong.

Ngay lúc A Nghiên thất thần, mười ba trù nữ đã đem tất cả đồ ăn bày xong, lúc này đồ ăn vẫn còn bốc lên hơi nóng, mùi đồ ăn theo nhiệt khí bắt đầu tràn ngập trong hoa viên, cùng mùi hoa quanh quẩn làm cho người ta vì thế ngón trở đại khai.

Mà vị Cừu gia kia đâu, vẫn như cũ nửa nằm ở trên giường thấp.

Về phần cái sạp kia là như thế nào từ phòng khách đi đến hoa viên này, cùng với có phải là cái sạp lúc trước hay không, A Nghiên thật không biết.

Cừu gia ngửi được mùi đồ ăn rồi, thần sắc nguyên bản bất động như núi rốt cục hơi hơi có điểm động tĩnh, hần chậm rãi mở mắt.

Con mắt hẹp dài tà mị nhếch lên, quét về phía đồ ăn trên bàn.

Theo góc độ hần, có khả năng nhìn thấy nòi đất ninh gân hươu kia.

Xem ra là không sai, nước canh đặc, gân hươu mềm mại nhẵn mịn, màu sắc tươi sáng, nhắm mắt lại ngửi, có một cỗ hương vị tươi mới tinh khiết.

Bắt quả đây là một món ăn mặn nấu mất rất nhiều thời gian, bình thường cần hầm kỹ trước ba ngày, lần lượt lấy ra nước trong, lại dùng nước thịt cùng nước gà ninh lên, mất một canh giờ, muốn làm tốt là tuyệt đối không thể.

Cừu gia nhíu mày, bên môi gọi lên một chút hương vị khiêu khích.

Hần đưa khuỷu tay chống lên trên thấp, hai chân thon dài mạnh mẽ vừa động, liền xuống sạp, đứng lên.

Đây là A Nghiên một đời này sau khi nhìn thấy hần, lần đầu tiên thấy hần đứng lên.

Hần dáng người cao ngất thon dài, chột vừa đứng dậy, giống như ngọc thụ, càng có khí thế trên cao nhìn xuống bề ngễ vạn vật. Hần bước đi tao nhã thông dong, thật giống như một hắc báo nhân nhả lưỡi biếng tuần tra lãnh thổ của mình.

Lúc hần đi đến bên cạnh bàn, một đôi mắt giống như hàn tinh quét về phía A Nghiên cúi đầu đáng thương hề hề.

tóc dài đen tuyền tùy ý che nửa tầm mắt hần, bên môi nổi lên nụ cười nghiền ngẫm.

”Món này, ta thực thích ăn.”

A Nghiên nghe thế, trong lòng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Hần thích ăn a, kia không thể tốt hơn, chỉ cần hần thích, mệnh mình có phải hay không tạm thời được bảo vệ?

Nhưng ai biết, Cừu gia hạ một câu dĩ nhiên là:

”Những đầu bếp cố gắng làm món ăn này cho ta, không biết đã chịu bao nhiêu bản tử.”

Lời này có ý tứ gì?

A Nghiên đột nhiên ngừng đầu, không yên nhìn về phía Cừu gia.

Chẳng lẽ, tang mệnh hôm nay?

Nhất thời nghĩ đến đây, nàng hai chân bắt đầu trĩu đau, giống như rút gân vậy, đau đến nàng cơ hồ đứng cũng không vững, cơ hồ bỗng chốc ngã sấp xuống ở trong này.

trong con người đen bóng không tự chủ được dần hiện ra vẻ sợ hãi, nàng mới sống không đến mười lăm tuổi a! Bấy đời trước, đại bộ phận không chết sớm như vậy a!

Cừu gia con người đen quét về phía A Nghiên, đã thấy trong mắt A Nghiên trong suốt tràn đầy kinh hoàng, giống như một con cừu non đợi làm thịt, vô tội vô thù chờ chịu một đao. Hần đánh giá tiểu bộ đáng nàng đáng thương hề hề, không khỏi cảm thấy buồn cười, lập tức câu môi khẽ cười một tiếng: “Ta ném thử đã, nếu nói không thích, ta...”

Tiếng nói nhỏ, ôn nhu lại thanh lãnh nguy hiểm, vang lên bên tai A Nghiên, khiến A Nghiên cả người mỗi một sợi gân đều co lại, từ đầu sợi tóc đến đầu ngón chân, thân thể bị vây chặt không cách nào không chế được.

Kế tiếp, Cừu gia cũng không nói, nhưng A Nghiên cũng hiểu được ý tứ của hần.

Hết thảy chăm chú vào nòi đất ninh gân hươu.

Nếu hần vừa lòng, chính mình còn sống.

Nếu hần không vừa lòng, chính mình sẽ chết.

A Nghiên trong đầu nhanh xoay xoay, trong lòng tính toán phần thắng của mình.

Bình thường quả thật không có khả năng như nhanh như vậy, không có ba ngày độn kỹ không được, nhưng nàng đã có bí phương độc đáo của mình, ở bên trong bỏ thêm một vài thứ, có thể khiến gân hươu như nhanh như vậy.

Gân hươu được nàng cấp tốc hâm như rồi, lại bỏ thêm thu du, rượu cùng vị khiếm thu canh, có thể trở nên đậm đặc tỏa hương thơm như thế, phàm là ăn qua gân hươu này, không có ai không vừa lòng, nghĩ đến Cửu gia này cũng không ngoại lệ đi?

Nghĩ đến đây, nàng thở sâu, cổ lấy dũng khí lớn nhất đời này, nỗ lực tràn ra một nụ cười cứng ngắc, nhẹ giọng nói: “Món ăn này, phàm là đã ăn qua, không có ai không khen tốt, Cửu gia nhất định sẽ thích món ăn này, thỉnh nếm thử đi.”

Cửu gia bên môi mang theo một chút cười, gật gật đầu.

Giờ này khắc này, trong hoa viên lặng ngắt như tờ, có người còn ngừng cả hô hấp, ngay cả chim chóc trong hoa viên dường như đều biết phải ngừng kêu. mọi người ở đây, đều đang dựa vào hơi thở của nam nhân này.

Ai cũng đều minh bạch, phàm là Cửu gia mất hứng, cả nhà lớn như vậy đều phải chịu tai ương, đề tiện như trù nữ nô bộc tùy ý có thể chém giết, ngay cả nhân vật như Mạnh Hán Ninh Phi hay Hạ Hầu Kiều Nguyệt vốn rất được Cửu gia nể trọng, đến lúc đó cũng không tránh khỏi bị phạt.

Nhưng làm thế nào để Cửu gia cao hứng đâu?

Tại địa phương thâm sơn cùng cốc này, hiện tại bọn họ có thể nghĩ đến biện pháp duy nhất chính là làm cho khẩu vị Cửu gia tốt lên.

Cửu gia ăn cơm ăn cao hứng, bọn họ tự nhiên cũng có thể sống thoải mái.

Vì thế ánh mắt tất cả ở đây đều vụng trộm nhìn chăm chú vào Cửu gia, nhìn tay hẩn thon dài hoàn mỹ cầm đũa ngà voi lên, nhìn hẩn từ trong nôi đất màu đen lấy ra một khối gân hươu.

gân hươu kia đã được hầm mềm như, ngâm trong chất lỏng trắng sữa, lúc này được đũa ngà voi gấp lên, rung rung khoái hoạt, phiếm vàng óng ánh sáng bóng.

Cửu gia đưa gân hươu tới bên môi, mị mầu cười nhìn xuống A Nghiên đang rụt cổ bên cạnh.

hai tròng mắt hẩn hẹp dài hơi có ý tứ hàm xúc trêu đùa, lúc này ghé mắt cười gian như vậy, trong mắt ba quang liễm điếm, lộ ra tà mị nhẹ nhẹ.

Bị hẩn nhìn như vậy một cái, A Nghiên cả người thật giống như bị tia chớp đánh trúng, một cử động cũng không dám cứng đờ ở đó.

Kỳ thật hẩn thật sự là bộ dạng đẹp mắt.

Nếu đây là một nữ nhân, nàng nhất định sẽ hâm mộ mỹ mạo đối phương, tán thưởng mị lực đối phương kia làm cho người ta khuynh đảo. Nhưng đây là một nam nhân, một nam nhân căn bản lớn lên không có chút nữ khí.

Vẫn là một nam nhân đáng sợ “nhất định sẽ làm cho sinh mệnh mình phải kết thúc”.

Nàng nắm chặt tay nhỏ, cắn môi, một cử động cũng không dám, cứ như vậy theo dõi gân hươu bên môi hẩn.

ánh mắt Cửu gia có ý tứ hàm xúc khác chậm rãi từ trên người A Nghiên thu hồi, hơi hơi mở miệng, tao nhã bắt đầu ăn một khối gân hươu.

A Nghiên không tự chủ được hai mắt đầy nước, theo dõi hẩn nuốt xuống, quan sát trên khuôn mặt hoàn mỹ của hẩn kia có khả năng lộ ra một vẻ mặt nào đó, ngóng trông có thể từ đó biết một chút dấu hiệu vận mệnh tiếp theo của mình.

Nhưng mà vị Cửu gia này nuốt miếng gân hươu xuống rồi, cũng không có biểu cảm gì, chỉ hơi để tay ra bên cạnh, mắt liếc xéo nhìn A Nghiên.

A Nghiên hai chân nhất thời như nhũn ra, thiếu chút nữa phù phù một tiếng quỵ xuống đất.

Hẩn, đến cùng là có ý tứ gì a...

Lúc này nàng bỗng nhiên nhớ tới chuyện rất xưa trong trí nhớ, đã từng gặp qua một con thỏ nhỏ đáng thương.

Thời điểm đó, nàng vẫn là thế gia nữ tử xuất thân cao quý đâu, nàng từng nhìn thấy vài tiểu đường ca tiểu đường đệ ở đó đùa con thỏ.

Có ý thả con thỏ chạy, chờ nó chạy lại sai người bắt trở về.

sau khi bắt về, lúc nó tuyệt vọng lại thả cho chạy.

Như thế năm lần bảy lượt, con thỏ kia đã choáng váng, thả nó chạy nó cũng không nhắc chân.

Nhân sinh đã tuyệt vọng, vô lực không còn khí lực phấn đấu.

Nàng hiện tại đã biết rõ, chính mình là con thỏ nhỏ trong tay Cừu gia.

Hắn đem chính mình đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Ngay lúc nàng tuyệt vọng nghĩ tới con thỏ, Cừu gia bỗng nhiên nở nụ cười.

Lúc hắn không có biểu cảm gì, trong hoa viên này dường như chính là mùa thu hiu quạnh xám tro, không hề có sinh cơ cùng hi vọng, nhưng bây giờ hắn nở nụ cười, hơn nữa chẳng phải loại cười trừu đùa trào phúng.

Lúc hắn cười, trong đôi mắt dài nhỏ giống như có suối nước róc rách lưu động, khúc xạ ánh mặt trời nho nhỏ.

A Nghiên trong nháy mắt này, cả người phát ra hi vọng trước nay chưa có, đầy cõi lòng kỳ vọng hỏi: “Cừu gia?”

Cừu gia nhẹ nhàng gật đầu: “Miễn cưỡng có thể ăn đi.”

Chỉ một câu này, liền khiến A Nghiên tâm treo nửa ngày thoáng thả lỏng một ít.

Xem ra mạng nhỏ nàng có thể bảo trụ.

Chung quanh mọi người cảm xúc căng thẳng đều trầm tĩnh lại, tất cả cùng nhau nhẹ nhàng thở ra, thở dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi thần sắc khác nhau.

Mạnh Hán và Ninh Phi đương nhiên không có biểu cảm gì, Hạ Hầu Kiếu Nguyệt lại còn không khỏi liếc mắt nhìn thêm A Nghiên một cái.

Về phần Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khôi bên cạnh nom nớp lo sợ, Hàn Đại Bạch dùng ánh mắt khác thường nhìn A Nghiên, còn Hà Tiểu Khôi đâu, còn đang nhìn chằm chằm A Nghiên.

Lúc này Cừu gia ha ha nở nụ cười, buông chiếc đĩa, nâng nâng tay.

Vì thế A Nghiên liền tới, chung quanh mọi người đang chờ đợi, tất cả đều tự lui xuống, thậm chí bao gồm vị Ninh đại nhân kia cũng phiêu đảng rời đi, theo Mạnh Hán ra ngoài.

Trong hoa viên chỉ còn lại Cừu gia, nàng, còn có cô nương đẹp như thiên tiên.

Nàng bỗng nhiên ý thức được, bước lên phía trước, thật cẩn thận hỏi: “Cừu gia, ta có thể lui xuống sao?”

Cừu gia nhún mày: “Ta nhìn người tay chân coi như sạch sẽ, vậy cùng Kiếu Nguyệt hầu hạ ta ăn cơm đi.”

Hầu hạ hắn ăn cơm? Đây cùng với hầu hạ hổ ăn thịt người có gì khác nhau?

Bất quá A Nghiên không dám nói gì, nàng nhu thuận đi lên phía trước, cúi đầu nói: “A Nghiên tuân mệnh.”

Nói xong nàng nom nớp lo sợ bước lên, bắt đầu hầu hạ “Lão hổ” dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Canh Cá Cuốn Thất Bảo

A Nghiên cũng không biết nên hầu hạ vị lão hổ này thế nào, bất quá nàng đứng ở bên cạnh một lát, rất nhanh liền hiểu.

Vị cô nương gọi là Hạ Hầu Kiếu Nguyệt kia, với từng món đồ ăn đều dùng đũa gắp voi sạch sẽ lấy ra một ít, cũng tự mình thử qua, lúc này Cừu gia có thể bắt đầu ăn.

Thử đọc...

A Nghiên vừa thấy liền minh bạch, thân phận Cừu gia này quả nhiên không thể chỉ là một Cừu gia.

Có thể dùng từ từ Hạ Hầu Kiếu Nguyệt đẹp như thiên tiên làm thị nữ thử đọc, này thân phận địa vị phải có bao nhiêu lớn.

Hắn thân phận như vậy, muốn giết chết mình, quả nhiên giống như nghiền chết một con kiến.

Thậm chí còn không cần tự hấn động thủ.

A Nghiên đến lúc này, càng thêm minh bạch tình cảnh mình lúc này.

Nàng nỗ lực khiến mình cười lên, nhu thuận tiến đến: “Cửu gia, ném thử canh cá cuộn thất bảo này đi.”

Nói xong, nàng nâng một cái hộp thức ăn tới, cái hộp thức ăn kia khác với cái khác, bên trong là một cái nồi đất màu đen, trong nồi đất còn canh cá bốc lên hơi nóng.

Cửu gia cúi đầu nhìn xem, chỉ thấy nồi đất kia thuần màu đen, bên trong nước canh trắng sữa nồng đậm, nhiệt khí ngùn ngụt, trong nước canh, lại có đen bóng mềm mại, màu trắng tươi mới, cùng với mấy điểm xanh lá đẹp mắt. Trên nước canh màu trắng còn phủ một tầng váng mỡ màu vàng kim, xem trình tự rõ ràng.

Cửu gia đạm nói: “Đây là cái gì?”

A Nghiên gấp rút nâng một cái lò nhỏ bằng bụn từ bên cạnh đến, bên trong còn có than đang cháy, liền dùng kim sắt kẹp nồi đất đặt lên bếp lò, sau đó mới cười nói: “Cái này gọi là canh cá cuộn thất bảo, đem cá hầm cách thủy cho mềm nhuyễn tinh khiết và thơm lừng rồi, cũng không ăn cá, mà là dùng bảy thứ rau hiện có cho vào trong canh cá nóng hổi, làm cho rau ướp mùi thơm canh cá, nhưng lại không mất hương vị rau xanh thơm ngon”

Nàng cảm lấy một cái đĩa ngà voi, đối tiếp tục cười với hắn, dù cười nhưng mang theo mắt tự nhiên: “Cửu gia muốn ném thử hay không?”

Cửu gia nhú mày, xem nàng cầm đĩa ngà voi bộ dáng thành thạo, khác hẳn vẻ mặt kinh hãi vừa rồi, lập tức không khỏi cảm thấy thú vị, nhân tiện nói: “Tốt.”

A Nghiên được lệnh này, trong lòng biết cơ hội tự mình thi triển thân thủ đã tới, liền dùng đĩa ngà voi gấp rau mầm xanh tươi đến, sau đó tay rung lên, đã thấy rau mầm kia giống như thiên nữ vẩy hoa lướt qua canh cá nóng bỏng.

ngón tay nàng cũng khác với nông nữ, sinh ra tinh tế đẹp mắt, lúc làm động tác này, lại có chút tao nhã cô nương ở nông thôn không thể có.

Cửu gia nhìn nàng lúc này khó có được trầm sullen mặt xuống, con ngươi sâu thẳm đen nháy càng có hứng thú, bên môi cũng nổi lên một điểm cười trên chốc, cứ như vậy xem động tác kế tiếp của nàng.

A Nghiên ở trong canh cá nóng gấp hai đĩa rau mầm rồi, tự mình lại nhẹ nhàng thổi thổi, định thổi cho bớt nóng để đưa cho hắn.

Kiểu Nguyệt ở một bên thấy vậy, hơi hơi nhú mi, đang định ngăn cản, nhưng đã không còn kịp rồi.

Nàng cúi đầu, cũng không dám nhìn sang.

Đây kỳ thật là Cửu gia kiêng kị nhất, hắn cũng sẽ không thích có người thổi thức ăn nóng cho hắn, như vậy hắn sẽ cảm thấy bẩn.

Cho dù Hạ Hầu Kiểu Nguyệt, cho tới bây giờ cũng không dám làm như vậy.

A Nghiên cứ thổi đi hơi nóng như vậy, đem chiếc đĩa gấp rau mầm đưa tới đĩa trước mặt Cửu gia, cười nói với hắn:

”Cửu gia, vẫn nói rau mầm nữ vị, đây là lau sậy xanh tươi rậm rạp, sương trắng phủ khắp mọi nơi, người ta bây giờ, ở vùng nước biếc cách với một phương, lau sậy đó là rau mầm này đâu...”

Nói tới đây, trong lòng nàng bỗng nhiên lộ bộ, nghĩ thầm mùa này, lấy đâu ra rau mầm tươi mới?

Hạ Hầu Kiểu Nguyệt thấy A Nghiên đem chiếc đĩa gấp rau mầm thả vào trong đĩa của Cửu gia, nàng đồng tình nhìn về phía A Nghiên, dường như đang nhìn người chết.

Quả nhiên, Cửu gia thu liễm tươi cười, nhẩn nhai lại, ánh mắt không còn hờn giận lạnh lùng nhìn chằm chằm A Nghiên.

Ánh mắt như hàn quang phóng tới, dường như mộng cũ lại đến, A Nghiên nhất thời như rơi xuống hầm băng, cả người không tự chủ được rung mình một cái, đôi môi cũng không nghe sai sử lại run run.

Bất quá nàng minh bạch, giờ phút này cũng không phải là lúc sợ hãi, đành phải nỗ lực hơi nhếch môi không chế run rẩy kia: “Cửu gia, Cửu gia... Rau mầm này ăn ngon a... ăn thực ngon...”

Chẳng lẽ lão hồ này không thích ăn rau mầm... A Nghiên trong lòng cơ hồ muốn khóc.

Hạ Hầu Kiểu Nguyệt cúi đầu, nàng đã không muốn nhìn chuyện kế tiếp.

Nhưng ngay lúc này, Cửu gia lại bỗng nhiên nở nụ cười, cười kia hơi lạnh, bất quá thật đúng là cười.

”Thật không, ăn ngon lắm sao?” Hắn nhưn mày dài, hơi hơi xoay người sát vào nàng, thấp giọng hỏi nàng như vậy.

thanh âm ầm ạch nguy hiểm vang lên bên tai như vậy, như một đạo hào quang cuối cùng trước khi tiến đến tử vong.

A Nghiên minh bạch phải bắt lấy cơ hội lần này, nằng nhanh gập đầu: “Thật sự, rau mầm nhúng qua canh cá, tỉnh tề non mềm lại ngon vị cá... Cừu gia nhất định thích! Ngài muốn dùng một chút hay không? Dùng một chút rồi, có lẽ sẽ thích đâu?”

Đời trước, nằng dùng món ăn này giúp Ngọc Quý phi làm hoàng thượng vui lòng, cũng vì vậy, nằng từ đây trở thành đại cung nữ Ngọc Quý phi nể trọng.

Bất quá đã lâu như vậy, cái gọi là đại cung nữ được nể trọng, đến lúc đó cũng không chính là đi tìm chết cùng Ngọc Quý phi.

Cừu gia chậm rãi cảm đĩa ngà voi, gắp một đĩa rau mầm ngon mắt kia, ăn thử một ngụm, quả nhiên là hương vị thơm ngon trơn mềm, trong mùi vị mang theo mùi cá mỡ ảo, trong miệng còn dư vị, không phải canh cá tanh, cũng không phải mùi rau nhạt, ngược lại mùi thịt cá kết hợp rau thanh mát vào miệng trở nên hoàn mỹ.

Hắn gập đầu: “Không sai.”

A Nghiên hai chân buộc chặt rốt cục khôi phục tri giác.

Tán thưởng nhìn nằng: “Dựa vào vài món đồ ăn hôm nay, ngươi vào làm đầu bếp nữ cho gia đi.”

A Nghiên gân mạch cả người trều đau rốt cục bình thường trở lại.

Nằng nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu, tận lực mềm nhu thuận nói: “Cừu gia, vâng.”

Nhưng trong lòng lại phiếm khổ, nghĩ đến làm đầu bếp nữ, này đến năm nào tháng nào? Nếu một ngày hắn không thích, chẳng phải trực tiếp kéo ra ngoài chém? Dù không chém, một ngày nào đó không cẩn thận, nói không chừng đem tánh mạng chôn vùi ở trong này.

Vẫn trùng trùng tâm sự, A Nghiên nom nớp lo sợ hầu hạ Cừu gia dùng bữa, đợi một bữa cơm ăn xong, mồ hôi lạnh đã ướt lưng nằng, quần áo cũng dính ở trên lưng.

Nằng bây giờ mặc một cái áo bào trắng rộng thùng thình chuyên dụng trong phòng bếp, tương đối mỏng, lúc này gió thu thổi qua, phía sau lưng liền từng đợt lạnh buốt.

Ăn uống no đủ Cừu gia giống một con báo lười biếng, duỗi hai chân dài hữu lực, híp con ngươi lại, mỉm cười đánh giá A Nghiên làm bữa mĩ vị này cho mình.

A Nghiên có một khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh thuần tú nhả, vì tuổi còn nhỏ, chỉ to bằng bàn tay, trên mặt một đôi mắt to ướt át trong suốt. Kỳ thật nếu không phải nằng chưa thoát được hình dáng ở tiểu nha đầu khiếp sợ sinh ra ở nông thôn, bộ dạng đó vẫn là không sai.

Đương nhiên, so với Hạ Hầu Kiều Nguyệt loại tiểu mỹ nhân này vạn dặm mới tìm được một người, căn bản không đáng nhắc tới.

Cái này giống như mẫu đơn bách hoa chi vương cùng cúc đại ven đường.

A Nghiên miễn cảm ý thức được Cừu gia đang đánh giá mình.

Nằng nhanh cúi đầu, vẫn không nhúc nhích mặc cho hắn nhìn.

Tổng cảm thấy hắn nhìn mình, thật giống như một con báo đánh giá tiểu bạch thỏ.

thịt tiểu bạch thỏ đến cùng chỗ nào tươi mới, nên hạ miệng từ chỗ nào?

Hắn nhìn thật lâu, nhìn đến mức cổ nằng có chút đau, cuối cùng dòi tầm mắt đi.

tầm mắt kia vừa dòi, A Nghiên vụng trộm thở phào nhẹ nhõm.

ôn thần này, cuối cùng cũng không nhìn mình nữa.

Ai biết đúng lúc này, Cừu gia lại nhân nhả tán mạn mở miệng: “dẫn nằng đi, tắm rửa một chút.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cúi đầu tuân mệnh, đứng dậy, ý bảo A Nghiên đi theo nằng đi.

A Nghiên không rõ tắm rửa một chút nghĩa là gì, chỉ cảm thấy chính mình giống như lá dương xỉ, cũng bị đưa đi rửa sạch rồi cho vào trong nồi sao? Bất quá nằng cũng không dám hỏi nhiều, nói nhiều sai nhiều, vẫn nên ngoan ngoãn theo Kiều Nguyệt ra ngoài.

trong hoa viên tràn ngập hơi thở Cừu gia, nằng từ bên trong mùi hoa tràn mũi cứng ngắc chất phác đi ra đường, hai cái đùi tựa như hai cây cà kheo di chuyển ra phía trước.

Mãi cho đến bước ra ngoài nguyệt môn, thoát khỏi hoa viên tràn đầy hơi thở Cừu gia, nằng rốt cục nhẹ nhàng thở ra, cả người đều trầm tĩnh lại.

Cước bộ nhẹ nhàng chạy đến bên người Hạ Hầu Kiều Nguyệt, nâng lên cúi hỏi: “vị tỷ tỷ này, vì sao cho ta tắm rửa một chút đâu?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhìn cũng không nhìn nàng: “Người không biết là trên người người thực thối sao?”

Thối?

A Nghiên tuy rằng sinh ở nông thôn, bất quá cũng yêu sạch sẽ, nàng nhanh cúi đầu ngửi ngửi bản thân, hương thơm tự nhiên, không có gì thối, còn mang theo một chút mùi hoa đâu!

“Không có, một chút cũng không thối a!”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhũn mày, nhắc nhở nói: “Mồ hôi.”

A Nghiên lại cúi đầu, bình tâm tĩnh khí ngửi ngửi, cuối cùng nàng quả thật ngửi được trên lưng mình có một chút mùi mồ hôi, như có như không, không cần thận ngửi, cần bản nghe thấy.

“Này người cũng có thể ngửi được?” A Nghiên tò mò đánh giá Hạ Hầu Kiều Nguyệt. Đây chính là ôn thần bên người, luôn muốn giải thích một chút.

“Cửu gia cái mũi luôn luôn linh mãnh hơn so với ta.” Hạ Hầu Kiều Nguyệt liếc mắt lườm A Nghiên một cái, thần nhiên nói như vậy, trên nét mặt có một tia kiêu căng.

A Nghiên hơi giật mình, rất nhanh minh bạch, ý tứ này là nói, Cửu gia đã sớm ghét bỏ nàng rất thối, cho nên muốn dẫn nàng đi “tắm rửa một chút” thật tốt?

Hạ Hầu Kiều Nguyệt thấy nàng bất quá là tiểu cô nương ở nông thôn thôi, trong lòng không khỏi có chút khinh thường, đôi mày tuyệt mỹ giật giật, thần nhiên nhắc nhở:

“Cửu gia không thích người thấy hương vị không nên ngửi, người...”

“Ta đã biết, về sau ta nhất định chú ý.” A Nghiên nhanh cúi đầu, đáp như vậy.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt lại liếc mắt lườm A Nghiên một cái, xem con người nàng đơn thuần, không khỏi trong lòng hiểu rõ.

cô nương này tay nghề nấu ăn không sai, vào được mắt Cửu gia, bằng không sớm không biết đã chết bao nhiêu lần, bất quá là cái người đáng thương thôi.

A Nghiên thật không nghĩ tới, cái gọi là tắm rửa một chút thật tốt, dĩ nhiên là tắm rửa như vậy.

Nàng bị đưa vào trong một ôn tuyền, bên cạnh tùng xanh bách biệt, mùi hoa từng đợt, ở giữa cũng có tiếng côn trùng kêu vang, thanh thúy dễ nghe. Bên trong dạt dào hứng thú, một loạt nhà trúc lịch sự tao nhã, một ôn tuyền lộ thiên, kế núi gần sông, đàn xen hợp lí.

Bỏ đi một thân áo bào trắng, mạo hiểm bước vào bên trong ôn tuyền khói trắng, thoải mái hít con người, hưởng thụ gió núi nhẹ nhàng khoan khoái, trong không khí truyền đến mùi hương thảo mộc, nhất thời không khỏi vui vẻ thoải mái.

Mà ở suối nước nóng, lại có thị nữ dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, hầu hạ bên cạnh, đưa lên khăn màu trắng cùng với vãn trà thượng đẳng.

Hơi hơi khép con người lại, nước suối ấm áp vỗ nhẹ quanh nàng, dường như vuốt ve thân thể của nàng.

Trong thư sướng ấm áp ở đây, nàng dường như hoảng hốt quay về một đời kia.

một đời đó, nàng là đích trưởng nữ Phùng gia quyền khuynh thiên hạ, tôn quý vô cùng, được sủng ái vô tận. Tổ phụ nàng là Tĩnh quốc công lão thần bốn triều, tổ mẫu là đại trưởng công chúa, phụ thân là đương triều thái phó, mẫu thân cũng là quý nữ thế gia, ngoại gia chấp chương binh quyền.

Nàng sinh ra đã hưởng cảm tử vinh hoa vô cùng, này cả đời nhất định xuôi gió xuôi nước vô ưu vô lo.

Nay nghĩ lại, hẳn là đời thứ hai đi.

một đời đó, nàng đã trải qua kiếp trước là tiểu cung nữ chết thảm, bắt đầu ý thức được thế sự vô thường, hiểu được làm người phải xem việc trước cũng nên chú ý về sau, dù được sủng ái tin cậy, cho dù người là sủng phi hậu cung, hoặc là trọng thần trong triều, tất cả bất quá là quyền vị để vương thay đổi trong một cơn gió mà thôi.

Nàng không dấu vết khuyên nhủ mẫu thân của mình, khiến mẫu thân khuyên phụ thân, nhắc nhở đạo lý cây cao tất gãy gió lớn, với quyền thế Phùng gia lúc đó, tất nhiên đưa tới tai họa bất ngờ.

Thời gian dài, phụ thân nghe lọt tai, bắt đầu thu liễm, ước thúc đệ tử trong tộc, mà A Nghiên làm đích trưởng nữ Phùng gia, vượt qua mười mấy năm cảm tử trong nhàn nhã.

Đáng tiếc là, nàng chung quy không trốn được vận mệnh nhất định phải chết.

Vào năm nàng hai mươi tuổi kia, nàng đang mang thai ở cùng mẹ chồng thì bị thánh chỉ xét nhà.

Nhà chồng của nàng, vì công lao phò tá hoàng vị, ý đồ giúp Tứ hoàng tử cướp đoạt đế vị, lại thất bại trong gang tấc, Tứ hoàng tử chết thảm rồi, Cửu hoàng tử vinh đăng đại bảo. Thành công rồi tính sổ, nhà chồng nàng cả nhà bị chém, mà nàng thiếu phu nhân đang lớn bụng, cũng nhập vào nô tịch, về sau nhận hết hành hạ.

Nàng lúc đó mấy lần muốn chết, lại bởi vì thai nhi trong bụng mà quyết định sống sót, sống sót sinh hạ đứa nhỏ của nàng.

Sống hai đời nàng cũng hi vọng có một cốt nhục của mình.

Nhưng thế sự luôn không thể như nguyện, mùa đông một năm kia đặc biệt lạnh, nàng mỗi ngày đều ngồi giặt quần áo. Nàng lớn bụng, xoay người khó khăn, chỉ có thể dùng một loại tư thế kỳ quái ngồi giặt bên hồ.

Cố tình một ngày, vị Cửu hoàng tử kia đã đăng cơ làm đế, lâm giá Thụy vương phủ chỗ nàng, hơn nữa muốn thưởng cảnh đông trong hậu viện.

Tác giả có chuyện muốn nói: này chuyện xưa ý nghĩa chính là: chuyện xưa “một sủng hậu không ngừng tìm chết đủ mọi cách”, đương nhiên nàng mỗi ngày tìm chết là có nguyên nhân, chúng ta cứ chậm rãi từ từ sẽ đến đi...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hôm Nay Ta Làm Cá

Đại quân gia Duệ Vương Phủ vì lấy lòng thiên tử mới đăng cơ, liền mệnh các nàng vú già nô tì đến dọn dẹp mặt hồ đầy lá rụng. Lúc đó nàng quý xuống cầu xin, mặt hồ đã kết băng, đầy cỏ khô bùn nhão, trơn ướt dễ ngã, nàng bình thường đều đi đường vòng, cũng không dám bước qua đó. Nay chỉ cầu đi làm việc khác, đừng bắt nàng đi dọn mặt hồ.

Kiếp đầu tiên nàng chính là một tiểu cung nữ, cũng không sợ sống bản sống mệt, nhưng cũng không muốn vì ngã một cái roi mất thai nhi trong bụng.

Nhưng đại quân gia kia cũng không đồng ý, nàng cầu xin quý xuống khóc lóc nước nỏ, cũng không làm nên chuyện gì, ngược lại đòi lấy khiêu khích châm chọc.

Ai ngờ được, từng là đích nữ t hào môn cao nhấ, thiếu phu nhân thiên kiều vạn quý của Hoắc gia, nhưng sẽ trong mùa đông khắc nghiệt như vậy đau khổ cầu xin một quân gia từng thấp kém hơn nàng đâu.

Đúng lúc này, trên đường bên cạnh truyền đến tiếng bước chân.

Mọi người nhìn qua, dĩ nhiên là vị thiên tử kia được chúng thần đi theo như chúng tinh phùng nguyệt đang tiến tới.

Mọi người rầm rầm tránh né mở đường, cung kính quý xuống, ngay cả đại quân gia vừa rồi điệu võ dương oai, cũng nom nớp lo sợ quý xuống phía trước.

A Nghiên kỳ thật chưa từng thấy vị Cửu hoàng tử kia, càng chưa thấy hắn đi lên đế vị. Dù sao một đời kia nàng trải qua rất tốt, hoàn toàn không nghĩ tới chính mình nhất định lặp lại vận mệnh của đời thứ nhất, càng không nghĩ tới loại vận mệnh này sẽ liên tục lặp lại bảy lần!

Bấy giờ nàng cúi đầu trong khóe mắt còn có dư quang, không ngờ gặp phải một đôi mắt dài nhỏ, âm trầm lạnh lẽo, đông lạnh tàn phá, như quý mỵ.

Chỉ biết liếc mắt một cái, liền như rơi vào địa ngục a tì.

Nàng làm sao có thể quên ánh mắt này đâu.

trong trí nhớ từng chết thảm, đầy huyết tinh kia, chính là cùng với một đôi mắt như vậy.

Mà lúc này ánh mắt kia hiển nhiên cũng bắt được ánh mắt nàng, hơi nhíu mày, dường như có chút kinh khiếp: “Ai vậy?”

A Nghiên rúm rùi rùng mình, che bụng, động cũng không dám động.

Nhất thời bên cạnh có quân gia tiến đến bẩm báo với hắn, người chung quanh cũng đều quý ở nơi đó.

A Nghiên cũng muốn qua bái kiến, cũng muốn quý xuống, nhưng hai chân lại giống chết cứng tại chỗ, không có cách nào nhúc nhích.

Trong khoảng thời gian ngắn, bụng to như vậy không biết vì sao bắt đầu đau nhức, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng không biết chính mình như thế nào.

Đang lúc này, đã có thị vệ đẩy nàng một cái, muốn nàng tiến đến bái kiến vị đế vương mới đăng cơ kia.

Nàng vốn đau bụng khó nhìn, bụng to như vậy, lúc đó lại là đứng ở bên bờ, bị đẩy từ phía sau như vậy, bàn chân dẫm lên một chỗ cỏ khô đóng băng, ngay sau đó xệt một cái, mang thai được đứng vững được, người trực tiếp ngã xuống.

Này vừa trượt xuống, bụng nàng tròn vo, giống như một quả cầu thẳng tắp ngã vào hồ nước.

Ngay một khắc lúc nàng ngã vào trong hồ kia, nàng tuyệt vọng ý thức vận mệnh kế tiếp của mình, nàng liều mạng ngửa mặt trừng nam nhân hại mình rơi vào trong hồ kia.

Con mắt xé rách mang theo lãnh ý, gắt gao cau mày, nhìn về phía nàng.

Hắn ở đế vị cao cao tại thượng, nhất định nhìn xuống hết thấy, nhìn nàng tính mạng như cỏ rác.

Nàng thân thể công kênh, chung quy là ngã vào trong hồ, trên hồ băng mỏng bị thân thể nàng đập vỡ, nàng rơi vào vết nứt, chỉ dấy vài cái, rồi không động tĩnh nữa.

Sau này nàng hẳn là được người vớt lên, nhưng mà vì thời gian quá trầm trọng, hương tiêu ngọc vẫn, một xác hai mệnh.

A Nghiên nhớ hết thấy, không khỏi có chút kích động.

Chuyện này đối với nàng đã kích so với đời thứ nhất bị đánh chết còn thảm hại hơn, thế cho nên đến đời thứ ba, nàng luôn luôn buồn bực không vui, trong lòng luôn tràn ngập cảm giác bi thiết.

Nhiều đời như vậy đi qua, nàng tổng cho rằng chính mình đã quên, nay ngẫm mình ở chỗ này trong ôn tuyền làm cho người ta thoải mái, nàng mới biết được, nguyên lai hết thấy đều chôn dưới đáy lòng, chưa bao giờ quên.

Nàng ngửa mặt lên trời thở dài, vì thai nhi cả bảy đời mới có duyên phận mấy tháng, cũng vì tự bản thân qua nhiều đời vô ích giẫy dụa một lần lại một lần.

Lại mở to mắt, xem từng xanh bách biếc này, nàng không còn hưng trí hưởng thụ, phờ phạc ỉu xiu bò ra khỏi ôn tuyền, chuẩn bị lau lau người, mặc áo bào lụa trắng mới tinh.

Ai biết Hạ Hầu Kiều Nguyệt lại ngăn nàng.

Nàng không hiểu nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Hạ Hầu tỷ tỷ, ta đã tắm rửa tốt lắm.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt khẽ nâng cằm, thân nhiên nói: “Người chỉ tắm một lần, thế nào đã đủ đâu?”

Này còn phải tắm rất nhiều lần sao? A Nghiên không hiểu nhướn mi.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt dường như nhìn ra tâm tư của nàng, gật đầu nói: “Người nếu muốn làm đầu bếp nữ của Cửu gia chúng ta, phải đem toàn thân cao thấp trong ngoài ngoài đều tắm thật sạch sẽ.”

Nói đến đây, nàng vung tay lên, vì thế A Nghiên liền nhìn thấy vài thị nữ đi tới, lấy tư thế không hề ngại ngần, đem nàng chỉ quần khăn tắm khiêng lên, sau đó nâng đến phòng trúc.

trong phòng trúc thể nhưng có động thiên khác, có một ao ôn tuyền khác, bên trong hẳn là chỗ dẫn nước chảy theo chân tường tới, dòng nước róc rách, bên cạnh lại bày biện giò trúc bàn trúc, thanh u lịch sự tao nhã.

A Nghiên còn chưa kịp liếc mắt xem thêm một lần đã bị vài thị nữ kia trực tiếp ném vào trong ôn tuyền.

tư thế và tốc độ nàng rơi vào ôn tuyền làm nàng nhớ tới lần ngã xuống nước đó, không khỏi da đầu run lên, nhưng nàng rất nhanh phát hiện kỳ thật chính mình bình yên vô sự, nước suối ôn nhuận thoải mái, có thể trấn định lại, bắt đầu cẩn thận nhìn xung quanh.

Ao ôn tuyền này cùng bên ngoài cũng không khác bao nhiêu, chính là trong ôn tuyền tràn ngập mùi thuốc.

Nàng từng có một đời làm nữ đại phu, cho nên ước chừng có thể đoán được, bên trong có lã hương, hoa hồng, mộc lan các, tể tân, đinh hương... dùng nước được này tắm, có thể làm đẹp dưỡng nhan.

Nàng nâng tay lên, một phen lau nước trên mặt: “Thế này là vì sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt ném một ít hoa hồng vào trong nước, thân nhiên nói: “Cửu gia muốn dùng người, đương nhiên muốn người tắm rửa sạch sẽ.”

Dùng nàng? Dùng nàng?

Dùng nàng!

Đây là ý tứ gì?

A Nghiên hơi hơi nhú mồm, nghiêng đầu đánh giá Hạ Hầu Kiều Nguyệt, chờ nàng ấy nói tiếp.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt lại không giải thích nữa, chỉ phân phó thị nữ: “Đề nàng ngâm đến mặt trời lặn xuống phía Tây đi.”

Mặt trời lặn xuống phía Tây?

Này đương nhiên không được!

A Nghiên vội hỏi: “Này nước thuốc để tắm tuy rằng tốt, nhưng ngâm quá lâu, da trên người sợ là sẽ bị tróc hết, đến lúc đó Cửu gia cũng không thể dùng ta...”

Đáng tiếc lời nàng còn chưa nói xong, Hạ Hầu Kiều Nguyệt đã nhẹ nhàng lờm nàng một cái, xoay người bỏ đi thẳng.

Nàng bóng lưng yếu điệu động lòng người, tư thái tao nhã.

Lại lãnh ngạo vô cùng.

A Nghiên bất đắc dĩ thở dài, đành phải nhận mệnh.

Vì thế ngày đó, A Nghiên ngâm một lần lại một lần, trước ngâm linh lăng, nước thơm, đương quy, rồi lại ngâm hoa hồng, hoa hồng xong rồi còn có tiểu ngư, hết tắm tiểu ngư lại đến nước trong.

Không ai biết nàng ngâm bao nhiêu lần.

Nàng đòi này không bao giờ muốn tắm rửa nữa, tình nguyện thối chết.

Lúc nàng gian nan từ trong bồn tắm đi ra, tứ chi đã không có khí lực, tay cũng ngâm đến tróc da.

Nàng nằm sấp tại chỗ, suy yếu quay đầu nhìn về phía thị nữ thần sắc lạnh như băng:

“Ta sạch rồi sao?”

Có phải đã có thể qua một cửa ải của Cửu gia kia hay không?

Thị nữ gật đầu: “A Nghiên cô nương, mời theo nô tì đi.”

A Nghiên gian nan chống đầu gối như nhũn ra, đi theo thị nữ, đi qua một cánh rừng lá rụng, cuối cùng đến một chỗ khác có nhà bằng trúc.

Đi vào nhà trúc, bọn thị nữ bắt đầu cởi khăn choàng trên người nàng, chải đầu cho nàng, thanh lý tất cả các chỗ trên thân thể, thậm chí cả chỗ bí mật và móng chân cũng không buông tha, tất cả đều thanh lý chỉnh tề.

Nàng bây giờ đã không biết nói gì, cảm thấy chính mình giống như một con cá béo đáng thương, đầu tiên là tẩy trừ sạch sẽ một phen, bây giờ lại muốn bóc đi lớp vảy còn lại mang cá và nội tạng.

Bọn thị nữ tiếp theo cầm một loại kem óng ánh trong suốt bôi khắp chỗ cho nàng, bôi toàn thân xong, lại bắt đầu phun chút bạch lộ không màu không vị.

Lại bị trát tiếp muối ăn. nước tương và dấm chua, không biết có phải ướp vài ngày?

Cuối cùng, nàng mới được phép mặc vào một bộ áo trường bào cổ áo thêu hoa, cũng phủ thêm áo màu vàng nhạt hoa văn mây như ý, cuối cùng những người đó dường như sợ nàng lạnh, còn khoác cho nàng áo choàng gấm lông chim màu xanh.

Quả nhiên, là muốn thêm gia vị vào canh, lại phối hợp thêm hành lá, củ gừng cùng mấy tép tỏi, như vậy mới có thể sớm ngon miệng một chút.

Tóc của nàng đã được búi lên, cũng cài một cái trâm bích ngọc linh lung.

Thế nhưng còn muốn đắp lên một cái lá rau thơm xanh mượt!

Như vậy đáng vẻ bên ngoài mới tốt.

A Nghiên bị thu thập như vậy một phen rồi, bên ngoài trắng non đã từ từ nhô lên, trong rừng trúc u tĩnh lạnh lẽo, chỉ ngẫu nhiên có tiếng kêu của dế, thanh thúy uyển chuyển lại làm cho người ta thêm một phần mát lạnh.

Nàng khép chặt áo choàng đoan lông chim trên người, mềm giọng hỏi thị nữ kia: “Xin hỏi vị tỷ tỷ này, trang điểm cho ta một phen như thế, là muốn làm gì?”

Chung lên hay là rán lên?

mặt thị nữ kia không biểu cảm liếc nhìn nàng một cái, lại không nói gì.

A Nghiên trong lòng bất ổn, chính mình suy nghĩ lung tung một phen, cuối cùng trong đầu là hình ảnh một con cá ở trong nôi nhảy a nhảy, bên cạnh là một con báo dữ tợn tàn nhẫn, như hồ rình mồi liếm răng trắng.

Nàng tay nhỏ bé nhẹ nhàng sờ soạng vòng eo mình, vòng eo cố nhiên là không đầy nắm tay, nhưng phía trên người lại lồi lên một chỗ, bất quá là hơi hơi lồi ra mà thôi, nàng đến cùng tuổi còn nhỏ, lại ở nông thôn sống bần hàn, cơm canh không tốt, thân hình cũng chậm phát triển.

Thật giận nam nhân kia, đúng là kẻ cùng hung cực ác, thế nhưng ngay cả chính mình như vậy cũng không buông tha?

Này rõ ràng là muốn mệnh mình a!

A Nghiên lúc này thù mới hận cũ cùng nhau nổi lên, chỉ hận không thể bỏ nhào qua bóp chết hắn mới tốt đâu.

Nhưng trong lòng nàng đương nhiên minh bạch, đối phương quyền thế ngập trời, nàng ở trước mặt đối phương bất quá giống như con kiến, không thể không thu hồi hận ý trong lòng, làm ra một bộ dáng thuận theo, cúi đầu làm vui lòng hắn, chỉ ngóng trông hắn có thể bỏ qua cho mình một mạng.

A Nghiên theo thị nữ kia một đường đi ra ngoài rừng trúc, nàng vitrong lòng có việc, cũng không biết đã đi ra đường. Đến lúc phản ứng lại rồi, ngẩng đầu lên, cũng đã vào giữa rừng trúc, rừng trúc thanh u nhã trí, xanh biếc đầy vường, lúc này trắng như ngân châu, tỏa ra một mảnh ngân huy, lại có gió thu thổi qua, rừng trúc phát ra thanh âm kéo cả kéo kẹt.

A Nghiên nhìn nhìn bốn phía, có thể bước tiếp, xuyên qua rừng trúc kia, là đi tới một khu trống lẹ.

vừa quay đầu lại, thị nữ bên người đã xoay người lui xuống, nàng biết mình không có đường lui. Nam nhân phát rồ kia, chẳng lẽ lúc này đây thế nhưng chọn trúng mình, muốn mình hầu ngủ.

Nàng hồi tưởng thân hình người kia, mặc dù không dám nhìn kỹ, nhưng đúng là cao ngất thon dài, xem tuổi tác ước chừng hai ba hai tư tuổi đi? Rõ ràng đã già, có thể làm cha mình!!

Mà chính mình mới mười bốn tuổi, bất quá đứng đến bà vai hắn thôi.

Lại nhớ tới lúc hắn từng giết người kia, ánh mắt quỷ dị lạnh lẽo, nhất thời một con gió lạnh ở trong lòng nàng thổi tán loạn khắp nơi.

Nàng thân thể nhỏ như vậy, vẫn còn chưa trưởng thành đâu, làm sao chịu nổi nam nhân tàn bạo vô tình lại cao lớn như vậy.

Nghĩ đến đây, nàng bi thương cúi đầu, chẳng lẽ lúc này đây, nhưng so với lúc trước càng thâm hơn nhiều lần như vậy, còn chưa tới cập kê, đã bị người ép chết ở trên giường?

A Nghiên trong lòng nghĩ như vậy, bàn chân bước đi càng chậm, nhưng đến cuối cùng vẫn tới trước cửa.

Nàng cúi đầu, trong lòng giãy dụa lợi hại.

Nếu giờ phút này, nàng quay đầu chạy lấy người, có phải có thể đào thoát hay không? Đến cùng là chạy trốn hay là ngoan ngoãn nằm trên giường đợi hắn chịu chết?

Đang rối rắm đầu, chợt nghe trong phòng vang lên giọng nói khinh đạm: “Tiến vào.”

A Nghiên cả người căng thẳng, khẩn trương cắn chặt răng, biết mình căn bản là trốn không được, lập tức một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, thở sâu, đi vào như về chịu chết.

Phòng này cũng không giống phòng ở của người phú quý bình thường. Đi vào, đầu tiên đập vào mắt là một tủ bằng gỗ từ đànhoa văn điêu vân văn, phía trên một con chim ưng đen tuyền toàn đang mở to hai mắt, dùng cặp mắt bén nhọn kia nhìn chăm chăm nàng.

A Nghiên trong lòng không khỏi phát khổ nghĩ người ta nuôi sùng vật gì, nam nhân này cực kỳ âm u, nuôi ra một con chim ưng đến ánh mắt cũng là bộ dáng muốn ăn thịt người.

kể sát bên cái tủ kia là một cái bình phong ngọc san hô, bình phong kia san hô nửa che khuất đằng sau giường, nhìn không rõ lắm, bất quá nghĩ tới nam nhân kia hẳn là nằm trên giường nghỉ ngơi đâu.

Sau bình phong san hô, giọng nam nhân hơi có vẻ khan khan truyền đến: “Lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đây Là Một Đứa Ngốc

A Nghiên tâm trầm xuống một chút, roi dần vào trong vực sâu.

Hắn quả nhiên là muốn mình ở trên giường hầu hạ hắn.

Chính mình có thể thoát được sao?

Nàng có được đầu óc bấy đời, rất nhanh tưởng tượng ra một hình ảnh.

Nam nhân lười biếng nằm ở trên giường, trong con mắt hẹp dài tà mị hiện ra màu đỏ sát nhân, trên cao nhìn xuống liếc chéo trên giường đỏ đầy máu tươi. Mà nàng, nàng A Nghiên, cả người là máu, thê thảm ngã xuống đó, không có hơi thở.

Không những thế nàng cả người xanh tím, hai mắt trũng trũng, chết không nhắm mắt.

A Nghiên nghĩ đến tình cảnh bị thảm như vậy, trong lòng biết mình phải nghĩ biện pháp. Lập tức nàng hơi trầm xuống, nắm chặt tay, cắn răng nhỏ, xông lên phía trước, phũ phũ một tiếng quỹ gối sau bình phong.

Nàng đập đầu, khóc lóc nức nở: “Cửu gia, Cửu gia, ngài hãy bỏ qua A Nghiên đi, A Nghiên ở trong thôn đã đánh thân, mặc dù chưa qua cửa, nhưng cũng đã có vị hôn phu, nếu ở trong này hầu hạ Cửu gia, kia A Nghiên chết không có chỗ chôn!”

Nàng khóc nửa ngày, người trên giường cũng không nói chuyện.

Nàng mở to một đôi mắt đầm lệ, nghi hoặc ngẩng mặt.

Chỉ thấy trên giường, nam nhân mặc một bộ áo rộng màu đen, bắt quá phía trên áo mở rộng, vì thế liền lộ ra khuôn ngực rắn chắc lại cân xứng, trên phần ngực lộ ra thậm chí còn có giọt nước trong suốt.

Hắn dùng cánh tay đỡ đầu, hơi nghiêng đầu, tóc đen bốn phía tỏa ra, giống như gấm vóc hoàng kim.

Lúc này hai hàng lông mày hắn hơi hơi héch lên, như đang buồn bực, ngay cả trong con mắt hẹp dài kia cũng có buồn cười không hiểu.

A Nghiên nhất thời không rõ, hắn, hắn có ý tứ gì?

Cửu gia vươn tay ra, thon dài tao nhã đụng vào gò má A Nghiên non mịn.

tiểu cô nương còn chưa đủ mười lăm tuổi, mặc dù đến từ nông thôn, bắt quá hơn ở tuổi trẻ, da thịt mềm mại cũng vô cùng mịn màng, mềm nhuyễn như đậu hũ, nhẹ nhàng sờ như vậy, thật sự là có thể chảy ra nước dãi.

trên gò má non mịn thanh thấu như vậy, một giọt nước mắt lăn xuống, muốn rơi không rơi, trong suốt ướt át, giống giọt sương buổi sáng trên hoa mẫu đơn.

Nàng còn dùng con ngươi đáng thương trong suốt cầu xin nhìn mình, vô tội lại bất đắc dĩ.

Cửu gia nhíu mày cười khẽ, môi mỏng khinh động, thần nhiên hỏi: “Tiểu nha đầu, ngươi nói ngươi bộ dạng xấu như vậy...”

A Nghiên nghe nói như thế, nghĩ rằng sao có thể nói nàng xấu, bộ dạng nàng không xấu a, trong thôn không nói số một số hai, cũng là trong mười người, người người khen nàng mềm mại đáng yêu, thủy linh như một cọng hành, tuy rằng là một cọng hành ngốc.

Bắt quá nàng rất nhanh đã phản ứng đi lại, trong đầu linh quang chợt lóe, vội vàng gạt đầu, nói một tràng: “Đúng, đúng, ta bộ dạng xấu, xấu chết được, ta là tiểu nha đầu, làm sao có thể được quý nhân nào coi trọng, cũng chính là để chế cùi nẫu com giặt giũ quần áo!”

Cửu gia bên môi càng gọi lên nét cười, thanh thanh đậm đậm nói: “Ngươi nhưng là biết tự mình hiểu lấy, ta nguyên bản muốn nói, ngươi bộ dạng xấu như vậy, lại không cao hơn tiểu hài tử, đến cùng là người nam nhân nào không ánh mắt như vậy, thế nhưng muốn kết hôn với ngươi!”

Hắn sau khi nói xong, dường như chuyện này buồn cười cỡ nào, còn thực sự ha ha cười thành tiếng.

Nếu tiểu cô nương bình thường nghe được những lời này, sợ là xấu hổ và giận dữ muốn chết tại chỗ, nhưng A Nghiên không khổ sở chút nào, nàng thậm chí đồng ý lời Cửu gia, tiếp tục bốn phía hạ thấp ánh mắt vị hôn phu: “Hắn chính là không kiên nhẫn, không ánh mắt mới có thể chọn ta. Bắt quá cũng có khả năng hắn căn bản đối với ta không có ý tứ gì nhưng nhà hắn đã định ra. Nếu người nhà thấy ta, nói không chừng trực tiếp tức giận đến từ hôn, bằng không người nam nhân nào mắt như mù mới nhìn trúng ta xấu như vậy đâu! Mặt rỗ ở đầu thôn so với ta có tư sắc hơn a!”

Cửu gia con ngươi đen nhánh nhìn nàng, trên mặt không có một tia cảm xúc, như bầu trời ối bức mà bình tĩnh trước trận mưa to.

A Nghiên trong lòng càng thêm lo lắng, nghĩ hắn đây là ý tứ gì? Không thể nề hà, nàng đành phải kiên trì nói ngoa, tranh thủ hạ thấp chính mình, làm xấu

nhất thể gian người gặp người trốn: “Bình thường ta ở phía đông thôn, bọn hậu sinh phía đông thôn chúng ta vội chạy về phía tây thôn, vì sao đâu, bởi vì bọn họ sợ vạn nhất đi gần ta bị người khác, vạn nhất bị ta bắt đền thì làm sao bây giờ? Ta người xấu thể nào, vạn nhất bọn họ lấy về nhà chịu khổ sở a! Về phần vị hôn phu kia, hẳn vốn có thể không phải đi lính, hẳn đi còn nói chết cũng muốn đi, tình nguyện chết trận sa trường cũng không đồng ý ở lại nhà! Vì sao đâu? Bởi vì hẳn không muốn cưới ta, không muốn cưới ta, hẳn nói tình nguyện chết ở sa trường cũng không muốn cưới người xấu như ta a!”

Cửu gia trong mắt bắt đầu hiện ra nòng đậm không vui.

Đáng tiếc A Nghiên cúi đầu không biết, nàng còn tính toán tiếp tục bốn phía hạ thấp chính mình, tranh thủ làm cho Cửu gia không còn có dũng khí hạ mệnh với nàng.

Ai biết Cửu gia bỗng nhiên đứng dậy, nâng tay lên trực tiếp nắm lấy cổ áo A Nghiên.

Này... ôn thần bắt được cổ nàng!

A Nghiên nhìn khuôn mặt phía trên âm lãnh đến không có biểu cảm gì, trong óc ầm vang một tiếng, huyết sắc trên mặt mất hết.

Nàng muốn nói chút gì cứu mình, nhưng giờ này khắc này nàng đến hô hấp cũng thập phần gian nan, càng không thể phát ra âm thanh.

Cửu gia đâu, cũng nâng lên đôi chân thon dài thẳng tắp, trực tiếp mang theo A Nghiên, giống như mang theo một con thỏ nhỏ sắp chết đi ra cửa.

Tiếp theo hẳn mở cửa, tùy tay ném A Nghiên ra bên ngoài.

tốc độ hẳn ném không nhanh không chậm, A Nghiên chặt vật.

A Nghiên có một đời là làm tướng quân, tự nhiên biết dưới tình huống như vậy làm cách nào bảo hộ chính mình không chịu thương tổn, nhưng ở bậc thêm đá nguy cấp lúc ấy, nàng bỏ qua hết thảy, động tác theo bản năng, để thân thể của mình phản ứng giống như một tiểu cô nương nông thôn nên có.

Trên mặt đất chặt vật lăn hai vòng rồi, nàng thở hổn hển nằm sấp tại chỗ, về mặt chặt vật ngẩng mặt nhìn về phía nam nhân ném mình xuống đất kia.

Cửu gia trên cao nhìn xuống, nhíu mi, đậm thanh nói: “Ngươi rất ảm ỹ, cut.”

Nói xong, hẳn xoay người vào phòng cũng đóng cửa lại.

Nhằm chán nằm ngửa trên tháp, hẳn đặt hai tay sau gáy, chau mày lại nửa ngày, có chút phiền muộn nói: “Kiểu Nguyệt, vì sao ta muốn tìm một nha đầu nửa chân cũng khó như vậy?”

Kiểu Nguyệt quý tại chỗ, rũ mắt xuống, đậm thanh nói: “Nô tì cũng không biết.”

PS: Mọi người đừng hiểu nhầm Cửu gia nhé, bạn ý rất ngây thơ trong sáng, đến lúc trong tối thì còn phải đợi chương thứ mấy chục cơ. Chỉ có bạn A Nghiên đầu óc tưởng tượng quá tốt, ý như một số nàng nào đó ở đây J.

A Nghiên chịu ngã đau mông, sợ hãi về phòng bếp, giờ phút này phòng bếp đã không có người. A Nghiên cũng không biết mình nên ở chỗ nào, mắt thấy đã đến giờ tỵ, nàng cũng không có nhà để về, cũng không thể ở lại trong phòng bếp.

Lúc này, có trù nữ đến gọi, nói là Sài đại quân gia bảo nàng đi qua.

Lập tức nàng theo trù nữ đi bái kiến, vị Sài đại quân gia này xem ra mặt mũi cũng hiền lành, cẩn thận nhìn nàng một lát, cẩn thận hỏi nàng lai lịch xuất thân, cuối cùng nói lời nói thăm thía dặn dò:

”Tiểu nha đầu, người nấu cơm không tệ, Cửu gia chúng ta cũng có thể ăn được bất quá đầu óc ngươi có phải suy nghĩ nhiều quá hay không?”

”Ân?” A Nghiên trong lòng không hiểu.

Sài đại quân gia nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, nhất thời cảm thấy đây vẫn là một đứa trẻ đâu, có chút không đành lòng, vì thế nói thẳng.

”Cửu gia chúng ta, bên người không ít nữ nhân, hẳn cũng không có hứng thú đối với nữ nhân.”

Sài đại quân gia đồng tình lại bắt đầu nhìn A Nghiên kia, khuôn mặt nhỏ nhắn: “Huống chi, ngươi như vậy ...”

tiểu nha đầu còn nhỏ, so với Hạ Hầu cô nương, không biết kém mười vạn hay là tám ngàn dặm, như vậy Cửu gia có thể coi trọng? Cũng lấy chính mình làm việc ...

Nhưng A Nghiên chút không để ý đến Sài đại quân gia đồng tình và thân thiện trào phúng, trong đầu nàng quay về một ý niệm:

không có hứng thú với nữ nhân?

Sài đại quân gia thấy trong ánh mắt nàng nhìn mình có tìm tòi nghiên cứu, lập tức cũng ý thức được lời nói của mình vừa rồi sẽ làm cho người ta nghi ngờ, còn nhục nhã uy phong nam tính của Cửu gia nhà mình, vì thế liền nhẹ nhàng giải thích: “Cửu gia chúng ta muốn nữ nhân gì mà không được, người một

tiểu nha đầu ở nông thôn như vậy, chẳng lẽ còn có thể vào mắt Cửu gia? Ngươi nấu ăn không tệ, Cửu gia thích ăn, nhưng hôm nay heo như lời nói, người tất nhiên là xúc phạm Cửu gia. Về sau hẳn sợ là cũng không cần ngươi nấu ăn. Ngươi đâu, trước hết ở trong này ở tạm, làm chút may vá và sống qua ngày đi.”

A Nghiên nghe chính mình phải đi làm nha đầu may vá, biết đây là chọc giận Cửu gia nên bị biếm chức, bất quá lúc này trong lòng nàng không có gì khổ sở.

Làm nha đầu may vá cũng là chuyện tốt, ít nhất không cần luôn bị nam nhân kia nhớ tới, cũng không cần xuất hiện trước mặt nam nhân kia. Có lẽ thời gian qua lâu, hẳn sẽ quên mình, mình cũng có thể nhân cơ hội nghỉ biện pháp rời khỏi nơi này. Về phần nam nhân này đến cùng có phải trên thân thể có tật xấu hay không, chỉ cần chính mình chạy thoát, còn có gì quan hệ đến mình đâu?

Suy nghĩ cẩn thận rồi, trong lòng nàng cuối cùng đẩy lên hi vọng, liền bước lên phía trước nói: “Sai đại quân gia yên tâm, ta may vá rất tốt, cam đoan về sau chịu khó làm việc, thành thật giữ bốn phận.”

Sai đại quân gia từ chối cho ý kiến, thấy nàng dường như cũng không có bộ dáng gì thất lạc, không khỏi nghi hoặc, bất quá lúc này hẳn cũng không hỏi nhiều, lập tức miễn cưỡng gật gật đầu, ý bảo nàng đi xuống.

A Nghiên cảm tạ Sai đại quân gia, cố thể theo gã sai vặt bên cạnh đi xuống.

Sai đại quân gia nhìn chằm chằm bóng lưng nàng kích động rồi đi, không nói gì lắc lắc đầu: “Khả năng đây là một đứa ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thiết Hải Đường

Từ hôm đó, nàng được an trí trong viện hạ nhân ở, theo một đám thị nữ làm công việc may vá giặt giũ. Nàng mới đến, tuổi lại nhỏ, cũng có người biết nàng vì đắc tội Cửu gia mới bị biếm, nên có người khi dễ nàng, thậm chí có người châm chọc khiêu khích.

Thí dụ như hôm nay, nàng đang lao lực giặt giũ một bộ chăn bông, chợt nghe thấy vài cô nương bên cạnh cùng nhau giặt quần áo ở đó nói nói cười cười, còn thường thường có người xung đảo dắc nhìn nàng.

“Đây là đầu bếp nữ mới tới phòng bếp Cửu gia. Nghe nói trực tiếp bị Cửu gia ném ra đầu.”

“Nghe nói nàng làm đồ ăn hợp khẩu vị Cửu gia, Cửu gia thưởng thức nàng, cất nhắc nàng, để nàng hầu hạ bên người, ai biết nàng đúng là không biết tốt xấu, nói một ít lời ngốc nghếch chọc giận Cửu gia, nay bị ném ra.”

“Nghe nói hiện tại Cửu gia hạ lệnh, nha đầu này nói năng điên điên khùng khùng, phòng bếp cũng không cho nàng vào.”

“Còn có a, Hàn Đại Bạch Hà Tiểu Khởi ở phòng bếp đều bị nàng liên lụy, bởi vì nàng, đã chịu ba mươi đại bản từ đầu.”

Trong khoảng thời gian ngắn, dường như chuyện của nàng đã bị tất cả mọi người biết hết, bọn thị nữ chung quanh xa lánh trào phúng nàng. Lúc nàng muốn giặt quần áo, tất cả đều né tránh, nàng muốn lấy chút xà phòng, cũng bị người ta làm khó nói móc.

Thậm chí ngay cả lúc ăn cơm, cùng đi lấy cơm, đại thúc phòng bếp đến đưa cơm nàng hoàn toàn không biết, cũng hừ lạnh một tiếng.

Nàng không khỏi nghi hoặc, nhún mày hỏi đại thúc kia: “Xin hỏi đại thúc, ta chỗ nào làm đại thúc không vui?”

Đại thúc trừng mắt nhìn một cái: “Đại Bạch ca ca là ân nhân ta! Ngươi nhưng hại hẳn chịu khổ!”

nguyên lai là vì Hàn Đại Bạch bệnh vực kẻ yếu.

Bởi vì đại thúc này, A Nghiên đến cùng không nhận cháo loãng, cầm một ít mì lạnh ở đó ăn một miếng, vừa ăn vừa nghĩ, nên tìm lúc nào đi xem Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khởi.

Mặc kệ nói như thế nào, Hàn Đại Bạch người này đối với nàng cũng không tệ, cũng quả thật là chính mình đã làm hẳn bị đánh.

Ai biết đang nghĩ thế, một tiểu cô nương bỗng nhiên chạy tới. Tiểu cô nương đó mặc áo tơ hoa trắng, trên đầu chải hai búi tóc, xem bộ dáng cũng thật thanh tú.

Tiểu cô nương nhìn chằm chằm nàng, đuổi thất lưng khí thế kiêu ngạo hỏi: “Ngươi, ngươi là Cố A Nghiên sao?”

A Nghiên chậm rãi lắc đầu.

Tiểu cô nương mở to hai mắt nhìn, không dám tin: “A, ngươi không phải?”

A Nghiên gian nan nuốt xuống mì rồi mới có thể đáp: “Ta là Cố Nghiên, người thân gọi ta là A Nghiên, nhưng ngươi không thể trực tiếp nói ta là Cố A Nghiên a, không gọi như thế.”

Tiểu cô nương nghe xong nhất thời ánh mắt trừng lên, cái mũi tức giận đến phồng lên: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi cho ngươi là ai, thế nhưng còn dám đùa giỡn với ta thế này!”

Nói xong, nàng nâng chân lên, liền trực tiếp đá về phía A Nghiên.

Nàng mang ủng da hươu màu đỏ, nếu như đá lên, còn đá rất cao, A Nghiên tự nhiên không thể đỡ nàng đá trúng. Lập tức ngảm thi triển thân pháp dời trước, không dấu vết lăn một vòng tránh né.

Tiểu cô nương không nghĩ tới tiểu nha đầu này rõ ràng ngay lúc nàng vừa hạ chân xuống, thế nào mà đá không trúng, nàng xấu hổ thành giận dữ, cũng chưa định bỏ qua, trực tiếp chạy tới, đập A Nghiên giống như đập con kiến, trong miệng còn hô:

”Ta cũng không tin không đập trúng ngươi!”

A Nghiên thấy nàng sốt ruột như vậy, biết hôm nay là trốn tránh không nổi, liền ngảm dùng chân quét một cái, vị tiểu cô nương này nhất thời quỵ rạp xuống đất, ngã sấp xuống như chó ăn phân.

”Oa ——” thanh âm như heo bị giết vang lên.

”Cố A Nghiên, ngươi cũng dám đánh ta!” Vị tiểu cô nương này cũng không hiểu rõ tình huống, đánh lung tung lên, ai biết chó ngáp phải ruồi dầm đứng tay A Nghiên.

Nàng tức giận đến vùng tay lên, chỉ vào bọn nha hoàn chung quanh xem náo nhiệt nói: “Các ngươi, các ngươi, còn không đi tới giúp ta!”

Nhất thời bọn nha hoàn chung quanh nhìn nhau, nhưng tiểu cô nương càng vênh mặt hất hàm sai khiến, tất cả cũng không dám không nghe, đều vây lại, có người thậm chí cầm một cây côn, cứ như vậy vây A Nghiên vào giữa.

Tiểu cô nương nhìn A Nghiên, trong mũi phát ra tiếng hừ hừ: “Biết ta là ai sao, ta đá ngươi, đó là cho ngươi mặt mũi, ngươi thế nhưng còn dám trốn!”

A Nghiên ngửa mặt xem một vòng nha hoàn vây quanh giúp tiểu cô nương, rốt cục hỏi: “Như vậy xin hỏi, ngươi là ai a?”

Tiểu cô nương kiêu ngạo ngẩng mặt, lớn tiếng tuyên cáo: “Ngươi nhớ kỹ, ta họ Sài! Các ngươi những người này, hết thảy đều do cha ta quản. Về phần ta, bọn họ đều gọi ta một tiếng Sài đại cô nương!”

A Nghiên minh bạch: “Nguyên lai ngươi là nữ nhi của Sài đại quân gia a!”

Tiểu cô nương trên cao nhìn xuống A Nghiên, “Đúng vậy, thế nào, sợ rồi sao?”

A Nghiên cúi đầu, lấy tay lau lau đất, có thể ngẩng đầu, thành khẩn nói: “Sài đại cô nương, ta tự nhiên là sợ ngài, cũng không dám đắc tội ngài. Bất quá ngài vì sao muốn đập ta đâu, chúng ta ngày xưa không oán giận đây vô cớ, ta thậm chí cũng chưa gặp Sài đại cô nương ngươi đâu!”

Tiểu cô nương tiếp tục hừ hừ trong mũi: “Ngươi làm hại Tiểu Khôi ca ca của ta bị đánh bán từ, ngươi chẳng lẽ không đáng đánh!”

A Nghiên nhìn tiểu cô nương này lỗ mũi chỉ lên trời, nàng đến cùng bên trong không phải tiểu cô nương mười mấy tuổi, nhất thời hiểu được, nguyên lai Sài đại cô nương này thích Hà Tiểu Khôi. Biết Hà Tiểu Khôi bởi vì mình bị liên lụy, cố ý chạy tới giúp Hà Tiểu Khôi hả giận ?

Tiểu cô nương cảm thụ được ánh mắt A Nghiên, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ không thích, tổng cảm thấy A Nghiên giống như nhìn thấu tâm tư của bản thân, nàng đỏ mặt lên, vừa xấu hổ, hung hăng nhất dậm chân: “Về sau không cho ngươi khi dễ Tiểu Khôi ca ca nữa!”

Nói xong quay người, hùng hổ đi.

Chung quanh bọn nha hoàn đều buồn cười nhìn A Nghiên.

Hiện tại A Nghiên tóc tai rải rác chập vạt, trên mặt mang theo nước mắt lẫn bùn, trên váy thượng bị dẫm vài dấu chân, ngón tay cũng bị dẫm sưng lên, mắt thấy sắp chảy máu.

A Nghiên nằm tại chỗ ngửa mặt, nhìn mọi người trong mắt toát ra hai chữ: Xứng đáng.

Buổi tối, nàng bò về phòng nhỏ của mình, hỏi thăm nha hoàn cùng phòng chỗ ở của Hàn Đại Bạch.

nha hoàn cùng phòng gọi là Tiểu Huệ, làm người đơn thuần, cúi đầu xem ngón tay nàng chảy máu, đồng tình nói: “Tay ngươi không có việc gì đi?”

A Nghiên lắc đầu: “Không có việc gì, không đau.”

Nói xong, trực tiếp lấy một mảnh vải xoa xoa ngón tay như không có việc gì.

Tiểu Huệ nhất thời ánh mắt trừng lớn, ngón tay kia rõ ràng sưng to như một cái bánh bao nhỏ.

Nàng nắm ngón tay bộ dạng đẹp mắt, tinh tế thon dài trắng nõn, tựa như đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, duy nhất đầu ngón tay nhỏ này sưng lên, đỏ đến khó coi, nhìn rồi cảm thấy chính ngón tay mình cũng đau nhức, nhưng nàng ấy dường như không có cảm giác.

Tiểu Huệ không thể tưởng tượng nhìn A Nghiên, nhất thời không biết nói gì cho phải.

A Nghiên lại hỏi: “Ngươi có biết Đại Bạch thục và Hà Tiểu Khởi ở đâu sao?”

Tiểu Huệ mắt chớp chớp: “Không phải trong phòng bếp sao? Bọn họ là đại trù phòng bếp a!”

A Nghiên không hiểu: “Nhưng bọn họ ban ngày làm việc ở phòng bếp, buổi tối cũng ngủ ở phòng bếp sao?”

Tiểu Huệ mờ mịt lắc đầu: “Ta cũng không biết đâu.”

A Nghiên không có biện pháp, thoát nhìn Tiểu Huệ căn bản cái gì cũng không biết, hỏi nàng ấy cũng không được gì, về phần hỏi người khác, người khác nhất định sẽ không nói cho nàng.

Nàng chỉ biết, người đổ mọi người đá, nàng ở trước mặt Cửu gia phong cảnh một phen, hại Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khởi, nay lại bị Cửu gia vắng vẻ không vui, hiện tại mọi người đều vui sướng khi người gặp họa, ai sẽ hảo tâm nói cho nàng cái gì.

Không có biện pháp, nàng đành phải cố lấy dũng khí, một lần nữa đi phòng bếp đó cái chỗ nàng hoàn toàn không muốn liếc mắt nhìn thêm một cái.

Ngày thứ hai nàng bận ngập đầu xong, lau nước trên tay, lại dùng vải thô băng bó đầu ngón tay sưng đỏ, có thể đi đến phòng bếp. Ai biết trên đường vừa đứng gặp phải Mạnh Hán, Mạnh Hán vừa thấy nàng liền nhủ mảy, không hồn không giận hỏi: “Ngươi thế nào vẫn còn ở trong phủ?”

“Mạnh đại nhân, ngài ý là nói ta có thể rời đi? Bây giờ ta đây liền đi?” A Nghiên nghe nói như thế, trong lòng nhất thời bốc lên hi vọng, nàng hận không thể gói đồ cũng không cần trực tiếp nhanh chân chạy lấy người.

Ai biết Mạnh Hán lại càng thêm nhủ mảy: “Đã không đi, kia sẽ không cần đi rồi.”

Chỉ một câu, đem A Nghiên từ hạnh phúc ngập đầu ném đến vực sâu thống khổ.

Nàng thở dài, thất vọng hỏi Mạnh Hán: “Thật sự không thể rời đi?”

Mạnh Hán mi nhãn càng sâu, cao thấp đánh giá A Nghiên, rồi nói: “Trong phủ có trên trăm thị vệ, người người đều là cao thủ nhất đẳng, phạm là người trong phủ, muốn dễ dàng đi ra ngoài, đó là tuyệt không có khả năng.”

Lại một câu, triệt để làm A Nghiên tuyệt vọng, đây là ý tứ muốn chạy trốn cũng không thể trốn?

Nàng nghĩ nghĩ, thật cẩn thận nhìn hắn: “Ta có thể đi thăm Hàn đại thục sao?”

Mạnh Hán banh mặt: “Đi theo ta.”

A Nghiên vốn tưởng rằng chỉ bằng bộ mặt quan tài này của hắn, chắc chắn sẽ không đáp ứng mình, ai ngờ thế nhưng đáp ứng dễ dàng như vậy?

Đang nghĩ, Mạnh Hán đã sải bước đi về phía trước, nàng chạy nhanh theo sau.

Mạnh Hán tốc độ cực nhanh, nàng đi ở phía sau, chân ngắn lại nhỏ, phải chạy mới miễn cưỡng đuổi kịp.

Mạnh Hán thấy vậy, rõ ràng cước bộ chậm xuống.

A Nghiên rất nhanh cảm giác được, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hán kia sùm mặt như sắt, mặc dù vẫn cảm thấy mặt mũi sát khí đằng đằng đáng sợ như cũ, nhưng trong lòng lại nổi lên một tia cảm động, nở nụ cười với hắn: “Mạnh đại nhân, cảm ơn ngươi.”

Mạnh Hán đang đi, đột nhiên nghe thấy giọng nàng mềm nhẹ nói như vậy, nhất thời cả kinh, quay đầu nhìn, đã thấy tiểu nha đầu này cười với hắn, trong tươi cười lại có vài phần ngọt ngào.

Mạnh Hán đánh giá nàng một phen rồi, đến cùng quay mặt đi.

Đến ngoài phòng bếp, Mạnh Hán quét mắt về cửa phòng: “Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khởi ở bên trong, ngươi vào đi thôi.”

A Nghiên gật đầu: “Cảm ơn Mạnh đại nhân đưa ta tới.”

Mạnh Hán đành giọng: “Không cần cảm tạ, ta cũng chỉ tiện đường mà thôi.”

A Nghiên nở nụ cười: “Dù là tiện đường, cũng cảm tạ Mạnh đại nhân.”

Mạnh Hán bị cảm tạ, sắc mặt cũng không tốt: “Ta đi đây.”

Nhìn theo bóng lưng Mạnh Hán rời đi, A Nghiên quay đầu đi đến trước phòng bếp, chưa tiến vào, đang đứng ở cửa nhìn, đã thấy Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khôi đang ở bên trong bận rộn đầu.

Hàn Đại Bạch cong thắt lưng, gian nan cầm một cái cái xèng đang xào rau, hai chân còn run rẩy. Hà Tiểu Khôi đầu, còn đang quỳ trên một cái ghế con bận rộn làm gì đó.

Bọn họ tư thế quá mức quý dị, thế cho nên A Nghiên liếc mắt một cái liền minh bạch, bọn họ đây là bị đánh cho tàn phế, mong đến bây giờ còn không tốt.

Lúc này, Hà Tiểu Khôi thấy A Nghiên trước, hần vừa thấy A Nghiên, mắt tóe lửa giận.

Hắn nhìn chằm chằm A Nghiên, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Ngươi, ngươi lại tới làm gì?”

Hàn Đại Bạch sắc mặt cũng không quá tốt, nhìn nhìn A Nghiên, giận dữ nói: “Nguyên bản trông cậy vào ngươi có thể ở trước mặt Cửu gia cho tốt, ai ngờ, ngươi lại không tốt như vậy, trực tiếp đắc tội Cửu gia, nhưng còn liên lụy chúng ta.”

Không đề cập tới còn tốt, nhắc tới Hà Tiểu Khôi càng giận: “Đại Bạch thúc, nếu không phải nàng, chúng ta sẽ thành như bây giờ sao? Ta xem xú nha đầu này chính là một tang môn tính (sao chổi), không hay ho gì, ai dính phải nàng đều không hay ho, nhanh để nàng cút đi, miễn cho bản phòng bếp chúng ta, vạn nhất Cửu gia thấy lại mất hứng, đến lúc đó ngươi và ta lại phải chịu bản tử!”

Nói xong, Hà Tiểu Khôi quả thực cầm lấy dao hướng về phía A Nghiên: “Ngươi nhanh chút đi!”

A Nghiên không nghĩ tình hình Hà Tiểu Khôi lớn như vậy, lập tức hỏi: “Đại Bạch thúc, đắc tội Cửu gia chuyện này là ta không đúng, làm phiền các ngươi bị đánh cũng là ta không đúng, ta gặp các ngươi xin lỗi, hiện tại các ngươi bị thương, ta...”

Nàng nói còn chưa dứt lời, Hàn Đại Bạch tới kéo tay nàng: “A Nghiên a, ta xem kỳ thật Cửu gia chúng ta rất thích ăn đồ ăn của ngươi, ngươi tay nghề không tệ, chờ Cửu gia hết giận, chúng ta lại nói giúp, cho ngươi trở về.”

Hàn Đại Bạch nói như vậy, bên kia Hà Tiểu Khôi lại càng tức, trong mắt bắn ra tức giận lạnh như băng: “Tiểu nha đầu, đừng tưởng rằng chúng ta không còn ngươi, phòng bếp liền làm không nổi nữa, ngươi trước kia không tới, Cửu gia luôn luôn ăn đồ ăn chúng ta làm, mặc dù có lúc không thích, nhưng ít nhất chúng ta sống được rất tốt!”

A Nghiên không nghĩ chính mình tới một chuyến, đứng lúc đối mặt với cảnh tượng như vậy.

Hàn Đại Bạch hiển nhiên là muốn cho mình trở về, nhưng Hà Tiểu Khôi không muốn thế.

Nhưng mà bọn họ cả hai đều không biết là, nàng vô luận thế nào cũng không muốn trở về.

Nàng tình nguyện đi giặt quần áo dính nước tiểu cho mẹ già, cũng không muốn nấu ăn cho nam nhân kinh khủng kia.

hai tay này, nàng tình nguyện bị Sài đại cô nương đập vào trong bùn phá hỏng, cũng không muốn bị ngâm trong ôn tuyền của bọn họ để rửa sạch sẽ.

Nhìn Hà Tiểu Khôi vẻ mặt tức giận, nàng nở nụ cười, ngẩng mặt nói: “Thứ nhất, ngươi cũng không cần tức giận, ta hiện tại không định về phòng bếp, sẽ không đoạt bát cơm và vị trí của ngươi. Thứ hai, ta muốn nói cho các ngươi, các ngươi bị thương, có thể dùng thiên hồ tụy (rau mùi) nghiền nhỏ đắp lên, lại dùng té long cốt (xương rồng nhỏ) bỏ gai và xơ, ngâm với rượu gạo đun nóng, thoa ngoài da cũng có thể uống. Như thế không quá năm ngày, vết thương có thể tốt rồi.”

Mùi nàng thật tốt, đời trước từng làm đại phu, vừa đến đã có thể ngửi được, bọn họ vết thương còn chưa dùng thuốc, cứ để như vậy không được.

Hà Tiểu Khôi nghe A Nghiên nói xong ngẩn ra, Hàn Đại Bạch cũng giật mình không nhỏ.

A Nghiên tự nhiên biết bọn họ nghi hoặc, liền đạm thanh giải thích: “Cha ta năm mới lên núi tìm chút thảo sản vùng núi, bị thương, cũng dùng cách này.”

”Ngươi nói được rất hay, chúng ta nơi nào tìm được té long cốt! Phải biết rằng trong phủ canh gác sâm nghiêm, không dễ dàng được ra ngoài, Cửu gia không cho chúng ta mời đại phu, chúng ta làm thế nào đi ra?”

Hà Tiểu Khôi vẻ mặt trào phúng.

A Nghiên nở nụ cười: “Cha ta trước kia thường xuyên dùng thứ này, cho nên ta nhận ra được, ngay ở trên đường bên cạnh phòng bếp cũng có nhiều té long cốt, còn gọi là thiết hải đường.”

Lời này vừa nói ra, Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khôi đều giật mình không nhỏ, hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ thế nào cũng không ngờ tới, tiểu nha đầu này ở nông thôn trừ biết nấu cơm, còn có bản sự bực này.

A Nghiên lại không xen vào bọn họ giặt mình như thế nào, quay đầu đi chạy lấy người.

Tay nàng cũng bị thương, trên đường trở về trước hái mấy cành thiết hải đường.

Ai biết nàng vừa tìm được thiết hải đường này, đang định cúi đầu hái, trước mắt liền nhìn thấy một bức tường màu đen.

Nàng đang nghi hoặc tại sao nơi này có một bức tường, ngẩng đầu nhìn, kết quả thấy một cái mặt nạ làm từ sắt đen (huyền thiết).

Phía sau mặt nạ, một đôi mắt không có vẻ an tĩnh nhìn nàng.

Kìa đôi mắt, sâu như biển, làm cho người ta không cảm giác được có cảm xúc gì.

Nàng hơi kinh ngạc, vội cúi đầu: “Chào Ninh đại nhân.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

A Nghiên: Ta muốn xoay người ta muốn xoay người ta muốn xoay người!

Cửu gia: Ta muốn cười ngửa ta muốn cười ngửa ta muốn cười ngửa!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cháo Gạo Tẻ Lòng Bò Dưỡng Vị

Ninh Phi đeo mặt nạ huyền thiết, ánh mắt chậm rãi chuyển trên mặt A Nghiên một lúc, sau đó nhìn phía trước, dùng âm điệu không phập phồng hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

A Nghiên nhanh chóng trả lời: “Ta đi hậu viện, bây giờ ta phụ trách hỗ trợ giặt quần áo.”

Ninh Phi nghe xong, gật đầu: “Đi thôi.”

A Nghiên như được đại xá, xoa đầu mũi bị đau, cúi đầu lui ra bên ngoài.

Ai biết vừa đi được ba bước, chợt nghe thấy Ninh Phi bỗng nhiên mở miệng nói: “Cố cô nương.”

A Nghiên sững sốt, cứng đờ tại chỗ, thông thả quay đầu nhìn Ninh Phi.

Nàng từ khi vào phủ đến này, mọi người hoặc gọi nàng là tiểu nha đầu, hoặc gọi nàng là xú nha đầu, hoặc là A Nghiên, còn chưa có ai gọi Cố cô nương.

Nàng ôm mũi nỗ lực nhớ lại một phen, kỳ thật từ lúc nàng sinh ra tới nay, còn chưa có ai gọi nàng là Cố cô nương đâu.

Nàng ngoái đầu nhìn lại, đánh giá Ninh Phi mặt nạ sắt: “Àn, Ninh đại nhân, còn có gì phân phó sao?”

Ninh Phi thần nhiên nói: “Không có gì, ta chính là muốn hỏi ngươi một chút, Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khôi thân thể thế nào?”

A?

A Nghiên nháy mắt mấy cái, có chút không hiểu: “Bọn họ, bọn họ hoàn hảo...”

Trừ móng có chút đau.

Ninh Phi gật đầu, không hề phập phồng âm điệu bình tĩnh nói: “VẬY là tốt rồi.”

Nói xong hất lại “bay” về phía trước.

A Nghiên lại vẫn buồn bực như cũ: “Ninh đại nhân có ý đến phòng bếp tìm bọn họ, có chuyện gì sao?”

Ninh Phi mất nhìn phía trước, không quay đầu nhìn A Nghiên phía sau: “vài ngày gần đây, Cửu gia khẩu vị không tốt.”

Hắn ném một câu này, trực tiếp bay về phía phòng bếp.

A Nghiên đứng tại chỗ ôm mũi, cẩn thận cân nhắc những lời này nửa ngày.

Có ý tứ gì đâu?

Cửu gia khẩu vị không tốt, Ninh đại nhân đến phòng bếp tìm Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khởi, vì thế đâu?

Vì thế kế tiếp Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khởi nên sẽ không phải bị đánh chứ?

A Nghiên nắm tay, nhớ tới vừa rồi Hà Tiểu Khởi bắt mặn với chính mình cùng với sự tình lúc đầu Hàn Đại Bạch đưa mình đến phòng bếp.

Người khác đều nói nàng ngốc, kỳ thật chính là nàng lười đi so đo này nọ mà thôi!

Dù sao đối với người chung quanh mà nói, nàng nhưng là một lão nhân gia sống chết qua 7 lần, đối với lão nhân gia nàng mà nói, có cái gì đáng giá để tính toán chi li đâu.

Thiên hạ vốn vô sự, chỉ có chết mà thôi.

Trừ chuyện phạm đến mạng của nàng không cho nàng sống sót, cái khác, nàng căn bản không quan tâm.

Nhưng hiện tại nàng đứng ở chỗ này, cẩn thận so đo mọi chuyện, nàng cũng minh bạch.

Kỳ thật lúc trước nàng trong lúc vô tình làm cho nhị thẩm hàng xóm một cái bánh mành sư, cái bánh này được nhị thẩm đưa cho biểu cửu Hàn Đại Bạch của bà ấy, kết quả Hàn Đại Bạch ăn thấy không tệ, vì thế thông đồng với nhị thẩm, muốn lừa gạt nàng đến.

Hàn Đại Bạch biết rõ đây là một cái hố lừa, lại vẫn để nhị thẩm đưa mình đến chịu tội, để cho mình giúp hắn làm việc, cùng đối mặt với Cửu gia đáng sợ!

Nhị thẩm biết rõ đi đến phủ này sợ là mạng nhỏ khó bảo toàn, lại vẫn dỏ mầu thân mình, đưa mình tới!

Hồi tưởng nhị thẩm đưa mình đến, ánh mắt đồng tình, như biết rõ chính mình cách chết không xa!

Suy nghĩ cẩn thận rồi, A Nghiên lại nắm chặt tay!

Bọn họ đã chịu đánh, mình đến thăm, đã là hết lòng. Về phần Cửu gia mất hứng, bọn họ ứng phó không nổi, cùng với mình không quan hệ!

Nàng bắt đầu cất bước, lòng đầy căm phẫn đi về phía trước, cũng không quay đầu lại! Ai biết đi về tới chỗ nàng ở trong tạp viện, chợt nghe thấy một đám bọn nha hoàn vừa làm việc vừa đang nghị luận cái gì.

Phải nói cũng là không có quy củ, cả ngày mấy người ba hoa nghe mấy câu chuyện bát quái.

Kỳ thật nàng đã sớm phát hiện, trong phủ đệ này, phải nói là không có quy củ gì, trong phòng bếp quy củ lớn như trời, nói có quy củ, trừ bỏ phòng bếp, chỗ khác ai cũng không quản, Sài đại quân gia kia cũng là câu được câu không quản theo tâm tình.

A Nghiên lỗ tai thật tốt, chợt nghe thấy đám nha hoàn kia đang bàn tán Cửu gia.

Nàng tuy rằng theo bản năng phản cảm Cửu gia, bất quá lúc này nghe thế, cũng nhịn không được dòng lỗ tai lên nghe.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng thôi.

”Nghe nói gần đây Cửu gia khẩu vị không tốt đâu, đều không thể nào ăn cơm.”

”Đúng vậy, nghe nói Hà Tiểu Khởi và Đại Bạch thức đều sắp buồn chết.”

”Nghe nói hai ngày trước Cửu gia uống một ngụm rượu, trực tiếp phun ra, mặt trắng bệch trắng bệch...”

”Hừ, nhỏ tiếng chút, lời này chúng ta không nên nói...”

Đúng vào lúc này, đám người kia hiển nhiên là phát hiện ra A Nghiên, nhất thời tất cả đều ngừng tiếng, dùng ánh mắt mang theo thù hận quét về phía A Nghiên, cũng có chút mang theo vài phần khinh thường, trong lỗ mũi còn phát ra hừ hừ giống vị Sài đại cô nương kia.

A Nghiên cũng lười quan tâm các nàng, ngênh ngang đi chỗ Vương ma ma bên kia, hỏi xem hôm nay muốn nàng làm việc gì.

Ai biết Vương ma ma ánh mắt nheo lại khắc nghiệt liếc mắt quét nàng một cái, trực tiếp chỉ sang bên cạnh: “Chỗ đó có một đồng khăn lau, ngươi giặt sạch đi?”

A Nghiên quay đầu nhìn, nhất thời có chút ngây ngời: “Nhiều như vậy?”

Vương ma ma khẽ cười một tiếng: “Làm không xong, cơm chiều cũng đừng ăn!”

A Nghiên bị một kích như vậy, tính tình nổi lên, tới ôm lấy kia chỗ khăn lau: “Làm thì làm!”

Thật nhiều khăn lau rách a, vừa bẩn lại thô, A Nghiên vừa giặt cho hả giận, vừa bắt đầu hoài nghi, lau rách như vậy, có cần giặt sao? Thực sẽ có người dùng lại thứ này?

A Nghiên khắc sâu hoài nghi Vương ma ma có ý giờ trò xấu.

Bất quá không có biện pháp, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, trừ bỏ giặt khăn lau theo chỉ thị Vương ma ma, nàng còn có thể có khác lựa chọn sao?

A Nghiên cứ như vậy giặt đến khi trăng treo đầu cành liễu, giặt đến lúc bọn nha hoàn tạp sử chung quanh tất cả đều về nghỉ, nàng vẫn đang vùi đầu khổ sở làm việc.

Nàng ngón tay nhỏ buổi sáng bị Sài đại cô nương đập phải như vậy, vốn đã sưng lên, nàng cũng không làm gì, nay lại bị nước lạnh ngâm như vậy, ngâm đến miệng vết thương đau nhức, lúc này sưng lợi hại hơn, trong chỗ sưng thậm chí bắt đầu trở nên trắng.

Cuối cùng, A Nghiên dùng bàn tay run run sờ bụng kêu ọp ọp, rốt cục thờ dài.

Ngửa đầu nhìn chằm chằm trên trời, màn đêm mùa thu xám xanh cao tít, nhiều chấm nhỏ sáng ngời như vậy trong màn đêm bát ngát cao lạnh xa xôi nhìn xuống nhân gian.

Thế gian nhân sinh đủ loại, A Nghiên cũng trải qua đủ loại nhân sinh, cao quý nghèo hèn, nam nữ, lười nhác chịu khó, bị thương thống khổ.

Nhưng vô luận là loại người gì, nàng đều cố gắng thể hiện ra, mãi cho đến chết đi một khắc kia.

Vô luận nàng lao vào trong đó thế nào, đến lúc chết đi nàng mới phát hiện, vận mệnh bày đời, cho tới bây giờ sau lưng đều có một sợi dây nắm giữ.

Nàng chính là một con rối gỗ bị giặt dây, mỗi một lần cho dù thoát nhìn là khác nhau cỡ nào, mỗi một lần vô luận nàng giãy dựa thế nào cũng phí công, cuối cùng phát hiện trăm sông đổ về một biển, nàng vẫn thế thâm chết đi như cũ, chết đi bởi vì một người nam nhân, sinh ra xếp thứ chín trong hoàng gia tôn quý vô cùng.

Hiện tại đã là lần thứ tám, nàng gặp nam nhân này lần thứ tám.

A Nghiên hít một hơi thật sâu, trong lòng nàng minh bạch, lúc này đây, có lẽ vẫn là vận mệnh như thế.

Bất quá nàng kỳ thật không có đường lui, lúc bước vào phủ đệ này nàng đã không có đường lui.

Nàng đến nơi đây, sứ mệnh chính là làm một nữ đầu bếp, cho nên hiện tại lưu lạc đến tạp sử trong viện, nàng sẽ gặp các loại đãi ngộ không phải cho mình, này khả năng đây là một bất đầu.

Kế tiếp nàng vẫn sẽ chết đi, có khả năng lặng yên không một tiếng động bị bệnh ở hậu viện, cũng có khả năng sẽ đột phát một trận hoả hoạn mà bị liên lụy, thậm chí có thể là nha hoàn nào đó tìm chết, nàng bị liên lụy, cứ như vậy đang sống bị đánh chết.

Thế nào cũng là chết.

Cứ như vậy yên lặng chờ đợi vận mệnh an bày trước kết cục cho mình, còn không bằng nàng chủ động làm chút gì. Nếu dựa vào một tay trù nghệ đi tiếp cận nam nhân này, sau đó nghĩ cách tiên hạ thủ vi cường, độc chết hắn, có phải hay không có thể thay đổi vận mệnh đâu?

A Nghiên ngửa mặt thờ dài, đứng lên, chà lau bàn tay đặt quần áo đến trắng bệch, đi phòng bếp trước.

Lúc ra khỏi đại tạp viện, trong phòng hạ nhân bên cạnh, một cái tiểu nha hoàn đi ra đổ nước rửa chân, nhìn thấy nàng thế nhưng lại đi ra ngoài, lập tức chất vấn: “Người không làm việc, chạy ra ngoài làm gì?”

A Nghiên hờ hững liếc mắt quét nàng ấy một cái, căn bản không quan tâm, đi thẳng về phía trước.

Tiểu nha hoàn bị A Nghiên nhìn qua, nhất thời ngốc tại chỗ.

A Nghiên vừa rồi liếc mắt một cái, hoàn toàn khác hẳn nha đầu ngốc nghếch lúc trước bị khi dễ, quả thực là thay đổi hẳn, làm cho người ta không dám khi dễ.

A Nghiên cũng không biết suy nghĩ trong lòng tiểu nha hoàn này, nàng trong bóng đêm xuyên qua đình đài hành lang gấp khúc, cuối cùng rốt cục đi tới phòng bếp chuyên dụng của Cửu gia kia.

Trong phòng bếp thực yên tĩnh, chỉ có mấy thị vệ trông coi ở đó.

Bọn họ nhìn thấy A Nghiên tới, rất nhanh lặng yên không một tiếng động đi tới trước mặt A Nghiên, dùng ánh mắt ý bảo A Nghiên trở về.

A Nghiên cười cười với bọn họ: “Ta là đầu bếp nữ nấu cơm cho Cửu gia.”

Vài thị vệ nhìn nhau một phen, tựa hồ đang suy tính chuyện này.

Thoạt nhìn trong ấn tượng bọn họ, A Nghiên đã thuộc loại nhân vật bị xoá tên.

Bất quá bọn họ cũng không do dự bao lâu, liền cho đi.

A Nghiên đến gần phòng bếp, xem phòng bếp sạch sẽ không có một tia bụi bậm cũng không có ai, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Nàng biết bây giờ chính mình xuất hiện, Đại Bạch thúc và Hà Tiểu Khởi chắc gì đã thích.

Nàng kỳ thật đã nghĩ cẩn thận xem làm cho nam nhân kia cái gì, nàng muốn lén lút làm, chờ làm tốt rồi, để Đại Bạch thúc đưa cho nam nhân kia.

Nàng thậm chí có một loại dự cảm kỳ quái, nam nhân kia nhất định sẽ thích.

Nàng từ nhỏ đối với nấu cơm thượng rất có thiên phú, nguyên liệu nấu ăn cùng phương pháp giống hết, chính mình làm so với người khác hương vị lại bất đồng.

Đêm nay nàng bưng tỉnh đại ngộ, chẳng lẽ rõ ràng bên trong, hết thấy dĩ nhiên là vì lấy lòng nam nhân này?

Nàng trước mặc một cái áo choàng gấm màu trắng chuyên dụng trong phòng bếp, lại lấy chậu bạc đến, lại lấy một ít nước ở bồn bên cạnh. Chỉ nhìn thoáng qua nàng liền minh bạch, đây không phải nước bình thường, sợ là nước suối từ chỗ nào trong núi đưa ra, nước suối lạnh lạnh, không phải nước giếng bình thường có thể so sánh.

Lại đi lấy xà phòng thơm đến, nàng cẩn thận rửa tay, rửa tay xong, bắt đầu chuẩn bị món ăn đêm nay phải làm.

Kỳ thật nàng làm rất đơn giản, bất quá là một chén cháo dưỡng vị thôi.

Thoạt nhìn vị Cửu gia kia tính khí cũng không tốt, thịt cá hẳn sợ là cũng ăn không tiêu, nay làm cháo rau xanh là thỏa đáng nhất.

Nàng trước kiểm tra nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp, đã thấy gạo tẻ gạo nếp cùng táo đỏ và lòng đều có sẵn, liền nhẹ nhàng thở ra.

Nàng trước đem gạo tẻ gạo nếp cùng táo đỏ đều lần lượt dùng nước suối rửa sạch sẽ, lại đem gạo nếp ngâm nở. gạo nếp này phải ngâm ước chừng nửa canh giờ, trong thời gian này, nàng lấy lòng bò ngâm mềm đến, rửa sạch mở cắt thành sợi nhỏ để ở một bên.

Đợi cho gạo nếp ngâm được rồi, nàng rửa sạch sẽ cho vào nồi đất trên bếp nhỏ, mức hai bầu nước, đem gạo tẻ gạo nếp cùng táo đỏ đều cho vào, cũng bỏ thêm một chút dầu vừng, bắt đầu dùng lửa lớn đun.

Mãi cho đến lúc đã đun sôi, nàng liền giảm bớt củi, để lửa vừa, bắt đầu chậm rãi hầm nhừ.

Cháo trong nồi dần dần nhừ, mùi gạo nếp mang theo hương táo đỏ ngọt ngào xông vào mũi, mắt thấy vào miệng lập tan hết, nàng mới cho vào nốt lòng bò lúc trước đã thái nhỏ đưa.

Lòng bò thái nhỏ vốn đã mềm, cũng không cần đun lâu, hơi chút nóng lên là được.

Nàng tắt lửa, tự mình lấy ra một thìa ăn thử trước, đã thấy cháo kia quả nhiên là thơm ngọt mềm nhuyễn, lòng bò kia phối hợp với cháo loãng, vị vừa miệng, rất ngon.

Ngoài cháo, nàng lại làm một phần cải trắng, cải trắng có thể thanh nóng giải hỏa, cũng có thể lưu thông tiêu hóa, phối hợp với cháo lòng bò dưỡng vị đến dùng, không có gì tốt hơn.

Làm xong hết, nàng cẩn thận đem đồ ăn và cháo cho vào bát bạc khay bạc chuyên dụng của Cửu gia.

Nhìn đồ ăn chính mình làm tốt này, xoa xoa mồ hôi thái dương, bắt đầu nghĩ nên báo cho Đại Bạch thúc như thế nào, ai biết đang nghĩ, một thanh âm không hồn giận bỗng nhiên vang lên: “Người tới nơi này làm cái gì?”

A Nghiên nhìn lại, một thân ảnh cao gầy đứng ở trước phòng bếp, đưa lưng về phía ánh trăng, đang nghiêm mặt nhìn chằm chằm chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nhớ Lại Đời Thứ Ba

Người đứng ở cửa trừ phòng là Hà Tiểu Khởi.

A Nghiên quay đầu, cười cười với hắn.

Bất quá là thiếu niên mười mấy tuổi tiểu thôi, xem bộ dáng so với mình chỉ lớn hơn hai ba tuổi, còn không hiểu chuyện đâu, dù hắn không thân cận A Nghiên cũng không để trong lòng.

Hà Tiểu Khởi ánh mắt nhìn chăm chăm dần dần hạ xuống, đi tới chỗ nàng đặt khay bạc bát bạc.

Đến cùng là làm đầu bếp, hắn theo bản năng cái mũi bị kích thích, ngửi thấy hương vị nhuyễn nhu thơm ngát, không ngọt không ngấy, không kiêu ngạo không nóng nảy, hết thấy dường như vừa đúng. Thật giống như khi còn bé ở bãi đất hoang bên ngoài chạy mệt, bụng đói kêu vang trở về nhà, mẫu thân mang tới một chén cháo gạo tẻ.

Hắn nhất thời nhú mày: “Người làm cái gì?”

A Nghiên múc một chút cháo trong nồi ra, cười nói: “cháo dưỡng vị, bên trong cho lòng bò, muốn nếm thử hay không?”

Hà Tiểu Khởi càng nhú mày nhìn A Nghiên, lúc này A Nghiên dường như hoàn toàn không biết chính mình không thân cận với nàng, cười vô tâm như vậy.

Hắn chán ghét quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng: “Cửu gia hiện tại cái gì cũng không muốn ăn, người cho là người làm cái này, hắn sẽ thích sao? Mặt khác chính là không cần quên, người đã bị đuổi ra khỏi phòng bếp, đi làm một nha hoàn tạp sử!”

A Nghiên nghe hắn vẫn không thân cận như cũ, liền cười nói: “Thật không, người đã cho là như vậy, ta đây đưa bát cháo này cho Đại Bạch thức đi.”

Đang nói chuyện, Hàn Đại Bạch cũng tới, nghi hoặc nhìn về phía A Nghiên.

A Nghiên cười nói: “Đại Bạch thức, ta nghe nói Cửu gia đã nhiều ngày khẩu vị không tốt, cố ý làm thứ này, Đại Bạch thức người có thể cho Cửu gia thử xem.”

Hàn Đại Bạch hồ nghi đi tới, chính mình múc một chút cháo, tinh tế nhắm nháp, hắn bắt đầu là cau mày, sau đó theo hương cháo thấm nhập vào mũi, mày dần dần giãn ra ra, bất quá giãn ra rồi, chợt nhú lại, nhìn chăm chăm cháo lòng bò nhuyễn mịn thơm nức, dường như nhìn thấy gì hiếm lạ.

Qua hơn nửa ngày, hắn dùng ánh mắt đánh giá nhìn A Nghiên: “A Nghiên, người nói cho Đại Bạch thức, trong cháo này người đã bỏ thêm cái gì?”

A Nghiên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, tính toán đếm trên đầu ngón tay: “Gạo nếp, gạo tẻ, táo đỏ, dầu vừng, còn có lòng bò ngâm mềm trong phòng bếp.”

Hàn Đại Bạch có chút không tin: “Không có gì khác, chỉ thế thôi?”

A Nghiên gật đầu liên tục, nghiêm cẩn nói: “Đúng vậy!”

Hàn Đại Bạch cùng Hà Tiểu Khởi bắt đầu cau mày nhìn nhau một cái, cuối cùng vẫn còn nói: “A Nghiên a, người làm cái này, quả thật không tệ, có lẽ có thể thử một lần. Nếu không như vậy đi, người tự mình đưa qua, mời Cửu gia nếm thử?”

A Nghiên nghe thế, đầu tiên là băn khoăn, sau này liền hiểu được.

Bọn họ kỳ thật vẫn lo lắng, lo lắng có vấn đề gì, cho nên để mình đi thử sao?

Kỳ thật chính mình đem một cơ hội lấy lòng Cửu gia nhường cho bọn họ, nhưng hiển nhiên bọn họ cũng không tin nhiệm, ngay cả Đại Bạch thức nhìn qua đối với mình không tệ cũng không tin tưởng.

Cho dù nàng vừa mới nói cho bọn họ biện pháp trị thương, bọn họ cũng không tin nàng.

Nàng có chút xót xa, bất quá xót xa rồi, lại cảm thấy không có gì.

Nàng sống qua bảy đời, trải qua nhiều như vậy, gặp nhiều người như vậy, người đến người đi, nàng cũng biết rõ nhân tâm khó dò, dựa vào cái gì Đại Bạch thức có thể tin tưởng mình, biết mình là hảo tâm đâu?

Vì thế nàng lập tức cái gì cũng không nói, nhắc hộp thức ăn lên, chuẩn bị đi chỗ Cửu gia bên kia.

Bên này trong phòng bếp, đợi A Nghiên đi ra ngoài, Hà Tiểu Khởi mới lên lút hỏi Hàn Đại Bạch: “Đại Bạch thức, nàng nấu cháo hương vị như thế nào?”

Hàn Đại Bạch lắc đầu thờ dãi: “Nàng không nói thật, chỗ này này nhất định bỏ thêm cái gì đặc biệt, hoặc là dùng biện pháp gì đặc biệt khác thường, người đừng nhìn chỉ là một chén cháo nho nhỏ, nhưng hương vị này tổ sư gia nhà ta năm đó cũng không làm được a!”

Hà Tiểu Khởi nghe vậy cười lạnh một tiếng: “Nàng cũng không phải là cất giấu tư tâm sao, lúc trước bị đuổi ra khỏi phòng bếp làm nha đầu tạp sử, trên mặt không có gì, kỳ thật trong lòng ngóng trông trở về. Đau này còn cố ý nói cho chúng ta chuyện thiết hải đường. Nay nghe nói chúng ta bên này hầu hạ Cửu gia không tốt, nàng chạy nhanh chóng xuất ra hành động.”

Hàn Đại Bạch sắc mặt trầm trọng nhìn phương hướng A Nghiên biến sắc: “Ta xem nàng không phải là người như thế, đáng tiếc nhân tâm khó dò. Bất quá, mặc kệ như thế nào, nàng nếu có thể ứng phó Cửu gia, vậy để nàng đi hầu hạ cũng được. Chúng ta không tranh công cùng nàng, chỉ ngóng trông có thể giữ lại cái mạng này.”

Hà Tiểu Khởi lại cười lạnh thêm một tiếng: “tiểu cô nương này cũng không phải là nhân vật đơn giản! Ngày nào đó chúng ta bị nàng bắt chết, cũng không biết chết như thế nào!”

A Nghiên tự nhiên không biết chính mình đã bị Hà Tiểu Khởi coi thành một nhân vật lợi hại đùa giỡn tâm cơ hướng lên trên, nàng đã đi tới tiền viện của Cửu gia.

Cửa tiền viện, Ninh Phi đại nhân đứng như một u linh.

Trong bóng tối, mặt nạ sắt âm trầm tản ra một chút hắc quang, sau mặt nạ, một đôi mắt sâu thẳm chính nhìn chằm chằm A Nghiên.

A Nghiên kỳ thật nhất gan sợ chết, bất quá trên đời này nàng chỉ sợ mỗi Cửu gia.

Trừ Cửu gia, không có người nào đáng sợ.

Nàng nở nụ cười với Ninh Phi u lãnh âm trầm: “Ta đưa đồ ăn cho Cửu gia.”

ánh mắt Ninh Phi sau mặt nạ sắt phiêu phiêu liếc nàng một cái, dùng thanh âm khàn khàn giống như xé vải hỏi: “Đồ ăn?”

A Nghiên tiếp tục cười nói: “Là một phần cháo lòng bò dưỡng vị, một phần cái trắng xào.”

Nói đến đây, nàng chú ý thấy Ninh Phi bên kia trong ánh mắt lộ ra hồ nghi, lập tức giải thích: “Ta nghe nói Cửu gia gần đây khẩu vị không tốt, chắc là do trời vào thu, khó tránh khỏi hệ tiêu hóa mất cân đối, cho nên ta cố ý làm một phần cháo dưỡng vị, cho thêm lòng bò có thể bổ ích tính khí, bổ khí dưỡng huyết, bổ hư ích tinh, xưa nay có nói 'lấy vị dưỡng vị', nay lại hầm cháo cùng táo đỏ, có thể nói dưỡng vị kiện tì bổ trung ích khí, mùa này dùng thích hợp nhất.”

Nàng giải thích một phen như vậy, nhưng Ninh Phi đại nhân vẫn chỉ yên tĩnh nhìn nàng.

ánh mắt kia thật sự là nói không nên lời làm cho người ta không thoải mái, thật giống như một đao phủ cầm đại đao đứng bên cạnh nhìn người, chuẩn bị lúc nào thì đi qua chém một đao.

Bất quá A Nghiên vẫn cảm thấy không có gì đáng sợ, nàng vẫn như cũ tươi cười, đối diện với hắn, thật giống như đối diện một bằng hữu quen biết nhiều năm.

Bốn mắt nhìn nhau.

Sau một hồi, Ninh Phi chuyển mắt, con ngươi nhìn chằm chằm rừng trúc xa xa theo gió phất động, bóng trúc đung đưa, trong bóng đêm phát ra thanh âm sần sật, lạnh lẽo u ám.

“Cửu gia sẽ không thích, ngươi đi đi.” Hắn thanh âm khàn khàn nói.

A Nghiên tay ôm hộp thức ăn, hẳn là được làm từ gỗ lim thượng đẳng, thật sự là cực kỳ xa xỉ.

Nàng cúi đầu trầm mặc một lát, đến cùng vẫn kiên trì nói: “Ninh đại nhân, có thể cho ta thử một lần sao?”

Ninh Phi mặt không biểu cảm tiếp tục nhìn ra xa: “Ngươi vì sao muốn thử một lần?”

A Nghiên ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm cẩn mà bình tĩnh nói: “Ta không muốn làm nha hoàn tạp sử!”

Ninh Phi cặp mắt kia nhìn không ra cảm xúc, xa xa thu hồi lại, rồi xuống trên người A Nghiên.

“Vì sao?”

Hắn thanh âm không nhẹ không nặng, chậm rãi đến, giống như gió mùa thu, phất phơ trên mặt A Nghiên, A Nghiên nhất thời không còn lời nào.

Biết rõ tiếp cận nam nhân kia, kết cục hẳn là phải chết, nàng vì sao còn muốn cố tình chủ động hầu hạ hắn đâu?

Nàng thực là thiện lương vì Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khởi sao? Hay là nói nàng làm nha hoàn tạp sử sống bản sống một đến không thể chịu đựng được?

A Nghiên trong lòng tình tường minh bạch, không phải.

Nàng nhìn chằm chằm Ninh Phi trước mặt kia trung ra mặt nạ sắt lạnh ngắt, thường thức câu “Vì sao”, lại là nhớ đời thứ ba của nàng.

Đã trải một mùa đông khắc nghiệt mang thai chín tháng ngã vào vết nứt trong hồ, một xác hai mệnh rồi, nàng lại đầu thai, trở thành một vị công chúa tôn quý.

Dù là công chúa tiểu quốc ở biên cương, nhưng cũng là công chúa.

Nàng cảm y ngọc thực, chung quanh nô bộc thành đàn, lại có phụ vương yêu thương.

Có thể nói, đời thứ ba nàng trải qua cảm y ngọc thực nhận hết ngày lạnh yêu sủng.

Đáng tiếc đã trải qua đời thứ hai làm cho người ta vĩnh viễn không thể quên cái chết lạnh như băng, nàng căn bản không có biện pháp tâm bình khí hòa hưởng thụ thân phận công chúa sở dĩ đâm tủy vinh hoa, ngược lại buồn bức không vui, tâm như tro tàn, không ngừng hồi tưởng đứa con nàng căn bản không có cơ hội đưa tới đến nhân thế, nghĩ chính mình bất ngờ không kịp đề phòng, chặt vật không chịu nổi mà chết.

Nàng mỗi ngày dần dần trôi qua, đối với thế sự chung quanh hoàn toàn không biết gì cả, cứ như vậy được chẳng hay chớ. Vì vậy, thậm chí có người truyền ra nàng là vị công chúa kỳ thật là ngốc tử.

Đương nhiên, đối với lời nói này, nàng cũng không chút để ý.

Mãi cho đến một ngày, nha hoàn của nàng vội vã chạy tới, nói cho nàng một tin tức: “Công chúa, ngài phải đi hòa thân!”

Hòa thân? Nàng thờ ơ, đi thì đi.

Giờ phút này nàng duy nhất buồn bức chính là bất tri bất giác nàng thế nhưng đã trưởng thành, nhà có con gái mới lớn, bắt quá chỉ trong một nháy mắt.

Ai biết ngay sau đó bọn đệ đệ muội muội nàng cũng đều đến, cả nhà bắt đầu khí thế ngất trời bất quá chuyện này.

Nàng có thể thoáng biết, địa phương bên cạnh gọi là Đại Chiêu, Đại Chiêu quốc có Yến kinh, trong Yến kinh có một Cửu hoàng tử...

Ngừng ngừng ngừng...

Nàng bỗng chốc tỉnh mộng, mở to hai mắt, nhìn chăm chăm công chúa muội muội, bắt được cổ áo nàng ấy, ép hỏi: “Ta, phải, gả, cho, ai?!”

Công chúa muội muội cùng với bọn hoàng tử đệ đệ bỗng chốc đều sợ hãi.

Bọn họ khiếp sợ xem trường tỷ dần dần mười sáu năm, lại đột nhiên trong ánh mắt tóe ra sáng rọi trước nay chưa từng có, không rõ đây là như thế nào.

A Nghiên lại nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục ép hỏi: “Nói!”

Nàng thanh âm cơ hồ khàn khàn điên cuồng.

Công chúa muội muội run run nói: “Chính là Cửu hoàng tử của Đại Chiêu...”

A Nghiên thờ hồn hèn, hận đến ánh mắt đều đỏ: “Hắn tên là gì? Có bức họa hay không?”

Công chúa muội muội bị ghen không thờ nổi, gian nan nói: “Hoàng tử tên là Tiêu Đạc... Không có... Không có bức họa...”

Lúc công chúa muội muội nói ra cái tên kia giống như ma chú, khí lực A Nghiên túm chặt nàng ấy nhất thời tan hết.

ngón tay nàng vô lực chậm rãi thu hồi, con ngươi mười sáu năm đại ra bắt đầu lộ ra hận ý khác cốt.

Vì sao mỗi một thế chính mình đầu thai, luôn gặp phải người này!

Cố tình hắn mỗi một lần đều là Cửu hoàng tử, mỗi một lần đều gọi là Tiêu Đạc... Sao không thay đổi một chút !

A Nghiên vô pháp không chế hận ý, dờ dẫm trở lại phòng mình, bắt đầu nghĩ hành động kế tiếp.

Sau này nàng xa gả Đại Chiêu quốc, nàng đi Đại Chiêu, qua bao con đường, luôn luôn đeo nhuyễn kiếm trên lưng. Nếu nhìn qua giống như đại lung, lại có thể kéo ra làm kiếm, chém đứt lông tơ, chém sắt như chém bùn, chỉ cần Tiêu Đạc gần nàng trong vòng ba tấc, nàng tất làm cho đối phương đổ máu tươi tại chỗ!

Đây là nàng vì chính mình, vì hài tử chưa xuất thế báo thù rửa hận, là giải trừ nguyên rửa nàng ba đời gặp phải nam nhân đáng sợ này.

Nàng muốn giết người, muốn giết người!

Nàng muốn Tiêu Đạc chết.

Vì thế đêm hôm đó, động phòng hoa chúc, ánh nến sáng lòa, rèm trướng đỏ như máu, đối phương chậm bước, nhắc khăn trùm đầu, nàng lại rút nhuyễn kiếm ra đâm một nhát.

Đôi phương ôm ngực bất ngờ ngã xuống chết, nàng nhìn không được giữa cổ cười ha ha.

Sau khi cười xong, nàng mới phát hiện không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Một Lần Xoay Người

Người chung quanh gọi người ngã xuống là Tôn đại nhân.

Nàng nhìn khuôn mặt đầy vết máu kia, lại phát hiện trên đó cũng không có hai con mắt lợi hại khiến nàng vừa thấy liền như ngã vào vết băng nứt.

đám người ở chung quanh ồn ào nháo nhác, nàng dần dần minh bạch.

Cửu hoàng tử kia phải thú nàng, nhưng người ta căn bản không thèm để ý, vùng Hoàng Hà phát sinh lũ lụt, người ta xuất môn đi thị sát, lấy một thủ hạ tới, giúp làm lễ, lại giúp hẩn mở khăn trùm đầu đỏ của hoàng phi...

Nàng giết nhầm người rồi...

một đời đó, nàng căn bản không có cơ hội liếc mắt nhìn đến nam nhân đáng giận kia một cái, cứ như vậy bị nhốt vào thiên lao, mà người nước nàng cũng sợ quyền thế Đại Chiêu, đối với nàng tự nhiên là làm như không thấy, bỏ mặc.

Nàng ở trong thiên lao một thời gian không biết bao lâu, người kia rốt cục xuất hiện.

Dù đã qua đi bao nhiêu đời bao nhiêu năm, sau này chịu bao nhiêu thống khổ, vui vẻ bồi xóa trí nhớ lúc trước, khiến cho đời thứ ba, rất nhiều trí nhớ bắt đầu mơ hồ dần, nhưng nàng vẫn rõ ràng nhớ được, một khắc kia lúc nam nhân đáng sợ đó xuất hiện.

Nàng cuộn mình ở trong địa lao, hai mắt mờ mịt nhìn về một điểm phía trước.

Trong địa lao rào lưới sắt, nơi đó ẩm ướt âm u tràn ngập đờ đẫn, thậm chí còn có sâu bọ ruồi muỗi xung quanh.

nhưng vào lúc này, một đôi chân, một áo bào xuất hiện trước mặt nàng.

Phía dưới áo bào thêu vân long là một đôi ủng da trâu đầu nhọn khắc chữ.

Chỉ bằng hai cái này, A Nghiên đã biết thân phận đối phương.

Đại Chiêu quốc, có thể mặc áo choàng vân long vẫn cùng với loại ủng da trâu này, chỉ có đệ tử hoàng thất.

Lúc này hội đi nhìn nàng, chỉ có phu quân nàng chưa từng gặp mặt kia, nam nhân đáng sợ hại mạng nàng hai đời.

Nàng lúc đó, dờ dẫm ngẩng đầu lên, nhìn người kia.

Nhưng trong thiên lao quá mức tối tăm, nàng phủ phục trên mặt đất, hẩn lại cao ngất, vì thế nàng nằm trên mặt đất nương theo đèn tường xa xa chỉ mơ hồ có thể thấy thân hình hẩn, căn bản không thấy rõ về mặt của hẩn.

Nàng vô lực dựa ngồi lên, trong miệng phát ra thanh âm tê tê.

Đó là một loại thanh âm mà thú con kẻ cận tuyệt vọng mới có thể phát ra.

“Vì sao muốn ám sát ta?” thanh âm nam nhân u lãnh vang lên từ trên cao.

Lúc đó nàng đến cùng tuổi trẻ khí thịnh, đến cùng mới sống 3 đời mà thôi, đến cùng cũng mới chết hai lần mà thôi, nàng không biết bên trong đã định sẵn, cũng không biết nam nhân trước mắt này là ác mộng mình vĩnh viễn không có cách nào tránh thoát, vì thế thời điểm đó nàng cười lạnh một tiếng.

“Đội người chết trong tay ta, tự nhiên sẽ minh bạch.”

Đội người chết trong tay ta, tự nhiên sẽ minh bạch...

Rất nhiều năm sau, qua vài lần chuyển thế rồi, A Nghiên mới hiểu được, đó căn bản so với sương khói Vong Xuyên còn xa vời hơn.

A Nghiên chưa xót nở nụ cười, nàng hiện giờ cũng không rõ, chính mình tận lực tiến đến trước mặt nam nhân này là vì cái gì? Bởi vì biết tránh không thoát, hay là đến cùng không cam lòng, hoặc là nói chính là nhận mệnh?

Nàng thở sâu, ngửa mặt, nói với Ninh Phi mặt nạ sắt trước mắt: “Ninh tiên sinh, ta chính là nghĩ Cửu gia gần đây khẩu vị không tốt, muốn hán nếm thử cháo ta tự tay làm.”

Ninh Phi yên lặng nhìn A Nghiên, lắc đầu nói: “Ngươi trở về đi.”

A Nghiên lại không đồng ý buông tha dễ dàng, nàng tiến lên, túm tay áo Ninh Phi: “Ninh đại nhân!”

Tay áo Ninh Phi bị túm, không hồn giật liếc mắt quét nàng một cái: “Cô cô nương, buông ra!”

A Nghiên nỗ lực kêu lên: “Không buông, không buông, sẽ không buông!”

Vuron cổ ra cũng một đao, rút cổ lại cũng một đao, nàng chỉ cầu thống khoái!

Ninh Phi không phản bác được gì nhìn A Nghiên, nhú mày đang định nói, ai biết giờ phút này, lại nghe thấy một thanh âm u lãnh thản nhiên vang lên.

“Bên ngoài là ai?”

A Nghiên nghe thê, cơ trí linh địa rung mình một cái, bất quá vẫn vội vàng nói: “Là ta, A Nghiên.”

Nói đến đây, nàng buông tay áo Ninh Phi ra.

Bên trong phát ra tiếng người, đương nhiên chính là Tiêu Cửu gia.

Vị Tiêu Cửu gia này, thanh âm lười biếng tiếp tục vang lên: “Ngươi tới làm gì?”

A Nghiên vội quỳ xuống, ngoan ngoãn trả lời: “Cửu gia, đã nhiều ngày nay ta nghe nói khẩu vị ngươi luôn không tốt, nay đặc biệt làm chút rau xanh cháo trắng khai vị, cố ý đưa tới cho ngài.”

Nàng nói hết lời rồi, bên trong cũng không có động tĩnh, trầm mặc một hồi lâu, mới nghe được một tiếng cười lạnh.

“Ngươi còn có hảo tâm này?” ý tứ trào phúng hàm xúc mười phần.

“Cửu gia, ta đã đến phủ này, tự nhiên là một lòng suy nghĩ vì Cửu gia, dù ném ta tới làm nha hoàn, chịu sống bản sống mệt, trong lòng ta cũng vẫn bận tâm Cửu gia! Nghe nói Cửu gia có một phần không tốt, trong lòng ta còn có mười phần đau đớn.” A Nghiên chân chó đem lời nàng có thể nghĩ tất cả đều nói ra.

Lời này vừa xong, người ở bên trong quả nhiên phát ra tiếng cười, cười đến âm lãnh trào phúng.

“Nếu như thế, vào đi.”

Được vị Cửu gia này phân phó, A Nghiên ôm hộp thức ăn, vui vui vẻ vẻ đi vào.

Cũng không biết vị Cửu gia này có phải thân thể không tốt hay không, hán hình như là có thể nằm sẽ không ngồi, có thể ngồi sẽ không đứng.

Thí dụ như hiện tại, hán chính là nửa nằm ở trên giường la hán gỗ tử đàn che năm bình phong. Trên giường đắp một cái thảm gấm màu trắng, mà hán một thân trường bào màu tím dân chúng tầm thường căn bản không tư cách mặc, cao quý lãnh diêm, tàn mạn lười nhác.

Hán lúc này khép hờ con ngươi, lười nhác nhìn tiểu cô nương sợ hãi đi vào trong sảnh, bên môi tràn ra một điểm ý cười như có như không.

“Vài ngày không thấy, ngươi thật sự là càng ngày càng xấu.”

A Nghiên vội tiến lên một bước, cười nói: “Đúng vậy, gia, ngài quả nhiên không hổ là Cửu gia, liếc mắt một cái có thể nhìn ra ta lại biến dạng.”

“Ha ha, cô nương xấu xí, tới.”

Cửu gia vẫy tay về phía A Nghiên.

A Nghiên vội quỳ gối dưới giường la hán kia, ngửa mặt lên.

Cửu gia vuron hai bàn tay như ngọc, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng mon trón gò má A Nghiên.

Gò má A Nghiên mỏng mảnh trắng trẻo, thực giống đậu hũ, thậm chí mơ hồ lộ ra một cổ hương thơm, ngón tay đụng phải, cái loại xúc cảm mềm mại này làm cho người ta cơ hồ luyến tiếc rời đi.

Cửu gia nhẹ nhàng nhéo gò má kia, neho con mắt xem kỹ nửa ngày, cuối cùng rốt cục nói: “So với lông Vãn Thiên, cảm xúc còn hơi kém một chút.”

Vấn Thiên? A Nghiên sùng sốt.

Lúc sau, nhất thời nghiêng rặng nghiêng lợi.

Vấn Thiên, Vấn Thiên!

Đó là một con chim ưng được không!

Nàng là thiếu nữ yếu điệu mười bốn mười lăm, thướt tha duyên dáng đang độ, lại trời sinh nhan sắc, người người cũng khen nàng da thịt thủy nộn bóng loáng, hoàn toàn không giống cô nương nông thôn trong thôn được không!

Lấy nàng so với một con chim ưng?

Cửu gia cúi đầu nhìn A Nghiên, xem quai hàm nàng tức giận, trên mặt cũng đỏ lên, trong mắt dường như muốn phun lửa, nhất thời nhịn không được ha ha cười rộ lên.

Nàng kỳ thật gặp qua nam nhân này vài lần, nhưng còn chưa thấy qua nam nhân này cười thoải mái như vậy.

Lúc hấn cười, tóc đen buông xuống, quét trên gương mặt nàng.

Hắn hơi thở ấm áp dâng lên ở mí mắt nàng, gây cho nàng cảm giác nóng rực đau xót.

Nàng ngửa mặt nhìn nam nhân này, nhìn hắn mặt mày nâng lên, nghe hắn cười sang sảng, cũng không nghĩ từ đầu, có phải hay không ngay sau đó hắn bỗng nhiên biến sắc mặt, dùng con ngươi âm vụ nhiếp nhân nhìn chằm chằm chính mình, sau đó đem chính mình chém thành tám mảnh?

”Thế nào, tức giận?”

Cửu gia buồn cười nhìn A Nghiên trong mắt càng muốn phun ra lửa, tâm tình thật sự là cực tốt. Giờ này khắc này, hắn bỗng nhiên nhớ tới con mèo bà vú nuôi hồi nhỏ.

Kỳ thật con mèo đó hắn cũng không thích, bất quá ngẫu nhiên sẽ đi trêu chọc, cố ý giật nhẹ đuôi nó, chọc nó lông toàn thân đều dựng thẳng lên.

A Nghiên nghe Cửu gia nói xong, nhất thời kinh sợ tỉnh lại.

Tức giận?

Không có khả năng!

Nàng làm sao dám giận hắn đâu!

Hắn đã hại chết nàng bảy lần, nàng hiện tại không giận, không giận, thực một điểm cũng không tức giận!

Nàng chính là ả núp ở bên người hắn, cuối cùng thử một lần, xem có thể giết chết hắn hay không mà thôi!

Vì thế A Nghiên nhếch môi, lộ ra một nụ cười thuần khiết vô tội.

”Cửu gia, A Nghiên không tức giận. A Nghiên chỉ có chút hổ thẹn, thế nhưng không bằng Vấn Thiên sờ vào tron ngực, A Nghiên về sau nhất định hảo hảo rửa mặt, tranh thủ so với Vấn Thiên càng làm cho gia thích!”

Lời này càng chọc Cửu gia cười rộ lên.

tiếng cười trong sáng truyền ngoài sảnh, truyền đến hành lang gấp khúc, truyền vào trong rừng trúc bên cạnh.

Ninh Phi đại nhân mơ hồ bất định đứng ngoài sảnh, âm thầm nhíu mi.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt đang nâng nhất chén trà nhỏ, xuyên qua hành lang gấp khúc, nghi hoặc dừng cước bộ.

Mạnh Hán cầm đao đứng ở trong rừng trúc, không khỏi quay đầu nhìn về phía này.

Vì thế kế tiếp, lúc Hạ Hầu Kiều Nguyệt bước vào sảnh, đã thấy Cửu gia đang được A Nghiên hầu hạ ăn cháo.

Cháo là cháo gạo, lại có một mùi thơm ngát khác, đồ ăn là cái trắng sào, nguyên liệu nấu ăn tầm thường dân chúng vẫn dùng, bất quá xem sắc màu cũng có thể làm người ta thèm ăn.

Mà gia bọn họ, vị kia thanh cao lãnh ngạo, lúc này đang tựa trên giường la hán, được vị tiểu cô nương hầu hạ, thường thức cháo, vẻ mặt nhàn nhã.

Tiểu cô nương cười đến ân cần ngọt ngào, bên môi một cái xoáy nhỏ như có như không, dùng con ngươi trong suốt thuần khiết sùng kính nhìn Cửu gia,

thật giống như Cừu gia là trời của nàng.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt thấy tình cảnh này, đang định nhanh lui ra, ai biết Cừu gia còn chưa nói gì, tiểu cô nương A Nghiên đã cảm giác được nàng tồn tại.

A Nghiên quay đầu vừa thấy nàng, nhất thời trước mắt sáng ngời, nhiệt tình tiếp đón: “Hạ Hầu tỷ tỷ tới, chúng ta cùng nhau hầu hạ Cừu gia đi!”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt khóe miệng vừa kéo, nhìn trộm Cừu gia bên cạnh.

Ai biết Cừu gia nửa híp con ngươi, thoải mái nằm đó, không nói một lời.

Nàng đành phải cúi đầu, rón ra rón rén đi vào, ngồi xuống, cùng A Nghiên hầu hạ hần.

Ai biết nàng vừa quý xỏm xuống, chỉ thấy A Nghiên múc một thìa cháo đến, tự mình nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó đưa tới miệng Cừu gia.

Nàng kinh ngạc, bất quá nhớ tới tình cảnh lúc trước, đến cùng không nói chuyện.

Quả nhiên, Cừu gia cũng không có vì thế mà giận dữ, vẫn bình yên hưởng thụ ngậm cháo kia.

Đến lúc này, nàng không khỏi liếc mắt nhìn thêm A Nghiên một cái.

Kỳ thật tiểu cô nương ở nông thôn này thật sự bộ dạng không tệ, mặt mày thanh tú đẹp mắt, da thịt như tuyết, chỉ tiếc quá nhỏ, nghe nói nàng rất nhanh tròn mười lăm tuổi, nhưng xem dáng người kia, bất quá là bộ dáng mười ba tuổi thôi.

Nàng không khỏi buồn bực trong lòng, nghĩ Cừu gia bên người trừ bỏ chính mình, không chịu dễ dàng cho nữ nhân tới gần, tiểu cô nương này đến cùng làm thế nào vào được mắt Cừu gia?

Nếu là nhan sắc, thật sự tạm được, nếu là cơ trí, xem nàng đúng là đứa ngốc.

Duy nhất có thể khen cũng chính là trù nghệ...

Nhắc tới trù nghệ, Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhìn không được nhìn về phía bát cháo kia, ôn nhu hỏi Cừu gia: “Cừu gia đã nhiều ngày luôn không thèm ăn, không ngờ A Nghiên cô nương làm ra cháo này, Cừu gia nhưng là có thể nuốt trôi, về sau A Nghiên cô nương mỗi ngày đều nấu một phần đưa tới đi?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt vô thanh vô tức, vì chính mình mưu cầu phúc lợi.

A Nghiên gãi đúng chỗ ngứa, liếc mắt gật đầu nói: “Tốt, phàm là Cừu gia thích ăn, ta có thể mỗi ngày đều làm, ngày ngày làm, bữa bữa làm!”

Ai biết lời này vừa ra, Cừu gia thân nhiên liếc mắt瞥 nàng một cái: “Còn bữa bữa làm, ngươi coi gia là heo sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chân Bò Hầm

Cừu gia trong con ngươi thanh lãnh hiện ra giận dữ, lạnh ngắt như băng, làm cho người ta chỉ nhìn một cái, là băng hàn thấu xương.

Ánh mắt này, phàm là người bình thường nhìn thấy, cũng đều sợ hãi, huống chi A Nghiên.

Loại ánh mắt này, thật sự là cực kỳ giống lúc ban đầu, một đời kia Cừu hoàng tử trên cao nhìn xuống tàn nhẫn huyết tinh.

A Nghiên dường như lại thấy được ánh mắt ngày đó tàn phá đông lạnh.

so với nghe thấy chữ “chết” càng khiến nàng vô pháp thừa nhận.

Ác mộng như thủy triều vọt tới, nàng lại lâm vào trong vũng bùn giống như ác mộng.

Cả người nhất thời mất tri giác, nàng không có cách nào khống chế tay chân của mình, trong hoảng hốt, nàng chỉ cảm thấy hai chân mình đang phát run.

Nàng biết chính mình không thể như vậy, bộ dạng này rất kỳ quái, hần nhất định sẽ càng thêm tò mò mình vì sao sợ hãi, do đó càng trêu đùa mình.

A Nghiên dùng hết khí lực toàn thân nắm chặt tay, đôi môi run run nhận tội: “Không có, A Nghiên không dám coi gia là heo, A Nghiên không nói thế, A Nghiên mới là heo!”

Cửu gia ha ha cười lạnh, cũng không lại nhắc tới nữa, ngược lại thần nhiên phản phó: “Có chút nóng, quạt cho gia một chút.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt vừa nghe, đi tới mang theo một cái quạt.

Cái loại ánh mắt mang theo giận dữ đông lạnh rồi đi, sức ép lên A Nghiên suy giảm, nàng nâng tay lên, không dấu vết vỗ vỗ cổ, mồm to thờ phỉ phò, làm cho sợ hãi, làm cho người ta hít thở không thông của mình giảm bớt đi.

Đội đến rốt cục có thể khiến thân thể của mình tỉnh táo lại, nàng bắt chắp lau cái trán đầy mồ hôi, vội nhìn Cửu gia và Hạ Hầu Kiều Nguyệt, thấy trên quạt có đề chữ, thể chữ cổ giản dị, thanh nhã mạnh mẽ, trong lòng mình bạch đây hiển nhiên không phải vật phẩm.

Hắn quả nhiên không phải Cửu gia tầm thường, A Nghiên lại khẳng định điểm này.

Bên này Hạ Hầu Kiều Nguyệt vừa mang quạt tới, đang muốn quạt cho Cửu gia, chợt nghe thấy Cửu gia bỗng nhiên nói: “A Nghiên, tới, ngơoi quạt.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghe, nhìn nhìn A Nghiên còn quỳ đờ tại chỗ, đi qua, xoay người giao cây quạt cho nàng.

A Nghiên trong lòng mình bạch tình cảnh lúc này, dù là Cửu gia lại có gì không vui, cũng phải kiên trì, tiếp nhận cây quạt, đi quạt cho Cửu gia.

Nàng có chút không yên lòng, trong đầu nghĩ sự tình, khí lực sẽ không đủ.

Vì thế Cửu gia nhíu mày, liếc mắt quét A Nghiên một cái: “Đây là không ăn no sao, thế nào lại hữu khí vô lực?”

A Nghiên biết hắn muốn tìm cớ, đành phải cười nói: “Vângg, A Nghiên sai rồi, bây giờ dùng thêm chút khí lực.”

Nói đến đây, nàng nhanh tăng thêm vài phần khí lực.

Ai biết vừa quạt một chút, Cửu gia lại càng không hồn giận: “Đây là muốn đông chết ta sao? khí lực lớn như vậy, biết rõ là ngơoi đang quạt, không biết tưởng là ngơoi đang đuổi muỗi đâu.”

A Nghiên nghe thế, hai tay nắm cây quạt, thật sự là không thể nhanh không thể chậm, nàng nhìn chăm chăm nam nhân nằm trên giường la hán kia, tóc giống như sợi tơ uốn lượn ở bên giường, phượng mâu hắn dài nhỏ hơi hơi khép hờ, môi mỏng không hồn giận nhếch lên.

Lúc này Hạ Hầu Kiều Nguyệt đã cúi đầu đi ra ngoài, trong phòng cũng không có những người khác.

Giờ khắc này, A Nghiên nắm cây quạt, thật sự là hận không một cây quạt chụp chết nam nhân này.

Chụp chết là tốt nhất !

Bất quá đáng tiếc, nàng đương nhiên không dám chụp chết hắn.

Nàng cũng chụp không chết được hắn.

Càng có khả năng, nàng một quạt hạ xuống, hắn không chết, chính mình bị hắn chụp chết trước.

Vì thế A Nghiên chỉ từ chối trong nháy mắt gian, cuối cùng đến cùng vẫn nở nụ cười: “Cửu gia, ngài không cần giận A Nghiên, A Nghiên sẽ chậm chậm quạt, cam đoan sẽ không chậm khiến ngài nóng, cũng sẽ không nhanh khiến ngài lạnh.”

Cửu gia từ chối cho ý kiến.

A Nghiên bắt đầu chậm rãi quạt từng cái, một chút lại một chút, không dám nhanh cũng không dám chậm.

Cửu gia híp con ngơoi, một bàn tay chống đầu, tiêu sái nhàn nằm ở đó, thoạt nhìn thật sự thoải mái.

Nhưng Cửu gia thoải mái, A Nghiên lại không có cách nào thoải mái.

Nàng quạt quạt a, hai cái cánh tay giờ lên quạt quạt a, cuối cùng cổ tay cầm quạt phát đau, hai cái cánh tay cũng cứng ngắc cơ hồ nâng không nổi.

Nàng rốt cục có chút ăn không tiêu.

Nàng không dám buông tay, vẫn là cô lấy dũng khí thật cẩn thận thỉnh cầu nói: “Cửu gia, ngài còn nóng sao? Còn cần quạt sao?”

Lúc này trên khuôn mặt Cửu gia tuần mỹ, không có động tĩnh gì, cả người dường như đang ngủ.

Nàng không thể nê hà, đành phải tiếp tục quạt.

Lại quạt ước chừng mấy chục cái, cánh tay nàng thật sự là nâng không nổi.

Nàng bây giờ còn nhỏ, bất quá hơn mười bốn tuổi, năm rồi ở nhà lại không có gì ăn, không chịu đói đã là vạn phúc, tự nhiên rất gầy yếu, khí lực thật sự

là không có. Cánh tay nhỏ gầy như vậy, quặt lâu tự nhiên là mệt.

Gặp vị gia này cũng không có phản ứng gì, nàng đành phải kiên trì hướng hấn xin chỉ thị: “Có thể sao, gia?”

Thế mà vị gia này vẫn như cũ vô thanh vô tức, nhắm mắt dưỡng thần.

Chẳng lẽ đang ngủ?

Nhưng mà đang ngủ, không phải hẳn là có tiếng thở sao?

Lại nói, đang ngủ, hai môi sẽ nhẹ nhàng nhếch lên như vậy, giống như có bộ dáng có đăm chiêu sao?

Lúc này A Nghiên một bên dùng hết chút khí lực cuối cùng, vừa cứng ngắc mà thông thả quạt cho Cửu gia, vừa khó khăn cân nhắc, đến cùng có ngừng hay không, ngừng lại hẳn sẽ phát hiện sao? Hẳn thực sự là ngủ hay là giả vờ ngủ?

Nàng rói rầm hơn nửa ngày, cuối cùng ánh mắt lại rơi xuống trên môi hấn.

Kìa hai phiến môi mỏng manh, giống hai cánh hoa cong lên, vốn vô cùng đẹp mắt, cô nương tầm thường cũng không có đôi môi đẹp mắt như hấn. Đáng tiếc hấn người này mặt mày quá mức sắc bén dọa người, lộ ra một hơi thở âm lãnh, môi này như hai cánh hoa, không phải cánh hoa xinh đẹp, ngược lại càng giống lưỡi dao, làm cho người ta sinh ra sợ hãi.

Nàng nhìn nửa ngày như vậy, bỗng nhiên có một chủ ý.

ác nhân trời đánh này, hẳn rất tham ăn.

Vì thế nàng linh cơ vừa động, bắt đầu nhỏ giọng lẩm bẩm.

”Đem chân bò rửa sạch rồi, đặt ở trong nước suối ngâm ba canh giờ, sau đó lấy ra lại dùng nước trong rửa sạch sẽ. Đun nóng nồi, đổ nước, cho chân bò vào, đun lửa to cho sôi, rồi đun nhỏ lửa một canh giờ, nhắc nồi ra, để nguội rồi cắt thành miếng, cho ra khay là có thể ăn. Món ăn này chọn chân bò phía sau, luộc lấy tám phần nhừ, chân giò mềm dẻo, mùi vị thơm ngọt...”

Nàng thấy nam nhân nằm nhắm mắt dưỡng thần này cũng không có động tĩnh gì, vì thế vốn nhỏ giọng nói thầm liên càng lúc càng lớn, cuối cùng nói đến mùi vị thơm ngọt, cơ hồ là lớn tiếng nói từ từ ra.

Đáng tiếc, nam nhân vẫn thờ ơ như cũ, thần thái tự nhiên nằm ở đó.

A Nghiên giật mình, chẳng lẽ đây thực sự là đang ngủ, không phải giả vờ?

Nếu thực đang ngủ, lại bị nàng đánh thức, không biết sẽ nhận xử phạt gì? Trực tiếp kéo ra ngoài đánh bằng roi?

Nhưng lúc nàng bất an không yên, đã thấy môi mỏng mân thành một đường nhẹ nhàng động đậy.

Nga?

Nga...

Ha!

A Nghiên bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy người này kỳ thật căn bản không ngủ, chính là đang giả vờ!

Hiện tại, có phải giả vờ không nổi nữa hay không?

Nàng nhất thời nổi lên ý xấu, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói ra.

”Nhớ năm đó ta ở hiệu ăn giúp việc bếp núc, sở trường nhất vài món đồ ăn, có thủy tinh hồng ti xắt mỏng, có thịt heo nướng khía bì, cũng có dê mềm. Cái khác tạm thời không đề cập tới, chỉ nói thịt heo nướng này đi, đem thịt cắt thành khối nhỏ, đặt lên lửa than nhỏ nướng từng mặt, lật qua lật lại nhiều lần mà thành, đợi lúc nướng đến mỡ từ bên trong chảy ra, bì vàng thịt mềm, mùi thơm dị thường, đặt lên bàn lại dùng dao khía bì ra, chấm chút ít tỏi, giấm trắng, hoặc tương mơ thượng đẳng, đó mới là mỹ vị nhân gian!”

Vừa nói vừa nhìn xuống, quả nhiên thấy nam nhân kia hầu kết giật giật.

Ha ha ha ha a...

A Nghiên trong lòng cười lạnh, tiếp tục nói: “Bánh áo toi, nặn bánh thành hình tròn cho vào chảo chiên thành màu vàng rộm, vớt ra vãi rắc thêm đường trắng là thành, bánh áo toi màu vàng óng ánh, giống như tuyết phong, từng tầng xếp lên, hương vị ngọt ngào béo ngậy...”

Đang nói, liền thấy mắt phượng nam nhân đột nhiên mở ra.

”Âm ỹ cái gì?” Cừu gia híp con ngươì, mâu quang đông lạnh.

”Cừu gia, A Nghiên trong lòng nghĩ ngày mai nên làm chút gì cho Cừu gia ăn ngon, vừa nghĩ, liền nhin không được nói ra đâu! Không dám quấy Cừu gia nghỉ ngơi, thật sự là có lỗi!” A Nghiên cũng biết chính mình có lỗi, vội cười tiến lên giải thích.

”Nha...” Cừu gia âm cuối thật dài, nhủu mày thần nhiên nói: “Ta đói bụng, nấu com cho ta đi thôi.”

Hắn thanh âm mát mắt thần nhiên, bất quá A Nghiên nghe vào trong tai, cũng như lấy được chí bảo, mừng rỡ như điên, nàng vội gật đầu nói: “A Nghiên phải đi nấu com cho Cừu gia ăn ngay! Cam đoan Cừu gia thích!”

Cừu gia mặt không biểu cảm, từ chối cho ý kiến.

A Nghiên cúi đầu, kính cẩn nghe theo, hai cái đùi phía dưới chậm rãi không dấu vết di chuyển ra bên ngoài, chuyển a chuyển, cuối cùng rút cục cách Cừu gia ước chừng ba trượng, có thể xoay người mạnh một cái, dường như tiểu bạch thỏ thoát khỏi lao hổ khổng chế, bước nhanh như chạy.

Nàng chạy đi rồi, Hạ Hầu Kiều Nguyệt cúi đầu tiếp tục hầu hạ ở bên cạnh Cừu gia.

Cừu gia lười nhác mở mắt, đạm thanh hỏi Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Có sói ở phía sau truy đuổi nàng ấy sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt khoe môi có vẽ co rúm, bất quá đến cùng nhẫn nhịn, lắc lắc đầu, cúi đầu ôn nhu nói: “Không có.”

Cừu gia đôi mắt khẽ nhúc nhích, lại là nhớ tới vừa rồi A Nghiên đưa ra thực đơn.

”Ăn ngon sao?” Hắn bỗng nhiên tung ra một vấn đề như vậy.

”A ——” nghe thế này đến Hạ Hầu Kiều Nguyệt cũng có chút dờ ra.

Nửa ngày sau, nàng mới cúi đầu: “Kiều Nguyệt cũng không biết.”

A Nghiên lấy tốc độ “sói truy đuổi ở sau môn” chạy tới phòng bếp, đã thấy trong phòng bếp hoàn toàn không giống với lúc trước.

Buổi tối khuya, nơi này giăng đèn kết hoa, thế nhưng sáng giống như ban ngày.

Mà ngay tại cửa trù phòng, có hai hàng trù nữ dáng người tinh tế về ngoài ôn nhu mặc bạch y, đang cung kính đứng tại chỗ, thấy nàng đến, một đám cúi đầu nói: “Gặp qua A Nghiên cô nương.”

A Nghiên đánh giá các nàng một phen: “Đây là như thế nào?”

Giờ phút này, một thanh âm trào phúng không biết từ nơi nào phát ra: “Chúc mừng ngươì, được Cừu gia coi trọng.”

Nói ra lời này tự nhiên là Hà Tiểu Khởi, Hà Tiểu Khởi về mặt không hồn giận đứng ở đó, thân hình cao gầy thẳng đứng, cho thấy đang rất là bất mãn A Nghiên.

Hàn Đại Bạch rất nhanh cũng tới, cười gượng với A Nghiên vài cái: “A Nghiên, ta nghe nói, Cừu gia thực thích ngươì đâu, về sau ngươì giống như ta, là đại trù chính thức trong phòng bếp, chúng ta về sau cùng nhau làm đồ ăn cho Cừu gia.”

A Nghiên xem thế này liền minh bạch, chính mình không tệ biệt lắm tương đương với “thăng quan”, cùng một cấp bậc với Hàn Đại Bạch. Bất quá đối với Hàn Đại Bạch mà nói, hiển nhiên có chút xấu hổ.

Hắn lúc trước đối đãi với mình giống như với tiểu cô nương văn bối hậu sinh, tâm tính hòa ái dễ gần, nay cùng cấp, hắn ngược lại không được tự nhiên.

Bất quá A Nghiên cũng không nhiều lời.

Có rất nhiều người, rất nhiều việc, nàng đương nhiên phải học không thềm đề ý.

Nàng nếu điểm ấy chuyện này cũng đề ý, phỏng chừng sẽ không bị nam nhân đáng sợ kia hại chết, mà chính mình đã hậm hực mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bánh Khoai Tây Muối Tiêu

Lúc A Nghiên ở trong phòng bếp cân nhắc nàng nên làm cái gì cho nam nhân kia, bỗng nhiên cảm thấy chuyện này cực kỳ buồn cười.

nam nhân này, đến cùng cuộc sống có thói quen gì, trắng treo đầu cành liễu, hần không ngủ được, hần muốn người quạt cho hần, bây giờ một chút không hài lòng, hần còn muốn người làm đồ ăn cho hần.

Như vậy bây giờ nàng nên làm gì đầu? Khiến hần ăn uống rượu chè quá độ, cứ như vậy cho hần no chết?

A Nghiên cân nhắc quá nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định lấy lòng hần trước, chờ lấy được tín nhiệm của hần, lại nghĩ biện pháp chuẩn bị hạ độc hần.

Trong lòng nàng thật sự minh bạch, Cừu gia này thân phận không bình thường, chính mình mới đến, khả năng còn bị quan sát, nếu có hành động dị thường, khó tránh khỏi bỗng chốc bị bắn chết.

giai đoạn này vẫn nên ngoan ngoãn làm một đầu bếp nữ tốt.

Như vậy sau khi suy nghĩ cẩn thận, nàng bắt đầu vì nam nhân đáng sợ kia chuẩn bị đồ ăn khuya.

Nàng chuẩn bị đồ ăn khuya kỳ thật rất đơn giản, tính toán làm một cái khoai tây muối tiêu, lại thêm một trà hạt sen thanh tâm an thần.

địa vị nàng hiện tại giống như cùng khác hần lúc trước, cho nên nàng yên tâm thoải mái sai sử trù nữ, để các nàng đem một đồng khoai tây tròn vo mập mập rửa sạch sẽ, chỉ huy các nàng nấu chín ở trong nồi rồi, có thể lấy ra rửa, lại bóc hết vỏ đi.

Lúc nàng ngồi ở chỗ kia nhân nhả xem trù nữ bận rộn, Hàn Đại Bạch nhỏ giọng nói thầm với Hà Tiểu Khởi: “Nguyên bản cũng xem là người thành thật chịu khó, không ngờ có thể được Cừu gia coi trọng, liền bắt đầu vĩnh viễn hắt hủi sai khiến, đến nấu ít khoai tây cũng phải để trù nữ làm”

Hà Tiểu Khởi đồng ý, cười lạnh một tiếng, gật đầu.

A Nghiên nhìn cũng không muốn nhìn bọn họ, dù sao người khác nói cái gì nàng sẽ không để ý. Người khác hận chết nàng cũng không sao, nàng sống bảy đời, cơ hồ mỗi một đời người chết đều có quan hệ cùng nam nhân đáng sợ kia.

Nói trắng ra là, nàng còn hận không thể gặp phải một cừu gia lợi hại, thay đổi vận mệnh thâm của nàng “Người vì nam nhân đáng giận kia mà chết”!

Lúc đang nghĩ, khoai tây cũng đã bóc vỏ xong, nàng đi qua lấy đĩa bạc chọc chọc, đã thấy khoai tây kia đã được nấu mềm mịn, vàng óng ánh.

Xem đi, Cừu gia đến cùng vẫn là Cừu gia, ngay cả khoai tây trong phòng bếp hần cũng to hơn so với bên ngoài lại vàng rực rỡ đầu.

A Nghiên cầm lấy dao, dùng sống dao nhẹ nhàng ép khoai tây xuống, mỗi một củ phải ép vừa đúng, phải đem khoai tây ép cho tròn đẹp toát xấp, lại không thể ép quá mức biến thành cháo khoai tây.

Lúc này xem trù nữ đã đun tốt rồi, nàng cho dầu vào trong nồi, bỏ khoai tây đã ép thành bánh vào chiên cho hai mặt vàng óng ánh, thuận tay còn vẩy một ít hạt tiêu đen xay nhỏ cùng với muối hạt, hành thái chuẩn bị sẵn.

Nàng làm tất cả đều cực kỳ thành thạo, một lát sau bánh khoai tây đều thành hình tròn đẹp đáng yêu, nguyên một đám vàng óng sung mãn, trên mặt còn trang trí hành lá xanh biếc cắt nhỏ, thật sự là mềm mại ngon miệng, khiến người ta thèm nhỏ dãi, khiến người ta hận không thể một ngụm nuốt vào.

Nàng làm xong bánh rồi bắt đầu làm trà hạt sen thanh tâm an thần, kỳ thật rất đơn giản, bắt quá bảo trù nữ mang nước nấu sôi, bên trong thả hạt sen bách hợp, hạt bách tử, hạt táo chua và mạch môn đẳng, lại dùng vải xô lọc đi bột đi.

Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, nàng liền phân phó trù nữ đặt bánh khoai tây và trà vào trong hộp, chuẩn bị đưa đi cho Cừu gia.

Ai biết Hàn Đại Bạch cau mày đi tới, nghi hoặc nói: “Nguyên vốn tưởng rằng người làm ra cái gì tinh diệu, nhưng lại chỉ làm thế này?”

Tất cả đều cuống lên, chỉ là xem cái bánh khoai tây?

Hà Tiểu Khởi cau mày theo nói: “Đừng nói Cừu gia cũng không thích khoai tây, chúng ta cũng sẽ không cho Cừu gia đồ ăn thấp kém như vậy, nếu phải làm, chúng ta cũng phải cho thêm trứng gà, bột gạo tẻ, hành tỏi, đường đỏ, gia vị, nơi nào giống người đơn sơ thô thiển như vậy!”

Hần nhưng là tròn tròn mắt nhìn đầu, hoàn toàn không thấy nàng thêm gia vị gì đặc biệt, đồ ăn như vậy, Cừu gia sẽ ăn sao?

A Nghiên trong lòng tự nhiên minh bạch bọn họ lo lắng cùng hoài nghi, bắt quá nàng tự có tính toán, lập tức cũng không nói gì, trực tiếp cười: “Thích hay không thích, phải thử một lần, có lẽ Cừu gia sẽ ăn đầu.”

Lời này nói ra làm Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khởi sắc mặt đều không tốt nổi: “Người muốn thử thì thử, đến lúc đó làm phiền phòng bếp chúng ta, chúng ta cũng phải chịu đòn theo!”

A Nghiên nhìn cũng không nhìn bọn họ: “Chẳng lẽ ta nếu là không liên lụy các người, các người sẽ không bị đánh sao?!”

Lời này vừa ra, thật đúng là đem Hà Tiểu Khởi và Hàn Đại Bạch bị nghẹn đến mặt đỏ lên.

Kỳ thật A Nghiên nói không tệ, nếu không có A Nghiên, bọn họ sợ là đã bị đòn càng nhiều.

Hàn Đại Bạch mặt đỏ lên một lúc sau, thờ dài, đi ra cửa ngăn người.

Hà Tiểu Khởi gắt gao nhìn chằm chằm A Nghiên: “Ngươi, ngươi quá kiêu ngạo.”

A Nghiên liếc mắt nhìn hắn, không chút để ý nói: “Ta chính là kiêu ngạo, ngươi tới đánh ta a?”

Lời này làm Hà Tiểu Khởi thiếu chút nữa một hơi nghẹn chết, hắn trừng nàng, nửa ngày sau, rốt cục nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đi, ngươi đi, ngươi có gan!”

Nàng hiện tại được Cửu gia thích, hắn thật không dám đánh nàng.

A Nghiên nhún nhún vai: “Ta một cái cô nương gia, có gọi hay không gọi thì sao.”

Nói xong này, nàng vẫy vẫy tay, lệnh trừ nữ đi theo sau mình, cứ như vậy đi ra khỏi phòng bếp, đi gặp Cửu gia.

sau lưng nàng, Hà Tiểu Khởi lẳng lẳng đứng tại chỗ, nửa ngày mới hồi thần.

Trời ạ, làm sao có thể có người như thế, rõ ràng là tiểu cô nương, nói được ra lời có thể làm hắn tức chết.

Lúc này đây Cửu gia không nằm trên sập, hắn đang ngồi trước cửa sổ, trong tay tùy ý cầm một quyển sách.

A Nghiên thật cẩn thận xem xét đi vào, vừa thấy, không thể không thừa nhận, vị Cửu gia này thật sự là đẹp mắt.

Tuy rằng nàng mỗi lần đều vì nam nhân đáng giận đáng sợ này mà chết, nhưng không thể không thừa nhận, người này thật là đẹp mắt.

Giờ này khắc này, cửa sổ bằng gỗ đàn che lụa trắng mở ra một nửa, bên ngoài trắng treo đầu cành liễu, ánh trắng như nước chiếu vào phòng trong, mà trong phòng, dưới đèn bát bảo lưu ly, nam nhân mặc trung y màu trắng bạc, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn mang theo một vài giọt nước, có vẻ là vừa tắm rửa. Tóc đen hơi ẩm buông trên vai, càng lộ vẻ hai vai thanh rộng, thân hình cao ngất, xuống chút nữa thấy đôi thon dài mạnh mẽ, hai chân nhàn nhã nửa gác lên, thật sự là tiêu sái thoải mái, nhàn nhã thông dong, tôn quý tuấn mỹ, thể gian vô cùng.

Nếu này không phải nam nhân kia hại nàng chết bảy đời, A Nghiên nhất định càng có tâm tình thương thức bộ dáng hắn mê người này.

Nhưng hiện tại, nàng đành phải biết vâng lời tiến lên, cười nói: “Cửu gia, ăn khuya đã làm tốt rồi, thỉnh ngài nếm thử.”

Cửu gia lông mi vốn sụp xuống nhẹ nhàng nhấc lên, một đôi mắt phượng tối đen như mực nhìn về phía A Nghiên.

ánh mắt lạnh lùng như băng.

A Nghiên trong đầu oanh một tiếng, nàng bỗng nhiên nhớ tới đời này qua đời khác, tình cảnh nàng bị chôn sống, thiêu chết.

Nàng cả người nhất thời không còn một chút khí lực, hai chân run rẩy, suýt nữa ngã xuống.

Bất quá nàng đến cùng miễn cưỡng giữ vững thân hình, lắp bắp nói: “Cửu, Cửu gia... Thỉnh, thỉnh ăn thử chút...”

Cửu gia buông sách trong tay xuống, vẫy vẫy tay, ý bảo A Nghiên đến gần.

A Nghiên vội vàng đến gần, từ trong hộp thức ăn lấy ra bánh khoai tây muối tiêu, lại chậm rãi bung ra trà nóng hạt sen thanh tâm an thần: “Cửu gia, đây đồ ăn khuya ta tỉ mỉ làm ra.”

Nói đến đây, nàng còn nỗ lực nở nụ cười với hắn.

Cửu gia nhìn A Nghiên kia tươi cười tình thuần lại lấy lòng, lại nhìn bánh khoai tây muối tiêu trong tay nàng, đã thấy trên mâm sứ bạch ngọc, bánh nhỏ được rán vàng rục rở mềm mại xếp trên lá xanh ở đó, tùy ý trang trí chút rau quả xanh mướt, nhìn rất động lòng người.

Hắn nhíu mày nói: “Đây là cái gì?”

A Nghiên vội giải thích: “Đây là bánh khoai tây muối tiêu, khoai tây vốn là “nhân sâm dưới đất”, có công hiệu hòa vị, điều trung, kiện tì, ích khí, A Nghiên nghĩ Cửu gia mấy ngày trước tiêu hóa không ổn, vừa vận dụng vật ấy bổ chi, bánh này là mười năm tâm huyết nghiên cứu ra, nhìn như bình thường, kỳ thật là bí kíp độc nhất vô nhị của ta, chỉ xem bên ngoài vàng óng ánh khiến người thèm nhỏ dãi, nếu ăn, bên trong mềm mịn, bên ngoài giòn tan, hương vị bậc nhất, hắn là Cửu gia nhất định sẽ thích!”

Nói xong, nàng lại vội giới thiệu trà: “Đây là trà hạt sen thanh tâm an thần, ta nghĩ đã muộn thế này, Cửu gia còn chưa đi vào giấc ngủ, nếu uống nước trà bình thường, khó tránh khỏi càng khó có thể yên giấc, bởi vậy cố ý làm trà hạt sen thanh tâm an thần này, có công hiệu giúp ngủ yên giấc.”

Cửu gia nghe nàng nói này nọ một phen xong, nhìn nàng nho nhỏ lại nói ra một phen lời nói đạo lý thiên hạ già dặn như vậy, không khỏi buồn cười nhìn A Nghiên, hỏi: “Ngươi bao lớn?”

A Nghiên cúi đầu, vẻ mặt nhu thuận: “A Nghiên năm nay mười bốn tuổi.”

Cửu gia trong mắt càng có ý trêu tức: “Ngươi mới mười bốn tuổi, dám chạy tới nơi này nói vãi gì mười năm tâm huyết?”

Nói dối bị vạch trần, A Nghiên không chút hoang mang cười: “Cửu gia, bánh khoai này ta theo sư phụ ta học được, hẳn nghiên cứu bảy năm, ta nghiên cứu ba năm, cho nên nói là mười năm tâm huyết!”

Cửu gia trên mặt có ý cười trào phúng: “Coi như ngươi có lý, bắt quá —— “

Hắn nhìn mi nhìn này một mâm bánh khoai tây, quét mắt nhìn A Nghiên kia bộ dáng cẩn thận không yên, chậm rì rì cười hỏi: “Làm nhiều không?”

A Nghiên vội cười: “Nhiều nha, còn ở trong phòng bếp, Cửu gia muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Cửu gia lúc này mới hài lòng gật đầu, phân phó: “Bưng bánh khoai tây làm cho gia tới đây.”

A Nghiên nghe lời này, không khỏi kinh ngạc, nghĩ rằng khuya khoắt, sao muốn ăn nhiều như vậy? Bắt quá cũng không quan hệ tới nàng, hẳn nếu ăn no chết, hoặc là rõ ràng ăn thành một tên đại mập, chẳng phải là rất tốt? Lập tức nàng vội vã phân phó trù nữ quay về lấy bánh.

Cửu gia nghiêng mắt xem xét nàng, đi tới, hạ giọng, khan khan hỏi: “A Nghiên, ta nhìn thấy ngươi vừa rồi ánh mắt tránh né, đang nghĩ cái gì?”

Hắn dựa vào quá gần, hơi thở ấm áp bỗng chốc dâng lên đến da đầu A Nghiên mẫn cảm, dường như có người hà hơi vào nàng, nàng nhất thời mặt đỏ tai hồng.

Nàng cúi đầu, cắn môi nhỏ giọng nói: “Ta suy nghĩ, bánh khoai ăn ngon như vậy, Cửu gia nhất định thích!”

Cửu gia nghe vậy, mỉm cười nhíu mày, cũng từ chối cho ý kiến, chỉ dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ cái bàn, một con ngươi đen đôi hẹp dài thâm thúy khiến người ta không thể hiểu rõ, cứ như vậy cười nhìn A Nghiên.

Lần này lại một chút, như đập vào A Nghiên trong lòng.

nam nhân đáng sợ này, trong óc lại đang nghĩ cái gì?

Sẽ không thật sự là ăn không trôi nên muốn giết người đi?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Không Làm Sẽ Không Phải Chết

Cửu gia ra lệnh, nhất thời dẫn động không biết bao nhiêu trù nữ chạy qua chạy lại, sau một lát, một mâm món bánh khoai tây cứ như vậy bưng lên.

Cửu gia cầm lấy đĩa bạc, nhẹ nhàng gấp một cái bánh, cắn một ngụm.

A Nghiên theo sát quan sắc, lo lắng đề phòng hỏi: “Cửu gia, như thế nào?”

Cửu gia tao nhã nuốt xuống, chậm rãi nói: “Quả thật không tệ, bên ngoài xốp giòn, bên trong mềm nhuyễn, khoai tây nên thơm ngát, không tệ!”

A Nghiên nhất thời nhẹ nhàng thở ra: “Cửu gia thích là tốt rồi.”

Ai biết nàng vừa buông tâm, Cửu gia lại nhíu mày, không hờn giận nhìn nàng: “Nhưng khuya khoắt thế, ngươi làm nhiều bánh như vậy làm gì, muốn gia no chết sao?”

Hơi kinh hãi, A Nghiên nhất thời có chút không cách nào hiểu được đầu óc của vị gia này.

Cửu gia cười lạnh một tiếng: “Ngươi có phải cố tình làm ta có tật xấu, cho ta khuya khoắt ăn nhiều như vậy, để ta rõ ràng no chết hay không?”

Này... Nhưng là vừa vặn nói trúng tâm sự a!

A Nghiên cúi đầu, huyết sắc trên mặt mất hết, vội giải thích: “Cửu gia, thật sự oan uổng, A Nghiên làm sao dám nghĩ như vậy đâu, đánh chết cũng không dám! Hơn nữa đây là bánh khoai tây, càng ăn càng tốt ăn, không no chết người!”

Cửu gia hừ nhẹ một tiếng, con ngươi hẹp dài mang theo trêu tức, bắt quá ngữ khí cũng có chút trào phúng: “Nếu như thế, vậy ngươi đến ăn đi. Đêm nay

ngươi liền ăn hết tất cả bánh khoai này đi, ăn xong rồi trở về nghỉ ngơi, ăn không hết, ngươi cứ tiếp tục ăn, ăn liên tục.”

Lúc nói như vậy, Cửu gia kia mày đẹp thon dài còn đặc ý rung rung, vui sướng khi người gặp họa nhìn A Nghiên.

A Nghiên cúi đầu nhìn mâm bánh tràn đầy kia, đều là chính mình tự tay làm ra, sắc mặt khế biến, bất quá đến cùng vẫn kiên trì nói: “Được, được, ta ăn...”

Không phải là ăn bánh khoai sao, nhai nát nuốt vào trong bụng, bánh khoai chính mình làm ra, chính mình ăn..

A Nghiên cầm một cái bánh lên ăn, vừa ăn vừa cẩn thận nhìn Cửu gia: “Cửu gia, hương vị này không tệ!”

”Ăn hử, ăn ngon vậy ăn nhiều một chút.” Cửu gia không cười không giận nhìn A Nghiên.

A Nghiên không có biện pháp, đành phải cầm lấy hai cái bánh, mỗi tay một cái ăn tiếp.

Cửu gia gật đầu: “Đến đến đến, tiếp tục.”

A Nghiên giờ phút này trong bụng đã có chút no rồi, bất quá nàng xem Cửu gia trong con ngươi dài nhỏ kia, ánh mắt muốn cười không cười, trong lòng mình bạch chính mình không thể trốn, nàng bất đắc dĩ lại cầm lấy hai cái bánh, gian nan ăn tiếp.

Cửu gia mỉm cười nhìn A Nghiên, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng gõ mặt bàn: “Không tệ, xem ngươi ăn, gia tâm tình cũng trở nên tốt hơn, tiếp tục ăn...”

A Nghiên giờ phút này bụng nhỏ đã thực no rồi, bất quá không thể nê hà, bụng tính là gì, còn sống quan trọng nhất, trong cái nhìn chăm chú của hai con ngươi dài nhỏ đang mỉm cười, nàng cố gắng ăn thêm một cái.

Nuốt xuống rồi, yết hầu cũng khó chịu, đành phải khấn cầu nhìn Cửu gia:

”Cửu gia, ta no rồi...”

”Nga, bánh này rất khó ăn sao, mới ăn vài cái đã no rồi?” ánh mắt bức người như có như không bay đến.

“... Ta còn chưa no, ta tiếp tục... tiếp tục ăn...”A Nghiên nhận tội.

Lại ăn ba cái bánh nữa, A Nghiên bụng nhỏ trương lên, nàng khó chịu vuốt bụng nhỏ: “Cửu gia, thực quá no, ta có thể không ăn nữa sao?”

”Ngươi khuya khoắt làm bánh khoai cho gia, có nghĩ tới cảm thụ của gia hay không? Chính ngươi nếu ăn không vô, kia gia ăn thế nào?”

”Gia... bánh khoai thích hợp nhất ăn khuya, có thể tiêu thực kiện vị, A Nghiên nghĩ nghĩ, vẫn nên tiếp tục ăn hai cái đi!” Nàng nhất quyết, chỉ có thể nói như vậy.

Cuối cùng ăn xong hai cái thực gian nan, trong cổ họng đều là vị bánh khoai nồng đậm, nàng cơ hồ muốn nôn ra.

Bất quá bụng cô nhiên trọng yếu, sinh mệnh giá trị càng cao!

Nàng dùng tâm tình liều chết nuốt xuống hai bánh nữa, cầu xin nhìn Cửu gia: “Gia... Ta làm trâu làm ngựa cho gia cũng cam tâm tình nguyện, nhưng bánh này... ta thật sự ăn không nổi nữa...”

Còn ăn tiếp nàng, bụng nhỏ của tiểu cô nương mười bốn tuổi này sẽ hỏng.

Cửu gia cúi xuống quét mắt nhìn bánh khoai trên bàn: “Có thể ăn vài cái này? Lại thêm ba cái nữa.”

”Cái gì, còn phải ba cái nữa?!”

A Nghiên hai hàng nước mắt cơ hồ rơi xuống.

” ăn ba cái nữa rồi hôm nay ta tạm tha cho ngươi.” Cửu gia nhíu mày ném ra những lời này.

”Được... Nói phải giữ lời!”

A Nghiên nắm chặt tay, dùng tâm tình thấy chết không sờn nhìn chằm chằm ba cái bánh khoai tây trên bàn kia.

Ăn không xong ba cái bánh này, hôm nay A Nghiên nàng phải thành quỷ!

...

Một lúc lâu sau, Cửu gia được Hạ Hầu Kiều Nguyệt hầu hạ đi ngủ.

A Nghiên lại nằm ở trên tháp ngoài phòng Cửu gia, ôm bụng nhỏ, thống khổ không chịu nổi.

tư vị chịu đói nằng đã hưởng qua, nhưng chịu tư vị no căng vẫn là đau khổ nhất a.

Khó mà chịu nổi rồi, khó chịu cơ hồ bụng nhỏ muốn nứt ra.

Vốn nằng thấy chết không sòn ăn xong, cũng không có gì, trong khi giấy chết này nằng khát nước, liền uống một ngụm” trà hạt sen thanh tâm an thần” chính nằng làm... Mới uống mấy ngụm thôi, này bụng nhất thời to lên như thổi khí...

A Nghiên ôm bụng, thương tâm muốn chết: “Ta muốn chết, ta muốn chết, ta dĩ nhiên là chết no, bị bánh khoai làm chết no...”

Nằng trải qua qua nhiều loại chết như vậy, rõ ràng chết no là lần đầu tiên!

Nằng cố sức quay người một cái, bỗng nhiên cảm thấy rất uể oải, nhất thời nhớ tới một đời kia chính mình từng mang thai mười tháng... Ta khả năng muốn sinh...”

Một lát, nằng lại cảm thấy trong bụng chạy xuống, nơi nào đó có một loại cảm giác phát tiết liên tục, nhưng mà lại không ra được, nằng thống khổ thấp giọng nói: “Ta rất muốn đi nhà xí...”

Lúc A Nghiên ôm đau bụng khổ không chịu nổi, ở nội trưởng phòng cách vách, một thanh âm âm trầm vang lên: “Nằng đang nói cái gì?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt hầu hạ bên giường vội cung kính nói: “A Nghiên cô nương đầu tiên cảm thấy chính mình muốn chết, sau lại cảm thấy chính mình muốn sinh, rồi cảm thấy chính mình muốn đi nhà xí. Nhưng là hiện tại xem ra nằng không chết, không sinh, cũng không đi nhà xí.”

Người ở bên trong trầm mặc một lát, cuối cùng rốt cục nhíu mày hỏi: “Sẽ bị no quá vỡ bụng ra sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghĩ nghĩ, trả lời: “Ăn nhiều khoai tây, lại uống nước trà, nếu không tốt, thật đúng có khả năng sẽ tức bụng chết.”

Người trong màn sa trầm mặc một lát, mới đạm nhạt một câu: “Đem nằng đuổi ra, không được quấy nhiễu ta ngủ.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt đáp: “Vâng.”

sau đó nằng liền đi đến chỗ A Nghiên nằm, ôn nhu nói: “A Nghiên cô nương, Cửu gia mời người đi ra ngoài.”

A Nghiên bị tra tấn đến sắc mặt trắng bệch, lệ rơi đầy mặt, hai mắt dầm lệ mông lung, nằng nhìn không được nhỏ giọng hỏi Hạ Hầu Kiều Nguyệt:

”Hạ Hầu tỷ tỷ, Cửu gia muốn giết ta sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt lắc đầu: “Không có, hần chỉ mời người đi ra ngoài.”

A Nghiên nghe xong, đầu quả tim run lên: “Hần, hần muốn ta chết ở đâu đường?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cúi mắt nhìn nằng, trên lông mi thon dài một giọt nước mắt trong suốt, nằng an ủi nói: “Ta nghĩ —— ”

Nằng thương hại nói: “Cửu gia ngoài miệng chưa nói, nhưng mà ta nghĩ, hần chính là muốn người đi ra ngoài đi lại để tiêu thực đi.”

A Nghiên cúi đầu, cắn môi, tuyệt vọng nói: “Hạ Hầu tỷ tỷ, gia nhất định là muốn cho ta ăn uống quá độ sau đó ra ngoài chạy vài vòng, cuối cùng chết đau đớn ở đâu đường đi!”

Tổng cảm thấy như vậy mới phù hợp kịch tình phát triển.

Bất quá nằng không thể cứ như vậy ngã xuống, nằng luôn muốn cưỡng bách chính mình đứng lên đi lại tiêu thực, kiên trì vượt qua ải này.

Cho dù phải chết, cũng muốn giống một đời nọ đi ra sa trường, quang vinh lừng lẫy chết đi, không phải giống như bây giờ chết no!

A Nghiên giờ này khắc này, ôm bụng no căng, gian nan bước ra bên ngoài hoạt động, lại nhớ tới một đời kia.

Lúc đó, nằng trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, đúng thế, là nam tử hán, sinh ra ở thế gia võ tướng, từ nhỏ tập võ, các kiểu kỹ năng không gì không giỏi không thông, lại từ nhỏ tu tập binh thư, tinh thông các loại binh pháp, là tướng tài hãn quốc chưa từng có.

Sau này khói lửa nổi lên, kèn thổi, hai quân đối chọi hết sức căng thẳng, nằng thiếu niên vào quân doanh, tư thế oai hùng toả sáng, chí khí như mây, chuẩn bị khát vọng đại chiến, nhưng vào lúc này, đã biết quân địch phái tới là vị Cửu hoàng tử đương triều.

Cửu hoàng tử đương triều a, lại là Cửu hoàng tử đương triều a...

Sống đến đời thứ tư nằng (hay là hần?), chỉ nghe chữ “Cửu” mà run run cả người.

Vì thế các tướng sĩ phát hiện, thiếu niên tướng quân của bọn họ, vốn võ nghệ cao cường dụng binh như thần, bỗng nhiên bỗng chốc ở trên chiến mã run

run, lộ ra biểu cảm khiếp sợ đáng thương...

Tất cả nháy mắt kinh sợ phát ngốc, kinh ngạc qua đi, bọn họ nháy mắt mấy cái.

Không không không, nhất định là nhìn lầm rồi.

thiếu niên tướng quân của bọn họ anh minh thần võ, võ công cái thế, làm sao có thể lộ ra cái loại biểu cảm như tiểu tức phụ gặp khốn cảnh đâu?

Nhất định là hoa mắt!

Mà nam nhân A Nghiên đáng thương, sừng sốt mắt nửa ngày, rốt cục nắm tay, khuyến khích chính mình, sau đó bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi: địch thủ đáng chết ba đời a, ta muốn giết ngươi!

Lúc này đây, ta, muốn cùng ngươi trên sa trường, quyết một trận tử chiến.

Ta muốn cho ngươi máu tươi bắn năm bước, ta muốn cho ngươi hồn phi phách tán, ta muốn cho ngươi quỳ gối dưới chân ta khóc lóc nức nở!

Ta muốn để ngươi biết, luôn có một lần như vậy, ta có thể đầu thai thành một nhân vật lợi hại tay cầm trường kiếm, cho ngươi run rẩy, cho ngươi e ngại, cho ngươi bị truy đuổi gắt gao gắt gao gắt gao!

A Nghiên phiên bản nam một phen nổi giận chính mình, rốt cục một lần nữa ý chí chiến đấu sôi lên, tư thế oai hùng toả sáng, trọng chinh nhân mã, nhanh chóng điều chỉnh bố cục tác chiến, chuẩn bị nghênh chiến kẻ thù đáng sợ hại hấn ba đời Cửu hoàng tử!

Nhưng, hấn chỉ đoán được mở đầu, không đoán được kết cục.

đêm trước khi hấn hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang chuẩn bị xuất chiến, lại đến một tin tức, nói là Cửu hoàng tử điện hạ bị bệnh.

Bị bệnh? Bị bệnh!

Hấn cực kỳ kích động, chẳng lẽ nam nhân đáng sợ lần này không chiến mà đã bại? Chẳng lẽ lúc này đây ông trời giúp ta? Chẳng lẽ hấn rốt cục báo thù rửa hận thành công?

Hấn rất cao hứng, đắm chìm ở trong ý nghĩ của mình.

Kết quả bởi vì nghĩ rất chuyên tâm, hấn dùng khí lực quá lớn kéo bồm ngựa, chiến mã chấn kinh, bỗng chốc chạy như điên không ngừng.

Hấn đâu, còn một lần không cẩn thận, kích động ngã từ trên ngựa xuống.

Ngã xuống, cứ như vậy chết.

Sau này, lúc người khác truyền tin về hấn viết là: xuất chinh chưa thắng đã chết, thiếu niên anh hùng ngã ngựa tử vong.

Lúc A Nghiên ở nhớ lại một đời này, chỉ có thể như vậy hình dung: sống anh liệt, chết nghẹn khuất.

Lúc đấy A Nghiên tự mình ngã chết, nhưng trong lòng nàng minh bạch, nếu không gặp phải Cửu hoàng tử, nàng không có khả năng ngã chết.

Phàm là người này xuất hiện trong nhân sinh của hấn, liền biểu thị sinh mệnh nàng phải kết thúc.

Người này chính là ôn thần của nàng.

Vô luận như thế nào, nàng cùng nam nhân này là thế bất lưỡng lập (không thể cùng tồn tại)!

Giờ này khắc này A Nghiên thống khổ ôm cái bụng sắp nứt, xiêu xiêu vẹo vẹo bám vào tường tản bộ tiêu thực, vừa gian nan cất bước vừa nhớ tới đời thứ tư làm cho người ta không cam lòng kia.

Nay nghĩ chút, làm thế nào báo cừu a, năm đó nàng làm nam nhân, thiếu niên anh hùng tuấn soái vô cùng, không biết bao nhiêu thiếu nữ khuê các ngầm hứa phượng tâm, nếu hấn thành thành thật thật làm thiếu niên tướng quân, không phải chống lại nam nhân đáng sợ kia, khả năng đã sớm trái ôm phải ấp, trai gái thành đàn? Làm sao lại đầu thai chuyển thế luân hồi tiếp tục chịu khổ, cuối cùng còn làm một tiểu nha đầu ngốc ở trong này thiếu chút nữa chết no?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Play Tắm Rửa

(bản raw có nguyên chữ play)

Ngày đó, A Nghiên ở bên ngoài lắc lư ước chừng một canh giờ, lại đi một chuyến tịnh phòng, trong bụng cuối cùng còn chút chỗ trống, không qua no như vậy nữa.

Không no nữa, nàng thề đời sẽ không bao giờ làm bánh khoai tây, khoai tây cắt khối, khoai tây nghiền, đương nhiên cũng không ăn khoai tây nữa!

Nhìn thấy khoai tây là ghê tởm.

Nàng kết hợp những bi thảm đáng thương A Nghiên phiên bản nam gấp phải, ngẫm lại chính mình suýt nữa bị nứt bụng, ra một kết luận mang tính lâm thời là: Người này như có thần giúp, chính mình vẫn phải vô cùng cẩn thận.

Nếu không hoàn toàn cam đoan có thể báo thù rửa hận, vạn vạn không thể hành động thiếu suy nghĩ, qua loa đại khái.

A Nghiên vừa tính toán xong, nàng bắt đầu gấp phải khảo nghiệm vĩ đại nhất.

Chuyện này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, kỳ thật rất đơn giản, vị nam nhân đáng giận xứng đáng chém ngàn đao đó, hắn muốn tắm rửa.

Tắm rửa vốn cũng không phải chuyện gì đáng ngại, nhưng hắn thế nhưng còn muốn người hầu hạ hắn tắm rửa.

Tuy nói rằng A Nghiên sống tám đời, nhưng một đời này, nàng mới không đến mười lăm tuổi a, vẫn là hoàng hoa khuê nữ, vẫn là tiểu bạch hoa hương đã.

nam nhân này coi nàng là loại người nào, thế nhưng còn phải hầu hạ hắn tắm rửa?

A Nghiên cau mày, nhìn nước suối trong suốt, nhỏ giọng hỏi Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Hạ Hầu tỷ tỷ, ta có thể đi sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cũng không quan tâm nàng, trong tay nâng trung y mỏng màu trắng bạc, đi thẳng tới một bên tháp.

Suối ở trạch viện phía sau núi, nơi này núi rừng trùng điệp, trăm năm cổ mộc che trời, dây leo bao phủ phía trên sơn tuyền, ở đây nước suối chảy, lại có lá vàng đầy trời, nhẹ nhàng chậm chậm yên tĩnh rơi xuống mặt đất.

giường thấp vạn năm không đổi của Cửu gia được an trí trong hoa cúc lá rụng rực rỡ ở đây.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhẹ nhàng bước sen, đi tới bên cạnh Cửu gia, nửa quỳ trên một mảnh lá rụng, vấy dài bằng nhuyển yên la thượng đẳng cứ như vậy dính cỏ khô lá rụng.

Nàng lại dường như không chút để ý, đang tự tay giúp Cửu gia cởi ngoại bào, cũng đỡ xuống mũ nam vàng ngọc, khiến một đầu tóc dài đen bóng lung tung thoải mái bay trên đầu vai.

Nàng buông mắt xuống, ôn nhu nói: “Cửu gia?”

Cửu gia mở con ngươi đang nheo lại, trong nháy mắt, đôi mắt kia có vừa tỉnh ngủ mờ mịt cùng ngây thơ, bắt quá rất nhanh, vừa cảm giác mũi lung rút đi, con ngươi hẹp dài tới tận trời nên thâm thúy khó hiểu. Hắn nhẹ nhàng chậm chậm thông dong đao qua lá rụng rực rỡ chung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng trên người A Nghiên.

A Nghiên mặc một thân áo bào lụa màu trắng không chút cầu kỳ, đây là quần áo tầm thường trong phủ Cửu gia, nha hoàn đầu bếp nữ khác mặc ở trên người có lẽ vừa vặn, nhưng ở trên người A Nghiên lại giống như cái túi, là cái túi to màu trắng, che kín dáng người khéo léo linh lung lộ ra gầy yếu, ngay cả cổ cũng cơ hồ bị áo chèoang màu trắng bao trùm.

Cửu gia nghiêng mắt nhìn nàng một lát, bỗng nhiên nở nụ cười.

Lúc đầu là vừa tỉnh ngủ vẫn còn tính trẻ con ngây thơ, sau này dần dần khôi phục thần trí lãnh liệt, cho tới bây giờ mới gọi lên một loại tà mị, kỳ thật bất quá là trong giây lát thôi.

A Nghiên sợ hãi nam nhân này, cũng sợ hãi ánh mắt hắc kị kia u ám khó hiểu, giờ này khắc này nàng càng không rõ, vì sao này nam nhân tỉnh ngủ rồi mới nhếch lên với nàng một cái.

Nàng tổng cảm thấy, hắc dường như câu môi một chút, kế tiếp sẽ nói: Trời mát, tiểu nha đầu cũng nên đi tìm chết là vừa.

Gió thu phiêu đảng, gió núi mát rượi mang theo nước suối lạnh lạnh thổi qua, A Nghiên không tự chủ được rung mình một cái, một đôi mắt ướt có thể so với nước suối trong nhất, mắt to hàm chứa sương mù, kinh hoàng nhìn nam nhân vừa tỉnh ngủ kia.

Cửu gia nguyên bản cong môi thông thả khôi phục bộ dáng, mi tâm nguyên bản giãn ra dần dần nổi lên mấy gợn sóng không thể nhận ra.

Hắn hơi cau mày, dùng thanh âm vừa mới tỉnh ngủ hơi khàn khàn hỏi: “Kiểu Nguyệt, tiểu nha đầu này cò chạy đi đâu rồi?”

Lời này hỏi không đầu không đuôi, Hạ Hầu Kiểu Nguyệt cũng luống cuống, bất quá nàng có thể ở bên người Cửu gia, hiển nhiên là người thông minh, nàng rất nhanh hiểu được, vội quay đầu nhỏ giọng phân phó A Nghiên: “Ưỡn ngực ngẩng đầu, tới đây, cùng ta hầu hạ Cửu gia tắm rửa.”

A Nghiên nghe được lời này, đành phải miễn cưỡng thẳng người lên, vươn ra cần cổ trắng mảnh khảnh đang nom nớp lo sợ cơ hồ thụt trong áo bào, đuổi hai chân cơ hồ run lên, từng bước một đi đến bên người Cửu gia.

Cửu gia lúc này đã cởi ngoại bào, cũng bỏ đi áo trong.

A Nghiên đầu choáng váng nặng nề, chỉ nhìn thân thể trước mắt kia cao ngất, ngực lộ ra đường cong cân xứng, cảm thấy ngực hơi hơi khó thở. Máu da mặt dù lộ ra màu trắng nhưng không có chút nữ khí nào, ngược lại trong ngày mùa thu ánh mặt trời rạng rỡ tỏa sáng, khiến người ta cảm thấy hẳn cả người tản mát ra lực đạo dư thừa cùng thông dong.

Nhìn bộ ngực trước mắt này rắn chắc tản ra hơi thở nam tính, A Nghiên càng choáng váng đầu, hoa mắt lên, nàng thậm chí hoảng hốt bắt đầu nhớ lại, thật lâu thật lâu một đời trước kia, nàng tốt xấu cũng từng là nam nhân.

Thời điểm đó ngực nàng như thế nào, cơ bắp như thế nào, dáng người như thế nào, có thể không so sánh nổi cùng vị trước mắt này?

(Đoạn này có trong bản cũ (bản mới tác giả cắt đi), ta tham khảo trong convert trên Tàng thư viện.

Nàng nghĩ tới tâm sự của mình, cứ như vậy không tự chủ nhìn, đột nhiên cái dây lụa trắng biến mất, ngay sau đó, quần lụa cùng màu cứ như vậy theo sau, không trở ngại chút nào, trượt xuống.

A!

A Nghiên bỗng chốc kinh ngạc đến ngây người, trong đôi mắt ướt tràn đầy kinh hãi!.

Này, này, này...

Lúc nàng ý thức được đến cùng cái lưng lửng treo ở chỗ đó là cái quái gì, trên mặt nàng nóng lên, so với quả chín trên núi còn đỏ hơn!

“A - -” nàng vô ý thức phát ra một tiếng kêu khẽ, đồng thời dùng hai tay siết sao che gò má và con mắt đang nóng lên.

Nàng - - biết - - mất - - sắp - - bị - - chọc mù!!.

Núi non trùng điệp, trong ngày thu hương hoa trên núi tràn ra, đủ loại bướm bướm cùng lá rụng bay múa chung quanh, quang cảnh rừng núi ở nơi này đẹp không sao tả xiết, nam tử tuấn mỹ vô hạn nhấc chân đi vào trong nước suối.

Trong song biếc lóng lánh, hắn hơi cúi đầu xuống, nhìn bóng dáng mình hiện lên trong tầng tầng sóng nước gợn nhấp nhô.

Tóc dài theo gió phiêu lãng tùy tiện, hàng lông mày dài nhỏ chếch lên, một đôi mắt lạnh đen tối, còn có thân thể cao ngất kia không có bất kỳ tỳ vết nào.)

Tiêu Đặc đem thân thể của mình tiến vào nước suối, hơi hơi nheo con ngươi, hưởng thụ mát rượi lành lạnh nước suối mang lại cho chính mình.

Hạ Hầu Kiểu Nguyệt yên tĩnh cảm xạ phòng thơm chờ hầu hạ ở bên cạnh.

Cửu gia múc một gầu nước suối, dội vào mái tóc đen bóng, thuận miệng thân nhiên hỏi: “Tiểu nha đầu, người đâu?”

Hạ Hầu Kiểu Nguyệt ôn nhu trả lời: “Vâng, nô tì sẽ mời A Nghiên xuống hầu hạ.”

Nói xong, nàng đi tới bên cạnh A Nghiên, nhìn nhìn A Nghiên, bình tĩnh mở miệng nói: “Cửu gia nói, nếu ngươi không thể nhanh tới hầu hạ, hắn trực tiếp đem ngươi trời gô lại ném vào chân núi dưới vách núi đen cho hổ và sư tử ăn.”

Lời này vừa nói ra, A Nghiên nhất thời chân mềm nhũn.

(bàn tay nhỏ bé trắng nõn hơi có vẻ mập mập vẫn che nửa gương mặt, nhưng trên mặt nàng đã không có xấu hổ lúc trước.

Chỉ cần sống, chính là bất nàng xem một trăm lần cái đồ chơi rử xuống kia, thì có là cái gì!.

Không phải là một quả cà dài sao, làm như nàng chưa từng có sao!)

Hạ Hầu Kiểu Nguyệt vừa lòng xem nàng vẻ mặt sợ hãi, lại càng ôn nhu nói: “Cửu gia đang tắm, Cửu gia thích ngươi, ngươi cùng ta hầu hạ Cửu gia đi.”

A Nghiên vừa nghe lời này, quả thực là xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nàng trừng lớn mắt hạnh sáng ngời, vô tội bắt đắc dĩ hỏi Hạ Hầu Kiểu Nguyệt: “Hạ Hầu tỷ tỷ, ngươi làm thế nào nhìn thấy hắn thích ta? Ta nhìn thấy hắn thích xem ta chết, thích xem ta không hay ho, thích xem ta sợ hãi đi? Nha đúng rồi, hắn thích ăn đồ ăn ta làm... Nhưng mà tính sao, hắn còn thích xem ta đang sống mà chết no đâu!”

Nói trắng ra là, nàng A Nghiên chính là con chó nhỏ nuôi dưới chân Cửu gia, không có việc gì lấy gây đun bếp chộc một cái.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt vẫn như cũ vẻ mặt ôn nhu, nói ra lời nói lại phi thường kiên trì: “Cùng ta hầu hạ Cửu gia tắm rửa.”

A Nghiên cơ hồ muốn kéo tay áo can Hạ Hầu Kiều Nguyệt, nhưng nàng trừng mắt với Hạ Hầu Kiều Nguyệt, thấy nàng kia phong hoa tuyệt đại trên mặt không có chút tức giận, cứ như vậy ôn nhu như nước nhìn mình.

Nàng bỗng nhiên nhụt chí, ủ rũ nói: “Được rồi, hầu hạ Cửu gia tắm rửa...”

Hầu hạ tắm rửa, thì có gì lớn lao...

Hạ Hầu Kiều Nguyệt thấy nàng rốt cục đáp ứng rồi, cũng không nhìn nàng, mà đi tới bên cạnh Cửu gia, cầm lấy đồ, bắt đầu gọi đầu cho Cửu gia.

A Nghiên thấy vậy, học theo, cũng bồi bên người, giúp đỡ Hạ Hầu Kiều Nguyệt một tay, chờ đưa khăn gấm cho nàng.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, A Nghiên lặng lẽ đánh giá Hạ Hầu Kiều Nguyệt, thấy nàng ấy động tác cẩn thận, vẻ mặt vẫn ôn nhu như vậy.

Nàng không khỏi trong lòng nói thầm, nghĩ Hạ Hầu Kiều Nguyệt này mỹ mạo như thế, thật sự là không giống nha hoàn bình thường, nàng ấy là ai đâu, chẳng lẽ là nữ nhân của Cửu gia?

Nàng trong đầu nhảy mất bay ra nào là nha hoàn thông phòng, tiểu phu nhân, hồng nhan tri kỷ chờ chết.

Tám, chín không đến mười, nghĩ đến cũng là như thế này thôi.

lại phải nói tiếp, Cửu gia tuấn mỹ phi thường, thế gian hiếm thấy, Hạ Hầu Kiều Nguyệt này cũng có tuyệt thế chi tư, hai người đứng chung một chỗ, thật sự là quần anh tụ hội làm cho người ta cảnh đẹp ý vui.

Lúc nghĩ như vậy, trong đầu A Nghiên lung tung nhớ lại một chút việc, tỷ như một đời kia nàng là thiếu niên tướng quân, trong thế giao chi hảo có cô nương thanh mai trúc mã, bộ dạng cũng đẹp mắt, đối với nàng ôn nhu hoà thuận, nếu nàng sau này không phải không hiểu sao ngã ngựa, về sau hẳn là...

Thôi, thôi, không nghĩ, đây đều là chuyện mờ ảo, lại nói sau này nàng luôn luôn đầu thai làm nữ nhi, rốt cuộc không có cơ hội.

Nàng đang thất thần đâu, Hạ Hầu Kiều Nguyệt lại đứng dậy, đi giường thấp bên cạnh lấy khăn tắm trong một cái sọt trúc, nàng cũng vội đi qua, giúp mở cái sọt ra, vội trước vội sau.

Nhìn trộm trong nước suối, nam nhân kia nửa tựa vào tảng đá, nửa thân mình ngâm trong nước suối, đôi mắt híp lại không biết nghĩ cái gì đâu.

Thừa dịp hán không chú ý, nàng vụng trộm nhỏ giọng hỏi Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Hạ Hầu tỷ tỷ, người là người thế nào của Cửu gia a? nha hoàn thông phòng sao?”

làm nha hoàn thông phòng cho loại nam nhân đáng sợ này, thật sự là đáng thương đâu, thật sự là tiếc hận thay tiểu mỹ nhân tuyệt thế này.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghe nói như thế, có chút kinh ngạc, không khỏi ngừng tay nhìn A Nghiên một cái.

A Nghiên cảm thấy chính mình đoán đúng rồi: “Thật đúng a? Kia cũng trách không được đâu!”

Nếu không phải nha hoàn thông phòng linh tinh, cô nương gia người nào có thể lạnh nhạt bình tĩnh hầu hạ một đại nam nhân tắm rửa, xem thân thể hán lại có thể làm đến mặt không hồng tim không đập mạnh a.

Nàng nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt ánh mắt càng đồng tình.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt không để ý trong mắt A Nghiên lộ rõ tiếc hận, cầm lấy khăn tắm đi hầu hạ Cửu gia.

Nàng nửa quỳ trên tảng đá, quần ướt phoi trên tảng đá trước đài, nàng cũng không chút để ý, đang nghiêm cẩn chà lau một đầu tóc dài cho Cửu gia.

Đội cho tóc lau khô một nửa, Cửu gia rốt cục ra tiếng phân phó nói: “Người đi về trước.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt động tác hơi ngừng, dường như có chút kinh ngạc, bất quá gia nhà nàng đây, tâm tư người bình thường đoán không ra, nàng cũng không nói gì, chính là hơi cong người xuống, bái biệt Cửu gia, đứng dậy đi ra khỏi ôn tuyền.

A Nghiên lỗ tai thất thần nghe động tĩnh Cửu gia, lúc này nghe thấy Cửu gia nói có thể trở về, nhất thời vui vẻ.

Không cần nhìn thân thể nam nhân đáng sợ không biết xấu hổ này, quả thực là thoải mái tránh được một kiếp a!

Cảm tạ ngày mùa thu trong gió núi này, cảm tạ Hạ Hầu Kiều Nguyệt, cảm tạ thần minh qua đường!

Ai biết nàng đang mừng thầm, chợt nghe thấy một tiếng sấm vang dội hạ xuống.

”Tiểu nha đầu ở lại.”

Tác giả có chuyện muốn nói: trời mát, cũng là thời điểm cho bọn họ bồi dưỡng cảm tình

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Play Rơi Xuống Nước

Đó là một thanh âm khàn khàn lộ ra nhu hòa.

A Nghiên đang mừng thầm vừa nghe thấy thanh âm này lập tức sững sờ.

Nàng cứng ngắc xoay người, cẩn thận trừng mắt nhìn xuống nam tử trong nước suối trong vạt kia một đầu tóc ướt mạnh mẽ trên vai.

”Ta đã biết rồi mà.” Nàng một cước giẫm bẹp một cây cỏ bốn lá vừa vặn nhô lên ở đó, cúi đầu nhỏ giọng lầu bầu đi đến bên cạnh Cửu gia.

Nghiêng đầu đánh giá nam tử mặt không biểu cảm kia, nàng định cùng hắn giảng đạo lý: “Ta không phải nha hoàn thông phòng của ngươi, chỉ đảm đương chức đầu bếp nữ. Ngươi cho ta bạc, ta giúp ngươi nấu cơm, chúng ta nếu một lời không hợp, kia có thể vỗ tay tán đi, chính là quan hệ như vậy. Ngươi cũng biết, ta ở trong thôn đã định người rồi, trọng yếu nhất là ta còn nhỏ đâu, còn chưa tới mười lăm tuổi, chưa cập kê, ta một cô nương gia nhỏ như vậy, sao không biết xấu hổ hầu hạ nam nhân tắm rửa đâu?”

Nàng cố lấy dũng khí một hơi nói xong những lời này, kỳ thật có chút nghĩ mà sợ, nhưng sau này nghĩ lại, vron đầu một đao lui đầu một đao, nàng cũng không thể giống như Hạ Hầu Kiều Nguyệt làm nha hoàn thông phòng a, cho nên lời này nhất định phải nói rõ.

Nàng cúi đầu, nín chặt một cọng cỏ đuôi chó cạnh tảng đá, trong lòng không khỏi nghĩ, hắn sẽ tức giận, giận dữ rồi hắn là trực tiếp giết mình đâu?

Không biết gió từ nơi nào thổi phả vào mặt, gió núi tươi mát vui mừng, mang đến một mùi hương trái cây ngọt ngào, nàng cũng không rõ đây là trái cây sơn dã gì, nhưng mà lại cảm thấy hương vị này cực kỳ thơm.

Nàng không dấu vết nuốt nước miếng xuống, trong đầu bắt đầu nghĩ lung tung, nếu đời này có thể sống tốt, nếu là lúc này đây không chọc giận nam nhân đáng giận này mà đánh mất mạng nhỏ, nàng nhất định phải đi lên núi tìm loại trái cây này.

Đây nhất định là cái loại trái cây chín mọng sáng hồng, cắn một ngụm, nước ngọt liền tràn ra miệng, tràn đầy dễ chịu...

Nàng lung tung suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng nam nhân trong nước suối này vẫn như cũ không hồi âm.

Nàng có chút buồn bực, đây là như thế nào?

Vì thế nàng không tự chủ được ngửa mặt nhìn.

Đã thấy trong ánh sáng ngược mờ ảo, trên khuôn mặt nam tử thanh ngọc tôn quý vẫn mang theo bọt nước suối óng ánh trong suốt, tóc đen hơi ẩm xòa trên vai, hai vai thanh khoản, lưng cao ngất, hắn ngồi như vậy ở chỗ đó, giống như trích tiên không nhiễm bụi trần, dường như không phải trong nhân gian khói lửa, vẻ an tĩnh nhìn A Nghiên.

một khắc như vậy, A Nghiên tự biết xấu hổ.

Nàng thậm chí cảm thấy có lẽ chính mình xấu xa, hiểu lầm cái gì.

”Nha...” Nàng nha nha hai câu, muốn giải thích.

Nhưng nam tử mi dài ước nước đen như mực hạ xuống, thần nhiên phân phó: “Chà lưng cho ta.”

Ân?

A Nghiên hơi kinh ngạc, chỉ chỉ chính mình: “Ta, chà lưng?”

Cảm thấy nàng nói nhiều như vậy, tất cả đều vô ích ?

Cửu gia đương nhiên gật đầu: “Nơi này trừ ngươi ra, còn ai có thể kì lưng cho ta sao?”

A Nghiên nhìn quanh bốn phía, thật đúng là không có người đâu, Hạ Hầu Kiều Nguyệt đã ly khai.

Cửu gia dựa trên tảng đá, chỉnh hai chân dài hữu lực nhàn nhả tự tại đá đá nước: “Lại nói người không muốn kì lưng cho ta, là muốn bị Phi Thiên mổ mắt, sau đó ném xuống vách núi đen cho sư tử và lão hổ ăn thịt?”

Phi Thiên?

A Nghiên nhìn trái phải.

Đúng vào lúc này, không biết Phi Thiên trốn ở đâu trên cành cỏ thụ phát ra một tiếng kêu sắc lạnh, the thé, như là phụ họa chủ nhân nó.

Cái loại thanh âm này, làm A Nghiên đột nhiên nhớ tới, chính mình từng rõ ràng bị thiêu chết ở một đời kia, trước khi mất đi ý thức cuối cùng, nàng cũng từng nghe một tiếng kêu như thế.

Nàng rung động rung mình một cái, trong mắt có ý sợ hãi.

Đây là một con chim ưng trụ Trụ vì ngược.

Nếu có một ngày nàng có thể giết nam nhân đáng giận này, định cũng muốn đem con ưng làm nhiều việc ác kia rửa sạch cho vào nồi chiến giòn!

Bất quá giờ này khắc này, nàng tự nhiên là chỉ có thể đem tâm tư này cẩn thận thu giấu đi, cúi đầu, nhận mệnh nói: “Được, ta bây giờ chà lưng.”

Chà lưng, chà lưng, không phải chỉ là chà lưng sao?

Nàng coi như chính mình đang chà quần áo thôi.

Vì thế A Nghiên chết lặng cảm một cái khăn tắm, bắt đầu chà lưng cho Cửu gia.

Trong lòng nàng nguyên bản có chứa nhiều bất mãn, không che giấu được, kết quả khí lực đương nhiên không nhỏ, nguyên vốn tưởng rằng sắp bị giáo huấn, nhưng ai ngờ Cửu gia cũng chẳng nói một tiếng, híp con ngươi thoải mái hưởng thụ.

Hắn nhưng là loại da dày thịt béo.

A Nghiên vừa chà xát lưng, vừa cẩn thận quan sát lưng hắn.

Hắn lưng cao ngất thon dài, độ rộng thích hợp, da thịt sờ lên giống như tơ lụa thượng đẳng bóng loáng, thậm chí ở dưới thái dương phát ra ánh sáng, tản ra một cỗ sức sống khó diễn tả bằng lời.

Một người nam nhân, không có việc gì sinh ra đẹp mắt như vậy làm gì?

Huống chi là một nam nhân đáng sợ giết người như ma! Cũng thật sự là Diêm Vương gia mất bị mù đầu.

A Nghiên càng sờ lưng kia, càng cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Thế nào chuyện tốt đều nhường hắn chiếm, chuyện không hay ho toàn về mình. Nay, mỗi thế hoặc là hại chết mình, hoặc là làm một ôn thần. Chính mình không gặp hắn, tuyệt đối sống được rất tốt, gặp phải hắn một lần, lập tức không còn chuyện tốt.

Cái này có thể nhịn thì còn gì không thể nhịn...

A Nghiên trong lòng nghĩ thế, phía dưới liền động, ai biết chính là vừa động như vậy, thế nhưng không cẩn thận cong ngón tay một chút.

Nàng cũng có một chút móng tay, móng tay nho nhỏ, giống đũa nhỏ khác.

Như vậy cong xuống, nhất thời liền xuất hiện một vết máu.

Kỳ thật lúc nàng làm như vậy, cũng vô ý, đến khi phát hiện chính tay mình gây ra họa gì, nàng cũng bị chính mình dọa đến.

“... Cửu gia... Thực xin lỗi...” Sắc mặt nàng trắng bệch, cúi đầu xin lỗi.

Cửu gia mặt không biểu cảm quay đầu, con ngươi u ám thần sắc khó hiểu.

“Cửu gia, ngài không cần tức giận, ta cho người cào ta một cái có thể chứ?” Nàng nhỏ giọng cầu xin.

Cửu gia mặt không biểu cảm chăm chú nhìn nàng một lát, rốt cục vừa chia tay, đứng là túm nàng một cái.

Bọt nước văng khắp nơi, nước suối ào ào, một đợt sóng trùn lên.

A Nghiên giờ khắc này, ánh mắt thành canh trứng rong biển, đầu óc thành một nồi cháo thịt nạc trứng bắc thảo.

Hai mắt canh trướng rong biển của nàng nhìn thấy một đầu tóc đen ướt át dính ở trên lồng ngực mạnh mẽ rộng lớn, cánh tay hữu lực không chút khách khí túm lấy mình ném vào suối, chìm vào trong nước cùng hân một chỗ.

nước hồ mát lạnh, bao phủ thân thể của nàng và tứ chi, nàng còn uống mấy ngụm nước, chỉ có thể liều mạng ôm lấy đùi hân.

Bất quá cũng may từ đời thứ hai mang thai tám tháng chết thảm ở hồ nước lạnh như băng rồi, sau này nàng luôn luôn chú ý học bơi, có thể nói nàng đã là một kiện tướng biết bơi từ trong bụng mẹ.

Nàng nhanh chóng giữ thân thể cân bằng, cũng buông ra cánh tay vẫn bị mình gắt gao bám chặt, để chính mình nổi trong hồ nước.

Nàng ở trong một mảnh bọt nước ngửa mặt nhìn về phía nam nhân đáng sợ kia.

Nam nhân hiển nhiên có chút kinh ngạc, cứ như vậy nổi trong nước nhú mảy nhìn nàng: “Tiểu nha đầu, còn có thể bơi?”

Nàng chặt vật thân thủ lau nước trên mặt một phen, phun ra nước suối trong miệng có vị lưu hoàng, ngẩng mặt nhìn hân: “Cửu gia, ngài đây là muốn dìm ta chết đuối, phải không?”

Nếu không phải chính mình sớm học hội bơi, liền sẽ chết ở chỗ này thôi?

Nếu không phải chính mình vừa mới buông đùi hân ra, không chừng hân sẽ một cước đá văng mình ra!

A Nghiên trong lòng trào ra hận ý, hai tròng mắt dường như có lửa cháy, đốm lửa thanh lãnh, dường như trong bóng đêm chợt hiện ra một đạo ánh sáng loá mắt.

Cửu gia đứng ở trong suối nước, yên lặng nhìn nàng, nhú mảy.

Nửa ngày sau, hân đột nhiên xoay người, sải bước đi lên bờ.

Hân đi rất nhanh rất vội, nước suối bơi vậy mà rung chuyển.

Lên bờ rồi, hân đứng ở bên cạnh tháp, cầm lấy một cái áo bào bằng đoạn màu trắng bạc khoác lên người.

bóng lưng hân thanh khoan, thân hình cao ngất, đứng ở đó, giống như trích tiên.

A Nghiên đứng trong nước, giống như ướt sũng, ngửa mặt theo dõi hân, đôi môi quật cường mím lại.

Nam nhân vừa quay đầu, thần sắc đen tối quét mắt nhìn tiểu nha đầu trong hồ.

Nàng chặt vật mà quật cường.

Trầm mặc nửa ngày, môi mòng giật giật, hân rút cục lấy khẩu khí bề nghệ trên cao nhìn xuống vạn vật, thần nhiên nói:

”Trên người ngươi rất thối, tắm rửa cẩn thận một chút.”

Nói xong, hân phất tay áo bào, quay lưng mà đi.

Ngày đó, nam nhân đáng giận này cứ như vậy đi rồi.

A Nghiên đương nhiên không định ngâm mình trong nước son tuyền tắm rửa cẩn thận. Vừa nghĩ, ai ngờ chỉ cần nàng bước ra bên ngoài, còn có một hắc ưng âm vụ hướng về phía nàng phát ra tiếng kêu kèn kẹt, bộ dáng kia như là uy hiếp nàng, sợ tới mức nàng dừng khí và quật cường nhất thời vừa nổi lên lúc trước tan hết, ngã về trong suối không dám ra.

Nàng sợ chim ưng.

Nàng cho tới bây giờ chưa quên lúc mình bị thiêu chết, có tiếng ưng kêu đáng sợ.

Cứ như vậy giằng co cả buổi, trăng treo đầu cành liễu, ngọn núi bắt đầu phát ra tiếng động hồ lang làm cho người ta mao cốt từng nhiên, con ưng kia mới vỗ vỗ cánh bay đi.

A Nghiên đông lạnh run run đứng lên, mặc quần áo ướt sũng trở về phòng mình.

Vào ban đêm, nàng hưng hăng hát hơi vài cái.

Nàng vẫn ở phòng hạ nhân trước kia như cũ, chẳng qua biến thành phòng đơn. Nàng hát xì một loạt như vậy, Tiểu Huệ ở cách vách nghe được, dáo dác nhìn sang: “A Nghiên ngươi không sao chứ?”

Nàng lắc đầu, mang theo nồng đậm giọng mũi nói: “Không có việc gì, chỉ là cảm lạnh.”

Vừa nói, vừa hát xi hai cái vang dội.

Tiểu Huệ nhìn chăm chăm cái mũi nàng đỏ lên kia, do dự mãi, rốt cục vẫn nói: “A Nghiên, nếu ngươi cảm lạnh, bị phong hàn, vậy không thể làm đầu bếp nữa cho Cửu gia.”

”Không làm thì không làm đi.” A Nghiên không yên lòng nói như vậy.

Tiểu Huệ xem bộ dáng nàng cái gì cũng không cần, có chút muốn nhắc nhở, bất quá đến cùng nuốt xuống, chỉ nói một câu: “Ngươi phải bảo trọng thân thể.”

Tiểu Huệ đi rồi, rất nhanh có bà tử áo đen tới, A Nghiên đầu nặng trĩu, cũng không có tinh lực để ý tới.

Nàng miễn cưỡng đi đến giường, trong đầu buồn bực nằm xuống ngủ.

Ngủ rồi, nàng dường như mơ rất nhiều.

Ở trong mộng, nàng mơ thấy đôi thứ năm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đầu Lĩnh Thổ Phỉ A Nghiên

Đôi thứ năm, nàng không phải là tướng quân thiếu niên đặc chí.

Nàng sinh ra là trẻ con nhà thổ phỉ, từ nhỏ mặc quần áo mẹ ruột nàng giành được, uống rượu mạnh cha ruột nàng cướp về. Ba tuổi chân chạy loạn khắp núi đồi, nơi nơi nhìn ngó xem có dê béo đi ngang qua hay không, năm tuổi biết đoạt của người là vương đạo, bảy tuổi bắt đầu cầm đại đao tuần tra chung quanh.

Trong đám trẻ con thổ phỉ cũng có tiểu đồng bọn tuổi xấp xỉ nàng, cũng có đứa so với nàng lớn nhỏ hơn vài tuổi, bọn họ còn nhỏ, lúc cùng nhau chơi đùa bắt đầu ganh đua.

”Cha ta hôm nay cướp được một vò rượu, có thể uống, các ngươi muốn ném thử hay không?”

”rượu gì a, ta không thích uống, bà nội ta hôm nay bắt được một người qua đường, đoạt được một rô hương, chúng ta quay về xem?”

”Ta, nương ta hôm qua nói cướp được vài bông để làm xiêm y cho ta đâu!”

”Ca ca ta nói muốn mang theo ta đi thôn trấn dưới núi đoạt đồ đâu! Nơi đó có thật nhiều đồ chơi đẹp!”

tiểu thổ phỉ dường thành như thế nào

Tục ngữ nói rằng sinh rồng phượng sinh phượng, con chuột con biết đào hang động, làm đứa nhỏ thổ phỉ lớn lên, làm tiểu cô nương bên trong mấy thế gia đại thổ phỉ, A Nghiên từ nhỏ đã có giác ngộ làm thổ phỉ, hơn nữa rất nhanh tạo mục tiêu lấy việc làm một thổ phỉ thực sự làm vinh dự vĩ đại.

Làm một người có trí nhớ bốn đời, nàng suy nghĩ cẩn thận, đây là trên đời cần đủ loại người, có tốt có xấu, nàng bốn đời làm người tốt theo nghĩa truyền thống, kết quả cứ như vậy thế thảm chết đi. Đời này, vì sao không thuận thế làm làm một người xấu đâu? Nhân sinh khó được hồ đồ!

Có thể sống một ngày tính một ngày, cứ vui vẻ mà sống, vì thế cô nương thổ phỉ A Nghiên phóng đảng không kềm chế được tùy hứng làm bậy, muốn uống rượu thì uống, muốn ăn thịt thì ăn, ngày nào đó hứng thú đến cướp một tiểu bạch kiểm còn có thể đi ngủ một giấc. Lúc cao hứng đỡ bà cố nội qua núi, lúc mất hứng trực tiếp đá người qua đường xuống sông xem bọn hán giã dựa.

Nàng ở đây cố tình làm bậy vượt qua bảy tám năm khoái hoạt, nàng càng ngày càng uy phong tám mặt, thậm chí trở thành đầu lĩnh thổ phỉ trên đỉnh núi, hoàn toàn xứng đáng là một nữ bá vương.

Mấy ngày đó thật sự là rất vô câu vô thúc, thế cho nên hiện tại A Nghiên nhớ lại một chút vẫn còn rất hoài niệm.

Nhưng trong lúc nhân sinh khoái ý, mồm to ăn thịt mồm to uống rượu, trong lòng nàng một vết đen lại càng ngày càng rõ.

Nàng từng phái tiểu lâu la đi Yên kinh xa xôi hỏi thăm tình hình.

một đời đó dù có rất nhiều chuyện khác hẳn bốn đời trước, nhưng nàng lại phát hiện, ở phương bắc xa xôi có một đô thành phồn hoa, cũng gọi là Yên kinh —— tên gọi thực mẹ nó quen thuộc đến mức làm cho người ta hết hồn!

Tiểu lâu la phong trần mệt mỏi trở lại, đại đao trong tay nàng rơi xuống kêu bang một tiếng.

Trong Yến kinh, ca múa mừng cảnh thái bình, đương kim thiên tử, có mười ba vị hoàng tử, trong đó vị xếp thứ chín kia, từ nhỏ sinh ra tuần mỹ vô cùng, ngọc thụ lâm phong, tính tình lại quái gở kì dị... Máu chốt nhất là, vị Cửu hoàng tử này họ Tiêu tên Đặc!

Ta cường nguoi a!!

Nàng mồm to uống rượu, để rượu nóng thổ phỉ mạnh mẽ bùng bùng theo trong cổ họng chảy vào thân thể của nàng.

Giờ phút này nàng cảm nhận được khỏe mắt một điểm ướt át.

Nàng đương nhiên không cho rằng đó là nước mắt!

Đó là uống rượu nhiều quá chảy ra nước!

Đây là ma chú trong vận mệnh, đây là ác mộng nàng năm đời cũng chạy không thoát!

Lúc nàng uống say, cũng sẽ nằm ở trên sườn núi xanh hoa cỏ như người ta, mê mang nhìn bầu trời bát ngát, nhớ tới chính mình nom nớp lo sợ trong hoàng cung cầu viện một đường sinh cơ lại bị đánh chết thê thảm, nhớ tới chính mình tiểu thư khuê các ôm bụng bự to mà chết, nhớ tới chính mình thân là công chúa nước nhỏ quyết chí báo thù rửa hận, đương nhiên còn có chính mình thật vất vả thân là thân nam nhi lại đi đòi nhà ma ngã xuống ngựa chết thảm, từ đó trở thành một trò cười. Nàng nghĩ tới chút ít này, nặng nề trong lòng sẽ càng phát ra, trong lòng hiểu được, chân trời góc biển, sinh tử luân hồi, nàng khả năng thật sự tránh không khỏi!

Từ đây về sau, tính tình nàng càng ngoan độc, không ác không làm.

Nàng tham lam hết thầy nhân sinh, thay đổi thất thường, phóng đảng không kềm chế được, chuyện xấu làm hết sức.

Mãi cho đến một ngày, nàng muốn đi làm một chuyến lớn, cướp bóc một đại khách thương.

Ngày đó, trời cao mây đậm, trời trong nắng ấm, nàng nhẹ răng cười lệnh cho thuộc hạ trùng trùng vây kín một đội khách thương, sau đó bắt đầu vung đại đao cất cao giọng nói: “Núi này ta mò cây này ta trồng, nếu muốn đi qua, lưu lại tiền mua đường!”

Ai biết vừa nói xong lời này, không đầy một cái chớp mắt, bên trong kiệu một thanh âm thanh lãnh khàn khàn vang lên.

“không thể đổi một câu kịch khác sao?”

Tiếng nói vừa dứt, cô nương thổ phỉ A Nghiên thần thái nguyên bản phấn khởi, vẻ mặt dữ tợn nhất thời cứng tại chỗ.

Nàng ngơ ngác nhìn cỗ kiệu hai người khiêng kia không chớp mắt, màu xám đất, thật là nhìn không ra a...

mảnh kiệu màu đen xóc lên, nàng trước hết nhìn thấy một đôi tay, một đôi bàn tay to khớp xương rõ ràng.

Người khác có lẽ không biết, A Nghiên hiểu được, đó là một đôi tay có quyền lợi cùng tài phú, cặp tay kia chủ nhân nhất định là hô phong hoán vũ, quan sát thiên hạ.

Ngay sau đó, nam nhân quen thuộc lại xa lạ từ trong kiệu đi ra, lạnh nhạt thông dong phát áo choàng, đội trời đạp đất, bề ngễ nhìn đám thổ phỉ hình dạng khác nhau, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người A Nghiên.

“Đúng là tiểu nha đầu?” Hắn ngay cả lạnh nhạt nhưng cũng có chút kinh ngạc, này đầu lĩnh thổ phỉ giương nanh múa vuốt, lại là một tiểu nha đầu?

ai ngờ đáp lại hắn, trực tiếp một tiếng phù phù.

cô nương thổ phỉ vừa rồi còn kiêu ngạo dữ tợn, đầu gối trực tiếp mềm nhũn phủ phục xuống.

Lập tức có người sợ ngây người.

Cả ổ thổ phỉ một đám khó có thể tin nhìn cô nương kia vui cười tức giận mắng mỏ hiệu lệnh quần hùng, quỳ rạp xuống trước mặt nam nhân ngọc thụ lâm phong tôn quý tuần mỹ, khóc lóc thảm thiết nức nở liên tục: “Đừng đừng... Ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có em nhỏ mấy tuổi, cũng có phụ thân, người bị ốm đau khô sở. Cầu đại gia tha ta một mạng, ta nhất định kết cỏ ngậm vành, làm trâu làm ngựa, báo đáp đại ân đại đức của đại gia!”

Đã chết bốn lần, nàng đã nhận mệnh.

Ở trước mặt hắn, chí khí nàng bị chém vụn tiêu ma, tiểu nha hoàn thật cẩn thận nom nớp lo sợ ở trong hoàng cung cầu sinh tồn lại về trong xương thịt và linh hồn nàng, nàng quỳ ở đó cầu xin hắn tha cho một mạng.

Nàng đương nhiên cũng minh bạch, hết thầy đều uống phỉ.

Sau này nàng đến cùng là chết.

Nàng chỉ biết là mình một đao mất mạng, thậm chí ngay cả cây đao kia chặt lên cổ như thế nào cũng không biết.

...

Có lẽ là đòi thứ năm hành vì quá mức phóng đảng, thế cho nên sau này hai đòi tiếp theo, nàng cũng rất không nguyện ý nhớ lại hết thảy.

Nàng tiếp tục làm một cô nương (tiểu tử) nhu thuận, làm người thanh thanh bạch bạch, đầu lĩnh thô phi cái gì, nàng thực không hiểu đâu!

Nhưng một trận phong hàn, nàng bây giờ mờ mịt trong mộng, đến cùng nhớ lại đòi thứ năm này, trầm luân trong rượu thịt và chuyện xấu làm ở đòi thứ năm, rõ ràng tay cầm đại đao giương nanh múa vuốt nhưng trước mặt nam nhân tôn quý lạnh lùng triệt để đánh mất ý chí, buông khí giới đầu hàng chiến đấu!

A Nghiên đau đầu tưởng nứt ra miệng đắng lưỡi khô, giấy dựa suy nghĩ muốn mở mắt, lại không thể nào mở ra được, mắt như bị cái gì dán vào.

Mà ở đây trong ồm đau bất ổn cực độ, nàng nghe thấy một thanh âm kiêu ngạo.

”Hừ, ta sớm biết ngươi không phải thứ gì tốt, sớm không quen nhìn ngươi bộ dáng bừa bãi, xem đi, nay quả nhiên hiện báo ứng. Bệnh thành cái dạng này, ngươi đừng nghĩ tiếp tục làm đầu bếp nữ của Cửu gia! Xứng đáng, xem thế này lại đắc tội Cửu gia, nhìn ngươi thế nào quay về! Không có ngươi, lại đến phiên Tiểu Khôi ca ca ta, Tiểu Khôi ca ca nhất định thi triển một thân tay nghề, hầu hạ tốt Cửu gia, khiến Cửu gia không cần nhớ tới xứ nhà đầu bệnh tật ngươi!”

thanh âm này thật sự là quá mức đánh trống reo hò, A Nghiên nguyên bản đã đau đầu, nay nghe thanh âm này, quả thực là giống như có sáu trăm con vịt ở bên tai nàng kêu oa oa, nàng giấy dựa động đậy môi dưới, muốn bảo nàng ấy yên tĩnh lại, nhưng mặc cho nàng dùng sức toàn thân, trong cổ họng căn bản không thể phát ra thanh âm gì.

Xem ra nàng bệnh rất lợi hại.

Kỳ thật trong lòng nàng hiểu rõ thân thể của mình.

Cái gọi là giận thương gan, vui hại tim, buồn hại phổi, ưu tư hại dạ dày, hoảng sợ hại thận, bách bệnh đều do khí, nàng từ khi đi đến phủ Cửu gia này, nhớ tới bảy đời chết thảm liền bị thương không kèm chế được, nhìn thấy nam nhân đáng giận kia liền tức giận an trần. Lại nhớ tới chính mình kiếp này chung quy bất quá khó trốn số mệnh trước kia, liền hoảng sợ không hiểu ưu sầu tích tụ. Ngẫu nhiên có thể thoát được một mạng lại mừng thầm không thôi. Cứ như thế, vui nhiều buồn nhiều, tự nhiên thương can thương phế, hại thận hại dạ dày. Nay đâu, lại bị Cửu gia ném vào trong nước, ngày mùa thu nước hồ cổ nhiên không phải rất mát lạnh, nhưng nàng hoảng sợ không hiểu, càng thêm thời gian đầu, thể chất bạc nhược, mới dẫn đến hàn khí thừa dịp hư mà vào, xâm nhập lục phủ ngũ tạng, gây ra trận phong hàn này.

Bất quá nàng cũng không nóng nảy, nàng tinh thông y thuật, chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng, không chọc nam nhân đáng sợ kia giết mình, nàng tự nhiên sẽ cẩn thận điều trị, vượt qua cơn bệnh này.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là đuổi sáu trăm con vịt đánh trống reo hò bên tai này đi!

Vì thế nàng giấy dựa nâng tay lên, xua tay, làm động tác đuổi vịt.

Nhưng con vịt đó dường như càng đắc ý: “Di, ngươi tay thế nhưng còn có thể động? Còn chưa chết đâu à? Chứng tỏ bệnh ngươi còn không phải quá lợi hại! Xem ta tiến ngươi một đoạn đường!”

Nói xong, chỉ nghe một tiếng trầm đục, có một cái gì nặng nề ném về phía A Nghiên.

Đó là một cái gối đầu, bên trong là lõi ngô, gối đầu nặng nề, mang theo một mùi ngô mốc meo.

Cứ như vậy vừa đúng nện lên ngực A Nghiên.

A Nghiên nhất thời giống như bị đá tảng đánh trúng, ngực đau buốt, cả người đau nhức, giờ khắc này thờ ả ra, trái tim cũng giống như đột nhiên ngừng lại.

Rất đau, đau quá, yết hầu dường như bị người thít lại, mơ hồ nàng cảm thấy tử vong sợ hãi!

Nghĩ đến đây, nàng thể nhưng bỗng chốc mở mí mắt mỗi một vô lực, cứ như vậy thẳng tắp nhìn chăm chăm nóc nhà phía trên.

Nàng muốn chết sao?

Chẳng lẽ nói, nàng cả đời này thế nhưng không phải chết trong tay Tiêu Đặc đáng sợ, mà là chết vì Sài đại tiểu thư một tiểu nha đầu non nớt như vậy?

Hung khí dĩ nhiên là một cái gối đầu lõi ngô mốc meo?

A Nghiên trong lòng bị ai đến cực điểm, nhưng bị ai rồi, lại cảm thấy kinh hãi vạn phần.

chết kiểu này không giống, có ý vị là cơ hội thay đổi vận mệnh?

Mà lúc A Nghiên mơ màng kinh ngạc nhìn chăm chăm nóc nhà trong thống khổ cực độ, Hà Tiểu Khởi đi vào phòng này.

Hắn trước nhìn nhìn A Nghiên nằm trên tháp, vừa thấy liền phát hoảng.

Lúc này A Nghiên sắc mặt như tờ giấy không hề có nửa phần huyết sắc, quả thực cùng người chết hán gặp trước kia không khác gì, càng đáng sợ là nàng hai mắt mờ mịt vô thần, cứ như vậy thẳng tắp nhìn lên phía trên.

quý dị nhất là, trong ánh mắt lộ ra mê vông, thế nhưng dường như có một tia vui sướng kỳ quái.

Còn cái quý gì?

Hà Tiểu Khởi kinh hãi, kinh hãi lệnh cho nha hoàn Tiểu Huệ bên cạnh đi gọi đại phu: “Nhanh đi, gọi đại phu, nói nơi này có người sắp chết!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Các Người Muốn Hại Ta

A Nghiên không biết chính mình nên vui vẻ hay không, nàng thế nhưng không chết.

Xem ra một cái gối đầu lồi ngó không có cách nào đưa nàng đến điện Diêm La.

Nàng còn một hơi cuối cùng là đi, khàn khàn ho khan vài tiếng, nàng suy yếu thờ dài, ưu thương nhắm hai mắt lại.

Hà Tiểu Khởi thấy tình cảnh này, mím môi, lạnh mặt, nhủ mảy trùng mắt Sài đại cô nương bên cạnh, đi thẳng ra khỏi phòng A Nghiên.

Đi ra ngoài rồi, thấy nha hoàn Tiểu Huệ: “Đây là người trong phòng bếp chúng ta, là đầu bếp nữ Cửu gia coi trọng, hảo hảo chăm sóc nàng, không cần có gì sơ xuất.”

Tiểu Huệ kinh hoàng nhìn Sài đại cô nương bên cạnh bữu môi trợn mắt, dè dặt cẩn thận gật gật đầu.

Hà Tiểu Khởi phân phó xong, lôi kéo Sài đại cô nương, tức giận đi về phía trước.

Sài đại cô nương nhìn bộ dáng hần, cũng tức giận: “Uy, chính là xú nha đầu này đoạt vị trí người, nàng hiện tại bị bệnh, nếu có thể nhân cơ hội này chết đi, chẳng phải tốt lắm? Từ nay về sau người có năng lực làm chủ trừ ! Cũng bớt một đối thủ cạnh tranh!”

Hà Tiểu Khởi ngực kịch liệt phập phồng, mặt âm nghiêm nhìn nàng, cũng không nói chuyện.

Sài đại cô nương lúc bắt đầu còn cảm thấy ủy khuất, Hà Tiểu Khởi tức giận, nàng cũng tức giận a, nàng là vì tốt cho Hà Tiểu Khởi.

Nhưng lúc Hà Tiểu Khởi dùng cặp con ngươi đầy lãnh ý nhìn chăm chăm vào nàng, nàng dần dần bị nhìn đến không được tự nhiên.

Hà Tiểu Khởi hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, dùng thanh âm hơi mồm một thờ dài: “Minh nhĩ, người có biết, phụ thân ta chính là ngự trù trong cung, hần đời này tiếc nuôi lớn nhất chính là trong hội Bạch Lan năm đó thất bại thảm hại, ta từ lúc còn rất nhỏ đã thề, phải ra sức nổi bật ở hội Bạch Lan, lấy được hoa lan bạch ngọc, bù lại tiếc nuôi của lão nhân gia hần năm đó. Nay làm việc ở trong phòng bếp Cửu gia, ta tự nhiên là dựa vào trù nghệ của mình khiến Cửu gia thích, không phải theo đường ngang ngổ tấ. Nay A Nghiên tiểu cô nương có thể được Cửu gia thích, quả thật là trù nghệ nàng rất cao, trong lòng ta cũng minh bạch, hiện cũng không thể vượt qua nàng. Nhưng ta ngay cả không cam lòng, cũng không thể cứ như vậy để nàng chết đi. Ta muốn nàng còn sống, một ngày nào đó, ta có thể vượt qua nàng.”

Sài đại cô nương nghe được lời này, cắn cắn môi, mắt hừng lâu bầu: “Nhưng nếu nàng cũng tham gia hội Bạch Lan đâu?”

Bạch Lan là cuộc thi nấu ăn được quý tộc hào môn trong Yến kinh tổ chức, lúc bắt đầu chính là tập trung bếp chính trong các nhà quyền quý kinh thành, làm một thịnh yến, đến lúc đó cũng sẽ bình chọn ra bếp chính nhà ai trù nghệ tốt nhất, món ăn thế nào làm cho người ta thích, vị đầu bếp có món ăn được mọi người công nhận là ngon nhất sẽ được tặng hoa lan bạch ngọc của hội Bạch Lan. Nhưng thời gian trôi qua, hội Bạch Lan này người tham dự chẳng những là bếp chính các nhà, còn có đầu bếp nổi tiếng đến từ các nơi, thậm chí đến ngự trù trong cung cũng tham dự, lấy được đóa hoa lan bạch ngọc trong hội Bạch Lan kia cũng trở thành tâm nguyện của danh trù trong thiên hạ.

tam bảo của phụ thân Hà Tiểu Khởi Hà năm đó ở trong cung cũng đứng thứ nhất, nhưng lại vì một việc ngoài ý muốn không chiếm được hoa của hội Bạch Lan, sau đó tinh thần không gượng dậy nổi, tích tụ trong tâm, thế nhưng bị bệnh lao, cứ như vậy đi.

Hà Tiểu Khởi thừa kế ý chí phụ thân, nhất định phải lấy được đoá hoa lan bạch ngọc đặt ở trước mộ phụ thân.

Giờ này khắc này, Hà Tiểu Khởi nghe Sài Minh Nhi nói chuyện hoa lan bạch ngọc, không khỏi trên mặt âm thầm, hần cười khổ: “Ta cũng không thích Cố A Nghiên này, nhưng nàng là tiểu nha đầu, nếu thật có thể lấy được hoa lan bạch ngọc, ta đây cũng nhận thua. Nay ngươi cứ như vậy hại nàng, để ta có thể lấy được hoa lan bạch ngọc, ta làm sao có thể không thẹn với lương tâm tới trước mộ phụ thân?”

Lời này làm Sài Minh Nhi cúi đầu, suy nghĩ một lát, nàng chung quy cũng bỏ qua, kéo cánh tay Hà Tiểu Khởi: “Tiểu Khởi ca ca, ngươi nói thế, kia về sau này ta cũng không quản A Nghiên, nàng thích thế nào thì thế ấy, chúng ta cũng không cần ghi hận nàng!”

Hà Tiểu Khởi gật đầu: “Đúng. Để đại phu đi xem bệnh cho nàng ấy đi, nếu nàng ấy có thể sống sót, cũng là chính tạo hóa của nàng ấy.”

A Nghiên cũng không biết cái gì là hội Bạch Ngọc Lan, càng không biết Hà Tiểu Khởi và Sài Minh Nhi đang nói thầm việc này. Trên thực tế nàng trước đây sống qua bảy đời, trong đó đều có một Yên kinh, đều có một Cửu hoàng tử Tiêu Đặc, nhưng cho tới bây giờ không nghe nói qua cái gì là hội Bạch Lan.

Nàng lúc này nản lòng thoải chí nằm ở trên sạp, Tiểu Huệ đưa dược tới, chất lỏng màu tối đen, mùi thuốc xông vào mũi.

Nàng chỉ ngửi ngửi, liền xua tay: “Ta không uống thứ này.”

Tiểu Huệ cảm thông nhìn nàng, khuyên: “Đây là đại phu kê dược, ta đun thật lâu đâu, ngươi uống thuốc này, có thể tốt lên.”

A Nghiên cười lạnh một tiếng: “Cầm đi, ta không uống.”

Một chút kỹ xảo, cũng muốn hại nàng?

Nàng vừa rồi trong nháy mắt cảm thấy chết ở dưới tay Sài đại cô nương, thoát khỏi vận rủi bị nam nhân xấu xa kia hại chết cũng không tệ, nhưng mà hiện tại đã sống lại.

Sống lại, nàng liền thay đổi chủ ý, không muốn chết!

Chính là tùy hứng như vậy!

Nàng không muốn chết, người tạp nham nào định hại nàng chết, không có cửa đâu!

Chánh chủ cũng không để nàng chết, làm sao có thể chết ở chính trong tay tạp chủng?

Nàng trải qua 7 lần chết a, đầu không lại nam nhân đáng sợ kia, còn đầu không lại vài tiểu tạp chủng?

Vì thế A Nghiên nhũ mày càng cười lạnh: “Tiểu Huệ, trước kia chúng ta cùng ở một phòng, ta nhìn ngươi thành thật, người cũng tốt, trong lòng coi ngươi là bằng hữu, tiếc rằng ta thật tình đối đãi ngươi, ngươi lại dấu diếm dã tâm.”

Tiểu Huệ nghe thế cả kinh: “A Nghiên, ngươi hiểu lầm thôi, ta sao lại dấu diếm dã tâm?”

A Nghiên suy yếu chống giường ngồi dậy, để mình dựa vào vách tường phía sau, con ngươi suy yếu hơi hơi nheo lại, làm ra vẻ mặt sâu xa khó hiểu giống nam nhân xấu xa kia (nhưng lúc này mí mắt nàng trên dưới nặng nề cơ hồ muốn dính vào nhau), sau đó, nàng câu môi tiếp tục cười lạnh.

“Ngươi trong này cho thuốc gì? Ngươi —— “

Giọng nàng hơi hơi đề thấp, dùng một loại thanh âm quý dị ép hỏi: “Ngươi muốn hại chết ta sao?”

Tiểu Huệ nguyên bản vốn là một cô nương đơn thuần, cũng không trải qua sóng gió gì, lúc này thấy A Nghiên bỗng nhiên dùng vẻ mặt “Ta đã biết hết sự tình” như vậy, lấy ngữ điệu lạnh như băng đến dường như “Kỳ thật ta đã chết “ đến ép hỏi mình, nàng nhất thời phát hoảng.

Kính hoàng lui về phía sau một bước, nàng nhìn sắc mặt A Nghiên thảm bại, tóc rối tung, đôi môi khô nứt, còn có con ngươi nheo lại, nàng bỗng nhiên cảm thấy A Nghiên thực đáng sợ.

Này căn bản là loại người khác hẳn mình!

Nàng bỗng chốc hai chân run run, nước mắt phách phách rơi xuống.

“A Nghiên, A Nghiên, ngươi đừng giận ta, ta thật sự không cố ý!”

A Nghiên bất đắc dĩ thở dài ở trong lòng.

Xa xôi nhớ lại một đời kia nàng là tiểu nha hoàn trong cung, sau này tiến dần lên rốt cục đi đến bên người quý phi làm cung nữ thân tín, lúc đó nàng cũng là biết qua rất nhiều thủ đoạn riêng tư.

Chưa từng nghĩ, mấy đời tang thương, nàng thế nhưng phải dùng thủ đoạn nhỏ đi ép hỏi một tiểu nha đầu đơn thuần.

Xem tiểu nha đầu kia nước mắt lưng tròng, thật đáng thương a, chắc chắc.

Nhưng nàng thật sự là không đồng tình chút nào.

Nàng xả môi tiếp tục nở nụ cười, thanh âm khàn khàn thản nhiên nói: “Ngươi nói, một năm một mười, nói rõ, ngươi rút đi, về sau không cần để ta thấy ngươi.”

Tiểu Huệ triệt để hồng mắt, nàng phù phù một tiếng quỳ xuống, nước mắt rơi liên tục: “A Nghiên, kỳ thật ta thực không phải cố ý, trong nhà ta đệ đệ sinh bệnh, cần bạc, nhưng ta không có, lúc đó có người cho ta bạc, năm lượng bạc đâu, nói là ta thả vào trong thuốc của ngươi một chút thuốc!”

Nàng nâng hai mắt đầm lệ lên, chân thành mà bắt đầu biện giải: “A Nghiên, họ nói thuốc này tốt cho thân thể ngươi, ngươi uống thì tốt rồi, ta cũng là muốn tốt cho ngươi, vậy cứ cho vào thôi, ta còn có thể nhận năm lượng bạc đâu, ta mà biết thuốc này đối với ngươi không tốt, khẳng định sẽ không cho vào!”

A Nghiên mặt mũi nhăm nhăm lại: “Là ai bỏ ngươi cho?”

Tiểu Huệ gạt nước mắt khóc: “Là Vương tẩu giặt quần áo...”

Wang tẩu? Đó là ai?

A Nghiên quơ quơ đầu, rốt cục nhớ tới một phụ nhân mập mạp, quần áo vải thô, giặt quần áo xong thích đưa tay lên vấy một chút.

Người như vậy, chắc chắn sẽ không có năm lượng bạc cho Tiểu Huệ.

Nàng khẳng định là bị người khác sai sử, cho Tiểu Huệ bạc và thuốc.

Trong phủ có người muốn cho A Nghiên chết.

Địch ngoài sáng, ta trong tối, hơn nữa nàng vừa mới tài đắc tội Cửu gia có quyền lợi cao nhất trong phủ

A Nghiên sờ sờ đầu cơ hồ muốn nổ tung đến, vẩy vẩy tay: “Ngươi đi đi.”

Đây không phải chuyện phức tạp, nếu có người cho nàng chỗ dựa, trong nháy mắt tra ra manh mối chân tướng, nhưng không có người cho nàng dựa vào, nàng thế nào cũng không tra ra nguyên do gì.

Mà Tiểu Huệ hiển nhiên là chỉ biết là một Vương tẩu, dù nhiều chuyện, đối phương cũng sẽ không để nàng biết.

Tiểu Huệ không nghĩ tới A Nghiên cứ dễ dàng như vậy cho mình rời đi, nàng một đôi mắt đầm lệ không dám tin nhìn A Nghiên: “A Nghiên, ngươi, ngươi thực không trách ta?”

A Nghiên lắc đầu: “Không.”

Bất quá thờ dài, mệnh mình không bằng năm lượng bạc thôi.

Về phần tình bạn cái gì, chẳng qua là giọt sương mai trên ngọn cỏ đuôi chó, dưới ánh mặt trời liền biến mất không còn.

Tiểu Huệ nghe xong, trong mắt toát ra vui sướng, bất quá rất nhanh lại nhìn A Nghiên, chân thành biện giải nói: “A Nghiên, ngươi nhất định phải tin tưởng ta, nếu ta biết thuốc kia không tốt với ngươi, ta nhất định sẽ không cho vào.”

A Nghiên nghe xong lời này, nở nụ cười, bất quá cũng là cười hơi trào phúng.

Kỳ thật Tiểu Huệ tuy rằng chính là tiểu nha hoàn, nhưng đến cùng đã mười sáu mười bảy tuổi, làm sao có thể thật sự là ngốc tử. Phàm là ngốc tử, sẽ minh bạch không nhận năm lượng bạc trắng mà tùy tiện thả chút thuốc vào canh của một tiểu nha đầu, trừ phi người kia có không thể cho ai biết mục đích.

Tiểu Huệ chính là tự mình lừa mình, để chính mình không có gánh nặng tâm lý mà thôi. Bộ dạng này có nhận năm lượng bạc càng yên tâm thoải mái.

Bất quá giờ này khắc này, nàng cái gì cũng không nói, chỉ xua: “Ta tin, ngươi đi ra ngoài đi.”

Tiểu Huệ nghe thế, nhẹ nhàng thở ra, lại dùng hai mắt đầm lệ áy náy nhìn A Nghiên, chung quy vẫn đi ra ngoài.

A Nghiên nhìn bóng lưng Tiểu Huệ, trong lòng minh bạch, Tiểu Huệ này khả năng căn bản sống không quá ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Một Đông Thập Lớn

A Nghiên quả nhiên đoán không sai, ngày thứ hai, nàng chợt nghe tin tức Tiểu Huệ đi ra hồ, không cẩn thận ngã xuống nước, cứ như vậy không còn mạng.

Đối với việc tiểu cô nương này chết, nàng ôm một chút tiếc nuối, thậm chí còn sẽ làm ra chút nước mắt cá sấu thể lương.

Kỳ thật nếu không phải nàng ấy trợ Trụ vi ngược, giúp người khác hại mình, nàng có lẽ sẽ lo lắng nghĩ biện pháp cứu nàng ấy một mạng.

Nhớ tới giao tình lúc trước hai người cùng ở một phòng, nàng có chút khó chịu, bất quá chỉ khổ sở một lát liền thôi.

Duyên đến duyên diệt, người đến người đi, người luôn sẽ chết, Tiểu Huệ sớm chết, cũng sẽ sớm đi đầu thai chuyển thế, nàng ấy còn có thể có cả đời, ít nhất kiếp sau nàng ấy sẽ không giống như mình, cứ như vậy chú định trong mệnh vì một người mà chết.

Nàng ấy đến cùng không giống mình.

Cho nên nàng ấy có chết, cũng không có gì.

Nghĩ thoáng rồi, nàng tiếp tục cúi đầu tự mình chăm cứu.

Không tệ, nàng đang tự chăm cứu trị phong hàn.

Nàng đời thứ sáu sinh ra trong một thế gia mấy đời theo nghề y, hai tuổi biết đọc Hoàng đế nội kinh, ba tuổi đã đi theo phụ thân lên núi hái dược thảo, đến bảy tuổi, tài năng ngút trời, suýt nữa trở thành một thế hệ danh y. May mắn nàng lạc đường biết quay lại dùng cương trước bờ vực, suy nghĩ cẩn thận chính mình muốn bảo trì an phận, làm một đại phu yên lặng tha phương mới tốt.

Vì thế từ sau bảy tuổi, nàng thành một đứa nhỏ kia nho hiểu rõ quy định đại vị tất tốt, lúc người nhà nhóm cùng đau đớn không che dấu thất vọng đến cực điểm trong ánh mắt, trở thành một đại phu bình thường không thể bình thường hơn.

Mười ba tuổi, lưng mang hòm thuốc, dạo chơi thiên hạ, hành y tế thế, không biết đã cứu trị bao nhiêu người bệnh.

Cho nên hôm qua trong canh cho thuốc kia là một dược thảo muốn tính mạng nàng, nàng vừa nghĩ liền biết.

Có người muốn mạng nàng, hơn nữa nàng không biết đối phương là ai.

Nay sự tình bại lộ, đối phương bắt đầu che giấu dấu vết.

Nàng hiện tại không có tinh lực cũng không có hứng thú đi thăm dò đến cùng là ai, bất quá là muốn chính mình nhanh khôi phục lại mới tốt.

Khôi phục rồi, nàng mới tiếp tục giấy dựa, mới có khả năng thoát khỏi chỗ này, một lần nữa trở lại thôn Ngưu Xuyên Từ, nhìn thấy phụ mẫu và đệ đệ nàng.

Giờ phút này nàng đương nhiên không dám ăn canh dược, nàng bắt đầu tìm tú hoa châm, tự mình chăm cứu.

Nàng lần này cảm mạo là phong hàn hại thân, đau đầu bốc hỏa, tứ chi nhức mỏi, nghẹt mũi chảy nước mắt, hơn nữa mạch phù đập nhanh, bựa lưỡi bạc bạch, bệnh trạng này đời trước nàng thấy không biết bao nhiêu lần, kỳ thật trị khỏi rất đơn giản.

Nàng dùng tú hoa châm châm vào huyệt thái âm, dương minh và chân thái dương, nàng thể chất suy yếu, châm cho mình dùng phương pháp bình bổ bình tả.

Như thế châm cứu vài lần, qua hai ba ngày, thân mình nàng quả nhiên tốt hơn nhiều. Bất quá bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, nàng gần nhất thể chất suy yếu, nếu muốn khôi phục thành trước kia, tổng là tốt sinh nghĩ ngơi.

Mấy ngày nay chính nàng giấy dựa đứng lên khứ thủ hàng hóa, người chung quanh đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng.

Chắc có người biết, nàng lại đắc tội Cửu gia.

Cũng có người buồn bực, này tiểu nha đầu lừa đảo, thế nào có thể làm ra đồ ăn Cửu gia thích, nhưng thế nào lại có năng lực một lần lại một lần chạm vào vây ngược của Cửu gia đâu?

Mà càng buồn bực là, nàng chọc giận Cửu gia vài lần, thế nhưng còn sống? Dù là bệnh nhưng có vẻ còn sống.

A Nghiên nhưng lại không để ý ánh mắt tò mò này đó, nàng căn bản sẽ không để ý này đó a.

Nàng đang bị bệnh, tạm thời nghỉ ngơi lấy lại sức, chờ thêm vài ngày, nàng sinh long hoạt hổ, lại là một hảo hán!

Đến lúc đó nàng sẽ nghĩ biện pháp làm thế nào báo cái thù bị một đá này!

Đang tính toán vang dội, nhưng ai biết, nàng nhất định không có cách nào yên tĩnh.

Cửu gia ăn đồ ăn Hà Tiểu Khởi và Hàn Đại Bạch làm, cứ như vậy qua mấy ngày, một ngày nào đó buổi sáng tỉnh lại, đột nhiên hỏi Hạ Hầu Kiều Nguyệt.

”Tiểu nha đầu đi nơi nào?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt vội đáp: “Nàng bị bệnh.”

Cửu gia hỏi hạ mi: “Bị bệnh?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt ôn thanh giải thích: “Lần trước rơi xuống nước, nàng liền bị bệnh.”

”Nga...” về mặt Cửu gia, dường như hắn vừa nhớ tới có một chuyện như vậy.

Lập tức hắn hơi hơi nhíu mi, cũng không nhắc lại chuyện này, đứng dậy mặc quần áo, để Hạ Hầu Kiều Nguyệt hầu hạ dùng đồ ăn sáng.

đồ ăn sáng cực kì phong phú, nay lại xếp đầy một bàn, có bánh bao nhân vịt tiềm, đan lung kim nhũ tô (bánh sữa vàng trong lồng), chi ma phượng hoàng cuốn (bánh vùng cuộn), thất thái đồng hương cao (thạch bảy lớp), còn có đậu phụ vàng ngậm mật, dưa viên da tròn, kim ti tô tước... chính xác là rực rỡ muôn màu.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt quan sát cẩn thận, lấy một khối chi ma phượng hoàng cuốn hầu hạ hắn ăn.

bên ngoài chi ma phượng hoàng cuốn này một tầng vỏ làm từ trứng mỏng manh vàng óng xốp giòn, lớp nhân thượng đẳng bên trong chế biến đặc biệt, cắn vào một ngụm, bên ngoài xốp giòn bên trong thơm ngon, thật sự là làm cho người ta thấy dư vị vô cùng.

Đây là điểm tâm Cửu gia ngày xưa rất thích, nhưng bây giờ, Hạ Hầu Kiều Nguyệt đưa tới, Cửu gia lại chau mày.

Đây là không thích? Hạ Hầu Kiều Nguyệt trong lòng có chút kinh ngạc, nhìn quanh trên bàn điểm tâm, nghĩ hắn còn thích cái gì?

Cửu gia nhíu mi, đầu tiên là ghét bỏ nhìn nhìn phượng hoàng cuốn kia, tiếp tục đảo qua điểm tâm trên bàn, không hồn không giận nói: “Rất ngấy.”

Đây là triệt để ghét bỏ? Hạ Hầu Kiều Nguyệt sửng sốt, nghĩ rằng hai vị trong phòng bếp kia đã thi triển sở học bình sinh, đem sở trường nhất đều bày lên đây.

Nàng bên này đang nghĩ ngợi đầu, Cửu gia đứng dậy, mặt trầm xuống, không hồn không giận nói: “Không ăn !”

Nói đến đây, Cửu gia đi tới tủ, tùy tay lấy ra một quyển sách cổ lật xem.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt không dám nói gì, nhanh sai người bưng bàn đồ ăn đi.

nhóm trù nữ không tiếng động đem điểm tâm các màu kia đi hết

Bên này Cửu gia cúi đầu nhìn sách một lát, Hạ Hầu Kiều Nguyệt cũng không dám ra tiếng, cẩn thận hầu hạ bên cạnh. Ai biết đang yên tĩnh, Cửu gia vốn cúi đầu đọc sách lại bỗng nhiên lạnh lạnh nói:

”Thỉnh đại phu chưa?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt hơi giật mình, bất quá nàng rất nhanh phản ứng lại, đây là đang hỏi tiểu cô nương A Nghiên?

Nàng suy nghĩ cẩn thận, đáp chi tiết: “Nguyên bản thỉnh một người, ai biết nàng lại không cần, cứ như vậy cứng rắn chống lại, hôm qua ta còn đi thăm, nhưng đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vì thân mình hư nhược, sợ là phải dưỡng mấy ngày mới tốt.”

Nàng này vừa mới dứt lời, Cửu gia bên kia liền đứng dậy, thân hình cao ngất đi thẳng ra ngoài.

Nàng càng kinh ngạc, vội cùng đi theo, ai biết không được vài bước, Cửu gia lại lạnh giọng hỏi: “Xú nha đầu này nghỉ ngơi ở đâu a?”

Nàng càng thêm kinh ngạc, kinh ngạc qua đi, nàng vội vã nói: “Ngay trong phòng hạ nhân ở viện Phong Lam.”

Cửu gia mi tâm đẹp để hơi nhíu xuống không dễ nhận ra, cất bước đi.

Mấy ngày nay tuy rằng nhập thu trời càng lạnh, nhưng hôm nay cũng là một ngày rất đẹp, cuối thu khí sáng, ánh mặt trời cũng phá lệ ấm áp, A Nghiên đem đệm chăn đồ đạc của mình ra phơi.

Nàng thân mình yếu, phơi chân một lần, cũng phơi thân thể nhỏ bé này, có thể giúp thân thể khôi phục.

Ai biết nàng hự hự đem đệm chần cũ kỹ kia vắt lên đại thụ trong hậu viện, đang suy yếu dựa vào tường nhà một lúc, trở ra, thấy đệm chần đã rơi xuống.

Mà nguyên bản trên cây táo già bị nàng chiếm cứ, đã vắt một cái chần màu lam in hoa và một cái đệm hoa xanh.

Này... Ai đây rất thiếu đạo đức a.

Nàng đi qua nhặt đệm chần của mình lên, thấy mặt trên không chỉ dính tro bụi, còn thậm chí dính cứt, phỏng chừng là cứt chó.

Sắc mặt nàng khó coi nhìn bãi cứt chó kia, bắt đầu nghĩ nên làm cái gì bây giờ, nếu mang đi giặt, buổi tối nàng dùng cái gì?

Đang lúc nghĩ như vậy, ánh mặt trời sáng lạn trước mặt bị chặn lại, nàng cùng bãi cứt chó kia đều bao phủ bên trong một bóng ma.

Một thanh âm lạnh bạc truyền vào tai: “Người nhìn chằm chằm bầu cứt chó làm gì? Muốn ăn?”

A Nghiên nghe thấy thanh âm này, nhất thời thân mình cứng đờ. Nàng thong thả ngẩng đầu, thấy cái bùa đòi mạng kia, cừu địch hại nàng chết bảy lần.

Nàng nỗ lực cười với hắn:

“Cừu gia, thật lâu không thấy ngài, gần đây A Nghiên thân mình bị bệnh, không thể làm đồ ăn cho ngài, cũng không biết ngài bây giờ khẩu vị như thế nào?”

Nàng đi tới, còn muốn cúi đầu bái hắn.

Nhưng mà bái phải dùng lực, nàng lại bệnh nặng mới khôi phục thân thể bạc nhược, suýt nữa ngã trên mặt đất.

Cừu gia tâm địa phi thường tốt đỡ cánh tay nàng.

Lúc cầm lấy, phát hiện kia cánh tay thật sự nhỏ bé yếu ớt vô cùng, đúng là so với trước kia càng gầy.

Cừu gia buồn bực nhíu mày: “Đây là như thế nào?”

A Nghiên nghe hắn hỏi câu này, theo lúc trước đang bái cứ như vậy trực tiếp quỳ gối xuống: “Cừu gia, A Nghiên còn muốn đi theo hầu hạ bên người ngài, còn thỉnh Cừu gia thành toàn.”

Nàng nhận tội, nhận thua.

Tinh thể so với người mạnh.

Địa phương nguy hiểm nhất ngược lại là an toàn nhất.

Cừu gia nghe vậy, bên môi gợi lên nụ cười làm cho người ta khó có thể phát hiện, cũng ngửa mặt nhìn trời che giấu chút cười này, đạm thanh hỏi: “Ai nên hầu hạ ta một ngày ba bữa đâu?”

A Nghiên vội vàng gật đầu: “Đương nhiên là A Nghiên!”

Cừu gia vừa lòng nheo con ngươi lại: “Về sau ai khuya khoắt bưng trà rót nước cho ta?”

A Nghiên cũng không cần suy nghĩ, vội đáp: “Đương nhiên vẫn là A Nghiên!”

Cừu gia đánh giá A Nghiên, hơi nhíu mày, tiếp tục hỏi: “Ngày mai ai hầu hạ ta tắm rửa chà lưng?”

Lời này vừa ra, A Nghiên do dự, cuối cùng vẫn dằn lòng, kiên trì nói: “Đương nhiên vẫn là A Nghiên!”

Cừu gia nghe thế bên môi nổi lên nụ cười tươi cười, hắn vừa lòng gật đầu, ý bảo A Nghiên đứng lên.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn về trong viện.

Ở trong sân, nguyên bản có vài nha hoàn, ở nơi đó giặt giũ may vá, hoặc cắn hạt dưa xem chó mèo đánh nhau, đương nhiên cũng có người ườn thất lưng chuẩn bị cùng A Nghiên đại chiến một hồi, lúc này đều đã quý xuống.

Các nàng kinh sợ quý ở đó, thở mạnh cũng không dám.

Các nàng thể nào cũng không nghĩ tới, Cừu gia sẽ đến chỗ hạ nhân ở.

Trong phủ quy củ rời rạc, các nàng cũng không đem quy củ để vào mắt.

Bất quá cũng có người hiểu được, ở trước mặt Cửu gia, dù một sợi tóc cũng có thể là quy củ.

Cửu gia nhìn nha hoàn vú già đang quỳ, trên mặt đã không có ý cười lúc đối mặt với A Nghiên.

Lúc hần câu môi cười như vậy, người khác sẽ cảm thấy cho dù hần cười, vẫn như cũ sẽ cho người ta cảm giác áp bách từ trên cao nhìn xuống. Nhưng lúc hần không cười, chung quanh nhất thời dường như bị hàn sương vụn năm bao phủ, cái loại khí tức trầm trọng lạnh tàn dọa người tràn ngập phát ra, có người cảm thấy chính mình không có cách nào thở nổi.

Cửu gia kỳ thật sắc mặt phi thường bình tĩnh — ít nhất hần cảm thấy chính mình hiện tại rất là bình tĩnh a.

Hần bình tĩnh hỏi bọn nha hoàn run run quỳ ở đó: “Là ai thả cút chó ở trên đệm của A Nghiên?”

Bọn nha hoàn đều sợ tới mức rơi lệ, tất cả đều lắc đầu, không ai dám nhận.

Cửu gia hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ lạnh kia, cơ hồ giống dao nhỏ, sợ tới mức mọi người càng hồn bất phụ thể (hồn rời khỏi xác).

“tiểu nha đầu này còn phải làm đồ ăn sáng cho gia, nếu đệm chăn nàng thối, nàng cũng thối theo. Nếu nàng thối, nàng làm ra đồ ăn sáng cũng thối. Các ngươi —”

Hần đè thấp thanh âm, thanh âm thanh lãnh lộ ra hơi thở nguy hiểm: “Các ngươi muốn cho gia ăn đồ ăn sáng dính vị cút chó sao?”

Này này này... Bọn nha hoàn run run không thôi... Đây xem như vậy là cái lý gì a!

Bất quá giờ này khắc này, không có người dám phân rõ phải trái với Cửu gia.

Sài đại quân gia đã nghe tin tức, vội vàng chạy tới, phù phù quỳ xuống: “Gia, đều là lão nô không phải, là lão nô không tốt.”

Cửu gia nhíu mày, nhận định Sài đại quân gia: “Ngươi không tốt.”

Hần hạ kết luận cho Sài đại quân gia: “A Nghiên là đầu bếp nữ của ta, nàng phải nấu cơm cho ta ăn, nàng ô uế, đồ ăn của ta cũng ô uế.”

Nghe đạo lý lớn như thế, Sài đại quân gia sợ tới mức run run một cái.

Đồ ăn Cửu gia bị ô uế, đó là thật muốn xảy ra án mạng.

hiện hần đã nhìn ra, đầu bếp nữ A Nghiên này đã nắm đầu lưỡi Cửu gia trong tay.

Sài đại quân gia trong thấp thòm lo âu cầu xin nhìn về phía A Nghiên.

Đáng tiếc A Nghiên lòng tràn đầy suy nghĩ vận mệnh mình thê thảm về sau hầu hạ một ngày ba bữa bưng trà rót nước kì lưng tắm rửa, căn bản không chú ý tới ánh mắt Sài đại quân gia kia khẩn cầu đáng thương.

Cửu gia đâu, tự kết luận Sài đại quân gia rồi, hần lại nhìn về phía đám nha hoàn kia: “các ngươi không có ai nhận, vậy cùng nhau bị xử phạt đi.”

Hần vừa mới nói xong, đám nha hoàn liền sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, trong đó có một nha hoàn dẫn đầu bỗng nhiên nói: “Ta biết, là Thái Hồng đồ lên chân của A Nghiên !”

”Không phải ta, là Mặc Lục!”

”Không không, cút chó rõ ràng là Xích Tử phóng !”

“...”

“...”

Một đám bọn nha hoàn bắt đầu khai ra nhau, tình cảnh rất náo nhiệt.

Cửu gia nhíu mi nhìn đàn nữ nhân liú ríu này, mặt mày đông lạnh, phân phó Sài đại quân gia: “Các nàng rất âm ỷ, cần bịt miệng lại.”

Hần lại quét mắt nhìn đồng cút chó: “Để các nàng chia ra ăn đi.”

Lời này vừa ra, bọn nha hoàn không nói chuyện nổi.

Nhìn đồng cút chó kia, thật lớn thật nhiều...

Các nàng có người mặt cũng tái rồi.

Cổ tình lúc này Cửu gia nghiêng mắt quét xuống Sài đại quân gia, thần nhiên nói: “Còn ngươi, giáo hạ không nghiêm, cũng theo phạt cùng đi.”

Sài đại quân gia nghe nói như thế, trước mặt bỗng tối sầm, phù phù một tiếng, trực tiếp ngã đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ngọt Sủng Của Cữu Gia

Sài bước ly khai cái viện tàn ra mùi cứt chó kia, Cữu gia một tay đỡ gáy A Nghiên, cứ như vậy giống như mang theo một con gà con bị bệnh đi về phía trước.

A Nghiên yếu ớt, vốn choáng váng đầu hoa mắt, lúc này lại mất nỏ đom đóm, cơ hồ trực tiếp cúi đầu.

Bất quá nàng đến cùng không ngã xuống, mà ngẩng cổ nhìn lên Cữu gia: “A Nghiên cảm ơn Cữu gia làm chỗ dựa cho A Nghiên.”

Cữu gia nghe nói như thế, con mắt dài nhỏ từ trên cao nhìn xuống vật nhỏ ôm trong tay.

”Thứ nhất, lại làm cho ta một phần bánh khoai tây muối tiêu.”

Hắn nhớ tới phần bánh khoai tây muối tiêu kia, quả thật rất ngon, chỉ tiếc sau này đều bị nha đầu tham lam này ăn hết, thế nhưng không biết để lại cho hắn một phần!

”Thứ hai, đi tắm rửa trước một cái, tắm thật tốt.”

Một mùi cứt chó, hắn thậm chí cảm thấy chính mình mang theo một tảng cứt chó.

A Nghiên vội vàng gạt đầu lại gạt đầu: “Vâng! A Nghiên lập tức đi!”

Cữu gia cúi đầu chăm chú nhìn xuống A Nghiên khuôn mặt nhỏ nhắn kính sợ, mặt trên tròn mịn giống như đậu hủ vừa làm ra, có lẽ bởi vì bị bệnh một trận, đậu hủ kia càng trắng, trắng đến như trong suốt.

Hắn mâu trung chuyển thâm, cứ như vậy nhìn chằm chằm nàng một lát, bỗng nhiên nói: “Đám nữ nhân kia giống con vịt, thực phiền, chỉ có người tương đối yên tĩnh.”

A Nghiên nghe xong, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nhất thời giật mình: “Ta hiểu được, về sau nói ít, làm nhiều!”

Vì thế một ngày này, A Nghiên cẩn thận không yên bái biệt nam nhân đáng sợ này rồi, được Hạ Hầu Kiều Nguyệt giám sát, để toàn thân lên lên xuống xuống đều tẩy sạch một lần.

Lúc đi ra bể, nàng đầu nặng bước nhẹ, suýt nữa một cước ngã sấp xuống.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt sẵn sóc đỡ nàng.

Nàng vì bệnh nặng mới khỏi, choáng đầu hoa mắt nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Hạ Hầu tỷ tỷ, người không sợ hắn sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt vẻ mặt bình tĩnh: “Sợ ai?”

A Nghiên suy yếu, hữu khí vô lực: “Cữu gia a, hắn khi dễ người bao giờ chưa?”

Khi dễ?

Hạ Hầu Kiều Nguyệt thân nhiên nhìn A Nghiên, lắc đầu nói: “Không có a, Cữu gia tốt lắm, có đại ân với ta.”

A Nghiên nghe xong lời này, tỉnh ngộ.

Trách không được, làm sao có thể có nữ nhân cam tâm tình nguyện hầu hạ bên người hung thần ác sát kia, nguyên lai là nhận ơn một giọt nước lấy cả dòng suối báo đáp, không có gì để báo đáp dứt khoát lấy thân báo đáp.

Tắm rửa xong, nàng bắt đầu làm bánh khoai tây, lúc làm ghê tởm ba lần mới miễn cưỡng làm xong, làm xong đưa cho Cữu gia ăn, nhìn hắn ăn ngon, chính nàng lại càng khó chịu.

Giờ này khắc này hắn cứ như vậy ngồi ở ghế trúc trong đình viện, gió thu thổi tới, bên ngoài rừng trúc phát ra thanh âm lách cách, mang đến hơi thở tươi mát xa xa trên núi, mà nam tử này mặc trường bào bạch quyền, dùng vòng bích ngọc vén lên mái tóc đen như mực, vron bàn tay thon dài khớp xương

rõ ràng, tao nhả bốc lên một khối bánh khoai, nhàn nhả tự tại ăn.

A Nghiên trong lòng không rõ tư vị gì.

Hắn nhàn nhả tự tại cũng là lúc trước đập mình ngã xuống nước a!

Cái này đã có thể nhịn thì còn gì không thể nhịn, nàng nhất định phải trả thù...

Cứ nhiều lần như vậy, nàng luôn nhận giáo huấn trầm trọng, hận cũng vô dụng, trả thù là không có khả năng, giả dụ là không có hiệu quả. Nhưng ý niệm muốn trả thù hắn, vẫn như cũ không có cách nào ngăn chặn theo mọc rễ nảy mầm trong lòng, cũng bỗng chốc giống như cỏ dại sinh trưởng mạnh mẽ ở trong lòng.

Nàng gắt gao nắm tay, bàn tay nắm chặt run run: Ta — muốn — trả thù!

Lại đúng lúc này, Cửu gia bỗng nhiên nâng con ngươì, về mặt sung sướng nhìn nàng, ngữ khí hơi lạnh bạc đậm thanh hỏi: “Ngươi vì sao mặt ghen hồng đến mức như vậy, mắc tiểu? Ra cửa quẹo trái có rừng trúc, đi đi.”

(PS: Cửu gia hồn nhiên quá)

A Nghiên trong lòng cả kinh, ý niệm trả vừa rồi thù nhất thời tan thành mây khói.

Cái này đã có thể nhịn thì còn gì không thể nhịn, nhưng nhất định phải nhịn...

Vẫn tiếp tục nhịn đi...

Vì thế nàng vội cười nói với hắn: “Cửu gia, đêm nay ngài muốn ăn cái gì, ngài nói, quay về A Nghiên đi làm cho ngài.”

Cửu gia con ngươì dài nhỏ dần hiện ra ý vị, xem nàng một lát về mặt đồ bưng, một lát mặt cười rạng rỡ, không khỏi buồn cười, buồn cười rất nhiều, hắn nhú mày thần nhiên nói: “Ăn ngươì.”

A Nghiên nghe vậy kinh hãi, vội đáp: “Cửu gia, ta còn nhỏ, không có mấy lượng thịt a!”

nam tử cao quý tuấn mỹ cười nàng, ý cười trong mắt tràn xuống, giống như đá quý thượng đẳng chiếu ra ánh mặt trời sáng rọi, nhưng lại hơi mím môi, cũng không nói.

Cái dạng này hiển nhiên là không tin.

A Nghiên bỗng nhiên có chút sợ.

hắn cứ việc cười, nhưng ai biết hắn đánh cái chủ ý gì đâu?

Vì thế A Nghiên cố lấy dũng khí tiến lên, néo néo chính cánh tay mình, lại duỗi cánh tay ra cho Cửu gia bóp.

”Cửu gia ngươì xem, trên người ta không mấy lượng thịt, ngươì ăn ta, không đủ nhét kê răng ngươì, thật sự!”

”Nha ——” hắn nhú mày, rõ ràng là không tin.

A Nghiên vừa nghe càng nóng nảy, cơ hồ là nhảy lên, bắt được tay Cửu gia cho hắn bóp cánh tay mình.

”Ngươi sờ đi, ngươì bóp đi, nhìn xem, gầy nhiều a!”

Cửu gia ý cười thu liễm, cứ như vậy nhìn A Nghiên gần ngay trước mắt.

Nàng bình thường rất sợ mình, nhìn một cái như là chuột gặp mèo, dường như hận không thể đem đầu rứt vào trong cổ, thật sự là có thể trốn liền trốn, nhưng giờ này khắc này, đúng là dâng lên để mình sờ...

Cửu gia kỳ thật không có chút hứng thú sờ cánh tay A Nghiên, nguyên bản nơi đó thật nhỏ, thực chính là tiểu cô nương ở nông thôn không trưởng thành mà thôi, nay bệnh nặng một hồi, càng gầy lợi hại.

Hắn bên môi giữ một chút cười, nhìn A Nghiên gần ngay trước mắt, không sờ cánh tay A Nghiên, cặp tay kia cũng không tự chủ được đi sờ soạng chỗ mấy ngày hôm trước hắn đã muốn sờ.

Này khuôn mặt nhỏ nhắn, thực sự chỉ to bằng bàn tay, một bàn tay hắn có thể bao trùm hết.

Cũng không đặc biệt đẹp mắt, ít nhất so với Hạ Hầu Kiều Nguyệt, thật sự là không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng nếu ngắm kỹ, kỳ thật vẫn rất dễ nhìn.

mắt to thủy nhuận, trong suốt giống minh tiền trà, bên trong một chút tiểu tâm tư tất cả đều như nước trong con ngươì nháy a nháy, làm cho người ta vừa

thấy đã muốn cười. Cặp môi nhỏ kiêu kiêu kia, xem hết sức đáng yêu, mà phía dưới môi nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn, thật nhỏ, lúc nàng ngậm nói thầm cái gì cứ như vậy chu lên, giống tiểu anh đào, hồng nhuận chọc người yêu thích.

Cửu gia bàn tay to, cứ như vậy không chút khách khí trùm lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trước nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại như đậu hũ, tiếp theo nhéo nhéo đỉnh môi nhỏ kiêu kiêu.

A Nghiên nhất thời khiếp sợ mở miệng ra, thực thành một quả anh đào tròn tròn.

Hắn... Đây là muốn làm gì?

Nàng cả người cứng ngắt, Mao Cốt từng nhiên (lông tóc dựng ngược) cảm thụ được cặp bàn tay to hơi lạnh ở trên mặt mình động thủ động cước.

Nàng sợ tới mức lông mi cũng không dám nháy một chút, vẫn không nhúc nhích chấp nhận bị hắn xoa bóp.

Giờ phút này nàng bỗng nhiên nhớ tới trước kia mua gia súc đều phải nhìn hàm răng, hay là Cửu gia này thực sự ham mê ăn thịt người, mà hắn ăn thịt người trước phải nhìn xem đối phương da thịt sạch sẽ hay không?

Nàng liễu mạng nhịn xuống sợ hãi hiện lên trong nội tâm, run rẩy môi hỏi Cửu gia: “Cửu gia, ta mới vừa bệnh, thịt ăn không ngon...”

Lúc nàng nói như vậy, theo bên má nàng nam tử ấm áp thổi lên cái mũi, khiến cho nàng cả người kim lòng không đậu run rẩy.

Hắn người này, toàn bộ lạnh lẽo như nước suối vùng núi, chỉ hơi thở là có chút ấm.

Cửu gia vẫn như cũ không ngừng tay, hắn bàn tay to đi đến trên cổ mảnh dẻ trắng ngần của nàng, nhẹ nhàng ôm lấy, còn dùng ngón tay thon dài tao nhã nâng cằm nhỏ.

“Người thực mười bốn tuổi sao, thế nào nhỏ như vậy đâu?”

Thực giống mèo nhỏ, làm cho người ta cũng không nhẫn tâm khi dễ.

Thật sự là tiểu đáng thương.

Cỏ A Nghiên tinh tế yếu ớt run run trong tay mỗi nam nhân đáng sợ, da thịt trắng như trong suốt, mạch máu dường như có thể thấy được rõ ràng. Lúc này nàng tựa như cành hoa yếu ớt, hơi dùng chút lực một chút có thể bẻ gãy.

A Nghiên sợ tới mức nhắm mắt lại: “Ta thực mười bốn... Ta còn nhỏ... Gia người chờ ta lớn thêm hai năm hãy ăn ta đi...”

Nhưng ngay lúc nàng nói xong lời này, Cửu gia hơi thở ấm áp kia dường như tiến vào càng gần.

Nàng cả kinh, chợt mở to mắt, đã thấy khuôn mặt kia tuần nỷ như trạm khắc ở ngay trước mắt, con ngươi đen ảm ảm đang không hề chớp mắt đánh giá mình.

Hắn thậm chí nhẹ nhàng mở ra môi mỏng, lộ ra răng nanh trắng bên trong... Hắn cứ như vậy định cắn xuống...

A ——

A Nghiên chưa kịp nghĩ nhiều, chân cứ như vậy mềm nhũn, ngất đi.

Nàng mềm nhũn ngã vào trong lòng Cửu gia.

Cửu gia vi lăng, hai tay theo bản năng ôm vật nhỏ trong lòng.

Hắn, hắn chính là muốn nhìn một chút đậu hũ này thật có thể ăn sao, nàng thế nào trực tiếp té xỉu rồi, thế này làm cho hắn làm sao hạ miệng a?

Hắn nhú mày buồn rầu nhìn A Nghiên.

Giờ phút này, Hạ Hầu Kiều Nguyệt rón ra rón rén đi tới.

Nàng đã sớm phát hiện A Nghiên bị hôn mê, chính là không dám nói ra mà thôi, nay cuối cùng cố lấy dũng khí đi tới.

“Gia, A Nghiên cô nương đang ngủ, ta sai người mang nàng đi xuống nghỉ ngơi?”

Nói đến đây, phía sau Hạ Hầu Kiều Nguyệt xuất hiện hai nha hoàn thân hình trắng kiện.

Cửu gia chỉ quét mắt nhìn hai nha hoàn kia, không hề nói: “A Nghiên là người nấu cơm cho gia, làm sao có thể lây dính không sạch sẽ như thế.”

Không được, đương nhiên là không được.

Cho nên hẳn nghĩ nghĩ, rõ ràng ôm A Nghiên đứng lên: “Ta muốn đích thân đưa nàng trở về phòng.”

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là chính mình ôm sạch sẽ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cũng Từng Là Hai Đứa Nhỏ Vô Tư

Cửu gia ôm A Nghiên, đi thẳng về Thiên Trúc Các chỗ hắn ở, trước tiên đi viện của hạ nhân ở, nhưng mới đi hai bước, hắn bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận một việc.

“Thân là đầu bếp nữ chuyên dụng của gia, sao có thể ở loại địa phương đó đâu?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt bên cạnh gật đầu nói: “Gia nói có lý.”

Cửu gia cũng cảm thấy chính mình nói rất có lý, vì thế hắn phân phó Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Ngay bên cạnh chỗ ta an trí một cái phòng, phải sạch sẽ, các loại bài trí đều dùng thứ tốt.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt gật đầu: “Vâng.”

Bên này Cửu gia ôm A Nghiên, nhất thời cũng không có chỗ khác để đi, hắn liền ôm nàng ngồi ở đình hóng mát.

Hắn cúi đầu nhìn tiểu nha đầu ngất xỉu trong lòng, thấy một lọn tóc đen tinh tế che bên má nàng, hắn liền phi thường tự nhiên một tay ôm nàng, tay kia giúp nàng phát chỗ tóc đen đó đi, thuận tiện còn giúp nàng sửa sang lại tóc phía dưới.

Giờ phút này Mạnh Hán cũng tới, hắn vừa vặn thấy một màn này, không khỏi có chút sợ ngây người.

Bởi vì vị gia này, đối với nữ nhân cho tới bây giờ, chính mắt gặp một chút, dù là nữ tử tuyệt sắc, như kiểu Hạ Hầu Kiều Nguyệt, hắn đều chỉ coi là một nha hoàn có thể sai sử để đối đãi.

Nhưng lần này, vị gia nhà hắn kia, trên khuôn mặt thanh lãnh tôn quý, thế nhưng lộ ra một điểm ý cười ôn nhu ít có, hắn cứ như vậy ôm một tiểu nha đầu gầy yếu, giống như ôm một tiểu hài tử.

Mạnh Hán thẳng tắp nhìn một màn này, có chút ngây người.

Cửu gia cảm giác được người tới, đầu cũng không ngẩng lên, hắn biết là Mạnh Hán: “Hình như bên ngoài hơi lạnh, người cầm một cái áo choàng đến.”

Mạnh Hán vội gật đầu đáp vâng, thi triển khinh công, một lát sau mang tới một cái áo choàng gấm tương mao, hơn nữa cung kính tiến lên, phủ lên người gia nhà hắn.

Ai biết Cửu gia cũng không duyệt nói: “Không phải ta dùng.”

Nói xong, hắn từ trong tay Mạnh Hán đang sờ sờ ở đó nhận lấy áo choàng, cẩn thận quấn cho A Nghiên đang nằm trong lòng.

Lúc này Mạnh Hán đã không biết nói gì cho phải.

Nam tử ôn nhu cẩn thận tuần mỹ trước mắt này, thực là vị gia nhà hắn kia, lạnh lùng vô tình giết người không chớp mắt sao?

Mà sau khi choáng váng qua, A Nghiên bắt đầu thuận thế ngủ say, tự nhiên không rõ bản thân mình giờ phút này là ngủ ở trong lòng một người tôn quý (đáng sợ?) cỡ nào.

Có lẽ địa phương nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nàng dĩ nhiên là ngủ say sưa ngọt ngào.

Ngủ say như thế nàng lúc này bắt đầu mơ.

Trong mộng, nàng về đời thứ sáu.

Đời thứ sáu nàng sinh ra làm hậu thế trong nhà làm nghề y, từ nhỏ tinh thông y thuật, hồi nhỏ chính là thần đồng được gia tộc kỳ vọng cao.

Lúc tiểu thần y A Nghiên sáu tuổi, phía nam Thiên Châu có ôn dịch, nàng còn nhỏ tuổi, đi theo phụ thân đến nơi gặp nạn. Lúc đó mẫu thân khuyên can mấy lần, nàng vẫn kiên trì muốn đi.

Đời thứ năm kia nữ thổ phi A Nghiên kỳ thật giết người không ít, nay làm lại một đời, nàng nhớ lại từng oán hận ngày trước gây ra, bình tâm tĩnh khí nghĩ lại, bắt đầu hối hận.

Nói trắng ra là, nàng muốn xin lỗi.

Đương nhiên, trừ bỏ xin lỗi, nàng còn có một ý tưởng cầu may.

Năm đời năm thế, nàng đều chết vì cùng một người, đây là sợ hãi sâu trong nội tâm, nàng không sợ chết một lần, không sợ chết hai lần, lại sợ luân hồi sinh tử liên tục như vậy.

Nàng muốn đánh vỡ nguyên rủa này.

Nếu tuổi còn nhỏ nàng đi theo phụ thân đến vùng ôn dịch, có thể cứu rất nhiều người, đối với nàng mà nói đương nhiên là công đức, cho dù nàng chết ở đó, coi như là chết có ý nghĩa, ít nhất có thể thoát khỏi ác mộng bị một nam nhân đáng sợ hại chết.

Khi nàng đến Thiên Châu, mới phát hiện tình hình bệnh dịch so với mình tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, cơ hồ hơn phân nửa người bị nhiễm ôn dịch, rất nhiều người đã chết, ở ngoại ô tràn ngập mùi khói đốt xác người.

Nơi này chính là địa ngục nhân gian.

A Nghiên không để ý an nguy chính mình, bắt đầu cứu người, nàng dùng thân thể nhỏ nhỏ của mình thử thuốc, tự mình nuốt thuốc cho bệnh nhân nhiễm ôn dịch, cũng không ngại bọn họ cắn, cũng không sợ bị nhiễm ôn dịch.

Rất nhanh thanh danh nàng truyền xa, tất cả đều biết đến có đại phu nhỏ sáu tuổi, giống như ngọc nữ bên cạnh Quan thế âm, có thể cứu tính mạng mọi người.

Đoạn thời gian đó, A Nghiên kỳ thật trong lòng luôn tràn ngập bi thương, nàng nhìn thấy mọi người thống khổ, e ngại, giẫy dụa, quần quai sau đó chết đi, vòng đi vòng lại.

Nàng nhớ tới chính mình đời trước giết người qua đường, ngủ với nam nhân, lại nhớ tới chính mình từng sống mấy đời kia, bắt đầu càng mờ mịt.

Nàng là ai, đến từ phương nào, vì sao ở thế gian đông đúc này lưu luyến không đi?

Mọi sự luôn có nhân quả, cái gì là nhân, cái gì là quả của nàng?

Một hôm, nàng ăn cơm chiều xong, đi bộ lung tung ra ngoại ô.

Trải qua ôn dịch, ngoài thành Thiên Châu trống trải đến mức cơ hồ nhìn không thấy người ở. Tịch dương, ánh chiều tà rơi xuống nhuộm đỏ hết thảy chung quanh, bi tráng mà lộng lẫy, màu đỏ kia giống như máu tươi.

đang lúc này, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa.

Xa xa, có một người cưỡi trên lưng ngựa, ngược hướng tịch dương chậm rãi đến.

Không biết gió từ nơi nào thổi tới, thổi bay tóc đen lòa xòa cùng với bạch y mỏng manh, tóc đen bạch y ở trong gió phiêu đảng, hẳn không giống người thế gian, dường như là trích tiên.

A Nghiên tròn to hai tròng mắt thủy nhuận của tiểu cô nương sáu tuổi, nỗ lực nhìn.

Nàng thật hy vọng người đến là một thế ngoại cao nhân, có thể giải đáp cho nàng vướng mắc sáu đời không thể cởi bỏ.

Nhưng nàng đến cùng thất vọng rồi, người tới không phải thế ngoại cao nhân, chính là một tiểu thiếu niên tuấn mỹ mà thôi.

Hắn nhìn qua bộ dáng như mới mười tuổi, thân hình non nớt lực hiển tinh tế, khuôn mặt thanh lãnh tuấn mỹ, lông mày như thanh đao cực kỳ đẹp mắt, trong con ngươi dài nhỏ không có hình ảnh gì, cả người giờ tay nhắc chân đều tuyệt thế tao nhã.

Hắn thật sự bộ dạng đẹp mắt, đẹp tựa như đi ra từ bức họa.

Người khác nói A Nghiên là Ngọc nữ bên người Quan thế âm bỏ tất cứu người, nhưng A Nghiên nhìn thấy thiếu niên này, chợt cảm thấy chính mình không thể tính là Ngọc nữ đâu, thiếu niên này mới thật sự là Kim đồng trên trời.

tiểu thiếu niên kia nhìn thấy tiểu cô nương trước mặt, dường như cũng có chút kinh ngạc, hơi hơi hạ mày đẹp.

”Người là ai, sao lại ở chỗ này?”

Tiểu thiếu niên trên cao nhìn xuống hỏi A Nghiên.

A Nghiên nghiêng đầu đánh giá tiểu thiếu niên: “Người là ai, sao lại ở chỗ này?”

Nàng ở trong lòng âm thầm bổ sung: Ngươi sao lại đẹp như vậy xem đâu! Ta thích!

Tiểu thiếu niên thấy nàng hình dáng non nớt, vẻ mặt đơn thuần, chỉ cho rằng nàng là đứa nhỏ nhà phụ cận, lập tức xoay người xuống ngựa.

”Nơi này ôn dịch náo loạn, ngươi nên nhanh chóng rời đi, bằng không vạn nhất bị truyền nhiễm, sẽ không có đường sống.”

Tiểu thiếu niên hão tâm khuyên bảo.

A Nghiên nghe xong, cũng xì cười ra, nàng nhìn chăm chăm khuôn mặt thiếu niên, thấy hấn chỗ chân tóc trên trán lại buộc dây nhân tiên (dây cột tóc), càng làm khuôn mặt kia có vẻ tinh xảo động lòng người.

Làm sao có thể có tiểu thiếu niên đẹp như vậy đâu, không biết trưởng thành sẽ là bộ dáng gì?

A Nghiên cả trái tim đều rung lên phù phù phù.

Dù nàng có được trí nhớ sáu đời, nhưng đến cùng thân thể hiện tại này là một tiểu cô nương sáu tuổi, nhìn tiểu nam hài lớn hơn mình, kim lòng không đậu có chút mặt đỏ tim đập, còn có điểm ngượng ngùng.

”Ta mới không sợ ôn dịch đâu.”

Nàng bắt đầu ba hoa ở trước mặt tiểu thiếu niên tuyệt sắc, đương nhiên đây cũng là lời nói thật.

Tiểu thiếu niên nhìn nàng rõ ràng nho nhỏ kiêu kiêu, lại có bộ dáng nói năng ngông cuồng, chẳng những không thấy buồn cười, ngược lại càng cảm thấy nàng đáng yêu.

Thế gian này làm sao có thể có tiểu muội muội như vậy, rõ ràng giống khối đậu hủ mềm chọc người triu mến, lại nhất định nói ra lời người lớn, làm ra bộ dáng người lớn.

Hắn kỳ thật xưa nay là người không gần gũi người lạ, thường đối đãi với người ngoài cực kỳ sơ đạm, nhưng giờ này khắc này, nhìn đứa bé này, hắn lại không tự chủ được sinh tâm tư muốn thân cận.

Vì thế hắn đi tới, túm tay tiểu muội muội, vừa chạm vào tay nàng, nhất thời tâm cũng tan ra.

Tay tiểu muội muội thật mềm mại, vuốt thật là thoải mái.

Đôi môi tinh xảo không khỏi tràn ra một chút ý cười.

tiểu thiếu niên tuyệt sắc như hắn, lúc không cười như hàn ngọc lạnh lẽo không thể chạm, nhưng một khi cười lộ lên, thật sự là ngàn vạn cây lê nở hoa, thiên địa vạn vật âm đạm thất sắc, làm cho người ta trong mắt chỉ có nụ cười của hắn.

Ở một khắc như vậy, A Nghiên thậm chí cảm thấy mình say, trước mắt xuất hiện vô số ánh sao, giữa tinh quang lộng lẫy, tiểu thiếu niên mỉm cười đi tới chỗ nàng.

Nàng thậm chí cảm thấy, tình cảnh này từng xuất hiện ở một đời kia của nàng, trong một giấc mộng.

Nàng kim lòng không đậu hơi hơi mờ mắt nhỏ, cứ như vậy si ngốc nhìn hắn.

”Ngươi tên là gì a?”

”Ta gọi là A Nghiên. Ngươi thì sao?”

”Ta gọi là A Nguyên.”

”Ngươi mấy tuổi a?”

”Ta mười một tuổi.”

”Ta mới sáu tuổi đâu.”

“...”

“...”

Hai tiểu bằng hữu, tay nắm tay, ở nơi ngoại ô hoang vắng bắt đầu nói chuyện, gió từng trận thổi đập vào mặt, mang đến mùi thi thể bị đốt cháy từ xa, loại mùi khó ngửi như vậy, bất quá hai người đều không hề hay biết, bọn họ hoàn toàn đắm chìm vào kinh hi đối phương mang đến trong lần tình cờ gặp gỡ này.

Đó là thời gian tươi đẹp hạnh phúc cỡ nào a!

A Nghiên bên môi tràn ra một nụ cười, nụ cười phát ra từ nội tâm.

Tiêu Đạc cúi người thân, cẩn thận đặt tiểu nha đầu lên trên tháp, nhưng ai ngờ bàn tay tiểu nha đầu lại túm lấy tay áo mình không buông.

Tay nàng trắng mềm non mịn, nhìn rất đẹp mắt.

Cũng không biết sao hần lại tò mò, nhìn không được nắm tay nàng.

Tay này mềm mại không xương, nắm trong lòng bàn tay thật là thoải mái a.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến một tiếng cười “Khanh khách”, thanh thúy động lòng người, hần theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang, vừa đúng lúc nhìn thấy tiểu nha đầu kia tràn ra ngọt ngào tươi cười.

Thực không giống bộ dáng cười làm lạnh nàng với mình lúc trước, đây là tiếng cười phát ra từ đáy lòng, khoe môi hơi hơi tràn ra một điểm cười, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện, như hoa son chỉ thuần khiết trong suốt vừa mới đâm chồi ven đường. Nàng cười cái gì, dường như lòng tràn đầy ngọt ngào, ngọt làm cho người ta sung sướng.

Tiêu Đạc hơi nhíu mi, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười kia một lát, nhưng lại cảm thấy có chút thất thần.

Lại vào lúc này, bên ngoài một thanh âm vang lên: “Cửu gia, Yên kinh gửi thư tới.”

Đây là một thanh âm hiu quạnh không hề phấp phồng, dường như vọng về từ địa ngục.

Thanh âm vừa phát ra, A Nghiên nhất thời tỉnh mộng.

Nàng đột nhiên tròn to đôi mắt trong suốt, lại thấy trước mặt mình, một đôi con ngươi như biển sâu đang nhìn chăm chăm chính mình.

”A —— cứu mạng a!”

kêu thê lương một tiếng, là phản ứng trực tiếp đầu tiên dành cho Tiêu Đạc sau khi nàng tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không Có Ngày Ngày Tư Xuân Gì Đó

sắc mặt Tiêu Đạc bỗng chốc trầm xuống.

Hần nhìn giống quý sao?

A Nghiên ở đột nhiên tỉnh, chịu kinh hách rồi, rất nhanh tỉnh táo lại, cũng ý thức được tình cảnh trước mặt.

Nàng quý xuống: “Cửu gia, vừa rồi ta không đúng!”

Tiêu Đạc chớp mắt đánh giá nàng, nhíu mi hỏi: “Vừa rồi ngươi mơ thấy cái gì, một năm một mười nói rõ.”

A Nghiên lắc đầu: “Ta cái gì cũng không mơ thấy a.”

Tiêu Đạc hiển nhiên là không tin, neho con ngươi lộ ra hương vị uy hiếp, thanh âm lãnh trầm: “Nói.”

Tim gan A Nghiên run lên, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta quả thật làm có một giấc mơ.”

Tiêu Đạc nhíu mày: “Ân? Nói!”

A Nghiên thấy Tiêu Đạc rõ ràng là một bộ dáng không ép hỏi được thì không bỏ qua, trong lòng biết hôm nay nếu không có gì để nói, tất nhiên không qua được, không khỏi nóng lòng, nói gì đây? chuyện mình đời trước là không thể nói cùng hần a.

Tiêu Đạc lúc này lại khí định thần nhân, ngồi thẳng trên ghế trúc, hơi vung áo bào trắng, tiêu sái thông dong, một bộ dáng người không nói được ra lời ta sẽ không bỏ qua.

Đúng lúc này Hạ Hầu Kiều Nguyệt đến, bước sen nhẹ nhàng tới bên người Tiêu Đạc, quý gối xuống, dâng một ly trà.

Trà là trà ngon, vẫn long đoàn tử thượng đẳng, sợ là người bình thường không được uống.

hương trà lượn lờ, Tiêu Đặc nhìn A Nghiên, ánh mắt mang theo ý cười làm cho người ta đoán không nổi.

A Nghiên trong lòng đã tuyệt vọng!

Nàng có thể cảm giác nam nhân này cố chấp đáng sợ, hẳn nhất định phải chờ mình giải thích, giải thích giấc mộng kia.

Nàng giương mắt nhìn xuống Ninh đại nhân đeo mặt nạ bên cạnh, vừa rồi ra tiếng hắt hủi, làm hồng mộng đẹp của nàng, làm hại nàng suýt nữa bị lộ tẩy trước mặt nam nhân đáng sợ.

Gian nan nuốt xuống bất đắc dĩ, nàng xoa nhẹ góc áo, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật, kỳ thật ta chính là mơ về hồi nhỏ...”

Đây hẳn không tính là nói dối đi, chẳng qua là hồi nhỏ của đời trước mà thôi.

”Ân?” nam nhân cao quý tuấn mỹ không nói gì, chính là thanh lãnh “Ân” một cái, hiển nhiên hẳn còn tại tiếp tục chờ nghe nốt chuyện xưa.

”Ta, ta mơ thấy tiểu ca ca nhà hàng xóm.”A Nghiên thật cẩn thận nửa thật nửa giả nói lại chuyện xưa.

”Đó là ai?” Tiêu Đặc chột nhứ mày, hiểu rõ : “Có phải vị hôn phu Hoắc Khải Căn của ngươi hay không?”

Hoắc Khải Căn? Đó là cọng hành nào?

A Nghiên nghĩ nghĩ, mới hiểu được đây là tên vị hôn phu của nàng!

Thật đúng là muốn xuống nhà dưới còn có người chuyển thang đến, nàng vội gạt đầu: “Đúng vậy, chính là hắn, ta và Căn ca ca thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, nhưng bây giờ hắn xuất chinh ở bên ngoài cách xa ta, ta mỗi khi nhớ tới, trong lòng thê lương, cứ nghĩ không biết lúc nào vợ chồng có thể đoàn tụ, từ nay về sau cứ ăn tề mi...”

Vừa nói, nàng còn vừa lau nước mắt.

Đang lau nước mắt đâu, Tiêu Đặc liền nhíu mày: “Ngừng!”

A Nghiên vội dừng lại, ngẩng đầu cẩn thận xem xét Tiêu Đặc: “Cửu gia, ngài còn có gì muốn hỏi?”

Tiêu Đặc hừ một tiếng: “Không có.”

A Nghiên cúi đầu nhu thuận không nói chuyện nữa.

Tiêu Đặc tuy rằng miệng nói không có, nhưng trên mặt hiển nhiên là cực kỳ không vui, hắt lạnh xuống, mặt không thay đổi, mắt nhìn Ninh Phi mặt nạ sắt.

Ninh Phi vội đi qua, quỳ một gối xuống, dâng một tờ tín hàm, đó là một phong thư dùng xi đóng dấu lên.

Tiêu Đặc tiếp nhận, tùy tay ném lên bàn, xem cũng không xem hỏi Ninh Phi: “Còn có việc sao?”

Ninh Phi cung kính nói: “Chỉ có này một phong tín hàm.”

Tiêu Đặc đạm nói: “Đi ra ngoài.”

Ninh Phi vội đáp: “Vâng.”

Đội Ninh Phi đi ra ngoài, Tiêu Đặc lại liếc A Nghiên, nhíu mày, nửa ngày mới nói: “Ngươi cũng không cần ở trong này khóc sụt sùi, nấu đồ ăn hậu hạ gia cho tốt. Nếu gia cao hứng, tự nhiên sẽ thả ngươi về nhà đoàn tụ cùng người nhà, thậm chí tương lai có thể đưa một phần đồ cưới cho ngươi và Căn ca ca của ngươi sớm ngày thành thân.”

Căn ca ca... Thật sự là tên đê nhũ ở nông thôn a!

Lời này A Nghiên nghe cũng thấy được một đường hi vọng, trong mắt tỏa ánh sáng: “Thật vậy chăng?”

”Thật sự!” Hắn ngữ khí càng không tốt.

A Nghiên lại không thêm quan tâm tâm tình của hắn, dù sao hắn đáp ứng rồi. Đây chính là vạn vạn không nghĩ tới, nàng lòng tràn đầy khoái trá, môi vung trộm nổi lên nụ cười khó có thể thu liễm: “Cám ơn Cửu gia, A Nghiên trước khi rời đi, nhất định làm trâu làm ngựa hảo hảo báo đáp ngươi, mỗi ngày chuẩn bị cho ngài 3 bữa sáng trưa tối thêm ăn khuya, khiến gia vừa lòng ăn, yên tâm ăn!”

Tiêu Đặc nghe nàng nói lung tung, không biết tại sao trong lòng càng không vui, lập tức âm thanh lạnh lùng nói: “Trước tới giúp ta mài mực.”

”Được!”

A Nghiên thanh thúy lưu loát đáp ứng, chạy nhanh xuống giường, chạy tới cái bàn chỗ Tiêu Đặc bắt đầu giúp mài mực.

Nhắc tới mài mực cũng là việc có kỹ thuật, trong [hàn lâm yếu quyết] từng nhắc tới, phương pháp mài mực, ấn mạnh đẩy nhẹ, đẩy xa ngọt gần, vòng đi vòng lại, không thể dùng lực lớn, cũng không thể nóng vội, đồng thời phải giữ cho thoi mực và nghiên vuông góc, không thể nghiêng ngả, phòng ngừa mực văng ra.

Có thể nói, đây là một việc nhìn như đơn giản, kì thực tràn ngập hàm lượng kỹ thuật, bằng không văn nhân nhã sĩ bình thường không phải đều có thư đồng chuyên môn mài mực đâu.

Bây giờ A Nghiên nắm trong tay là mực tốt thượng đẳng, A Nghiên cầm trong tay có do dự một lát.

Nàng một nha đầu ở nông thôn, đến cùng là có biết nghiên mực hay không đây?

Ai biết nàng mới hơi do dự, Tiêu Đặc đã hạ lệnh : “Nhanh chút, không mài được, bắt người cho chim ưng ăn.”

Hắn vừa dứt lời, không biết từ nơi nào phát ra một tiếng chim ưng kêu lên quái đản.

Này quả thực là tự biết phối nhạc hát đệm!

A Nghiên ở trong lòng oán hận châm chọc một phen, vẫn quyết định hảo hảo mài mực.

Nàng cũng từng làm đích nữ quý gia và tiểu quốc công chúa, chuyện mài mực này, vì học đòi văn vẻ, luôn phải học. Học giỏi, với phu quân, hồng tú thêm hương, kia cũng là chuyện vui lớn trong nhân sinh.

A Nghiên yên lặng nhớ tới đời thứ hai, phu quân nàng, một người rất tốt, sẵn sóc ôn nhu, đáng tiếc đúng là mệnh không dài...

Tiêu Đặc mở phong thư được niêm phong ra, xem thư bên trong, tùy ý nhìn mấy dòng rồi, bỗng nhiên ngược mắt quét về phía A Nghiên.

Đã thấy A Nghiên đang mài mực, long mi động a động, ánh mắt tinh lưỡng nháy a nháy, một lát lộ ra cười đến ngọt ngào như mộng ảo, một lát lại mặt ủ mày chau thờ dãi không thôi, lại một lát lại vô hạn hồi tưởng phiền muộn đầy mặt...

Hắn nhủ mảy, đánh giá nửa ngày, mới dùng thanh âm thông thả ôn hòa đến quý dị hỏi: “A Nghiên, người đang nghĩ cái gì?”

A Nghiên lúc này đang lâm vào hồi ức, bất ngờ không kịp phòng bị, thêm lúc này ngữ điệu Tiêu Đặc thật sự là quá mức nhu hòa, cho nên nàng không ý thức được nguy hiểm đã tiến đến.

Nàng theo bản năng trả lời: “Tự nhiên là nghĩ đến nam nhân...”

Lời này vừa xuất ra một nửa, nàng nhất thời tỉnh ngộ, đột nhiên ngừng đầu nhìn Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc một đôi con mắt hẹp dài như có đăm chiêu nhìn nàng, ánh mắt đen tối không rõ.

Nàng vội che miệng, hận không thể đem câu nói vừa rồi kia giữ lại trong tay lại nhét vào miệng, nhưng mà —— đã muộn.

Tiêu Đặc nhìn kỹ nàng nửa ngày rồi, đột nhiên nhảy ra một nụ cười hơi có vẻ đùa cợt.

”Có bao lớn thế này, còn chưa cập kê đâu, đã bắt đầu tư xuân.”

A Nghiên mặt đỏ tai hồng, cúi đầu, kiên trì nói: “Cũng chỉ là ngẫu nhiên ngẫm lại mà thôi, không phải mỗi ngày tư xuân...”

Tiêu Đặc trong mắt biến lãnh, bên môi nổi lên đùa cợt: “Mài mực!”

Nói xong, hắn tiếp tục cúi đầu xem thư.

A Nghiên thật sự là có chút không yên, vừa nắm chặt thoi mực đảo quanh, vừa nhìn trộm cẩn thận xem xét ác sát, đã thấy hắn hai môi nhếch lên, mặt mày thanh lãnh, cả người tán mát ra hơi thờ lạnh liệt.

Này thật đúng là tư thế một lời không hợp liền muốn giết người a.

A Nghiên trong lòng thăm hận.

Nàng cẩn thận quan sát người này, trong lúc vô tình thấy hắn cầm tín hàm trong tay.

Theo góc độ nàng, có thể nhìn thấy lá thư này, trên thư chữ viết rồng bay phượng múa.

A Nghiên mắt sắc, đọc nhanh như gió, bỗng chốc hiểu ra ý tứ trong thư.

Thoạt nhìn thư này là cấp dưới hấn đưa tới, bên trong nhắc tới một ít tình cảnh Yến kinh, nói là thế cục khẩn trương, còn nói là có người muốn hạ sát thủ đối với hấn, muốn hấn cẩn thận đề phòng.

A Nghiên nhìn thấy ba chữ “Hạ sát thủ” này, nhất thời ruột gan cuồng loạn.

Thật là vui.

Có người muốn giết hấn?

Nhanh đến đi, nhanh giết chết hấn đi!

Nàng đang vui vẻ, Tiêu Đặc bỗng nhiên nâng con người lên, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu lạnh lạnh bắn tới: “Người biết chữ?”

A Nghiên nhấp môi dưới, cúi đầu, trong lòng ngàn vạn gãy dựa, mới thật cẩn thận đáp: “Cũng không đến trường, bắt quá trong nhà đệ đệ có đến trường đọc sách, ta học theo cũng nhận được vài chữ.”

Tiêu Đặc từ chối cho ý kiến, cầm lấy lá thư ném sang một bên, sau đó nhìn nhìn A Nghiên mài mực.

Tay nàng mười phần trắng nõn, giống như ngâm trong nước, nhưng bàn tay nhỏ bé kia nắm chặt thỏi mực để mài, không bao lâu liền xuất hiện vết mực. Bởi vì kia tay trắng, vết mực nhìn rõ ràng, hắc bạch phân minh.

Tiêu Đặc nhìn chăm chăm bàn tay kia một hồi lâu, mới ý thức được chính mình thất thố, thu hồi ánh mắt lại, đứng dậy, đạm thanh nói: “Tiếp tục mài, liên tục mài.”

Nói xong này, hấn đi thẳng lên tháp ở nội thất nghỉ ngơi.

A Nghiên một mình ở đó mài mực, trong lòng lại tính toán tín hàm vừa nhìn thấy.

Cũng không biết loại người nào muốn giết hấn?

Đến từ Yến kinh, hấn lại xếp thứ chín, cho nên hấn vẫn là Cửu hoàng tử nắm quyền thiên hạ kia sao? Nếu như vậy, có người muốn giết cũng vì tranh quyền vị?

Nàng nên từ chỗ nào quấy nước đục thêm đây?

Người này bảy đời làm đế vương, cũng nên đổi người khác đi?

Phong thủy thay phiên luân chuyển, hấn không thể luôn thanh vân rộng mở như vậy nha!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Gà Chiên Tẩm Vùng Và Mật Ong

Từ ngày đó, A Nghiên theo khuôn phép cũ hầu hạ vị Cửu gia này, mỗi ngày ba bữa đều chạy đến phòng bếp nhọc lòng làm đồ ăn đa dạng đổi món cho hấn.

Hấn thoạt nhìn ăn thật sự vừa lòng, thế cho nên mỗi lần cơm nước xong, đều tự tay xoa bóp khuôn mặt nàng.

Lúc bắt đầu nàng thực sợ hãi, tổng cảm thấy hấn ăn cơm xong sẽ ăn chính mình.

Bất quá thời gian lâu, nhìn hấn cũng không có ý tứ ăn mình, nàng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Bình tĩnh lại nàng bắt đầu lưu ý quan sát hết thấy trong phủ, hơn nữa bắt đầu suy xét một ít vấn đề tương đối khác sâu.

Tỷ như trong phủ đến cùng là ai muốn giết nàng?

Hàn Đại Bạch? Nhìn qua không giống, Đại Bạch thúc tui rằng giận mình, bất quá con người vẫn là không tệ.

Hà Tiểu Khởi? thiếu niên này chính là bụng dạ hẹp hòi, bất quá lại có cốt khí thanh cao, không đến mức làm loại chuyện này.

Sài đại cô nương? Thì phải là đứa trẻ không có đầu óc bị chiều hư.

Mạnh Hán? Hắn giết mình? Có cần thiết sao? Nếu hắn muốn giết mình, có phải trực tiếp đến một đao càn thống khoái hay không?

Ninh Phi? Mình cùng hắn không oán không cừ, hắn vì sao muốn giết mình?

Sài đại quân gia? Người này cười tủm tỉm thực từ ái a.

Suy nghĩ một vòng, nàng vẫn không rõ ràng.

Đành phải tạm thời không nghĩ, vẫn là ngóng trông đối thủ một mắt một còn của Cửu gia tới từ Yến kinh. Nếu như bọn hắn đến, chính mình nhất định phải nghĩ cách cùng bọn họ kết nối, đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, chính chết nam nhân đáng sợ này, triệt để thay đổi nhân sinh, thay đổi vận mệnh!

Lúc nàng không có việc gì sẽ lên lút quan sát chung quanh, tỷ như phòng lương thượng, tỷ như trong kho ngầm, lại tỷ như hành lang bên cạnh vườn hoa có thể giấu người, luôn hy vọng tìm được chút dấu vết để lại.

Nhưng một ngày đi qua, hai ngày đi qua, ba ngày bốn ngày đi qua, người trong truyền thuyết sẽ hạ sát thủ đối với Cửu gia vẫn không xuất hiện.

Kẻ nhát gan, ma ma chút chút, muốn đến thì đến sớm một chút a!

nội tâm A Nghiên vạn phần khinh bỉ với đối thủ trong truyền thuyết kia.

Cứ như vậy đợi ước chừng một tháng, trong viện hoa đều rụng, đối thủ đáng chết kia còn chưa xuất hiện, nàng đã có chút tuyệt vọng.

Sờ sờ cánh tay nhỏ của mình dần dần tròn trịa hơn, nàng thở dài: “Không được a, nam nhân này có phải đang nuôi heo hay không, nuôi béo ta để ăn thịt, hay là cho chim ưng ăn?”

”Ta nên tự mình nghĩ biện pháp đi, không thể cứ ngồi chờ chết.”

Con người chuyển động, nàng đã nghĩ đến một chủ ý nham hiểm.

Nàng là danh trù, cũng từng là thần y, kỳ thật nếu muốn lặng yên không một tiếng động ở trong đồ ăn xuống tay, dù có Mạnh Hán và Hạ Hầu Kiều Nguyệt thủ độc, bọn họ cũng không chắc phát hiện được.

Thí dụ như hoa cúc và gà tam hoàng, đó là không thể cùng ăn, bằng không nhất định trúng độc, nhẹ thì trong bụng không khỏe, tâm như lửa đốt, đứng ngồi không yên, nặng thì đau đầu lồi mắt ngất đi.

Lại thí dụ như thịt gà cùng với vùng cũng không thể ăn chung, nếu cân lượng thích đáng, thậm chí một chiêu trí mạng, như vậy ô hô ai tai đều có khả năng.

Đương nhiên, việc này phải làm kín đáo, vạn vạn không thể bị người phát hiện.

Suy nghĩ cẩn thận, A Nghiên trước tiên xem xét trong phòng bếp không có người, liền bắt đầu hành động.

Trước đem thịt gà bỏ da cắt thành khối nhỏ, sau đó cho thêm muối ăn, dầu cùng với dầu rong biển, các loại gia vị, nàng tùy tay chọn bột muối tiêu cùng với bột ớt, như vậy sẽ có một chút cay, càng có thể vừa miệng, cứ như vậy quấy đều lên, nàng cho từng miếng thịt gà vào đựng trong một cái âu sứ bạch lan hoa, lại đập vung gỗ lên, để đợi ngấm cho kỹ, đây là phải đợi ước chừng một canh giờ.

A Nghiên lên lút nhìn nhìn bốn phía, giờ này vừa qua buổi trưa, trong phòng bếp không có người. Nàng triệt để yên tâm, bắt đầu làm nước sốt, trước đem nước tương cho vào một cái bát to, lại lấy một thìa vùng trắng, cùng một ít tỏi và mật ong, tất cả đều đổ đi vào quấy lên, như thế này thành nước sốt rất ngon.

Nàng chà xát tay, đứng ở cửa trù phòng, nghĩ nếu không tốt, Hàn Đại Bạch hoặc là Hà Tiểu Khôi đến, bị bọn họ nhìn thấy, tóm lại là không tốt, chính mình phải trông ở chỗ này. Như vậy Hàn Đại Bạch, Hà Tiểu Khôi đến, cũng che giấu tốt một chút, bọn họ cũng ngượng ngùng quang minh chính đại xem mình làm cái gì đi?

Ai biết đang tính toán, đã thấy cách đó không xa, Mạnh Hán xuất hiện.

Nàng vội vã tiến lên cười chào hỏi: “Mạnh đại nhân, có việc?”

Mạnh Hán mặt không biểu cảm liếc mắt quét nàng một cái: “Cửu gia tìm người.”

Tìm nàng?

A Nghiên có tật giật mình, cảm thấy là bị nhìn thấu, nhin không được thử hỏi: “Tìm ta có việc?”

Mạnh Hán lắc đầu: “Không biết.”

A Nghiên cố ý nói: “Có lẽ hắn đói bụng muốn ăn điểm tâm, có thể hay không phiền toái Mạnh đại nhân đi qua hỏi thăm Cửu gia, nói ta bên này lập tức

làm một ít đồ ăn ngon đến, hẳn nhất định sẽ thích.”

Mạnh Hán nhìn nàng một cái, gật gật đầu.

Mất nhìn Mạnh Hán đi rồi, A Nghiên cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, nhìn thịt gà cũng ngấm kỹ rồi, vội vàng bắt đầu nấu.

Nàng trước cho vào nồi một chút dầu quế, bắt đầu châm lửa, đợi cho dầu nóng lên, liền cho thịt gà đã ngâm tẩm kỹ vào, để lửa nhỏ, để cho thịt gà trong nồi chiên kĩ dần dần vàng lên, lấy nước sốt mình chuẩn bị lúc trước đổ vào, nước sốt lạnh gặp phải thịt gà chiên vàng nóng hồi trong nồi nhất thời phát ra tiếng vang giòn, nước sốt nồng đậm thơm ngon bắt đầu ở trong dầu nóng thấm dần vào thịt gà, vùng trắng cũng nhanh chóng chín, mùi vùng trộn với mùi ngọt tràn ngập trong không khí, làm cho người ta nhìn không được chảy nước miếng.

A Nghiên xem ổn rồi, lại vội thêm một chút rau xà lách, hành thái, cùng sử dụng thêm một chút hoa cúc và hương thăng nha.

Dùng thìa gỗ đảo vài cái, một nồi gà chiên tẩm vùng mật ong đã làm xong.

A Nghiên lấy ra, xem sắc màu vàng óng ánh, còn có hương thơm nồng đậm, vừa lòng gật gật đầu.

Biết Cửu gia này kén chọn, cố ý tìm một cái khay thương từng là đồ sứ Thanh Hoa, khay quan diêu Thanh Hoa này ở bên cạnh chỉ trang trí chút hoa văn xanh, trên mặt tinh tế trắng mịn, phối hợp với vàng óng ánh lại có màu xanh lá, vừa xem thật rất khác biệt.

Khi khay gà giòn tẩm vùng mật ong này hiện ra ở trước mặt Tiêu Đặc, hẳn có chút tò mò hỏi:

“Đây là cái gì?”

Cửu gia hiện đã quen A Nghiên mỗi ngày đều bung lên đồ ăn mới. Có loại đồ ăn kỳ thật hẳn trước kia ở trong cung cũng từng ăn, nhưng đồ ăn trong trí nhớ vốn vô cùng nhàm chán, trải qua nàng kia diệu thủ chế biến, dường như có tư vị khác.

Trong khoảng thời gian này hẳn khẩu vị tốt, mỗi ngày qua thật sự dễ chịu, tâm tình cũng tốt hơn, nói chuyện với A Nghiên có chút hiền lành.

A Nghiên một bước tiến lên, cười đến ôn nhu săn sóc:

“Cửu gia, hôm nay vừa đúng lúc thôn trang đưa tới gà tam hoàng, ta thấy thịt gà này chất non mịn, hương vị ngon, nếu hầm canh, không khỏi đáng tiếc, liền dùng làm một chút đồ ăn.”

“Nga, làm cái gì?” Cửu gia mặt mày rất hưng trí, bên môi cũng mang cười.

Vì thế Hạ Hầu Kiếu Nguyệt hầu hạ bên cạnh liền phát hiện, kỳ thật trước lúc A Nghiên tiến vào, Cửu gia còn đang chau mày, phát ra một cổ hơi thở thanh lãnh chớ đến gần, đợi đến A Nghiên đi vào, mặt mày Cửu gia liền ôn hòa xuống.

A Nghiên vừa nói lại cho hẳn cách làm, hẳn cả người giãn ra, dường như gió xuân thổi vào mặt, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Nàng không khỏi liếc mắt nghiêm cẩn đánh giá A Nghiên một cái.

A Nghiên gấp sắc mặt Cửu gia sung sướng, trong lòng cũng thả lỏng, sự tình kế tiếp làm tốt rồi.

Nàng cười bắt đầu giới thiệu điểm tâm mình làm cho hẳn.

“Đây là gà giòn tẩm vùng mật ong, ta đem bột mì bọc thịt gà mềm bên trong, bên ngoài phủ một tầng vùng, lại cho vào nồi chiên một chút, Cửu gia ném thử, có hợp khẩu vị người?”

Cửu gia cúi đầu xem, thấy A Nghiên mở khay trên bàn, bên trong tràn đầy một mâm, dưới đáy dùng một tầng cúc hoa nhạt màu làm nền, nhìn tươi mới nhu hòa, mà ngay trên mặt cúc hoa, bày một vòng khối thịt tẩm mật và vùng, thoát nhìn hẳn là thịt gà, bên ngoài lấm chấm vùng, lấp lánh như vàng, phối hợp thêm một chút rau mầm mùa xuân, càng xem càng làm cho người ta thêm ăn thêm.

trong con người dài nhỏ càng có vẻ sung sướng.

Kỳ thật với đồ ăn, hẳn quả thật phi thường soi mói, luôn đòi hỏi sắc hương vị câu toàn, mà A Nghiên này nấu ăn, chẳng những hương vị làm hẳn thích, đến ngay cả hình thức cũng làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

A Nghiên nhìn thần sắc hẳn, biết đã thành, liền vội dùng đũa ngà voi gấp một miếng thịt gà lên, hầu hạ hẳn ăn.

Tiêu Đặc vừa thử một ngụm, liền gật đầu: “Hoàn hảo.”

Này rõ ràng bên ngoài giòn thơm, bên trong thịt gà mịn màng mềm mại, càng thêm mùi vùng lẫn vào trong thịt gà, ăn vào thật sự là có một phen tư vị khác.

A Nghiên nghe lời này, đương nhiên cao hứng. Tuy rằng chưa từng được khen nhiều, nhưng có thể được hai chữ này, đã là vô cùng tốt.

Lập tức nàng cười nói với Tiêu Đạc: “Cửu gia thích là tốt rồi!”

Thịt gà cùng với vùng, sớm muộn gì cũng ăn chết hần!

Gần đây Hàn Đại Bạch đã triệt để thất sủng trước mặt Cửu gia, thân thể giống như cũng không quá tốt, không xuất hiện làm gì ở phòng bếp, Hà Tiểu Khôi nhưng lại mỗi ngày đều ở bên cạnh xem thêm một ít đồ ăn tươi mới đa dạng, nhưng mà thoát nhìn hần đúng là vô tâm cùng chính mình tranh đoạt khỏi lãnh địa Cửu gia này.

Khả năng chí hướng hần vẫn là ở chỗ Bạch Lan hội gì đó đi?

Không có hai người kia, A Nghiên dù sao cũng không sợ bị nhìn thấu, dù sao loại đạo lý đồ ăn tương sinh tương khắc này, đầu bếp có lẽ đều biết, cũng không phải sẽ đều tinh thông như mình. Gà giòn mật ong vùng kỳ thật cũng là một loại mỹ thực ở phía nam, người ta ăn cũng không bị trúng độc, chẳng qua chính mình lúc làm món ăn này, hơi động tay động chân, cho nhiều hơn một ít vùng.

Có cân lượng xảo diệu này, hần nếu có thể ăn nhiều mấy miếng, chuyện trúng độc chỉ là sớm hay muộn, có lẽ ngày nào đó nằm trên giường bạo bệnh bỏ mình rồi cuộc cũng không dậy nổi đâu!

Lại nói, nàng từng là danh y, lại tinh thông nguyên tắc nấu nướng, hai loại kỹ năng dung hợp hoàn mỹ, đều là các kiểu kỹ năng có thể thi triển.

Người làm đại phu, nguyên tắc nấu nướng vị tất tinh thông hơn nàng, người làm đầu bếp, y thuật tất nhiên không cao mình bằng nàng!

Xem bọn hần thể nào đấu thắng được mình!

Càng nghĩ càng sung sướng a!

Ai biết nàng đang sắp nhập thần, bỗng nhiên có một miếng gà thơm ngào ngạt nhét vào miệng nàng.

Nàng nhất thời sợ ngây người, mở to hai mắt nhìn người trước mặt.

Tiêu Đạc vừa thưởng thức gà giòn vùng mật ong, mỹ vị nhất hạng làm cho người ta ăn còn muốn ăn thêm, vừa mỉm cười nhìn A Nghiên.

A Nghiên môi nhỏ đỏ bừng, giống như hồng anh đào sau cơn mưa mang theo giọt sương, thậm chí còn ngậy thơ hơi hơi hé ra, nay bị chính mình nhét vào một miếng gà, lại phát ngốc tròn mắt há hốc mồm.

”Nha đầu ngốc.” Hần môi mỏng khinh động, nhả ra ba chữ như vậy.

”Cửu gia...”A Nghiên cười khổ: “Cửu gia, ta không ăn, ngươi ăn, ngươi ăn...”

Tiêu Đạc cũng không cho phép nàng cự tuyệt, đánh giá cánh tay nhỏ khuôn mặt nhỏ của nàng, cuối cùng ánh mắt rơi xuống bộ ngực nhỏ bằng phẳng: “Không có mấy lượng thịt, vừa vặn ăn cho bổ, nghe nói ăn nơi nào bổ nơi đó.”

Ăn nơi nào bổ nơi đó...

A Nghiên trên mặt phát đỏ.

Nàng, nàng, nàng lấy thịt ức gà làm món này a!

Hừ!

Nàng gian nan nhai miếng thịt Tiêu Đạc dứt cho chính mình, cũng ôm quyết tâm thấy chết không sờn nuốt xuống, sau đó mới chuyển động thân thể, cùng sử dụng tay che trước ngực mình.

”Ta, ta nhỏ! Bởi vì ta còn nhỏ thôi!”

Nói xong câu làm cho người ta thương tâm muốn chết này, nàng nhanh xoay người chạy!

Nàng chạy về phòng của mình rồi, thật cẩn thận đóng cửa lại, xoa xoa thái dương khăn trương gạt mồ hôi, trực tiếp đưa đầu ngón tay nhét vào trong cổ họng móc xuống.

Nàng muốn nhanh nhổ ra, không thể ăn vào miếng gà vừa rồi kia.

Ai biết bụng nàng khỏe mạnh như thế, nàng cứ móc như vậy nửa ngày, thể nhưng căn bản không nhổ ra được.

Khi nào thì thân thể nàng tốt như vậy ?

A Nghiên gấp đến độ dậm chân, nhưng có dậm chân, miếng thịt gà kia chắc là càng đi xuống thôi?

Không có biện pháp, nàng đành phải chạy nhanh tìm nước trà đến, uống thêm nước.

Nghĩ tới nghĩ lui, chính là một miếng mà thôi, cũng hẵn là không việc gì đi.

Ai biết, nàng mưòi phần sai !

Vào lúc ban đêm, nàng choáng váng đầu hoa mắt, ghê tởm nôn mửa, trong bụng đau nhức, cả người khó chịu đều là mồ hôi lạnh.

Này, này rõ ràng là dấu hiệu ngộ độc thức ăn a!

A Nghiên khóc không ra nước mắt, khó chịu đánh gổ đầu.

Bất quá nàng ở đây khó chịu, nghĩ lại một lần, chính mình chỉ ăn một miếng đã thành như vậy, có thể thấy được gà tẩm vùng này là phi thường dùng được, nam nhân đáng giận kia ăn nhiều như vậy, có phải đã chết hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tiếp Tục Hai Đứa Nhỏ Vô Tư

Vì thế nàng gầy dựa đứng lên, chịu đựng đau đớn trong bụng, hai chân run run, mồ hôi đầy người, gian nan đi về phía phòng Tiêu Đặc.

Bởi vì hiện tại nàng là người tâm phúc thứ nhất trong mắt Tiêu Đặc, ở phòng bên cạnh phòng chính của Tiêu Đặc, cho nên đi đến chỗ Tiêu Đặc thực dễ dàng.

Nàng cố gắng mãi rốt cục đi tới trước cửa phòng, gian nan đứng lên, tính toán vụng trộm nghe động tĩnh xung quanh, ai biết giờ phút này cửa lại mở ra.

Cửa mở, ánh trăng rọi như nước, gió thu lung lay cành trúc, xung quanh hiu quạnh, Tiêu Đặc một thân trung y màu trắng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ đứng ở cửa trước.

Tiêu Đặc nhìn nhìn A Nghiên, thấy nàng tóc đen bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp, dính trên khuôn mặt tái nhợt không có chút máu, cả người dường như đứng cũng không vững, giống như gà con đáng thương run run trong gió lớn sấm to.

“Làm sao?” Tiêu Đặc có một chút buồn bực, từ trên cao nhìn xuống cô nương đáng thương.

“Ngươi, bụng ngươi có đau không?” Ngửa mặt lên, cổ họng đầy chờ mong hỏi.

“Không.” Tiêu Đặc môi mỏng khinh động, chỉ nói một chữ.

“Ngươi chẳng lẽ cũng không đau đầu bái hoải?” Làm sao có thể như vậy? !

“Không.” Tiêu Đặc mặt không biểu cảm bình thản nói.

“Ngươi, ngươi có chỗ nào khác không thoải mái sao?” Ôm một tia hi vọng cuối cùng, nàng chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

“Không.” Tiêu Đặc hơi hơi nhú mi.

“Nha ——” A Nghiên chật vật quỳ rạp trên mặt đất, tóc và mồ hôi hỗn độn dính ở trên mặt.

Trong lòng nàng bị phần tràn ra cào tim bóp phổi, làm sao có thể như vậy? Vì sao lại như vậy đâu?

Nàng ăn một khối, bị tra tấn chật vật như thế, mà hẵn lại một thân bạch y phiêu phiêu như trước, giống như trích tiên!

Này mẹ nó đây xem như cái chuyện gì!

Tiêu Đặc không dám gạt bừa nhìn A Nghiên bần thiêu: “Thỉnh đại phu xem cho nàng, hảo hảo tắm rửa đi.”

Hắn không thích đầu bếp của mình bệnh thành như vậy, ai làm đồ ăn cho hắn?

Đương nhiên hắn cũng không thích đầu bếp của mình bần thành như vậy, làm cơm cho hắn ăn thế nào đâu?

Hắn vừa dứt tiếng, Ninh Phi không biết nấp ở xó xỉnh nào, lặng yên không một tiếng động vọt đến, hắn đi đến trước mặt A Nghiên, hơi cúi thắt lưng, nâng tay nhắc A Nghiên lên.

Tiêu Đạc nguyên bản phát áo choàng, tiêu sái xoay người vào nhà.

Bất quá theo dư quang khỏe mắt thấy động tác Ninh Phi rồi, thân ảnh hần ngừng lại.

Ninh Phi tay nắm cổ áo A Nghiên, mắt thấy sẽ nhấc nàng lên.

Tiêu Đạc sắc mặt lạnh lùng, đạm thanh phân phó nói: “Buông.”

Tay Ninh Phi ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Đạc.

Tuy rằng Tiêu Đạc ngữ khí cực kì khinh đạm, bất quá hần nghe ra trong thanh âm kia một tia không vui.

”Ta đến.”

Ninh Phi ánh mắt bình tĩnh nhất thời nổi lên gợn sóng, hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn mắt Tiêu Đạc.

Bởi vì ai cũng biết Cửu gia là một người khiết phích thế nào, hiện tại tiểu cô nương này bản thủ thế, lấy tính cách hần, sợ là nhìn cũng không muốn nhìn một cái.

Ngay lúc trong ánh mắt Ninh Phi đầy kinh ngạc không hiểu, Tiêu Đạc chậm rãi quay lại, cúi thấp lưng, một bàn tay nhấc A Nghiên lên.

Hần cau mày, dùng một bộ dáng ghét bỏ nói: “Tiểu nha đầu, ta không biết, có cô nương nào có thể thối thành cái dạng này như ngươi.”

Nói xong lời này, hần nhấc A Nghiên, đi thẳng vào nhà.

Ninh Phi đeo mặt nạ sắt, nhìn người đã đi qua cửa, kinh ngạc chờ ra nửa ngày.

Luôn luôn chờ phía sau, Hạ Hầu Kiều Nguyệt lặng yên không một tiếng động đi đến bên cạnh hần, nhướn mi hỏi: “Ninh đại nhân, không phải nên đi thỉnh đại phu sao?”

Ninh Phi chậm rãi nhìn về phía Hạ Hầu Kiều Nguyệt, trầm tư nửa ngày, gật đầu: “Phải, nhanh đi tìm đại phu!”

A Nghiên bị Tiêu Đạc mang vào phòng giống như một bó cải trắng, lại giống như một bó cải trắng bị ném vào một cái giường thấp.

Cái sạp này cũng không trải thảm, nàng bị người hung hăng ném một cái, xương cốt cả người dường như vỡ ra.

Càng đáng sợ hơn, hắc ung gọi là Phi Yên xuất quỷ nhập thần kia còn kêu lên một tiếng bén nhọn phi thường thấu tai, dường như ghét bỏ nàng là khách không mời mà đến!

A Nghiên từ trong đôi mắt kim tinh, rung rung ngẩng đầu lên, đã thấy cửa đóng lại, trong phòng cũng không đốt đèn, tối mù mịt, chỉ có thể bằng vào một chút ánh trăng chiếu qua song cửa sổ mới miễn cưỡng nhìn thấy.

nam nhân bình thường giống như ngọc thụ lâm phong, ánh sáng rạng ngời, đi tới như trích tiên.

Nàng ngửa mặt, buồn bực nhìn hần.

Kết quả đón một chậu nước tạt đến.

”A ——” nàng cả người ướt đầm, thậm chí còn uống mấy ngụm.

Qua nửa ngày, cả người ướt sũng nàng đo đỏ đôi mắt nhìn hần: “Ngươi làm gì!”

Tiêu Đạc xoay người, thân thủ néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn mang theo bọt nước.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần trắng mịn, từng giọt nước chảy xuống, so với đậu hủ vừa làm ra còn mềm hơn vài phần, ngón tay xoa lên xúc cảm thật non thật trơn.

Hần vừa lòng nói: “Như vậy mới sạch chút.”

A Nghiên hai mắt đầm lệ mông lung, ôm bụng muốn khóc: “Ta thật là khó chịu a!”

Tiêu Đạc nâng tay sờ sờ mái tóc nàng ướt đầm: “Đại phu đến.”

Đại phu?

A Nghiên đang buồn bực, chợt nghe đến bên ngoài có tiếng bước chân, thanh âm Ninh Phi không hề có cảm xúc trả lời:

”Gia, đại phu đến.”

Tiêu Đạc nhẹ nhàng “Ân”, Ninh Phi bên kia tự nhiên thỉnh đại phu vào phòng.

Cửa vừa mở ra, bên ngoài ánh trăng chiếu vào, trong phòng nhất thời cái gì nên xem đều có thể thấy rõ.

Ninh Phi nhưng là hoàn hảo, hiện tại Cữu gia mang tiểu nha đầu này vào phòng ở của mình, đây là chuyện chưa bao giờ phát sinh, quả thực là không thể tưởng tượng, cho nên kể tiếp lại phát sinh chuyện gì, hẳn cũng sẽ không có nửa phần kinh ngạc.

Bất quá đại phu kia cũng cả kinh đến cảm cũng muốn rơi xuống.

Hắn họ Hàn, là ngự y trong cung, xem như theo Tiêu Đạc từ hồi nhỏ đã xem bệnh cho hắn, biết rõ hắn có một đồng tật xấu phiền toái.

Hàn đại phu này son dương hồ đầu, tìm tòi nghiên cứu đánh giá A Nghiên, dường như mong muốn từ trên người nàng tìm ra tin tức bất quải.

Tiêu Đạc trên mặt trầm xuống, lạnh lùng phân phó: “Xem bệnh.”

Hàn đại phu nhất thời sợ không nhẹ, vội vàng đi qua, muốn bắt mạch cho A Nghiên.

A Nghiên trong lòng thật sự là xấu hổ cực kỳ, bởi vì nàng nguyên bản mặc trung y bạch quyền, vốn là mỏng mềm, nay bị một chậu nước đổ xuống, tầng bạch quyền thật sự là phảng phất trong suốt, khiến thân thể nàng cơ hồ không chút nào che đậy hiện ra trước mặt mọi người.

Tuy rằng nàng trước ngực có chút phẳng, tuy rằng mông nàng cũng không đủ cong, nhưng tốt xấu gì cũng là thân mình tiểu cô nương tuổi dậy thì a, nơi nào có thể để cho người ta nhìn đâu.

Lại nói, nàng thật đúng là sợ đại phu này nhìn thấy mình.

Lập tức nàng vội giãy dụa đứng lên, hướng về chần gắm cuối giường.

Ai biết vừa hai bước, Tiêu Đạc liền tự tay chặn nàng lại, cũng nhíu mày hỏi: “Ngươi làm cái gì vậy?”

Hắn ngữ khí không tốt lắm, A Nghiên có thể nghe ra, ngay sau đó có lẽ hắn sẽ tức giận.

A Nghiên thân thể ướt đẫm cả người thấm lạnh, không tự chủ được hắt xì một cái. Hắt xì vang dội rồi, nàng mang theo giọng mũi ứ khuất nói: “Ta từ nhỏ sợ hãi đại phu, cũng không muốn uống thuốc, ta nhìn thấy đại phu liền sợ hãi, Cữu gia ngươi để đại phu rời đi được không?”

Tiêu Đạc có chút không hiểu, cúi đầu xem, đã thấy vật nhỏ này cả người ướt đẫm, lui thành một đoàn, tóc ướt sũng dính ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên má còn vương một chút nước mắt, con ngươi thủy lượng thanh nhuận còn lệ châu trong suốt, cứ như vậy muốn trốn không xong nhìn hắn, trong suốt ướt át. Xuống chút nữa nhìn thấy trung y bạch quyền bao lấy thân mình nhỏ nhắn linh lung... Trước kia chỉ cảm thấy tiểu cô nương này rất gầy, nay xem ra cũng mạn diệu thanh tú...

Tiêu Đạc không biết thế nào liền cảm thấy cổ họng căng thẳng, cả người dường như bị ngọn lửa nhỏ từ từ thiêu đốt, bắt đầu chậm rãi nóng lên, thậm chí thân thể mỗi một chỗ đều bắt đầu căng thẳng.

Điều này đối với hắn mà nói kỳ thật là xa lạ, xa lạ đến mức hắn thậm chí cảm thấy chính mình sinh bệnh.

Hắn yết hầu gật gật, khẽ ho nhẹ hạ che giấu thân thể chính mình không được tự nhiên, ánh mắt chuyển tới, trên mặt lại càng phiếm lạnh.

”Ngươi, đi ra ngoài.”

Hắn hạ lệnh như vậy.

Ai? Ai phải đi ra ngoài?

Ở đây ba người, Ninh Phi, đại phu đều về mặt mơ hồ.

A Nghiên hai mắt đầm lệ mông lung ý thức được cái gì, ngã khỏi sạp đi xuống.

Nàng muốn đi ra ngoài, người nên đi ra ngoài nhất chính là nàng!

Ai biết nàng vừa động một chút, cả người trước mắt biến thành màu đen, lao đảo một cái, suýt nữa té xỉu tại chỗ, may mắn Tiêu Đạc bên cạnh, về mặt lạnh như băng cùng ghét bỏ, một cánh tay dài đỡ lấy nàng.

Ninh Phi cùng đại phu ý thức được cái gì, nhìn nhau, đều xoay người cuộn xéo.

Nguyên lai thật sự nên đi ra ngoài là bọn hắn! !

Thân thể nhỏ tíh tế hương nhuyễn run run tựa vào trong ngực mình, cách lớp vải bạch quỳn giống như một con mèo nhỏ đáng thương cọ cọ thân thể của mình, làm cho trong lòng Tiêu Đạc bắt đầu có vô số ngọn lửa nhỏ nơi nơi tán loạn.

Cứ việc thân thể trong lòng này ướt sũng thấm lạnh, cứ việc mơ hồ dường như vẫn có chút hương vị khiến hần lạnh nhạt, bất quá hần nhưng lại có thể ngửi được một cỗ hương thơm thân nhiên, giống như đêm khuya khi tỉnh mộng ngẫu nhiên lưu lại hương vị ở chớp mũi, làm cho người ta lưu luyến, làm cho người ta buồn bã thất thần, lại làm cho người ta không thể nào truy tìm.

Hần cúi đầu, con ngươi hẹp dài sâu như Đông hải, lóe ra ánh sáng đen tối khó hiểu.

”Ngươi nếu còn dám động, ta lập tức để Phi Thiên mổ mắt ngươi.” thanh âm Tiêu Đạc âm lãnh kiềm nén vang lên.

”Ta, ta không động...” A Nghiên kỳ thật cảm thấy lạnh.

Rất lạnh a, nàng bức thiết cần một cái ổ chăn ấm áp, nhưng nàng lại bị giam cầm trong lòng nam nhân đáng sợ ở đây.

Đừng tưởng rằng tránh ở trong lòng nam nhân nàng có thể cảm nhận được “hoi thở hần cực nóng trong ngực dày rộng kia”, căn bản không có chuyện kia, nàng chỉ cảm thấy lạnh như băng thấu xương!

Trên đời này làm sao có thể có một người nam nhân như vậy, giống một cái vết nứt thời khắc tan nát ra hoì thở trời đông giá rét?

Nàng run run môi, ủy khuất nói: “Ta có thể tiếp tục nằm xuống sao?”

”Không thể.” Hần quả quyết cự tuyệt, nhưng nâng tay lên, lại không biết từ nơi nào lấy ra một cái áo choàng, bọc lấy thân thể nàng run run.

A Nghiên nhất thời cảm thấy thoải mái hơn, bất quá từ trong đáy lòng nàng cũng không phải rất cảm kích, nàng thậm nghĩ cùng hần nói rõ quan hệ.

”Cửu gia, ta tuy rằng còn nhỏ, nhưng đến cùng là nữ nhi gia, ta cả người ướt đầm, ngươi còn ôm ta như vậy, sẽ làm hồng khuê dự của ta, nếu thanh danh ta bị hao tổn, A Căn ca ca nhà ta nhất định không cần ta nữa!”

A Căn ca ca...

Tiêu Đạc hơi nhích môi, híp con ngươi lại, thân nhiên nói: “Hần không phải đi phương bắc sao, nơi đó đang đánh nhau với Bắc Địch, có lẽ đã chết trận sa trường.”

”A? Thật vậy chăng?” Thật đáng thương A Căn ca ca a, hần nếu đã chết, chính mình chẳng phải là phải gả cho người khác? A Nghiên trong lòng cảm thấy thê lương.

”Ta có thể giúp hần xin ngân lượng trợ cấp.” Tiêu Đạc thấy bộ dáng nàng cực kỳ bi thương, hảo tâm an ủi như vậy. Ở trong lòng hần, A Căn ca ca gì đó đã là một người chết.

Đầu bếp nữ của hần a, làm sao có thể mãi nhớ thương nam nhân khác đâu?

**** một lát sau ****

A Nghiên bị tình huống bao vây hôn bất phụ thể, nàng mở to hai mắt cẩn thận quan sát hết thấy chung quanh.

Hiện tại, nàng, Cố A Nghiên, đang nằm trên giường nam nhân tôn quý vô cùng lại âm lãnh khủng bố kia.

giường nam nhân này cũng thật sạch sẽ a, đệm chăn không nhiễm hạt bụi nhỏ, băng ngọc làm thành gối đầu, còn có trên giường quây màn, đây là trường tơ vàng thiên tầm thượng đẳng, đồng ấm hạ mát, giá trị nghìn vàng.

Nàng đem thân thể toàn bộ trốn vào trong đệm chăn, hai cái tay vội nắm chặt góc chăn, chỉ lộ ra nửa đầu, con ngươi trong suốt giống như đá quý thật cẩn thận xem xét tình cảnh bên ngoài.

Cái nam nhân đáng sợ Tiêu Đạc kia đang ngồi trước cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ, chiếu vào trên mặt hần kia như được điều khắc tuần mỹ vô cùng, dường như vì hần cả người chìm trong một tầng vàng rực, càng có vẻ không giống người ở thế gian này.

A Nghiên nháy nháy mắt, nhấp môi nhỏ hơn ním dán trên đệm, bỗng nhiên đã nghĩ tới đời thứ sáu khiến nàng thương tâm muốn chết kia.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 25.2

Một đời đó, Thiên Châu thành đại oán ôn dịch, nàng không để ý an nguy của mình, còn tuổi nhỏ đi theo phụ thân vào Thiên Châu, cứu người, không biết tạo bao nhiêu phúc báo, cơ hồ được người coi là ngọc nữ hạ phàm, đem lại mỹ danh tiểu thần y Cố Nghiên.

thời điểm đó nàng kỳ thật cũng đã chờ mong, chết thì chết đi, nàng không xong, cũng chết lặng.

Nhưng mà lại chính là tại ngoài thành Thiên Châu, nàng gặp tiểu thiếu niên phong hoa tuyệt đại kia, hai tiểu hài tử trò chuyện với nhau thật vui.

thời điểm đó nàng thật ngu dốt a, thế nhưng không nhận ra thiếu niên tuyệt sắc này, kỳ thật chính là cừu địch mỗi đời của nàng — nam nhân năm đời đều hại nàng thâm lia trần.

Bất quá đây cũng không có gì kỳ quái, bởi vì chết năm đời, nàng vừa thấy hắc liên kinh hồn táng đảm, ở đâu có tâm tư đi thương thức cái gì dung mạo tuyệt thế, cho dù thấy được khuôn mặt kia, cũng chỉ thấy âm trầm.

Thử hỏi, dù Hắc Bạch Vô Thường có đẹp đến trời, thì mấy người có thể thương thức đâu?

Cho nên một lần kia, nàng hồ đồ không biết cùng tiểu thiếu niên thành bạn tốt, cũng trong lúc hai người tay cầm tay cùng nhau trở về thành, hoảng hốt gặp một số người đông như ong vò vẽ theo tới, sau đó những người đó rầm rầm rào rào quỳ gối trước mặt tiểu thiếu niên, miệng kêu Cừu hoàng tử.

Lúc đó nàng vừa nghe Cừu hoàng tử, cả người liền treo lên.

”Ngươi, ngươi là Cừu hoàng tử?”

”Đúng vậy, tuy rằng ta tuổi còn nhỏ, nhưng là đến cùng sinh ở hoàng gia, Thiên Châu ôn dịch, ta cố ý thỉnh cầu phụ hoàng tiến đến tìm hiểu, vì phụ hoàng phân ưu giải nạn, vì xã tắc mưu phúc.”

Còn tuổi nhỏ, nói đến nói đi cũng là đạo lý rõ ràng, hơn nữa ánh nắng rất tươi sáng, đây quả thực là hoàn toàn bất đồng với Cừu hoàng tử âm lãnh tàn bạo trong ấn tượng của nàng.

A Nghiên còn sót một tia hi vọng, thật cẩn thận thử: “Ngươi, ngươi gọi là A Nguyên?”

Hoàng tử nhỏ Tiểu Cừu lúc này đã phát hiện nàng khác thường, càng cầm chặt tay nàng, gật đầu nói: “Đúng vậy, ta nữ danh gọi là A Nguyên, đại danh, họ Tiêu tên Đặc.”

Thốt ra lời này xong, A Nghiên đang bị hắc cầm tay trực tiếp ngắt đi rồi.

Đúng vào lúc này, phụ thân của A Nghiên cũng tới, mang A Nghiên đi, còn Cừu hoàng tử thân là hoàng tử, cũng là có rất nhiều việc phải làm, trong lòng hắc nghi hoặc vì A Nghiên vừa rồi khác thường, bất quá đến cùng rồi đi trước, vừa lo lắng A Nghiên không hiểu sao té xỉu, vừa nghĩ chờ lần sau lại gặp lại A Nghiên, nhất định phải hỏi cho mình bạch.

Nhưng hắc tính toán triệt để thất bại, bởi vì A Nghiên khi biết chính mình trong lúc vô ý gặp hung thần ác sát tương lai, trực tiếp gói đồ suốt đêm chạy trốn.

Trốn chạy đến chân trời góc biển, nàng cũng muốn.

Cho dù đây là số mệnh gặp lại, cho dù loại giấy dựa này không hề có hi vọng, nàng cũng muốn cùng vận mệnh liều chết phản kháng đến cùng.

Từ đó, nàng bắt đầu trở nên bình thường, lưu lạc thiên nhai, hành y tế thế, lại cũng không lưu tên họ.

Nàng giống như lục bình, cũng không dám ở một chỗ quá mười ngày.

Mãi cho đến một ngày như vậy, lúc nàng lưng đeo sọt hự hự leo núi hái thuốc, một đôi quan ủng chặn đường nàng đi.

Người đến là một nam nhân tướng mạo bình thường.

”Nghe nói ngươi là thần y.”

”Ta không phải thần y.”

”Ngươi là Nghiêm Cố đi?” (lúc đó nàng đã cải danh đổi họ thành Nghiêm Cố, Nghiêm Cố, Cố Nghiên, chính là đọc ngược)

”Ta không phải Nghiêm Cố!”

”Ngươi... Là đại phu đi?”

”Không không ta không phải đại phu!”

”Vậy thuốc trên lưng ngươi?”

”Ta là người trồng thuốc, chữ to không biết lại càng không biết y thuật, đây là hái thuốc bán cho đại phu !”

Trầm mặc một lát, đối phương rốt cục nói:

”Hào, ta đây đi tìm người khác.”

A Nghiên nhẹ nhàng thờ ra.

Ai biết đối phương lại chợt xoay người, lạnh lùng nói: “Nghiêm Cố!”

A Nghiên sắc mặt đại biến, biến rồi, ra về bình tĩnh nói: “Gọi cái gì mà gọi?”

Đối phương cũng đã tính trước kỹ càng: “Ngươi chính là Nghiêm Cố.”

A Nghiên kiên trì nói: “Ta thực không phải.”

”Theo ta đi.”

”Không đi.”

”Không đi cũng phải đi.”

A Nghiên nghe thế , vội bỏ chạy, chạy thật nhanh, giống như phía sau có một con sói đuổi theo nàng.

Đối phương không chút hoang mang, ném ra một sợi dây thừng tóm được A Nghiên.

Sợi dây thừng kia trực tiếp trói A Nghiên tại chỗ.

Mẹ nó, trực tiếp cắn một miếng cổ.

Người này công phu rất cao, tuyệt đối không phải người bình thường a!

Đối phương thẳng tắp đi tới bên cạnh nàng:

”gia chủ ta trúng độc, cần phải có người giải độc, thỉnh cô nương thu xếp công việc đi một chuyến. Cứu người một mạng bằng xây phủ đồ bảy cấp, huống chi gia chủ ta thân phận phi phàm, nếu cô nương có thể cứu, ngày sau chắc chắn báo ơn thật lớn.”

A Nghiên khóc không ra nước mắt, đem mặt chôn ở trong bụi cỏ không đồng ý ngẩng lên: “Ta không đi.”

Nhưng mà đối phương căn bản không nghe, tóm lấy đai lưng nàng trực tiếp vội vàng chạy xuống núi.

chủ tử người này đương nhiên là oan gia mấy đời mấy kiếp của nàng, Tiêu Đạc.

Mấy năm không thấy, gặp lại Tiêu Đạc, hấn cũng đã thay đổi rất nhiều.

Khuôn mặt mơ hồ dường như có bộ dáng thiếu niên, dung mạo tuyệt đại, ngọc thụ lâm phong, tôn quý phi phàm, nhưng mà hấn mặt mày hơi thô cũng đã thay đổi.

Hắn trở nên đông lạnh điêu tàn, một ánh mắt cũng có thể làm cho người ta không rét mà run, cả người tản ra một loại hơi thở lạnh như băng.

hắn ngồi trên sập, nâng con ngươi hẹp dài, ánh mắt hơi trào phúng quét về phía A Nghiên vừa vào cửa.

”Phi Tuyết, đây là thần y ngươi tìm?”

Hắn trong mắt đều là xem thường, hiển nhiên coi A Nghiên là thành bọn giang hồ bịp bợm lừa gạt.

Này cũng khó trách hắn sẽ nghĩ như vậy, lúc đó A Nghiên mặc áo choàng màu vàng đất, bởi vì nhiều năm bên ngoài, thậm chí lên núi hái thuốc, trên mặt giống như trứng cháy đen nhem, huống chi trên bộ mặt đó còn dính theo mấy cọng cỏ đuôi chó đọng đưa.

bộ dáng này, thật sự là cùng thần y trong truyền thuyết cách nhau khá xa.

Hắn thậm chí không nhận ra đây là tiểu cô nương mười mấy năm trước hắn từng nắm tay luyến tiếc buông ra.

”Trên người ta trúng độc, sống không quá ba ngày.” Hắn nói với nàng như vậy.

Nàng cúi đầu, yên lặng nghĩ, xúng đáng...

”Trị không hết độc của ta, ngươi cũng theo ta cùng chết đi.” Lúc hắn nói như vậy, trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân lại nổi lên loại cười lạnh trào phúng,

trong con người cũng có mặt mờ sâu không thấy đáy.

Lúc nghe tới chữ chết, nàng rớt cục nhện không được ngẩng đầu lên.

Có đôi khi nàng thật là kỳ quái, đến cùng là vận mệnh thế nào, không nên để nàng cùng nam nhân này trong sinh và tử thắt một nút thắt.

Nàng ngửa mặt dừng cảm nhìn nam nhân trước mặt giống như diêm la đáng sợ.

”Vì sao người muốn giết ta?”

Ngồi ở trên sạp Tiêu Đặc đột nhiên nhìn thấy trên khuôn mặt trắng nhợt kia lại có một đôi con ngươi trong suốt thấy đáy, trong con ngươi đó mang theo nồng đậm không cam lòng, cứ như vậy thốt ra chất vấn.

Hắn hơi run sợ, sau đó liền nhủ mảy, cười lạnh: “Bóp chết một con kiến, cần lý do sao?”

A Nghiên vì chuyện đã chết năm lần mà buồn bực, nay cố lấy dũng khí, nhưng lại được một đáp án như vậy.

Đúng vậy, bóp chết một con kiến, có đôi khi không cần thiết lý do, có lẽ chính là thuận tay, có lẽ chính là tâm tình không tốt mà thôi.

Dù sao bóp chết một con kiến là sự tình dễ dàng như vậy.

A Nghiên rầu rĩ cúi đầu, không bao giờ muốn nói thêm một câu nào nữa.

Nàng bị bắt đi giải độc chữa bệnh cho Tiêu Đặc.

Kỳ thật nàng càng muốn trực tiếp làm thịt Tiêu Đặc, nhưng chung quanh một đám cấp dưới như hổ rình mồi xem nàng, còn có mấy đại phu muốn cùng nàng thảo luận biện pháp giải độc, nàng nếu thực động cân não, sợ là trực tiếp bị đâm một đao trước.

A Nghiên liền thực sự bắt đầu giải độc cho hắn, nàng đến cùng là về y thuật rất được thiên phú, hai ngày hai đêm không ngủ, rốt cục nghiên cứu ra một biện pháp giải độc, mặc dù không triệt để giải hết độc, nhưng cũng tạm thời không phải lo về tính mạng.

Bởi vì nàng coi như là lập công lớn, đám cấp dưới kia cuối cùng thả lỏng cảnh giác, bọn họ tôn xưng nàng là thần y, cho nàng cầm y ngọc thực, cũng không dám mất lạnh đối với nàng nữa.

Nàng mượn cơ hội yêu cầu tự mình chăm sóc thân thể Cửu hoàng tử, đám cấp dưới kia cũng đáp ứng.

Nàng lúc đó thừa dịp này, bắt đầu ở trong thức ăn của Cửu hoàng tử hạ độc mạn tính, cái loại độc này nàng đặt tên là “Mím cười mười chín ngày”, ý tứ là, trúng phải độc này, có thể không chết sống qua mười chín ngày, nhưng đến ngày thứ mười chín, nếu không dùng giải dược, như vậy ngày hai mươi hẳn phải chết.

Nàng quyết đoán hạ loại độc này cho hắn, lặng yên không một tiếng động, không có người phát hiện.

Lúc nàng hạ độc như vậy, trong đầu cũng từng chợt lóe qua cảnh tượng tốt đẹp kia, thời điểm hắn còn nhỏ, cũng đã sinh ra tuần mỹ tuyệt luân, cứ như vậy dùng con người ôn hòa mím cười nhìn nàng, nắm tay nàng, thế nào cũng không chịu buông ra.

Bất quá một màn này rất nhanh đã bị năm đời chết thảm bao phủ hết.

Hắn đó là không giết người ta, người ta chung quy cũng vì hắn mà chết.

Chính mình hiện tại hạ độc với hắn, không oán.

Huống chi, tiểu thiếu niên từng nắm tay nàng kỳ thật đã không còn, hắn trưởng thành thô bạo, coi mạng người như cỏ rác.

Lúc hạ độc hắn một khắc kia, nàng liền triệt để bình tĩnh lại, giống như lão già bà mụ từ nay về sau ở bên người hắn.

Kia một chuỗi ngày thật sự là lòng tràn đầy hạnh phúc, xem dung nhan hắn tuần mỹ tuyệt luân, mày kiếm bay xéo anh tuấn khí thế, cùng với hai tròng mắt âm trầm lạnh như băng, nghĩ đến hắn không lâu sắp chết vào tay mình, nàng liền nổi lên một loại vui sướng không thể ức chế.

Một ngày lại một ngày, mặt trời mọc mặt trời lặn, nàng vẫn luôn luôn cùng hắn.

Nàng đếm trên đầu ngón tay mấy ngày còn lại, cuối cùng đếm tới ngày mười tám.

ban đêm ngày đó, cũng là một cái đêm buổi tối trời mát như vậy, hắn nằm nghiêng ở trên sạp, nhìn trăng sáng treo cao trên trời, cũng không nói chuyện, cứ như vậy mím môi yên lặng xem chằm chằm xa xôi.

A Nghiên cao hứng phấn chấn hầu hạ ở bên cạnh hắn, khóe môi không thể ức chế lộ ra nụ cười.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên mở miệng.

”Ngươi hôm nay thật cao hứng?”

”Có, có một chút...”

”Vì sao?” Hần thanh âm bình tĩnh không gợn sóng.

”Cũng, cũng không có gì...” Này thế nhưng muốn cho nàng không biết xấu hổ nói ra miệng, bởi vì ngươi phải chết, cho nên ta cao hứng đến độ ngủ không yên sao?

Nàng nói không nên lời là nguyên do gì, bất quá cũng may, hắn không hỏi tiếp.

Vì thế nàng càng dè dặt cẩn thận, cứ như vậy cúi đầu theo dõi hắn.

Lúc này trong bụi cỏ vang lên tiếng dế kêu, ngày hè mát gió thổi qua, trong viện yên tĩnh an tường, mà ngay trên sạp trúc, ánh trăng sáng tỏ giống như một khối sa màu bạc phủ trên dung mạo tuyệt thế của hắn, hắn khép hai tròng mắt lại, lông mi thon dài.

Không biết vì sao, nàng nhìn bộ dáng hắn yên tĩnh ngủ, nhưng lại cảm thấy trên khuôn mặt kia có vài phần thanh lãnh tịch mịch.

Trong lòng nàng vừa khéo, lại nhớ tới thiếu niên mới mười tuổi kia.

thời điểm hắn còn nhỏ như vậy, tính tình so với hiện tại hoàn toàn không giống.

Mấy năm nay, hắn đến cùng phát sinh chuyện gì, lại biến thành bộ dáng hôm nay?

Đang lúc nghĩ như vậy, hắn hơi hơi nhếch môi mỉm cười, thanh âm khàn khàn, đậm thanh nói: “Nghiêm thân y, kỳ thật ngươi có đôi khi sẽ làm ta nhớ tới một cố nhân.”

”Ngà?” A Nghiên nhất thời tim đập gia tốc.

”Bất quá ngươi không phải nàng.” Hắn nói như vậy.

”Nàng, nàng hiện tại ở đâu?” A Nghiên nắm chặt góc áo, tận lực khắc chế kinh hoàng, ra vẻ bình tĩnh hỏi như vậy.

”Không biết.” Lúc hắn nói ra mấy chữ này, thanh âm bình tĩnh, không thêm quan tâm.

A Nghiên hít một hơi thật sâu, yên lặng nhắm mắt lại, không nói chuyện nữa.

Lúc này lại một trận gió thổi qua đình viện nhỏ nhỏ này, không biết không rõ truyền đến thanh âm hài đồng chơi đùa trong viện, theo đó còn có mùi hoa sơn chi dễ ngửi.

Nằm ở trên sạp nam nhân bỗng nhiên như có như không nỉ non nói: “Người ta căn bản không muốn gặp ta, ta vì sao còn phải đi tìm nàng...”

Trong thanh âm là nồng đậm cô đơn cùng bất đắc dĩ, thật giống như... thật giống như hắn là một con chó nhỏ đáng thương, đã bị chủ nhân vô tình từ bỏ.

A Nghiên một khắc kia, dường như nghe được tiếng tim mình vỡ ra.

Hắn phải chết.

Vĩnh viễn cũng không thấy được người hắn muốn tìm.

Một loại chất lỏng ướt át lướt qua gương mặt nàng, nàng lau đi, dĩ nhiên là lệ.

Nàng đến cùng là mềm lòng, đối với một cá sấu hung tàn lưu nước mắt sao?

Nàng thống khổ ngồi xổm xuống, mặt đã không còn huyết sắc.

Ngoài nàng cùng cha mẹ, không có ai biết, nàng từ nhỏ trái tim có tật, vốn không nên quá mức kích động, quá mừng rỡ đau buồn sẽ lấy mạng nàng.

Nàng run run môi, trong hai mắt đầm lệ mông lung nhìn nam nhân kia nằm ở trên sạp trúc.

Đêm dài như nước, trăng sáng quanh què, gió thổi không lưu luyến, chỉ có liềm đăng trên mái nhà nhẹ nhàng lay động, ở trên khuôn mặt hắn tôn quý lạnh lùng rơi xuống bóng ma tịch mịch.

Hắn mệt mỏi, đang ngủ, có lẽ ngày mai sẽ không tỉnh lại.

Nàng đang thống khổ hít thở không thông, giãy dụa dùng một tia khí lực cuối cùng, muốn chạm vào gương mặt hắn đầy tịch mịch kia, lại chung quy không thể.

Đời này, nàng lại chết, vẫn là vì hấn mà chết.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, tựa hồ cũng không thể hoàn toàn trách hấn.

A Nghiên cánh tay không lực buông xuống, cả người như núi ngọc không chống đỡ nổi ngã xuống.

Trong một tia ý thức mơ hồ cuối cùng, nàng tỉnh táo nghe được tiếng nam nhân ngủ ở trên sập trúc đang ní non.

“A Nghiên...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Mỹ Nam Kế Của Hấn

Đời thứ sáu A Nghiên cũng biết, mình chết dường như thực sự không thể tính trên đầu Tiêu Đặc, nếu không phải chính mình tim có tật, căn bản sẽ không chết.

Nhưng đến đời thứ bảy, lúc nàng một lần nữa gửi hồn người sống vào một đứa bé sơ sinh oa oa khóc kêu từ trong bụng mẹ chui ra, nàng thật sự bất đắc dĩ.

Thật là có chút phiền, nhiều lần như vậy, mỗi một lần đều có người kinh hãi vây quanh, mỗi một lần đều ôm nàng khen giống hệt bộ dạng “Cha mẹ”, còn khen nàng đôi mắt nhỏ có tinh thần như thế nào.

Những người này sao không thể đổi một phương thức nói chuyện khác, thế nào cứ phải ngàn bài một điệu như thế?

Bé sơ sinh cũng biết phiền nha! Lỗ tai cũng kén nghe a !

Cho nên nàng cần phải tránh Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc là đại phiêu dân (đồ trứng thối) tâm cơ thâm trầm, hấn thật lắm trò, vì để cho mình chết, thật sự là các loại biện pháp đều nghĩ ra được, hơn nữa cũng không cùng một dạng.

Xem đi, đến mỹ nam kế cũng đem ra dùng !

Thật sự là — cái này còn có thể nhịn thì còn gì không thể nhịn!

A Nghiên cứ như vậy thất lạc suốt một tháng, đến cười cũng không cười một chút, mãi cho đến lúc đầy tháng, nàng rốt cục nghĩ thông suốt.

chết ở đời thứ sáu kỳ thật có thể lý giải, chuyện này ít nhất cho nàng khắc sâu một giáo huấn, phòng cháy, phòng cướp, phòng Tiêu Đặc, về sau phạm là giống đực không có điểm nào dễ coi, cho dù là nuôi, cũng phải rời xa, nói không chừng chính là Tiêu Đặc biến thành.

Suy nghĩ cẩn thận nàng hé môi cười một tiếng, trong tiếng cười này, ngọt tinh thuần, không biết kinh điểm bao nhiêu lão gia phu nhân chung quanh.

Mọi người kinh hô: “Xem đứa nhỏ này, ai nói nàng không cười, nhìn xem đang cười đâu, thật sự là bộ dáng tốt!”

Từ đây, vừa mới trắng tròn mỹ danh A Nghiên truyền xa!

Tiêu Đặc đi tới bên giường của mình, xem trong mắt A Nghiên rung rung, ngồi ngơ ngác ở đó, trong mắt một mảnh hồi ức mờ mịt, hấn nhìn nửa ngày như vậy, rốt cục hơi hơi nhíu mày, khẽ mở môi mỏng, khàn giọng hỏi: “Người thực không cần đại phu sao?”

A Nghiên trong giây lát tỉnh lại từ hồi ức, dùng cặp mắt to còn trầm mê trong “Ta là bé sơ sinh đầy tháng” ngây thơ không biết, kinh ngạc nhìn Tiêu Đặc.

Rất nhanh, nàng tỉnh ngộ lại.

“Cám ơn Cửu gia, nhưng ta thực sự đại phu!” Nói đến đây, trong lòng nàng lại nhớ tới vì bệnh tim phát tác mà chết khổ.

Lúc này đây, nàng nhất định phải độc chết hấn, hơn nữa kiên quyết không thể để mạng mình bồi theo!

Nếu nói nàng sống tám đời tiếc nuôi lớn nhất là cái gì, kia nhất định là không thể tận mắt thấy nam nhân đáng giận kia chết ở trước mặt mình — nàng

thậm chí không biết, hẳn sau này đến cùng có chết không?

Trước kia nàng chắc chắn hẳn đã chết, bị chính mình hại chết, tuy rằng so với chính mình chết chậm một ngày, nhưng đến cùng là đã chết. Nhưng bây giờ, nàng có chút không xác định.

Vì sao chính là một khối gà chiên vùng mật ong thơm ngon nàng đặc biệt điều chế có thể làm cho mình thượng thổ hạ tã, đau bụng như xoắn, nhưng hẳn rõ ràng ăn nhiều như vậy lại không chút nào có tác dụng gì?

Hắn là người sao, thực là người sao? !

Tiêu Đạc hiển nhiên cũng phát hiện nàng khác thường, hẳn hơi hơi cúi thân hình thon dài cao ngất, như người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, ngưng mắt nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn phô ra vẻ biến ảo phong phú.

“Người đang nghĩ cái gì?” trong thanh âm khàn khàn thậm chí mang theo vài phần nhu hòa.

“Ta nghiền ngẫm trù nghệ, mười năm tinh lực tôi luyện, mất hai cái canh giờ ti mi chế biến mới ra món gà chiên vùng mật ong.”

“Cái kia vị thật không tệ.” Tiêu Đạc thật sự là cho A Nghiên mặt mũi.

“Người cũng cảm thấy ăn ngon lắm a?” A Nghiên cẩn thận thử.

“Ta thực thích, ngày mai lại làm đi.” Tiêu Đạc hầu kết giắt giắt phi thường khả nghi, dường như đang nuốt nước miếng.

“Trong phòng bếp còn lại một ít đi?” A Nghiên con mắt chuyển a chuyển tiếp tục thử.

“Không còn.” Tiêu Đạc phi thường khẳng định chuyện này.

“Àn? Ta nhớ là còn một mâm...” A Nghiên nhớ rất rõ ràng a.

“một mâm đó... Cũng bị ta ăn hết.” Tiêu Đạc thanh âm thấp mà thông thả, ngữ khí là vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Đều ăn a...” A Nghiên ngửa mặt nhìn hắn, không nghĩ tới cái người này tham ăn như vậy, giống hệt một tiểu hài tử tham ăn.

Theo góc độ của nàng có thể nhìn thấy cảm người này, hẳn sinh ra đẹp mắt, cảm cũng có mị lực, trên đời này làm sao có thể có cái cảm đẹp mắt như vậy đâu? Đẹp mắt như vậy làm sao có thể sinh ra ở trên người kẻ thù đâu?

A Nghiên đang nhìn đến nhập thần, đột nhiên trong lúc đó nhớ tới giáo huấn đời thứ sáu, vội vàng dời ánh mắt đi, cúi đầu.

Phi, này rõ ràng là xấu, xấu đến chết!

“Cửu gia đã thích ăn, ta đây ngày mai lại làm cho Cửu gia đi!” Đương nhiên phải làm, mỗi ngày làm, mỗi ngày ăn, cho dù thân mình người làm bằng sắt đúc thành, ta cũng không tin người ăn không chết.

Tiêu Đạc mặt mày nổi lên mỉm cười, buồn cười nhìn A Nghiên xấu hổ trên giường.

“Chờ người hết bệnh rồi nói.”

Hắn còn thực săn sóc a, A Nghiên trong lòng thế nhưng nổi lên một tia cảm động.

“Người hiện tại thối như vậy, còn đang bệnh, làm ra đồ ăn nhất định không thể ăn.”

Kết quả hắn nói câu tiếp theo, trực tiếp đập nát bong bóng trong lòng A Nghiên.

Ta phi, vẫn là người ăn cho chết đi!

“Ta sẽ bảo thôn trang lại đưa xuống mấy con gà tam hoàng ngày hôm qua.”

Đêm nay, A Nghiên nhọc lòng cân nhắc tiếp tục hạ độc Tiêu Đạc như thế nào, cái “Mỉm cười mười chín ngày” đời trước kia có thể dùng lại, bất quá được liệu điều phối không dễ dàng tìm được. Đời trước nàng là thần y, trên người tự nhiên sẽ mang theo một ít dược thảo quý hiếm kỳ lạ, đời này cũng không có cách nào lấy được.

Vì thế nàng bắt đầu phát động đầu óc, nghĩ xem sửa lại cái phối phương thế nào, chẳng sợ nhất thời không thể độc chết, cũng phải làm cho một nửa người tê liệt hoặc là tàn tật vô năng.

Tóm lại không thể để hắn đắc ý !

Như thế suy nghĩ vẩn vơ một đêm, nàng rút cục tỉnh lại, một đôi vành mắt biến thành màu đen.

Ra khỏi phòng, đi vào sân, người nào nhìn thấy mắt nàng đều tràn ngập kính sợ, thật giống như nàng trong một đêm có thêm ba tay sáu chân.

Ách...

Nàng nâng tay sờ sờ mặt mình: “Phát sinh chuyện gì sao?”

Trên mặt cũng không bản a.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cúi đầu, cung kính nói: “A Nghiên cô nương, không có gì.”

A Nghiên sâu sắc cảm giác được, nàng lần này nói chuyện với mình, đằng sau còn bỏ thêm hai chữ cô nương, có vẻ cực kì kính trọng, trước kia cũng không phải như vậy a.

A Nghiên nghiêng đầu đánh giá nàng: “Hạ Hầu tỷ tỷ, ngươi tại sao bỗng nhiên thay đổi đâu?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt tự nhiên minh bạch ý tứ trong lời A Nghiên nói, nàng nhìn A Nghiên trong ánh mắt có một tia nghiền ngẫm: “Ta không thay đổi, chính là A Nghiên cô nương.”

Lời này thật sự là quá mức huyền diệu, tràn ngập thiên cơ. Nếu A Nghiên thật sự là cô nương gốc ở nông thôn chữ to không biết, cũng không đến mức mơ hồ.

Bất quá cũng may A Nghiên không phải.

A Nghiên lại nhìn nhìn Mạnh Hán bên cạnh cúi đầu đến nhìn cũng không dám nhìn mình, nhất thời đưa ra một cái kết luận.

Bọn họ nhất định là hiểu lầm.

Mình ngủ ở trên giường Tiêu Đặc một đêm, bọn họ nhất định cho rằng mình đã hiến thân cho Tiêu Đặc, làm nha hoàn thông phòng của hắn.

Người khác hiểu lầm cũng thôi, nhưng A Nghiên không muốn để Hạ Hầu Kiều Nguyệt hiểu lầm, rồi tưởng rằng mình muốn cướp bát com của nàng a.

Vì thế nàng đi qua, chân thành nói: “Hạ Hầu tỷ tỷ, sự tình không phải như ngươi nghĩ.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt yên lặng nhìn A Nghiên nửa ngày, cuối cùng bên môi nở nụ cười, nhún mày nói: “A Nghiên cô nương làm sao mà biết ta nghĩ thế nào?”

A Nghiên nghe nói như thế, bỗng chốc không nói chuyện nổi.

Loại chuyện này, càng bôi càng đen, càng giải thích người khác càng hiểu lầm, nàng lại không thể lờ kéo Tiêu Đặc bắt hắn giải thích cho người khác đi?

Cho nên A Nghiên cái gì cũng không nói, dù sao thoát nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt cũng không có bộ dáng tức giận, vì thế liền nói sang chuyện khác, thuận miệng hỏi: “Hôm nay Cửu gia dùng xong đồ ăn sáng sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cúi đầu cười nói: “Đã dùng qua, là Hà Tiểu Khởi làm đồ ăn sáng, A Nghiên cô nương còn chưa dùng đồ ăn sáng đi, ta đã phái người đi lấy.”

A Nghiên nghe xong lời này, thật sự là như tắm gió xuân, nếu không tại sao cái loại âm lãnh khủng bố người khác như Tiêu Đặc thế nào cũng chỉ thích dùng Hạ Hầu Kiều Nguyệt làm thị nữ, nguyên lai nàng muốn chiếu cố một người, thật sự là sẽ làm người ta thoải mái!

—— năm đó nàng là nam nhi, sao không biết đi tìm một thị nữ tốt như vậy hầu hạ cho thoải mái đâu?

Nàng vội vã cười gạt đầu: “Tốt, ta thật đúng lúc đang đói bụng đâu!”

Vừa nói đến đây, người Hạ Hầu Kiều Nguyệt phân phó đi lấy đồ ăn sáng cũng tới, vừa thấy, nhưng hơi có chút giật mình, đều là trước đây chính mình đã từng làm cho Tiêu Đặc, có một chút phong cách sáng tạo độc đáo của chính mình, nay cũng bị bắt chước làm ra.

Trong đầu nàng hiện ra đôi mắt nhỏ quật cường của Hà Tiểu Khởi, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Người này một bộ dáng khinh thường mình, kỳ thật ngầm vọng trộm học mình đi!

Ha ha!

Dùng xong đồ ăn sáng, A Nghiên thoải mái đuổi người, tính toán tiếp tục trừ tính kế hoạch to lớn “Hại chết Tiêu Đặc”, ai biết Ninh Phi lại tới.

“Cửu gia phân phó người đến sau núi.”

”Phía sau núi? Đi làm cái gì?”A Nghiên nhớ được tình cảnh chính mình bị hất ném vào nước đầu, không rét mà run a!

”Không biết.” Ninh Phi duy nhất lộ ra ánh mắt, vẻ mặt không biết có gì, mặt nạ sắt đen lóng lánh.

”Hào, ta hẳn là phải đi.” Nếu muốn đối phó một địch nhân, đầu tiên là phải hiểu biết hẳn.

A Nghiên sâu sắc cảm thấy công phu của mình trước kia không đủ.

Hiện tại nàng biết rõ núi có hồ, lại cứ hướng núi có hồ mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: A Nghiên Bắt Cá

Một đường đi theo Ninh Phi đến phía sau núi, A Nghiên trong lòng suy nghĩ liên miên không biết bao nhiêu chủ ý, nhưng thực sự đến phía sau núi, nàng không khỏi kinh hãi.

Nàng rõ ràng nhớ được phía sau núi này hẳn là non xanh nước biếc, hiện tại đúng lúc cuối mùa thu, lá rụng rục rờ ngũ sắc tung bay, nâng vấy đi giữa núi rừng, cảm thụ được dưới chân rung động lá rụng tuôn rơi, sẽ làm người ta có nhân ý nhập thiền.

Nhưng hiện tại, hết thấy thế nhưng đều thay đổi.

Vì vậy từng là nơi thanh tĩnh tao nhã chim hót hoa thơm lá rụng rục rờ, hiện tại nơi nơi đều là phân gà.

Không cần thậm, dẫm một bước là chạm phải phân gà, muốn buồn lòng bao nhiêu thì có bấy nhiêu khó chịu.

Mà trong rừng, bên trong bụi cỏ có lá rụng, từng con từng con gà tam hoàng mũm mĩm đang lén lút nghiêng đầu quan sát A Nghiên, dường như A Nghiên là người từ ngoài đến xâm nhập vào địa bàn nhà chúng nó.

Một câu thôi, nơi này biến thành một cái sân nuôi gà.

Ninh Phi nhìn A Nghiên khiếp sợ không khép nổi miệng, giải thích: “Cửu gia chúng ta lệnh cho chúng ta nuôi gà tam hoàng, Mạnh Hán suốt đêm thu thập trong thôn trang ở phạm vi một trăm dặm quanh đây, nay trên núi này ít nhất cũng có ba trăm con gà tam hoàng.”

Đáng thương Mạnh Hán, bây giờ người còn đầy mùi phân gà, Ninh Phi nghĩ, không khỏi âm thầm may mắn.

Đúng lúc này, nam nhân tuấn mỹ mặc áo trắng tóc đen khoác áo choàng xuất hiện, mi mắt dài khép hờ hơi hơi mở ra, bên môi giữ một chút cười: “Nhìn người này, thật ngốc.”

Nói đến đây, hắn nâng tay lên, giúp A Nghiên khép lại cái miệng còn đang há ra.

”Thật nhiều gà tam hoàng...”A Nghiên còn bị quây trong cảm giác không thể tưởng tượng được.

Nàng kỳ thật đã đoán được, hẳn nhất định lại là đương kim Cửu hoàng tử thôi! Đây cũng không có gì kỳ quái !

Nhưng đường đường là Cửu hoàng tử, vì một món gà chiên vùng mật ong, trong một đêm làm cho một tòa viện thiền ý mường phần phía sau núi biến thành nơi nuôi gà?

Hắn, hắn tính toán ăn đến năm nào tháng nào?

Chính mình chẳng lẽ làm gà chiên vùng mật ong cho hắn cả đời?

Bất quá A Nghiên nghĩ lại một lần, bỗng nhiên hiểu được, trên mặt nhất thời lộ ra kinh hãi.

gà chiên vùng mật ong thơm ngon nổi tiếng thật tốt! Ăn ăn không sai biệt lắm cũng sẽ chết !

Nhất thời nàng hưng phấn lên: “Ngày mai làm gà vùng cho người, ngày kia làm gà cúc hoa cho người, ngày kia làm gà nấu mặn cho người, ngày kia nữa làm gà gạo nếp cho người!”

gà chiên vùng ăn độc chết, gà cúc hoa ăn cũng chết, gà nấu mặn ăn bị kiết lỵ, gà gạo nếp ăn sẽ đau bụng, dù sao không có cái nào tốt, đến lúc đó nàng lại cho thêm được thảo thích hợp khác, biện pháp này thật tốt quá!

Tiêu Đạc thấy nàng một khuôn mặt nhỏ nhắn đều sáng lên, trong mắt lại bắn ra sáng rọi động lòng người, cũng cảm thấy trong lòng sáng khoái, bên môi càng dần theo một chút cười: “Đi, theo ta đi đến suối một chút.”

A Nghiên vui vẻ gật đầu thật mạnh!

Nàng định nhân cơ hội hái chút cỏ dại có thể lợi dụng!

Dọc đường đi, Tiêu Đạc dẫn A Nghiên tới phía trước, Ninh Phi chắn phía trước mở đường. Bởi vì thường thường có long gà bay đầy trời cùng với đám gà tam hoàng bị dọa sợ chung quanh bay lung tung ra.

A Nghiên xem một màn này, nhất thời cảm thấy Tiêu Đạc hẳn là tiện thể nuôi mấy con chó, có thể biến thành “Gà bay chó sủa”.

Ba người xuyên qua một bụi cỏ, cuối cùng đi tới bên dòng suối nhỏ.

A Nghiên đến đây mới phát hiện, nguyên tới nơi này đã chuẩn bị tốt bàn trúc cùng ghế trúc, còn có cần câu cá đang chờ, hẳn đúng là muốn ở trong này câu cá a.

A Nghiên buồn bực nhìn đám gà kia: “Có chúng nó ở đây, người có thể câu được cá sao?”

Tiêu Đạc mất lạnh quét qua đám gà, đạm thanh ra lệnh: “Khiến chúng nó rời đi.”

Ninh Phi tuân lệnh, cầm kiếm lên tự đi đuổi gà.

A Nghiên cũng là từng làm thiếu niên tướng quân, văn thao vũ lược các kiểu kỹ năng nàng đều biết, đến đời này ngay cả thể chất hạn chế cũng không biết võ nghệ, nhưng nhân lực vẫn còn, tự nhiên nhìn ra Ninh Phi này thân thủ không tầm thường. Đừng nói cái khác, chính là hẳn múa bộ kiếm pháp kia, vừa thấy đã biết không phải là chiêu thức giang hồ nhân sĩ tùy tiện đùa giỡn, tất nhiên là danh gia truyền lại.

Hắn nhưng lại dùng kiếm pháp tinh diệu như vậy để đuổi gà.

A Nghiên triệt để không biết nói gì cho phải.

Đội hẳn múa một phen, gà đều chạy hết, chỉ còn lại đám lông gà, vị Cửu gia Tiêu Đạc tôn quý này cũng bắt đầu muốn câu cá.

Hắn ngồi ở ghế trúc, cầm cần bắt đầu thả câu.

Ninh Phi không biết đã lui xuống lúc nào, lặng yên không một tiếng động.

A Nghiên tuy rằng sống chết bảy đời, nhưng không từng câu cá, nàng cũng không có kiên nhẫn, nay cứ như vậy xem Tiêu Đạc câu cá.

Lúc này đã là cuối mùa thu, trời lạnh, lá cây trên núi cũng đã rụng, ngẫu nhiên chỉ còn mấy gốc điều tới lúu rú vài tiếng, có lẽ cũng cảm thấy không thú vị, liền nghiêng cánh bay đi.

Tiêu Đạc lại có thể bảo trì bình thần, giữ thẳng lưng, khép hờ con ngươi, tay thon dài đẹp mắt nắm cần câu, cứ như vậy khí định thần nhàn ngồi ở chỗ kia.

A Nghiên mượn cơ hội này nhìn thêm hắn vài lần, không khỏi đoán xem hắn đến cùng bao tuổi, mơ hồ cảm giác hắn bất quá chỉ hai ba hai bốn tuổi đi, kỳ thật vẫn còn trẻ, bình thường tuổi này, rất ít người có tính nhẫn nại như hắn vậy đâu.

A Nghiên ngửa mặt xem bốn phía, cũng có mấy gốc đại thụ che trời, phía trên treo vài chiếc là vàng, yên tĩnh mà cổ xưa đứng đó. Nàng theo gốc cây nhìn xuống, cẩn thận nhìn chăm chăm xem xét đám cỏ dại.

Rất nhanh nàng liền kinh hi phát hiện, có một cọng cỏ đoạn trường (cỏ đứt ruột).

Cỏ đoạn trường toàn bộ đều là độc, nhất là lá cây và rễ lại là kịch độc, bất quá vì nó có hoa nhỏ vàng nhạt rất giống kim ngân, người thường không thể phân biệt.

A Nghiên nhất thời có chủ ý, có thể đem cỏ đoạn trường trộn với kim ngân để nấu!

Nàng thật cẩn thận liếc mắt xem xét Tiêu Đạc một cái, thấy hắn khép hờ con ngươi như trước, giống như lão tăng nhập định ở đó thả câu, thoạt nhìn cũng không chú ý tới mình.

Lập tức nàng lặng yên không một tiếng động đứng dậy, rón ra rón rén đi tới cái cọng cỏ đoạn trường kia, đi đến gần, lại quay đầu nhìn nhìn Tiêu Đạc, thấy hắn vẫn như cũ không hề hay biết. Trong lòng nàng mừng rỡ, vội vàng xoay người nhỏ cọng cỏ giấu vào trong ngực, sau đó đứng dậy.

Ai biết ngay lúc nàng nhỏ xong cỏ đoạn trường, muốn đứng dậy, trong giày lát dưới chân trơn trượt, ngã chổng vó.

”A ——” nàng theo bản năng kêu lên.

Tiêu Đạc đột nhiên quay đầu, đứng dậy, xông tới.

Ninh Phi trốn ở nơi nào không rõ cũng nhảy mất xuất hiện.

Tiêu Đạc nhìn A Nghiên ngã chổng vó, nhú mày nói: “Ngươi có thể yên tĩnh hay không?”

A Nghiên cũng thực bất đắc dĩ, hai mắt đầm lệ, cúi đầu: “Ta biết, ta sai rồi...”

Tiêu Đạc không vui nói: “Cá của ta thật vất vả mới mắc câu, giờ bị ngươi dọa chạy.”

A Nghiên vội vàng nhắc tay nói: “Ta bồi thường cho ngươi!”

Lúc nàng giơ tay lên, trên vai mấy cọng lông gà nhẹ nhàng bay lên.

Tiêu Đạc xem nàng bộ dáng chật vật, không biết tại sao bỗng nhiên tâm tình tốt lên, hần mày kiếm nhướng lên, trong con ngươi dài nhỏ lờ ra một chút hứng thú: “Ngươi bồi thường ta thế nào? Ngươi biết câu?”

A Nghiên nhất thời có chút mơ hồ, nghĩ thầm nàng mới không thích câu cá đâu!

Bất quá nhìn nước suối trong suốt, nàng trước mắt sáng ngời, nhất thời có chủ ý.

Lập tức nàng kéo tay áo, hào sảng nói: “Xem ta !”

Nói xong, nàng xoa xa tay chạy đến dòng suối nhỏ, nhảy vào, xoay người trong suối, bắt đầu mò mẫm.

trong mắt Tiêu Đạc hẹp dài càng dần theo ý cười, trong tay không biết từ chỗ nào lấy ra một cọng huyền thảo, hơi ngậm trên miệng, cứ như vậy nửa nằm trên trúc ghế, ung dung xem nàng đùa giỡn.

Xem xem cánh tay nhỏ kia, trắng trắng mảnh mai, gầy đến một ngón tay hần cũng có thể cuốn vòng quanh, còn muốn bắt cá? Là cá bắt nàng mới đúng đi!

Ai biết hần đang xem, bên kia A Nghiên lại phù phù một tiếng, cứ như vậy lao vào trong nước, nhất thời bọt nước văng khắp nơi, còn có thể thấy tiêu nha đầu ngã vào nước.

Tiêu Đạc bất đắc dĩ nhú mi, phát áo choàng, chuẩn bị xuống nước.

Ai biết Ninh Phi lại nhanh hơn hần, đã như ung bay lảng không xẹt qua, lại như chuồn chuồn lướt đảo trên mặt nước, trong khoảng thời gian ngắn A Nghiên chỉ thấy tay áo tung bay, tiếng nước rì rào, lại chăm chú nhìn lên, chính mình đã đứng ở bên bờ, nửa dưới quần áo dính ướt.

Bất quá cũng may đây là cuối mùa thu, quần áo dày, cũng sẽ không giống lần trước chật vật như vậy.

Nàng được Ninh Phi trực tiếp nâng lên, trước tiên nở nụ cười cảm kích với Ninh Phi mặt nạ sắt, rồi nhìn về phía Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc bên cạnh nhìn, mi mắt nhướn lên, trên mặt tuần mỵ bao phủ một tầng sắc thái tối tăm.

Nàng hơi sợ, đưa tay ra sau lưng, lời đã chuẩn bị tốt cũng không dám nói ra miệng.

Tiêu Đạc vuốt tóc đen dài lung tung rồi bay trên vai, lúc này gió thổi qua, có một món tóc đen hơi che khuôn mặt hần hơi lạnh nhạt, thế cho nên A Nghiên lại muốn cẩn thận quan sát mặt hần cũng không thể.

”Ta ta ta...” Nàng bỗng nhiên có chút sợ, sẽ không phải phát hiện ra đoạn trường thảo đi? Hay là hần bỗng nhiên nổi lên sát tâm muốn giết mình ?

Lúc này Ninh Phi đã ẩn vào trong rừng cây không thấy tung tích, bên dòng suối nhỏ chỉ còn lại có nàng và Tiêu Đạc.

Nàng cẩn thận đề phòng nhìn Tiêu Đạc, cảm môi không yên, bất an chờ động tác tiếp theo của hần.

Nếu hần muốn giết mình, mình nên làm cái gì bây giờ? Hần nhất định là biết võ công, võ công hần là rất cao, mình có thể chạy sao? Hay là nhanh nhớ lại chiêu thức lúc mình từng làm tướng quân, làm thổ phi đã học qua, có thể ứng phó được sao?

Nàng trong đầu nổi lên một trăm một ngàn suy đoán, lại có một ngàn một vạn đối sách, nhưng mỗi một cách đều chẳng đáng tin.

Xem ra nàng phải bỏ mạng ở đây như thế ?

Hai chân bắt đầu không tự chủ được run run, a a a, nàng không muốn chết a! Không muốn chết a!

Mà đúng lúc này, Tiêu Đạc lại bỗng nhiên cất bước, đi về phía nàng.

Thấy thế này nàng đến run cũng không nổi, cả người cứng đờ ở đó, cứ như vậy trừng lớn ánh mắt vô tội, tuyệt vọng nhìn người kia đi về phía mình.

Vận mệnh a vận mệnh, đáng sợ như thế, chính mình giẫy dụa tuyệt vọng thế nào, cũng không làm nên chuyện gì?

Tiêu Đạc từng bước một, rốt cục đi tới trước mặt nàng, sau đó, hấn vuron tay.

A Nghiên tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt mắt sắp rơi xuống.

Nàng thậm chí có thể cảm giác được, Tiêu Đạc vuron tay tới chỗ mình.

Nước mắt lướt qua gò má, cứ như vậy rơi xuống.

Đây là lần thứ tám rồi, nàng sẽ chờ đợi một nhát đao đáng sợ sao?

Chung quanh gà gáy chim kêu, tất cả đều trở nên hết sức xa xôi, thời gian yên lặng dần, hô hấp đã không thể tiếp tục, A Nghiên trong đầu trống rỗng, chỉ còn mấy chữ đang không ngừng xoay chuyển —— lại phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 27.2

Sau một hồi, một nhát đao đã đoán trước cũng không xuất hiện.

Một kiện áo choàng bay lên người nàng.

Nàng đột nhiên mở hai mắt, nhìn thấy hấn đang cúi đầu, mặt không biểu cảm nhìn mình.

“A?” Nàng kinh ngạc không kềm chế được, hấn, đây là cái ý tứ gì a? Cái áo khoác này giống bữa cơm cuối cùng trước khi chết?

“Tiểu nha đầu bị dọa choáng váng?” trong con ngươi đen sâu thăm lóe ra một chút đùa cợt.

“A?” Đây là chữ “A” tràn ngập nghi hoặc thứ hai, nàng đã không biết bây giờ là năm nào, lại càng không biết hấn muốn như thế nào.

“Trở về đi.” Hấn như trước dùng ngữ khí hơi cười nhạo nói: “Ta không muốn nhìn thấy đầu bếp nữ của ta đang sống lại đông lạnh chết ở chỗ này.”

A Nghiên cúi đầu nhìn nhìn áo choàng trên người mình, lúc này mới tỉnh ngộ, nguyên lai hấn dĩ nhiên là hảo tâm? !

Này quả thực là so với gặp mặt đâm nàng một đao càng làm cho người ta không thể tưởng tượng!

Sấm sét giữa trời quang a!

A Nghiên kinh ngạc đứng tại chỗ, nỗ lực đè nén dòng nước ảm tràn ra trong tim.

Có một số việc, nàng không thể quên, cũng không có biện pháp để quên.

Năm đó chính mình mềm lòng một lần, bởi vì hấn phát tác bệnh tim, cứ như vậy sớm ra đi.

Thật giận nàng trải qua sáu đời mới có một cơ hội hại mạng hấn như vậy, lại căn bản chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Dù chuyển thế một trăm lần, vẫn như cũ không có cách nào xóa mờ chuyện đáng tiếc!

A Nghiên suy nghĩ cẩn thận, tâm địa nhất thời cứng rắn lên, tâm địa càng cứng rắn lên, rốt cục nhớ tới chính mình còn có một chút việc chưa làm xong.

“Không đi?” Tiêu Đạc nhíu mày hỏi nàng.

“Ngươi nhất định cảm thấy ta mờ cá cũng có thể ngã sắp xuống, nhất định sẽ nói tiểu nha đầu ngốc chết, đúng không?” A Nghiên nghiêng đầu đánh giá hấn.

“Là có chút ngốc.” Môi mỏng nhẹ thờ, hấn chê bai nàng đến giờ không keo kiệt chút nào.

“Hừ hừ, ta mới không ngu ngốc đâu, ta Cố A Nghiên thực sự là nói lời giữ lời ! Keng keng keng keng, thỉnh xem —— “

A Nghiên như đùa giỡn đột nhiên vuron một bàn tay vẫn giấu sau lưng ra.

Đã thấy trong tay nhỏ bé mảnh mai trắng mềm kia, lúc này đang bắt được một con cá mè hoa đáng thương, rung đùi đắc ý, khoan khoái thật sự.

Tiêu Đạc đầu tiên hơi kinh ngạc, nhìn cá mè hoa kia nửa ngày, cuối cùng bỗng nhiên phát ra một trận cười nhẹ.

Hắn vốn đã dễ nhìn, lúc này nở nụ cười, trong mắt hẹp dài tối tăm dường như bỗng chốc chiếu rọi vào ánh mặt trời nhỏ vụn, lộng lẫy sinh động, lại dường như có suối nước róc rách chảy ra, trong suốt sáng rực.

A Nghiên cùng hắn coi như giao tiếp qua bảy đời, nhưng chưa từng gặp bộ dạng này của hắn.

Nàng bỗng chốc đầu vầng mắt hoa, trước mắt toát ra vô số sao nhỏ, thậm chí dường như nghe được thanh âm hoa nở.

Trên đời này làm sao có thể có nam nhân đẹp mắt như vậy, long chường phượng tư, phong tư đặc tú, nghiêm túc như tùng trong gió, cao lớn mà bao dung.

Tiêu Đạc sau khi cười xong, rốt cục cẩn thận đánh giá con cá mè hoa, hắn thậm chí còn nâng tay lên chọc chọc đầu cá.

”Không tệ, là một con cá béo.” Hắn bên môi gọi lên một chút cười, thần nhiên nói: “Thoạt nhìn giống như ngưoi, chính là so với ngưoi béo hơn chút.”

A Nghiên vừa sa vào trong cảm giác tâm can mê mang nhảy loạn, nghe được những lời rồi, nhất thời, mơ mộng tan nát, ảo tưởng kết thúc, nàng âm thầm nghiêng rằng.

Ta, mới thêm so đầu!

Hừ, đợi đến ngày nào đó ta độc chết ngưoi, ngưoi mới biết được, ai, mới là đồ ngốc chân chính!

Ai biết nàng đang nghĩ như vậy, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tiêu Đạc thần sắc bỗng nhiên thay đổi.

Hắn hơi hơi nheo con ngưoi hẹp dài, bên trong bắn ra ánh sáng sắc bén lạnh như băng, cảm cũng đột nhiên căng thẳng.

A?

A Nghiên kinh hãi, này, sao lại biến sắc mặt ?

Nàng còn chưa phản ứng lại, đã thấy thấy hoa mắt, cả người đứng là bay lên trời, tiếng gió gào thét, tay áo tung bay, lỗ tai ông ông ông rung động.

Bất quá cũng may đời trước nàng cũng luyện võ, trong lòng minh bạch đây là bị Tiêu Đạc thi triển khinh công trực tiếp nhắc lên, lập tức vội nắm chặt vật áo hắn.

Cổ lấy dũng khí mở mắt ra, đã thấy trước mắt đúng là khuôn mặt tuấn mỹ kia, bất quá lúc này trên khuôn mặt kia đã là lạnh thấu xương dày đặc nàng vốn quen thuộc những đời trước, ngay cả trong con ngưoi dài nhỏ cũng lộ ra lạnh như băng.

Nàng nhất thời cảm thấy không ổn!

Đã xảy ra chuyện, nhất định là đã xảy ra chuyện!

Này nam nhân đáng giận, định muốn liên lụy mình cùng chết ?

Tiêu Đạc hơi nhếch môi, vừa lắc mình tránh thoát một mũi tên sắc bén bắn tới, vừa lạnh lùng nói: “Nếu không muốn chết, cầm miệng!”

A Nghiên nghe được cái chữ “Chết” kia, nhất đến thanh âm cũng không phát ra nổi, gắt gao mím chặt miệng!

Tiêu Đạc bay vọt lên, thân ảnh xẹt qua một gốc cây già, dọa sợ một đám gà mái kêu ầm ỹ, trong khoảng thời gian ngắn chính xác là lông lá bay tung lên trời, đàn gà kinh hoàng chạy trốn.

Trong tiếng gió gào thét, A Nghiên nhanh nắm chặt vật áo trước ngực Tiêu Đạc, cả người ở trong lòng hắn run run không tiếng động.

Tiêu Đạc thân ảnh cuối cùng dừng lại dưới một thân cây, thả A Nghiên xuống đó, khàn giọng phân phó: “Trón ở chỗ này, không được nhúc nhích!”

giọng nói ảm áp truyền vào trong tai A Nghiên, khiến A Nghiên vốn đang hoảng sợ, hai chân như nhũn ra cơ hồ không đứng thẳng nổi, thân thể cũng không tự chủ được run rẩy một trận.

Mắt nhìn Tiêu Đạc lại nhảy lên lần nữa tới bên dòng suối nhỏ kia, tay nàng run run vịn vào cây, mắt tròn to kinh hoàng nhìn bên kia đó.

Lúc này Ninh Phi cũng chạy tới, đang cùng mấy bóng đen triển đấu. Ninh Phi thi triển chính là bộ kiếm pháp lúc trước kia, thoạt nhìn không giống bình thường, bất quá hiển nhiên mấy bóng đen kia cũng không phải hạng người hơi hợt, ba người cùng nhau bức về phía Ninh Phi, càng đem Ninh Phi rơi xuống hạ phong, nguy hiểm trùng trùng.

Lúc thân ảnh Tiêu Đạc sắc bén nhanh chóng tiến đến, tình thế lập tức liền thay đổi.

Tiêu Đạc không biết lúc nào đã lao đến với cần câu cá trong tay, tay cầm cần, trong con ngưoi hẹp dài phát ra ánh sáng khiếp người, cả người dường như bị hung ác nham hiểm bao phủ, nhất thời chung quanh tràn ngập một cỗ sát khí lạnh như băng. dòng suối nhỏ vốn có hơi thở tươi mát trở thành trường địa ngục dày đặc lạnh thấu xương.

Cần câu trong tay hắn lại như danh kiếm, chiêu thức đánh ra xuất thần nhập hóa, múa một bộ kiếm tinh diệu tuyệt luân sát khí lăng liệt, trong khoảng thời gian ngắn, huyết vũ tinh phong, tình thế xoay chuyển.

A Nghiên hai tay nhanh chóng ôm chặt vỏ cây, mồ to hai mắt đầy cõi lòng chờ mong nhìn trận đánh nhau kia.

Mất thấy một thích khách bị cần câu của Tiêu Đạc lấy đi tính mạng, nàng gấp đến độ thiếu chút nữa kêu lên, thật sự là hận không thể cuộn tay áo lên đi qua hỗ trợ a! (PS: Bà con chú ý là A Nghiên muốn hỗ trợ thích khách nha)

Này đám ngu ngốc, thế nào lại ngốc như vậy đâu, đến Tiêu Đạc cũng không đối phó được?

Võ công không tốt, ngưoi có thể đánh lên a, có thể phóng ám tiễn a, phóng ám tiễn không thành ngưoi có thể hạ độc a! Nếu này đó cũng không xong, không có việc gì sao lại đi làm người xấu, đi làm thích khách!

Thật sự là làm cho người ta khinh bỉ!

Lúc A Nghiên bóc hết vỏ cây xuống, đánh nhau bên kia cũng không sai biệt lắm đã kết thúc.

Thích khách toàn bộ nằm ngang dọc tại chỗ, máu loãng nhuộm đỏ suối nước, Ninh Phi đầu vai bị thương, Tiêu Đạc khẽ nhíu mày, hai mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào đám thi thể, bộ dáng như có đám chiêu.

Xem kết quả này, A Nghiên tâm đều lạnh.

Trông sao trông trắng, cuối cùng rốt cục trông nhóm ngưoi này và đám thích khách, kết quả chính là thế này?

Làm bản suối nước còn hại nàng không có cá ăn đâu!

A Nghiên nhớ tới cá, cúi đầu nhìn nhìn con cá kia, thế nhưng còn chưa chạy, đang trên mặt đất đầy lá gãy dựa đầu.

Nàng tùy tiện cầm cá lên, xem mắt cá tròn tròn, bỗng nhiên cảm thấy nó có chút đáng thương.

Nước mắt cá sấu, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

A Nghiên sờ sờ đầu cá: “Ngoan, đừng sợ, không ăn ngưoi.”

Nói xong, nàng đi tới dòng suối nhỏ, trước đem cá béo ném vào trong suối nước, sau đó mới chạy đến trước mặt Tiêu Đạc, vẻ mặt thân thiết hỏi: “Gia, ngưoi không sao chứ? Vừa rồi làm ta sợ muốn chết!”

Nhìn thấy A Nghiên, âm lãnh trong con ngưoi Tiêu Đạc hơi giảm, nhẹ nhàng gật đầu: “Ta đói bụng.”

A Nghiên nghe thế, nhất thời hăng hái: “Gia, nơi này thật đáng sợ a, chúng ta nhanh về nhà đi, trở về ta làm bánh canh đầu cá cho ngưoi!”

Bánh canh đầu cá...

Tiêu Đạc nhớ tới mùi vị này, trong con ngưoi âm lãnh dần dần rút đi, hắn quay đầu nhìn suối nước, suối nước đã bị nhuộm đỏ, vừa rồi con cá mè hoa kia được tự do, đến cái đuôi cũng đã không thấy.

“Nhưng mà cá đâu?” Hắn khàn khàn thanh âm hỏi như vậy.

“Nha... Lại bắt một con đi...” A Nghiên chột dạ giải thích.

May mắn trên ngọn núi này sông suối rất nhiều, nơi này cái gì cũng có, trên núi cá cũng rất nhiều, không ăn con này còn có thể ăn con khác.

A Nghiên xung phong nhận việc, chạy tới một con sông gần đó đục nước béo cò, chỉ chốc lát sau sờ soạng vài cái bắt được mấy con, mỗi con đều béo làm cho người ta chảy nước miếng.

Nàng vung cá lên khoe với Tiêu Đạc: “Xem này, lại một con!”

Tiêu Đạc cứ như vậy hơi dựa vào mấy cây cỏ thụ bên cạnh, miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó, gió núi thổi tóc đen của hắn bay tán loạn, tóc kia giống như sa tanh tung bay trong núi.

Lúc này hần sớm đã không còn là kẻ giết người lạnh lẽo lúc trước, bên môi cũng hàm chứa nụ cười như có như không, xem tiểu nha đầu bắt cá dưới sông.

Tiểu nha đầu đem váy dắt lên nhét vào trong thắt lưng, lại cuộn nửa ống quần màu tím xanh lên, lộ ra cẳng chân nhỏ trắng mịn. Nàng trong tay túm chặt một con cá đang giãy dụa lung tung, cũng không để ý đuôi cá kia hất tung đám hoa nước lên mặt nàng, cứ như vậy trong ánh mặt trời ngày mùa thu ấm áp mặt mày hớn hờ cười rạng rỡ.

Trong đôi mắt tối tăm của Tiêu Đặc nổi lên một tia ấm áp.

Hần bỗng nhiên nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, mẫu hậu hần từng nói với hần mấy lời.

Hần từ nhỏ kiêng ăn, trong cung đồ ăn ngự trù làm ra thường xuyên không hợp khẩu vị, mẫu hậu hần sẽ tự mình xuống bếp làm cho hần.

Có một lần hần nhìn thấy mẫu hậu từ sớm đã bận rộn, liền không đành lòng.

Rõ ràng thân là hoàng hậu đứng đầu hậu cung, mẫu nghi thiên hạ, cao quý xinh đẹp như vậy, tại sao vì hài tử mà đi làm mấy chuyện của hạ nhân?

Vì thế hần hỏi mẫu hậu: “Mẫu hậu, đồ ăn ngự trù làm A Nguyên thích nhất, ngự trù vì sao không đem phương pháp nấu dạy cho ngự trù, như vậy mẫu hậu sẽ không cần mỗi ngày vất vả.”

Nhưng mẫu hậu cười ôn hòa với hần nói: “Kỳ thật mẫu hậu và ngự trù làm phương pháp đều giống nhau, nhưng mà lúc ăn thì không giống nhau thôi.”

Hần lúc đó còn nhỏ, kinh ngạc nghiêng đầu hỏi mẫu hậu: “Vì sao phương pháp giống nhau, hương vị lại không giống.”

Mẫu hậu lúc đó sờ sờ tóc hần, cười nói: “Hương vị không giống, là vì người làm không giống a.”

Lúc đó câu nói kia, kỳ thật hần cũng không hiểu.

Cùng nguyên liệu nấu ăn, cùng phương pháp, vì sao người khác nhau, làm ra hương vị không giống nhau.

Sau này, mẫu hậu đi, không bao giờ còn nấu cơm cho hần ăn nữa.

Hần vèn vèn bốn ngày không ăn gì, cứ như vậy nằm như chết trên sạp không động đậy.

Lú đó phụ hoàng, văn võ bá quan, hậu cung phi tần, một đám đều cho rằng Cữu hoàng tử này không sống nổi.

Cữu hoàng tử này từ lúc sinh ra đều kén ăn, chỉ ăn đồ hoàng hậu làm.

Nhưng sau này hần đến cùng vẫn còn sống, hơn nữa biến thành Cữu hoàng tử tính tình quái đản nhất trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Sinh tử gắn bó

A Nghiên có chút kinh ngạc, nàng không nghĩ tới, nàng thế nhưng dễ dàng dành được cơ hội về nhà thăm người thân.

Nàng nhìn Tiêu Đặc, lần đầu tiên đối với hần lộ ra một tươi cười cảm kích thật tình.

Kỳ thật hiện tại hần thực không tệ, chẳng phải mất sạch nhân tính giống mình tưởng tượng —— nhưng nàng vẫn như cũ muốn trừ bỏ hần.

Cáo biệt Tiêu Đặc rồi, A Nghiên trở lại phòng mình, vừa thu thập gói đồ, vừa hồi tưởng hôm nay Tiêu Đặc này thoát nhìn quá mức thiện lương.

Hôm nay Tiêu Đặc khiến nàng nhớ tới tiểu thiếu niên từng nắm tay nàng ở thành Thiên Châu hoang vu.

Đó là một tiểu thiếu niên khiến nàng vừa liếc mắt một cái liền mềm lòng động tâm.

Nàng nhớ lại hết thảy, hồi tưởng một đời lại một đời.

Cần thận nhớ lại một phen như vậy, kỳ thật trong lòng mình bạch, người mình hận, vốn không nên là hần.

Thí dụ như đời thứ nhất, hần thô bạo chỉ liếc mắt một cái, liền sai người đánh chết toàn bộ cung nữ thái giám, tính tình hần là như vậy, phong cách là như

vậy, chẳng phải nhằm vào nàng.

Còn đời thứ hai, nữ nhân đáng thương ngã xuống hồ đóng băng một xác hai mệnh kia, cũng do nàng, ai bảo nàng không cẩn thận đâu.

Đến đời thứ ba, nàng thân là công chúa hòa thân đường xa mà đến, lại muốn ám sát phu quân nàng phải gả, bị thảm thất bại bị bắt rồi, kết cục chờ đợi nàng vốn chính là chết, lập trường bất đồng, nàng bị giết, giờ phút này nàng có cách nào đổ lên đầu hấn đầu.

Về phần đời thứ tư, oán trời oán chính mình, kỳ thật không thể nào oán lên người Tiêu Đặc kia. Ai bảo mình ngốc như vậy, vận khí cũng không tốt như vậy, không nên cười một con ngựa bỗng nhiên nổi điên, trực tiếp ngã xuống từ trên lưng ngựa. Ngã xuống cũng thôi, còn không được tử tế ngã lên tảng đá, cứ thế đang sống ngã chết!

Phóng chừng Tiêu Đặc còn không biết có một nhân vật như nàng!

Hết thấy tất cả đều là mệnh a!

Đời thứ năm, nàng thân là một nữ vương thổ phi trên núi phóng đảng không kềm chế được, gặp phải Cửu hoàng tử kia từ kinh thành tới, vô công cái thế vì dân trừ hại, tựa hồ đường như người ta giết nàng cũng là đương nhiên?

Đời thứ sáu, cái này có chút vi diệu.

Kỳ thật nói trắng ra là, một nhà nguyên đánh một nhà nguyên chịu, nàng vì nhìn hấn, bệnh tim tái phát mà chết, cũng không thể tính lên đầu hấn a, thậm chí có lẽ hấn cũng bị chính mình hại chết đâu.

Về phần đời thứ bảy... Đời thứ bảy... Nhớ tới A Nghiên trong lòng liền phức tạp.

Đời thứ bảy, nàng vừa sinh ra ngày đầu tiên liền bắt đầu suy xét về đời thứ sáu chết thảm, suy nghĩ vèn vèn một tháng, đến lúc đầy tháng, rốt cục có một quyết tâm!

Nàng — muốn — xuất gia!

Không tệ, nàng muốn xuất gia, cạo đầu làm ni, chặt đứt ba ngàn sợi tơ hồng trần phiền não.

Cứ như vậy có thể tránh gặp lại nam nhân đáng sợ kia, thứ hai cũng có thể niệm kinh gõ mõ tích chút công đức, thuận tiện thanh tâm quả dục phòng ngừa chuyện bởi vì nam nhân kia sinh ra bệnh tim, bệnh tật linh tinh.

Vì thế lúc ba tuổi, nàng cố ý động tay chân trong thức ăn, khiến mình nhiễm bệnh, hơn nữa là ba ngày hai lượt một bệnh. Một đời phụ mẫu nàng lúc đó bất quá là người dân phổ phường bình thường, làm sao có thể tìm được danh y gì, bất quá chỉ là đại phu đi khắp hang cùng ngõ hẻm vân du bốn phương thôi. Đại phu này đương nhiên cũng không nhìn ra thủ đoạn của nàng, vì thế bệnh của nàng vẫn như cũ không thấy tốt lên.

Cứ như vậy ép buộc một tháng, nàng rốt cục mở miệng nói, nói là mình có giấc mộng, phải xuất gia mới khỏe lại, bằng không mạng của nàng cũng không bảo đảm.

cha mẹ nàng vừa nghe, cũng không có cách nào, lập tức đồng ý.

Xem bộ dáng cha mẹ không buông, kỳ thật trong lòng nàng cũng nổi lên áy náy, bất quá cái loại áy náy này biến mất rất nhanh.

Nàng nhất định là người không có cách nào sống lâu, mỗi một lần đều là kết cục chết thảm.

Đau dài không bằng đau ngắn, nàng sớm rời khỏi cha mẹ, có lẽ đối với bọn họ mà nói vẫn là chuyện tốt đi.

Cứ như vậy, tiểu A Nghiên ba tuổi ly khai gia môn, đi tới một chỗ gọi là am ni cô Từ Ninh ở núi Minh La, cạo đầu làm ni, trở thành một tiểu ni cô.

Tiểu ni cô A Nghiên từ nhỏ thực giữ quy củ, kinh Phật so với tiểu ni cô khác niệm rất tốt, làm việc so với tiểu ni cô khác cũng lưu loát, ngay cả gõ mõ cũng gõ ra tiết tấu cảm xúc, các lão ni cô đều thực thích nàng.

Nàng là người chuyên thể bảy lần, có đôi khi nghiêm cần đọc kinh Phật, xem đạo sinh tử luân hồi, xem thuyết nhân quả báo ứng, không khỏi hơi có chút cảm khái.

Nếu muốn hận Tiêu Đặc kia, quả thật có chút gượng ép, nhưng chính mình mỗi lần chết đều liên quan tới hấn, nàng cũng không thể thân nhiên được, chi có thể tận lực rời xa.

Chính là chung quy sẽ nghĩ, nàng cùng Tiêu Đặc này đến cùng là nghiệt duyên thế nào, vì sao bảy đời bảy kiếp mình đều vì hấn mà chết.

Ngẫm không ra, nghĩ không rõ, cuối cùng vừa lật một tờ kinh ố vàng, gõ một chút mõ, lại niệm một câu a di đà phật, đem hết thấy nghĩ vẩn đều bao phủ trong thần chung mộ cổ, năm tháng ần ần chảy xuôi, thanh đăng cổ phật cùng với A Nghiên nhỏ nhỏ, nàng dần trưởng thành.

Tiểu tiểu ni cô biến thành tiểu ni cô, mười ba mười bốn tuổi, cô nương gia bên ngoài đúng lúc tuổi dậy thì có mối tình đầu, mà A Nghiên lại tâm như tro tàn, như trước đắm chìm bên trong kinh phật.

Có đôi khi đi vào núi gánh nước, nhìn khe núi mờ mịt còn ánh chiều tà nơi xa xôi sắp tiêu tán, nàng sẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cả đời này, thật tốt.

Từ Ninh an cơ hồ xa cách, người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không ra được, nàng vĩnh viễn không sẽ nhìn thấy Cửu hoàng tử kia.

Nhưng một năm kia lúc nàng mười ba tuổi, ý tưởng tốt đẹp này bị đánh vỡ.

Hết thấy bắt đầu từ một đêm rét lạnh, một đám người đến am, áp giải một nữ nhân. Nữ nhân kia quần áo hỗn độn, hình dung tiêu tụy, trên mặt không còn chút máu, bất quá mơ hồ có thể nhìn ra, nàng sở hữu dung nhan tuyệt thế.

Nàng kinh ngạc nhảy dựng lên, vừa thấy quần áo nữ nhân kia, liền biết nàng ấy mặc dù chật vật, nhưng mà xuất thân bất phàm, thậm chí có thể là người trong cung, thế nào lại đến cái am bị ngăn cách này.

Lúc vụng trộm đến hỏi sư phụ, sư phụ sắc mặt nghiêm túc cảnh cáo nàng không được hỏi nhiều, nàng cũng chỉ dám không hỏi.

Bất quá tự nhiên ngầm để lại một tâm nhãn, hỏi tường đời thứ nhất, thứ hai, kỳ thật nàng chết, mặc dù có quan hệ cùng Tiêu Đặc kia, nhưng chung quy đều là liên lụy đến tranh đấu trong triều đình.

Cô gái này xuất thân bất phàm, người áp giải nữ tử này cũng đều không giống người thường, thậm chí trong đó còn có một nam nhân thanh âm lạnh lạnh — rõ ràng là thái giám a!

Trong lòng nàng nổi lên nghi ngờ, tự nhiên muốn tra xét rõ ràng, vì thế đêm hôm đó, cũng không dám ngủ, vụng trộm chạy tới.

Nàng tuy chỉ là tiểu ni cô mười ba tuổi, nhưng đến cùng đã làm đại tướng quân, cũng đã vào rừng làm nữ thổ phi, tâm nhãn nhãn lực cũng không phải tiểu cô nương bình thường có thể so sánh, lập tức cơ trí vòng qua gác đêm, trèo tường tiến vào viện được đề phòng sâm nghiêm đó, tìm được phòng nữ nhân bị giam giữ.

lúc đó bên trong còn đèn sáng, nàng chọc thủng giấy dán cửa sổ vụng trộm xem thử, nhìn mà chấn động.

Đúng là đang tiến hành khổ hình, mấy người phụ nhân cùng một thái giám ép hỏi nàng kia, dường như muốn nàng ấy viết đồng ý ra giấy, nhưng nữ tử kia hiển nhiên là người cứng rắn, dù bị kim băng trúc đâm vào tay vẫn không đồng ý.

Nàng lại lắng nghe, càng sợ đến nhũn chân, nữ nhân này đúng là đương kim hoàng hậu!

Vị hoàng hậu này họ Thi, Thi hoàng hậu đã trải qua đủ khổ hình, thậm chí bị thái giám kia dùng nhiều loại thủ đoạn vũ nhục, đã bị ép buộc không thành hình người, sau đó dùng giọng nói tuyệt vọng thê lương mắng: “Ta đường đường là hoàng hậu một quốc gia, sao chịu được các người tiện nhân bức này bôi nhọ như thế.”

thái giám kia bị vị Thi hoàng hậu này mắng, càng buồn bực, tự nhiên càng xuất ra thủ đoạn khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

A Nghiên lúc đó ánh mắt bị dọa trợn lên, không ngờ gây ra động tĩnh, suýt nữa bị những người đó phát hiện, may mắn nàng cơ trí, vụng trộm chạy về thiền viện của mình.

một đêm này, nàng không thể nào ngủ được, hỏi tường tình cảnh, mình nhìn thấy, trong lòng mình bạch dù trốn ở Từ Ninh an trong thâm sơn thế nhưng quần vào tranh đấu của triều đình hậu cung, này đường đường một hoàng hậu, bị hoạn quan khuất nhục, sau lưng còn không biết có chuyện xưa thế nào.

Còn nàng tiểu ni cô này, sợ là một chút không cẩn thận, cũng sẽ đem tánh mạng chôn ở trong này.

Đáng sợ nhất là, Thi hoàng hậu này, còn không biết cùng kẻ thù sáu đời của nàng có liên quan thế nào, có phải hay không vì thế liên lụy ra Tiêu Đặc kia, do đó lại một lần nữa khiến cho chính mình mất mạng trong tay hắn?

Nghĩ như vậy, cũng không có cách nào sống yên ổn, lập tức nàng thu thập vài món quần áo, gói đồ, lại dùng một cái khăn trắng quấn lấy đầu trọc, chuẩn bị rời đi.

Thiên hạ to lớn, luôn có chỗ cho nàng dung thân.

am ni cô này, căn bản không phải phận môn thanh tịnh.

Ai biết nàng vừa rời khỏi đây, lén lút đến phía sau núi, liền nhìn thấy phía trước một đám người lén lút, nàng chỉ hơi do dự, liền đuổi theo.

Vụng trộm đi theo họ, lại phát hiện lưng các nàng mang một cái túi vải bố, tìm được một nơi yên lặng bí ẩn, muốn đào hầm chôn.

Hố đào xong, túi vải bố bị thả ra, thi thể bên trong hiện ra.

Nương ánh trăng mỏng manh, A Nghiên thấy cổ thi thể kia.

Vừa thấy, không khỏi lông tóc dựng ngược.

nữ nhân đáng thương này, lại bị tra tấn thành bộ dáng như vậy, không dám nhìn thẳng.

Nàng đồng tình rất nhiều, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, kinh hồn táng đảm.

Vẫn nên chạy mau đi?

A Nghiên không dấu vết né tránh các nàng, tiếp tục chạy ra sau núi, chạy lên núi trốn hai ngày rồi, nghĩ người ở Từ Ninh am tìm kiếm mình có phải cũng đã bỏ qua hay không, có lẽ nên rời núi.

Ai biết nàng ngay trong khe núi, gặp một thiếu niên đang hôn mê.

Thiếu niên mặc cẩm bào lã la màu đỏ tía, nằm nghiêng ở đó, bóng lưng mảnh khảnh, trên tay còn có vết máu.

A Nghiên cúi thất lưng, thấy thiếu niên này sinh ra dung mạo tinh xảo tuấn tú, mặt mày thon gọn, trên môi mặc dù không có huyết sắc, nhưng vẫn có thể nhìn ra phong thái tuyệt đại.

Nàng thử hơi thở của thiếu niên này, hơi thở vẫn còn.

Nàng gian nan một lần nữa đứng lên, ngửa mặt nhìn trời.

Vốn sống bảy đời đã chết sáu lần, nàng đã không có tâm tư đồng cảm xa xỉ gì đó, bất quá giờ này khắc này, nàng không biết tại sao nổi lên một chút lòng trắc ẩn.

Phật nói “thiện ác dẫn đến nhân quả”, A Nan nói, “như người hỏi ta, chúng sinh thụ báo bất đồng là do đời trước dụng tâm khác nhau, vì thế cho nên muốn sai vạn biệt”.

Nàng niệm Kinh Phật mười năm, gõ mõ mười năm, lại vẫn không nhận ra nhân quả luân hồi của mình.

Trắng như móc câu bạc, gió núi thổi nhẹ, nàng đứng ở bên cạnh thiếu niên kia, trầm mặc một hồi, rốt cục lại cúi xuống.

Nàng mở túi nước ra cho hắn uống, còn đem bánh ngô mình mang theo dứt cho hắn, hắn ăn không vào, lại tự nghiền nát nhét vào miệng hắn. Hắn lạnh, thân thể nho nhỏ luôn run rẩy, hai môi đông lạnh tím tái, chính mình ôm chặt hắn, trốn trong son động, dùng thân thể của mình sưởi ấm cho hắn.

Hắn mặc dù còn hô hấp, nhiệt độ cơ thể lại rất thấp.

A Nghiên nhớ tới một đời rất lâu trước đây, chính mình cùng thiếu niên tay trong tay, cũng mát lạnh tận xương như thế.

Ở đây trong bóng đêm, nàng ôm thiếu niên trong lòng, yên lặng nhắm mắt lại.

Nàng nhớ tới một chuyện xưa, Tát Ba Đạt Vương gặp Đế Thích biến thành hùng ưng truy đuổi bò câu trắng ý muốn đoạt tính mạng, Tát Ba Đạt Vương cứu bò câu trắng, nhưng hùng ưng lại nói, nếu không có bò câu, nó sẽ đang sống mà đói chết. Vì cứu tính mạng hùng ưng, vị Tát Ba Đạt Vương này chịu cắt thịt, đau thấu xương tủy, dùng thịt mình cho ưng ăn.

Nàng nay ôm thiếu niên này trong lòng, có phải cũng giống cắt thịt cho ưng ăn?

Chuyện này đem lại cho nàng nhân quả thể nào?

Đang nghĩ như vậy, thân thể thiếu niên trong lòng nàng nhẹ động, xem ra dường như sắp tỉnh.

Nàng nhất thời cả người cứng đờ, kỳ thật có chút sợ hãi.

Hắn tỉnh, sẽ như thế nào đâu?

Trong bóng tối, có ngọn gió núi gào thét thổi vào trong son động, nàng lại không hề có cảm giác, cả người đều cố cảm thụ động tĩnh thiếu niên trong lòng.

Nhưng qua thật lâu thật lâu, thiếu niên đến cùng vẫn không tỉnh lại, hắn chỉ chuyển động thân thể, không tự giác khiến mình càng dựa vào A Nghiên, thậm chí vươn cánh tay, sờ soạng ôm lấy thân thể A Nghiên.

Cúi đầu nhìn thiếu niên trong lòng, nương theo chút ánh trăng mỏng manh xem dung nhan hắn tuấn mỹ mà thanh lãnh.

Đời đời kiếp kiếp, dung nhan hắn đều như vậy, chưa bao giờ biến đổi.

Không biết nhìn bao lâu, nàng dần dần ngủ mất.

Nhưng lúc nàng tỉnh lại, thiếu niên trong lòng đã không thấy, hai tay trống trơn, trong lòng lạnh lẽo, dường như thiếu niên kia chưa bao giờ xuất hiện.

Nàng buồn bã ngẩn ngơ một lát, chung quy cười khổ một tiếng, hiểu rằng hết thảy đều là nghiệt duyên, lập tức suy nghĩ cẩn thận, vực dậy tinh thần, mang đồ lên lưng chuẩn bị chạy trốn chết.

Nhưng ngay lúc nàng lo lắng thiên tâm vạn khổ rốt cục muốn chạy trốn ra khỏi thâm sơn, lại bị rất nhiều quan binh bao vây.

Nghe nói đương kim hoàng hậu bị gian nhân hãm hại, bị hàm oan, lại có cơ hội cho tiểu nhân gian nịnh làm loạn, đem hoàng hậu đưa tới nơi đất cằn sỏi đá chịu khổ hình, khiến cho hoàng hậu chết thảm trong núi hoang. Cửu hoàng tử một mình ra ngoài tìm kiếm, chịu hết trắc trở, sai người lục soát khắp núi Minh La, tìm được thi thể mẫu hậu, tình trạng thê thảm, nghe rợn cả người. Cửu hoàng tử phát điên quyết chí thề vì mẫu hậu báo thù rửa hận, dẫn dắt nhân mã, vây quanh núi Minh La, giận dữ hạ lệnh đồ sơn.

Cái gì gọi là đồ sơn, trên là chim bay, dưới là thú chạy, đến từng ngọn cây cọng cỏ trong núi, đều sẽ không bỏ qua.

các vị ni cô trong Từ Ninh am nhỏ, tự nhiên cũng chết dưới lưỡi dao mổ.

A Nghiên liều chết giãy dụa, cũng không làm nên chuyện gì, nàng thăm hận Cửu hoàng tử này lấy oán trả ơn, oán hận thế gian này không có nhân quả, thậm chí có ý đồ liều chết chạy trốn, nhưng nàng đến cùng bất quá là một tiểu cô nương mười ba tuổi, đối mặt với binh mã đao thương đầy núi, làm sao có thể thoát được đâu.

Nàng lại bị đưa vào Từ Ninh am một lần nữa, tuyệt vọng nhìn cửa chính bị đóng lại, bên ngoài khói đặc nổi lên bốn phía, ánh lửa tận trời.

Cửu hoàng tử này, Tiêu Đặc đáng giận, hắn muốn đốt núi.

Hắn muốn dùng một ngọn núi này chôn cùng mẫu hậu chết thảm vì hắn.

Lửa lớn tràn vào Từ Ninh am, ngọn lửa liếm lên mái hiên, oanh một tiếng bốc cao, chung quanh bắt đầu trở nên cực nóng, khói dày đặc làm mọi người không thể hô hấp, tất cả kêu lên tuyệt vọng thê lương.

A Nghiên tuyệt vọng nhìn lửa lớn hùng hục, ánh lửa xuyên thấu tận trời, nàng nhìn không thấy trời đất, nhìn không thấy bên ngoài.

Không nghĩ tới, đời này, dĩ nhiên là bị thiêu chết.

Khi một ngọn lửa đốt đến chân, nàng mở đôi mắt cơ hồ đã mù, chịu đựng từng đợt ho sặc, run giọng kêu lên: “Tiêu Đặc, ta thật hận ngươi, nếu như còn có kiếp sau, ta không tin nhân quả, không tin thiện duyên, ta nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!”

Nàng chỉ biết chính mình vẫn sẽ chết, còn có thể chết dưới tay hắn, vì hắn mà chết.

Nhưng thật không nghĩ tới, dĩ nhiên là bị thiêu chết.

Rõ ràng là thiêu chết a!

Chết như vậy, A Nghiên thế nào cũng không quên nổi.

Nàng dùng hết khí lực kêu to, kỳ thật bất quá là khàn khàn ni non thôi.

Nhưng dưới núi cách đó không xa, một người thiếu niên mặc nhung trang hai mắt dày đặc tia máu, lại bỗng chốc nắm chặt dây cương trong tay.

Hắn nhíu mày, âm giọng hỏi: “Trên Từ Ninh am, là ai đang kêu?”

Thủ hạ cung kính đáp: “Hồi bẩm Cửu hoàng tử, thuộc hạ không nghe thấy tiếng kêu.”

Hắn nhíu mày, trong ánh âm lãnh lạnh thấu xương mắt lộ ra nghi hoặc: “Vì sao ta nghe được có người kêu tên ta.”

Thủ hạ hai mắt nhìn nhau, lại nhìn nhìn ánh lửa tận trời trên núi, thực không có tiếng gì, đều là tiếng lửa đom đóp hỏa thiêu núi rừng cùng với tiếng gió, tiếng kêu đến từ nơi nào đâu.

Tiêu Đặc quay đầu, nhìn phía núi Minh La kia, nhìn hướng Từ Ninh am xa kia, xem ánh lửa tận trời cùng khói đặc đầy khắp núi đồi, cũng không biết vì sao, bỗng nhiên, dường như có một cái búa tạ hung hăng đánh vào trong lòng, hắn bị thương kịch liệt co rút lại.

Có cảnh tượng mơ hồ xuất hiện trong lòng, nói không rõ nói không rõ, lại càng không biết từ đâu mà đến, hắn tưởng bắt được, nhưng cảnh tượng kia giống như một đạo bạch quang, chợt lóe lên lướt qua, thế nào cũng không bắt được.

Hắn ôm ngực, mồ hôi lạnh chảy ròng, sắc mặt tái nhợt.

Cái thanh âm kia tràn ngập hận ý, vẫn như cũ bồi hồi bay vào tai hắn, mỗi một tiếng đều như bắt lấy chỗ gân mạch mềm mại nhất ở đáy lòng hắn, đau đến hắn cơ hồ hít thở không thông.

Người chung quanh kinh hãi: “Cửu hoàng tử, ngươi làm sao vậy? Mau mau, kêu thái y!”

Tiểu Đạc nhắm mắt lại, run run ôm chặt ngực đau đớn.

Có một cái tên quen thuộc lại xa lạ lướt qua tim, hắn không biết người này là ai, càng không biết người này bộ dáng ra sao, nhưng lại tinh tường biết rõ, người này đối với hắn, ngàn vạn trọng yếu. Tất cả thế gian, đều thua xa người nọ.

Chợt gian quay đầu, nhìn phía ánh lửa tận trời kia, giữa môi mỏng lại vô thức phát ra tiếng kêu to thốt khổ tuyệt vọng: “A Nghiên —— “

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bánh Canh Đầu Cá 2

Hà Tiểu Khởi thử thăm dò nếm một miếng, thử xong sắc mặt càng thay đổi.

Đầu cá này nắn nặn, thịt mềm thơm nồng đậm, bánh chiên nặn bên trong dẻo dai rất dễ ăn, thấm đẫm nước canh rồi xốp mềm ngon miệng, mùi tương thật nồng đậm phong vị độc đáo, vào miệng rồi thật sự là làm cho người ta hận không thể để đầu lưỡi cũng nuốt vào.

Mà trọng yếu nhất là, món ăn này, Hà Tiểu Khởi mới nghe nh lần đầu, càng không cần nói đến làm, chính là chưa từng nghe nói qua.

Hà Tiểu Khởi sinh ra nơi Yên kinh phồn hoa, từ nhỏ người lui tới chỗ phụ thân đều không phải tầm thường, ngự trù trong hoàng cung, người nào hắn không quen thuộc? Có thể nói là kiến thức rộng rãi, dù vậy, nhưng hắn lại không biết cách nấu như vậy.

Hắn dùng sắc mặt khác thường nhìn A Nghiên, môi giật giật, muốn nói cái gì, lại nói không nên lời.

A Nghiên lưu loát đem nồi canh đầu cá trình trọng đặt trong một cái bát hoa bằng sứ nam điều men trắng, nước canh ngon, thịt cá hương trắng mềm mịn, lại rắc thêm một chút rau thơm, thật sự là sắc hương vị đầy đủ.

Hoàn mỹ!

A Nghiên nở nụ cười, giương mắt nhìn Hà Tiểu Khởi: “Người có phải muốn hỏi ta có muốn đi tham gia hội Bạch Lan hay không a? Người có phải còn đang suy nghĩ, nếu ta mang theo món ăn này đi tham gia hội Bạch Lan, nhất định sẽ kinh diễm tứ phương, đoạt được thứ nhất hay không?”

Hà Tiểu Khởi từ mặt đến cổ đều đỏ, hắn quả thật là nghĩ như vậy.

A Nghiên ha ha cười, thật cẩn thận đặt bát hoa men trắng vào trong hộp thức ăn, không nói chuyện này nữa.

Nàng không nói, Hà Tiểu Khởi đã có chút kiềm chế không nổi, đi theo sau móng nàng truy vấn:

“Uy, người đến cùng là ý tứ thế nào? Ta cũng không nói không muốn người đi, ta cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi, chính là người đến cùng nói rõ ràng chút!”

Hắn đang nói, A Nghiên quay đầu nở nụ cười, răng trắng nhỏ lấp lóe, muốn bao nhiêu nghịch ngợm có bao nhiêu nghịch ngợm.

“Người, người có ý đùa ta a!” Hà Tiểu Khởi xem như tỉnh táo lại.

A Nghiên nhún mày cười: “Đúng, ta chính là chọc người chơi.”

Khó được lúc nàng cũng có thể khi dễ người khác, nguyên lai cảm giác khi dễ người tốt như vậy a.

“Người!” Hà Tiểu Khởi nghiêng răng.

“Yên tâm đi, ta không đi cái hội Bạch Lan gì, đối cái gì Bạch Lan hoa cũng không có hứng thú! Về phần ta làm đồ ăn thức, bản thân cũng không phải sư phụ ta giáo, đều là tùy tay loạn làm, người nếu là thích, cứ việc dùng chính là.”

Nói xong này, nàng mang theo hộp thức ăn, tâm tình sung sướng đi đến Thiên Trúc Các chỗ Cửu gia ở.

Nàng tâm tình tốt, bước chân cũng nhẹ nhàng, đi không đến một đã tới.

Ai biết mới vừa vào sân, xa xa đã nhìn một bóng người đứng trên gác.

Hắn mặt mày tuấn mỹ, tóc đen vô câu vô thức, trên người mặc y bào tuyết thanh tung bay trong gió, tiêu sái không kèm chế được. Hắn sinh ra cao lớn, chợt vừa thấy như vậy, thực giống như thiên thần.

Một đôi con ngói đen lúc này vừa đứng dừng ở trên người A Nghiên, cũng không nhúc nhích.

A Nghiên gặp hấn, liền nâng tay lên, vẫy tay với hấn, rồi chỉ chỉ hộp thức ăn trong tay, ý bảo nơi này có đồ ăn ngon.

Quả nhiên, Tiêu Đạc ở nhìn thấy động tác này rồi, ánh mắt chuyển hướng về phía hộp thức ăn trong tay nàng, sau đó hấn thả người nhảy xuống, quần áo tuyết thanh cùng tóc dài đen như mực nhẹ nhàng chuyển động theo gió, hấn giống như chim yếu vững vàng rơi trên mặt đất, áo bào tuyết thanh bởi vì hấn đột nhiên đứng lại, hiện ra đường vân như dòng nước chảy, hết sức đẹp mắt.

Cất bước đi đến bên cạnh A Nghiên, đậm thanh hỏi: “bánh canh đầu cá như lời ngời nói?”

A Nghiên gật đầu mạnh: “Đúng vậy!”

Kỳ thật ngay ban đầu, lúc không có ai, nàng đã vụng trộm cho cộng cỏ đoạn trường vào, tuy rằng chỉ một lượng nhỏ, nhưng là dù sao cũng phải có chút hiệu quả.

Đương nhiên, vì phòng ngừa giống thảm kịch lúc trước “Không độc chết người khác lại khiến chính mình nằm sấp trước”, nàng đã vụng trộm uống canh kim ngân, đậu xanh cùng với cam thảo, có thể tạo ra công dụng giải độc.

A Nghiên thấy Tiêu Đạc cũng không thân thiện, nàng bắt đầu miêu tả nữ vị đồ ăn với hấn: “Chất thịt tươi mới tinh tế, thịt cá trải qua nước sốt chế biến tỉ mỉ thấm vào, trong vị nặn mang theo một chút hơi hơi ngòn ngọt, chính một chút đó sẽ lưu luyến ở đầu lưỡi, khiến người ta muốn ngừng mà không được.”

Mà trong đó hai cộng cỏ đoạn trường, chỉ cần ăn vào rồi, sẽ làm ruột trong bụng dính vào nhau biến thành đen xì, người trúng độc bởi vậy đau bụng mà chết. Đương nhiên, dùng bột than pha nước để nôn ra, có thể giải độc.

Nhưng nàng cho phân lượng này, cũng thật sự là vừa đúng, sẽ không lập tức phát tác, lúc phát tác thời giấu hiệu rất nhỏ, đại phu chưa chắc có thể lập tức tìm ra nguyên nhân chân chính, đợi đến lúc bọn họ biết, sợ là đã quá muộn.

Độc nhất là lòng dạ đàn bà, A Nghiên quyết chí thề phải đầu độc Tiêu Đạc đến cùng!

Tiêu Đạc nghe nàng khoe khoang miêu tả một phen, lại hơi cảm thấy có chút hứng thú, bất quá nhớ tới tình cảnh lúc trước, hấn trên mặt đã có chút thần nhiên không vui.

”Vừa rồi người nói chuyện cùng ai?”

”Cùng ai? Trên đường không có người a, không nói chuyện cùng ai đâu.”A Nghiên quả thật là có chút theo không kịp ý nghĩ của hấn, không rõ đây là thể nào với thể nào.

”Không phải trên đường, phòng bếp.” Tiêu Đạc môi mông nhẹ nhàng nhắc lên, đôi mắt sâu thẳm cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng.

”Phòng bếp nha, ta nói chuyện với Hà Tiểu Khôi a! Hấn coi trọng mới lên lút định học lỏm ta, ta cũng không phải người keo kiệt, hấn muốn học, vậy đáp ứng hấn đi!”A Nghiên kỳ thật rất hào phóng thực thiện lương !

Tiêu Đạc mặt mày hơi hơi thu liễm, ngữ điệu thần nhiên không có gì phập phồng nói: “Vậy là tốt rồi.”

A Nghiên nghiêng đầu, nghiêm cẩn đánh giá hấn, trong lòng bắt đầu cân nhắc, người này đầu óc nghĩ cái gì đâu?

Tiêu Đạc bị A Nghiên dùng cặp mắt hắc bạch phân minh trong suốt nhìn thì có chút mất hứng, gượng tái mặt, không vui nói: “Tiểu nha đầu, người tốt nhất nhớ kỹ một chuyện —— “

”Ừ ừ, nhớ kỹ cái gì a?”A Nghiên vẻ mặt vô tội hỏi.

”Nhớ kỹ, đầu bếp nữ, ta muốn đầu bếp nữ sạch sẽ.”

Hấn rũ mắt xuống, bổ sung thêm: “Không cần câu tam đáp tứ.”

(PS: Có ai cảm thấy A Cửu bắt đầu ăn dấm ko?)

Câu tam đáp tứ?

bốn chữ này làm A Nghiên chấn động không nhẹ.

Sống mấy đời, còn chưa có bị nói như vậy bao giờ ! !

A Nghiên thoáng phập phồng bộ ngực nhỏ thỏ hồng học, nhẩn kiêu gì cũng không thể, nam nhân này làm sao có thể vũ nhục trong sạch của nàng đâu!

Được rồi nàng đây cả đời cũng từng ngủ với vài nam nhân trắng nõn tuần mỹ, khả nhưng đều là sự tình thật lâu thật lâu đời trước được không!

A Nghiên trong mắt phun lửa, so với mặt trời ban ngày còn sáng hơn vài phần.

”Cửu gia, người làm sao có thể nói xấu ta như vậy đâu! Ta chính là tiểu cô nương gia thanh thanh bạch bạch! Nếu không phải vì làm đầu bếp nữ cho người, ta nay còn ở lại nhà, cửa trước không ra cửa trong không tới! phu quân tương lai của ta chinh chiến ở sa trường vì nước ra sức, người lại nói xấu trong sạch của ta như vậy, ta, ta không thể sống!”

Không thể sống đương nhiên chỉ là cách nói mà thôi...

Tiêu Đạc thấy thế này nhất thời cảm nhận được cái gì gọi là chọc vào tổ ong vò vẽ.

Hắn nỗ lực nhớ lại, nhớ ngày đó tiểu nha đầu này vừa thấy hắn, tính tình cũng không lớn như vậy a? Chính mình nói một câu, nàng đến cái rầm cũng không dám phóng, hiện tại lá gan lại càng lúc càng lớn.

Bất quá, ai bảo hắn lại yêu ... đồ ăn của nàng đâu.

Nghĩ đến A Nghiên trong tay còn cầm cái gì gọi là bánh canh đầu cá “trong vị mặn mang theo một chút hơi hơi ngọt, chính một chút đó sẽ lưu luyến ở đầu lưỡi, khiến người ta muốn ngừng mà không được “, hắn quyết định hạ thấp cái đầu cao quý và kiêu ngạo.

”Này... Là ta nói không phải.” Hắn nhấp môi dưới, do dự thật lâu thật lâu sau, rốt cục gian nan phun ra một câu như vậy.

Lúc hắn những lời này ra miệng, cách đó không xa đang Hạ Hầu Kiều Nguyệt đang cầm rô hái hoa, không khỏi ngừng tay, quay đầu nhìn về phía này, vì sao, nàng bỗng nhiên cảm thấy sắc trời giống như thay đổi đâu?

Còn Mạnh Hán vĩnh viễn trung thành và tận tâm thủ hộ chủ tử vẫn mai phục trên mái hiên, một tay đưa lên ngoáy lỗ tai, lại ngoáy lỗ tai. Vì sao hắn cảm thấy chính mình giống như nghe được một câu vĩnh viễn không có khả năng nghe được từ trong miệng Cửu gia.

Về phần vị Ninh Phi kia giống như chim yến đứng trên một thân cây, đeo mặt nạ sắt lỏng lẻo, bất động như núi, bất quá bàn tay dưới ống tay áo kia lại không tự chủ được giật giật ngón tay.

A Nghiên cũng lấp bắp kinh hãi, nhân vật giống như hắn, cũng cảm thấy có lúc không đúng? nàng nháy nháy mắt, không dám tin.

Không thể không nói, một khắc nghe được câu kia, trong lòng nàng là có một chút áy náy như có như không, hắn tốt như vậy, chính mình lại muốn độc chết hắn a.

Đương nhiên ý niệm này chỉ chọt lóe mà qua mà thôi, nàng mới nhìn hắn một cái mà bệnh tim phát tác chết thảm, tình cảnh ấy đến nay chưa quên.

nam nhân này trời sinh là một độc dược, thuộc loại độc dược của Cô Nghiên.

Nhất định phải trừ tận gốc.

Vì mục đích này, nàng có thể bỏ điểm máu chốt, không biết xấu hổ không cần vỏ ngoài, cũng không cần đạo đức!

bánh canh đầu cá này quả nhiên rất được Tiêu Đạc thích.

Hơn nữa trước khi ăn, Tiêu Đạc căn bản không cho người ta thử độc.

Hắn còn định cùng ăn với nàng, bất quá A Nghiên đương nhiên là cự tuyệt, tỏ vẻ chính mình vừa rồi ăn nhiều, bụng đầy khó chịu.

Nàng nói như vậy : “Từ lần trước ăn nhiều bánh khoai tây muối tiêu, ta ăn nhiều một lần là đau bụng.”

Nói xong, còn dùng ánh mắt ai oán nhìn hắn.

Lời này vừa nói ra, Tiêu Đạc nhấp môi dưới, con ngươi đen tối u ám liếc mắt quét nàng một cái, quả nhiên không bắt nàng ăn nữa.

A Nghiên một bên theo hầu hạ hắn ăn cơm, một bên quan sát phản ứng của hắn.

Mất xem hắn vừa rồi đã ăn vào một mảnh cỏ đoạn trường, khi nào thì có phản ứng đâu? Hiện giờ cỏ đoạn trường vào bụng, ruột bên trong hắn là đã đánh vào nhau biến thành đen đi?

A Nghiên nghĩ như vậy, trong mắt không khỏi có chờ đợi.

Tiêu Đạc bên này đang ăn, liền thấy A Nghiên dùng con ngươi đen như đá quý quét về phía bụng mình.

Hắn dừng đũa, nghi hoặc hỏi: “Tiểu nha đầu, sao thế?”

A Nghiên ý thức được bị hắn phát hiện, đành phải cười giả ngu: “Gia mặc cái áo choàng này trên người thật là đẹp mắt! màu tuyết thanh thích hợp với gia

nhất, làm gia càng tuần mỹ cao ngát!”

Tiêu Đạc nghe thế, hơi ngừng lại, nhìn nhìn A Nghiên, đã thấy A Nghiên cười đến mặt mày cong cong.

Xem có chút ngốc hồ hồ, bất quá lại là làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Sắc mặt hân hòa hoãn xuống, không tự chủ được, bên môi cũng gọi lên một chút cười nhẹ.

Hắn cười lộ lên rất đẹp mắt, giống như băng tuyết đang tan, nếu bình thường A Nghiên còn có tâm tư thương thức, bất quá hiện tại trong đầu nàng quan tâm là ruột hân.

Thật muốn chọc một cái lỗ thủng nhìn xem ruột bên trong có phải đã biến màu hay không!

A Nghiên cứ như vậy đứng ngồi không yên trái chờ phải đợi, nhưng một bữa cơm trôi qua, bánh canh đầu cá chỉ còn lại ít canh thừa nguội lạnh bị dọn đi, Tiêu Đạc vẫn bình yên vô sự như cũ.

Này... Giống như có chút không thích hợp a...

A Nghiên ngửa mặt nhìn Tiêu Đạc, ánh mắt tràn ngập mong mỏi cùng kỳ vọng.

Tiêu Đạc con người hẹp dài đẹp mắt quét mắt nhìn A Nghiên, nâng tay phẩy bụi trên áo: “Nói đi, có chuyện gì.”

A Nghiên hơi giật mình, nhất thời không biết nói cái gì cho phải, làm sao không biết xấu hổ nói ra miệng, ta muốn nhìn một chút xem người chừng nào thì chết...

Tiêu Đạc nhú mày, nhìn quanh khắp nơi nói: “Người nhất định có việc yêu cầu ta.”

A Nghiên nhất thời dở khóc dở cười, cúi đầu, ngượng ngùng đỏ mặt, suy nghĩ hơn nửa ngày, mới thấp giọng: “Gia, ta ra ngoài đã ba tháng, muốn về nhà thăm một chút, có thể chứ?”

“Về nhà?”

A Nghiên bắt được một lý do, như gà con mổ thóc gật đầu:

“Ta lúc đi ra, vốn nói phải nhanh một chút về xem cha mẹ ta còn có đệ đệ, nhưng mà đã lâu như vậy ta cũng không thời gian trở về, nghĩ đến bọn họ nhất định lo lắng gần chết. Lại nói, ta cũng nhớ bọn họ.”

Nói đến đây, nàng thật có chút khổ sở.

Kỳ thật sống tám đời, nàng đối với tình thân phụ mẫu cũng đậm đặc, đơn giản chính là sinh hạ nàng sau đó sung sướng trào nước mắt với bé sơ sinh là nàng, không được bao lâu nàng có thể sẽ chết đi, chia cách với bọn họ. Nhưng là đến cùng là người đều động tâm, đời này phụ mẫu nàng gia cảnh không tốt, là nông dân trung thực, không có kiến thức gì, cũng đối với nàng rất tốt. Trong nhà còn có đệ đệ Cố Mặc, đối với tỷ tỷ như nàng cũng hết sức dung túng chiều chuộng.

Nàng bị thù hận che mờ hai mắt, luôn không yêu cầu trở về thăm bọn họ, hiện đã nghĩ đến như vậy, thật đúng là mong muốn gặp lại cha mẹ cùng đệ đệ.

Tiêu Đạc cúi đầu nhìn chằm chằm tiểu cô nương này, lại thấy được trong con người nàng trong trẻo rõ ràng có tương niệm.

Hắn hạ mi, trầm mặc, khẽ nói: “Được, người trở về đi.”

Kỳ thật có đôi khi, trên đời này còn tồn tại một người có thể để mình tương niệm, cũng là một loại may mắn.

Hắn vẫn thực hâm mộ tiểu nha đầu thoát nhìn không chịu để tâm này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sinh Tử Gắn Bó

A Nghiên có chút kinh ngạc, nàng không nghĩ tới, nàng thế nhưng dễ dàng dành được cơ hội về nhà thăm người thân.

Nàng nhìn Tiêu Đạc, lần đầu tiên đối với hắn lộ ra một tươi cười cảm kích thật tình.

Kỳ thật hiện tại hẳn thực không tệ, chẳng phải mất sạch nhân tính giống mình tưởng tượng —— nhưng nàng vẫn như cũ muốn trừ bỏ hẳn.

Cáo biệt Tiêu Đặc rồi, A Nghiên trở lại phòng mình, vừa thu thập gói đồ, vừa hồi tưởng hôm nay Tiêu Đặc này thoát nhìn quá mức thiện lương.

Hôm nay Tiêu Đặc khiến nàng nhớ tới tiểu thiếu niên từng nắm tay nàng ở thành Thiên Châu hoang vu.

Đó là một tiểu thiếu niên khiến nàng vừa liếc mắt một cái liền mềm lòng động tâm.

Nàng nhớ lại hết thấy, hồi tưởng một đời lại một đời.

Cẩn thận nhớ lại một phen như vậy, kỳ thật trong lòng mình bạch, người mình hận, vốn không nên là hẳn.

Thí dụ như đời thứ nhất, hẳn thô bạo chỉ liếc mắt một cái, liền sai người đánh chết toàn bộ cung nữ thái giám, tính tình hẳn là như vậy, phong cách là như vậy, chẳng phải nhằm vào nàng.

Còn đời thứ hai, nữ nhân đáng thương ngã xuống hồ đóng băng một xác hai mệnh kia, cũng do nàng, ai bảo nàng không cẩn thận đâu.

Đến đời thứ ba, nàng thân là công chúa hòa thân đường xa mà đến, lại muốn ám sát phu quân nàng phải gả, bị thảm thất bại bị bắt rồi, kết cục chờ đợi nàng vốn chính là chết, lập trường bất đồng, nàng bị giết, giờ phút này nàng có cách nào đổ lên đầu hẳn đâu.

Về phần đời thứ tư, oán trời oán chính mình, kỳ thật không thể nào oán lên người Tiêu Đặc kia. Ai bảo mình ngốc như vậy, vận khí cũng không tốt như vậy, không nên cười một con ngựa bỗng nhiên nổi điên, trực tiếp ngã xuống từ trên lưng ngựa. Ngã xuống cũng thôi, còn không được tử tế ngã lên tảng đá, cứ thế đang sống ngã chết !

Phóng chừng Tiêu Đặc còn không biết có một nhân vật như nàng!

Hết thấy tất cả đều là mệnh a!

Đời thứ năm, nàng thân là một nữ vương thổ phi trên núi phóng đảng không kềm chế được, gặp phải Cửu hoàng tử kia từ kinh thành tới, vô công cái thế vì dân trừ hại, tựa hồ dường như người ta giết nàng cũng là đương nhiên?

Đời thứ sáu, cái này có chút vi diệu.

Kỳ thật nói trắng ra là, một nhà nguyện đánh một nhà nguyện chịu, nàng vì nhìn hẳn, bệnh tim tái phát mà chết, cũng không thể tính lên đầu hẳn a, thậm chí có lẽ hẳn cũng bị chính mình hại chết đâu.

Về phần đời thứ bảy... Đời thứ bảy... Nhớ tới A Nghiên trong lòng liền phức tạp.

Đời thứ bảy, nàng vừa sinh ra ngày đầu tiên liền bắt đầu suy xét về đời thứ sáu chết thảm, suy nghĩ vèn vện một tháng, đến lúc đầy tháng, rốt cục có một quyết tâm!

Nàng —— muốn —— xuất gia!

Không tệ, nàng muốn xuất gia, cạo đầu làm ni, chặt đứt ba ngàn sợi tơ hồng trần phiền não.

Cứ như vậy có thể tránh gặp lại nam nhân đáng sợ kia, thứ hai cũng có thể niệm kinh gõ mõ tích chút công đức, thuận tiện thanh tâm quả dục phòng ngừa chuyện bởi vì nam nhân kia sinh ra bệnh tim, bệnh tật linh tinh.

Vì thế lúc ba tuổi, nàng cố ý động tay chân trong thức ăn, khiến mình nhiễm bệnh, hơn nữa là ba ngày hai lượt một bệnh. Một đời phụ mẫu nàng lúc đó bất quá là người dân phố phường bình thường, làm sao có thể tìm được danh y gì, bất quá chỉ là đại phu đi khắp hang cùng ngõ hẻm vân du bốn phương thôi. Đại phu này đương nhiên cũng không nhìn ra thủ đoạn của nàng, vì thế bệnh của nàng vẫn như cũ không thấy tốt lên.

Cứ như vậy ép buộc một tháng, nàng rốt cục mở miệng nói, nói là mình có giấc mộng, phải xuất gia mới khỏe lại, bằng không mạng của nàng cũng không bảo đảm.

cha mẹ nàng vừa nghe, cũng không có cách nào, lập tức đồng ý.

Xem bộ dáng cha mẹ không buông, kỳ thật trong lòng nàng cũng nổi lên áy náy, bất quá cái loại áy náy này biến mất rất nhanh.

Nàng nhất định là người không có cách nào sống lâu, mỗi một lần đều là kết cục chết thảm.

Đau dài không bằng đau ngắn, nàng sớm rời khỏi cha mẹ, có lẽ đối với bọn họ mà nói vẫn là chuyện tốt đi.

Cứ như vậy, tiểu A Nghiên ba tuổi ly khai gia môn, đi tới một chỗ gọi là am ni cô Từ Ninh ở núi Minh La, cạo đầu làm ni, trở thành một tiểu ni cô.

Tiểu ni cô A Nghiên từ nhỏ thực giữ quy củ, kinh Phật so với tiểu ni cô khác niệm rất tốt, làm việc so với tiểu ni cô khác cũng lưu loát, ngay cả gõ mõ cũng gõ ra tiết tấu cảm xúc, các lão ni cô đều thực thích nàng.

Nàng là người chuyển thế bảy lần, có đôi khi nghiêm cần đọc kinh Phật, xem đạo sinh tử luân hồi, xem thuyết nhân quả báo ứng, không khỏi hơi có chút cảm khái.

Nếu muốn hận Tiêu Đạc kia, quả thật có chút gượng ép, nhưng chính mình mỗi lần chết đều liên quan tới hắn, nàng cũng không thể thân nhiên được, chỉ có thể tận lực rời xa.

Chính là chung quy sẽ nghĩ, nàng cùng Tiêu Đạc này đến cùng là nghiệt duyên thế nào, vì sao bảy đời bảy kiếp mình đều vì hắn mà chết.

Ngắm không ra, nghĩ không rõ, cuối cùng vừa lật một tờ kinh ố vàng, gõ một chút mõ, lại niệm một câu a di đà phật, đem hết thầy nghi vấn đều bao phủ trong thần chung mộ cô, năm tháng ần ần chảy xuôi, thanh đăng cổ phật cùng với A Nghiên nho nhỏ, nàng dần trưởng thành.

Tiểu tiểu ni cô biến thành tiểu ni cô, mười ba mười bốn tuổi, cô nương gia bên ngoài đúng lúc tuổi dậy thì có mối tình đầu, mà A Nghiên lại tâm như tro tàn, như trước đắm chìm bên trong kinh phật.

Có đôi khi đi vào núi gánh nước, nhìn khe núi mờ mịt còn ánh chiều tà nơi xa xói sắp tiêu tán, nàng sẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Cả đời này, thật tốt.

Từ Ninh an cơ hồ xa cách, người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không ra được, nàng vĩnh viễn không sẽ nhìn thấy Cửu hoàng tử kia.

Nhưng một năm kia lúc nàng mười ba tuổi, ý tưởng tốt đẹp này bị đánh vỡ.

Hết thầy bắt đầu từ một đêm rét lạnh, một đám người đến am, áp giải một nữ nhân. Nữ nhân kia quần áo hỗn độn, hình dung tiêu tụy, trên mặt không còn chút máu, bất quá mơ hồ có thể nhìn ra, nàng sở hữu dung nhan tuyệt thế.

Nàng kinh ngạc nhảy dựng lên, vừa thấy quần áo nữ nhân kia, liền biết nàng ấy mặc dù chật vật, nhưng mà xuất thân bất phàm, thậm chí có thể là người trong cung, thế nào lại đến cái am bị ngăn cách này.

Lúc vụng trộm đến hỏi sư phụ, sư phụ sắc mặt nghiêm túc cảnh cáo nàng không được hỏi nhiều, nàng cũng chỉ dám không hỏi.

Bất quá tự nhiên ngầm để lại một tâm nhãn, hỏi tường đòi thứ nhất, thứ hai, kỳ thật nàng chết, mặc dù có quan hệ cùng Tiêu Đạc kia, nhưng chung quy đều là liên lụy đến tranh đấu trong triều đình.

Cô gái này xuất thân bất phàm, người áp giải nữ tử này cũng đều không giống người thường, thậm chí trong đó còn có một nam nhân thanh âm lạnh lạnh — rõ ràng là thái giám a!

Trong lòng nàng nổi lên nghi ngờ, tự nhiên muốn tra xét rõ ràng, vì thế đêm hôm đó, cũng không dám ngủ, vụng trộm chạy tới.

Nàng tuy chỉ là tiểu ni cô mười ba tuổi, nhưng đến cùng đã làm đại tướng quân, cũng đã vào rừng làm nữ thổ phi, tâm nhãn nhãn lực cũng không phải tiểu cô nương bình thường có thể so sánh, lập tức cơ trí vòng qua gác đêm, treo tường tiến vào viện được đề phòng sâm nghiêm đó, tìm được phòng nữ nhân bị giam giữ.

lúc đó bên trong còn đèn sáng, nàng chọc thùng giấy dán cửa sổ vụng trộm xem thử, nhìn mà chấn động.

Đúng là đang tiến hành khổ hình, mấy người phụ nhân cùng một thái giám ép hỏi nàng kia, dường như muốn nàng ấy viết đồng ý ra giấy, nhưng nữ tử kia hiển nhiên là người cứng rắn, dù bị kim băng trúc đâm vào tay vẫn không đồng ý.

Nàng lại lắng nghe, càng sợ đến nhũn chân, nữ nhân này đúng là đương kim hoàng hậu!

Vị hoàng hậu này họ Thi, Thi hoàng hậu đã trải qua đủ khổ hình, thậm chí bị thái giám kia dùng nhiều loại thủ đoạn vũ nhục, đã bị ép buộc không thành hình người, sau đó dùng giọng nói tuyệt vọng thê lương mắng: “Ta đường đường là hoàng hậu một quốc gia, sao chịu được các người tiện nhân bức này bôi nhọ như thế.”

thái giám kia bị vị Thi hoàng hậu này mắng, càng buồn bức, tự nhiên càng xuất ra thủ đoạn khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

A Nghiên lúc đó ánh mắt bị dọa tròn lên, không ngờ gây ra động tĩnh, suýt nữa bị những người đó phát hiện, may mắn nàng cơ trí, vụng trộm chạy về thiền viện của mình.

một đêm này, nàng không thể nào ngủ được, hồi tưởng tình cảnh, mình nhìn thấy, trong lòng mình bạch dù trốn ở Từ Ninh an trong thâm sơn thế nhưng quần vào tranh đấu của triều đình hậu cung, này đường đường một hoàng hậu, bị hoạn quan khuất nhục, sau lưng còn không biết có chuyện xưa thế nào.

Còn nàng tiểu ni cô này, sợ là một chút không cẩn thận, cũng sẽ đem tánh mạng chôn ở trong này.

Đáng sợ nhất là, Thi hoàng hậu này, còn không biết cùng kẻ thù sáu đời của nàng có liên quan thế nào, có phải hay không vì thế liên lụy ra Tiêu Đạc kia, do đó lại một lần nữa khiến cho chính mình mất mạng trong tay hắn?

Nghĩ như vậy, cũng không có cách nào sống yên ổn, lập tức nàng thu thập vài món quần áo, gói đồ, lại dùng một cái khăn trắng quấn lấy đầu trục, chuẩn bị rời đi.

Thiên hạ to lớn, luôn có chỗ cho nàng dung thân.

am ni cô này, căn bản không phải phật môn thanh tịnh.

Ai biết nàng vừa rời khỏi đây, lén lút đến phía sau núi, liền nhìn thấy phía trước một đám người lén lút, nàng chỉ hơi do dự, liền đuổi theo.

Vụng trộm đi theo họ, lại phát hiện lưng các nàng mang một cái túi vải bố, tìm được một nơi yên lặng bí ẩn, muốn đào hầm chôn.

Hồ đào xong, túi vải bố bị thả ra, thi thể bên trong hiện ra.

Nương ánh trăng mỏng manh, A Nghiên thấy cổ thi thể kia.

Vừa thấy, không khỏi lông tóc dựng ngược.

nữ nhân đáng thương này, lại bị tra tấn thành bộ dáng như vậy, không dám nhìn thẳng.

Nàng đồng tình rất nhiều, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, kinh hồn táng đảm.

Vẫn nên chạy mau đi?

A Nghiên không dấu vết né tránh các nàng, tiếp tục chạy ra sau núi, chạy lên núi trốn hai ngày rồi, nghĩ người ở Từ Ninh am tìm kiếm mình có phải cũng đã bỏ qua hay không, có lẽ nên rời núi.

Ai biết nàng ngay trong khe núi, gặp một thiếu niên đang hôn mê.

Thiếu niên mặc cảm bào lãng la màu đỏ tía, nằm nghiêng ở đó, bóng lưng mảnh khảnh, trên tay còn có vết máu.

A Nghiên cúi thất lưng, thấy thiếu niên này sinh ra dung mạo tinh xảo tuấn tú, mặt mày thon gọn, trên môi mặc dù không có huyết sắc, nhưng vẫn có thể nhìn ra phong thái tuyệt đại.

Nàng thử hơi thở của thiếu niên này, hơi thở vẫn còn.

Nàng gian nan một lần nữa đứng lên, ngửa mặt nhìn trời.

Vốn sống bảy đời đã chết sáu lần, nàng đã không có tâm tư đồng cảm xa xỉ gì đó, bất quá giờ này khắc này, nàng không biết tại sao nổi lên một chút lòng trắc ẩn.

Phật nói “thiện ác dẫn đến nhân quả”, A Nan nói, “như người hỏi ta, chúng sinh thụ báo bất đồng là do đời trước dụng tâm khác nhau, vì thế cho nên muôn sai vạn biệt”.

Nàng niệm Kinh Phật mười năm, gõ mõ mười năm, lại vẫn không nhận ra nhân quả luân hồi của mình.

Trắng như móc câu bạc, gió núi thổi nhẹ, nàng đứng ở bên cạnh thiếu niên kia, trầm mặc một hồi, rốt cục lại cúi xuống.

Nàng mở túi nước ra cho hắn uống, còn đem bánh ngô mình mang theo dứt cho hắn, hắn ăn không vào, lại tự nghiền nát nhét vào miệng hắn. Hắn lạnh, thân thể nho nhỏ luôn run rẩy, hai môi đông lạnh tím tái, chính mình ôm chặt hắn, trốn trong son động, dùng thân thể của mình sưởi ấm cho hắn.

Hắn mặc dù còn hô hấp, nhiệt độ cơ thể lại rất thấp.

A Nghiên nhớ tới một đời rất lâu trước đây, chính mình cùng thiếu niên tay trong tay, cũng mát lạnh tận xương như thế.

Ở đây trong bóng đêm, nàng ôm thiếu niên trong lòng, yên lặng nhắm mắt lại.

Nàng nhớ tới một chuyện xưa, Tát Ba Đạt Vương gặp Đế Thích biến thành hùng ưng truy đuổi bò câu trắng ý muốn đoạt tính mạng, Tát Ba Đạt Vương cứu bò câu trắng, nhưng hùng ưng lại nói, nếu không có bò câu, nó sẽ đang sống mà đói chết. Vì cứu tính mạng hùng ưng, vị Tát Ba Đạt Vương này chịu cắt thịt, đau thấu xương tủy, dùng thịt mình cho ưng ăn.

Nàng nay ôm thiếu niên này trong lòng, có phải cũng giống cắt thịt cho ưng ăn?

Chuyện này đem lại cho nàng nhân quả thế nào?

Đang nghĩ như vậy, thân thể thiếu niên trong lòng nàng nhẹ động, xem ra dường như sắp tỉnh.

Nàng nhất thời cả người cứng đờ, kỳ thật có chút sợ hãi.

Hắn tỉnh, sẽ như thế nào đâu?

Trong bóng tối, có ngọn gió núi gào thét thổi vào trong sơn động, nàng lại không hề có cảm giác, cả người đều có cảm thụ động tĩnh thiếu niên trong lòng

Nhưng qua thật lâu thật lâu, thiếu niên đến cùng vẫn không tỉnh lại, hần chỉ chuyển động thân thể, không tự giác khiến mình càng dựa vào A Nghiên, thậm chí vươn cánh tay, sờ soạng ôm lấy thân thể A Nghiên.

Cúi đầu nhìn thiếu niên trong lòng, nương theo chút ánh trắng mỏng manh xem dung nhan hần tuần mỹ mà thanh lãnh.

Đời đời kiếp kiếp, dung nhan hần đều như vậy, chưa bao giờ biến đổi.

Không biết nhìn bao lâu, nàng dần dần ngủ mất.

Nhưng lúc nàng tỉnh lại, thiếu niên trong lòng đã không thấy, hai tay trống trơn, trong lòng lạnh lẽo, dường như thiếu niên kia chưa bao giờ xuất hiện.

Nàng buồn bã ngẩn ngơ một lát, chung quy cười khổ một tiếng, hiểu rằng hết thảy đều là nghiệt duyên, lập tức suy nghĩ cẩn thận, vực dậy tinh thần, mang đồ lên lưng chuẩn bị chạy trốn chết.

Nhưng ngay lúc nàng lo lắng thiên tân vạn khổ rốt cục muốn chạy trốn ra khỏi thâm sơn, lại bị rất nhiều quan binh bao vây.

Nghe nói đương kim hoàng hậu bị gian nhân hãm hại, bị hàm oan, lại có cơ hội cho tiểu nhân gian nịnh làm loạn, đem hoàng hậu đưa tới nơi đất cằn sỏi đá chịu khổ hình, khiến cho hoàng hậu chết thảm trong núi hoang. Cửu hoàng tử một mình ra ngoài tìm kiếm, chịu hết trắc trở, sai người lục soát khắp núi Minh La, tìm được thi thể mẫu hậu, tình trạng thê thảm, nghe rộn cả người. Cửu hoàng tử phát điên quyết chí thể vì mẫu hậu báo thù rửa hận, dẫn dắt nhân mã, vây quanh núi Minh La, giặc dữ hạ lệnh đồ sơn.

Cái gì gọi là đồ sơn, trên là chim bay, dưới là thú chạy, đến từng ngọn cây cọng cỏ trong núi, đều sẽ không bỏ qua.

các vị ni cô trong Từ Ninh am nhỏ nhỏ, tự nhiên cũng chết dưới lưỡi dao mổ.

A Nghiên liều chết giãy dụa, cũng không làm nên chuyện gì, nàng thăm hận Cửu hoàng tử này lấy oán trả ơn, oán hận thế gian này không có nhân quả, thậm chí có ý đồ liều chết chạy trốn, nhưng nàng đến cùng bất quá là một tiểu cô nương mười ba tuổi, đối mặt với binh mã đao thương đầy núi, làm sao có thể thoát được đâu.

Nàng lại bị đưa vào Từ Ninh am một lần nữa, tuyệt vọng nhìn cửa chính bị đóng lại, bên ngoài khói đặc nổi lên bốn phía, ánh lửa tận trời.

Cửu hoàng tử này, Tiêu Đặc đáng giận, hần muốn đốt núi.

Hần muốn dùng một ngọn núi này chôn cùng mẫu hậu chết thảm vì hần.

Lửa lớn tràn vào Từ Ninh am, ngọn lửa liếm lên mái hiên, oanh một tiếng bốc cao, chung quanh bắt đầu trở nên cực nóng, khói dày đặc làm mọi người không thể hô hấp, tất cả kêu lên tuyệt vọng thê lương.

A Nghiên tuyệt vọng nhìn lửa lớn hùng hục, ánh lửa xuyên thấu tận trời, nàng nhìn không thấy trời đất, nhìn không thấy bên ngoài.

Không nghĩ tới, đời này, dĩ nhiên là bị thiêu chết.

Khi một ngọn lửa đốt đến chân, nàng mở đôi mắt cơ hồ đã mù, chịu đựng từng đợt ho sặc, run giọng kêu lên: “Tiêu Đặc, ta thật hận ngươi, nếu như còn có kiếp sau, ta không tin nhân quả, không tin thiện duyên, ta nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!”

Nàng chỉ biết chính mình vẫn sẽ chết, còn có thể chết dưới tay hần, vì hần mà chết.

Nhưng thật không nghĩ tới, dĩ nhiên là bị thiêu chết.

Rõ ràng là thiêu chết a!

Chết như vậy, A Nghiên thế nào cũng không quên nổi.

Nàng dùng hết khí lực kêu to, kỳ thật bất quá là khàn khàn ni non thôi.

Nhưng dưới núi cách đó không xa, một người thiếu niên mặc nhung trang hai mắt dày đặc tia máu, lại bỗng chốc nắm chặt dây cương trong tay.

Hần nhíu mày, âm giọng hỏi: “Trên Từ Ninh am, là ai đang kêu?”

Thủ hạ cung kính đáp: “Hồi bẩm Cửu hoàng tử, thuộc hạ không nghe thấy tiếng kêu.”

Hần nhíu mày, trong ánh âm lãnh lạnh thấu xương mắt lộ ra nghi hoặc: “Vì sao ta nghe được có người kêu tên ta.”

Thủ hạ hai mặt nhìn nhau, lại nhìn nhìn ánh lửa tận trời trên núi, thực không có tiếng gì, đều là tiếng lửa đom đóp hỏa thiêu núi rừng cùng với tiếng gió,

tiếng kêu đến từ nơi nào đâu.

Tiêu Đạc quay đầu, nhìn phía núi Minh La kia, nhìn hướng Từ Ninh am xa kia, xem ánh lửa tận trời cùng khói đặc đầy khắp núi đồi, cũng không biết vì sao, bỗng nhiên, dường như có một cái búa tạ hung hăng đánh vào trong lòng, hấn bị thương kịch liệt co rút lại.

Có cảnh tượng mơ hồ xuất hiện trong lòng, nói không rõ nói không rõ, lại càng không biết từ đâu mà đến, hấn tưởng bắt được, nhưng cảnh tượng kia giống như một đạo bạch quang, chợt lóe lên lướt qua, thế nào cũng không bắt được.

Hấn ôm ngực, mồ hôi lạnh chảy ròng, sắc mặt tái nhợt.

Cái thanh âm kia tràn ngập hận ý, vẫn như cũ bồi hồi bay vào tai hấn, mỗi một tiếng đều như bắt lấy chỗ gân mạch mềm mại nhất ở đáy lòng hấn, đau đến hấn cơ hồ hít thở không thông.

Người chung quanh kinh hãi: “Cửu hoàng tử, người làm sao vậy? Mau mau, kêu thái y!”

Tiêu Đạc nhắm mắt lại, run run ôm chặt ngực đau đớn.

Có một cái tên quen thuộc lại xa lạ lướt qua tim, hấn không biết người này là ai, càng không biết người này bộ dáng ra sao, nhưng lại tình tường biết rõ, người này đối với hấn, ngàn vạn trọng yếu. Tất cả thế gian, đều thua xa người nọ.

Chợt gian quay đầu, nhìn phía ánh lửa tận trời kia, giữa môi mông lại vô thức phát ra tiếng kêu to thống khổ tuyệt vọng: “A Nghiên —— “

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Một Nhà Đoàn Tụ

A Nghiên nhớ lại rõ ràng tư vị bị thiêu chết kia, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất bội phục mình. Trí nhớ thống khổ này, cuộc đời mình thế nhưng còn trở thành một đại trù.

Nàng thật là không tầm thường nha!

Đang đắc ý, thu thập đồ đạc, tay bỗng nhiên đau xót, cúi đầu nhìn, đúng là có một cây kim, trong lúc vô tình đâm vào đầu ngón tay.

Máu đỏ tươi theo ngón tay ứa ra, dần dần tụ trên đầu ngón tay trắng nõn thành một giọt trong suốt.

Khẽ thở dài, A Nghiên mất lộ ra bất đắc dĩ, người ta quả nhiên là không thể quá đắc ý.

Nàng vẫn nên nhanh thu thập gói đồ về nhà đi!

Ai ngờ A Nghiên gói đồ xong vừa muốn đi ra hành lang gấp khúc, lại thấy Sài đại quân gia vội vã tới.

Từ lần trước hấn bị hạ lệnh cùng một đám tiểu nha đầu chia nhau đóng cửa chốt kia, hấn liền sâu sắc nghĩ lại hành vi của mình, cũng vì mình về sau đặt ra mục tiêu mới, chính là —— nghe lời Cửu gia, ôm đuôi A Nghiên cô nương.

“A Nghiên cô nương, A Nghiên cô nương!”

“Ừ ừ, Sài đại quân gia, có việc sao?”

“A Nghiên cô nương, người đi rồi, ai nấu cơm cho Cửu gia đây?”

“Hàn Đại Bạch, Hà Tiểu Khôi.” A Nghiên nhún nhún vai, đề nghị như vậy.

“Cửu gia giờ chỉ thích ăn cơm người làm a!” Sài đại quân gia ưỡn nghiêm mặt cười, trong lòng đau khổ. Cửu gia ăn không ngon, tâm tình sẽ không tốt, tâm tình không tốt, đánh người giết người đều có khả năng, đến lúc đó nói không chừng lão nhân gia hấn đây cái mông già cũng phải chịu ủy khuất.

“Hà Tiểu Khôi mỗi ngày xem ta nấu cơm, hấn đã sớm học xong, để hấn đi làm đi.” A Nghiên không chút khách khí kéo ra Hà Tiểu Khôi. Nàng mới không cần làm cơm cho Tiêu Đạc cả đời đâu, đến lúc đó nói không chừng cả mạng nhỏ cũng bồi theo.

“Hà Tiểu Khôi...” Sài đại quân gia sầm mi khổ kiểm tính toán tiếp tục nói.

“Ta đi đây, Sài đại quân gia, sau này còn gặp lại!” A Nghiên chào, cười với hấn, đeo đồ nhanh chóng xuất phát.

Sài đại quân gia nhìn bóng lưng nàng rời đi, nổi lên một chút cười khổ bất đắc dĩ.

Ngày này, thật sự là không có cách nào qua !

Lúc A Nghiên đi đến cửa chính, phát hiện Hạ Hầu Kiều Nguyệt đã chờ ở đó.

Sau lưng nàng, là một chiếc xe rộng rãi xa hoa, trong tay nàng, còn mang theo một cái bao.

”Hạ Hầu tỷ tỷ!”A Nghiên vui vẻ chạy tới.

Nói thật đến phủ này mấy tháng, nàng thích nhất chính là Hạ Hầu Kiều Nguyệt và Hàn Đại Bạch, đáng tiếc sau này nàng được Tiêu Đạc ưu ái, Hàn Đại Bạch khả năng cảm thấy không có mặt mũi, liền có chút xa cách với nàng. Hạ Hầu Kiều Nguyệt đâu, rõ ràng là nữ nhân bên cạnh Tiêu Đạc, thoạt nhìn đối với mình cũng không có ý tứ ghen tị chán ghét bài xích, ngược lại khắp nơi giúp đỡ mình chăm sóc bản thân.

Nay A Nghiên nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt, quả thực là giống như nhìn thấy tỷ tỷ thân thiết.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt xem nàng cười không có lòng dạ gì, cũng mím môi nở nụ cười.

”hôm nay trời lạnh, ta nhìn ngươi ngày thường bắt quá mặc hai kiện quần áo, vừa đúng mấy ngày trước đã sai người làm đồ mới cho ngươi, còn chưa kịp đưa cho ngươi, nay vừa vận mang về nhà mặc. Mặt khác trong xe ngựa còn có một ít thịt khô điểm tâm.”

A Nghiên nghe thấy liên tục gật đầu, cảm động không thôi.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời: “Không còn sớm, ngươi sớm trở về đi, nhớ qua hai ngày, ta sẽ phái xe ngựa đi đón ngươi.”

”Mới hai ngày đã đón ta trở về sao?”A Nghiên nghe có chút thất vọng.

”Đây là gia nói, nhiều nhất hai ngày.” Hạ Hầu Kiều Nguyệt thông thả mà tàn nhẫn nói ra chỉ lệnh Cừu gia bên kia.

”Nha, được rồi.”A Nghiên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hưng phấn đã cúi xuống.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt xem cái dạng này của nàng, muốn cười, cười xong, lại thờ ra.

Còn A Nghiên hiện tại đương nhiên vô tâm để ý tới tâm tư Hạ Hầu Kiều Nguyệt, nàng vui mừng lên xe ngựa.

xe ngựa thật rộng rãi thoải mái a, vừa thấy chính là do danh gia Yến kinh chế tạo, đi lên đường cũng không giống xe trâu ở nông thôn xóc nảy không ngừng.

A Nghiên bắt đầu ngồi, sau đó rõ ràng cảm một khối bánh hoa sen lên ăn, rồi nằm xuống.

Trong xe ngựa xóc nảy, nàng bắt đầu cân nhắc chuyện này kế tiếp nên tiến hành như thế nào.

Nàng cùng Tiêu Đạc, không phải nàng chết, chính là Tiêu Đạc vong, chỉ đơn giản như vậy.

Đời trước nàng ôm cái thân thể lạnh như băng kia, cứu tính mạng của hắn, trái lại hắn đối đãi mình thế nào đâu? Chính mình cắt thịt cho ung ăn, lại đem độc xà đông cứng giấu vào trong ngực nông phu.

Nàng lần này thật không còn một chút thiện tâm, đối với nàng mà nói đó là xa xỉ phẩm.

Nàng chỉ cần Tiêu Đạc chết, chết thế nào cũng được.

Chỉ có Tiêu Đạc chết, nàng mới có thể vui vẻ.

Như vậy nên làm hắn chết thế nào đây?

Xem ra hạ độc là không có khả năng, có lẽ Tiêu Đạc này thể chất đặc thù, căn bản có đoạn trường cũng không thể độc chết hắn.

A Nghiên đau khổ suy nghĩ, mình tập hợp trí tuệ bảy đời, nhất định có thể nghĩ ra một biện pháp rất tốt.

Ai biết nàng nghĩ nghĩ liền — ngủ.

Đợi đến lúc vừa ngủ dậy, xe ngựa đã vào thôn.

Bọn họ là một thôn bình thường làm sao dễ dàng gặp xe ngựa xa hoa bậc này a, càng đừng nói xe ngựa quý khí như vậy lại trực tiếp tiến vào con đường đất mấp mô xóc nảy trong thôn.

Các thôn dân sôi trào, đang đoán đây là quý nhân nơi nào, chức sắc trong thôn đều chạy đến, ăn mặc chỉnh tề, nói là muốn bái kiến quý nhân.

Ngay lúc mọi người vạn phần chờ đợi, xe ngựa theo một đường bụi đất mù mịt, đi tới cửa nhà A Nghiên.

Phụ thân của A Nghiên là Cố Tam Bát, mẫu thân Trần Thúy Hoa, còn có đệ đệ Cố Mặc, đều cả kinh nói không nên lời.

(PS: Tên bạn A Nghiên nghĩa là cái nghiên mực, như trong từ bút nghiên, còn em bạn ý tên là Mặc nghĩa là mực để viết giấy. Bố mẹ bạn này cũng khéo đặt tên).

A Nghiên cười khanh khách vén màn, xuống xe.

Tất cả mọi người đều cả kinh, thấy A Nghiên trên mái tóc đen nhánh cắm một cây trâm hỉ thước đăng mai tinh xảo đặc sắc, trên người mặc váy dài bạch quyền và khoác áo tơ mềm viền đỏ, bên ngoài còn khoác một kiện áo lông không tước lục lĩnh, đi giày da dê bảo văn song điệp. Mặc một thân thế này, nông dân bọn họ xem ra thật sự là mười phần phú quý, đều là bọn hán ngày thường chưa thấy bao giờ.

Bành nhị thẩm bên cạnh trừng lớn hai mắt: “A Nghiên, người hóa ra không chết?”

A Nghiên thấy cha mẹ đệ đệ, vui sướng bỏ nhào vào.

“Cha, nương, A Mặc, ta đã trở về!”

Nương của A Nghiên là Trần Thúy Hoa bỗng chốc tiến lên, ôm A Nghiên vào trong ngực, khóc gọi tâm can bảo bối:

“A Nghiên, nương mấy ngày nay hối hận đến chết, không nên vì ham mười lượng bạc kia, để Bành nhị nương đem người đưa đi làm đầu bếp nữ cho người ta! Nguyên bản vì nghĩ người không về được nữa, đã thương lượng nhiều ngày, làm cho người cái mô chôn quần áo và di vật đâu.”

cha A Nghiên mấy năm nay thân thể không tốt, nay bất quá cứng rắn chống đỡ đi ra, lúc này ông thấy nữ nhi, cũng kích động, trong mắt cơ hồ rơi lệ: “Cũng từng đi phủ đó tìm hiểu, tiếc rằng chúng ta thân phận này, đến đại môn cũng không vào được, muốn dò hỏi tin tức, cho đối phương chút bạc vụn, người ta cũng không nhận.”

Lại còn Bành nhị nương nói kỹ càng trong phủ này âm trầm khủng bố như thế nào như thế nào, cùng với kẻ kia đeo mặt nạ sắt ngưu đầu mã diện (đầu trâu mặt ngựa) dọa người ra sao, lại còn bà làm thế nào mới giữ được mạng nhỏ. Chỉ nói thôi đã làm người một nhà bọn họ hoảng sợ trong lòng, cho rằng vĩnh viễn không được gặp A Nghiên.

A Nghiên ngẫm lại chính mình suýt nữa không còn mạng, nay lại gặp ôn thân ác sát Tiêu Đặc kia, còn không biết về sau sẽ như thế nào, không khỏi cũng bi ai, ôm lấy mẫu thân khóc lớn một hồi.

Kỳ thật tuy rằng mẫu thân này lúc ban đầu thấy nàng, vẫn cứ là câu nói ngàn bài một điệu “Đứa nhỏ này cũng thật giống cha nàng”, nhưng những năm gần đây, cha mẹ yêu thương đã khiến nàng mơ hồ rất nhiều việc kiếp trước, thật tình coi mình là con cái bọn họ.

Đang khóc, lại nghe Cố Mặc bên cạnh nói: “Bên ngoài gió lớn, tỷ tỷ vừa về, vẫn nên đi về phòng trước.”

A Nghiên hai mắt đầm lệ nhìn nhìn đệ đệ của mình.

Cố Mặc so với mình nhỏ hơn ba tuổi, đã mười một, đang ở trường tư thực đọc sách, năm trước mới thi tú tài, sinh ra thanh tú cao gầy, vừa nhìn như là bộ dáng thiếu niên mười ba mười bốn.

Hắn xưa nay ít lời, bất quá lại cực kì biết săn sóc, đối với thân tỷ tỷ lại càng thêm chiều chuộng.

Nàng bỏ nhào qua ôm lấy đệ đệ: “Ô ô ô, A Mặc!”

Suýt nữa sinh ly tử biệt a!

Tám đời, nàng còn chưa gặp được đệ đệ tốt như vậy, kiếp này may mắn, đệ đệ như vậy, tựa hồ chết cũng đáng giá.

Cố Mặc tuổi cũng không nhỏ, ở nông thôn tuy rằng cũng không như nhà giàu trong thành người ta so đo chuyện nam nữ như vậy, nhưng đến cùng Cố Mặc là thiếu niên, da mặt mỏng, nay bị tỷ tỷ ôm lấy như vậy, không khỏi đỏ mặt lên, không được tự nhiên nói: “Tỷ, trước vào phòng đã.”

cha mẹ A Nghiên cũng liên tục nói vào nhà, lúc đó người một nhà mới đi vào.

đi vào rồi, nương A Nghiên lấy nước canh sớm đã nấu rất nóng, mọi người uống xong, lúc này có thể này nói đến chuyện ly biệt về sau.

A Nghiên không thể bỏ qua, đem chuyện trong phủ Tiêu Đặc nhất nhất nói hết, chỉ giản lược chuyện mình bị Tiêu Đặc khi dễ: “Nay trong phủ này chủ tử thích nhất ăn đồ của ta, vì thế ta rất được tôn trọng, chẳng những cho ta tiền bạc, còn có ý sai xe ngựa đưa ta trở về.”

Nói vậy, A Nghiên coi như là vinh quy áo gấm về nhà ?

cha mẹ A Nghiên vừa nghe, tự nhiên vui sướng vạn phần, nguyên vốn tưởng rằng không còn nữ nhi, nay cũng là một thân phú quý trở về, làm sao có thể

mất hứng đầu, vì thế càng lôi kéo A Nghiên hỏi tình hình cụ thể.

Cố Mặc lại không nói gì, yên tĩnh ngồi một bên nghe cha mẹ, tỷ tỷ nói chuyện.

Đang lúc này, bên ngoài rầm rầm tiến vào một đám người, áo dác, tò mò đi lại đánh giá, trong đó Nguru trưởng thôn và Bành nhị nương cầm đầu.

cha mẹ A Nghiên thấy vậy, không thể không mời bọn họ tiến vào.

Bành nhị nương vừa tiến đến, ánh mắt đánh giá trượt qua lại trên người A Nghiên, cuối cùng nhìn chăm chăm trang sức kia, chua xót nói:

“A Nghiên ở phủ đệ quý nhân thật đúng là phú quý.”

nữ nhi Bành nhị nương là Bành A Kiều, ngày xưa cũng cùng A Nghiên lớn lên, tự cao mỹ mạo, nay thấy A Nghiên đi phủ đệ gì đó một chuyến, một thân trang sức như vậy, xem trăm hi thước đằng mai kia, người thường mấy ai có thể có, không nói trong thôn, chính là cô nương nhà có tiền trên trấn cũng không thể so sánh nổi. Còn một thân quần áo tơ lụa, đều là chất liệu tốt đời này nàng chưa sờ qua a.

Càng thêm A Nghiên trên mặt chói lọi, vừa thấy chính là được quý nhân ở phủ đệ nuôi tốt, cả người càng nhìn càng dễ chịu.

Nàng thực không biết tư vị gì nói: “A Nghiên, áo lông của ngươi kia xanh mượt, đây là gia chủ đưa cho ngươi sao? Hay là mượn a?”

Ngắm lại liền không thích hợp, bất quá là đầu bếp nữ nho nhỏ, sao có khả năng gia chủ sẽ đưa gì đó?

A Nghiên cho tới bây giờ không nghĩ tới vấn đề này, từ lúc Tiêu Đạc bắt các nha hoàn biểu diễn rồi, Sài đại quân gia lại dùng sức nịnh bợ mình, cái gì tốt đều tự bản thân đưa qua. Nhưng trong lòng nàng nào có chú ý, bất quá chỉ tùy tiện ném sang một bên, hôm nay cũng tùy ý nhặt vài món mặc lên thôi.

Bây giờ A Kiều hỏi này đó, nàng hơi có chút không hiểu, liền tùy ý nói: “Chính là mặc vào mà thôi, cái gì là của ta.”

Có lẽ ngày mai nàng và Tiêu Đạc kia mỗi người đi một ngã.

A Kiều nghe xong, dường như nhẹ nhàng thở ra, bất quá ánh mắt kia, lại không rời khỏi áo lông khổng tước lục linh trên người A Nghiên.

Nhưng vào lúc này, Nguru trưởng thôn đánh giọng hỏi đến: “A Nghiên ở phủ đệ quý nhân kia, đến cùng là biết cái gì, nói cho Nguru bá bá nghe một chút?”

Cố gia là hộ ở ngoại vi thôn, mấy đời đơn truyền, ngày thường cũng không được mấy vị trong thôn này nhìn vào mắt, nay Nguru trưởng thôn chẳng những tự mình đến nhà bọn họ, còn tự xưng là Nguru bá bá.

A Nghiên trong lòng buồn cười, bất quá nàng là một nữ hài tử, lập tức cũng không nói gì, chỉ mím môi cúi đầu im lặng, làm ra bộ dáng không biết không nói.

Dù sao người trong thôn đều biết nàng ngốc, tiếp tục giả ngu là được.

Này Nguru trưởng thôn đang cùng mọi người vây xem Cố gia, nghe A Nghiên ở phủ đệ quý nhân trải qua đủ chuyện, không khỏi tán thưởng không thôi, lại cực kì hâm mộ, thậm chí còn đưa ra mấy chủ ý, muốn A Nghiên dẫn đường, bọn họ cũng muốn đưa con đi phủ đệ quý nhân làm việc.

A Nghiên không thể không giả vờ ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 31.2

Đợi cho mọi người đều ra về, Cố gia mới có thể yên tĩnh chút, nương A Nghiên tự đi làm cơm, cha A Nghiên thân mình luôn luôn không tốt, còn nữa lâu không thấy A Nghiên, trong lòng hần lo lắng, thân thể càng hao mòn, sớm đã nằm trên kháng nghỉ tạm.

Nhất thời trong nhà chính chỉ còn lại A Nghiên và đệ đệ Cố Mặc.

A Nghiên không đợi được hỏi: “Phụ thân sao thân mình không bằng trước đây?”

Lúc trước cầm mười lượng bạc kia, không phải nói có thể xem bệnh sao?

Cố Mặc trong tay cầm một quyển sách ngồi ở cửa mượn ánh mặt trời bên ngoài để đọc, nghe tỷ tỷ nói như vậy, trong mắt chót lóe ánh sáng ảm đạm: “Phụ thân luôn không chịu đi.”

Hắn chỉ nói nữ nhi không còn, mười lượng bạc này là tiền bán nữ nhi, không dùng được.

A Nghiên kinh ngạc một chút, nhìn Cố Mặc, đột nhiên hiểu rõ nguyên nhân.

Nàng đi qua, an ủi vỗ vỗ đầu Cố Mặc: “Ta đã trở về, phụ thân khẳng định sẽ đi xem bệnh !”

Nhất thời nàng cúi đầu nhìn sách Cố Mặc, cũng là tứ thư ngũ kinh, liền thuận miệng hỏi: “Người gần đây đọc sách thế nào?”

Cố Mặc lắc đầu: “Ta không đi.”

A Nghiên ngồi xổm xuống, đôi mắt cùng đệ đệ, xem trên mặt hắn thanh tú hiện lên vẻ lo lắng, không khỏi xi cười rộ lên: “Chuyện có lớn đâu, đã làm cho người đến trường tư thực cũng không đi. Ta đã không sao, người ngày mai nhanh đi đi, tương lai phải đồ trạng nguyên, ta còn muốn làm tỷ tỷ của trạng nguyên đâu.”

Cố Mặc ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của tỷ tỷ, chiếu vào trong con ngươi trong suốt của nàng, trong con ngươi đó là thần thái phấn khởi.

Rõ ràng nhìn qua hết thấy đều tốt đâu, Cố Mặc lại ần ần cảm thấy tỷ tỷ có việc gạt mình.

Hắn rũ mắt, thản nhiên nói: “Tỷ tỷ, nếu có chuyện gì, người nhất định phải nói với ta.”

A Nghiên nháy nháy mắt, cười, cười đến nghịch ngợm mà vô tội: “Ta có thể có chuyện gì đâu...”

Buổi đêm A Nghiên cùng nương ngủ chung, hai mẹ con nói một ít chuyện, cho nên buổi sáng ngày thứ hai lúc A Nghiên tỉnh mới phát hiện, nương đã đi ra ngoài phòng bếp bận rộn, trên kháng chỉ còn lại mình.

Nàng mơ mơ màng màng mặc xong quần áo, trong lòng cân nhắc, chính mình nếu thực sự hại Tiêu Đặc kia là gây ra phiền hà cho cha mẹ, vẫn nên tìm kế vạn toàn, không dấu vết hại Tiêu Đặc.

Đang nghĩ, lại nghe thấy bên ngoài một trận huyền oán, còn có tiếng kêu gào hùng hùng hổ hổ, A Nghiên buồn bực bước ra cửa, đã thấy một nữ nhân dẫn đầu la hét đi tới, phía sau còn một đám người đi theo.

Nhìn chăm chú một lúc, thấy người nợ quen mắt, nghĩ nghĩ, mới nhớ lại, này không phải là nương của Hoắc Khải Căn sao, cũng chính là mẹ chồng tương lai của nàng.

Cha chồng tương lai đứng thứ ba, người ở đây gọi là Hoắc lão tam, vị mẹ chồng này gọi là Hoắc Tam nương. Nhà mẹ đẻ Hoắc Tam nương là người trong thôn, cùng với Ngưu trưởng thôn đúng là nhất mạch đồng tông (người trong họ), sau này gả đến, có chỗ dựa, lưng xưa nay cứng rắn, bình thường chửi bới người khác cũng không thua ai.

Bây giờ đang cuối mùa thu bà ấy kéo tay áo, tóc xõa nửa, vươn cổ hướng vào nhà A Nghiên, vừa thấy A Nghiên đến liền càng giận, chỉ A Nghiên mắng liên tục.

”Khải Căn nhà ta ngày đó đính ước với người, không cần đồ cưới, cũng không sợ người là người không có khả năng, người khác đều nói người ngốc, ta chỉ nói người ngốc thành thật, nhưng hôm nay nhìn người một cái, có biết bên ngoài nói như thế nào? Người xem người hôm qua một thân ăn mặc như thế, làm đầu bếp nữ có thể mua sắm được sao? Hôm nay người phải nói rõ cho ta, đến cùng là xảy ra chuyện gì, trước mặt liệt tổ liệt tông Hoắc gia ta giải thích rõ, bằng không, ta liền hưu người!”

Hoắc lão tam bên cạnh là người thành thật sợ vợ, than thở có chút xấu hổ, nhỏ giọng khuyên nương tử mình: “Này còn chưa vào cửa, hưu cái gì mà hưu, ta xem vẫn là nên bớt giận, đây đều là đồn đãi bên ngoài, ta hỏi rõ ràng trước.”

”Hỏi cái gì mà hỏi, người bên ngoài đều nói, người ta đưa nàng đi làm nha hoàn thông phòng cho kẻ có tiền, đây còn có thể giả!”

Trong thôn các nhà các hộ đều làm tường ngăn bằng bùn cao nửa người, ai đi đồ cái bỏ người khác cũng có thể nghe được động tĩnh, huống chi sáng sớm la hét ầm ĩ như thế, rất nhanh một đám người đã vây quanh Cố gia.

Thôn trang nhỏ xưa nay yên tĩnh, đã thu hoạch vụ thu xong, cũng không có đại sự gì, giờ xảy ra chuyện bát quái này, liền có một đám người vây quanh xem náo nhiệt.

Lập tức mọi người trong thôn nghe xong đều minh bạch, có người liền phụ họa: “ừm, Cố Tam bát, thì ra A Nghiên nhà người ở bên ngoài làm lễ cho người ta?”

”Làm lễ cái gì đâu, làm lễ cho người ta, còn phải kiệu hoa nâng vào cửa, ta xem a, đây là nha hoàn thông phòng!” Bành Tam nương trong giọng nói hơi có chút xem thường.

A Kiều một đôi mắt nhìn chăm chăm A Nghiên: “A Nghiên, người nói đi, người thật làm nha hoàn thông phòng?”

A Nghiên không hiểu, vẻ mặt mờ mịt lắc đầu: “Ta không làm.”

Nhưng nói xong, nàng lại có chút chột dạ.

Nàng tính là gì đâu, nha hoàn thông phòng hiển nhiên không tính, nàng cũng không lên giường, nhưng nếu nói là đầu bếp nữ đơn thuần, dường như cũng không phải như vậy.

Nàng đang mơ hồ, những người khác đều nhìn ra manh mối, Hoắc Tam nương kia lại thiếu chút nữa bật dậy.

“Người, người còn nói không phải, ta xem rõ ràng chính là không còn trong sạch!” Nói xong nàng không khỏi khóc lóc nỉ non tiếp: “Đáng thương A Căn nhà ta bên ngoài chinh chiến, sinh tử chưa biết, ai ngờ nương tử chưa quá môn của hân đã có ngoại tâm, rõ ràng cho hân làm một vương bát sổng!”

ba chữ “vương bát sổng” nói ra tràn ngập phá hoại cùng oán giận, bỗng chốc khiến thôn dân chung quanh khinh thường, mọi người đều chỉ trích: “A Nghiên, người nếu có thể nói rõ ràng, chúng ta cũng tin người, nhưng người nói không rõ ràng, thì đúng là làm ra chuyện thực xin lỗi Hoắc gia?”

Giờ này khắc này, A Nghiên bỗng nhiên phát hiện nàng nói không rõ ràng.

Bánh Tam nương bên cạnh vừa thấy tình cảnh này, liền nhỏ giọng khích bác: “Nhà nàng đã cầm lễ hỏi của các người, này cướp về! Còn có đồ đồ tiện nhỏ không biết xấu hổ này, ở bên ngoài thông đồng nam nhân, cũng không thể tha, nếu như trước kia, đã bắt lại đim lòng heo!”

“Nói đúng, thôn Ngưu Xuyên Từ chúng ta không có tiền lệ này, nếu truyền ra, thanh danh đều hỏng, về sau cô nương trong thôn còn gả thế nào!”

Nói mấy câu này, làm tất cả dâng lên lòng căm phẫn, có người ghen ghét A Nghiên trên đầu cài trâm, cũng có người chỉ vào giúp vui, tất cả xông tới, dường như sẽ cho A Nghiên “đồ đồ tiện nhỏ” này một trận giáo huấn.

nương A Nghiên tức giận đến trắng bệch mặt mũi, tay nắm cái muôi run rẩy: “A Nghiên nhà ta trong sạch, nhà ta...”

Vấn đề là đang ồn ào náo động, lời của bà căn bản không có ai nghe.

Đúng lúc đó cha A Nghiên mang theo Cố Mặc từ ruộng trở về, vừa thấy tình cảnh này, vội vàng ngăn mọi người lại, vấn đề là làm sao ngăn được, thấy Hoắc Tam nương hung tợn nâng bàn tay đi qua, sẽ tát vào mặt A Nghiên.

A Nghiên sững sờ rồi ý thức được nguy hiểm đang đến.

Ngay lúc một cái tát của Hoắc Tam nương kia tới, nàng nhấc chân đá một cái.

Nàng hiện tại chính là tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, khí lực không đủ lớn, hạ bàn cũng không đủ vững chắc, bất quá làm cách nào vung chân lên, lại thu chân về đá ra một cước nàng vẫn nhớ rất rõ!

Đặc biệt tại thời khắc nguy hiểm này, càng rõ ràng vô cùng!

Vì thế mọi người thấy vị Hoắc Tam nương kia uy phong lẫm lẫm muốn giáo huấn con dâu tương lai, bị nàng con dâu tương lai đá ngã trên mặt đất.

Mọi người đều chấn kinh.

A Nghiên đá người xuống, ôm tai, kêu to: “A —— nương, ta rất sợ a! Không cần đánh ta!”

Thanh âm rung chuyển, mọi người đều che lỗ tai.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong viện gà mái sợ tới mức cô cô cô bay lung tung, lông gà đầy trời, chó trong thôn cũng đều chấn kinh sủa loạn.

nương A Nghiên chạy nhanh tới, gắt gao ôm lấy A Nghiên, đầu lòng khóc nói: “A Nghiên nhà ta từ nhỏ đã mồ côi, chỉ là một đứa trẻ, các người cũng không phải không biết, nàng nào biết cái gì là nha hoàn thông phòng a, các người lại bức nàng như thế, đây là muốn đem nàng bức điên a!”

Mọi người thế này mới nhớ tới, đúng vậy, A Nghiên vốn chính là mồ côi từ a.

A Nghiên nghe nương nàng nói như vậy, càng kêu hăng hái.

Hừ, ta là mồ côi từ ta sợ ai!

Tất cả hai mặt nhìn nhau, A Nghiên này vốn không bình thường, người Hoắc gia cũng không phải không biết, nay đã chạy tới đại náo, bức người đến choáng váng, giờ có thể kết thúc việc này thế nào?

Cố Mặc nhìn chăm chăm nương cùng tỷ tỷ mình, mặt mày thanh tú có chút tàn nhẫn, hân gắt gao nắm chặt tay, cắn răng, nói từng chữ từng chữ: “Nếu tỷ tỷ ta xảy ra chuyện, việc này không xong!”

Chính là một hài tử mới lớn mà thôi, nhưng lời nói ra bị phần không thôi, mọi người nghe thấy trong lòng run lên.

Đầu năm nay, không sợ đánh nhau, chỉ sợ liều mạng.

Ngay lúc mọi người không biết làm như thế nào cho phải, chợt nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa.

Tất cả vốn đang có chút không biết làm thế nào cho phải, lúc này nghe thấy tiếng vó ngựa, càng cảm thấy bất an.

Tiếng vó ngựa ở đâu, hơn nữa là rất nhiều tiếng vó ngựa... Ngựa thực quý, cả thôn cũng tìm không ra nổi hai con.

Không biết sao lại thế này?

Bất quá một giây lát, tiếng vó ngựa kia đã tới ngoài cửa Cổ gia, tiếng vó ngựa kèm theo tiếng ngựa hí chợt im bật, ngay sau đó, chợt nghe thấy một giọng khàn khàn thán nhiên vang lên:

“A Nghiên?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tiêu Đạc Muốn Ăn

A Nghiên vừa nghe thanh âm này, nhất thời ngừng kêu gào, lệ cũng ngừng chảy, mở to hai mắt bất đắc dĩ nhìn ra phía ngoài cửa chính.

So với ôn thần Tiêu Đạc, một đám gây chuyện khóc lóc om sòm tính cái rắm!

Chính chủ vừa tới, A Nghiên vực dậy mười hai phần tinh thần, thẳng lưng, chuẩn bị chiến đấu.

Vì thế mọi người ngạc nhiên nhìn, ngốc cô nương A Nghiên vừa rồi còn đáng thương hề hề, về mặt kinh hoàng ôm tai giống như con thỏ nhỏ trốn ở trong lòng nương, bỗng chốc trở nên có tinh thần, run run nắm chặt tay nhỏ, nghiêng chặt răng nhỏ — giống như bỗng chốc đánh máu gà.

Phát sinh chuyện gì sao? Người bên ngoài đến cùng là thần thánh phương nào?

Ngưu trưởng thôn đang không khỏi buồn bực, mẹ chồng tương lai Hoắc Tam nương trong lòng cũng giật mình nói thầm.

Nhưng vào lúc này, thấy một đoàn nữ tử áo trắng đi đến, các nàng trong tay đều cầm một ít đồ vật, có rất nhiều thảm Ba Tư trắng lệt, có rất nhiều lò sưởi bằng đồng, còn nâng một cái sạp bằng gỗ từ đàn.

Không nói tới cái khác, Ngưu trưởng thôn cũng biết đôi chút, cái sạp kia cũng không phải người bình thường có thể sử dụng được, chỉ bằng một khối gỗ như vậy đã không ít bạc.

Hắn nguyên bản lưng thẳng bỗng chốc cúi xuống, một đôi mắt nhỏ liếc nhanh ra cửa chính.

Trước hết nhìn thấy một thân ảnh trắng hán đeo bảo kiếm, người này sinh ra uy vũ hùng tráng, mặc một thân hắc bào, đi ủng da hươu, bên hông còn cài bảo kiếm, vừa thấy là biết không phải người bình thường.

Mọi người vừa thấy người này, càng kính sợ, vừa rồi gà bay chó sủa náo nhiệt như chợ, giờ không còn có ai dám lên tiếng.

Tất cả đều đoán, chẳng lẽ người này là nam nhân mà A Nghiên làm thông phòng?

Kỳ thật người nọ là Mạnh Hán.

Mạnh Hán mở đường phía trước, phía sau là Tiêu Đạc lên sân khấu.

Tiêu Đạc một đầu tóc đen tùy tiện dùng vòng bạch ngọc buộc lên, mặc giáp bào lụa màu xanh mặt vải đường vân như nước chảy, chân đi ủng da dê tương vân nhiều màu, cứ như vậy ngang nhiên đi đến không coi ai ra gì.

Hắn vừa tiến đến, liền có một cái lông gà mơ hồ bay trước mắt hắn.

Hắn vươn năm ngón tay thon dài đẹp mắt, bắt cọng lông gà kia,捏o con người cẩn thận đánh giá.

thị nữ ở đây sắc mặt bỗng chốc đều thay đổi.

Tiêu Đạc yêu sạch sẽ, không thể dễ dàng tha thứ cái gì dơ bẩn, tất cả mọi người đều biết.

Các nàng trước đó ở viện này bày ra thảm Ba Tư nhiều màu, lại kê sẵn sạp giường và đồ vật cho Tiêu Đạc nghỉ tạm, ai biết không hiểu thế nào lại có một cọng lông gà đâu!

Chúng thị nữ dùng mũi người người, cảm giác được trong không khí tràn ngập mùi phân gà, tất cả sắc mặt thay đổi, sợ hãi cúi đầu, cơ hồ không dám nhìn sắc mặt Tiêu Đạc.

Mà thôn dân ở đây, không cần nói Ngu trưởng thôn là người từng trải việc đời, dù Hoắc Tam nương từ nhỏ đến lớn chỉ quanh quẩn trong phạm vi mười dặm cũng đều đã nhìn ra.

Người này thân phận không bình thường.

Hắn sinh ra mây kiếm vầng vàng, ánh mắt u ám thâm thúy, khuôn mặt có góc có cạnh lại tuấn mỹ tuyệt luân, dường như là thần nhân từ bức họa đi ra. Bằng vào tướng mạo này, người trong thôn thực chưa bao giờ nhìn thấy, càng không cần nói các loại đồ vật khí phái và tôn quý, đều là những thứ chưa hề nghe thấy, ngay cả nhà giàu trong huyện cũng không có khí thế bức này a!

Huống chi giờ này khắc này, hắn hơi hơi nhíu mi nhìn chằm chằm cọng lông gà kia tinh tế đánh giá, cả người tản mát ra một hơi thở lạnh thấu xương, cái loại lãnh ngạo cao cao tại thượng tùy thời đều có thể đưa người vào chỗ chết, khiến mọi người không rét mà run.

Mọi người lần này là sợ thật.

Bọn họ cảm thấy chính mình đã chọc tới đại nhân vật, thậm chí hoài nghi đây là thiên nhân hạ phàm đến khiến trách bọn họ, thậm chí ai nhát gan, đã hai chân mềm nhũn, không tự chủ được quỳ sụp xuống lạy.

Tiêu Đạc mị mầu đánh giá cọng lông gà dính ở bàn tay thon dài đẹp mắt của hắn, nửa ngày sau, rốt cục bên môi lộ ra một điểm ý cười như có như không.

Hắn cười như vậy, tất cả mọi người nhìn ngây người.

Thật là đẹp mắt a!

Thế gian này sao có người đẹp mắt như vậy đâu, giống như gió nhẹ từ từ thổi đến, khiến tất cả vui vẻ thoải mái, lại giống như suối nước róc rách chảy, sinh động dễ nghe.

Ở đây bọn nam tử đều nhìn ngây người, ở đây cô nương già mặt đều đỏ.

Ngay cả Hoắc Tam nương bà tử như vậy, cũng nhìn có chút ngượng ngùng.

Tiêu Đạc đâu, hắn nheo con ngươi, giọng khàn khàn mềm nhẹ khẳng định: “Đây là gà tam hoàng.”

Gà tam hoàng, có thể làm gà vùng mật ong, thon ngon mềm ngọt, có thể làm gà hầm hạt dẻ, nhuyển mềm thơm nức, còn có thể hầm với măng, A Nghiên làm ra canh gà, nước canh nồng đậm, màu sắc trắng sữa, tư vị vào miệng thơm ngon thuần hậu...

Tiêu Đạc nghĩ đến đây, càng lộ ra ý cười ôn hòa, một đôi con ngươi đen đầy thần thái phấn khởi.

“A Nghiên, ta đã một ngày chưa ăn cơm.”

Nói xong, hắn không dấu vết nhấp môi dưới, ánh mắt theo cọng lông gà chuyển đến trên người A Nghiên.

A Nghiên vừa thấy chờ mong trong ánh mắt hắn, nhất thời bàn chân nhũn ra, suýt nữa ngã sấp xuống, may mắn nương nàng đỡ được nàng.

Vì sao, nàng cảm thấy Tiêu Đạc quả thực là hận không thể đem nàng ăn vào đâu...

Không cần a...

Mọi người nghe thế, nhất thời sợ ngây người.

Này, người tôn quý tuấn mỹ như vậy, xem ra tuổi cũng không nhỏ, thế nhưng vừa mở miệng chính là đói bụng..

A Nghiên run run cố gắng đứng lên, nhăn đầu mi, muốn khóc không nỡ nói: “Gia, trong nhà ta hiện nhiều việc đâu, để ta tiến bước các vị hương lân trước.”

Tiêu Đạc vừa nghe, ý cười trong mắt dần dần tan biến, hắn nhíu mi, nhìn về phía người chung quanh.

Dường như giờ này khắc này, hắn mới nhìn thấy đám người kia.

“Sao lại thế này?”

Tiêu Đạc vừa nói ra miệng, Mạnh Hán bên kia đã bắt đầu hành động, nắm kiếm, nghiêm túc nói:

”Có người khi dễ A Nghiên cô nương?”

Hắn nói như vậy, tất cả đều chột dạ, chỉ có Bành Tam nương bên cạnh cảm thấy chính mình thật sự là đúng lý hợp tình, trong lòng tuy rằng sợ đến run chân, nhưng vẫn mạnh mẽ nói trước: “A Nghiên vốn là con dâu chưa vào cửa nhà ta, nay ở bên ngoài, ta nghe nói có chuyện không đứng đắn, ta sau này là mẹ chồng nằng, trước tới dạy con dâu quy củ, nói cách khác nói rõ lý lẽ...”

Nói xong lời cuối cùng, nàng càng ngày càng chột dạ, liền không khỏi cười làm lành vài tiếng, kết quả vừa nộ nộ cười, liền nhìn thấy Tiêu Đạc ánh mắt lạnh như băng đảo qua, nhất thời sợ tới mức cả người dờ ra tại chỗ.

Tiêu Đạc là loại người nào, lấy thân phận của hắn, là lười cùng những người này so đo, lập tức ánh mắt quét sang Mạnh Hán, đậm nói: “Cạnh thôn này có con sông?”

Mạnh Hán không hổ là đã theo Tiêu Đạc nhiều năm, nghe như thế, lúc này hiểu được, vì thế tiến lên nói “A Nghiên cô nương ở Tiêu phủ chúng ta làm đầu bếp nữ, bởi vì gia chủ ta thích đồ ăn A Nghiên cô nương làm, ta cũng đối với A Nghiên cô nương xưa nay kính trọng có thêm, hôm nay các người khi dễ A Nghiên cô nương, chọc giận gia chủ ta, gia chủ ta đặc mệnh cho ta ném các người xuống sông!”

Mọi người vừa nghe, đều bị dọa sợ, cũng có người gan lớn không sợ kêu lên: “Rõ như ban ngày, các người ức hiếp dân chúng, các người —— “

Người này vừa mới nói nửa câu, Tiêu Đạc ngón tay giật giật, sờ một cái, đã thấy lông gà kia nhất thời biến thành bột phấn.

Xem thế này tất cả đều tròn tròn mắt.

Toàn trường im lặng không tiếng động, không ai dám nói một tiếng.

Này, đây là người sao?

Lông gà là cái gì vậy a, người lấy kéo cắt chưa chắc đã biến nó thành mảnh nhỏ, thế nhưng tay hắn sờ vào liền tạo thành bột phấn rõ rõ ràng ràng?

Nhân vật như vậy, phô trương như vậy, khí thế như vậy, đừng nói đem bọn họ ném xuống sông, dù trực tiếp giết chết, chính mình cũng trốn không được a!

Mọi người trong mắt đều là hoảng sợ khôn kể.

Tất cả run run chân, có người lén lút muốn chạy, cũng có người ánh mắt cầu xin phóng tới Ngu trưởng thôn.

Ngu trưởng thôn đang sợ chết khiếp, nhưng mà làm trưởng thôn, giờ này khắc này hắn cũng không có biện pháp, đành phải kiên trì tiến lên, run run nói: “Vị đại nhân này, người xem, chúng ta người trong thôn ngu muội không biết, va chạm đại nhân, va chạm đầu bếp nữ của đại nhân, còn thỉnh đại nhân mở một mặt lưới...”

Ai biết hắn đang nói, chợt nghe bên ngoài lại có tiếng vó ngựa vang lên, còn có tiếng bước chân hỗn độn, hướng tới chỗ này.

Mọi người ngược lên, ai là gan lớn hơn nháp nhòm ra xem, cách đầu tường đã thấy một đám nha dịch áo xanh chen chúc chạy tới bên này.

Tất cả không khỏi lộ ra kinh hãi, có người nhỏ giọng nói: “nha môn trong huyện tới cứu chúng ta !”

Quả nhiên, đợi cho đám người kia vào sân, Ngu trưởng thôn thấy, đi đầu đúng là huyện thái gia bản huyện, nhất thời cảm thấy cứu tinh đến, có núi dựa, tiến lên khóc nói: “Vương đại nhân, người cần phải làm chủ cho chúng ta, này hắn ta ngang ngược —— “

Hắn đang muốn lên án Tiêu Đạc, ai biết Vương đại nhân kia tiến lên một bước, quỳ gối trước mặt Tiêu Đạc.

”Tri huyện thất phẩm, huyện Thanh Thủy, Vương Tọa Sơn bái kiến Cửu gia!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ôn Thần Có Lai Lịch Lớn

Quan trên tất cung tất kính, cái đầu cũng cung xuống đất, nhưng Tiêu Đạc về mặt lại ừ ừ, mặt mày lạnh lẽo, thái độ có chút kiêu căng, đến nhìn cũng không nhìn quan trên này một cái.

Mặc cho như thế, quan trên tri huyện thất phẩm huyện Thanh Thủy vẫn quỳ như trước, không có gì khác thường, ngược lại càng cung kính nói: “Cửu gia,

thật sự là hạ quan có tội, hạ quan thế nhưng đến chậm một bước, khiến Cửu gia bị úy khuất!”

Ngưu trưởng thôn vẻ mặt vui sướng cùng chờ mong nhất thời cứng đờ, sau đó chậm rãi tiêu tán đi, đầu óc rối loạn khó diễn tả bằng lời, hoảng sợ cùng không yên.

Này, đây là thế nào? Vì sao Vương đại nhân còn phải quỳ lạy người này?

Ngưu trưởng thôn đến lúc này, trong giây lát mồ hôi lạnh chảy ròng, sợ tới mức đứng cũng không vững !

Hắn rốt cục minh bạch, chính mình gặp phải đại sự, đại sự như vậy làm trưởng thôn đời này thực khó gặp được!

Thậm chí, có khả năng tự bản thân mình một thôn quan nho nhỏ phải làm đến cùng.

Hắn mặc dù sinh ra ở trong thôn Ngưu Xuyên Từ, nhưng đến cùng làm quan tép riu không có phẩm giai , thường xuyên lui tới huyện, kiến thức và khứu giác so với thôn dân bình thường linh mẫn hơn chút.

Tình cảnh này, trong lòng hắn minh bạch, lai lịch Cửu gia này, sợ không phải lớn bình thường! Lớn đến mức hắn có thể là căn bản không tưởng tượng nổi!

Vị Vương đại nhân kia, đầu tiên là ở trước mặt Tiêu Đặc ninh bọ một phen, ninh hót tự trách rồi, nửa ngày sau, mới được Cửu gia khinh mạn nói: “Đứng lên đi.”

Vương đại nhân vô cùng đội ơn đứng lên, đứng lên rồi chuyện thứ nhất là quay đầu, lạnh lùng nhìn Ngưu trưởng thôn chỉ đạo: “Cửu gia đến, các người không hảo hảo chiêu đãi, lại ở trong này náo chuyện gì! Còn không quỳ xuống dập đầu với Cửu gia!”

Hắn thốt ra lời này, sớm đã dọa ngốc mọi người ở đó, tất cả đều rầm rầm quỳ xuống, có rất nhiều người từ quỳ, cũng có rất nhiều người bị dọa đến chân mềm ra quỳ xuống, mà Ngưu trưởng thôn còn trực tiếp giống như cái cọc gỗ nằm sấp, đổ xuống tại chỗ !

Mạnh Hán theo bên cạnh, nhìn cũng không thèm nhìn Vương đại nhân kia, lạnh lùng nói: “Vương Tọa Sơn, người quản huyện Thanh Thủy thế nào, trong thôn này tất cả đều là một đám điều dân. Vị cô nương này làm đồ ăn, gia nhà ta xưa nay thích ăn, nay nàng đã là đầu bếp nữ nhất đẳng trong phủ chúng ta. Ai biết sau khi trở về, phải chịu điều dân khi dễ. Gia nhà ta giận, mệnh thôn dân tất cả đều nhảy xuống sông, bọn họ thế nhưng dám can đảm không nghe?”

Vương đại nhân nghe Mạnh Hán răn dạy, cũng dấy vẻ mặt sợ hãi, lập tức cúi đầu khom lưng, liên tục nói:

”Hạ quan cũng vừa vặn mới nghe nói ngài muốn tới nơi này, đã biết tin tức, hạ quan ngra không dừng vó vội chạy tới, kỳ thật chỉ sợ người phía dưới có mất không trông và chậm gia! Chưa từng ngờ, hạ quan đến cùng là đã tới chậm một bước, khiến Cửu gia ở trong này bị điều dân chọc giận, nay gia nói như thế nào, vậy hạ quan mặc cho Cửu gia xử phạt là được!”

Nhất thời lại quay đầu ra lệnh: “Cửu gia phạt các người nhảy sông, đây là Cửu gia khoan dung nhân ái, các người còn không đi!”

Mọi người lúc này đều sợ tới mức nói không ra lời, gặp Cửu gia này dĩ nhiên là đến đại nhân trong huyện cũng phải sợ, một đám sợ sệt coi mệnh mình ném ở trong này, nghe nói có thể đi nhảy sông, đều dập đầu, sau đó toàn bộ chạy thẳng ra phía bờ sông.

Không bao lâu, liền nghe thấy thanh âm ồm ồm ồm ồm, tất cả nói nhau nhảy xuống.

Cũng may thôn này gần nước, tất cả đều biết bơi, chẳng qua cuối mùa thu nước sông thật sự lạnh, chỉ là chịu khổ rét cóng mà thôi.

Nhất thời nhóm người này tất cả đều tan tác, ngay cả huyện thái gia kia cũng kinh sợ cáo biệt đi ra, trong viện chỉ còn người một nhà lại A Nghiên và Tiêu Đặc.

cha mẹ A Nghiên giờ này khắc này đã sợ tới mức không biết làm thế nào cho phải.

Tuy rằng vị gia này cũng không bắt bọn họ đi nhảy sông, nhưng hiện tại tâm bọn hắn thật lạnh thật lạnh, so với nhảy sông còn lạnh hơn.

A Nghiên không phải là đi làm đầu bếp nữ sao, thế nào hảo hảo gặp phải một Diêm La vương như vậy!

Bọn họ sâu mi khô kiệt, hai mặt nhìn nhau, không biết nên thế nào cho phải.

A Nghiên không thể nê hà, vực dậy tinh thần: “Gia, ngài đây là muốn?”

Tiêu Đặc mặt không biểu cảm đi đến bên cạnh nàng, con ngươi đen sâu thẳm cúi đầu quan sát nàng cả nửa ngày.

A Nghiên nhất thời cảm thấy hết sức không được tự nhiên, người này đầu óc nghĩ cái gì đâu?

Ai biết Tiêu Đặc vươn tay, nhặt lông gà trên đầu nàng lên, ném xuống đất, còn thuận tay giúp nàng vuốt tóc.

Cuối cùng tay hắn cũng không rời đi, mà thuận tiện捏o捏o khuôn mặt nàng. ngón tay thon dài hơi lạnh chạm lên da thịt trắng mịn mềm mại, nhẹ nhàng

sờ như vậy, cũng ghét bỏ nói:

”Vốn người đã rất xấu, hiện giờ khóc thành như vậy, càng xấu.”

lời nói trầm lạnh, từ môi mỏng nhẹ nhàng phun ra, thật sự cực kỳ khắc nghiệt.

A Nghiên nghe như thế, quả thực muốn khóc, có thể thấy hẳn thật sự nói được lời này, rốt cuộc không giả vờ được, lập tức bắt đầu đi xem xét hẳn:

”Đúng vậy, ta vừa bẩn vừa xấu!”

Xin nhò, nàng xấu như vậy bẩn như vậy, van cầu hẳn, cách mình xa một chút đi!

Ai biết Tiêu Đạc chẳng những không rời xa, ngược lại sát vào chút, ngửi ngửi mùi trên người nàng.

”Xấu một chút, nhưng không bẩn, hương vị còn rất dễ chịu.”

A Nghiên nghe càng buồn bực, chính mình cúi đầu ngửi, ai biết dĩ nhiên toàn mùi lông gà, không khỏi càng kinh ngạc: “Người không ngửi được?”

cái mũi trong truyền thuyết thực linh nghiệm đâu? Loại mùi này, khiết phích cao quý bằng thanh ngọc khiết như Cửu gia hẳn, thế nhưng có thể chịu được?

Tiêu Đạc nhú mi lại cẩn thận ngửi một phen, mới chậm rì rì nói: “Hình như là có chút mùi.”

A Nghiên vội gạt đầu: “Ta đã nói mà, mùi này người khẳng định không vui...”

Ai biết nàng nói còn chưa nói hết, Cửu gia nhú mày thản nhiên nói: “Ta ngửi thấy mùi gà tam hoàng hầm.”

Tiêu Đạc nói hẳn đói bụng, Tiêu Đạc nói hẳn muốn ăn gà.

Một cọng lông gà hẳn cũng ngửi thành gà tam hoàng hầm—— này quả thực là tẩu hỏa nhập ma.

Hắn đã đến tận đây, ai dám không làm gà cho hắn đâu, dù sao ở dòng sông bên ngoài kia còn một đám thôn dân đang đập nước đầy, có nam có nữ có già có trẻ, ngày lạnh như vậy, tất cả ra sức bơi, không có người nào dám nói muốn lên bờ, khóc cũng muốn khóc chết ở trên sông!

Huyện thái gia ở bên cạnh xem mọi người chìm nổi, nghiêm trang chỉ huy, không ai dám hé răng cũng không ai dám bò lên.

cha mẹ A Nghiên chỉ còn duy nhất một con gà mái trong chuồng, con khác tất cả đã làm thịt, để A Nghiên làm một đại yến toàn gà.

Bưng lên trước là gà nướng lá chanh thơm lừng, thịt mềm da thơm, màu vàng óng, vừa thấy là thèm nhỏ dãi; gà xào cay, hương vị cay cay thơm ngon, trong đó mang theo ngọt nhẹ nhẹ; lại tới thêm một bát canh gà hầm, hầm thơm nức, xương gà cũng muốn tan trong miệng, đương nhiên còn có gà mật ong vùng hẳn treo bên miệng.

A Nghiên tự mình hầu hạ, Tiêu Đạc ăn ngấu nghiến.

Ăn no rồi, hẳn rửa tay súc miệng, đứng dậy nhìn kỹ nhà tranh nhỏ của A Nghiên.

”Nhà người ở chỗ thế này?”

A Nghiên nhìn vẻ mặt hẳn xem thường, trong lòng hừ một tiếng, không tiếp lời.

Tiêu Đạc nhìn nhìn Mạnh Hán, lạnh nhạt phân phó: “Đổi.”

Mạnh Hán lúc đầu còn chưa hiểu rõ ý tứ gì, sau này lĩnh ngộ, vội đáp; “vâng.”

Nhưng mà đôi phòng ở luôn cần thời gian, hiện giờ Tiêu Đạc lại nhìn chung quanh nhà A Nghiên trong ngoài ngoài, càng nhú mày.

A Nghiên lúc vừa bắt đầu nhìn thấy Tiêu Đạc, lòng tràn đầy sợ hãi, nào còn lo lắng cân nhắc tâm tư của hẳn, bất quá hiện tại A Nghiên lại có thể minh bạch.

Hắn nhất định là muốn ở chỗ này ăn cơm, lại ghét bỏ nơi này bẩn, sợ là trong lòng đang rối rắm.

”Gia, ngài thân thể thiên kim, bỗng nhiên quang lâm chỗ chúng ta đây, thật sự là không dám ủy khuất người, theo A Nghiên nghĩ, bằng không hôm nay ngài trước hết rời đi?” Nàng mang theo cười, ôn tồn khuyên, hi vọng cường chế ôn thân này di dời.

”Không được.” Tiêu Đạc liếc mắt quét nàng một cái, thản nhiên nói: “Sau khi trở về, ta ăn cái gì.”

Choáng váng.

Hắn ăn cái gì mắc mớ gì đến mình, lại nói không phải còn có Hà Tiểu Khôi, Hàn Đại Bạch thôi!

Bất quá A Nghiên cũng chỉ cố gắng nhẫn nhịn, vẻ mặt ôn hoà khuyên:

”Gia, nếu không như vậy đi, ta làm chút điểm tâm cho ngài, trên đường ngài mang theo ăn?”

Tiêu Đạc nghe nói như thế, sắc mặt đã có chút không tốt: “Tiểu nha đầu, nguoi đây là đuổi ta đi?”

A Nghiên vội vàng lắc đầu: “Nào có nào có, A Nghiên cũng không dám, chỉ là sợ ủy khuất gia mà thôi.”

Mạnh Hán nghe thế, bỗng nhiên nhắc nhở: “Gia, Yên kinh bên kia...”

Tiêu Đạc trầm mặc, lại nhìn nhìn A Nghiên, rốt cục gật gật đầu.

”Tốt, làm nhiều chút.”

làm nhiều chút? Thực tham!

A Nghiên vì đuổi ôn thần đi, kéo tay áo, nhanh chạy đến phòng bếp làm điểm tâm.

Nhà nàng cũng không có bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn, Mạnh Hán cười khoái mã đi trên trần mua nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng cùng dụng cụ. A Nghiên vừa thấy nguyên liệu nấu ăn này, không khỏi giật mình: “Nhiều như vậy?”

Mạnh Hán nhìn A Nghiên một cái, trầm giọng nói: “Cửu gia nhà ta từ buổi sáng ngày hôm qua đến bây giờ vẫn chưa ăn cơm.”

A Nghiên không hiểu nhìn hắn, cảm thấy vị này thật đúng là không phải đồ ăn chính mình làm thì không ăn ?

Mạnh Hán miệng cũng ngốc, nhìn A Nghiên, chỉ biết dặn dò: “Nguoi làm nhiều chút!”

A Nghiên trong lòng thầm hừ một tiếng.

Vì thế một ngày này, cha mẹ A Nghiên chạy tới phòng bên trốn tránh, đệ đệ Cố Mặc của A Nghiên cầm một quyển sách đọc ở bên cạnh chuồng gà, Tiêu Đạc vị gia này còn đang ngồi ở trên sạp của hắn, nhắm mắt dưỡng thần chờ.

Thật vất vả A Nghiên mệt đến mồ hôi đầy đầu, rốt cục làm ra một nồi điểm tâm, có đường chung tô lạc (bánh sữa chung đường), quế hoa chung đường lật phần cao (bánh bột hạt dẻ hoa quế chung đường), bánh hương hoa mai, tô yến ương, tô hoa hồng ...

Điểm tâm đó trước đưa cho vị Tiêu Đạc này xem qua, hắn có thể cảm thấy mỹ mãn.

A Nghiên bên cạnh nét mặt tươi cười như hoa: “Gia, ngài có phải nên trở về hay không?”

Tiêu Đạc nhú mày, nhìn kỹ A Nghiên.

A Nghiên không hiểu chỉ cảm thấy trong mắt hắn u ám, dường như nhìn thấu tâm tư chính mình, sợ tới mức vội vàng nói: “Này không phải sợ gia ở trong này ủy khuất nguoi sao, lại nói, ta, ta thật lâu không gặp được cha mẹ ta...”

Nàng hợp thời đỏ vành mắt, ủy khuất cúi đầu.

Quả nhiên, Tiêu Đạc nhìn nàng bộ dáng như vậy, yên lặng một lúc, mới nói: “Qua mấy ngày ta sẽ bảo Hạ Hầu Kiều Nguyệt phái người đi đón nguoi.”

A Nghiên giờ này khắc này tự nhiên là không còn gì không đồng ý, trước tiên bưng ôn thần rồi nói, lập tức gật đầu liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 33.2

Mang theo cả trái tim kinh sợ tiến bước Tiêu Đạc, người Cố gia cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

“A Nghiên a, nguoi sao lại tìm được một cổ chủ như vậy, ta xem không phải dễ đối phó, không thì chúng ta mặc kệ, bỏ đi?” nương A Nghiên đến bây giờ bị dọa còn chưa thờ nổi.

”Việc này sợ là không phải có thể dễ dàng trốn đi.” cha A Nghiên ngồi ở trên tầng đá trong sân, trầm tư một phen rồi nói ra một câu như vậy.

”Tỷ, người này đến cùng có lai lịch gì?” Ở cạnh chuồng gà đọc sách Cổ Mặc rốt cục ngẩng đầu lên, hỏi A Nghiên như vậy. Trong nhà nhỏ, cũng không có thư phòng như nhà phú quý, hần đều ở cạnh chuồng gà tìm một khúc cây đọc sách, mấy năm nay đã là không có tiếng gà mái thăm thì thì không thể đọc sách.

A Nghiên lắc đầu: “Người xem huyện thái gia đều sợ hần thành bộ dáng thế, sợ là có lai lịch lớn. Ta dù muốn chạy, nhưng hần quyền lớn thế lớn, chúng ta làm sao có thể thoát được.”

Người một nhà đang nói chuyện, đã nghe bên ngoài thanh âm rộn ràng nhốn nháo, tất cả buồn bực ra xem.

Nguyên lai là Ngưu trưởng thôn nâng một hòm lễ che bằng giấy đỏ, vừa đi tới nhà A Nghiên, phía sau còn có đám người Hoắc Tam nương, tất cả một đám cười đến nịnh bợ lại khách khí, như là nhà A Nghiên tôn quý bực nào.

”Là chúng ta có mất như mùi, không biết A Nghiên đi làm đầu bếp nữ cho nhà có thân phận tôn quý như vậy, lại hiểu lầm A Nghiên. Cổ huynh đệ, cổ nương tử, đây là một điểm tâm ý của đại gia hóa chúng ta, xin vui lòng nhận cho.”

Mọi người bao gồm đám Hoắc Tam nương, cũng đều có vẻ mặt kinh sợ, tiến lên đón, vừa đón còn vừa hất hơi.

cha mẹ A Nghiên vốn dĩ là dễ nói chuyện, người trong thôn cũng đã đến bồi tội, thì sẽ không nhắc lại việc này.

Mọi người thấy cha mẹ A Nghiên không trách tội nữa, mới yên lòng, sau đó không khỏi cẩn thận tìm hiểu xem lai lịch vị gia “Đến huyện thái gia cũng phải sợ” kia, bất quá đừng nói cha mẹ A Nghiên, ngay cả A Nghiên cũng không nói rõ ràng, mọi người tò mò đoán một lúc mới thôi.

Đến buổi chiều, A Kiều cách vách vụng trộm chạy tới, đầu tiên là rất thân thiện nói chuyện với A Nghiên, tiếp theo bắt đầu âm thầm tìm hiểu vị gia tuần mỹ vô trù kia.

A Nghiên xem nàng ấy khuôn mặt đỏ bừng, bỗng nhiên ý thức được.

Di, đây là mối tình đầu, thiếu niên hoài xuân, thích người ta ?

Nàng cao thấp đánh giá A Kiều, cuối cùng có chút thất vọng.

tư sắc này, thật sự bình thường, không cần so với Hạ Hầu Kiều Nguyệt, chính là so với bản thân mình còn nhỏ tuổi, bộ dáng không nảy nở, cũng đã không được.

sợ là Cữu gia chướng mắt.

A Nghiên đầu óc vừa chuyển, lại bắt đầu nhớ Tiêu Đặc vốn không định đi, ai biết Mạnh Hán nhắc nhở một câu, hần lại đồng ý rồi.

Yến kinh bên kia? Là nói những người muốn giết hần đó sao?

Lần trước thích khách ngu ngốc không giết được, chẳng lẽ còn muốn đến nữa?

A Nghiên trong đầu nghĩ việc, đối với A Kiều hỏi chuyện Tiêu Đặc, cũng nói mở đầu rồi không nói tiếp, A Kiều bĩu môi, chỉ cho rằng A Nghiên đã lên cảnh cao lại không đồng ý dẫn mình theo, mất hứng bĩu môi đi ra.

Buổi tối, A Nghiên trong lòng có việc, nguyên bản ngủ muộn, thật vất vả chìm vào mộng đẹp, lại giật mình một cái cứ như vậy tỉnh dậy.

Nàng bỗng chốc mao cốt tung nhiên đứng lên.

giống như có người đang quan sát mình.

Chẳng phải bởi vì nàng nghe được động tĩnh gì, mà là một loại trực giác.

Nàng nhìn nhìn mẫu thân bên cạnh đang ngủ say, mặc xong quần áo, rón ra rón rén đi ra ngoài.

Cuối mùa thu, minh nguyệt treo cao, thôn trang đang ngủ bao phủ một tầng ánh sáng mờ mờ, mọi người sớm đã ngủ, chung quanh thanh lãnh yên tĩnh, chỉ có thể ngẫu nhiên nghe thấy ven đường có tiếng sâu bọ thăm thiết kêu to.

Nếu là người bình thường, tự nhiên không cảm thấy có gì không thích hợp, bất quá A Nghiên làm người tám đời, đến cùng có kinh nghiệm không giống người khác cùng với khứu giác sâu sắc, nàng tình tường ý thức được, có người không tầm thường vào thôn, hơn nữa ở ngay bên cạnh nhà nàng.

Nàng hơi trầm ngâm, khép chặt cổ áo choàng, thẳng hướng ra cửa thôn.

Đến cửa thôn, nàng nhìn nhìn bốn phía, chung quanh cũng không có bóng người, chỉ có tháp canh nhấp nhô cao thấp nửa vòng tròn nn tĩnh đứng sừng

sững ở đó, giống như sương trắng dưới ánh trăng hình thành từng vệt bóng tối.

A Nghiên cười khê : “Lén lút làm gì, xuất hiện đi!”

Lời này nói ra, chung quanh cũng không có động tĩnh gì, một hồi lâu sau, mới nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, ngay sau đó, có một người mặc hắc y nhẹ nhàng dừng trước mặt nàng.

Người này mặt mày tuấn lãng, xem tuổi không đến ba mươi, quần áo chất liệu may mặc đều là thượng thừa, hiển nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ.

“Người đến cùng là loại người nào?” Đối phương nhíu mày gắt gao nhìn chăm chăm A Nghiên, trong thanh âm tràn ngập phòng bị.

“Thật đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, người lén lút trốn tránh trốn xem nhà chúng ta, nay lại hỏi ta là người như thế nào!” A Nghiên có chỗ nào sợ hãi đâu.

trên đời này, ai nàng cũng không sợ, chỉ sợ Tiêu Đặc.

Người tới lại đề phòng xem kỹ A Nghiên, cuối cùng bỗng nhiên cười lạnh một tiếng:

“Ta phải người tra qua, người là Cố Nghiên, từ nhỏ không có ra ngoài đến hai mươi dặm, bất quá là cô nương bình thường ở nông thôn thôi, làm sao có thể có lá gan và nhãn lực như vậy.”

Hắn nguyên bản bất quá là thuận thế đến xem tiểu đầu bếp nữ khiến vị cửu hoàng đệ kia của hắn nhìn với cặp mắt khác xưa thôi, ai ngờ, thế nhưng lại bị tiểu nha đầu như vậy nhìn ra hành tích.

A Nghiên đã bị nói toạc ra, nhưng cũng không có gì giả bộ, nàng thậm chí rõ ràng làm một cái không thành kế, lập tức càng lạnh nhạt, nhíu mày lạnh lùng thốt ra: “Người cho là trên đời này mọi người đều ở trong khống chế của người sao? Không khỏi quá mức tự đại. Người có ý phải người đi ám sát Tiêu Đặc, không phải toi tả mà về sao?”

A Nghiên có ý thử.

“Người đến cùng là loại người nào!” Đối phương trong mắt tinh quang hiện ra, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm A Nghiên, nhưng thế nào cũng không rõ, rõ ràng xem ra bất quá là tiểu nha đầu mười bốn mười lăm tuổi nhu nhược hàm hậu, trong nháy mắt liền thay đổi đầu.

A Nghiên trên mặt ra vẻ tan hết lạnh như băng, lộ ra nụ cười phù hợp tuổi nàng, cứ như vậy nghiêng đầu hướng về phía hắn cười, cười đến có chút đắc ý: “Người quả nhiên đúng rồi. Như vậy xin hỏi, người là vị hoàng tử ấy? Tam hoàng tử? Lục hoàng tử?”

A Nghiên bắt đầu đoán lung tung.

Đối phương vẻ mặt kìm nén, nhìn chăm chăm A Nghiên nửa ngày nói: “Người đến cùng muốn làm cái gì?”

A Nghiên lúc này trong lòng đã có tính toán, rõ ràng cùng hắn làm rõ: “Người không cần hỏi ta là ai, ta là ai, cũng không có quan hệ cùng người. Bất quá ta có thể nói cho người, mục đích của ta là muốn giết chết Tiêu Đặc, Tiêu Đặc là kẻ thù của ta.”

“Nga, người muốn hợp tác với ta?”

“Ta không nghĩ hợp tác với người, ta chính là muốn nói cho người, ta hận Tiêu Đặc, hận không thể làm hắn chết đi. Nếu có một ngày người thấy ta có thể giúp được người cái gì, có thể tới tìm ta.”

“Ta dựa vào cái gì tin tưởng người? Người nói người cùng hắn có cừu oán, ta nên tin sao?” Nói như thế nào hắn cũng là địa vị bất phàm, mà trước mắt nhìn A Nghiên chính là một tiểu nha đầu có chút không tầm thường.

“Tùy tiện, người có thể không tin, quay đầu đi bước đi, người cũng không cần sợ ta đem hành tung người nói cho Tiêu Đặc. Đương nhiên, sinh ra ở hoàng thất, lại là hoàng tử, còn đòi gấp nghe cái vị trí kia, người như thế chính là bệnh đa nghi, cho nên người không tin ta cũng đúng.”

Nàng ngừng cúi xuống, nghiêng đầu đánh giá hắn: “Người có phải nghĩ, tiểu nha đầu này thực đáng sợ, tuổi còn nhỏ lại ở trong thôn lớn lên, sao có thể nói ra lời này? Hôm nay ta đã nhìn thấu nàng, chẳng thà trực tiếp một kiếm kết liễu nàng?”

Nam nhân nghe xong lời này, cho thấy cực kì khiếp sợ, tay đặt tại trên trường kiếm cứng đờ hạ xuống.

“Ha ha, ta biết người hôm nay không mang thị vệ tới, người nếu tự tin có thể giết ta, vậy giết đi.” A Nghiên chau chau mày, không chút để ý chớp chớp mắt.

Nam nhân sắc mặt càng thay đổi, theo con người lại, nhìn kỹ A Nghiên nửa ngày, cuối cùng rốt cục nói: “Cô nương chẳng lẽ đến từ Ngọc Hương lâu?”

Ngọc Hương lâu? A Nghiên tự nhiên là chưa từng nghe nói, bất quá lúc này nàng cũng chỉ có thể ra vẻ cao thâm:

“Ta có phải đến từ Ngọc Hương lâu hay không, sao có thể tùy tiện nói cho người đâu, người cho là ba chữ Ngọc Hương lâu có thể tùy tiện nói ra miệng sao?”

Người này gắt gao cau mày, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, dường như muốn từ trên mặt nàng nhìn ra một đóa hoa.

A Nghiên thân nhiên đứng ở đó, mặc cho hắn nhìn.

Nam nhân nhìn nửa ngày, bỗng nhiên nở nụ cười: “Cô nương, ta quả thật hi vọng Ngọc Hương lâu có thể giúp ta một tay, nhưng người dựa vào cái gì cho rằng có thể giúp được ta?”

A Nghiên thân nhiên nói: “Chỉ bằng Tiêu Đặc thích ăn đồ ăn của ta, chỉ bằng người phải sát thủ thất bại.”

Nam nhân nghe được lời ấy, bỗng chốc không nói nổi.

“Người sẽ đối phó Tiêu Đặc, ta cũng muốn đối phó Tiêu Đặc, đây là sự thật. Người cũng không cần sốt ruột, dù sao ta hiện tại đi theo bên người Tiêu Đặc, vui chơi giải trí ngày qua cũng thoải mái...”

“Cô nương, chúng ta có thể hợp tác.”

A Nghiên nghe được câu này, lắc đầu: “Không không không, ta không muốn tìm người hợp tác, ta chính là khi cần có thể giúp người mà thôi.”

Đối phương không nói gì, cắn răng, cuối cùng vẫn cúi đầu nói: “Được, cô nương, đến lúc trọng yếu, mời người giúp ta.”

A Nghiên đưa ra ánh mắt tán thưởng cho trẻ nhỏ dễ dạy: “Được rồi, chúng ta đã nói rõ rồi, chúng ta coi như là bằng hữu. Làm bằng hữu, người có phải hay không hẳn là trước tiên biểu hiện ra thành ý, dù sao ta đối với người hoàn toàn không biết gì, làm sao biết thực lực của người đâu? Vạn nhất ngày nào đó ta muốn giúp người, lại liên lụy chính mình, chẳng phải là hồngбет?”

Nam tử nhú mày, tìm tòi nghiên cứu đánh giá A Nghiên nửa ngày, cuối cùng vẫn hạ giọng nói: “ta xếp thứ ba.”

“Nguyên lai là tam hoàng tử điện hạ.” A Nghiên cao giọng nói.

Lời này vừa ra, thiếu chút nữa đem vị tam hoàng tử này tức chết: “Cô nương, tốt xấu gì nhỏ tiếng chút đi!”

Nàng cho rằng đây là giữa ban ngày ban mặt dạo phố sao? Còn định tiếp đón!

“Sợ cái gì, phụ cận cũng không có ngoại nhân. Được rồi, người tiếp tục ở trong này đi bộ, ta phải đi về ngủ, đợi lúc cần ta hỗ trợ lại tới tìm ta đi!”

Nói xong nàng đi thẳng về trong thôn.

Dưới ánh trăng, chỉ để lại tam hoàng tử ở đó, nhìn bóng lưng nàng đi xa, lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phòng Cháy Phòng Cướp Phòng Tiêu Đặc

Chuyện này coi như là thần không biết quỷ không hay.

A Nghiên rón ra rón rén trở lại nhà mình, còn cẩn thận khóa cửa chính.

Ai biết vừa quay đầu lại, đã thấy đệ đệ Cố Mặc nhà mình đang đứng trước cửa đầu.

Nàng hơi sợ, nghĩ rằng bị Cố Mặc thấy?

Ai biết Cố Mặc lại ngáp một cái: “Tỷ, ta khát nước, trong phòng bếp thế nào cả nước cũng không có.”

A Nghiên nhẹ nhàng thở ra, vội nói: “Đều là hôm nay vị Cửu gia kia, vì nấu cơm cho hắn, thật sự là gặp kiếp, trong nhà tất cả đều dùng hết.”

Cố Mặc tiếp tục ngáp: “Kia sáng mai ta đi nấu nước.”

Nhất thời Cố Mặc trở về ngủ, A Nghiên cũng nhanh về buồng nằm xuống, nằm xuống rồi, bắt đầu nhớ lại hết thảy hôm nay.

Không biết tại sao nhớ tới Tiêu Đặc, bộ dáng hắn tự tay捏捏 gò má mình, hắn nói mình càng xấu, ngôn ngữ khắc nghiệt như vậy, bắt quá động tác trên tay kỳ thật mềm nhẹ, A Nghiên cũng có thể cảm nhận được.

một đôi tay mát lạnh, dường như không có độ ẩm, cứ như vậy nhéo nhéo gò má mình.

bộ dáng hần nói dói bụng, giống như một đũa nhỏ dói bụng lấm, dùng cặp con ngươi đen vô tội kia nhìn ngươi, khiến ngươi hận không thể chạy nhanh đi làm đồ ăn cho hần.

Quả nhiên là phòng cháy, phòng cướp, phòng Tiêu Đặc.

Có thể phòng bộ dáng hần hung thần ác sát, bộ dáng hần lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng lại bất ngờ không kịp phòng bị hần lại là bộ dáng ấu trĩ này, có chút khó phòng.

Ngắm lại kinh nghiệm huyết lệ đã qua, dù khó phòng cũng phải phòng..

A Nghiên trong đầu miên man suy nghĩ như vậy nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định đi ngủ.

Ai biết ở trong mộng, nàng lại hoảng hốt dường như về một đời nào đó.

Gió mát thổi đến, nàng cùng thiếu niên Tiêu Đặc nắm tay, đi ở ngoại ô ngoài thành hoang, lúc đó nàng không biết đó là hần, hần cũng không biết mình là ai. Hai người cười với đối phương, nói một ít hiện lời ngốc nghếch — nhưng bọn hần đều không biết là đối phương ngốc.

Tình mộng, trong giây lát mở mắt ra, A Nghiên kinh ngạc nhìn nóc nhà đen tuyền, nửa ngày sau rốt cục nắm chặt nắm tay nhỏ.

chuyện xưa cắt thịt cho ung ăn, đó là Phật Tổ làm.

Nàng không phải Phật Tổ.

Nàng đòi trước cắt thịt cho ung ăn, kết quả đòi lấy kết cục chết thảm.

Ghi nhớ, ghi nhớ.

A Nghiên ở nhà hai ba ngày sau, rốt cục Tiêu phủ ba lần bốn lượt muốn nàng về.

A Nghiên đánh giá, Tiêu Đặc có phải đã ăn sạch điểm tâm nàng làm nhiều như vậy hay không?

Nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, nàng cáo biệt cha mẹ, ngồi lên chiếc xe ngựa xa hoa kia, đi Tiêu phủ.

Ở sau xe ngựa, Ngưu trưởng thôn mang theo toàn bộ thôn dân tha thiết tiễn nàng đi, đợi lúc nàng đi thật xa rồi, còn vẫy tay với nàng.

Nàng tự nhiên minh bạch những người này đều là hư tình giả ý, trong đó chân tình duy nhất chỉ có cha mẹ cùng đệ đệ mà thôi.

Cho nên nghĩ như vậy, nàng định hại Tiêu Đặc, cũng nhất định không thể liên lụy cha mẹ đệ đệ mình.

Nàng cứ cân nhắc như vậy, một đường xóc nảy một đường cân nhắc, còn chưa suy nghĩ cẩn thận, đã đến Tiêu phủ.

trước cửa Tiêu phủ, Sài đại quân gia tự mình nghênh đón nàng, rất cung kính thỉnh nàng xuống xe.

”Cố cô nương, ngài đã trở lại!” Sài đại quân gia cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

”Cửu gia hết thấy đều ổn?” Hai ba ngày này, hần qua thế nào?

”Cửu gia đã nhiều ngày ra cửa, còn chưa trở về đâu, nói là hai ngày nữa mới về.”

Nga?

A Nghiên nghĩ một chút, liền minh bạch, lúc trước hần đi chỗ mình, đây là thuận tiện đi qua. Để mình làm nhiều điểm tâm, kỳ thật là mang theo ăn trên đường?

Thực tham!

A Nghiên ở trong lòng âm thầm khách sáo một phen.

Biết Tiêu Đặc không ở nhà, trong lòng nàng nhất thời nhẹ nhàng thở ra, thật sự là trời giúp nàng, đang nghĩ muốn thăm dò cẩn thận bố cục trong phủ, hần liền cho bản thân mình một cơ hội tuyệt hảo.

Bất quá nàng rất nhanh nghĩ đến: “Hạ Hầu ty ty đâu? Mạnh đại nhân đâu, Ninh đại nhân đâu?”

”phụ thân Hạ Hầu cô nương bệnh tình nguy kịch, phải vội vàng trở về, về phần Mạnh đại nhân và Ninh đại nhân, cũng đi theo Cửu gia ra ngoài.”

A, nguyên lai trong phủ này không có người ?

A Nghiên quả thực là muốn chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to!

Trong lòng nàng mừng như điên, trên mặt lại bất động thanh sắc: “Cửu gia hai ngày nữa mới trở về, ta đây phải đi về chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, đợi Cửu gia trở về làm chút gì đón gió tẩy trần cho hân.”

Sài đại quân gia liên tục gật đầu.

A Nghiên đi về phòng mình nhìn nhìn, hết thấy như cũ, lại đi phòng bếp dạo một vòng, Hàn Đại Bạch không biết đi nơi nào nghỉ ngơi, chỉ còn Hà Tiểu Khởi ở trong phòng bếp không biết làm gì.

“Người đã trở lại?” Hà Tiểu Khởi quay đầu nhìn nàng, mặt mày cũng không có vẻ gì, nhìn không ra hoan nghênh hay là không chào đón.

A Nghiên không mời tự đến, đi qua xem xét, thấy Hà Tiểu Khởi làm đậu hủ.

Hai đồng đậu hủ tươi nhuận trơn mịn sáng bóng như trân châu, bên cạnh có thả nấm hương, măng, gừng thái nhỏ, ngoài ra có thanh giang, vỏ trứng cùng cải củ, đều đã chuẩn bị đủ dùng.

Ở bên cạnh, có ba mâm đậu hủ đã làm xong, thực tùy ý quăng ở đó.

“Đây là làm hỏng.” Hà Tiểu Khởi chú ý tới A Nghiên đang nhìn ba mâm đậu hủ kia, cúi đầu nói như vậy.

“Vi sao hỏng?” A Nghiên xem đậu hủ kia làm được như son như cao, sắc màu hơi vàng nhạt, ít nhất nhìn qua làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

“Không đủ mềm.” Hà Tiểu Khởi buồn bực nói.

A Nghiên nghe xong, cúi đầu nhìn nhìn đậu hủ kia, liền dùng chiếc đũa lấy một miếng thử, sau đó, gật đầu nói: “Hương vị đã vô cùng tốt, nếu là hiệu ăn bình thường, tất được khen ngợi.”

Hà Tiểu Khởi hừ một tiếng, mắt húng nói: “Ta không thể so với đầu bếp hiệu ăn tầm thường!”

A Nghiên nghiêng đầu đánh giá hân, thấy trên mặt hân hiện ra một tia thất bại cùng bất đắc dĩ.

A Nghiên nháy nháy mắt: “Ta có thể thử làm đậu hủ nhất phẩm, ngươi tới ném thử xem, nếu vừa lòng, ta đem phương pháp nói cho ngươi.”

Hà Tiểu Khởi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn A Nghiên: “Ngươi có thể làm được càng trơn mềm?”

A Nghiên cười không nói, sâu xa khó hiểu.

“Ngươi sẽ dạy ta?”

A Nghiên mắt ướn, ngẩng đầu nhìn trời, lại như trước không nói chuyện.

Hà Tiểu Khởi nhìn chăm chăm A Nghiên, da mặt trắng nõn đều đỏ lên, hân do dự nửa ngày, rốt cục gian nan nói:

“khi phụ thân còn trên đời, ta mỗi ngày chơi bồi lêu lổng, chết sống không chịu kế thừa y bát phụ thân, sau này phụ thân bất ngờ cách thế, ta mới nghĩ tới kế thừa di chỉ phụ thân. Vài năm nay, ta đều dựa vào phụ thân lưu lại một quyển thực đơn “Hà thị góp nhặt”. Học nấu ăn cũng chưa từng bái sư. Nếu _____“

Hân cắn cắn môi, cúi xuống, có thể là khó nghĩ, tiếp tục nói: “Nếu ngươi có thể thu ta, ta có thể bái ngươi làm sư phụ.”

Bái sư?

A Nghiên không khỏi hoảng sợ.

Nàng mới bao nhiêu tuổi, so với Hà Tiểu Khởi còn nhỏ đâu, này Hà Tiểu Khởi thế nhưng muốn bái mình làm sư phụ?

Lại nói vài ngày trước hân còn đối với mình không có sắc mặt tốt đâu.

Hà Tiểu Khởi thấy A Nghiên trên mặt kinh ngạc, cũng không có phản ứng gì, da mặt càng đỏ lên.

“Ta, ta biết ta thường ngày đối với ngươi không tốt, nhưng ta cũng không phải cố ý, ta... Trong lòng ta minh bạch, ngươi trù nghệ vượt xa Đại Bạch thúc, cũng giỏi hơn so với rất nhiều ngư trù ta biết, ngươi, ngươi kỳ thật cũng rất tốt...”

Hân xấu hổ nói một phen như vậy, nhưng lại chọc cười A Nghiên.

A Nghiên cân nhắc một phen, nhìn nhìn Hà Tiểu Khởi, rốt cục gật đầu nói: “Được, ta thu người làm đồ đệ.”

Hà Tiểu Khởi nghe vậy, trên mặt lộ ra kinh hi, trong mắt phát ra ánh sáng: “Thật sự?”

A Nghiên gật đầu: “Bất quá, đương nhiên ta có mấy điều kiện.”

Hà Tiểu Khởi vội đáp ứng: “Chỉ cần không bảo ta giết người phóng hỏa, làm chuyện xằng bậy, cái khác đều có thể!”

A Nghiên nghe thấy “Giết người phóng hỏa” trong lòng không khỏi máy động, bất quá nàng vẫn gật đầu nói: “Điều kiện rất đơn giản.”

Hà Tiểu Khởi chăm chú lắng nghe.

”Thứ nhất, người phải nghe lời sư phụ.”

Hà Tiểu Khởi nghiêm cân gật đầu: “Đây là tự nhiên.”

”Thứ hai, người phải bảo vệ sư phụ.”

Hà Tiểu Khởi ngạc nhiên, hiển nhiên có chút không rõ, bất quá hắn vẫn gật đầu nói: “Đây là tự nhiên, làm đồ đệ hẳn là nên bảo hộ sư phụ, sẽ không để bất luận kẻ nào khi dễ sư phụ !”

Kỳ thật hắn hiểu sai, cho rằng A Nghiên sợ bị những người khác trong phủ khi dễ.

A Nghiên vuốt cằm nỗ lực tiếp tục nghĩ.

Hà Tiểu Khởi thấy nàng nửa ngày không nói chuyện, rốt cục nhện không được hỏi: “Thứ ba đâu?”

A Nghiên ngừng suy nghĩ: “Nhất thời không nghĩ ra, như vậy trước đi, dù sao người phải nhớ kỹ, làm đệ tử của ta có tất cả bốn điều kiện, tạm thiếu hai điều, chờ ta nhớ tới lại bổ sung.”

Hà Tiểu Khởi có chút dở khóc dở cười xem tiểu sư phụ này, cuối cùng cũng chỉ nói được.

Hai người đã thương lượng xong rồi, bắt đầu bái sư. Hà Tiểu Khởi bất quá chỉ mười sáu mười bảy tuổi, căn bản không hiểu gì, A Nghiên cũng không cần gì, vì thế Hà Tiểu Khởi dập đầu ba cái với A Nghiên xem như đã bái sư.

Bên này đang bái, chợt nghe thấy Sài đại quân gia vội vàng chạy tới nói: “Cửu gia đã trở lại, Cô cô nương, phiền toái ngài chuẩn bị ngọc thiện (bữa trưa)!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 35

Gặp lại Tiêu Đạc, A Nghiên thế nhưng có cảm giác dường như đã mấy đời.

Lúc trước nàng đối mặt với Tiêu Đạc là hoảng sợ và trốn tránh, muốn đối phó Tiêu Đạc, lại không thể nào xuống tay, hiện tại về nhà một chuyến, tâm nàng nhưng đã dần dần bình tĩnh trở lại.

Tiêu Đạc người như vậy, mệnh cách đế vương, có được quyền lực cao nhất, còn có thể tâm ngoan thủ lạt, giết người như ma, cuối cùng trực tiếp hoặc gián tiếp đoạt tính mạng mình.

Mình nay không thể cùng hắn cứng đối cứng, chỉ có thể đi một bước xem một bước. Huống chi, còn phải lo lắng đến phụ mẫu, huynh đệ, không thể bị mình liên lụy.

Địa phương nguy hiểm nhất, có lẽ thật sự là an toàn nhất.

A Nghiên quyết định án binh bất động.

Đang nghĩ, Tiêu Đạc đã vào phòng.

Thân thể cao ngất anh tuấn mặc một thân áo choàng tơ vàng màu đen huyền, một đường đi tới, áo choàng như sóng nước, tóc đen lung tung phiêu đảng trên vai. Tới gần, A Nghiên mới phát hiện, mặt mày hắn có vài phần mờ mịt, trong mắt thậm chí mang theo một chút tơ máu.

Lập tức không khỏi hơi giật mình: “Gia, ngài đây là như thế nào?”

Tiêu Đạc mày đẹp hơi hơi nhúu lại, con ngươi sâu thăm cứ như vậy nhìn A Nghiên.

A Nghiên càng buồn bực: “Ngươi, ngươi không sao chứ?”

Tiêu Đạc nhấp môi dưới, khẽ nhúu mày, không vui nói: “điểm tâm ngươi làm, đã ăn hết.”

A?

A Nghiên nhin không được cười ra: “Đều bị ngươi ăn sạch a!”

Tiêu Đạc nhìn A Nghiên khuôn mặt cười tươi đẹp, càng không vui: “Ta đói bụng.”

Lúc hần nói như vậy, môi mỏng hơi nhếch, làm cho hần nhìn qua có chút trẻ con, dường như một đứa nhỏ đói bụng thật lâu về nhà đòi ăn với mẫu thân.

A Nghiên vội gạt đầu: “Hào, ngươi chờ, ta lập tức làm cho ngươi! Ta xem trong phòng bếp có đậu hủ mới đưa tới, rất mềm mịn, ta làm đậu hủ nhất phẩm cho ngươi được không?”

Tiêu Đạc: “Àn.”

A Nghiên xem thể này cũng không dám trì hoãn, vội vàng đi phòng bếp.

Ai biết Tiêu Đạc đột nhiên giữ lấy cánh tay A Nghiên.

A Nghiên nghi hoặc nhìn hần.

Tiêu Đạc cứ như vậy yên lặng nhìn nàng, trong con ngươi đen sâu thăm dường như có ánh nước, môi mỏng giật giật, đến cùng lại không nói gì, buông cánh tay nàng ra, nói giọng khàn khàn: “Vậy ngươi nhanh chút.”

Bên này A Nghiên ly khai Tiêu Đạc rồi, vội vàng chạy tới phòng bếp, trong đầu cũng không ngừng hồi tưởng ánh mắt Tiêu Đạc vừa rồi kia.

Hần gặp chuyện gì sao?

A Nghiên cân nhắc dị thường của Tiêu Đạc, cứ như vậy đi tới phòng bếp.

Vừa đến phòng bếp, lại phát hiện Hà Tiểu Khôi đang đứng dựa cửa lan can chờ nàng, nhìn thấy nàng đến, nhất thời trước mắt sáng ngời: “Tính toán thử, thời gian lâu đậu hủ này sẽ không còn tươi mới.”

A Nghiên vào phòng bếp: “hôm nay ta làm đậu hủ nhất phẩm, ngươi xem rồi, nếu có cái gì không hiểu thì hỏi ta.”

Hà Tiểu Khôi đương nhiên gạt đầu.

A Nghiên rửa tay bắt đầu làm đậu hủ.

Kỳ thật hiện nay làm đậu hủ, không có gì ngoài chiên, hầm, hấp, chưng, A Nghiên hôm nay cần phải làm đậu hủ chưng. Cũng là chưng đậu hủ, nhưng biện pháp lại khác.

Nàng trước đem đậu hủ ép hết nước bên trong, dùng dũa dao lưu loát cắt hết vỏ cứng bốn phía ra, sau đó cho thêm vào lòng trắng trứng, muối ăn, tôm hải sâm, sò điệp thịt cang cua, dùng đũa quấy đều đậu hủ cùng gia vị.

Hà Tiểu Khôi vừa thấy thế, nhất thời giật mình không nhỏ: “bầm nát?”

Đậu hủ cần phải nguyên miếng mới tốt, nàng thế nào trực tiếp bầm nát, thật sự là ngại ngần. Phải biết rằng nấu ăn chú ý cả sắc hương vị ý hình, một đồng nát như bùn, còn đẹp mắt thế nào a!

A Nghiên lại không quan tâm: “Ta làm đậu hủ có hai cách, ngươi trước nhìn xem.”

Hà Tiểu Khôi nhớ tới các dạng mỹ thực trước kia A Nghiên làm, trong lòng đối với “Sự phụ” nhỏ nhỏ cũng tín nhiệm, vì thế gạt đầu, không hé răng, tiếp tục xem nàng làm.

A Nghiên đem non nửa bòn đậu hủ này chia thành hai phần, lấy ra một nửa bảo Hà Tiểu Khôi cầm một miếng vải dẹt sợi nhỏ để ép, còn một nửa kia, thì cầm lấy vỏ đậu mỏng gói phần đậu hủ bầm lại, giống như làm sủi cảo.

Nàng ngón tay tinh tế trắng nõn, gói ra sủi cảo cũng đẹp mắt, động tác nhanh nhẹn gói một lát, sủi cảo vỏ đậu hủ tinh xảo linh lung đẹp mắt xếp la liệt một loạt ở đó.

Bên này Hà Tiểu Khôi đã ép tốt lắm, A Nghiên lại phân phó hần đem đậu này cắt thành miếng nhỏ dùng dầu vừng chiên thơm ngào ngạt.

Hết thầy chuẩn bị ổn thỏa, A Nghiên phân phó đầu bếp châm lửa, lửa tốt rồi, trước đem sùi cỏ nhỏ bỏ vào, xếp thành một vòng ở giữa đặt một cái âu sứ trắng tráng men tinh tế, bên trong trước đổ một tầng dầu vừng, tiếp theo đem đậu hủ còn lại xếp đều trên mâm, mặt trên lại tùy tiện rắc lên nắm hương, củ cải xào đã cắt thành miếng nhỏ.

(PS: ta nấu ăn rất tệ, dịch những đoạn hướng dẫn nấu ăn này chủ yếu là chém linh tinh, đừng ai học làm theo nhé)

A Nghiên lại nói với Hà Tiểu Khởi ở bên cạnh: “Người muốn chưng nguyên khối đậu hủ, là vì để nó tươi mới, bảo trì đậu hủ nguyên nước nguyên vị, nhưng ta làm thế này, chẳng những thêm nắm hương cùng bát trân tiên hương, lại không tốn hao hương vị tươi mới. Đương nhiên lúc chưng lửa cũng rất trọng yếu, lớn không được nhỏ không được, lửa vừa tốt nhất.”

Hà Tiểu Khởi trầm tư một lát, gật mình: “Ta chỉ nghĩ ta làm có vấn đề, nguyên lai là giữ lửa không đúng.”

Thầy trò hai người lúc này chờ đậu hủ được chưng mềm, rảnh rỗi đến vô sự, A Nghiên không khỏi thuận miệng hỏi:

”Sao gần đây không gặp Đại Bạch thúc?”

Hà Tiểu Khởi nghe A Nghiên hỏi Đại Bạch thúc, lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết, hắn gần đây luôn phờ phạc ỉu xiu, hoặc là nói có bệnh, cũng không đến phòng bếp.”

”Tiểu Khởi, người cùng Đại Bạch thúc rất quen thuộc sao?”

Hà Tiểu Khởi nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Chúng ta từ lúc đi theo Cửu gia đến huyện Thanh Thủy thì quen biết, nếu nói thân thiết, cũng chỉ là cùng làm trong phòng bếp thôi.”

Nói đến đây, hắn không khỏi tò mò: “Thế nào lại hỏi chuyện này?”

A Nghiên lắc đầu: “Chính là tùy ý hỏi một chút thôi, ta rất nhớ hắn.”

Kỳ thật là A Nghiên nhớ tới chuyện có người hại mình, nàng đem người trong phủ cao thấp đều đánh giá một lần, vẫn nhìn không ra, gần nhất Hàn Đại Bạch đã lâu không gặp mình, khó tránh khỏi có chút hoài nghi, sẽ không phải là có tật giật mình đi?

Hai người hàn huyên một lát, đậu hủ cũng chưng tốt rồi, A Nghiên lệnh cho trù nữ tắt lửa, nàng mở vung ra, mùi hương đậu hủ nồng đậm xông vào mũi, hương vị kia mang theo mùi bát trân làm cho người ta vừa ngửi thấy đã thèm đến nhỏ dãi ba thước.

A Nghiên lấy đậu hủ ra, cho thêm một chút nước sốt, đồ ăn nóng đặt trên đĩa thanh gian, như thế một phần đậu hủ nhất phẩm đã làm tốt rồi.

Đậu hủ hình tam giác, trắng nõn như ngọc, bên trong lộ ra màu vàng kim, mềm mại non mịn, mùi hương thơm lừng.

Hà Tiểu Khởi hít mất tinh tế ngửi thử, trong mắt nổi lên kính nể.

”Quả nhiên... Sư phụ chưng đậu hủ, thật sự là...”

Hắn suy nghĩ tìm tòi: “Là đậu hủ tốt nhất ta từng thấy.”

A Nghiên lúc này có ý lấy ra một miếng nhỏ ở chỗ có nhiều nhất, nàng đem khối đó đặt lên bàn bạch ngọc, dùng dao nhỏ chia đôi, mỗi thầy trò thử một miếng.

Hà Tiểu Khởi trịnh trọng gấp một miếng đặt vào trong miệng, thấy đậu hủ này mười phần co dãn, vừa cắn vào một cái có một tầng da xốp giòn, bên trong là đậu hủ mềm nhuyễn thơm lừng trong miệng, trong khoảng thời gian ngắn, miệng đầy hương đậu hủ, đậu hủ này mùi thuần hậu được gia vị bát trân cùng nước sốt thêm vào, biến thành mùi vị khó diễn tả bằng lời, thơm đến cực hạn, làm cho người ta hận không thể một ngụm nuốt vào, nhưng lại nhẹ nhàng khoan khoái không ngấy.

”Ăn quá ngon!” Lúc này, làm một đầu bếp cầu tiền, không phải là nên nhanh chóng nghiên cứu món ăn này vì sao mỹ vị như thế, cũng nhớ ghi lại rồi tổng kết kinh nghiệm sao? Nhưng hắn thế nhưng quên mất bốn phận đầu bếp, hắn thế nhưng lòng tràn đầy thưởng thức mỹ vị trong miệng kia.

”Hương vị này, là đậu hủ ngon nhất ta từng ăn!” Hắn ánh mắt nhìn chăm chăm đậu hủ kia đã bị A Nghiên cất vào khay men trắng, lưu luyến thưởng thức hương vị tuyệt vời còn lại ở đầu lưỡi.

”Đây cũng không thể cho người ăn, đây là cho Cửu gia.” Cảm giác được Hà Tiểu Khởi dùng ánh mắt tham lam khát cầu nhìn chăm chăm một mâm đậu hủ này, A Nghiên nhanh đem đậu hủ che lại, chuẩn bị đưa đi cho Cửu gia.

”Hảo, người đi đưa đi.” Hà Tiểu Khởi xoa tay, hắn chuẩn bị chờ sư phụ đi rồi, hắn muốn mình tự làm một phần theo cách này.

Lần này tất cả đều để mình ăn!

Nga... hắn cũng giữ lại một phần cho sư phụ!

A Nghiên nghĩ Tiêu Đặc tất nhiên là cực kỳ đối, liền vội lệnh cho trù nữ bưng hộp thức ăn, cùng đi đưa cho Tiêu Đặc. Đi vào trong viện, đã thấy Mạnh Hán đang canh giữ ở cửa, thấy nàng tới, gật gật đầu, cũng chỉ chỉ vào bên trong, ý bảo nàng đi vào là đến nơi.

A Nghiên hiểu được, liền tiếp nhận hộp thức ăn trong tay trù nữ, tự mình bưng vào phòng.

Đi vào, liền nhìn thấy Tiêu Đặc đang cầm một cái gì đó, cúi đầu đánh giá.

A Nghiên thấy hần như vậy, đang không biết phải tiến hay lui, ai ngờ Tiêu Đặc lại phát hiện ra nàng, ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu thẳm dừng trên mặt nàng, tiếp theo ánh mắt dời đi, dừng ở trên cái hộp thức ăn.

Môi hần giật giật, thấp giọng hỏi: “Làm thức ăn ngon gì.”

A Nghiên bước lên phía trước nói: “Đậu hũ a, đậu hũ nhất phẩm, gia nhất định thích ăn!”

Tiêu Đặc gật gật đầu, A Nghiên liền lệnh cho thị nữ bên cạnh mang tới một cái bàn thấp bằng gỗ đàn, sau đó chính mình đem sùi cảo vỏ đậu hũ và đậu hũ vừa mới làm xong, cùng với hai hộp cơm gạo tẻ trù nữ đã nấu bày lên.

Nàng dọn xong, nhìn xem chỉ có một chút đồ ăn như vậy, chính mình cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, hướng về phía Tiêu Đặc hồ thẹn nở nụ cười: “Ta nghĩ gia đang sốt ruột chờ, cho nên mới...”

Tiêu Đặc lại không để ý, cái mũi động đậy, trong mắt liền có thần thái: “Rất thơm.”

Hần đi tới, xem đậu hũ kia sắc màu vàng óng ánh, mềm mại non mịn, tự nhiên thấy hưng trí, lúc này lệnh A Nghiên hầu hạ hần ăn cơm.

A Nghiên vừa hầu hạ hần ăn cơm, vừa bỗng nhiên nhớ tới lúc trước hần hay để Hạ Hầu Kiếu Nguyệt thử độc, lập tức không khỏi buồn bực.

“Gia, Hạ Hầu tỷ tỷ sao bỗng nhiên đi đâu?”

“Trong nhà có việc.” Tiêu Đặc đang thưởng thức đậu hũ thuần hương, đến đầu cũng không ngẩng lên, nói như vậy.

“Nga...” A Nghiên nháy nháy mắt, trong lòng không khỏi có chủ ý: “Ta xem trước kia đều là Hạ Hầu tỷ tỷ phải giúp gia nếm thử đồ ăn an toàn hay không? Hạ Hầu tỷ tỷ đi rồi, không bằng để A Nghiên làm đi?”

Lời này vừa ra, Tiêu Đặc ngưng dừng bữa, ngẩng đầu lên, nhìn A Nghiên trong mắt có cảm xúc làm cho người ta khó có thể đoán được.

“Không thể sao?” A Nghiên bỗng nhiên ý thức được chính mình giống như nói lời không nên nói: “Ta, ta chỉ nghĩ là...”

“Không cần.” Tiêu Đặc nhìn A Nghiên thật sâu, trả lời như vậy.

“Được rồi...” A Nghiên bắt đầu cân nhắc nguyên nhân hần cự tuyệt, nói đến cùng, hần vẫn không đủ tín nhiệm bản thân đi?

Còn Tiêu Đặc đâu, lúc chính mình nói ra hai chữ kia rồi, liền nhìn thấy trên mặt A Nghiên có một tia thất lạc.

Nàng có một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đơn thuần, cùng với một đôi mắt trong suốt đến mức làm cho người ta liếc mắt là thấy đáy, tốt đẹp như ánh dương rực rỡ trong ngày trời xanh chiếu xuống hồ nước. Nhưng chút thất lạc kia hiện lên trên mặt nàng tựa như áng mây đen che khuất trời xanh, quăng một cái bóng xuống nước.

Trong con ngươi đen sâu thẳm của Tiêu Đặc vốn làm cho người ta nhìn không thấu dần dần nổi lên một điểm âm đạm, hần nhấp môi dưới rót cục nâng tay lên, sờ sờ tóc của nàng biểu lộ nôn nóng.

“Thực ngốc, nếu ngươi bị độc chết, ai tới nấu cho ta ăn.”

Tác giả có chuyện muốn nói: tiến vào giai đoạn yêu đương ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nâng Lên Giường

“Thực ngốc, nếu ngươi bị độc chết, ai tới nấu cho ta ăn.”

Lúc hần nói như vậy, giọng nói ám ách trầm thấp, mặc dù hơi đùa cợt, nhưng cũng lộ ra ôn nhu nhẹ nhàng, chút ôn nhu này giống như gió mát thổi vào tai A

Nghiên, làm cho trong lòng A Nghiên gọn sóng.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, trong con ngươi hắc bạch phân minh, trong suốt như ngọc rõ ràng viết kinh ngạc: “Ngươi không hy vọng ta bị độc chết, phải không?”

”Ta vì sao hi vọng ngươi bị độc chết?” Tiêu Đặc nhú mày hỏi lại.

”Ta... Ta cũng không biết...” A Nghiên miệng há ra lại ngậm vào, muốn nói lại thôi, nửa ngày sau, cuối cùng nàng rốt cục không nói chuyện nữa.

Vùng trộm nắm tay, đè nén quyết tâm lại nổi lên gọn sóng.

Hắn không muốn làm cho mình chết, thì tính sao đây, chính mình cuối cùng vẫn sẽ chết, hơn nữa nhất định sẽ có quan hệ tới hắn.

Đã bảy đời, đời nào không phải là như thế!

Cái loại cảm động yếu đuối mà vô dụng này, Cố Nghiên nàng không cần.

Nàng muốn chính là sống sót a, chỉ đơn giản như vậy.

Lúc A Nghiên nghĩ như vậy, Tiêu Đặc đang cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thật sự là phần khích a, giống như trời tháng sáu thay đổi trong nháy mắt, một lát cảm động không hiểu, một lát lòng đầy căm phẫn, một lát lại tràn ngập bi thương...

Hắn quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn nửa ngày, cảm thấy suy nghĩ trong lòng dường như có cái gì bắt đầu khởi động, nói không rõ, nói không rõ “Cũng không biết tiểu nha đầu ngốc nghếch này, mỗi ngày trong đầu đang nghĩ cái gì.”

Nói xong, hắn nhin không được lại sờ sờ đầu nàng.

Tiểu nha đầu này tuy rằng nhìn qua ngây ngốc, nhưng mà tóc lại mềm mại trơn mượt cỡ nào, sờ lên thật là thoải mái, tay hắn thậm chí có chút luyến tiếc rời đi.

Ngón cái chạm nhẹ lên tóc trên trán nàng, hắn thấp giọng nói với nàng:

”Đừng miên man suy nghĩ, hảo hảo ở bên người hầu hạ gia mới là đúng đắn, ân?”

A Nghiên nghe thế, trong lòng không khỏi ảm áp.

Hắn muốn mình hảo hảo hầu hạ hắn, xem ra vẫn rất tín nhiệm mình.

Hồi tưởng lại bảy đời trước, lần này thật sự là vận khí tốt a. Ít nhất trước mắt hắn không nghĩ đến kết thúc tính mạng mình.

Tiêu Đặc đâu, con ngươi đen của hắn cứ như vậy yên lặng nhìn A Nghiên.

Nói ra lời nói vừa rồi, chữ “Ân” kia âm cuối kéo thật dài, hắn kỳ thật chờ A Nghiên nói chút gì.

Chính hắn cũng không rõ, hắn đến cùng hi vọng A Nghiên nói cái gì, nhưng trong lòng luôn có chút ả ả chờ đợi.

Nhưng hắn nói ra câu kia rồi, A Nghiên căn bản không đáp lại, vẫn ở tại chỗ cúi đầu mắt nháy nháy, không biết đang nghĩ cái gì.

Trong đầu hắn không biết tại sao lại nghĩ tới vị hôn phu của A Nghiên, còn có mẹ chồng tương lai hùng hổ chạy tới giáo huấn nàng.

Vừa nghĩ thế, trong lòng hắn không hiểu sao lại không thoải mái, cái loại không thoải mái còn mang theo một tia hương vị chua xót.

Trong chốc lát cảm thấy đầu hủ vồn mĩ vị ngon miệng cũng dường như không ngon nữa.

Trong mắt hắn dần dần phiếm lạnh, không còn một chút ôn nhu vừa rồi kia, xa lạ đánh giá A Nghiên.

A Nghiên cảm giác được độ ẩm chung quanh lạnh xuống, buồn bực ngẩng đầu lên, kết quả liếc mắt một cái liền thấy con ngươi hắn lạnh lẽo, chính nhìn chằm chằm đánh giá chính mình.

”A?” A Nghiên nhất thời cả kinh: “Gia?”

Phát sinh chuyện gì sao?

Tiêu Đặc không dấu vết chuyển mắt, trong cổ họng gật gật, rốt cục mở miệng, phảng phất lơ đãng hỏi: “Ngươi có phải không muốn ở bên người ta hầu hạ ta hay không, có phải muốn trở về quê nhanh chóng lập gia đình hay không a?”

A Nghiên mở to hai mắt, buồn bực nhìn Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc càng mắt húng.

Hắn thậm chí cảm thấy trong ngực có một cỗ nồn nóng đang dâng lên, cơ hồ muốn bắt lấy cổ A Nghiên ép hôn một phen. Lúc nghĩ như vậy, sắc mặt hắn tự nhiên lại càng khó coi, âm u như muốn nổi sấm đổ mưa.

May mắn A Nghiên theo hắn hai tháng, dù sao cũng nhìn thấy rõ.

Đây là hắn muốn phát hỏa !

Chính mình phải hảo hảo tắt lửa!

Vì thế trong lúc sinh tử tồn vong, đầu nàng lập tức trở nên sáng tỏ, cái miệng nhỏ nhắn cũng nhanh mồm nhanh miệng hơn: “Cái gì? Lập gia đình? Kia là cái chủ ý hay ho gì? ! Không không không, A Nghiên cả đời không muốn lập gia đình, cả đời muốn ở lại bên người gia, hầu hạ gia, chiều cổ gia, nấu cơm cho gia!”

Lời này nàng nói được thành khăn vô cùng, còn kém vung nắm tay thề thốt.

Tiêu Đạc nghe nói như thế rồi, hơi hơi cup mắt, mím môi cười không thể nhận ra, bắt quá rất nhanh thu lại.

Lại ngược mắt lên, hắn nhìn A Nghiên đôi mắt sáng như lửa, nhìn không được nâng tay lên, sờ sờ khoe mắt kia.

“nha đầu ngọc!” Hắn nhìn không được thốt ra một câu như vậy.

đầu ngón tay hơi lạnh chạm qua da thịt A Nghiên mềm mại, A Nghiên có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không dám động, đánh nhin, ai biết ngón tay kia lại được voi đòi tiên, lại tới trên mặt nàng, nắm gò má nàng.

Nàng không hiểu, lại có chút buồn bực, rốt cục nhìn không được hỏi: “Gia, vì sao ngón tay ngươi luôn lạnh như vậy a.”

Tiêu Đạc nghe như thế, hơi giật mình: “Thực lạnh phải không?”

A Nghiên gật đầu: “Không tệ, tựa như —— “

Nàng muốn nói, giống như người chết, bắt quá chung quy không dám nói, cuối cùng cười hắc hắc: “Ta ủ ấm cho ngươi là được.”

Tiêu Đạc mặc cho nàng đùa nghịch tay mình, cúi đầu nhìn, đã thấy ngón tay nàng nhỏ bé trắng nõn cứ như vậy nỗ lực nắm bàn tay to của mình vào bên trong.

Hắn lại rũ mắt xuống, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện cũ xa xôi, không khỏi nở nụ cười.

“Gia có tâm sự gì sao?” A Nghiên nghiêng đầu đánh giá Tiêu Đạc.

Tổng cảm thấy lần này trở về, tâm tình hắn càng không tốt, giống như tinh thần có chút sa sút đâu. Thế cho nên nam nhân hung tàn thô bạo như vậy, bắt đầu buồn gió sầu trăng rồi?

Nói đến đây, A Nghiên nhớ tới vừa rồi hắn thường thức cái gì đó trong tay, là cái gì, A Nghiên nhìn trộm thử. Cái đó đang đeo trên cổ hắn đâu.

Xem ra là một cái hồ lô ngọc, màu xanh biếc, toàn bộ óng ánh trong suốt, lưu quang dật thái, còn chạm trổ tinh tế, vừa thấy đó là danh phẩm, sợ là vô giá.

Tiêu Đạc ý thức được A Nghiên chú ý miếng ngọc trên cổ mình, tay kia liền lấy cái hồ lô ngọc xuống.

“Đẹp mắt sao?”

“Thật là đẹp mắt!” A Nghiên thành tâm khích lệ.

“Tặng cho ngươi đi.” Tiêu Đạc nói như vậy.

“Tặng cho ta?” A Nghiên giật mình, bởi vì vừa rồi nam nhân này thật giống như cả tâm niệm sương, nắm chặt khối hồ lô ngọc mà sa sút, vừa thấy đã biết vật này đối hắn rất quan trọng, hảo hảo thế nhưng đưa cho mình? A Nghiên cảm thấy thụ sủng nhược kinh thấp thòm lo âu.

“Ta không thích đeo cái gì.” Lúc nói như vậy, hắn thật sự đeo hồ lô ngọc lên cổ A Nghiên.

A Nghiên không dám động, cũng không dám cự tuyệt.

Vật nhỏ man mát trước ngực nàng, óng ánh trong suốt phát ra ánh sáng.

Tiêu Đạc một lần nữa đánh giá A Nghiên đeo hồ lô ngọc, trong mắt lại nổi lên ám áp, nâng bàn tay to xoa xoa tóc A Nghiên: “Không được vứt đi.”

A Nghiên vội vàng gật đầu: “Được!”

”Nếu vứt đi, đem ngươi ném xuống vách núi đen cho Phi Thiên ăn.”

A Nghiên nhất thời bị dọa ngốc tại chỗ...

Tiêu Đạc thấy nàng ngốc như thế, bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười trong sáng.

Hắn đứng lên, phân phó Mạnh Hán trong viện: “Mang rượu đến.”

~~~~~

A Nghiên không phải chưa từng thấy nam nhân uống rượu, trên thực tế nàng trước kia làm nam nhân hay làm nữ nhân đều từng uống rượu a.

Nhưng nàng thực chưa thấy nam nhân từ lượng kém như vậy!

Đây là nam nhân sao? Một chén rượu mặt đã ửng đỏ ngã xuống.

Phi!

A Nghiên bất đắc dĩ nói với Mạnh Hán: “Mạnh đại nhân, ngươi phụ trách nâng gia lên giường đi?”

Mạnh Hán nhìn A Nghiên: “Cùng nâng.”

A Nghiên không nói gì, gơ cánh tay nhỏ ra: “Ta nhỏ như vậy, không có khí lực.”

Mạnh Hán lau mồ hôi, thực bất đắc dĩ: “Chúng ta cùng nâng, vạn nhất gia cảm thấy ta không sạch sẽ, về sau hẳn biết lại mất hứng đâu? Cho nên ngươi nâng, ta giúp ngươi. Về sau hẳn hỏi đến, cũng là ngươi nâng.”

A Nghiên không thể nề hà, đành phải cùng Mạnh Hán nâng, hự hự một chút.

Thật vất vả đặt Tiêu Đạc lên giường, đất chấn găm từ tế, Mạnh Hán bên kia trực tiếp đi ra ngoài, hiển nhiên nhiệm vụ chiếu cố Tiêu Đạc liền giao cho A Nghiên.

một khắc như vậy, xem đại phiên toái trên giường này, A Nghiên vô cùng mong mỏi Hạ Hầu Kiều Nguyệt có thể từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trước mặt mình, hiển nhiên hết thấy đều là vọng tưởng thôi.

Nàng nhận mệnh hầu hạ Tiêu Đạc.

Trước giúp hắn cởi giày, lại cởi ngoại bào, cùng với tháo vòng ngọc thả ra một mái tóc đen như gấm.

Làm xong hết thấy, nàng ngồi bên giường, cúi đầu đánh giá nam nhân này.

Hắn vốn sinh ra vô cùng đẹp mắt, mi cong dài, mắt hoa đào, mũi cao thẳng, gò má hồng giống như tô son, môi mỏng giống như kẻ chì.

Nghe nói người có môi như vậy thường tương đối khắc nghiệt và vô tình.

A Nghiên nhớ lại hạ hân ăn nói khắc nghiệt với mình, cùng đủ loại chuyện cũ khác, cuối cùng gật đầu: “Quả nhiên không tệ, hẳn chính là người khắc nghiệt.”

Đang nghĩ như vậy, người trên giường phát ra một lời vô nghĩa: “Khát...”

A Nghiên đầu tiên là phát hoảng, sau này mới hiểu được người này đang nói nói mớ đâu, giờ mới hiểu được. Lúc này Mạnh Hán bên ngoài đã sai người đưa canh tỉnh rượu, nàng liền cầm lấy, thật cẩn thận đút cho hắn một chút.

Người này lúc tỉnh soi mới đủ đường, nay đang ngủ, lại không kén chọn. Nàng đút một ngụm, hắn uống một ngụm, cứ như thế chừng hơn nửa bát, hắn mím chặt môi mỏng, thế nào cũng không uống tiếp, nàng cũng đành phải thôi.

Đem nửa bát canh tỉnh rượu đặt sang bên cạnh, nàng ngoảnh đầu nhìn ra phía ngoài, thấy Mạnh Hán còn đang canh gác.

Làm sao mà có một gương sáng trung tâm như vậy đâu?

Nàng không có cách nào, cảm thấy bây giờ mình cũng không nên đi ra ngoài, liền ngồi ở bên giường, lấy qua khăn lông lau mặt, lau tay giúp hắn.

Vừa lau vừa nghĩ, nhất định là tốt nhất tốt nhất... Đòi trước thiếu ngươi, mới có thể đến hầu hạ ngươi thâm như vậy, cuối cùng nói không được vẫn là vì ngươi mà chết!

Đang nghĩ, một đôi bàn tay hữu lực, hơi lạnh vụt nắm lấy cổ tay nàng.

Nàng giật mình, ngẩng đầu nhìn sang, thấy người này nhắm chặt con mắt dài nhỏ, nhú mày, vẻ mặt giấy dựa cùng thống khổ.

Nha, đây là bị ác mộng a.

Xứng đáng!

Nhưng bị ác mộng sao có thể tóm ta không tha đâu?

A Nghiên dùng sức, cắn răng, định rút tay mình trong tay ra.

Ai biết càng giấy dựa, hần càng tóm chặt không tha, cuối cùng hần thậm chí dùng sức một cái, mạnh mẽ kéo nàng ngã xuống.

”Ô ô ô ô, nguoi không thể như vậy...” Nàng thân mình nho nhỏ, thể nhưng bị tóm lên giường, bị cánh tay hần hữu lực đè xuống.

Hần quả nhiên là nam nhân hư, nam nhân hư cho dù đang ngủ cũng vẫn xấu như thế, hần thể nhưng thò hai bàn tay ra, gắt gao ôm lấy nàng, còn đem một đầu tóc dài vùi vào ngực nàng.

”Ô ô ô, không được như vậy, ta...” Nàng bị phần kêu lên!

Nàng vẫn là tiểu cô nương tuổi dậy thì được không? Làm sao có thể thừa dịp say rượu chiếm tiện nghi như vậy?

Nàng nỗ lực giấy dựa bảo vệ trong sạch, tiếc rằng cánh tay căng chân nhỏ không có bao nhiêu khí lực, bị hần ôm chặt, còn dùng cằm cọ cọ trong ngực nàng.

Nàng cực kỳ ủy khuất: “Trong sạch của ta a!”

Nhưng đang lúc này, hần bỗng nhiên ở trong ngực nàng nỉ non một câu: “Mẫu hậu... Mẫu hậu, đừng đi...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Ai Là Mẫu Hậu Ngươi!

Thanh âm hơi say lại ủy khuất nỉ non, thật sự giống như mèo con, chó con bị bỏ rơi.

trong đầu A Nghiên dường như có một trận sấm chớp ầm ầm vang lên, kéo dài không dứt.

Mẫu hậu?

mẫu hậu của hần?

Hần coi nàng là mẫu hậu?

Nếu hần là con trai của mình, nàng nhất định không chút do dự vừa sinh hần ra liền trực tiếp bóp chết trong thùng nước tiểu, đâu dễ đến mức hần bây giờ ở trong này ý mạnh hiếp yếu? !

A Nghiên nghẹn một cổ khí, hai cái tay ôm đầu hần, dùng sức lôi lôi kéo kéo, định kéo đầu hần ra khỏi ngực mình.

”Phách” một tiếng, đã thành công.

Tiêu Đạc say như chết thể nhưng bỗng chốc bị nàng hát ngã.

Hần say thật a, nam nhân ngày thường yêu sạch sẽ như vậy, lúc này ngã trên mặt đất, vẫn mơ mơ màng màng gọi mẫu hậu.

Lúc này Mạnh Hân hình như phát hiện cái gì, đi đến ngoài cửa, nghi hoặc hỏi: “A Nghiên cô nương, vừa phát sinh chuyện gì?”

”Không có việc gì, không có việc gì!” A Nghiên lắc đầu lại xoa tay.

”Ta giống như nghe có động tĩnh gì?”

”Không có, ta vừa không cẩn thận làm rơi gối đầu xuống đất.” A Nghiên vội vàng tìm ra một cái lý do sút sẹ, cuối cùng đuối được Mạnh Hân đi.

Một lần nữa đóng cửa lại, A Nghiên đi đến bên giường, ngồi xổm xuống, hai tay chống má, lắc đầu, bắt đầu nhìn nam nhân đó.

Hắn hiển nhiên còn trong ác mộng, mi tâm thống khổ gãy dựa, trên trán thậm chí toát ra một chút mồ hôi.

”Không cần, không cần...” Hắn thanh âm khàn khàn mơ hồ mà thống khổ.

”Ai, cũng không biết người đang mơ cái gì, mơ thấy nương người bị đánh chết sao?”

A Nghiên nhớ tới một đời kia, rõ ràng mới mười tuổi hắn vẫn là tiểu thiếu niên tao nhã, áo trắng hơn tuyết, ý cười trong con ngươi sáng rọi, quả thực giống như kim đồng, thế mà trưởng thành, lại là một người âm lãnh quý dị như vậy?

Nhất thời nghĩ lại một lần kia, nàng tận mắt nhìn thấy mẫu hậu hắn, đường đường hoàng hậu một quốc gia, lại nhận hết tra tấn rồi chết thảm, tử trạng thê thảm, ai nhìn thấy đều gặp ác mộng.

Không biết đời này, mẫu thân của hắn chết như thế nào, có phải cũng gây cho hắn bóng ma và thống khổ không cách nào quên được hay không?

Lúc trước hắn cũng không phải bất bình thường như vậy a, thế nào bỗng nhiên bây giờ tinh thần sa sút, chẳng lẽ ra ngoài gặp phải chuyện gì ?

A Nghiên sờ sờ hồ lô ngọc bị bắt phải đeo, lạnh lạnh trong tay, cảm thấy hồ lô này có thể là đầu mối.

Lại thở dài, nàng nhận mệnh đi tới, ghé vào tai hắn thấp giọng nói: “Tiêu Đặc a, ngươi phải ngoan, ngoan ngoan nghe ta đi lên giường nằm.”

Người kia nghe nói như thế, dường như người chết khác gặp nước, theo bản năng vươn tay, chợt nắm lấy góc áo nàng, hơn nữa nắm được rồi liền không buông ra.

A Nghiên suýt nữa bị hắn kéo ngã.

Không có biện pháp, nàng lại đi tới, nhẹ nhàng dùng khăn tay giúp hắn lau mồ hôi trán, tận lực mềm giọng, dịu dàng nói: “A Nguyên nghe lời, đi lên giường, ngươi xem đất vừa lạnh vừa bẩn, nếu không sẽ đánh mông ngươi!”

Quý biết đời này nhũ danh Tiêu Đặc có phải là A Nguyên hay không, dù sao hắn uống say, cứ gọi rồi tính!

Nàng vừa nói lời này, Tiêu Đặc thế nhưng càng nhanh túm tay áo nàng, khàn khàn mà thống khổ hô: “Mẫu hậu... Mẫu hậu...”

A Nghiên mừng thầm: “con ngoan, chúng ta đi lên giường, nào, theo mẫu hậu đứng lên!”

Vừa nói như vậy, vừa đỡ lại đỡ Tiêu Đặc đứng lên.

Tiêu Đặc hiển nhiên thật sự coi A Nghiên là mẫu thân, hắn cơ hồ cả người tựa vào người A Nghiên, hai cánh tay còn ôm A Nghiên, cứ như vậy run rẩy đứng lên.

A Nghiên tiếp tục dỗ: “A Nguyên ngoan, ngươi phải nghe lời mẫu hậu, nếu không mẫu hậu mặc kệ ngươi ...”

Ai biết nàng vừa nói ra thế, Tiêu Đặc say như chết thế nhưng bỗng chốc hung hăng túm cánh tay nàng.

mồ hôi trên trán hắn to như hạt đậu lăn xuống, môi mỏng khô nứt mrun rảy, dường như muốn nói gì, nhưng đến cùng chưa nói được, cứ như vậy đột nhiên ngã xuống giường.

Đáng thương A Nghiên bị hắn nắm chặt cánh tay, đương nhiên cũng bị hắn kéo ngã.

Chẳng những ngã xuống theo, hơn nữa nửa thân mình bị hắn giữ chặt.

Hắn người cao ngất thon dài, hơn nữa đến cùng là nam nhi, nặng nề đè trên người A Nghiên...

A Nghiên nước mắt cũng sắp rơi, bị phần rung rung nhìn nam nhân say bất tỉnh nhân sự phía trên.

Người xấu vẫn là người xấu, say thành như vậy vẫn có thể làm chuyện xấu!

Ô ô ô, bánh bao nhỏ của nàng vừa mới phòng lên a, non nốt đến mức đôi khi chính mình mặc quần áo cũng bị trướng đau, kết quả cứ như vậy bị Tiêu Đặc nặng nề đè lên!

Càng thật giận là, hắn đã làm loại chuyện xấu thế này nhưng còn chưa từ bỏ ý định, bàn tay to lại còn vươn ra, tham lam túm lấy nàng căn bản không chịu buông ra.

Ô ô ô, trong sạch của ta a!

A Nghiên ở trong lòng ngàn vạn thống hận, khổ không nói nên lời.

“A Nghiên cô nương, gia không có việc gì chứ?” Mạnh Hán lại thực hợp thời hỏi vọng từ bên ngoài.

”thật sự tốt!” A Nghiên có chút tức giận.

“A Nghiên cô nương, người, người sao lại khóc?” Mạnh Hán nghi hoặc hỏi A Nghiên, tổng cảm thấy nàng rõ ràng là đang khóc nước mắt.

”Ta không khóc...” A Nghiên xoa xoa cái mũi, quẹt quẹt nước mắt.

Trong sạch tính cái gì, bánh bao nhỏ mới phát dục tính cái gì!

Chỉ cần có thể sống sót, này hết thấy đều là một cái —— rắm.

Nhẹ nhàng buông ra là được.

một đêm này, A Nghiên mất nửa canh giờ mới giải cứu được bánh bao nhỏ của mình, lại mất một canh giờ mới giải cứu được đùi phải, về phần cái bàn tay to bá đạo kia thì hoàn toàn không có biện pháp.

Lâu thì lâu đi, dù sao cũng không thiệt thòi lớn.

Ít nhất còn được không một nhĩ tử.

A Nghiên cứ như vậy ôm “nhĩ tử” ngủ một đêm.

Nàng có thể cảm giác được, “nhĩ tử” không chỉ lạnh tay, hơn nữa người cũng thực lạnh, giống như người băng vừa mới chui từ băng tuyết ra, thật không biết thể chất hắc sinh ra đến cùng là thế nào.

Nàng mờ mờ to hai mắt, nhìn hoa văn đỉnh màn, lại là nhớ tới đời trước xa xôi kia.

Đời trước, nàng cũng ôm hắc như vậy, kéo dài một đêm!

Nhưng vừa ngủ dậy, đã sớm không thấy hắc đâu.

súc sinh vong ân phụ nghĩa!

Hừ.

Một bên hừ, một bên tay không tự chủ được nhẹ nhẹ vỗ bờ vai hắc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nụ Hôn Đầu Tiên Của Hai Người

Ngày thứ hai, A Nghiên bị tiếng tích tích đánh thức, mien man không ngừng, giọt giọt tí tách, liên tục vang bên tai.

Nàng khó chịu, muốn tiếp tục ngủ, nhưng thanh âm kia mặc dù không lớn, cứ đứt quãng truyền vào trong tai như vậy.

Không có biện pháp, nàng đành phải mở mắt.

Đập vào mắt là màn tơ vàng ngọc trắng, phía trên có móc đồng kéo lên, chung quanh hết thấy đều yên tĩnh, trừ bỏ tiếng hít thở đều đều rất nhỏ bên tai, cùng với tiếng mưa rơi liên miên không dứt bên ngoài.

Nàng hơi nghiêng đầu, lại nhìn nam nhân vẫn ngủ bên cạnh.

Lúc ngủ say hắc vẫn thật tuấn mỹ, chỉ thiếu đi khí thế sắc bén cao ngạo ban ngày.

Hắc yên tĩnh nằm nghiêng, một lọn tóc đen lòa xòa trên má buong xuống, che khuất nửa khuôn mặt trắng như ngọc, góc cạnh rõ ràng, lông mi thon dài, che đôi mắt mị hoặc nhân tâm, rù bóng xuống gò má góc cạnh rõ ràng.

A Nghiên tính toán ngồi dậy, ai biết vừa động như vậy, lại phát hiện tay mình vẫn bị hắc nắm chặt như cũ.

Đây là đã nắm cả đêm... A Nghiên thực bất đắc dĩ nhủ mày.

Làm một đầu bếp nữ, nàng cần dậy, đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho hấn a. Bằng không đến lúc hấn tỉnh, đói bụng, không có gì ăn lại chỉ trích nàng?

Đang lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng Mạnh Hán: “A Nghiên cô nương?”

A Nghiên sợ đánh thức người đang ngủ, hạ giọng nói: “Ta tỉnh rồi, gia nhà người còn chưa tỉnh.”

Bên ngoài Mạnh Hán trầm mặc một chút, còn thấp giọng “Khụ”: “A Nghiên cô nương, người, người tiếp tục cùng gia đi, ta đi phòng bếp bảo Hàn Đại Bạch và Hà Tiểu Khôi chuẩn bị đồ ăn sáng.”

Nói xong, dường như bỏ trốn, Mạnh Hán xấu hổ chạy mất.

A Nghiên nghe bên ngoài tiếng mưa thu liên miên, ngơ ngác ngồi trong màn nửa ngày, cuối cùng mới suy nghĩ cẩn thận, chính mình và Tiêu Đặc thể nhưng lại ngủ một đêm.

Dù hai người đều mặc quần áo mà ngủ, nhưng đến cùng là ngủ một đêm, còn không biết người bên ngoài nghĩ như thế nào đâu.

Nhất thời lại nghĩ tới việc hôn nhân trong nhà kia.

Hiện tại nàng, thật sự là cùng Tiêu Đặc có chuyện nói không rõ, việc hôn nhân này xem như làm không được, cũng miễn cho liên lụy đến người, vẫn nhanh lui đi thôi.

đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên cảm giác thấy cái gì không thích hợp.

Nàng cúi đầu, liền ngã vào một đôi mắt tối tăm lại hơi ngáy thò.

”Người rốt cục tỉnh!” A Nghiên lần đầu tiên nhìn thấy hấn rồi mà lòng tràn đầy kinh hãi.

Hấn thoát nhìn còn có chút mờ mịt, cứ như vậy chớp chớp mắt mà không nhìn chăm chăm mặt nàng.

”Nhanh chút buông tay của ta ra a, ta phải xuống giường nấu cơm!” A Nghiên đang đưa cái tay bị hấn cứng rắn nắm chặt không buông, nhắc nhở nói như vậy.

Tiêu Đặc ánh mắt thông thả rơi xuống tay A Nghiên bị hấn túm chặt, nhủ mày không hiểu nói: “đây là thế nào? Người vì sao ở trên giường ta?”

”Ta vì sao ở trên giường người? !” A Nghiên bị phản lại bất đắc dĩ lặp lại những lời này.

”Người phi lễ ta?” Tiêu Đặc nhủ mày, hỏi như vậy.

”Ta phi lễ người? !” A Nghiên dùng ngón tay có thể hoạt động chỉ vào mũi mình, vô cùng khiếp sợ!

Tiêu Đặc quay mặt qua chỗ khác, hơi kiêu căng nói:

”Người thế nhưng ngủ trên giường ta một đêm, chiếm tiện nghi ta, phi lễ ta. Người —— “

Hấn nói tới đây, trên mặt nổi lên chút đỏ khả nghi, ánh mắt cứ như vậy dừng lại ở một góc màn đất lười câu bằng đồng, cũng nói không được nữa.

(PS: A Cứu dễ thương quá)

Ngoài cửa sổ mưa thu giọt giọt tí tách rơi xuống, liên miên không dứt, khi thì mạnh mẽ đột nhiên dội xuống, khi thì mềm nhẹ triền miên như tình nhân khẽ nói nhỏ, màn lụa trắng uyển chuyển mềm mại, nhẹ nhàng phiêu đảng ngay trước mắt.

A Nghiên kinh ngạc nhìn chăm chăm Tiêu Đặc vẫn nằm ở đó, không biết vì sao trong khung màn nhỏ hẹp ái muội, trong mưa thu liên miên réo rất thảm thiết nhu hòa, trong ngày mưa thu yên tĩnh mát lạnh, nàng nhưng lại cảm thấy một cổ tư vị triền miên.

Trên đời này có gì khiến cho một nam một nữ nghe mưa thu tay nắm chặt tay tình lại...

A Nghiên cả người bỗng chốc xụi lơ tại chỗ.

mỗi nàng thậm chí bắt đầu run run.

Hấn, cùng nàng? Đây đây đây...

Có lẽ là giờ khắc này trên mặt nàng biểu cảm quá mức khiếp sợ, cho nên nam nhân bên cạnh rõ ràng có vẻ hết sức chăm chú nhìn chăm chăm mớ đồng cũng cảm giác được nàng dị thường.

Hấn bỗng chốc ngồi dậy, càng dùng sức nắm chặt tay nàng.

"Ngươi, đến cùng có ý tứ gì?" Hấn nhíu mày, gò má ửng đỏ, có chút không vui hỏi.

A Nghiên nháy nháy mắt, ánh mắt mê mang dừng trên mặt hấn tuần mỹ vô cùng.

"Ta, ta... Ngươi buông ta ra..." Nàng lắp bắp nửa ngày, chỉ bật ra vài tiếng như vậy.

"Ta vì sao phải buông ngươi?" Tiêu Đạc mân nhếch môi mỉm cười, mang theo quật cường cố chấp.

"Ta phải đi làm cơm." A Nghiên vội vàng tìm lý do.

"Ta hiện tại không muốn ăn cơm." con ngươi Tiêu Đạc thâm sâu như biển nhìn nàng chăm chăm không tha.

"Ngươi, ngươi phải như thế nào?" A Nghiên quả thực là muốn khóc.

"Ngươi phải như thế nào?" Tiêu Đạc hơi nghiêng sát vào, mày kiếm đen xì, mắt lạnh hẹp dài mang đến áp lực gấp gáp cho A Nghiên.

"Ta muốn xuống giường... Có thể chứ?" A Nghiên trong khoảng thời gian ngắn cơ hồ thở không nổi, đành phải run rẩy hỏi như vậy.

"Nếu không nói rõ ràng trước, không được." Tiêu Đạc ngữ khí bá đạo cố chấp.

"Nói rõ ràng cái gì, được, ta nói với ngươi..." A Nghiên trong lòng thật khổ a!

"Tối hôm qua, chúng ta cùng ngủ..." Tiêu Đạc giọng nói kìm nén, mí mắt sụp xuống.

"Không, không phải cùng ngủ, chúng ta ngươi ngủ của ngươi, ta ngủ của ta, chính là ở trên cùng một cái giường mà thôi!" Sự tình liên quan đến trong sạch, A Nghiên quyết chí phải sạch quan hệ.

"Lần trước, ta đến nhà ngươi, mẹ chồng tương lai của ngươi không phải là hiểu lầm ngươi, hiểu lầm ngươi ——" hấn do dự một chút, rốt cục hơi gian nan nói ra miệng: "Hiểu lầm ngươi là nữ nhân của ta, có phải hay không?"

Lúc hấn nói ra lời nói này, từ khóe mắt cương nghị đến sau tai tất cả đều đỏ lên một cách khả nghi.

Hấn thông thả ngược đôi mắt hẹp dài lên, cứ như vậy nhanh nhìn chăm chăm A Nghiên không tha.

Trong đôi mắt kia dường như có lửa thiêu đốt, cứ như vậy nóng bỏng khóa chặt nàng, cũng không nháy mắt.

"Không sai, là hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm mà thôi." A Nghiên cúi đầu, quả thực là muốn khóc, nàng không muốn cùng người kia có quan hệ gì! trong trí nhớ nhỏ nhoi của nàng về người này, sau khi trưởng thành hấn chưa bao giờ từng có nữ nhân... Phỏng chừng đều bị khắc chết!

"Nay ngươi đã ngủ cùng ta..."

"Không không không ngươi trăm ngàn đừng hiểu lầm, chúng ta thật sự chuyện gì cũng không có, tối hôm qua ngươi uống một ngụm rượu, bị say, ta không có cách nào đành phải hầu hạ ngươi, ai biết ngươi túm chặt ta không tha, ta đành phải nằm ở trên này cùng ngươi, kết quả ta tự mình cũng ngủ, thực sự chúng ta chuyện gì cũng không phát sinh a!" A Nghiên liều mạng biện giải, tuyệt vọng tìm một đường sống.

"Ta không muốn nghe." Hấn bắt đầu khôi phục bá đạo cố chấp: "Ta chỉ biết là, chúng ta cùng nhau ngủ ở trên một cái giường, ta phải phụ trách ngươi."

"Phụ... Trách... ?" môi A Nghiên run lại run, nàng cơ hồ muốn mắng hấn, trước kia ngươi cũng từng để ta ôm như thế, sao không nghĩ phụ trách, còn không phải đào mắt liền đem ta chôn chết!

"Ngươi cũng phải phụ trách ta." Hấn hai hàng lông mày đen như mực, mũi cao mà thẳng dường như có chứa mảnh liệt công kích và áp bách, con ngươi tối tăm thâm thúy khiến người ta không thể xem thấu cứ như vậy khóa chặt nàng.

Hấn thông thả đến gần, khuôn mặt tuần mỹ tản ra hơi thở cao quý cơ hồ gần trong gang tấc, hô hấp nóng bỏng, xúc cảm lạnh lạnh, ánh mắt cháy bỏng, cứ như vậy tràn ngập tìm tòi nghiền cứu bức bách.

"Đừng, đừng tới đây..." A Nghiên bỗng nhiên cảm thấy tim đập loạn, họng căng lên, nàng thậm chí không biết chính mình nên thở thế nào !

Ngay sau đó, có phải sẽ bởi vì nín thở mà chết hay không?

"Vì sao?" Nghiêng đầu đánh giá nàng, dường như hấn đã ở nghiền cứu để cân nhắc bước tiếp theo nên làm cái gì.

"Đừng tới gần ta..." A Nghiên muốn khóc. Vì sao thể chất hấn lạnh lẽo như vậy, thế nhưng gây cho nàng cảm giác nóng bỏng khó nhịn như vậy, cái loại hơi thở nóng bỏng này dâng lên cảm giác run rẩy trên mũi, cơ hồ khiến cả người nàng như bị hỏa thiêu.

"Nhưng mà ta muốn tới gần ngươi a." Hấn nói ra lời bá đạo cũng trẻ con như vậy, thật sự là quá vô tội.

”Nhưng mà ta không muốn...” Nàng gian nan ngẩng đầu lên, cố lấy dũng khí nói với hắn như vậy.

Nhưng mà ngay lúc nàng ngẩng mặt, hắn thế nhưng dường như thông suốt trong nháy mắt, lại dường như một con sói, đôi mắt với đồ ăn ngon miệng yêu thích căn bản không biết xuống tay như thế nào, bây giờ, hắn, bản năng đã hiểu.

Vì thế hắn không chút khách khí cúi đầu xuống, tham lam, nhanh chóng dùng môi mình dán lên môi nàng.

”Àm!”

môi hắn dán lên má nàng, cảm hắn đung vào răng nàng.

Hai người nháy mắt tách ra.

”Đau quá!” A Nghiên nước mắt ào ào rơi xuống, răng nàng có phải sắp rụng hay không a?

Tiêu Đặc hơi nhếch môi, không nói một lời, mặt đỏ tới mang tai, yên lặng nhìn A Nghiên.

A Nghiên cực kỳ ủy khuất, nâng tay sờ sờ răng mình bị đau chết, sờ sờ gò má mình bị môi lạnh dán lên.

Này xem như trong sạch đã bị ném mất, hay là vẫn chưa ném mất đây?

Tiêu Đặc khẽ liếm bờ môi mỏng manh, cảm thụ được xúc cảm trơn mượt mềm mại vẫn lưu lại trên môi.

Hắn trước kia chỉ cảm thấy gò má kia trắng mịn, chạm vào xúc cảm không tệ, lại không biết, nguyên lai dùng môi chạm vào, tư vị đúng là ngọt như thế, so với nếm vị gì trên đời cũng làm cho người ta say mê khó quên.

”Ta còn muốn.” Hắn nói như vậy.

Chưa ăn đủ, còn muốn ăn nữa.

Đắm chìm trong cơn đau răng A Nghiên không để ý đến ý tứ trong lời hắn nói, còn đang gạt nước mắt.

Tiêu Đặc cúi đầu nhìn khuôn mặt kia dính một giọt nước mắt trong suốt, thật giống như sáng sớm vừa đổ mưa bắt gặp cảnh mặt đào no đủ, lộ ra hồng hào, vừa chạm nhẹ vào có thể tràn ra nước... hầu kết hắn giật giật.

Không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, hắn cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Nàng Cắn Hắn

Tóc dài đen như mực rối tung xõa trên vai A Nghiên, lồng ngực vững trãi ngấn nàng gãy dựa, môi mỏng tham lam nuốt hết tiếng nàng nức nở.

Bốn mắt nhìn nhau, một đôi con ngươi mang lệ bị phẫn tóa ra đốm lửa, một đôi con ngươi thâm thúy, u ám, tìm tòi nghiên cứu nóng bỏng, môi nàng bị hắn mút phát đau, vừa hít một ngụm khí lạnh, còn hắn thưởng thức được ngọt ngào trên môi với răng nàng, được voi đòi tiên, chỉ hận không thể xâm nhập vào trong đó, tham lam làm càn.

Nàng không biết nên làm thế nào cho phải, nâng tay lên liều mạng muốn đẩy hắn, hắn lại giữ chặt tay kia, không tự giác hút đi chất lỏng ngọt ngào kia, so với quả đào tháng ba còn thơm hơn, so với mật hoa trong trẻo còn ngọt động lòng người hơn. Hắn thậm chí cảm giác được thân mình bắt đầu căng cứng lên, có một loại khát vọng xa lạ nổi lên, khiến cổ họng hắn khô khốc, khiến hắn theo bản năng dùng chân dài của mình ngăn chặn nàng.

Cái loại khát vọng này tuy rằng xa lạ, nhưng bản năng nam tử khiến hắn cảm giác được đó là cái gì.

Hắn vừa động như vậy, A Nghiên hoảng sợ.

Nàng nhưng lại rõ ràng nhớ được tình cảnh ban đầu lúc mình thấy hắn!

Cánh tay căng chân bánh bao nhỏ của mình, non nớt như thế, sao kham được hắn hung thần ác sát bức này!

Còn không phải đang sống bị ép chết ở trên giường a!

A Nghiên nhớ tới đây, trong con ngươi rung rung phun ra tức giận.

Nàng không sợ trời không sợ đất chỉ sợ chết!

Nàng có thể giết người phóng hỏa chỉ cầu một lần không chết.

Nghĩ đến đây, nàng nhất quyết, hướng môi mỏng tràn ngập hương rượu kia, hung hăng cắn một cái.

Nhất thời, một tia huyết tinh giữa môi với răng hai người tràn ra.

Nàng tròn to hai mắt đầm lệ thật cẩn thận nhìn hán, hơi thở hỗn loạn.

môi hán không động nữa, con ngươi đen tối không rõ nhìn chăm chăm nàng.

”Đừng... Đừng...”

Đừng giết ta...

Cắn hán rồi, trên môi từng đợt từng đợt huyết tinh nhẹ nhấc nhỏ nàng, có lẽ lần này triệt để chọc giận hán, sau đó hán nhắm tâm với mình, răng rắc một tiếng...

Tiêu Đạc đột nhiên buông nàng ra, đầu tóc đen hơi hỗn độn cúi xuống, trên môi mỏng mang theo vết máu nhẹ, khuôn mặt tôn quý tuấn mỹ đỏ ửng, chặt vật mà gọi cảm, đen tối thấy máu.

A Nghiên chợt được thả tự do, hoảng sợ nhìn Tiêu Đạc, đột nhiên nhìn thấy hán như vậy, sợ tới mức đặt móng xoay người xuống giường, một tay nhấc váy, một tay bịt mắt, cướp đường mà chạy.

Hán chính là sói đói ăn thịt người a! !

Bên ngoài Mạnh Hán vừa muốn tiến vào, đột nhiên gặp A Nghiên chạy trốn chết ra ngoài, nhú mày lại, vội đi tới chỗ Tiêu Đạc xin chỉ thị.

Kết quả vừa thấy vết máu trên môi Tiêu Đạc, cùng với mịm mờ khó hiểu trong mắt, không khỏi chấn động, quỳ xuống:

”Gia, ngươi không sao chứ? Là Mạnh Hán bảo hộ không chu toàn —— “

Hán áy náy vạn phần.

”Đứng lên đi.” Tiêu Đạc thanh âm khàn khàn thô ráp, mang theo khát vọng vừa rồi chưa kịp rút đi.

Mạnh Hán nghi hoặc không hiểu, sau đó, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi khiếp sợ nhìn về phía Tiêu Đạc.

Hán với Tiêu Đạc danh là chủ tớ, kỳ thật từ nhỏ lớn lên cùng nhau.

Hán thật sự không nghĩ tới... Cừu gia thế nhưng...

Tiêu Đạc bị hán nhìn bằng ánh mắt như vậy, nhất thời có chút không được tự nhiên, mặt mày lãnh liệt trong nháy mắt.

”Ngươi không có chuyện gì làm sao?” Tiêu Đạc cười lạnh, khóe môi vẫn chảy ra một chút tơ máu.

”Có việc, có việc!” Mạnh Hán minh bạch, lúc gia nói như vậy, tức là hán thật muốn phát hỏa, lập tức nhận thua.

”Cút!” Tiêu Đạc sắc giọng, vẻ mặt điêu tàn, đã hoàn toàn không có ngây thơ si tình lúc trước.

”Vâng!” Mạnh Hán đầu cũng không dám ngẩng lên, cong thắt lưng nửa quỳ lặn ra bên ngoài.

Bên ngoài mưa giăng mờ mịt, hán không ngại.

Ai biết hán vừa lặn đến cửa viện, chợt nghe thanh âm đến lạnh lẽo lại vang lên.

”Trở về!”

”Vâng!”

Mạnh Hán nhanh “lặn” trở về, quỳ tại chỗ nghe lệnh.

”Ngươi ——” Tiêu Đạc hơi trầm ngâm, nghĩ kế tiếp nên nói ra miệng như thế nào.

”Thỉnh Cừu gia phân phó!” Mạnh Hán trung thành và tận tâm như thế.

"Người đi theo nàng, nhìn một cái xem..." Tiêu Đạc không nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ đối với cấp dưới hạ mệnh lệnh như vậy, đây là một việc khó có thể nghĩ rằng cỡ nào a!

"Xem nàng?" Mạnh Hán nghe thấy mà đỏ mồ hôi lạnh, chính mình một đại nam nhân đi theo tiểu cô nương, đi xem cái gì?

"Đi nhìn một cái xem nàng có khóc hay không."

Gió thu cuốn lấy áo choàng tím tôn quý của Tiêu Đạc, hắn khoanh tay đứng, cao ngất như tùng, ngẩng đầu nhìn mưa thu mờ mịt đất trời, hạ một nhiệm vụ sâu thẳm miên như vậy cho cấp dưới.

Lúc hắn nói ra như vậy, thanh âm ám ách mà ôn nhu.

Thật giống da thịt nàng mềm nhẵn giống như tơ lụa.

"Vâng!" hắc y nam tử quỳ tại chỗ, sững sờ nửa ngày sau, rốt cục nghẹn ra tiếng này.

Nhìn bóng lưng Mạnh Hán vội vàng rời đi, Tiêu Đạc rốt cục nâng tay lên, cầm một cái khăn lụa màu trắng, nhẹ nhàng lau môi dưới.

Môi bị nàng cắn, kỳ thật cũng không đau, ngược lại càng kích thích khát vọng thâm trầm trong cơ thể hắn.

Cúi đầu nhìn khăn lụa màu trắng, đã thấy trên khăn nở ra một đóa hoa đỏ tươi.

ngón cái thon dài đẹp mắt nhẹ nhàng cọ xát vết đỏ nhìn ghê người đó, bên môi lại lộ ra một chút cười.

Nàng hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn mình, như là thật sự sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 40

Mưa phùn gió rít, thu ý triền miên, mưa bụi rơi trên tóc nàng, nàng không chút nào để ý, ôm khuôn mặt nóng bừng, nước mắt chảy trong gió, nàng chạy ra khỏi sân của nam nhân phá hư kia, lại nhất thời ngớ ra, không biết nên đi phương nào.

Lúc này mưa thu liên miên, lá cây đã vàng bị mưa quất dính vào đá lát đường, rơi rụng hỗn độn. Chung quanh viện hành lang mái cong có vẽ tranh tất cả dường như bị một tầng khói mỏng thần nhiên che kín, hết thảy dường như trở nên lạnh lẽo mờ ảo. Phóng mắt nhìn, chung quanh cũng không gặp ai, nghĩ đến là mọi người gặp đồ mưa đều nấp ở trong phòng không đi ra ngoài, duy nhất còn con chim sẽ phát ra tiếng động nhỏ, ngay sau đó tà tà bay lên trời.

Đến chim sẽ cũng có nhà để về, còn nàng không có.

Nghĩ đến đây, nước mắt lại rơi xuống.

Giờ này khắc này nàng còn có thể đi nơi nào đây, không thể về nhà ở thôn Ngưu Xuyên Từ, làm sao có thể liên lụy bọn họ đâu!

Chỉ sợ sệt một lát, nàng vẫn chạy về gian phòng trước kia nàng ở khi làm nha hoàn.

Một lần nữa trở lại viện này, một nha hoàn đang ở trong mưa bùng hộp thức ăn vội vàng đi qua đột nhiên thấy nàng, lập tức cúi đầu chào.

Nàng cũng không nhìn kỹ, liền đâm đầu vào phòng kia.

Trong phòng cũng không có người ở, nàng đi vào, nhanh chóng đóng cửa, cửa sổ, lại ngu ngốc chuyển một cái ghế dựa chặn trước cửa.

Rốt cục tìm được một nơi có cảm giác an toàn, nàng hung hăng lau nước mắt, ghé vào trước cửa nghĩ đối sách.

Làm sao bây giờ đây, chạy trốn? Có thể thoát được sao, thoát nhìn Tiêu Đạc và Mạnh Hán đều thân thù bất phân. Lại nói nếu chính mình chạy thoát, hắn có phải giận dữ sẽ liên lụy cha mẹ đệ đệ mình hay không a?

A Nghiên vật lộn một phen, vẫn quyết định yên lặng xem xét, vì thế nàng chọc thủng một chỗ trên cửa sổ, xem động tĩnh bên ngoài. Ai ngờ vừa thấy liền chấn động.

Bên ngoài mưa thu lá rụng, Sài đại quân gia đang cầm một cây dù bằng giấy đứng ở cửa viện, dáng vẻ nhìn về bên này.

Hắn còn có thể xem ai, cũng không phải là đang nhìn chính mình đâu?

Vì sao muốn xem? Nhất định là Tiêu Đạc phải hắn đến !

Tiêu Đạc muốn làm gì? Giết mình? Ăn mình?

Nàng cắn chặt môi, cảm giác được trên môi có khác thường, nâng tay sờ một chút, hơi có huyết tinh màu đỏ, đó là máu trên môi Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc hôn nàng, nàng cắn môi Tiêu Đạc

Tiêu Đạc nói, hắn còn muốn ăn.

Đúng đúng đúng... Thật đáng sợ!

Đó là Tiêu Đạc a, Tiêu Đạc a! Nàng thể nhưng cùng Tiêu Đạc đồng giường cộng chằm, còn để Tiêu Đạc hôn gò má và môi mình.

Nhớ tới Tiêu Đạc hô hấp ấm áp, cùng với đôi môi lạnh lạnh, nàng thậm chí không tự chủ được run rẩy một cái.

Thế nào sự tình lại đến mức này đâu?

A Nghiên sâu mi khó kiếm (mặt mày ủ rũ) tiếp tục nhìn bên ngoài, lại thấy một nha hoàn đi tới, không biết nói gì đó với Sài đại quân gia, Sài đại quân gia gật gù đầu, lại nhìn nhìn chỗ nàng, cứ như vậy trở về.

Nàng đang nhẹ nhàng thở ra, ai biết bóng lưng Sài đại quân gia vừa biến mất trong mưa thu mờ mịt, chợt nghe một tiếng kêu bén nhọn, ngẩng đầu nhìn qua, trong mưa thu rả rích, một cái con ung màu đen thể nhưng xoay quanh trên không.

Là Phi Thiên.

Thế nhưng phải Phi Thiên đến giám thị sao?

Tâm A Nghiên nhất thời nhắc tới cổ họng.

Đã bao nhiêu lần Tiêu Đạc hù dọa mình, nếu không nghe lời, sẽ đem nàng quăng xuống vách núi đen cho ung ăn a!

Nàng cả người rét run.

đội nửa ngày như thế, ngay lúc nàng mồ hôi lạnh chảy ra, ung kia nhắc cánh bay đi.

A Nghiên tựa vào trên cửa, nhẹ nhàng thở ra, lau mồ hôi cho mình.

Ai biết đang lau, liền nhìn thấy một thân ảnh màu đen khỏe mạnh khác xuất hiện, người này lưng hùm vai gấu, tay cầm bảo kiếm, cả người thoạt nhìn chất phác lại có một cổ thái độ uy phong凛凛.

Dĩ nhiên là Mạnh Hán!

Mạnh Hán là ai, là hộ vệ bên người Tiêu Đạc được tín nhiệm nhất!

Nay Tiêu Đạc thể nhưng phải Mạnh Hán tới.

Này này này... Rõ ràng là tới lấy mạng nàng !

Tiêu Đạc lòng dạ hẹp hòi, lúc trước chính mình không cẩn thận cào lưng hắn, hắn cũng đá mình vào trong nước, nay trực tiếp cắn môi của hắn, đây là hủy dung đi? Nhìn hắn lúc đó bộ dáng đáng sợ, hắn còn không hận chết chính mình, sợ là muốn giết cho thống khoái.

A Nghiên trực tiếp muốn khóc.

Nàng vì cái gì lại cắn Tiêu Đạc đâu.

Còn không bằng trực tiếp cho hắn thương, dù sao chính là chọc ra một chút chuyện, thương xong rồi, không chết, nàng vỗ vỗ mông chạy lấy người!

Hiện tại làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đây?

A Nghiên một đôi mắt rung rung, chớp chớp sau lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy.

Còn Mạnh Hán đâu, đi đến hậu viện này, đầu tiên là nhìn quanh tả hữu trước sau, cuối cùng chính xác cảm giác được chỗ A Nghiên cô nương, một đôi mắt tràn ngập tinh khí nhìn qua, rất nhanh liền phát giác con mau từ cái lỗ bị chọc thủng kia, hơn nữa thấy được sau lỗ thủng, cặp con ngươi kia trong suốt rung rung.

Đây rõ ràng vẫn đang khóc a!

Mạnh Hán trong lòng âm thầm đưa ra kết luận, hơn nữa tính toán lập tức trở về báo cho Cửu gia nhà hắn.

Hắn lúc này xoay người rời đi.

A Nghiên trừng lớn mắt, xem Mạnh Hán đây là định rời đi, nhất thời nhẹ nhàng thờ ra.

Ai ngờ chưa kịp buông lỏng, lại nhìn thấy Mạnh Hán thể nhưng đi vòng trở về, chẳng những đi vòng trở về, hơn nữa càng đến gần cửa sổ chỗ mình.

Này, đây là vì thế nào?

Nguyên lai Mạnh Hán thấy, thoát nhìn Cửu gia thực quan tâm A Nghiên cô nương khóc hay không, nàng đang khóc, chính mình vẫn nên xem thêm một lát đi, có lẽ chờ nàng ngưng khóc, đến lúc đó chính mình trở về báo cho Cửu gia, Cửu gia cũng cao hứng, không phải sao?

Mạnh Hán chính là người làm việc ôn hòa cẩn như vậy, đừng nhìn hắn dáng người cao lớn, nhưng hắn lại thận trọng tinh tế, có đôi khi làm việc, chẳng những hiểu rõ ý tứ của gia trong lời đã nói ra, hơn nữa càng phải hiểu rõ ý tứ trong lời chưa nói ra.

Một câu thôi, làm việc phải cho chủ tử yên tâm, vậy phải làm đến tận lòng chủ tử.

Cho nên Mạnh Hán lúc này quyết định, hắn phải tiếp tục đứng ở chỗ này, cẩn thận nhìn A Nghiên cô nương khóc bao nhiêu nước mắt, cùng với khóc tới khi nào.

A Nghiên chỉ có thể nước mắt lưng tròng nhìn chăm chăm Mạnh Hán ngoài cửa sổ, nhìn thấy con mắt phát đau, hắn vẫn không đi, mãi không đi.

Sau này, nàng thấy đối, bụng thăm thì kêu loạn.

Nàng càng rơi lệ.

Nhân sinh làm sao có thể thâm như thế! Mạnh Hán này chặn cửa, rõ ràng là muốn nàng đói chết!

Mạnh Hán đâu, nhìn thấy A Nghiên cô nương càng khóc lợi hại, hắn không khỏi cả kinh, nghĩ rằng đây là như thế nào? Phát sinh chuyện gì, ta phải nghĩ biện pháp tra xét một phen. Trong lòng nghĩ như vậy, hắn di động bước chân, đi về phía trước vài bước.

A Nghiên xem thế này thật sự là hết chỗ nói rồi, sao Mạnh Hán này nhìn chăm chăm vào mình không tha?

Nàng nắm tay, nghĩ vuron đầu một đao rút đầu cũng một đao. Nếu Tiêu Đặc muốn giết mình, mình trốn tránh cũng không được! Nếu Tiêu Đặc không định giết mình, chính mình thật sự là phí công chịu đối trốn tránh!

Lại nói, Tiêu Đặc không phải yêu nhất ăn cơm của mình sao, hắn sao nhẫn tâm giết chết mình, một đầu bếp nữ lợi hại như vậy!

Lại nói tiếp, hắn hắn hắn không phải chỉ muốn hôn mình thôi... Cùng lắm thì, khuất phục?

Bất cứ giá nào !

A Nghiên suy nghĩ cẩn thận, mở to hai mắt rung rung, bị phản đẩy cửa xông ra khỏi phòng, hùng hổ đi tới trước mặt Mạnh Hán.

”Mạnh Hán, ngươi muốn giết cứ giết, muốn qua thì qua, ta chịu đủ rồi! Tùy tiện các ngươi đi!”

”A?” Dù Mạnh Hán chất phác, cũng không khỏi phát ra tiếng kêu kinh ngạc, đây là thế nào với thế nào?

”Ngươi giết ta a! Giết xong hết mọi chuyện, ta sớm một chút qua kiếp sau!” A Nghiên trắng sãi chặt tay, dùng sức lau nước mắt.

”Mạnh Hán không dám!” Mạnh Hán hoàn toàn không hiểu đây là cái gì với cái gì, hắn có chút sợ hãi. Nhà mình vị gia kia, từ nhỏ đến lớn, dù là nữ nhân xinh đẹp hắn cũng không liếc mắt thêm một cái ! Năm đó hoàng thượng vì chuyện này còn từng phiền não! Giờ tốt rồi, vị Cửu hoàng tử này bị mọi người coi là nam tính có vấn đề, thế nhưng vừa mới tình đầu, người cũng thông suốt, muốn hôn tiểu cô nương, bị cắn miệng đầy máu cũng vui vẻ chịu đựng...

Vì vậy, Mạnh Hán đối với vị A Nghiên cô nương nho nhỏ giống như quả cầu cả người đang đầy tức giận này, một điểm cũng không dám đắc tội.

A Nghiên nghe câu “Mạnh Hán không dám”, chẳng những không yên tâm, ngược lại càng tuyệt vọng.

Mới sáng sớm, từ chủ tử nhà hắn Tiêu Đặc, đến Sài đại quân gia bọn họ, rồi chim ưng Phi Thiên, tới bây giờ là Mạnh Hán, bọn họ quả thực coi mình là con chuột mà trêu đùa a!

sống như vậy thì có lạc thú gì đáng nói... Không chết cũng rơi mất nửa cái mạng a!

Vì thế nàng chống eo nhỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Mạnh Hán:

”Mạnh Hán, nói thật, không phải là Cửu gia phái nguoi tới sao?”

”Vâng, kia đương nhiên là thế!” Mạnh Hán thành thật thừa nhận.

A Nghiên quả nhiên đoán không sai, không khỏi tuyệt vọng ngửa mặt nhìn trời, mưa bụi rơi trên chóp mũi nàng, mát lạnh thấu xương.

Nàng hít sâu một hơi, về mặt kiên quyết nói: “Trở về nói cho Cửu gia nhà nguoi, nói là, thỉnh hấn rõ ràng làm một lần thống khoái đi!”

”làm một lần thống khoái?” Mạnh Hán càng không hiểu.

”Đúng.”

”Vâng.” Mạnh Hán đáp ứng, xoay người, sai bước đi ra ngoài.

Vừa đi, hấn vừa cân nhắc: Cái gì gọi là làm một lần thống khoái?

Cứ như vậy một đường cân nhắc đi tới trước mặt Tiêu Đạc, đã thấy Tiêu Đạc đang nhú mày chờ đợi.

Tiêu Đạc vừa thấy đến Mạnh Hán trở lại, chấp tay sau lưng, nghiêm túc khụ một tiếng, mới phảng phất lơ đãng, dùng ngữ khí thân nhiên hỏi:

”Như thế nào?”

Mạnh Hán nghĩ nghĩ, vẫn thành thật đáp: “Nàng khóc suốt, xem ra rất khổ sở.”

”Khóc, khổ sở?” Tiêu Đạc nghe nói như thế, cái loại ra vẻ nghiêm túc nhất thời vừa rồi không còn. Khẽ nhú mày, trên mặt hấn có sa sút cùng không hiểu.

”Nàng như thế nào, là tức giận sao?” Tiêu Đạc nhú mày tại chỗ, cẩn thận hồi tưởng tình cảnh lúc đó.

da thịt trơn nhẵn mềm mại, môi ngọt mềm mại, còn có hơi thở thanh đậm thơm tho, bộ dạng nàng nhỏ nhỏ, lại hết sức tinh xảo, cẩn thận nhớ lại, thật sự là mỗi một chỗ đều làm cho người ta hiểu ra như vậy.

Lúc đó trên khuôn mặt nàng trắng nõn phỉm ửng đỏ, giống như ánh nắng chiều nhuộm đắm bầu trời hoàng hôn.

Tiêu Đạc càng phát đỏ trên mặt, hấn lại quét mắt nhìn Mạnh Hán đang quỳ, khàn khàn nói: “Nàng nói cái gì sao?”

Mạnh Hán được hỏi, nhanh hỏi bẩm: “Nàng giống như rất tức giận, chạy đến nói với ta, bảo ta chuyển cáo gia, nói rõ ràng làm một lần thống khoái đi.”
làm một lần thống khoái?

Tiêu Đạc nhất thời lâm vào nghi hoặc.

Cái gì gọi là làm một lần thống khoái?

Hấn suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cảm căng cứng, không vui hỏi: “Đây là ý tứ gì?”

Mạnh Hán trong lòng thật sự là ăn khổ, hấn lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Thuộc hạ cũng không biết.”

Tiêu Đạc nhú chặt mày, lạnh lùng nhìn cấp dưới đang quỳ: “Nguoi đã không biết, vì sao không hỏi rõ ràng?”

Mạnh Hán cười khổ: “Vâng, thuộc hạ nên đi hỏi ngay.”

Nhưng Mạnh Hán vừa muốn đứng lên, Tiêu Đạc liền lạnh giọng ngăn hấn lại.

”Không được, nguoi không thể đi.”

”Vâng.” Mạnh Hán cũng không hỏi vì sao.

”Ta chính mình đến hỏi đi.” Tiêu Đạc nhẹ giọng “Khụ.”

”Đứng đứng đứng!” Mạnh Hán vội vàng đồng ý: “Cửu gia tự mình đi hỏi là tốt nhất.”

Tốt nhất là Cửu gia tự mình hảo hảo trò chuyện cùng A Nghiên cô nương, khuyên nhủ thôi, bằng không hấn một hấn tử như vậy chạy tới nhìn chăm chăm tiểu cô nương, đây cũng không phải chuyện tốt a!

*****

Tiêu Đạc rời đi rồi, Sài đại quân gia lén lút đi vào viện này, cũng đi tới bên cạnh Mạnh Hán.

”Cửu gia như thế nào?” Sài đại quân gia thấp giọng thăm dò.

”Hắn ——” Mạnh Hán vốn chẳng phải người biết nói chuyện, lo nghĩ kể việc này với Sài đại quân gia thế nào.

”Hắn thích tiểu nha đầu kia?” Sài đại quân gia nói lời kinh người.

”Đúng!” Mạnh Hán nhìn nhìn Sài đại quân gia, trong mắt hiện lên một tia bội phục.

”Hi, loại sự tình này ta đã thấy nhiều, sớm nhìn ra chỗ không thích hợp. Cửu gia nhà chúng ta ngày thường nào có tâm tư quản chuyện linh tinh, cũng không phải thích đến gần các cô nương, người xem từ khi tiểu nha đầu kia đến, Cửu gia liền chuyên môn khi dễ người ta, ngôn từ lạnh băng ngữ trào phúng nói móc, đây là đối với người ta có ý tứ.” Sài đại quân gia có bộ dáng rất tâm đắc.

”ngôn từ lạnh băng ngữ trào phúng nói móc, đây là đối với người ta có ý tứ?” Mạnh Hán không hiểu, đây là thế nào với thế nào.

”Người là hán tử độc thân chưa đón dâu đương nhiên không hiểu, đây là càn đối với người ta có ý tứ, càn thích khi dễ một phen, Cửu gia kia tính tình bướng bỉnh, ngày thường đối với đương kim thánh thượng cũng mất lạnh không có ý tốt, nào biết đâu rằng với cô nương gia hắn là nên đồ dành, ăn nói khép nép. Lại nói, hắn —— “

Sài đại quân gia ho nhẹ, hạ giọng nói: ”Hắn thật xấu kia, người cũng biết, bình thường làm sao biết cái này, phỏng chừng bản thân cũng không hiểu tâm tư chính mình!”

Sài đại quân gia nhắc tới đây không khỏi cảm thán, rất có một loại ý tứ nhà có con gái mới lớn.

”Nguyên lai là như vậy, ta nói đi, tiểu nha đầu kia lúc đầu thấy Cửu gia giống chuột thấy mèo vậy, kết quả Cửu gia có ý khi dễ nàng, trêu chọc nàng, ta khi đó còn nghĩ làm sao lừa gạt tiểu nha đầu kia, giờ cũng không giống hắn a, hiện tại mới hiểu được, dĩ nhiên là ý tứ như vậy.”

Mạnh Hán như có đăm chiêu, nguyên lai thích một cô nương lại là như thế này!

”Người a, nam nhân thô lậu, chính là ngốc, chỉ có Kiều Nguyệt thông minh, sớm đã nhìn ra.” Cho nên hiện tại người ta vừa đúng lúc trong nhà có việc, xin nghỉ, miễn phải vướng bận.

”Như vậy cũng tốt, đỡ cho hắn nghĩ nhiều.” Mạnh Hán suy nghĩ nửa ngày, nghẹn ra như vậy một câu.

”Như thế nào?” Sài đại quân gia cảm giác được có chuyện trong lời nói của hắn.

”Lần này về Yên kinh, Cửu gia thấy một bức họa.” Mạnh Hán do dự, vẫn nói với Sài đại quân gia.

”Về ai?” Sài đại quân gia nghi hoặc hỏi.

”Một nữ tử rất giống Thịnh Đức hoàng hậu.” Mạnh Hán hít một hơi thật sâu, nói như vậy.

”Thế nhưng có sự tình này?” Sài đại quân gia kinh hãi.

Năm đó Thịnh Đức hoàng hậu chợt lia trần, Cửu hoàng tử vừa mới mười tuổi không cách nào chấp nhận mẫu hậu rời đi, giận chó đánh mèo Kiến Ninh đế, từ đó về sau phụ tử bất hòa, mà khi Thịnh Đức hoàng hậu lia trần, cửa cung Vĩnh Nguyệt cũng đóng chặt, tất cả đồ vật thuộc về Thịnh Đức hoàng hậu đều khóa kín bên trong, bên ngoài thậm chí đến một bộ bức họa cũng không có.

Bởi vì tất cả đều biết, Cửu hoàng tử thấy bức họa, tất nhiên tâm tình chịu ảnh hưởng lớn.

Nay, Cửu hoàng tử thế nhưng thấy được một bức họa nữ tử cực kì giống Thịnh Đức hoàng hậu? Sài đại quân gia cái mũi động đập, nhú mày nói: ”Xem ra có người thật sự là hướng về phía gia chúng ta a!”

Mục đích kỳ thật rất đơn giản, vài năm nay Kiến Ninh đế xương cốt là một năm không bằng một năm, nhưng chậm chạp chưa từng định ra thái tử, mười ba vị hoàng tử dưới gối Kiến Ninh đế bắt đầu rục rịch a!

”Những người này thật đáng giận, gia chúng ta căn bản vô tâm ngôi vị hoàng đế, trốn vào nơi hoang vắng này ẩn cư, bọn họ thế nhưng còn không chịu buông tha!” Mạnh Hán nhắc tới đây, trong giọng nói không khỏi tràn ngập chán ghét.

Sài đại quân gia nghe lời này, trầm ngâm thật lâu, lại nói một câu:

”Người có một câu nói đúng, nơi này có tiểu nha đầu ảnh hưởng tâm tư gia như vậy, cũng tốt.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Tiêu Đạc sẽ nói chuyện nghiêm túc cùng A Nghiên như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Nàng Dù Tức Giãn Cũng Đẹp Mắt Như Vậy

Mưa thu giăng giăng như tơ mỏng mảnh dày đặc bay xuống, một trận gió thu thổi qua, thổi bay một tầng sương mù mỏng mảnh, trong Tiêu phủ đình đài lâu các cầu nhỏ nước chảy, tất cả đều bao phủ trong một mảnh mỏng lung.

Tiêu Đạc tay thon dài nhẹ kéo áo khoác màu tím, bước trên đường nhỏ lát đá xanh ẩm ướt phủ kín lá rụng, đi tới cửa vòm bên cạnh lan can bạch ngọc trong hậu viện. Hậu viện có một con sông, dẫn nước chảy từ trên núi xuống, lúc này cũng bị mưa thu mềm bao phủ trong một mảnh sương mù mờ ảo, mặt nước mờ hồ, núi giả xa xa như ẩn như hiện. Ở đây trong sương mù như họa như mộng, A Nghiên một mình ngồi ở đình hóng mát, cả người si ngốc nhìn xa xa, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Tiêu Đạc một thân áo tím đứng ở trong mưa thu mù mịt, cứ như vậy nhìn A Nghiên ngồi trong đình, nửa ngày sau bỗng nhiên phất áo bào bước vào.

A Nghiên vốn đang ở đó ngồi ngắm nghĩ tâm sự, nửa thân mình ẩm ướt đến lạnh cả người. Bỗng nhiên gặp Tiêu Đạc tới, đứng bên cạnh nàng, nhất thời, cả trái tim nàng cũng lạnh.

Đầu tiên là phái Sài đại quân gia đến dò hỏi, tiếp theo Phi Thiên ở giữa không trung bay qua lại đe dọa, cuối cùng là Mạnh Hán giám thị, hiện tại tốt rồi, Mạnh Hán đi, hần thể nhưng tự mình lên sân khấu.

A Nghiên dùng ánh mắt bi phẫn liếc hần một cái, rồi xoay đầu đi không nhìn.

Nàng bây giờ bỗng nhiên chẳng quan tâm nữa, không có gì để nói.

Mười tám năm sau, lại làm một hảo hán!

Tiêu Đạc vừa bước vào đình hóng mát, liền đứng bên cạnh nàng, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng. Ai ngờ nàng lại dùng cặp con ngươi uy khuất rung rung trừng hần, sau đó xoay mặt không thèm nhìn. Nhất thời tâm hần cũng giống là vàng trên đá lát đường vừa bị hần đạp lên, ướt sũng rơi trên đất.

Nàng mắt húng, không thích, còn đang khóc.

Nàng thậm chí đến nhìn cũng không muốn nhìn mình một cái liếc mắt.

Tay trong tay áo âm thầm xiết chặt, xương ngón tay hơi lộ ra, môi mỏng nhẹ nhếch lên, trên khuôn mặt thon dài lộ ra lạnh lẽo bất đắc dĩ.

Nàng mắt húng, vì sao mắt húng, hần không biết.

Hiện tại nàng không nói chuyện, hần cũng không nói chuyện, chỉ dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn mưa thu xa xa.

Mưa thu như dẹt, mặc dù mưa nhỏ cũng không thể xem thường, trong phủ từ trên xuống dưới không có người qua lại, tại đây trong trời đất dưới mưa thu miên man, dường như chỉ có hần cùng nàng, cứ như vậy vừa yên lặng trong đình hóng mát.

A Nghiên ngồi thật lâu, ngồi đến móng cũng đau, nhưng người bên cạnh vẫn không hề có động tĩnh.

Muốn giết muốn chém, hoặc là đá nàng xuống nước, hoặc là lại phạt nàng ăn một ngàn cái bánh khoai tây muối tiêu, tốt xấu gì cứ nói ra, làm cho thống khoái, cần gì treo khẩu vị người ta?

A Nghiên thế này thật sự là không hiểu.

Nàng rốt cục nhìn không được ngứa mắt, dựng thẳng lông mày, lạnh nhạt nói: “Người đây là muốn làm gì?”

Tiêu Đạc trong giây lát nghe nàng nói chuyện với mình, đôi con ngươi thâm u nhất thời roi xuống người nàng, xem nàng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy không vui, con ngươi trong suốt động lòng người lộ ra ý lạnh.

Hần mím môi không nói, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

A Nghiên thấy hần như vậy, triệt để phát giận.

Đã là đời thứ tám, mỗi một đời đều gặp phải một ôn thần như vậy!

Nàng đứng phắt dậy, nhìn không được chất vấn: “Người đứng ở bên cạnh ta làm gì? Thế nhưng cái gì cũng không nói? Bay giờ hoặc là người cho ta một lần thống khoái, hoặc là thả ta đi!”

Tiêu Đạc môi đẹp hơi hơi dương lên, vẫn không nói chuyện. Bất quá theo A Nghiên đứng lên, hần nhẹ nhàng động thân hình. Sau lưng hần, một cổ hơi lạnh tràn tới.

Hắn như trước cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng bởi vì khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi vì nhiễm giận mà có vẻ đỏ ửng, còn có mắt to kia bởi vì buồn bực mà tỏa sáng ướt át.

Nàng đến tức giận cũng đẹp mắt như vậy, trách không được mình lại thích.

Hắn chính là tình mắt như vậy (!!!)

A Nghiên ngửa mặt nhìn Tiêu Đặc, nhìn đến cổ cũng mỏi. Nàng thế nào cũng không rõ, ngày xưa vì sao hắn khắc nghiệt, giờ này khắc này đầu lưỡi lại giống như bị mèo tha mất, một câu trong trẻo lạnh lùng cũng không nói, cứ như vậy nhìn chăm chăm mình, hắn đến cùng muốn làm gì, lại đang có chủ ý xấu xa gì?

Nàng nghiêng đầu, rốt cục nói: “Ngươi này giờ không nói, này đến cùng là muốn làm gì, ngươi muốn buông tha ta sao? Vậy được rồi, ta đi nhé? Ngươi không được đổi ý?”

Nói xong câu này, hắn vẫn không động tĩnh như cũ.

Nàng nháy nháy mắt, xoay người chạy ra, cũng không để ý bên ngoài mưa bụi đang rơi xuống.

Ai biết mới đi ra chưa được hai bước, Tiêu Đặc tiến lên một bước, tay tinh chuẩn mà có lực nắm lấy cổ tay nàng.

“Ta không cho ngươi đi!” trong giọng nói khàn khàn thanh lãnh, lộ ra cổ chấp cùng bá đạo.

A Nghiên bị hắn nắm chặt như vậy, không khỏi nhớ tới tối hôm qua bị hắn ôm còn bị ôm chặt không buông, người này thật là xấu, chiếm tiện nghi người ta một đêm, đủ loại khi dễ còn muốn làm “hài tử” người ta, kết quả đầu, hiện tại một câu cũng không nói, cứ như vậy treo tâm người.

Chẳng lẽ nàng đời này không phải bị độc chết, không phải bị đánh chết, cũng không phải bị chém chết, càng không bị lừa thiêu chết, không đau tim phát tác chết, lại rõ ràng ràng bị túm chết ? !

Nghĩ đến đây, nàng hoảng sợ bất an, tức giận, bắt đầu dĩ, về mặt tùy khuất nhìn Tiêu Đặc, cắn giận lên án: “Ta thật chán ghét ngươi, ta thật hận ngươi, vì sao ta phải gặp ngươi? kiếp sau ta không bao giờ muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

Tiêu Đặc nghe thấy mấy câu này, bỗng chốc mơ hồ, trái tim dường như bị người hung hăng đập vào, đau không biết thế nào cho phải, hắn nhíu mày gât gao nhìn chăm chăm nàng, lưng ta lưng túm nói: “Vì sao?”

Hắn thế nhưng còn hỏi vì sao!

A Nghiên dậm mạnh chân: “Ngươi vẫn là cho ta thống khoái đi, ta chịu đủ rồi!”

Nói xong, nàng dùng sức vung ra, lúc này có lẽ Tiêu Đặc quá mức khiếp sợ, cho nên dễ dàng để nàng thoát ra như vậy.

Tiêu Đặc nhìn bóng lưng nàng lao đảo chạy trốn trong mưa thu mộng lung, không khỏi ngây người tại chỗ nửa ngày, cuối cùng rốt cục lâm bầm: “Cái gì gọi là làm cho thống khoái đâu? Nàng vì sao tức giận như vậy? Nàng chán ghét ta?”

Có người đưa ô qua, giúp Tiêu Đặc che mưa phùng gió rét.

Người tới thân thể mượt mà, vẻ mặt tươi cười, đúng là Sài đại quân gia.

“Gia, ngươi vừa rồi vì che mưa cho tiểu nha đầu đó đã ướt hết cả người, tiểu nha đầu này chẳng những không thông cảm nỗi khổ tâm của gia, thế nhưng ở chỗ này tức giận, bất quá chỉ là nha đầu nhà quê thôi, sao có thể vũ nhục gia như thế.”

Sài đại quân gia đau lòng, nói đến cùng Tiêu Đặc là đứa bé hắn nhìn từ nhỏ. Vừa lớn như vậy còn chưa thấy hắn liếc mắt nhìn nhiều cô nương nào, Hạ Hầu Kiều Nguyệt đẹp như vậy ở trong phòng hậu hạ, hắn cũng chưa từng có chút tâm động. Nay thì sao, một tiểu nha đầu lừa đảo không lớn không nhỏ, vẫn chưa hết lông tơ, thế nhưng có thể tra tấn gia thành như vậy?

Ai biết Tiêu Đặc nghe Sài đại quân gia nói, cũng là nhất thời lạnh lẽo xụ mặt, lạnh giọng hỏi: “Tiểu nha đầu cũng để ngươi gọi sao?”

Sài đại quân gia vừa nghe, nhất thời sợ tới mức run rẩy, biết mình cây già lên mặt, nói lời không nên nói, cũng không để ý ướt lạnh, quỳ tại chỗ nói liên tục: “Gia, lão nô sai rồi, lão nô đáng đánh, lão nô về sau sẽ nhớ kỹ bốn phận.”

Tiêu Đặc lúc này thấy A Nghiên đã chạy, đúng là không vui, liền nhíu mày, lạnh lùng nói: “Cút.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cữu Gia Ghen

A Nghiên theo cầu nhỏ qua suối chạy về, một đường đi về tiền viện lại gặp Hà Tiểu Khởi.

Hà Tiểu Khởi nhìn người ngòm tóc tai nàng, trên tóc cũng đều là mưa bụi, không khỏi cả kinh, vội cầm ô tới che giúp nàng.

”Sư phụ, người làm sao vậy, một thân ẩm ướt, cũng không cầm cái ô.”

Hắn nhìn kỹ, đã thấy A Nghiên mặt mày sa sút, vẻ mặt uể oải, lại càng kinh ngạc:

”Đây là thế nào?”

A Nghiên nấp dưới ô của hắn, run run rút bả vai: “Không có việc gì.”

Hà Tiểu Khởi xem bộ dáng nàng như chịu ủy khuất, cũng nhíu mày: “Có ai khi dễ người sao?”

Nghĩ lại một lần, trong Tiêu phủ này, ai chẳng biết nàng là đầu bếp nữ Cữu gia thích nhất, người nào dám khi dễ nàng a.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ là Cữu gia?”

A Nghiên nghe thấy hai chữ “Cữu gia” này, nhất thời rùng mình một cái, sau đó, hất xì vang dội.

Hà Tiểu Khởi vội cời ngoại bảo của mình phủ thêm cho nàng: “Chẳng lẽ thật sự là Cữu gia khi dễ người? Người xem người cả người đều ướt, để nói sau được không, sắp cảm lạnh rồi.”

Nhất thời Hà Tiểu Khởi không khỏi nhớ tới lần đầu tiên A Nghiên bị cảm lạnh, đáng thương hễ hễ co ro trên giường, cũng không có ai quản, càng không cần nói đến mời đại phu. Kìa thật sự là một bộ dáng muốn chết, thậm chí còn bị Sài Minh Nhi cho một gói đầu thiếu chút nữa chết tại chỗ.

Nhớ tới đây, hắn không khỏi áy náy.

Còn A Nghiên nguyên bản một thân ướt lạnh, cả người run run, nay phủ thêm ngoại bảo của Hà Tiểu Khởi, nhất thời cảm thấy thoải mái hơn, trên ngoại bảo còn mang theo nhiệt độ cơ thể Hà Tiểu Khởi, tràn đầy ấm áp,

Nàng ngẩng đầu nhìn Hà Tiểu Khởi, thấy trên khuôn mặt thanh tú non nớt tràn đầy thân thiết.

Nàng không khỏi nổi lên cảm động trong lòng, nhất thời hốc mắt lại có chút ướt.

Tuy rằng lúc mình vừa tới Hà Tiểu Khởi đối xử không quá thân mật, nhưng từ sau lần mình sinh bệnh, Hà Tiểu Khởi đến, hắn không phải người gian trá âm u, ngược lại là thiếu niên có lòng dạ rộng lớn, làm người chính phái. Sau này hắn khâm phục trù nghệ mình, bái mình làm sư phụ, coi như đối với mình kính trọng có thêm.

Kỳ thật hắn so với mình còn lớn hơn hai tuổi, nay tự gọi một tiểu cô nương là sư phụ, hắn cũng không cảm thấy gì.

A Nghiên cảm động nhìn Hà Tiểu Khởi, thấp giọng nói: “Tiểu Khởi, ta nhất định sẽ đem một thân trù nghệ đều truyền lại cho người, người tương lai khẳng định có thể ở trên hội Bạch Ngọc Lan tỏa ra hào quang, đoạt được hạng nhất.”

Điều kiện tiên quyết là nàng bây giờ không lập tức chết đi.

”A Nghiên... Sư phụ, cảm ơn người.” Dưới cái ô giấy, Hà Tiểu Khởi nhìn sư phụ nho nhỏ của mình, trong lòng không hiểu thế nào, đột nhiên đối với hai chữ sư phụ kia cũng không phải là quá tình nguyện.

Lúc đầu sao lại mù mắt, cứ cho A Nghiên là cô nương tâm tư thâm trầm, kỳ thật nàng đơn thuần cỡ nào a, đơn thuần đến mức từ trong mắt nàng trong suốt có thể thấu được từng tâm tư ở đáy lòng nàng. Nàng óng ánh trong suốt, giống một khối ngọc thô.

Hà Tiểu Khởi nắm chặt dù giấy bất động thanh sắc hạ thấp xuống, để mình và A Nghiên dựa vào càng gần.

A Nghiên cũng không có cảm giác về chút tâm tư này của Hà Tiểu Khởi, nàng lòng tràn đầy ý nghĩ về Tiêu Đặc đầu.

Nàng nhớ tới Tiêu Đặc, ánh mắt nháy nháy, nhện không được hỏi: “Cữu gia... Hắn vì sao đến địa phương quê mùa hẻo lánh này a?”

”Quả nhiên là Cữu gia khi dễ người?” Hà Tiểu Khởi không khỏi nắm chặt tay.

”Cũng không khi dễ ta.” A Nghiên bỗng nhiên phát hiện Hà Tiểu Khởi giống như thực bất mãn với Tiêu Đặc, vội che giấu. Chuyện mình và Tiêu Đặc, nàng không muốn Hà Tiểu Khởi dính vào, dù sao Tiêu Đặc là hung thần ác sát, Hà Tiểu Khởi khẳng định không có cách nào, khiến Hà Tiểu Khởi oán hận Tiêu Đặc, chỉ hại Hà Tiểu Khởi thôi.

”Nhất định là hắn khi dễ người!” Hà Tiểu Khởi trong lòng có một cỗ đề nén khó diễn tả bằng lời.

Hắn cảm thấy mình đương nhiên phải bảo hộ tiểu sư phụ này, nhưng nếu Cửu gia khi dễ tiểu sư phụ, hắn cũng không có cách nào bảo hộ.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên, Hà Tiểu Khôi cảm giác được cách đó không xa có một thân ảnh, trong giây lát ngược mắt nhìn, đã thấy trong mưa gió rả rích, Tiêu Đạc một thân áo tím, mặt không biểu cảm đứng tại chỗ.

Lúc này Tiêu Đạc mặt mày lạnh lẽo, cả người tản mát ra hơi thở lãnh liệt.

“Cửu... Cửu gia...” Hà Tiểu Khôi đến cùng tuổi còn nhỏ, vừa rồi còn vô cùng phần hận Tiêu Đạc, lúc này cả kinh, tựa như làm chuyện xấu bị người bắt được.

A Nghiên thờ dài.

Chỉ biết Tiêu Đạc này sẽ không bỏ qua cho mình.

Bất quá hiện tại nàng cũng có chút cốt khí, quay đầu đi không nhìn hắn.

Nếu chết sớm chết muộn đều là chết, nàng mới không cần ở trước mặt hắn a dua nịnh hót, nói không chừng còn bị túm ngã lên giường... Đó mới là đã đánh mất trong sạch còn đền mạng!

Tiêu Đạc bắt gặp A Nghiên đứng dưới ô Hà Tiểu Khôi, biết rõ mình đến, cũng không quay đầu liếc mắt nhìn mình một cái, nhất thời trong lòng khó chịu, bị dè nên không thờ nổi.

Hắn cứng ngắc cất bước, thân hình cao ngất đi tới bên cạnh A Nghiên và Hà Tiểu Khôi, ánh mắt âm u đảo qua Hà Tiểu Khôi, lạnh lùng hỏi: “Ngươi không đến phòng bếp, đứng ở trong này làm gì?”

Hà Tiểu Khôi ngẩn ra, cúi đầu nhìn nhìn tiểu sư phụ, lại nhìn Tiêu Đạc, nhất thời không biết như thế nào cho phải.

A Nghiên vội nói: “Tiểu Khôi, ngươi nhanh đi phòng bếp đi. Cửu gia bên này, ta đến hầu hạ.”

Nàng nói như vậy, Hà Tiểu Khôi làm sao có thể yên tâm, do dự nhìn A Nghiên.

A Nghiên nhẹ nhàng đẩy Hà Tiểu Khôi: “Nhanh đi nấu cơm, bằng không Cửu gia lại tức giận.”

Hà Tiểu Khôi bất đắc dĩ, đành phải đi trước, đi vài bước, còn quay đầu nhìn A Nghiên.

Tiêu Đạc nhìn bộ dáng hắn lưu luyến, neho con ngươi, lạnh nhạt nói: “Chậm đã.”

Hà Tiểu Khôi bình thường sợ nhất Tiêu Đạc, lúc này nghe nói như thế, nhất thời dừng chân, thật cẩn thận nhìn phía Tiêu Đạc: “Gia?”

Tiêu Đạc trên cao nhìn xuống nói: “Đề ô lại.”

Hà Tiểu Khôi sững sốt, mới hiểu được, nhanh đem ô giấy đưa cho A Nghiên, sau đó xoay người chạy.

A Nghiên tay nắm chặt ô, vẫn như cũ không nhìn Tiêu Đạc, cứ như vậy cúi đầu nhìn đá lát đường.

Trên đá lát có vài miếng lá cây, không biết lá cây gì, rách buồm rơi trên mặt đất, mưa thu đầy đặc ngấm vào, bày ra hình dạng kỳ lạ.

A Nghiên cẩn thận nghiêng cứu mảnh lá cây, mảnh lá cây kia càng hoàn hảo, lúc này, bị một đôi ủng da hươu thêu tường vân dẫm lên.

Nàng nhìn theo cặp ủng da kia hướng lên trên, là áo bào tím tôn quý, người bình thường căn bản không dám mặc, trên áo còn thêu hoa văn như ý sinh động tươi đẹp. Tầm mắt tiếp tục hướng lên trên, đó là thân hình cao ngất thẳng tắp, cả người khí phái cùng tôn quý, cho dù phải ở nông thôn cũng khó có thể che giấu khí thế đế vương.

Nàng rũ mắt xuống, thấp giọng hỏi: “Tiêu Đạc, ngươi đến cùng muốn như thế nào?”

Ai ngờ Tiêu Đạc chẳng những không đáp, ngược lại tiến lên, chộp lấy y bào nàng khoác trên người rồi cời ra.

“A —— ngươi làm gì?” A Nghiên vẻ mặt hoảng sợ, đây là ở trước mắt công chúng, mưa còn đang rơi, hắn nhưng lại muốn làm chuyện phi lễ?

Đang sợ hãi, liền thấy Tiêu Đạc cời kiện ngoại bào màu tím trên người hắn, phủ thêm cho A Nghiên.

Cái áo khoác tím này đến cùng so với của Hà Tiểu Khôi càng hoàn mỹ, chất liệu cũng tốt, nhất thời trên người càng thêm ấm áp.

Tiêu Đạc tùy tay ném áo choàng Hà Tiểu Khôi xuống đất, ghét bỏ nói: “Bẩn chết!”

A Nghiên rụt bả vai, nàng cũng không cảm thấy bẩn chỗ nào.

”Về sau nam nhân cho người quần áo, không được tùy tiện mặc!” Hần thanh âm ám ám, cường ngạnh hạ mệnh lệnh.

”Được!” A Nghiên nghe lời này, lập tức cởi áo của hắn ra.

Hắn cũng là nam nhân a, quần áo của hắn cũng không mặc!

Tiêu Đặc thấy vậy, nhất thời minh bạch ý tứ nàng, vội vàng ấn tay nàng xuống: “Không được cởi, ta đương nhiên không giống.”

A Nghiên ngửa mặt nhìn hắn, hừ một tiếng: “Người sao lại không giống?”

Tiêu Đặc nghiêm trang đứng lý hợp tình nói: “Ta với nam nhân khác có thể giống nhau sao?”

A Nghiên nghe xong, nhất thời nổi lên tâm lý phản nghịch, muốn cùng hắn đối nghịch, càng muốn cởi ra.

Tiêu Đặc thấy tình cảnh này, tính tình cũng quật cường lên, cổ tình không cho nàng cởi, bá đạo tiến lên ôm nàng một phen, gắt gao giữ lấy.

Hắn kỳ thật cũng không nghĩ nhiều, chính là muốn ôm chặt nàng như vậy, không để nàng đem một phen tâm ý của mình ném xuống đất, nhưng ai ngờ vừa xúc động làm như vậy, thình lình một cổ hương thơm xông vào mũi, trong lòng là thân thể cô nương mềm mại nhất thời khiến hắn cả người cứng rần.

Mềm mại, so với đậu hủ còn mịn màng hơn, ôm vào trong ngực, như không có xương cốt, khiến hắn không dám dùng nửa phần khí lực, sợ ùy khuất nàng, chọc giận nàng.

Còn có mùi hương không rõ trên người nàng kia, hương thơm nhẹ nhàng, cứ như vậy thấm nhập vào hơi thở hắn, khiến hắn thở sâu, hận không thể lại ngửi thêm một ít.

Trong khoảng thời gian ngắn, khuôn mặt tuấn mỹ nổi lên đỏ ửng, đôi mắt tối tăm xoay chuyển, mà thân mình mềm mại bé bỏng dính sát vào bộ ngực vô cùng kiên cố, cũng không tự chủ được phập phồng kịch liệt.

Trong hoảng hốt hắn thậm chí nghĩ tới, một đêm kia hắn uống say, dường như từng ôm nàng như vậy? Bọn họ cứ như vậy kéo dài một đêm?

”Người... Người buông ta ra!” A Nghiên ở trong lòng hắn, làm thế nào cũng tránh không thoát, cuối cùng đành phải nắm hai tay dùng sức đánh lên ngực hắn, cắn giận lên án.

Nhưng lúc nàng làm vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trong mắt đầy hoa lửa phẫn nộ, làm cho cả người nàng giống như hoa thược dược, xinh đẹp động lòng người — ít nhất ở trong mắt Tiêu Đặc vừa mới rơi vào lưới tình, là như vậy, xinh đẹp động lòng người, trên đời này tuyệt sắc thế nào cũng không thể so sánh.

“A Nghiên, người thật đẹp a... Ta còn muốn ăn...” Cổ họng hắn gật gật, thấp giọng ní non, cả người tình ý hoảng hốt, cơ hồ không tự chủ được đã muốn cúi đầu xuống, dùng môi mình hôn gò má nàng sinh động tròn mướt.

”Ta không cần không muốn! Buông ra!” Nàng càng dùng hai nắm tay nhỏ đánh hắn. Đây nam nhân chết tiệt, vì sao phải khi dễ người như vậy!

Nhưng A Nghiên đánh, với Tiêu Đặc giống như mèo nhỏ nhẹ nhàng gãi, cào hắn từ bụng nhỏ đến suy nghĩ trong lòng, giống như bị liệt hỏa đốt cháy. Lửa kia ngay trong cơ thể rung chuyển bay tán loạn, cấp bách tìm một lối ra.

Hắn so với A Nghiên lớn hơn một đồng tuổi, bên người có Hạ Hầu Kiều Nguyệt hầu hạ, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc chuyện nam nữ. Ngực y cũng từng vì thế đau đầu nhức óc, phụ hoàng thậm chí lên lút triệu danh y dân gian đến chẩn trị, nhưng không có tác dụng.

Hắn chỉ cho rằng chính mình từ nhỏ đã thế, nhưng giờ này khắc này, ôm vật nhỏ mềm mại, tâm hắn cơ hồ phát run, chỉ cảm thấy phạm là liếc mắt nhìn nàng một cái, cả người mềm yếu, không còn nửa phần khí lực, lòng tràn đầy ham muốn, hung hăng ôm nàng, đem nàng giam cầm trong ngực, cúi đầu hôn nàng, cắn nàng, ăn nàng.

Lúc hắn nghĩ thế, hắn liền thật sự làm như vậy.

môi lạnh tiếp tục dán lên da thịt mềm mại trơn mướt, chung quanh hết thấy dường như đều không còn giống như trước.

Cả người tựa như mưa xuân tinh tế càng sâu triển miên, trong lòng nhộn nhạo tràn đầy tình cảm mềm mại chưa từng có bao giờ, đó là một ôn nhu không chỗ sắp đặt lên vào cơ thể, là một loại khát vọng từ sâu trong trí nhớ đã quay về trong cơ thể.

Hắn khép hờ con ngươi, không biết vì sao, tại đây lúc đôi môi run run khiến hắn thấy ngọt ngào đến không thể dừng được, trong lòng hắn thế nhưng dâng lên một cổ chua xót cùng bất đắc dĩ xa lạ.

Dường như cả đời cả kiếp, nàng nợ hắn một cái hôn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Triền Miên Trong Mưa

Lúc làn môi mát lạnh trong mưa thu ướt át dán trên má A Nghiên, dù giấy vẽ hoa trong tay A Nghiên rơi xuống đất.

Có lẽ là quá mức bất đắc dĩ, lúc đó nàng đột nhiên bỏ qua giây dựa, cứ như vậy suy sụp, vô lực ngã vào lồng ngực cứng rắn của hắn.

Nhắm mắt lại, nàng ngơ ngác nhớ đời thứ sáu.

Có lẽ quá mức xa xôi, rất nhiều chuyện đã mơ hồ, cho nên nàng thể nhưng quên những ngày bồi bên cạnh Trạng vương.

Lúc đó, thiếu niên từng dung mạo tuyệt đại, đã biến thành Trạng vương tôn quý tuấn mỹ.

Trạng vương tôn quý trúng một loại độc, trong vòng 3 ngày không giải được, hắn sẽ chết.

A Nghiên là một đại phu vân du bốn phương, cũng không nổi danh, nhưng rất có danh dự, không biết đã cứu sống bao nhiêu người. Nàng bị thù hạ Trạng vương bắt về, để chuyên trách giải độc chữa bệnh cho Trạng vương.

Trạng vương nói, trị không khỏi, người theo ta cùng chết.

Nàng về y thuật là rất có thiên phú, hai ngày hai đêm không ngủ không nghỉ, rốt cục giải được độc kia, tạm thời không lo về tính mạng của hắn, nhưng nàng cũng nói cho mọi người, nếu muốn triệt để giải độc, còn cần thêm mười chín ngày trị liệu phụ trợ.

Người khác đều tin nàng, nhưng trong lòng nàng minh bạch, dùng mười chín ngày này, không phải là giải độc, mà là hạ độc. “Mười chín ngày”. Chỉ cần mười chín ngày qua không tiếng động, hắn tất thất khiếu đổ máu mà chết, không có thuốc nào cứu được.

Trong mười chín ngày còn lại, nàng liền luôn bồi bên người hắn, cực nhọc cả ngày cả đêm hầu hạ hắn, chiếu cố hắn, làm bạn hắn.

Chính là trong khoảng thời gian ấy, nàng chậm rãi quen thuộc với nam nhân đáng sợ kia, thậm chí hai người có thể ở chung giống như người bình thường.

Ngày đó, nàng cùng hắn ngồi ở trên gác, gió lạnh phơ phất thổi tới, hai người đều không khỏi nhìn về phương xa.

Đầu xuân tháng hai, đúng là lúc chim bay cỏ, biếc xuân ý dạt dào, dương liễu nhẹ cong, gió nhẹ thổi trên bờ đê, ngay tại bờ sông trên mặt cỏ xanh, có một đám trẻ con cười nói thả diều.

Chung quanh hết thảy đều tươi sáng xinh đẹp, sinh cơ bừng bừng, A Nghiên lúc đó thu hồi ánh mắt, nhìn Trạng vương bên cạnh.

Lúc này Trạng vương đã trải qua mười sáu ngày trúng độc, loại độc này vô sắc vô vị, kỳ thật đã xâm nhập tứ chi bách hải và lục phủ ngũ tạng hắn, trên người hắn tản mát ra một cỗ hắc khí âm u.

Ở trong mắt A Nghiên, hắn đã là nửa người chết.

Nàng gian nan dời mắt khỏi hắn, trầm mặc thật lâu, rốt cục nhìn không được hỏi:

“Trạng vương điện hạ, trong lòng ngài có từng sợ hãi cái gì?”

trên khuôn mặt Trạng vương tuấn mỹ như được trạm khắc vốn không có biểu cảm gì, cứ như vậy hồ hững nhìn hai đồng lứa gần xa xa, nhưng lúc hắn nghe hỏi như thế, môi mông nhẹ nhàng động, nửa ngày sau, mới nói giọng khàn khàn: “Có.”

“Người sợ cái gì?” A Nghiên có chút ngoài ý muốn nhìn hắn.

A Nghiên sợ chết, đã chết nhiều lần như vậy, thực là sợ hãi. Nhưng còn hắn, hắn thể nhưng cũng sẽ sợ?

Ở trong lòng A Nghiên, hắn là Diêm La thiết huyết, là đoạt mệnh vô thường, người như vậy, cũng sợ người hay vật này nọ sao?

Trạng vương buông lỏng mi thon dài, trong ngày xuân ấm áp, ánh mặt trời ở trên khuôn mặt hắn có dung mạo tuyệt thế rơi xuống một điểm cái bóng âm đạm. Nhìn qua hắn lại có chút tinh thần sa sút cùng bất đắc dĩ.

A Nghiên vụng trộm đánh giá hắn, cảm thấy hắn thật sự đẹp mắt, nhưng đẹp mắt cũng rất là buồn bực, hắn đến cùng sợ cái gì đâu?

“Ta không muốn nói.” Nhắm mắt lại Trạng vương dường như biết A Nghiên hiểu kỳ, thấp giọng khàn khàn nói.

Thật lâu sau, hắn cũng không nói chuyện tiếp.

A Nghiên đành phải tiếp tục nhìn hai đồng lứa gần xa xa.

Nhìn quá nửa ngày, nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Kỳ thật bồi ở bên người Trạng vương mười ngày nay, hắn là người trầm mặc ít lời, nàng hẳn là đã sớm quen, nhưng vừa rồi nàng lơ đãng hỏi kia, dường như chọc ra cái gì, lại không có cửa mà vào, điều này làm cho nàng đối với lúc yên lặng này có chút không được tự nhiên.

Nàng đành phải lẩm bẩm: “Ta sợ nhất là chết, thật sự rất sợ chết. Nếu ta chữa khỏi cho người, người sẽ không để ta chết, có phải không?”

Nghe nói như thế, Trạng vương con người hẹp dãi mở ra, hắn hơi gian nan ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Lúc hắn ngẩng đầu, ánh mắt trời chiếu vào trong con người sâu thẳm, làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu, đành phải hơi nheo mắt lại.

Hắn cứ ngược ánh mắt trời nhìn nàng như vậy, xem ánh mắt trời xuyên qua bóng cây chiếu vào khuôn mặt nàng trẻ trung sinh động, nhìn hơn nửa ngày, hắn rốt cục nói: “Sẽ không, người nhất định sẽ trường mệnh trăm tuổi.”

Hắn thanh âm thông thả mà kiên định, như một loại đồng ý.

A Nghiên lại cảm thấy có chỗ không thích hợp, nàng hơi hơi nhếch mày, buồn rầu nói: “Nhưng ta cảm thấy ta cuối cùng vẫn phải chết.”

Trạng vương môi mím giật giật, nâng cánh tay lên, tựa hồ muốn kiểm tra cái gì, nhưng cánh tay hắn mới nâng được một nửa, cuối cùng lại buông xuống.

“Người không cần nói, đợi hết mười chín ngày, ta có thể triệt để khỏe rồi? Đến lúc đó ta tất nhiên sẽ thả người đi, được không?”

Lúc hắn nói như vậy, thanh âm lộ ra một tia suy yếu.

A Nghiên gật đầu, nặng nề nói: “Tốt!”

Tuy nhiên nói như vậy, trong lòng nàng cũng hiểu được, đến ngày thứ mười chín, hắn sẽ chết.

Đợi hắn đi rồi, nàng tự nhiên cũng phải đi.

Đáng tiếc là, nàng căn bản không đợi được đến ngày thứ mười chín.

Nàng cứ như vậy chết ở ngày thứ mười tám.

Bệnh tim phát tác.

Chết ở đời thứ sáu, là cho A Nghiên một lần rung động lớn nhất.

Đến lúc đó, nàng đã không còn hận Tiêu Đặc.

Có lẽ hết thảy đều là số mệnh.

Chỉ cần dính phải Tiêu Đặc, số mệnh hẳn là phải chết, không thể nghi ngờ.

Hiện tại A Nghiên hơi tựa vào lòng Tiêu Đặc, nhớ tới lúc nàng mất mạng kia, ngực đột nhiên đau nhức, khỏe môi không khỏi nổi lên thê lương.

Nàng... Thế nào mới không chết?

Kỳ thật hiện tại ngực hắn kiên cố ấm áp như vậy, hắn phát ra nhiệt khí nóng bỏng nàng chưa bao giờ thấy, làm cho nàng cảm thấy chính mình dường như cũng tan trong lòng hắn.

Nhưng nàng vẫn sợ, sợ chết.

Loại sợ chết này khắc trong xương nàng, chảy trong máu nàng, làm cách nào cũng không thể quên.

Vì thế giờ này khắc này, nàng thờ dãi.

Vận mệnh đùa bỡn như thế, nàng có thể làm gì?

Đang lúc nàng thờ dãi như vậy, lại phát hiện trên chóp mũi có một chút ướt át mát lạnh.

Nàng tưởng là mưa, nhưng lúc mát lạnh này thế nhưng rơi trên môi nàng, nhập vào trong miệng nàng, cũng khiến nàng nhận ra ra một chút chua xót mặn mòi.

Nàng kinh ngạc, ngẩng đầu, đã thấy con người Tiêu Đặc tối tăm thâm thúy thế nhưng nhiễm tơ máu đỏ, nếu nàng không đoán sai, giọt lệ kia, là của hắn.

“Người, người...?” Chuyện này quả thực là so với chết ba lần còn đáng sợ hơn.

Tiêu Đạc... Hấn... Thế nhưng khóc...

Tiêu Đạc cũng không ngờ chính mình thế nhưng không hiểu sao chảy ra một giọt nước mắt, nhưng vừa đúng bị A Nghiên nhìn thấy, hấn chặt vật quay mặt đi chỗ khác, cắn răng, cứng nười nói:

”Cát bay vào mắt!”

”Nơi này mưa đang rơi, không có cát!” A Nghiên mới không tin đâu, nàng ngửa đầu xù lông, buồn bực đánh giá hấn.

Tiêu Đạc nâng tay, hung hăng ấn đầu nàng xuống, khiến cho nàng úp vào trong lòng mình.

”Không được nhúc nhích, không được rời đi, không được giẫy dụa!” thanh âm hấn lãnh liệt hạ lệnh như vậy.

”Ta sao phải nghe ngươi!” A Nghiên đương nhiên không phục, cũng không muốn!

”Còn động đậy nữa, ta liền đánh ngươi!” Hấn nhủ mảy, uy hiếp người trong lòng như vậy.

Nhất thời, A Nghiên bất động, vụng trộm nâng mắt lên, lông mi thon dài khẽ trương rung động, thật cẩn thận xem xét người phía trên.

ánh mắt hắc bạch phân minh, trong suốt thấy đáy, hơi úy khuất, cứ như vậy vụng trộm nhìn hấn.

bá đạo vừa rồi toát ra bởi vì Tiêu Đạc không được tự nhiên, nhất thời tan thành mây khói.

Đánh nàng, hấn làm sao nữ? Trong cơ thể dường như có một sợi chỉ mảnh mà dẻo dai, cứ như vậy buộc vào lục phủ ngũ tạng tứ chi bách hải của hấn, hấn chỉ cần liếc nhìn nàng một cái, sợi chỉ kia liền ần ần đau.

Hấn nhấp môi dưới, càng ôm chặt thân hình bé bỏng của nàng, kim lòng không đậu dùng cằm cọ lên mái tóc nàng mềm mại thơm hương.

Nàng mỗi một chỗ đều tốt đẹp mê người như vậy, ngay cả tóc cũng mềm mại thoải mái, trên đời này cô nương nào cũng không có mái tóc như thế.

Hấn hơi hơi khép mắt, cứ như vậy để cằm chôn trong mái tóc nàng, chỉ cảm thấy giờ khắc này quá mức thỏa mãn, so với ăn gà chiên vùng mật ong ngày xưa nàng làm còn thỏa mãn hơn rất nhiều.

Nhưng lúc Tiêu Đạc đang thỏa mãn như thế, nội tâm A Nghiên lại tràn ngập rối rắm.

Hấn đến cùng là như thế nào? Bỗng nhiên lúc đối mặt với mình giống như con mèo phát xuân, áp áp ôm ôm mình?

Hấn vốn định áp áp ôm ôm sau đó mới cho chính mình một lần thống khoái?

Hoặc là nói, vận mệnh này vốn định cho mình trước lâm vào áp áp ôm ôm của hấn, sau đó cho mình một cái bạt tai?

A Nghiên ngầm đoán các loại khả năng, bất an trong lòng lại càng nhiều thêm.

“A Nghiên, ta còn muốn ăn...” tay Tiêu Đạc thon dài đẹp mắt ôm chặt vật nhỏ trong lòng, loại khát vọng khó có thể nói rõ cơ hồ bành trướng đến cực điểm, thậm chí hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

”Ngươi, ngươi muốn ăn cái gì a?” A Nghiên thật cẩn thận thử hỏi.

”Ăn ngươi.” con ngươi lửa nóng yên lặng nhìn chằm chằm cô nương trong lòng, hấn dùng thanh âm khàn khàn thô suyễn nói như vậy.

”Đừng!” A Nghiên giật mình.

Ăn, chia ra rất nhiều loại, hấn nói là loại thế nào?

A Nghiên cự tuyệt càng khơi dậy khát vọng cùng với bá đạo trong cơ thể Tiêu Đạc, hấn càng ôm chặt nàng, ngón cái hữu lực nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên.

cằm nàng nhỏ nhỏ đầy đặn, giống như mèo nhỏ, hồ ly nhỏ, chọc người triu mến.

Còn có cái mũi nhỏ mềm mại, lông mi dài lay động không ngừng, mỗi chỗ đều tinh xảo mê người như vậy.

Tiêu Đạc cho tới giờ không thể tưởng tượng được một tiểu cô nương có thể khiến mình trầm mê như vậy.

Hấn cứ như vậy yên lặng nhìn chằm chằm nàng, kim lòng không đậu cúi đầu xuống, bắt đầu dùng môi mình hôn lông mi run run, mắt to trong suốt, mũi nhỏ mềm mại, gò má tròn bóng, còn có cái miệng nhỏ nhắn tinh xảo hồng nhuận.

Lúc đến cái miệng nhỏ nhắn, hấn hồi tưởng lại tư vị ngọt lành lúc trước, rốt cuộc nhịn không được, bắt đầu rục rịch, dùng lưỡi bá đạo dò môi nàng, công

thành đoạt đất, chiếm lĩnh mỗi một chỗ trên môi nàng.

Hắn quả nhiên là ăn.

Lúc hắn làm vậy, A Nghiên thậm chí cảm thấy chính mình thành một khối gà vừng, cứ như vậy bị hắn tham lam nhấm nháp từng chỗ, lực đạo của hắn, hơi thở của hắn, dường như nàng bị hút vào, ăn vào, triệt để chiếm hết, ăn đến cạn cũng không còn.

Thiên dơi địa chuyển, tiếng mưa rơi tiếng gió thổi chung quanh tất cả đều không còn trong tai, cả người nàng mềm yếu vô lực, không còn khí lực chống đỡ thân thể, cứ như vậy tê liệt yếu ớt ngã lên ngực hắn.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm lạnh như băng, không có cảm xúc bỗng nhiên vang lên.

”Ninh Phi báii kiến Cửu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hắn Tuôn Máu Mũi

Đã một khoảng thời gian không thấy Ninh Phi, A Nghiên cũng không biết hắn làm gì. Bất quá đoán rằng hắn là không thoát khỏi liên can đến chuyện “Yến kinh” kia.

Lúc này Ninh Phi mặt nạ sắt một thân hắc y, đứng trong mưa nhỏ miên man, cứ như vậy yên lặng nhìn Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc không còn áo khoác tím, chỉ còn một thân trang phục bên trong, hắn dùng cánh tay cường hãn của mình gắt gao ôm chặt A Nghiên trong lòng, tràn ngập ham muốn chiếm hữu, dường như không cho phép người khác mơ ước nửa phần.

Ninh Phi cúi đầu, quỳ gối trên đường đá ẩm ướt, trầm giọng nói: “Gia, trong thành ở Yến kinh có tin tức.”

”Àn?”

Ninh Phi nhìn nhìn A Nghiên trong lòng Tiêu Đạc.

”Nói.” Tiêu Đạc không thêm đề ý, lạnh nhạt ra lệnh.

Ninh Phi trầm mặc xuống, đành phải nói:

”Tân Giang hầu phái người truyền tin tức cho gia, nói là —— “

Hắn ngừng lại, rồi đành phải nói: “Nói là lão gia tử bên kia kỳ thật đã nghỉ tốt rồi.”

Lời này vừa nói, ánh sáng tinh nhuệ trong mắt Tiêu Đạc đột nhiên bắn ra, một lát sau, thanh âm trầm thấp thông thả vang lên: “Ài?”

Lúc hắn nói như vậy, A Nghiên bị hắn ôm trong ngực có thể cảm giác được cả người hắn căng thẳng. Lúc nàng khôi phục lại từ hoa mắt chóng mặt, mắt tròn tròn ra sức cân nhắc, đây nhất định là tin tức trọng yếu.

Nàng động lỗ tai nghe.

”tin tức trước mắt, chỉ biết là, không phải Tam gia.” Ninh Phi quỳ trên mặt đất nói như vậy.

Lời này vừa ra, Tiêu Đạc trầm mặc một lát, bỗng nhiên xuất hiện một tiếng cười trào phúng: “Không phải hắn...”

Hơi hơi nheo mắt, thanh âm khàn khàn thản nhiên nói: “Lão tam lần này sợ là sẽ bí quá hoá liều.”

Ninh Phi gật đầu: “Vâng, gia cũng phải cẩn thận, chúng ta có thể có được tin tức, tam gia chưa chắc không thể, nếu thực như thế, chó cùng rứt gậy, nói không chừng còn làm ra chuyện gì.”

Tiêu Đạc nghe vậy, càng cười lạnh, khinh thường nói: “Sợ hắn làm gì!”

A Nghiên nằm trong lòng hắn, cảm thụ được lồng ngực kia hữu lực phập phồng, không khỏi nghĩ thêm chút ít.

Người gọi là lão gia tử, nhất định là Kiến Ninh đế, được gọi là tam gia, hắn là Tam hoàng tử. Xem ra hắn là Ninh Phi nghe thấy tin tức, biết thánh chỉ truyền ngôi đã định rồi, đến cùng ngôi vị ấy truyền cho hoàng tử nào hiển nhiên không ai biết, chỉ biết là tuyệt đối không phải Tam hoàng tử.

Hiển nhiên hiện tại Tiêu Đạc phải phòng bị Tam hoàng tử sẽ bí quá hoá liều, tiền hạ thủ vi cường.

Dù sao vị Tam hoàng tử này đã biết chính mình khẳng định không có cách nào hỏi thăm để vi, nói không chừng lại làm ra chuyện gì như chó cùng rút giậu.

*****

Một ngày sau, A Nghiên bỗng chốc trở thành miếng bánh ngon cho cả phủ chú ý. Tất cả nha hoàn nhìn thấy nàng, không một ai dám có nửa phần sắc mặt không tốt, đều phải chào, gọi một tiếng “Cố cô nương”.

Về phần ma ma gì đó, cũng đều tới nịnh bợ.

Ngay cả Sài đại quân gia, nhìn thấy nàng, dường như cũng cung kính hơn vài phần so với trước kia.

Còn Mạnh Hán đầu, hiện tại gặp nàng trực tiếp cúi đầu, không dám nhìn.

A Nghiên đối với tình cảnh bản thân đột nhiên được cải thiện cũng không có chút vui mừng nào, trải qua một phen tuyệt vọng như vậy, bỗng chốc được nâng đến tận trời, thật sự là dạo qua đao kiếm biển lửa một vòng. Hiện giờ nàng đến phòng bếp cũng không muốn đi. Làm đồ ăn cái gì, dù làm được, mạng nhỏ vẫn bị nắm trong tay hắn.

Khẽ thở dài, nàng cúi đầu néo néo hồ lô ngọc đeo trên cổ, lại nhớ tới tình cảnh đời trước, một đoạn thời gian nàng bồi bên người Trầm vương.

Mơ hồ dường như nhớ được, lúc Trầm vương có vẻ bệnh cũng đưa cho nàng một cái trang sức bằng ngọc, rất là đẹp mắt, còn trịnh trọng kỳ quái giúp nàng đeo, nói với nàng, đây là bảo vệ bình an.

Nàng mới không thèm tin cái quỷ gì đâu.

Sau này thừa dịp hắn nhìn không tới, vụng trộm ném vào trong bụi cỏ.

Chuyện này đương nhiên là việc nhỏ, nhỏ đến mức A Nghiên đã quên đó là cái trang sức gì, nhưng bây giờ nhìn thấy hồ lô ngọc này, không hiểu sao nàng liền nghĩ tới.

Nhớ tới rồi, trong lòng thế nhưng có chút khó chịu.

Nói không nên lời vì sao, chính là khó chịu.

Nàng ngơ ngác cầm trang sức ngọc nhìn cả nửa ngày, vừa ngẩng đầu lại thấy Sài đại tiểu thư.

Sài đại tiểu thư dùng ánh mắt sùng bái nhìn nàng:

“Cố cô cô, người đang vội gì đâu?”

“Cố cô cô?” Đây là cái xưng hô gì? A Nghiên hơi kinh ngạc, nàng so với Sài đại tiểu thư còn nhỏ hơn một tuổi được không.

“Khụ, bởi vì Tiểu Khởi ca ca gọi người là sư phụ thôi, so với người thấp hơn một bậc, ta cũng không thể gọi người là sư phụ, đương nhiên nên gọi người là cô cô.”

“Ra vậy.” A Nghiên có chút minh bạch, sau khi suy nghĩ cẩn thận lại dờ khóc dờ cười.

“Cố cô cô a, ta muốn hỏi người chút chuyện này.” Lúc Sài đại tiểu thư nói chuyện với A Nghiên muốn khách khí bao nhiêu thì có bấy nhiêu khách khí.

“Người nói đi.”

“Người muốn thống khoái?” Sài đại tiểu thư dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn A Nghiên.

“Ta muốn thống khoái?” A Nghiên càng không hiểu.

“Ai nha, là người nói muốn một lần thống khoái a!” Sài đại tiểu thư sắp dậm chân, thật sự không rõ đây là thế nào, nhưng cha nàng nói, phải nói chuyện tử tế với Cố cô nương, không thể đắc tội.

“Cũng không có quan hệ với người.” A Nghiên càng dờ khóc dờ cười.

*****

Trong Thiên Trúc các, Tiêu Đạc mặt âm nghiêm, không nói một lời.

Ninh Phi, Mạnh Hán, Sài đại quân gia, còn cả Sài đại tiểu thư đều quỳ tại chỗ, sợ tới mức cũng không dám thở mạnh một chút.

”Thật vô dụng.” Tiêu Đạc nửa nằm trên tháp, tay vuốt ve hắc ung Phi Thiên, trong mắt cũng một mảnh tối tăm cùng thất lạc.

”Vâng, lão nô vô dụng!”

”Vâng, thuộc hạ vô dụng!”

Tất cả đồng thanh thừa nhận.

Tiêu Đạc muốn hiểu rõ, cái gì là “Làm cho thống khoái”, vì thế hắn hạ nghiêm lệnh, những người này phải làm rõ cho hắn, nhưng Sài đại quân gia này, thế nhưng tự cho là thông minh, phải cả cô nương gia như Sài đại cô nương tới hỏi.

Kết quả đầu, cái gì cũng không hỏi được.

Tiêu Đạc nhất thời cảm thấy rất dọa người, nghĩ tới A Nghiên không biết có ý kiến gì với hắn, hắn liền có chút phiền chán, lập tức kéo môi cười lạnh một tiếng, tàn nhẫn nói:

”Các ngươi tất cả đi ra ngoài, tra rõ ràng cho gia, nàng đến cùng là có ý tứ gì. Nếu trong vòng một ngày không làm rõ ràng, sẽ không cần ăn, không cần ngủ, lại phạt các ngươi năm mươi cái tát.”

Theo tính tình Tiêu Đạc ngày xưa, trừng phạt này thật sự là quá mức từ bi rồi.

Mọi người đều quỳ tại chỗ: “Vâng! Ta nhất định không để nhục sứ mệnh!”

Trong phòng rốt cục đã thanh tịnh, ánh mắt Tiêu Đạc lại dừng trên người Phi Thiên.

đôi mắt ung của Phi Thiên lúc nào cũng âm vụ, lúc này đang nhìn chủ nhân.

”Ha ha, còn ngươi.” Tiêu Đạc cười lạnh.

”Đi ra ngoài, giúp ta nhìn xem nàng đang làm gì, làm không nổi thì không cần về gặp ta!”

Tiêu Đạc vô tình hạ lệnh.

”Khanh khách ——” một tiếng kêu vang ngăn ngại, Phi Thiên như cái bóng vỗ cánh từ cửa sổ bay ra ngoài.

Trong phòng lại khôi phục yên tĩnh.

Tiêu Đạc nửa híp con ngươi, trong đầu cũng không ngừng hồi tưởng tình cảnh một ngày đó.

Lần đầu tiên nhìn thấy A Nghiên là khi mới tới, lúc đó nàng vừa thấy mình liền sợ tới mức quỳ rạp xuống.

bộ dáng nàng bấy giờ, thật đáng yêu...

*****

Ninh Phi, Mạnh Hán, Sài đại quân gia cả Sài đại cô nương đi ra khỏi Thiên Trúc các, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

”Cha, vậy phải làm sao bây giờ đây! Cừu gia lại không cho chúng ta đến hỏi Cố cô cô, chúng ta làm sao biết câu nói kia có ý tứ gì a!” Sài đại cô nương thực phiền não.

”Ai!” Sài đại quân gia lắc đầu nhàu mày.

”Hoàn toàn dựa vào ngươi, Sài đại quân gia.” Mạnh Hán dùng ánh mắt tha thiết nhìn Sài đại quân gia.

”Đúng.” Ninh Phi xưa nay ít lời, lúc này cũng hướng khuôn mặt đeo mặt nạ sắt nhắm ngay Sài đại quân gia.

”A? Vì sao? Ta lão già này làm sao mà biết đâu!” Sài đại quân gia bỗng nhiên ý thức được chính mình được kỳ thác kỳ vọng cao, cảm thấy áp lực rất lớn.

”Bởi vì ngươi là cha ta.”

”Bởi vì ngươi biết tình yêu nam nữ.”

”Bởi vì ngươi từng cười rồi.”

Ba đáp án, đồng thời bật ra.

Sài đại quản gia mày nhăn như sâu róm: “Này ta nào biết đâu a!”

”Ngươi cần thận suy nghĩ a!” Sài đại cô nương mềm giọng làm nũng.

Không có biện pháp, Sài đại quản gia đành phải nói: “Đề ta ngẫm lại a...”

Hắn nghĩ một ngày một đêm, cuối cùng rốt cục bưng tỉnh đại ngộ, vội vàng chuẩn bị một phen, phải đi gặp Tiêu Đạc.

”Hồi bẩm Cửu gia, theo như lời Cố cô nương là làm cho thống khoái, ta nghĩ, ta nghĩ...” Nét mặt già nua phỉm đỏ, hắn thực sự có chút khó mở miệng.

”Nói.” Tiêu Đạc mày lạnh khê nhúc nhích.

”Ta nghĩ, hắn là cái này...” Nói xong, hắn ngại ngừng xấu hổ đem một quyển sách trình lên.

Tiêu Đạc vội tiếp nhận lấy, cầm trong tay, đã thấy sách màu xanh sẫm, trên bìa viết ba chữ to.

”Tị hòa đồ?”

Hắn trình trọng đọc to ba chữ này, thanh âm trong sáng.

Hắn vừa đọc, Sài đại quản gia nhất thời nét mặt già nua càng đỏ.

Kỳ thật cái này cũng không thể trách Tiêu Đạc, hắn từ nhỏ sinh ở trong cung, vốn nên có kiến thức rộng rãi, tiếc rằng hắn không thích nữ tử, luôn luôn tránh né. Loại chuyện này, trước nay vẫn dạy cho nữ tử, nữ tử hầu hạ trong cung này đó cho hoàng tử là được, ở đâu cần hắn phải đọc cái này?

Nghĩ như vậy, Sài đại quản gia càng cảm thấy gia nhà mình thật sự là mệnh khổ!

Loại chuyện này, nữ nhân hảo hảo hầu hạ gia là được, thế nhưng muốn chính hắn quan tâm!

Còn Tiêu Đạc đâu, vừa đọc ra ba chữ này, hơi có đắm chiêu một phen, rồi chậm rãi mở quyển sách này ra.

Vì thế cõi lòng đầy chờ mong muốn làm rõ tâm tư A Nghiên, hắn cứ như vậy bất ngờ không kịp phòng bị nhìn thấy một hình ảnh kiều diễm.

Đâu chỉ là kiều diễm, quả thực là khó coi!

Tiêu Đạc yên lặng nhìn chăm chăm bức vẽ đó, nhìn liên tục như vậy, nhìn hồi lâu, nhìn đến hơi thở hỗn loạn, hai gò má phỉm hồng, cuối cùng hắn đột nhiên nâng con ngươi lên.

con ngươi nén giận, như băng như sương, tàn nhẫn bắn về phía Sài đại quản gia.

Sài đại quản gia vốn đang ngóng trông gia nhà mình nhìn thấy rồi có phản ứng gì, ai biết phản ứng thế nhưng gặp một đôi con ngươi lãnh liệt giết người.

”Sài Hòa!” Hắn dùng giọng nói lạnh lẽo trầm thấp gọi tên Sài đại quản gia.

Sài đại quản gia lần này thật sự bị dọa nằm sấp xuống.

Nhiều năm như vậy, Cửu gia còn chưa bao giờ gọi hắn như vậy.

Hắn cơ hồ là khóc lóc nước nở quý tại chỗ: “Cửu gia tha mạng!”

Tiêu Đạc buông con ngươi xuống, lạnh giọng nói: “Cút.”

Sài đại quản gia vừa nghe thế, cũng bất chấp tị hòa đồ kia, vãi ra quần chạy đi.

Đội Sài đại quản gia đi ra ngoài, Tiêu Đạc lại nhìn nhìn Phi Thiên trên giá Tường Vân, lạnh nhạt nói: “Ngươi cũng cút.”

Phi Thiên không ngờ bị tai bay vạ gió, đành phải nghiêng cánh, cũng xám xịt cút.

Sài đại quản gia đi rồi, Phi Thiên cũng đi rồi, chung quanh yên tĩnh.

Tiêu Đạc có thể một lần nữa cúi đầu, con mắt hẹp dài cẩn thận nhìn chăm chăm hình ảnh kiều diễm đến không chịu nổi kia, hắn cứ nhìn như vậy, đột nhiên trước mắt dường như xuất hiện ảo giác, trong hoảng hốt cảm thấy nam tử đó chính là mình, còn kia, nữ tử đó... chính là...

hơi thở hắn dồn dập nhìn chăm chăm hình ảnh kia, tưởng tượng ra nữ tử đó là A Nghiên...

Ngực kịch liệt đập phồng, cả người bắt đầu nóng lên phát cứng rần, cả người giống như hỏa thiêu, hơi thở cũng bắt đầu hỗn loạn lên.

Nhưng mà A Nghiên a, A Nghiên... Nếu nam tử đó là mình, nữ tử đó là A Nghiên...

Hắn cứ nghĩ như vậy, đột nhiên lúc đó, trong lỗ mũi máu phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hấn Cho Nàng Một Lần Thống Khoái !

Sài đại quân gia bị Tiêu Đặc đuổi ra khỏi Thiên Trúc các rồi, mặt âm nghiêm tại chỗ trầm ngâm một lát, liền đến thẳng chỗ A Nghiên ở là Cẩm Tú các.

Cẩm Tú các này là Tiêu Đặc cố ý lấy ra cho A Nghiên ở, gần Thiên Trúc các nhất.

Sài đại quân gia đến chỗ A Nghiên, đầu tiên là gõ gõ cửa, gấp bên trong không có ai trả lời, mới dáo dác gọi:

”Cố cô nương?”

A Nghiên nằm sấp tại chỗ nghĩ tâm sự, nghĩ nghĩ liền ngủ mất, nghe tiếng gọi, đột nhiên bừng tỉnh.

Nàng có một giấc mộng dài, ở trong mộng, nàng dĩ nhiên là giờ cây dù giấy cùng Trầm vương đòi thứ sáu bước chậm trong mưa phùn gió rét.

Vừa tỉnh lại, nghe bên ngoài tiếng mưa liên miên, không khỏi tâm tư hoảng hốt, nhưng cũng không biết vừa rồi mộng là thật hay giả, chính mình đã tỉnh, vẫn như ở trong mộng?

Nhưng Sài đại quân gia hiển nhiên là không để ý tinh thần nàng hoảng hốt, liền cứ ở ngoài cửa nói: “Cố cô nương, có chút việc muốn nói cùng ngươi.”

A Nghiên đứng lên, xoa xoa cái mũi ê ẩm: “Sài đại quân gia, ngài vào rồi nói đi.”

Sài đại quân gia nghe thế, cũng đẩy cửa vào.

Hiện giờ bên ngoài đang mưa, hắn cũng không bung dù, áo choàng trên người đều bị dính ướt, bất quá hiển nhiên hắn cũng không thêm để ý, cứ như vậy chấp tay sau lưng, chậm rãi đi vào.

A Nghiên kỳ thật cũng đã gặp Sài đại quân gia vài lần, chỉ cho rằng Sài đại quân gia là lão nhân cười hề hề từ ái, nhưng không biết vì sao, lần này hắn vào phòng, A Nghiên liền cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Sài đại quân gia đứng vững rồi, mới chậm rì rì dùng ngữ khí thương lượng nói:

”Cố cô nương a, từ lúc ngươi và Cửu gia đồng giường cộng chẩm, Cửu gia đến bây giờ cả cơm cũng không ăn đâu.”

Bây giờ đã là hơn một ngày.

A Nghiên cúi đầu, không nói.

”Cố cô nương, ngươi thân là một đầu bếp nữ, bạc trong phủ trả cho ngươi, cha ngươi không phải bị bệnh sao? bạc để hắn xem bệnh, đều từ trong phủ chúng ta. Ngươi hẳn nên thay bọn họ suy nghĩ một chút, đúng không?”

A Nghiên ngậm hồ lô ngọc đeo trên cổ.

”Cố cô nương, làm người nên biết đúng mực, ngươi làm bộ làm tịch, đừng nói Cửu gia, cả hạ nhân chúng ta cũng nhìn không nổi đi. Kia gia chúng ta là thiên kim vạn quý, không phải để cho người khác lăng phí.”

A Nghiên nghiêng đầu đánh giá Sài đại quân gia, không biết vì sao nàng cảm thấy hiện giờ Sài đại quân gia cho nàng cảm giác rất quen thuộc.

Có lẽ đời trước, cũng hoặc là đời trước nữa, nàng đã từng gặp một người như vậy ?

Sài đại quân gia thấy A Nghiên vẫn mãi không hé răng, sắc mặt càng khó coi hơn.

Nếu mà Tiêu Đặc giận tái mặt, như vậy người chung quanh nhất định sẽ cảm thấy một cỗ hàn khí lạnh thấu xương, đó là Tiêu Đặc từ lúc sinh ra đã có khi trắng như thế, bây giờ thế, chưa bao giờ thay đổi.

Nhưng Sài đại quân gia này giận tái mặt, Sài đại quân gia vừa giận tái mặt, A Nghiên thế nhưng cảm thấy một cỗ hương vị huyết tính.

Nàng tâm thần hơi sợ, bỗng nhiên nâng tay, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Sài đại quân gia.

Nàng có thể cảm giác được, Sài đại quân gia này chẳng phải nhân vật dễ đối phó.

Quả nhiên, Sài đại quân gia này dùng ánh mắt tối tăm nhìn chằm chằm A Nghiên, nửa ngày sau bỗng nhiên ha ha nở nụ cười, cười như lão già đã tính trước kỹ càng.

”Tiểu cô nương, làm người phải nên hiểu rõ tình thế, như vậy mới trường mệnh trăm tuổi, biết không?”

Lời này vừa ra, hô hấp A Nghiên nhất thời cứng lại, nàng cứng ngắc nắm chặt tay, chậm chậm nói:

”Là nguoi.”

Sài đại quân gia cười khê: “Ân? Có cô nương đang nói cái gì?”

Ánh mắt của hắn làm cho người ta quá mức sợ hãi, A Nghiên nhịn không được lui về phía sau một bước.

”Lần trước, là nguoi hạ độc trong đũa của ta, có phải không?”

Sài đại quân gia nghe nàng nói như vậy, càng ha ha cười rộ lên:

”Chúng có đâu? Tiểu cô nương, nguoi dù sao cũng phải đưa ra chứng cứ đi? Cũng không thể ý vào gia sủng nguoi, dung túng nguoi, nguoi liền oan uổng ta muốn giết nguoi đi?”

Chúng có... Quả thật là không có.

Nói, Tiêu Đạc sẽ tin sao?

Nâng tay nhìn sang, một chút ánh sáng theo cửa sổ chiếu vào, phản chiếu trên mặt Sài đại quân gia âm nghiêm, dường như tới từ địa ngục vô thường đứng ở đó.

Cửa cũng không khóa, một trận gió từ ngoài cửa thổi vào mang theo hơi nước, A Nghiên kim lòng không đậu rung mình một cái.

”Nguoi hoặc là đi làm cơm, hoặc là đi tìm chết, hai con đường.” Sài đại quân gia nhẹ nhàng chậm chạp mà ôn hòa nói như vậy.

A Nghiên cắn môi dưới.

”Không cần nghĩ đến hoa chiêu đùa giỡn, nguoi có tâm tư nhỏ mọn gì, ta đều nhìn trong mắt, ha ha, nguoi cho là bằng chút công phu mèo quào này, nguoi có thể thoát được ngũ chi sơn của ta sao?” Giờ này khắc này, Sài đại quân gia hoàn toàn không giống người hiền lành bình thường ở trước mặt Tiêu Đạc lúc nào cũng cười hề hề.

A Nghiên rũ mắt xuống, trầm mặc hồi lâu, gắt gao nắm hồ lô ngọc trên cổ, gật đầu nói:

”Được, ta đi làm cơm.”

*****

Trong phòng bếp gần đây, Hàn Đại Bạch luôn luôn không lộ diện, nhóm trừ nữ bận rộn trước sau như một.

Lúc A Nghiên đi đến phòng bếp, vừa đứng nhìn thấy Hà Tiểu Khôi đang làm cái gì, bận đến mồ hôi đầy đầu.

Hà Tiểu Khôi vừa ngẩng đầu, nhìn thấy nàng, nhưng dường như lại có chút không được tự nhiên. A Nghiên trong lòng có việc, cũng không ngần ngại, bắt đầu nghĩ hôm nay làm gì, đi lấy lòng ôn thần kia.

Xem xét phòng bếp một lần, cuối cùng vẫn quyết định, làm thịt nướng đi.

Thịt nướng này đương nhiên cùng khác thịt nướng thông thường, nàng đem thịt ba chỉ tươi mới rửa sạch sẽ rồi cắt thành lát, lại lấy chút trà minh tiền thượng đẳng tươi mới đến, dùng nước nóng ngâm, đợi đến lúc nước trà minh tiền nguội mới dùng để ướp thịt ba chỉ.

”Trong các loại trà, chỉ dùng trà minh tiền để ướp thịt muối là tốt nhất, lá trà minh tiền non mịn, sắc thúy hương u, vị thuần hình mỹ, toát ra trà khí thanh cao kéo dài, màu sắc nước trà xanh vàng, hương trà thấm vào miếng thịt nướng mềm, hương vị...”

Nàng đang nói, đã thấy Hà Tiểu Khôi xuất thần nhìn mình đâu.

Nàng sừng sốt: “Có nghĩ vấn gì sao? Nguoi cảm thấy loại thịt nướng này quá mới lạ?”

Hà Tiểu Khôi đỏ mặt lên, vội lắc đầu: “Không có, ta cảm thấy thịt nướng này nhất định ngon lắm!”

A Nghiên càng nghi hoặc, nghĩ nghĩ, vẫn nói: “Tốt, vậy chúng ta tiếp tục làm đi.”

Nói xong, nàng đem nước trà lạnh đổ lên miếng thịt ba chỉ thật: “Đây phải ngâm chừng hai cái canh giờ mới ngon miệng. Để sau đi, ta còn phải đi Cừu gia bên kia, ngóai trước ở trong này nhìn, hai canh giờ sau đem nước trà bên trong đổ đi, bỏ vào nước tương, lại cho tiêu và muối, thêm một chút bột ớt là có thể bắt đầu nướng.”

Nàng tưởng tượng mĩ vị bức này, nhìn không được nuốt nước miếng: “Đến lúc nướng thịt ba chỉ chảy ra chút mỡ, vừa mỏng vừa mềm lại ròn, mang theo hương trà mình tiền thượng đẳng, lại thêm chút nước tỏi cùng rau xà lách, hương vị kia vào miệng, bảo đảm ngóai ăn không ngừng được, còn Cừu gia tham ăn kia, hẳn nhất định...”

Nói tới đây, nàng bỗng nhiên không khỏi nghĩ tới Tiêu Đạt.

Nhắc tới hẳn đã nghĩ ra một đồng việc sót ruột, không có việc nào làm cho người ta cao hứng !

Ai biết nàng nói như vậy, Hà Tiểu Khởi lại túm lấy đề tài này không tha.

“Cừu gia ngày đó không phạt ngóai đi?” Hà Tiểu Khởi như hồ rình mồi nhìn A Nghiên.

“Chỉ nói muốn đánh ta, nhưng lại không đánh.” A Nghiên nhú mày, nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu nói như vậy.

Hà Tiểu Khởi cúi đầu, trầm mặc suy nghĩ một lát, mới nói:

“Ta nên thế nào mới có thể giúp ngóai đây?”

A Nghiên thấy hẳn nói như vậy, không khỏi nhìn hẳn một cái, đã thấy vẻ mặt hẳn thân thiết.

Bộ dáng kia, chân chính là hận không thể lao ra bênh vực kẻ yếu như mình.

Trong lòng nàng cả kinh, vội nói: “Ngóai còn nhớ rõ điều thứ nhất của sư môn?”

Hà Tiểu Khởi nghĩ nghĩ: “Phải nghe lời sư phụ.”

A Nghiên gật đầu thật mạnh: “Đúng, phải nghe lời sư phụ nói. Giờ ta làm sư phụ, nhất định phải nói cho ngóai, không được trêu chọc Cừu gia, hẳn không phải là người ngóai có thể trêu chọc được, một chút không cẩn thận, tính mạng cũng không giữ được !”

Hà Tiểu Khởi thấy A Nghiên nói thật nghiêm trọng, cùng với trong mắt hiện ra một tia sợ hãi, ánh mắt hẳn chuyển tối, nửa ngày sau, rốt cục vẫn gật gật đầu: “Được, ta đã biết. Đồ nhi nhất định nhớ lời sư phụ, nghe lời sư phụ.”

Hai người đang nói, lại nghe thấy động tĩnh của Mạnh Hán bên ngoài:

“Cố cô nương, Cừu gia bên kia nói muốn dùng cơm trưa.”

Mạnh Hán đã không dám trực tiếp gọi tên A Nghiên, cũng không dám gọi A Nghiên cô nương, sửa xưng hô thành “Cố cô nương”.

A Nghiên vừa nghe, không khỏi buồn bực: “Hiện tại dùng cơm trưa?”

Xem trời hôm nay còn sớm đâu, thế nào cũng chưa tới lúc dùng cơm trưa a. Về phần Sài đại quân gia nói cái gì hơn một ngày chưa ăn cơm, nàng không tin !

Mạnh Hán ho “Khự”, vẫn kiên trì nói: “Cừu gia nói, nhanh bảo Cố cô nương qua. Hẳn đói bụng.”

A Nghiên càn nhú mày: “Hẳn đói bụng?”

Mạnh Hán gật đầu liên tục: “Đúng!”

A Nghiên ở trong lòng âm thầm hừ một tiếng, nhớ tới lúc hẳn ôm mình dùng thanh âm ám ách mê loạn nói ra câu kia “Ta còn muốn ăn tiếp”, người này đến cùng là đói thật hay đói giả, hẳn muốn ăn cái gì ? !

Bất quá nàng chỉ oán thầm, cũng không dám nói ra, đành phải gật gật đầu, nói với Mạnh Hán: “Mạnh đại nhân trước hết mời về, nói ta lập tức qua.”

Mạnh Hán được A Nghiên đồng ý, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn bị Cừu gia hạ lệnh nhất định phải nhanh chóng mời A Nghiên cô nương tới, đang lo nên làm cái gì bây giờ, cũng may hẳn cào nát da đầu, cuối cùng nghĩ ra một cái diệu kế hiếm có như vậy !

Thật sự dùng được!

Hà Tiểu Khởi tự nhiên nghe thấy A Nghiên đối thoại với Mạnh Hán, không khỏi nhú mày nói: “Thịt nướng này không làm ngay được, đồ ăn khác cùng điểm tâm chuẩn bị một chút, nhưng cơm còn chưa nấu, nếu ăn cơm, tất nhiên không kịp.”

A Nghiên kiểm tra trong phòng bếp, nhìn com thừa trong góc, chỉ vào hỏi: “Không phải có cái kia sao?”

Hà Tiểu Khởi giật mình: “Đây là còn thừa a!”

A Nghiên nở nụ cười, dựng thẳng lên một đầu ngón tay: “Xuyt.”

Nàng nghiêm túc nhìn Hà Tiểu Khởi: “Ghi nhớ điều thứ nhất của sư môn, nghe lời sư phụ. Hiện tại, đồ đệ ngươi đem gạo tẻ mới này đi nấu đi.”

Hà Tiểu Khởi vội gật đầu: “Vâng!”

*****

Sau một lát, A Nghiên đi tới phòng Tiêu Đặc, cũng cùng đầu bếp nữ bày đồ ăn cho Tiêu Đặc, bao gồm: com qua đêm, điểm tâm đồ ăn sáng còn lại, cùng với vài thứ phẩm Hà Tiểu Khởi thử nấu ra.

A Nghiên nguyên bản vẫn có một chút lo lắng, nhưng ai ngờ, từ lúc nàng vào phòng, ánh mắt Tiêu Đặc liền nhìn chăm chăm vào A Nghiên, căn bản không nhìn đồ ăn trên bàn một lần.

“Gia, ngài không phải đói bụng sao, muốn ăn ngo thiện?” A Nghiên hảo tâm nhắc nhở.

“Đúng, ta đói bụng.” Tiêu Đặc gian nan dời ánh mắt tới trên bàn com.

“Thỉnh gia dùng bữa.” A Nghiên hầu hạ thật chu đáo, còn chủ động đưa thìa ngà voi tới trước mặt Tiêu Đặc.

Lúc A Nghiên hầu hạ, Tiêu Đặc bắt đầu dùng bữa.

Thoạt nhìn hẳn thực là đói bụng, so với trước ăn nhanh hơn, bắt quá đến cùng là hoàng tử từ trong hoàng cung ra, ăn nhanh như vậy cũng không có nửa phần bất nhã.

“Ăn ngon lắm” Tiêu Đặc rất nhanh ăn no, hẳn ăn no, ánh mắt lại dính trên người A Nghiên không rời ra.

A Nghiên lại cúi xuống nhìn com gạo tẻ bị hắn ăn sạch:

“com gạo tẻ này, ăn ngon sao?”

“Hương vị tốt lắm, A Nghiên làm, quả nhiên ăn ngon.” Tiêu Đặc thật tình thành ý khen.

“Ngươi cảm thấy tươi mới sao?”

“Ân, tươi mới mềm mịn dễ ăn, ăn một lần là biết ngươi dụng tâm nấu ra.” Tiêu Đặc hiểu ra vừa rồi là hương vị com gạo tẻ.

“Tối qua ta không thoải mái, cũng không nấu com cho gia, có phải gia giận ta hay không a?” A Nghiên ánh mắt nháy nháy, hỏi như vậy.

“Ngươi không thoải mái?” Tiêu Đặc con ngươi tối tăm thẳng tắp nhìn A Nghiên.

“Cũng không có gì, chính là tinh thần không tốt lắm, có lẽ vì hôm qua gặp mưa đi.”

Ai biết nàng vừa mới dứt lời, chợt nghe thấy Tiêu Đặc quay đầu phân phó bên ngoài.

“Sài đại quân gia, bảo đại phu tới.”

“Vâng.”

Bên ngoài Sài đại quân gia chỉ nghe tiếng không thấy người, cứ như vậy vội chạy đi mời đại phu.

A Nghiên bên này còn chưa kịp ngăn cản, Sài đại quân gia đã ly khai.

“Ta có thể không gặp đại phu sao?” A Nghiên thật tình không muốn gặp đại phu, đặc biệt đại phu Sài đại quân gia mời.

“Vì sao?” Tiêu Đặc nghiêm túc nhìn A Nghiên, chân thật đáng tin nói: “Ngươi đã không thoải mái, nên gặp đại phu.”

A Nghiên nhìn hắn bộ dáng cố chấp, trong lòng âm thầm thở dài.

Quên đi, không cứng rắn với hắn, nàng còn có việc trọng yếu hơn muốn làm đâu, chính là —— chăm ngòi quan hệ của Sài đại quân gia cùng Tiêu Đặc.

“Gia, ta có chuyện, muốn nói với ngươi...”

“A Nghiên, ta có chuyện, muốn nói với ngươi...”

Hai người cơ hồ đồng thời mở đầu, sau đó thấy đối phương nói, lại đồng thời ngưng lại, nhìn về phía đối phương.

”Ngươi nói trước.”

”Ngươi nói trước.”

Lại trầm miệng một lời.

Xem thế này, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều không nói.

con ngươi Tiêu Đặc đen thâm thúy như biển, mang theo lửa nóng khát vọng trực tiếp, A Nghiên kinh ngạc nhìn, nhìn thấy không khỏi mặt nóng lên, vì thế nàng cúi đầu.

Tiêu Đặc nhấp môi hơi khô ráp, nâng tay lên, thương tiếc sờ sờ tóc A Nghiên.

”Khó được nhìn ngươi ngoan như vậy.” Hiện tại nhớ lại, lúc đầu A Nghiên xuất hiện, nàng cũng rất không ngoan, dù sáng dù tối đối nghịch với mình, hiện tại thật sự là bộ dáng ôn nhu thuận khó có được.

Càng nhìn càng đẹp mắt.

Cái gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cho dù hiện tại A Nghiên trên tóc dính một mảnh lá cây, hẳn đều cảm thấy mảnh lá cây đó đẹp cực kỳ.

A Nghiên cúi đầu, mặc cho hắn sờ chính mình tóc.

Hắn giống như đặc biệt thích sờ tóc mình, trước kia sờ với vẻ mặt ghét bỏ, vừa sờ vừa hạ thấp mình, hiện tại lại sờ đến thích thú, dường như mình là kim tử bảo thạch sáng long lánh.

Tiêu Đặc thấy nàng nhu thuận như vậy, suy nghĩ trong lòng liền trống rỗng, dập dờn phát ra trận trận nhu tình.

A Nghiên cúi đầu, tiểu cô nương thủy linh mềm mại như vậy, còn hơi cúi đầu đỏ mặt ngồi ở bên cạnh hắn... A Nghiên nhu thuận đáng yêu như vậy, khiến hắn nhớ tới cái đã thấy trên tị hòa đồ, trên đó, một nam một nữ, hắn và A Nghiên...

Hô hấp cứng lại, Tiêu Đặc cả người nóng lên, cơ hồ không có cách nào tự chủ, cánh tay hữu lực duỗi ra, ôm nàng vào trong ngực.

A Nghiên giãy giụa vài cái, muốn đẩy hắn ra, nhưng Tiêu Đặc dùng khí lực lớn, bá đạo gắt gao ôm mình, căn bản là đẩy không ra, nhất thời lại nghĩ tới vị Sài đại quân gia âm hiểm giả dối bên ngoài kia, đành phải nhịn xuống.

“A Nghiên...” Hắn thanh âm khàn khàn hấp tấp, cúi đầu xuống, hôn tóc nàng một chút.

”Ta còn muốn ăn, có thể chứ?” trong giọng hắn khó có lúc dẫn theo một chút cầu xin, thật giống như thực đói bụng.

”com gạo tẻ sao? Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.” Tuy rằng tất cả đều là com thừa.

”Ta không muốn ăn com, ta muốn ăn ngươi...” Tiêu Đặc còn nhớ hôm qua thưởng thức tư vị ngọt ngào trong mưa kia.

”Gia, ngươi ăn ta thôi, không còn người nấu com cho ngươi...” A Nghiên ở trong lòng hắn thật cẩn thận cân nhắc.

Tiêu Đặc chỉ cho là A Nghiên đang đùa, hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, thấy môi nhỏ hồng nhuận kiều diễm giống như anh đào hơi hơi cong, trong đôi mắt cũng có chút không vui, cho thấy là mất hứng.

”Vậy sẽ không ăn.” Hắn phát hiện nàng mất hứng, vội dỗ nàng như vậy.

”Ngươi buông ta ra.” A Nghiên nhân cơ hội ngắn gọn cầu xin trọng điểm.

”Không buông!” Đây là điểm mấu chốt của Tiêu Đặc.

A Nghiên không thể làm gì, mất hứng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Nhưng Tiêu Đặc lại như không thấy, ánh mắt hắn dừng ở trên cổ A Nghiên đeo hồ lô ngọc.

Hắn thấp giọng hỏi: “hồ lô ngọc này, ngươi phải vĩnh viễn đeo trên người.”

”Vì sao?” A Nghiên theo bản năng hỏi như vậy, nhưng chuyện cũ vốn nên quên liền bay vào đầu, tâm nàng đột nhiên buộc chặt.

Trạm vương kia a, cũng từng nói với nàng một câu như vậy...

tay Tiêu Đặc thon dài cầm hồ lô ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve, con ngươi tối tăm nổi lên một tia hoài niệm.

“hồ lô ngọc này là nương ta lưu lại, nói là có thể bảo hộ ta cả đời bình bình an an.”

“Quan trọng như vậy?” A Nghiên thật sự không nghĩ tới cái hồ lô ngọc này trọng yếu như vậy, có chút thụ sủng nhược kinh, lại có chút sợ hãi, nàng vội muốn tháo xuống.

“Đã là nương ngươi để lại cho ngươi, ngươi vẫn tự mình đeo đi, ta không cần — “

“Không được tháo xuống!” Giọng Tiêu Đặc ám ám trầm thấp ra lệnh như vậy.

Dù giọng hần kỳ thật vẫn mang theo vài phần ôn nhu động tình, nhưng là đến cùng là ngữ khí mệnh lệnh, hần quen ra lệnh, cho nên A Nghiên vừa nghe như thế, nhất thời có chút bị dọa.

“Được.. Ta không tháo xuống...” Nàng thật cẩn thận xem xét hần.

Bỗng nhiên cảm thấy hần tựa như một lão hồ bất định khó nắm bắt, nói không chừng ngay sau đó liền xé xác mình ra ăn.

“Ta đeo cho ngươi, bất luận kẻ nào cũng không thể tháo xuống, bao gồm chính ngươi.” Tiêu Đặc nghĩ nghĩ, lại bổ sung như vậy.

Trong thanh âm thật sự là tràn đầy bá đạo.

“Được rồi...” A Nghiên tim gan đều đang run.

Ngươi cho là giả làm bộ dáng lão hồ ôn nhu, nó sẽ không còn là lão hồ sao? Sai lầm rồi, lão hồ cả đời là lão hồ! Lão hồ sẽ ăn thịt người, sẽ hại tính mạng nàng!

Tiêu Đặc vẫn chưa từng phát hiện tâm tư A Nghiên, hần nhìn chăm chăm cái hồ lô ngọc kia, nhớ tới một ít chuyện cũ, trầm mặc nửa ngày, lại nhìn A Nghiên, trong mắt càng phát ra ôn nhu.

“A Nghiên, ngươi và nương ta bộ dạng rất giống nhau, quả thực là giống nhau như đúc, ngươi làm đồ ăn, cũng giống bà, ăn rất ngon, đều cùng một hương vị.”

“Ta rất giống nương ngươi, giống nhau như đúc?” A Nghiên kinh ngạc cực kỳ.

“Đúng vậy.”

“Ta làm đồ ăn cũng cùng hương vị?” A Nghiên quả thực không thể tin được.

“Đúng.”

Này... Này... Cảm thấy hần không phải phát xuân, mà là nhớ nương? Vấn đề là có thể như vậy sao? !

Nàng khiếp sợ rồi, bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề:

“nương ngươi thực xấu?”

Tiêu Đặc vừa nghe, tự nhiên là không vui:

“Ngươi làm sao có thể nói như vậy? Nương ta đương nhiên dung mạo như thiên tiên.”

“Nhưng, nhưng, nhưng mà... Ngươi không phải nói ta xấu sao...”

“Ta nói ngươi xấu sao?” Tiêu Đặc nhú mày, thề thốt phủ nhận.

“Ngươi nói thế mà.” A Nghiên đánh bạo nhắc nhở hần: “Lúc đó ta nói ta xấu như thế nào, như thế nào, ngươi nói là ta biết tự mình hiểu lấy, còn nói ngươi thấy ta bộ dạng rất xấu, còn giống tiểu hài tử chưa lớn, nói đến cùng nam nhân nào không có mắt, muốn cưới ta!”

Tiêu Đặc vừa nghe, nhú mày, sắc mặt càng cực kỳ khó coi.

Hần trầm mặc một hồi lâu, mới ần ần nói: “Ta nói lời này sao? Sao ta không nhớ rõ? Có lẽ lúc đó ngươi quả thật rất xấu, hiện giờ đã trở nên đẹp mắt.”

A Nghiên thế này không còn lời nào để nói, hần cũng thật biết già mồm át lẽ phải a!

“Được rồi...”

Tiêu Đặc cúi đầu nhìn chăm chăm A Nghiên, càng nhìn càng cảm thấy đôi mắt hết sức linh động mê người, thế gian này làm sao có thể có vật nhỏ như vậy, làm cho người ta liếc mắt một cái liền hận không thể ôm ấp trong lòng đâu?

Hắn không khỏi nhớ tới tình cảnh trong tị hỏa đồ, trên mặt không khỏi phỉếm hồng.

“A Nghiên, ta vừa rồi là muốn nói cho ngươi...” Hắn lại nghiêng răng có chút khó có thể nói.

”Ân?”A Nghiên ngửa mặt, chờ hắn nói tiếp.

Tiêu Đạc thấy A Nghiên ngẩng cằm nhỏ, đường cong lưng linh, trong lòng càng rung động, thanh âm đã trở nên khàn khàn.

”Ta, ta nghĩ tới, ta hôm nay cho ngươi thông khoái!” Trong mắt hắn nổi lên ôn nhu khác thường làm cho người ta khó có thể hiểu, hơi hơi nhếch môi, rốt cục nói từng chữ từng chữ như vậy.

”A? !”A Nghiên sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Ngay sau đó, Tiêu Đạc trực tiếp ôm nàng lên.

”A ——”A Nghiên hoảng sợ thét chói tai.

Tiêu Đạc cứ như vậy ôm A Nghiên trực tiếp đi tới giường, sau đó xoay người một cái, đem nàng gất gao áp ở dưới thân.

“A Nghiên, ngươi đừng sợ.” Tiêu Đạc thấy A Nghiên phía dưới kinh hoàng bất định, ôn nhu an ủi.

”Buông ta ra buông ta ra!”A Nghiên rơi nước mắt, nàng không nghĩ tới Tiêu Đạc thật muốn cho nàng một lần thông khoái thể này!

Một khắc trước còn ôm người ta nói lời nhỏ nhẹ ôn nhu, nháy mắt sau đã muốn mài đao soàn soạt mổ lợn sao? !

”Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ nhẹ chút. Có trong sách...” Tiêu Đạc cho rằng A Nghiên sợ hãi, vội ôm chặt nàng, thấp giọng an ủi nói.

”Không cần! Tha mạng a!” Cái gì mà nhẹ chút, đều phải chết a! thật sự phải chết, nàng tình nguyện làm cho thống khoái !

Về phần sách cái gì không phải sách cái gì, nàng hoàn toàn nghe không vào!

“A Nghiên, là ngươi nói a, không phải ngươi muốn sao?” trên khuôn mặt Tiêu Đạc tuần mỷ có một tia nghi hoặc. Bất quá giờ này khắc này A Nghiên quần áo hỗn độn, cổ áo ở nàng vì gãy dựa bụng lỏng mở ra, lộ ra một mảnh cổ trắng nõn sinh động, làm cho Tiêu Đạc càng nhìn càng không thể kiềm chế.

”Ta xem xong quyển sách kia, mỗi một kiểu đều đã học xong.” Tiêu Đạc ôn nhu an ủi A Nghiên, cũng bắt đầu nói ra bản lĩnh mình vừa mới lĩnh ngộ (?!).

Nói xong, hắn cúi đầu xuống.

thân thể kiên cường mà tràn ngập lực đạo cứ như vậy áp trên thân thể A Nghiên bé bỏng.

Sợ chết, sợ đau khiến sống lưng A Nghiên đều bắt đầu rét run, nàng run rẩy, kinh hoàng nhìn Tiêu Đạc.

”Không cần, không cần, ta không cần!”

Nói đến đây, nàng theo bản năng nâng tay lên đẩy lung tung, cứ như vậy chẳng ngờ tát một cái lên mặt Tiêu Đạc.

”Phách” một tiếng, rất vang dội.

Tác giả có chuyện muốn nói: Ngược Cửu gia, suốt đời!

@all: đề nghị mọi người tíu tít bình tĩnh, chờ đợi là hạnh phúc. Ta cũng sốt ruột lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cam Kết Yêu Đường Của Cửu Gia

Một cái tát tai cứ như vậy vang dội đánh lên khuôn mặt Tiêu Đạc vốn tuần mỷ đến không có khuyết điểm, nhất thời, trên mặt tôn quý cao ngạo hiện ra một dấu tay hồng hồng.

lửa nóng cả người Tiêu Đạc nhất thời như bị người ta đổ cho một chậu nước đá từ đầu đến chân, cả người đông cứng tại chỗ.

mặt hắn nghiêm lại bao phủ một tầng sắc thái tối tăm, lửa nóng trong mắt hẹp dài dần dần tán đi, thay bằng âm u nghiêm lạnh làm cho người ta không rét mà run.

”Ngươi —— đến cùng là có ý tứ gì?” Hắn nheo con ngươi lại, hàm răng nguy hiểm hơi nghiến, nói thông thả mà lạnh như băng.

A Nghiên thật vất vả thoát khỏi hắn, chật vật đến cực điểm đi tới đầu giường, ôm một cái gối đầu trong tay.

Nếu hắn còn dám ăn mình, mình sẽ lấy gối đầu làm vũ khí, liều mạng cùng hắn!

”Ngươi cũng dám đánh ta, thật sự là quá to gan?” môi mông phun ra lời trào phúng lạnh như băng, nghe vào tai A Nghiên, là cười nhạo khinh miệt, là dùng mắt khinh thị từ trên cao khinh thường nhìn xuống.

Nhất thời dường như về lại đời thứ nhất, hoàng tử cao quý kia đứng khoanh tay ở phía đông sát khí đằng đằng giữa ngự lâm quân, hắn bên môi nhẹ nhàng phun ra một chữ, đủ để cho nàng lâm vào vực sâu thống khổ.

Lúc hắn nheo con ngươi lại, trong mắt chiếu ra hàn quang dọa người. A Nghiên nhìn trong mắt, càng thấy nhiều cười nhạo, luôn nhớ lại ác sói trong đêm đen nơi thâm sơn, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm ngươi, vận sức chờ phát động, dường như tùy thời đều có thể tiến lên xé ngươi thành mảnh nhỏ.

A Nghiên gắt gao ôm gối, răng không ngừng được gõ lập cập, nàng lạnh run cả người, bà vai tinh tế suy nhược không ngừng được run rẩy.

A Nghiên dè dặt nhìn ác sói bấy đời trước mắt này, nhút nhát hỏi: “Ngươi, ngươi muốn giết ta sao?”

Vốn trong lòng Tiêu Đặc tràn ngập phần nộ cùng không hiểu, phải biết rằng thân phận của hắn tôn quý thế nào, từ nhỏ đã được bao người nâng niu trong lòng bàn tay, đừng nói đánh, chỉ quát lớn một câu cũng chưa từng có.

Cho dù sau khi mẫu hậu hắn qua đời, hắn làm việc hoang đường quỷ dị, phụ hoàng hắn cũng chỉ yên lặng bao dung hắn.

Nhưng nay, hắn thế nhưng bị một tiểu nha đầu đánh?

một khắc như vậy, hắn cơ hồ muốn hung hăng xé nát tiểu nha đầu này, nhìn xem tim gan nàng đến cùng là đỏ hay đen.

Bất quá giờ này khắc này, thấy tiểu nha đầu này sợ tới mức bộ dáng cơ hồ là đứng cũng không nổi, tức giận tràn đầy trong lòng hắn thế nhưng tiêu tán đi.

Thật giống như sương mù dày đặc tràn ngập, tan đi một chút, tan chậm, nhưng đúng là bớt dần, làm cho hắn có thể không chế được mình không tới nắm chặt cổ nàng, dù hắn đã nắm chặt ngón tay đến lộ ra xương trắng, phát ra tiếng răng rắc răng rắc.

”Ngươi đến cùng đang sợ cái gì?” Hắn nghiến răng nghiến lợi, thanh âm tràn ngập thất bại cùng bất đắc dĩ.

A Nghiên thật cẩn thận nhìn hắn, đã thấy con ngươi kia hẹp dài tối tăm đúng là đen tối mà bất đắc dĩ, môi mông gắt gao mím, dường như mím lộ ra một chút quật cường ủy khuất, là tiểu hài tử không có cách nào, chỉ có thể ỉn nhẫn, ủy khuất xuống.

”Ta...” A Nghiên muốn nói, nhưng mà thân thể vẫn không có cách nào ức chế, cả người phát run.

Nàng đã chết bảy lần, ngay cả mỗi một lần dù cho chẳng phải là nam nhân này giết, nhưng là trải qua nhiều đời như thế, đã đến mức nhìn thấy hắn là thấy cái chết kinh sợ.

”Nói.” thanh âm quật cường cố chấp, mang theo bá đạo không cho cự tuyệt, hắn nhũu chặt mày đẹp, cứ như vậy yên lặng nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt chấp nhất tràn ngập cảm giác cường bức, bất nàng muốn nàng nói ra nguyên do.

”Ta sợ chết...” A Nghiên khiếp nhút nhát nói giống như gà con mới ló đầu ra từ chuồng gà.

”Chết?” Tiêu Đặc nghe thế, mày chau thêm, nhìn chằm chằm tìm tòi nghiên cứu A Nghiên con ngươi chứa lệ quang: “Ai muốn giết ngươi?”

”Ta không biết, nhưng ta sợ ta sẽ chết ở chỗ này, có lẽ ta sẽ chết rất nhanh.”

Nghĩ tới cái này, thật sự có chút uể oải, A Nghiên vô tội cúi đầu, trong con ngươi trong suốt dâng lên hoảng hốt.

đáp án này thật sự là ra ngoài dự kiến của Tiêu Đặc, hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm về mặt A Nghiên bị sợ hãi không biết làm sao, tim thật giống như bị người ta cầm đao cùn nghiền xuống thông thả mà tàn nhẫn, đau tan lòng nát dạ, một đao đi xuống, mang theo máu thịt.

giờ khắc này tim cơ hồ đã đình trệ đập, hô hấp trở nên gian nan dị thường, yết hầu dật dật.

bộ dáng nàng thực yếu ớt, thực khiếp đảm, nàng cần mình bảo hộ.

Tiêu Đặc hơi ngửa cằm, thông thả mà cứng ngắc buông lỏng mười ngón tay cơ hồ mất đi tri giác, hắn thở sâu, nắm tay, lại buông ra, lại nắm chặt, như thế vài lần sau, mới gian nan mà ngao mạn mở miệng: “A Nghiên, nếu có người dám động vào ngươi một chút, ta nhất định sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn.”

Lúc hắn nói ra lời này, thanh âm khàn khàn trầm định.

A Nghiên chột ngắc đầu, không dám tin nhìn Tiêu Đặc.

Nam tử tuần mỹ lúc này lộ ra kiều căng, con ngươi dài nhỏ lóe ra ánh sáng lạnh tối tăm.

Tiêu Đặc tự nhiên đem tất cả về mặt A Nghiên nhìn vào mắt, hắn nhấc môi mỏng, phát ra một âm thanh tựa tiếu phi tiếu, lúc này nói giọng khàn khàn: “Thế nào, ngươi không tin ta?”

A Nghiên rũ mắt xuống, nửa ngày chưa nói chuyện.

Nhưng vào lúc này, nàng nhớ tới thuốc bị hạ độc, nhớ tới Sài đại quân gia, cũng nhớ tới Hàn Đại Bạch đang xa lạ với mình.

Có một việc, trong lòng nàng kỳ thật rất rõ ràng.

Đã chết bảy lần, bảy lần này, đôi khi đem cái chết oán trách lên người Tiêu Đặc đều là giận chó đánh mèo.

Nhưng lúc hắn không xuất hiện mình sống rất tốt, hắn vừa xuất hiện mình sẽ chết a!

Nàng cũng từng nghĩ, vì sao hắn vừa xuất hiện, mình liền dễ chết đâu? Nhưng mà lại nghĩ không ra cái nguyên do, trải qua bảy đời, các bị chết các kiểu, đa dạng chồng chất không giống nhau, nàng nhất thời không có cách nào tìm nhân quả.

Bất quá, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, kỳ thật nàng hắn là biết làm thế nào không phải sao?

Có cái gì so với sống sót càng quan trọng hơn đây?

Chẳng sợ cuối cùng nàng vẫn phải chết, nhưng lúc không chết, luôn nên nỗ lực giãy dụa để khỏi chết a!

Vì thế trầm mặc hồi lâu, nàng rốt cục hơi cúi đầu, nhỏ giọng lầu bầu nói: “Ngươi nói thật dễ nghe, bất quá là muốn túm ta lên giường khi dễ ta thôi!”

Bất luận kẻ nào cũng có thể nghe ra lúc nàng nói như vậy, mang theo vẻ tiếu cô nương làm nũng.

tiếu cô nương mười bốn mười lăm, thanh âm rất mềm mại, cúi đầu đỏ mặt đứng tại chỗ, dường như măng mới đâm chồi, mềm đến mức hơi dùng sức đã làm ra một cái dấu.

Tiêu Đặc bỗng chốc nhớ tới tình cảnh mình vừa mới đè chặt nàng, khuôn mặt tuần mỹ bỗng đỏ lên.

Thần sắc kiều căng dần biến mất, lãnh khí cũng tan đi, thay vào đó là một tia kỳ quái không dễ phát hiện.

“Ta ——” hắn yết hầu dật dật, gian nan nói: “Ta nghĩ là ngươi muốn đâu.”

A Nghiên nghe đáp án như thế, cũng hơi kinh ngạc, nàng nghi hoặc nhìn hắn, xuyên ua lông mi thon dài cẩn thận quan sát hắn, thấy hắn phảng phất như nam hài tử ngưng ngưng vừa mới rơi vào lưới tình, trái tim bỗng nhiên bị cái gì chạm vào một chút.

Nay tình thế nghĩ, có lẽ là nàng đem sự tình nghĩ thành phức tạp.

Tiêu Đặc thật sự không đáng sợ đến như nàng nghĩ, rất nhiều chuyện ngược lại là liên lụy từ chuyện cũ của mình trong trí nhớ, hiểu lầm ý tứ của hắn?

Nàng rũ mắt, cắn cắn môi, liền có một chủ ý.

Hắn đến cùng ý tưởng ra sao, luôn phải làm cho mình bạch.

Vì thế nàng càng thả mềm thanh âm, thấp giọng nói: “Ta không nghĩ cùng ngươi như thế.”

“Ngươi không thích ta?” Tiêu Đặc nghe thấy lời ấy, ánh mắt đột nhiên biến, cứ như vậy nhìn chằm chằm nàng.

“Ta không nói không thích ngươi.”

“Ngươi thích ta?”

“Ta... Ta cũng không biết...” A Nghiên quyết định áp dụng thái độ không chủ động, không cự tuyệt, không phụ trách.

“Ngươi đến cùng là có ý tứ gì?” Tiêu Đặc ngược bị đè nén, giọng nói cũng lộ ra phiền chán khó có thể giải quyết, hắn thật không nghĩ tới nói chuyện cùng cô nương lại mệt như thế.

“Ta sợ hãi, ta sợ chết.” A Nghiên thấy hắn nhú chặt mày, chậm rãi nói ra ý nghĩ trong lòng.

”Ta vừa mới nói xong.” Giờ này khắc này trong lòng Tiêu Đặc nổi lên cảm giác vô lực nồng đậm, hẳn cho tới bây giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói ra, không ai dám không nghe, thế nào đến nàng đây, hẳn nói cũng vô ích đâu? Nàng dĩ nhiên là một câu cũng không nghe vào?

”Ngươi nói gì đó sao? Ta vừa rồi không nghe rõ.” A Nghiên nháy nháy mắt, vẻ mặt giả vờ mờ mịt không biết.

Tiêu Đặc không thể làm gì, tay nắm cánh tay nàng, nhũn mảy đẹp, trịnh trọng nói:

”Ta vừa rồi nói, ngươi không phải sợ, chuyện gì cũng không phải sợ. Có ta ở đây bên cạnh ngươi, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi. Nếu có người dám động vào ngươi một chút, ta nhất định sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn.”

Tiêu Đặc móc tim móc gan, hận không thể hiện tại có người gây bất lợi cho A Nghiên, hẳn vừa vắn một chương chụp chết đối phương thể hiện một mảnh tâm tư hết sức chân thành của mình.

A Nghiên nghiêng đầu đánh giá Tiêu Đặc.

con ngươi hẳn xưa nay lạnh như băng lại có lửa nóng, cứ như vậy yên lặng nhìn mình, bên trong mơ hồ có một tia không yên cùng chờ mong, dường như đang chờ đợi mình phán quyết.

A Nghiên rũ mắt xuống, trên mặt bình tĩnh, bất quá trong lòng lại kinh hoàng không dứt.

Hắn... Chẳng lẽ thật sự có ý với mình, tâm tư đơn thuần muốn bảo hộ mình?

Chuyện tốt tới quá dễ dàng, trái tim mừng như điên nảy lên, nàng dường như ở đối diện với rai vạt không lồ.

Hắn nói dễ nghe như vậy, giống như sẽ với mình nói gì nghe nấy, như vậy nếu mình muốn hắn trực tiếp giết Sài đại quân gia, hẳn sẽ thế nào?

Đề Sài đại quân gia bị giết, chính mình cũng giải trừ một uy hiếp.

cả trái tim A Nghiên đập mạnh không dứt.

Kỳ thật nhiều đời như vậy, mỗi một lần chỉ cần nam nhân này xuất hiện trong sinh mệnh mình, mình rất nhanh sẽ chết. Nàng chỉ biết là phải chạy phải trốn, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, có lẽ trong một lúc thích hợp, nàng trái lại có thể tiếp cận hắn, nắm hắn trong tay!

Tôn Tử binh pháp kể thứ ba mươi là đảo khách thành chủ, kể thứ ba mươi mốt là mỹ nhân kế...

Đảo khách thành chủ, mỹ nhân kế, đảo khách thành chủ, mỹ nhân kế...

Tiêu Đặc thật cẩn thận xem sắc mặt A Nghiên, thấy nàng cắn môi mi tâm rối rắm tại chỗ, không biết đang nghĩ cái gì, suy nghĩ trong lòng càng nộ nóng phen muộn.

Hắn cũng không dám nói gì nữa, sợ dọa đến nàng, cũng không dám buông nàng, sợ nàng giống cây xấu hổ lùi về.

Cho nên hắn cũng chỉ đành chịu ghen.

Muốn biết nàng nghĩ như thế nào, hận không thể ôm lấy nàng, lại chỉ có thể ghen như vậy.

Tiêu Đặc sống đến hai mươi ba tuổi, còn không biết rằng chờ đợi đáp án của một tiểu cô nương lại có thể lâu như thế.

Thời gian dường như tạm ngừng, trong mắt hắn không còn hết thấy chung quanh.

Hắn gian nan mấp máy đôi môi khô ráp, con ngươi nóng bỏng vẫn như cũ khóa chặt nàng không tha: “Ngươi... Ngươi...”

Đến cùng là nghĩ như thế nào đây...

Hắn một câu này, dường như thổi vào núi một luồng gió xuân, gió xuân tuy nhẹ, từng đợt từng đợt, che chở khắp nơi, khiến cho rét cục mầm dừng khí cũng nổi lên, chọc thủng lớp đất áp bức phía trên.

ý niệm kia xuất hiện nửa ngày, cứ như vậy từ dưới đất chui ra.

”Cứu gia, ngươi thực sẽ bảo hộ ta sao?” A Nghiên ngược mắt, trong mắt hắc bạch phân minh là nghiêm cẩn trước nay chưa có.

”Sẽ.” Tiêu Đặc chỉ có một chữ, nhưng ngắn gọn hữu lực.

”Nếu ta sợ hãi ai, ngươi sẽ giúp ta sao?” A Nghiên được một tác lại muốn tiến một thước hỏi như vậy.

”Ngươi nhìn không vừa mắt, ta hết thấy cũng nhìn không vừa mắt.” Tiêu Đặc đưa tay nắm lấy nàng, thanh âm mềm nhẹ mà kiên định nói như vậy.

”Kia nếu ta thích cái gì đâu?” A Nghiên có mũi mặt, được một tác lại muốn tiến một thước.

”Nếu ngươi thích, vô luận là cái gì, ta đều sẽ cho ngươi a.” Tiêu Đạc theo bản năng thốt ra.

Tuy rằng đó là đáp án không kịp nghĩ, nhưng hắn vừa nói ra miệng, trái tim căng chặt, hiểu ra lời vừa rồi liền cảm thấy suy nghĩ trong lòng nổi lên mềm mại cùng chua xót khác thường.

Hắn yết hầu động đậy, hơi nhếch môi, yên lặng nhìn con ngươi A Nghiên hắc bạch phân minh.

trong con ngươi kia, mang theo ý tứ hàm xúc thăm dò, giống như một con chim nhỏ phá vỏ trứng mà ra, từ trong ổ lần đầu tiên xù lông thăm dò, nhút nhát đánh giá trời xanh mây trắng ánh dương quang chiếu khắp thế gian.

Bỗng chốc, ngực hắn đau đớn, hận không thể vươn cánh tay, bảo hộ cả người nàng, tránh cho nàng phải chịu một chút kinh hách.

”Cái gì cũng có thể...” Hắn thanh âm khàn khàn hàm hồ, cổ họng lẫn lộn ní non.

A Nghiên rũ mắt xuống, chậm rì rì đưa ra yêu cầu:

”Ta nghĩ muốn Phi Thiên, có thể chứ?”

Nàng nhỏ giọng nói như vậy.

”Có thể!” Tiêu Đạc không cần nghĩ ngợi đáp.

Đáp án này trong dự liệu, lại cũng ngoài dự liệu, A Nghiên cắn môi dưới.

Hắn nói cái gì cũng có thể cho nàng, đương nhiên Phi Thiên cũng có thể.

Nhưng Phi Thiên, thoát nhìn là như hình với bóng cùng hắn.

Hắn thể nhưng bỏ được?

Tiêu Đạc xem bộ dáng nàng dường như không tin, bỗng chốc nóng nảy, vội nói: “Ngươi thích Phi Thiên, ta liền tặng cho ngươi, về sau nó chính là của ngươi.”

Tiếng nói vừa dứt, chợt nghe thấy một tiếng gào thét.

Mồ chim ưng gọi là Phi Thiên cúi đầu, phát ra tiếng kêu uể oải.

Trước đây, chủ nhân nó nhất định sẽ ngược mắt nhìn nó một cái, sau đó vươn tay, sờ sờ cổ nó, đáng tiếc hiện tại, chủ nhân nó cũng không thèm liếc mắt xem nó một cái.

”Ngươi còn muốn gì?” Tiêu Đạc hận A Nghiên không thể muốn sao trên trời.

”Không cần, chỉ con ưng kia.” A Nghiên vừa nói như vậy, vừa vụng trộm xem xét con ưng kia.

Phi Thiên tròn tròn đôi mắt ưng, lập tức lao vào nàng hung thần ác sát thị uy.

”Nó giống như không thích ta.” A Nghiên thanh âm hết sức sa sút: “Thế ta cũng không cần.”

”Không được, ngươi phải cần.” Tiêu Đạc vừa nói, vừa nhíu mày nhìn về phía Phi Thiên.

Ánh mắt lạnh như băng, Phi Thiên bỗng chốc ngốc tại chỗ.

”Phi Thiên, về sau A Nghiên chính là chủ nhân của ngươi, không cho ngươi hung dữ với nàng, phải nghe lời nàng, nếu như nàng có nửa điểm bất mãn với ngươi, ta liền trực tiếp nhốt hết lông, cho ngươi vào trong nôi làm canh chim ưng.”

uy hiếp tàn nhẫn xuất từ miệng chủ nhân, Phi Thiên sợ tới mức vội rút cái cổ vào đám lông chim.

”Tới đây.” Tiêu Đạc lại thật sự ra lệnh.

Phi Thiên vỗ vỗ cánh, phát đuôi đuôi, do do dự dự, rốt cục chậm rêu rôi đậu xuống đầu vai Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc tóm cánh nó một phen: “A Nghiên, cho ngươi, muốn nướng thì nướng, muốn nấu thì nấu.”

Lúc lời này nói ra, Phi Thiên nóng nảy, cánh mạnh mẽ đập có lực, móng vuốt cũng cào lung tung.

Một lần không để ý, cánh Phi Thiên chụp vào đầu A Nghiên, tóm lấy tóc A Nghiên.

”A —— đau!” A Nghiên mấy sợi tóc bị cứng rần kéo mạnh, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

Tiêu Đạc vừa thấy thế, sắc mặt thay đổi, kéo Phi Thiên, một phen ấn xuống đất, vội vàng tới xem xét thương thế A Nghiên.

“A Nghiên, rất đau sao?” Tiêu Đạc về mặt thân thiết.

A Nghiên ủy khuất nhìn Phi Thiên bí ấn xuống đất vỗ vỗ cánh, về mặt hoảng sợ.

”Ta không sao, chỉ là đứt một lọn tóc, có một chút đau.”

Tìm Tiêu Đạc vô cùng đau đớn, ôm lấy A Nghiên an ủi:

”Ngươi đừng sợ, không có việc gì, chính là mấy sợi.”

”Àn, mấy sợi tóc không có gì, chính là có chút đau thôi...” A Nghiên tâm nhãn xấu xa, cố ý nói như vậy.

Nghe như thế, Tiêu Đạc nắm mấy sợi tóc, ngược mắt nhìn lên Phi Thiên.

Phi Thiên đang đáng thương hề hề rũ cánh.

Tiêu Đạc sắc mặt khó coi đi tới, giọng nói lãnh liệt: “Phi Thiên, đến lời ta nói ngươi cũng không nghe sao?”

Phi Thiên thấp giọng gào thét, ủy khuất đến cực điểm.

”Gia pháp xử trí!” Tiêu Đạc không lưu tình hạ lệnh như vậy.

Lời này vừa ra, trong ánh mắt Phi Thiên tròn tròn đều là hoảng sợ.

Gia pháp?

trong phủ bọn họ, gia pháp gì dùng để quản một con ưng này?

A Nghiên trong lòng buồn bực, bất quá lúc này cũng không hỏi, lại thấy Mạnh Hán lên tiếng trả lời vào phòng.

”Cứu gia.” Mạnh Hán quỳ một gối xuống.

”Đem con ưng này lôi ra ngoài, ra sức đánh một trăm roi.” Tiêu Đạc lời nói tràn ngập nguy hiểm.

”Vâng!”

ra sức đánh một trăm roi? A Nghiên càng buồn bực, đánh một trăm đại bản sao? Kia không phải muốn chim ưng biến thành nhân bánh?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: A Nghiên Cáo Mượn Oai Hùm

A Nghiên không nghĩ tới, cái gọi là ra sức đánh một trăm roi là cầm chổi lông gà đánh mạnh một trăm cái.

Phụ trách chấp hình là Mạnh Hán.

Hắn khí lực cũng không lớn, cho thấy là xuất phát từ tình thương bằng hữu đồng bào, cố ý xuống tay lưu tình. Bất quá dù lưu tình, một trăm chổi lông gà đánh xuống, cũng đủ đem một con ưng đáng thương tra tấn chết đi sống lại.

Đội chấp hình xong, Phi Thiên đáng thương đã không còn hình ưng, lông chim là tả, vết thương chồng chất, cánh vỗ hữu khí vô lực, đôi mắt ưng từng âm vụ cũng không còn thần thái, trong cổ còn phát ra tiếng khanh khách ủy khuất.

A Nghiên đi đến trước mặt Phi Thiên, thân thủ sờ sờ đầu Phi Thiên ngốc.

Phi Thiên quật cường quay đầu đi, không cho nàng sờ.

”Ta là chủ nhân của ngươi, ngươi không vui sao?” A Nghiên bắt đầu khi dễ Phi Thiên.

Nhớ ngày đó, thế nào là chim ưng cáo mượn oai hùm mà tới? thế nào là chim ưng trợ Trụ vi ngược mà tới? thế nào là chim ưng cố làm ra vẻ mà tới?

Phi Thiên càng không quay đầu, không nhìn A Nghiên.

Nếu nó có thể nói, nhất định là sẽ cho A Nghiên một tiếng “Hừ” khinh thường.

”Ngươi hóa ra rất có cốt khí, không muốn nhận ta làm chủ nhân, có thể a, ta hiện tại đi nói cho Cửu gia.” A Nghiên cười một cái, xoay người muốn đi.

Phi Thiên nghe hai chữ “Cửu gia”, nhất thời sợ tới mức run run, vung cánh “Vèo” một tiếng bay đến trước mặt A Nghiên.

A Nghiên lạnh nhạt cúi đầu nhìn, ngửa mặt đắc ý cười: “Thế nào, sợ?”

Phi Thiên cúi đầu, móng ưng trên mặt đất cào lại cào, giống con gà mái già đang kiếm ăn.

”Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, bây giờ ngươi có hai lựa chọn. Hoặc là về sau nghe lời ta, nhận ta làm chủ nhân của ngươi. Hoặc là ta đi tìm Cửu gia, bảo hắn nhận lại ngươi.”

Phi Thiên nghe thế, ngửa cổ, đôi mắt ưng sáng ngời.

A Nghiên nở nụ cười, tàn nhẫn nói: “Đương nhiên, ta sẽ nói cho hắn, ngươi con ưng này căn bản không nghe lời ta, ta không dạy nổi, để hắn tự giữ đi.”

Phi Thiên nhất thời cúi thấp đầu.

A Nghiên ung dung cúi đầu nhìn: “Ngươi phải nghĩ rõ ràng a.”

Phi Thiên rồi rảo cào tìm thức ăn.

”Ngươi đường đường là một con chim ưng, chút quyết đoán ấy cũng không xong, vậy ta đi trước, ngươi từ từ nghĩ.” A Nghiên nhấc chân, làm bộ muốn đi.

”Khanh khách...” Phi Thiên thấp giọng kêu, trong con mắt nhỏ tràn ngập kinh hoàng cùng cầu xin.

A Nghiên tiếp tục cất bước đi về phía trước.

”Khanh khách !” Phi Thiên vỗ cánh, bay đến trước mặt A Nghiên.

A Nghiên vươn tay ra: “Ngươi nếu về sau nghe lời ta, vậy đậu lên tay ta. Nếu ngươi vẫn cảm thấy ủy khuất, không thích ta, chán ghét ta, cũng không cần đậu xuống.”

Phi Thiên quạt cường ở không trung xoay vài vòng, cuối cùng rốt cục cúi đầu, thu cánh, thông thả đậu xuống tay A Nghiên.

Con ưng này so với chim ưng bình thường to lớn hơn nhiều, nay đậu trên tay A Nghiên, nặng trĩu, ước chừng hai cân rưỡi đầu, nàng suýt nữa giữ không nổi.

”Ngươi đã đậu xuống tay ta, vậy ngươi về sau là ưng của ta.”

”Khanh khách...” Chim ưng đã không biết nói gì, cúi đầu nhận mệnh kêu khanh khách với A Nghiên.

A Nghiên vươn tay kia ra, ôn nhu sờ đầu Phi Thiên, xem bộ dáng nó muốn trốn không được, nàng bỗng nở nụ cười.

”Không nghĩ tới ngươi là con ưng như vậy.” Xem con chim ưng này, nàng bỗng nhiên nhớ tới Tiêu Đạc, Tiêu Đạc kia có chút khẩu thị tâm phi, có chút đơn thuần.

Không nghĩ tới hắn là người như vậy a!

*****

Tạm thời thu phục Phi Thiên, báo thù ngày xưa ở bên hồ dọa nàng bị cảm mạo, nàng bắt đầu động đến Sài đại quân gia.

Sài đại quân gia là một người, không phải chim ưng. Dù ngày thường Tiêu Đạc đối với Sài đại quân gia không chút khách khí, hơi tí khiển trách, bất quá A Nghiên mơ hồ có thể cảm giác được, Sài đại quân gia trong phủ địa vị rất cao, chẳng phải một lần chăm ngời ly gián đơn giản là có thể giải quyết xong.

Nếu mình không mưu mà động, đến lúc đó là mình chết, không phải Sài đại quân gia.

Về phần mưu sự, cho tới bây giờ, A Nghiên cảm thấy chính mình không cần gì khác, chỉ cần nghĩ biện pháp bắt lấy tâm Tiêu Đạc thì tốt rồi.

Chỉ tiếc là nàng thật sự không rõ Tiêu Đạc nhìn trúng chính mình điểm nào, vừa mới bắt đầu hắn không phải rất ghét bỏ bộ dáng mình sao? Chẳng lẽ là vì đồ ăn mình làm?

Bắt lấy tâm một người nam nhân, phải bắt được dạ dày hần.

A Nghiên hơi trầm ngâm, vừa đúng nhớ tới, hai ngày trước thôn trang đưa vịt tới.

Lại phải nói tiếp cũng thật sự buồn cười, thôn trang kia lúc trước gửi gà tam hoàng tới, được Tiêu Đặc thích, thưởng cho trăm lượng bạc tuyết hoa, từ đây chủ thôn trang bắt đầu tính toán nên lấy lòng Tiêu Đặc như thế nào, cuối cùng nghĩ tới vịt năm nay cũng đang béo, sao không đưa tới mấy con thử xem?

Vì thế mấy con vịt béo tròn liền tới.

A Nghiên dẫn theo Phi Thiên, cô ý đến bụi cỏ bên cạnh phòng bếp nhìn mấy con vịt kia.

Đã thấy con vịt kia lông trắng như tuyết, có chút bóng loáng, trên chân màu vàng có chút đỏ, mỏ vẫn còn mềm, ức cũng tương đối béo mềm, lông trơn sáng bóng, trên mỏ cũng không có đốm.

A Nghiên nhìn một phen như vậy, không khỏi lẩm bẩm: “này lông sáng da trắng, màu sắc sáng loáng, mỏ cũng cực mềm, vừa nhìn là biết vịt non, nhất định là xương thịt non mềm, đun nước sôi, nhô lông, rồi nướng ăn, chắc rất ngon, ngoài ròn trong mềm, mùi thơm bốn phía, chắc hẳn Cửu gia nhất định thích...”

Vừa nói như vậy, trong lòng nàng không khỏi bắt đầu nghĩ vịt này đến cùng nên nướng như thế nào, phải dùng biện pháp đặc biệt gì, muốn thêm gia vị hiểm thấy gì, đến lúc đó nướng xong là mùi vị như thế nào như thế nào, khiến cho bao nhiêu người ăn đến nuốt cả đầu lưỡi. Còn Tiêu Đặc ăn thì lại phải làm như thế nào như thế nào mới vừa lòng, từ nay về sau càng thích mình, sủng ái mình, mặc cho mình cầu gì được nấy. Còn mình đâu, tự nhiên là từ nay về sau có thể điều vô dương oai, vĩnh viễn hắt hủi sai khiến, ở trong trạch viện cáo mượn oai hùm.

Về phần Sài đại quân gia cái gì, trực tiếp răng rắc răng rắc —— lại răng rắc!

Đang nghĩ tới đây, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu thê lương tuyệt vọng thảm thiết, ngay sau đó, con chim ưng bên cạnh kia phù phù một tiếng rơi xuống đất (???!!!).

Di, đây là như thế nào?

A Nghiên buồn bực đi qua, nhặt chim ưng lên.

“Thế nào lại ngã xuống?”

Phi Thiên nhắm mi mắt, thân thể nhỏ bé tuyệt vọng run run, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn A Nghiên.

“Người thế nào lại sợ thành như vậy? Đừng khóc, trước để ung nô (người hầu chuyên nuôi chim ưng) đem người trở về ăn một chút gì đi.”

Nghĩ tới về sau chim ưng là của mình, sủng vật của ai người ấy đau lòng, A Nghiên xem bộ dáng nó thật đáng thương, cũng có chút thương tiếc, lập tức sờ sờ đầu trọc của nó, thân thiết nói: “Trở về uống nhiều nước, ăn một chút, như vậy mới nhanh thêm chút thịt, nhìn người gây thành bộ dáng đáng thương này.”

Phi Thiên nghe thế, trong cổ họng phát ra một tiếng “Khanh khách”, trừng mắt, trực tiếp ngắt đi.

(PS: có ai giải thích hộ vì sao ko? Ai nói đúng có quà)

“không phải là bị bệnh đi? Hay là vừa rồi bị đánh choáng váng?” A Nghiên thấy nó té xỉu, cũng phát hoảng, nhìn chim ưng té xỉu nửa ngày, cũng nghĩ không ra nguyên do, cuối cùng cân nhắc, có phải nên báo Tiêu Đặc mời đại phu xem cho Phi Thiên hay không.

Nhất thời đã có nha hoàn đi báo cho ung nô, ung nô cuống quýt tới, xem xét một lúc, nói là cũng không đáng ngại, chính là hôn mê thôi.

Hôn mê thôi?

A Nghiên càng không hiểu, bắt quả ung nô nói không lo ngại, lập tức an tâm.

Thấy ung nô đưa chim ưng hôn mê rời đi, A Nghiên lúc này công việc lu bù lên, chọn một con vịt non nhất béo nhất, chuẩn bị làm vịt nướng.

Về con vịt này nướng thế nào, A Nghiên ước chừng biết hơn hai mươi cách nướng, bắt quả trong đó có một số cách A Nghiên không muốn dùng. Thí dụ như “vịt sống nướng minh hỏa ám vị” trong [thực trân lục], là đem vịt còn sống đặt trên lửa chậm rãi nướng, lại để cho con vịt đang đói khát khô ráp phía dưới uống nước canh gia vị, cách này nướng ra con vịt đương nhiên là vị ngon tươi mới. Đáng tiếc quá trình thật sự là quá mức tàn nhẫn, A Nghiên cũng từng tu tập qua kinh phạt, sau vài lần chuyển thể đầu thai cũng không cầu nệ giới luật thanh quy ngày xưa, tuy vậy tuyệt đối sẽ không sử dụng loại phương pháp nướng này.

Nghĩ lại vài loại biện pháp nướng vịt tương đối thông thường, A Nghiên cuối cùng vẫn quyết định dùng lò kín nướng vịt.

Nàng trước gọi tiểu nhị tới, dưới sự chỉ huy của nàng xây một cái lò. Lò này dùng gạch xanh xây thành, trên ba dưới bốn giữa bảy lớp, trong đó một mặt

tường xây thành cái cửa lò.

Lò xây xong, A Nghiên vừa lòng gật đầu: “Về sau có thể bảo thôn trang đưa nhiều vịt xuống, nuôi ở phía sau núi, mỗi ngày thích nướng mấy con thì nướng!”

cảm giác làm chủ nhà thật tốt!

“A Nghiên, đây là muốn làm cái gì?” Hà Tiểu Khởi đứng ở bên cạnh xem cái bếp mới xây xong này, mới lạ đánh giá.

Hắn chưa thấy qua loại lò kín này, tự nhiên cảm thấy kỳ quái.

“Đây là dùng để nướng vịt.” A Nghiên bận rộn đầu cũng không nâng, thuận miệng nói như vậy.

“Dùng cái này?” Hà Tiểu Khởi giật mình không nhỏ.

Bởi vì hiện nay biện pháp người ta dùng để nướng vịt, chỉ vài loại đơn giản, chưa từng có xây một cái bếp lò hình dáng kì quái như vậy.

“Đúng, đem con vịt này cho vào trong cái chụp bằng sắt trong lò, dùng thân cây cao lương để vào lò đốt bên trong, dùng than lửa bên trong đốt nóng vách lò từ từ nướng, như vậy nướng xong da vịt xốp giòn, màu đỏ thẫm, chất thịt so với các biện pháp hầm thường càng tươi mới.”

“Nhưng nếu người muốn nướng như thế, cửa lò này phải đóng, người làm sao xem được vịt nướng thế nào, lại lật qua lật lại như thế nào? Nếu thường xuyên mở cửa lò, nhiệt khí bên trong cũng tan tác.” Hà Tiểu Khởi không tin tưởng cái bếp nấu kỳ quái này.

Không phải hắn không tin A Nghiên, mà là dùng loại bếp lò này nướng vịt, thật sự là không thể tưởng tượng.

A Nghiên xem xét khắp nơi: “Bỏ vào rồi đóng cửa lò, không cần xem a!”

Hà Tiểu Khởi nhíu mày, lắc đầu nói: “A Nghiên, như vậy không được. Người nếu là không thể mở cửa lò, cũng không thể quay vịt, để vào rồi, nếu lửa lò mạnh, vịt bị nướng cháy, nếu lửa quá yếu, đến lúc đó vịt không chín, vẫn là không thể không mở ra xem trước, là nhiệt khí bên trong tan hết. Dùng loại lò kín này, làm sao có thể nướng ra vịt nướng hương vị thượng thừa đâu?”

A Nghiên nghe Hà Tiểu Khởi nói một phen, giương mắt nhìn nhìn hắn.

Hắn nói đạo lý này, A Nghiên một chữ cũng không nghe vào, nàng chỉ chú ý một chuyện.

Lập tức hơi nhíu mày, buồn bực hỏi: “Người không phải đồ đệ ta sao? Vì sao gọi thẳng tên của ta?”

Hà Tiểu Khởi không nghĩ tới A Nghiên thế nhưng chú ý điểm này, lập tức sững sốt, mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Người nhỏ hơn ta, trong lòng ta coi người là sư phụ, có lẽ không cần gọi người là sư phụ a.”

A Nghiên càng nghiêng đầu đánh giá hắn.

Đây là cái quỷ biện gì, sư phụ là sư phụ, hắn lúc trước không phải gọi rất tốt, thế nào bỗng nhiên không gọi nữa.

A Nghiên muốn vì chính mình tất yếu phải lập lại uy tín sư phụ.

A Nghiên càng đánh giá, Hà Tiểu Khởi càng ngày càng không được tự nhiên, cuối cùng rốt cục thờ dài, nhượng bộ nói: “Được rồi, vậy ta tiếp tục gọi sư phụ đi.”

A Nghiên nghe xong, vừa lòng gật đầu: “Người phải nghe lời, sư phụ mới dạy được người, tôn sư trọng đạo người cũng không phải không hiểu. Về phần ta làm bếp lò này, rất hữu dụng. Hôm nay chúng ta dùng lò này nướng vịt, phía dưới đốt thân cây cao lương, vịt đặt trong lòng sắt từ từ nướng, ta một lần để vào, đến giờ lấy ra, cam đoan vừa đúng.”

Hà Tiểu Khởi nghe chỉ nhíu mày: “Sư phụ, điều này sao có thể nắm trong tay đâu? Nếu vạn nhất nướng cháy?”

A Nghiên cười to, không chút để ý hắn lo lắng: “Trước nướng thử xem đi.”

Hà Tiểu Khởi mặc dù bán tín bán nghi, nhưng A Nghiên là sư phụ, hắn là đồ đệ, lúc này hắn cũng không nên nói gì nữa, nghĩ buổi trưa nay đồ ăn muốn dùng đều chuẩn bị tốt, nếu vịt nướng làm tốt, tự nhiên là dệt hoa trên gấm, nếu làm không tốt, cũng không đến mức bị trách phạt đi.

Nhất thời khai hỏa, đợi cho bếp gạch bị đun cháy xám trắng, A Nghiên liền đem một con vịt non đã xử trí sạch sẽ bỏ vào.

ước chừng nướng hai khắc, thầy trò hai người chờ tại chỗ, nhất thời cũng không có việc gì, liền nói chuyện.

“Kia cơm thừa một ngày, ta xem Cửu gia cũng không tức giận?” Hà Tiểu Khởi nghiêng đầu đánh giá A Nghiên.

“Àn, ăn cũng thơm!” A Nghiên nhớ tới ngày đó Tiêu Đặc mạnh mẽ khen ngợi, không khỏi muốn cười.

”Cửu gia xem đây là người làm, hẳn thích ăn.” Hà Tiểu Khởi bỗng nhiên lĩnh ngộ được điểm này.

”Hắn tính tình rất quái.” A Nghiên hiện tại tuy rằng minh bạch ý tứ Tiêu Đạc bao nhiêu, nhưng cảm thấy không chân thực, có cảm giác hai chân dẫm trên mây, nói không chừng ngày nào đó liền trực tiếp từ trên mây ngã xuống dưới.

Hà Tiểu Khởi nhắm mắt, cau mày, như có đăm chiêu.

Nửa ngày sau, hắn mới nói: “Có lẽ làm giống nhau, người làm ra khác nhau, sẽ có hương vị khác nhau. Đó là đồ ăn giống nhau, từ người khác nhau trình lên, cũng là hương vị khác nhau.”

Lại mở mắt ra, hắn nhìn về phía A Nghiên: “Mùi đồ ăn, có lẽ chẳng phải chỉ từ thức ăn, còn có thể đến từ trong lòng mình.”

A Nghiên nghe nói như thế, không khỏi nở nụ cười: “Người lời này rất cao thâm, nghe giống như có đạo lý, nhưng chắc gì đã đúng.”

”Kia sư phụ nghĩ vì sao?”

A Nghiên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, mới nói: “Mùi đồ ăn, hiển nhiên là đến từ trong thức ăn, sẽ không đến từ lòng người. Nhưng mà, người ta tự lừa mình, cho rằng chính mình ăn được đồ ăn thơm ngon.”

Nói xong, nàng bỗng nhiên sùng sốt, liền nhớ tới Tiêu Đạc và mình.

Có lẽ không phải mình đang lừa Tiêu Đạc, mà là Tiêu Đạc đang tự mình lừa mình?

Đang nghĩ tới đây, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh như băng vang lên.

”Các người tán gẫu thật là vui vẻ a?”

Người đến là Tiêu Đạc, trong giọng nói hắn lộ ra nồng đậm không vui, ngữ khí sắc nhọn, hơi trào phúng, cứ như vậy mắt hướng nhìn A Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Hắn Lại Có Lúc Không Dám

“Chúng ta đang nói về nấu ăn a.” A Nghiên có chút vô tội nhìn hắn, không rõ đang yên lành thế nào hắn lại có một bộ dáng như vậy.

Hà Tiểu Khởi thấy Tiêu Đạc vào, vội vàng quỳ xuống bái kiến.

Tiêu Đạc từ trên cao quét mắt nhìn xuống Hà Tiểu Khởi đang quỳ, trong mắt tất cả đều là khinh thường, sau đó hắn xoay bước đi tới bên người A Nghiên.

cao lãnh cùng khinh thường vừa rồi nhất thời hóa thành vô cùng thân thiết, hắn nâng tay dắt A Nghiên.

”Làm cái gì ngon cho ta?” Tiêu Đạc mỉm môi, yên lặng nhìn nàng, thấp giọng hỏi như vậy.

”Vịt nướng lò hầm.” Cai tay dắt mình kia, nhiệt độ ấm thấp, bất quá cũng không gây cho mình cảm giác sợ hãi như trước, có lẽ là vì đang cạnh lò, độ nóng rất cao đi? Hắn thế nhưng làm nàng cảm thấy một chút thoải mái.

”Ăn ngon sao?” Tiêu Đạc khàn khàn hỏi như vậy.

A Nghiên ngẩng đầu nhìn qua, trong phòng bếp có chút ánh sáng mờ tối, nàng thế nhưng dường như từ trong con người tối tăm của Tiêu Đạc nhìn thấy một tiểu hài tử nhảy nhót cùng khát vọng.

Thật giống như một tiểu hài tử chờ ăn.

Nàng cứ như vậy nghiêng đầu đánh giá hắn, nhất thời lại có chút mỉm môi muốn cười.

Trước kia chỉ cảm thấy hắn sâu xa khó hiểu, đáng sợ đến cực điểm, ai từng tưởng được hắn còn có thể có bộ dáng này đâu!

”Đương nhiên ăn ngon!” Nàng có chút tự tin nói như vậy.

Vừa dứt lời, Hà Tiểu Khởi bên cạnh yên lặng đứng tại chỗ nhìn nhìn canh giờ, nói vào: “Sư phụ, ngài vừa mới nói hai khắc là có thể ra lò, hiện tại đã đến thời điểm.”

”Sư phụ?” Tiêu Đạc lại không vui quét mắt sang Hà Tiểu Khởi bên cạnh: “Hắn sao lại gọi ngươi là sư phụ?”

”Hắn muốn bái ta làm thầy, tự nhiên gọi ta là sư phụ, ta dạy hắn làm một ít đồ ăn.” A Nghiên nghiêm mặt giải thích với hắn.

”Nói như vậy, ngươi vừa rồi là đang dạy hắn nấu ăn?”

”Đúng vậy! Ta hôm nay cố ý làm vịt nướng cho ngươi, thuận tiện cũng cho hắn đi theo học a.”

Tiêu Đạc nghe thế, vốn dĩ không vui dần dần tiêu tán, mày kiếm hơi hạ, bên môi hắn lộ ra ý cười: “Tiểu nha đầu, nguyên lai ngươi còn có thể làm sư phụ người khác.”

A Nghiên xem sắc mặt hắn theo dõi, không khỏi âm thầm suy nghĩ trong lòng, hơi trầm ngâm, liền nghĩ đến một khả năng.

Vụng trộm xem xét chút ý cười sung sướng bên môi hắn kia trong lòng nghĩ, chẳng lẽ hắn ghen? Ăn dấm chua Hà Tiểu Khởi? Thấy mình cùng với Hà Tiểu Khởi ở trong này nói nói cười cười, hắn mất hứng?

Cúi đầu nhìn nhìn bàn tay to thon dài giữ chặt mình không tha, nghĩ đến khả năng vừa rồi kia, nàng có chút kinh ngạc, lại có chút vui mừng nói không nên lời.

Nhìn xuống cảm giác khác thường trào ra từ đáy lòng, nàng nhìn lò nướng bên cạnh, thấp giọng nói: “vịt cũng nên ra lò, bằng không sẽ cháy.”

Tiêu Đạc thấy con ngươi nàng hắc bạch phân minh cứ như vậy đánh giá mình, ánh mắt kia, dường như muốn nhìn mình nhìn vào trong lòng, suy nghĩ trong lòng lại thấy có tình cảm khó nói đang lay động, không tự giác càng dùng lực đạo, gắt gao nắm chặt cổ tay nàng, luyến tiếc buông ra.

Lúc này ánh mắt hắn nóng bỏng, nhìn như muốn cháy lên, A Nghiên thậm chí cảm thấy, chính mình đặt trong lòng sắt lò nướng vịt, mắt nhìn sẽ chín.

”Mau thả ta ra, ta đi mở lò.” Nàng đỏ mặt, căn môi thấp giọng nhắc nhở như vậy.

”Nghe... được... Buông ra...” Tiêu Đạc tựa như tiểu tử vừa mới lâm vào tư vị tình đầu bần, con ngươi hẹp dài yên lặng khóa chặt A Nghiên, trong miệng hàm hồ nói mấy câu buông ra, nhưng tay vẫn giữ chặt A Nghiên căn bản động cũng không động.

”sắp cháy rồi!” A Nghiên mặt đỏ tai hồng, dùng sức thoát khỏi tay hắn.

Vừa đi đến cạnh lò, đã thấy Hà Tiểu Khởi đang ngoác nhìn về phía mình, nàng chỉ cho rằng Hà Tiểu Khởi đây là vừa rồi thấy Tiêu Đạc cùng với mình tay nắm tay có chút kinh ngạc, không khỏi xấu hổ, dậm chân nói: “Còn không mau mở lò!”

Nàng vừa dậm chân, Hà Tiểu Khởi bỗng chốc tỉnh lại, nháy mắt trên mặt cũng đỏ, cúi đầu nhanh đi mở lò.

Cửa lò vừa mở ra, nhất thời một cỗ mùi vịt nướng nồng đậm xông vào mũi.

Hà Tiểu Khởi vội dùng kẹp sắt lấy chụp sắt ra, định mở xem con vịt bên trong như thế nào. Muốn lấy vịt ra xem, đến cùng sức lửa khó có thể nắm trong tay, hoặc là qua sống hoặc là quá chín, đều không được.

A Nghiên nhắm mắt lại, ngửi ngửi hơi vịt nóng bốc lên trong không khí, vừa lòng gật đầu: “Này hỏa hầu không thể tốt hơn.”

Nhất thời mở chụp sắt ra, đã thấy bên trong con vịt béo mềm, da bên ngoài sáng bóng xốp giòn, sắc màu đỏ thẫm, toàn bộ một khối thân vịt, không thấy tạp chất gì.

Hà Tiểu Khởi vừa thấy liền biết vịt này nướng vô cùng tốt, lập tức không khỏi thán phục, nghĩ A Nghiên còn tuổi nhỏ, sao có trù nghệ xuất thần nhập hóa như vậy?

Trong khiếp sợ, hắn lấy vịt nướng ra, đánh giá mùi vịt nướng bay vào mũi làm cho người ta thêm chảy nước miếng, hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn mắt Tiêu Đạc bên cạnh.

Đã thấy Tiêu Đạc căn bản nhìn cũng không nhìn vịt nướng, ánh mắt kia như trước si ngốc dừng trên người A Nghiên, con ngươi sâu thẳm hẹp dài cũng không nháy một chút, dường như sợ A Nghiên sẽ không cánh mà bay.

Trong mắt Hà Tiểu Khởi xẹt qua một tia âm ỉ, cúi đầu, hắn cung kính nói: “Cửu gia, vịt nướng này là muốn dùng ngay cho nóng sao?”

Tiêu Đạc lại dường như căn bản không nghe thấy lời hắn nói, yên lặng nhìn A Nghiên như trước.

A Nghiên tâm tư vốn đặt trên vịt nướng, lúc này nghe thế, nhìn nhìn Tiêu Đạc, đã thấy hắn giống một con vịt ngốc nhìn mình, không khỏi buồn cười.

”Cửu gia, ngươi đi về trước đi, trong phòng bếp này quá nóng, ta chặt vịt nướng ra, liền đưa qua cho ngươi.” Nàng cười hềnhệch như vậy.

”Không.” Tiêu Đạc mím môi, trong thanh âm tràn ngập cổ chấp: “Ngươi theo cùng ta.”

A Nghiên gặp hấn như vậy, không khỏi bất đắc dĩ, nhìn nhìn Hà Tiểu Khởi bên cạnh, liền phân phó:

”Tiểu Khởi, ngươi tới chặt vạt đi.”

Hà Tiểu Khởi tay nắm cán dao ngừng lại, liếc mắt một cái nhìn Tiêu Đặc và A Nghiên bên cạnh, buông con ngươi xuống, thấp giọng nói: “Vâng.”

*****

Giờ đã vào đông, trên đá lát ngẫu nhiên có lá rụng sắc sỡ linh tinh không kịp quét, phía trên bao trùm một tầng sương trắng đầu đông, dần lên phát ra tiếng lã chã.

Lúc này sắc trời xanh sẫm, mây giống như bị xé nhỏ thành từng mảnh vải màu trắng trên trời bao phủ ngăn dậm, mênh mông bất ngát.

A Nghiên vừa cùng Tiêu Đặc đi trên đá lát, vừa nhìn trộm đánh giá hấn.

Lúc này hấn nghiêm túc mím môi, mắt nhìn phía trước, không biết nghĩ cái gì, tóc dài đen bóng từ đầu vai rơi xuống, không kèm chế được bay ở sau lưng.

Hấn nghiêm túc mím môi, con ngươi hẹp dài hơi hơi nheo lại, tuần mỹ làm cho người ta sinh ra khát vọng.

”Nhìn cái gì?” Tiêu Đặc mắt vẫn nhìn phía trước, bất quá lại giật giật môi, phát ra thanh âm khàn khàn.

”Kết...” Bị bắt gặp như vậy, A Nghiên có chút đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn mây, cúi đầu xem lá rụng, nàng cuối cùng ra vẻ thản nhiên nói: “Vạt nường nhất định ăn ngon lắm.”

Tiêu Đặc nghe thế, hơi run rẩy, lập tức cả cười.

Lúc hấn cười, môi đẹp có độ cong sung sướng, vốn dĩ cả ngời tràn ngập tức lạnh làm cho người ta kính sợ, nhất thời tan thành mây khói.

A Nghiên âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nghĩ ở chung cùng một người như vậy, thật sự là dễ chết sớm.

Áp lực quá lớn.

tay Tiêu Đặc nắm lấy tay A Nghiên, cúi đầu nhìn.

Tay mềm mại, trắng nõn tinh tế, nắm ở trong tay, phảng phất như không có xương.

A Nghiên từ chối, muốn tránh, không muốn cho hấn nắm.

Nhưng Tiêu Đặc là loại tính tình nào, hấn càng muốn nắm, bá đạo nắm, một chút cũng không cho nàng gãy dựa.

Cuối cùng A Nghiên không có biện pháp, cắn môi nói: “Trước mặt mọi người, ngươi đây là muốn làm gì?”

Tiêu Đặc hô hấp bỗng chốc thất chặt, ngực gắt gao băng lạnh, bất quá hấn giương mắt thấy A Nghiên một bộ dáng không thích, lập tức cũng không dám lỗ mãng, thở sâu, tự dè nén hạ thân nổi lên xúc động, thô thấp nói:

“A Nghiên, ta không thích ngươi nói chuyện với Hà Tiểu Khởi.”

A Nghiên tay bị hấn nắm có chút đau, nàng kỳ thật hơi mất hứng, bất quá cũng chỉ có thể chịu đựng, nghe như thế, thấp giọng nói: “Nhưng hấn là đồ đệ ta a, ta vẫn phải dạy hấn, bằng không ta không phải uống phí làm sư phụ sao?”

”Vậy ngươi không cần làm sư phụ hấn được không?” Tiêu Đặc lại thở sâu, khô khốc đề nghị.

A Nghiên trong lòng càng phiền não nghĩ hấn quả nhiên là bá đạo, trời sinh bá đạo, thật sự làm cho người ta không vui, ai biết vừa ngẩng đầu nhìn, trên trán hấn tuần mỹ chảy ra chút mồ hôi tinh mịn.

Lập tức hơi kinh ngạc, nhìn qua, mới phát hiện hấn cả người cứng như tượng như cánh vận sức chờ phát động, một đôi con ngươi lửa nóng dường như hận không thể đem mình ăn luôn.

Nhưng mà hấn không nhúc nhích, cũng chưa ăn, hấn mân môi mông, hơi hơi nhúu mày nhìn mình, mạnh mẽ tự dè nén xúc động mà nam tử tuổi này vốn không thể dè nén.

Thở sâu, A Nghiên hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy cũng là vào ngày đông thừa thốt cành lá, lá vàng rụng lá tả bay xuống. Vùng Tây nam vào đông kỳ thật đơn điệu mà tịch liêu, trong không khí thanh lãnh bay tới hương cúc thản nhiên.

Một cổ tình cảm không thể nói rõ từ nơi đó trong ngực chậm rãi nổi lên, tràn ngập toàn thân, khiến nàng nhất thời không biết nói như thế nào cho phải.

Nhiều đời như vậy, chính mình chết thế nào đều cùng người kia có liên quan.

Nàng, lúc hấn là kẻ thù, hấn không thể cho hấn sớm chết đi mới tốt.

Nhưng hiện tại A Nghiên tình tường biết, nam nhân đứng ở trước mặt mình này, chính là như đại nam hài vừa mới lâm vào lưới tình, tràn đầy trong mắt trong lòng đều là mình, đứng tại chỗ hấn không thể đem mình ôm chặt không buông, nhưng hấn lại sợ mình tức giận.

Hấn không dám.

Hấn thể nhưng không dám.

trái tim A Nghiên nói không nên lời là tư vị gì.

Nhiều đời như vậy, nàng lại không biết hấn cũng có lúc do dự không biết làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Oan Gia

Trong lòng âm thầm cười khở một tiếng, A Nghiên thở dài.

Oan gia, thật sự là oan gia.

A Nghiên không rõ vì sao mỗi lần mình đều gặp phải một oan gia như vậy.

Nàng cúi xuống, nhìn đôi tay kia tràn ngập ham muốn chiếm hữu, cứ như vậy bá đạo mà cô chấp nắm tay mình không buông.

”Ngươi còn nhớ rõ lời nói lúc trước sao?” A Nghiên nghe thấy chính mình thấp giọng nói như vậy.

”Àn?” Tiêu Đặc không rõ chân tướng.

”Ngươi nói, chỉ cần ta muốn, ngươi đều sẽ cho ta.” con ngươi A Nghiên trong trẻo đánh giá hấn.

”Phải.” Tiêu Đặc tâm thần rung động, thanh âm khàn khàn khẳng định.

”Hà Tiểu Khởi là đồ đệ ta, ta đã thu hấn, sẽ dạy hấn, ta cũng thích người khác gọi ta là sư phụ.” Nàng nói như vậy, ngửa mặt nhìn hấn, quan sát mỗi một vẻ mặt trên khuôn mặt hấn tuần tự: “Ta muốn có đồ đệ, như vậy ta sẽ cao hứng, ngươi không hy vọng ta cao hứng sao?”

Tiêu Đặc nghe thấy lời này, nắm tay A Nghiên càng chặt.

”Ta không phải có ý tứ kia.” Hấn vội giải thích như vậy, trong lời giải thích lại mơ hồ có chút vô thố.

Sau khi nói xong câu đó, hấn nhú mày, hơi nhăn lại, đến cùng vẫn nhượng bộ.

”Ngươi đã thích, vậy thu hấn làm đồ đệ đi, bất quá về sau không được cùng hấn ngồi một chỗ nói chuyện, ta không thích.” Hấn nhượng bộ, nhắc tới Hà Tiểu Khởi, vẫn nồng đậm không vui như cũ.

Kỳ thật lại nói tiếp, A Nghiên cũng chỉ là thử đao thôi, nàng không nghĩ tới Tiêu Đặc dễ dàng nhượng bộ đáp ứng như vậy.

Nàng có chút ngoài ý muốn, không khỏi lại nhìn vào mắt Tiêu Đặc.

Người này, thực là Cừu hoàng tử giết người như ma, ánh mắt lãnh liệt sao? Vì sao hấn hiện tại thậm chí trở nên có chút choáng váng, dường như so với mình còn ngốc hơn.

”Chúng ta, chúng ta đi ăn vịt nướng đi?” A Nghiên nghĩ con vịt này cũng đã chặt xong rồi, vì thế cẩn thận đề nghị.

”Được...” thanh âm khàn khàn nhu hòa cứ như vậy ni non vang lên ở bên tai.

Giờ này khắc này Tiêu Đặc, trong lòng hấn không có vịt, chỉ có A Nghiên.

A Nghiên nói cái gì, hấn đều cảm thấy hấn là đúng.

Thịt vịt đã chặt tốt lắm, vịt đỏ thắm, da giòn mềm thơm ngon, bề ngoài sáng bên trong thịt vịt trắng nõn non mịn, vừa thấy liền biết ăn ngon, béo mà

không ngáy.

Phải nói Hà Tiểu Khôi tay dao cũng thật sự tốt, chặt miếng thịt vịt cân xứng mỏng manh, da vịt da bên cạnh giống như cánh ve, nâu sáng bóng, nhìn thôi đã làm cho người ta thèm nhỏ dãi ba thước.

Hắn lại biết rõ bản tính Tiêu Đặc, cố ý làm cho thịt vịt chặt để cùng hương thơm, sợi củ cải, lá bạc hà, cắt cân xứng nhỏ như tơ, màu sắc sáng rõ đều bày biện gọn gàng ở trong khay men sứ trắng, có thể nói sắc hương vị câu toàn.

A Nghiên lấy bánh tráng bên cạnh đến, đặt vịt, hương thơm sợi củ cải, lại cho thêm một chút tương ngọt cuộn thành một cái quăn, rồi đưa tới trước mặt Tiêu Đặc.

”Cứu gia, người ném thử?”

”Ân.” Tiêu Đặc nói cũng không nói, con người nóng bỏng như trước nhìn chăm chăm A Nghiên, lại cúi đầu, cắn một ngụm bánh cuốn thịt trên tay A Nghiên.

Bánh mềm mỏng thấm đẫm tương ngọt, vị bột gạo thiên nhiên thuần hương dầu đi vị tương ngọt mặn, hai loại hương vị kỳ dị này trộn lẫn cùng nhau, tạo thành hương khí dịu ngọt, giảm đi miếng vịt nướng béo ngậy, lại càng rõ lên hương mỡ xốp giòn lúc cắn vào miếng thịt.

Một ngụm cắn vào, trong miếng vịt nướng tràn ra một chút mỡ, chút mỡ ngon lành này nhanh chóng lẫn vào tương và bánh tráng thuần hậu bên trong.

tư vị này toát ra trên đầu lưỡi, thật sự là quá mức tuyệt vời, thế cho nên Tiêu Đặc lúc này trong mắt trong lòng chỉ có A Nghiên, cũng nhận không được cúi đầu nhìn nhìn bánh cuốn trong tay A Nghiên.

Đầu ngón tay thon nhỏ trắng mịn, linh hoạt mà thành thạo quăn thịt vịt, cắn trong tay.

trong con người Tiêu Đặc sâu thẳm làm cho người ta khó có thể hiểu thấy tràn ra ánh sáng, hắn vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm môi dưới, nói giọng khàn khàn: “Ta còn muốn ăn.”

”Ân, đây.” A Nghiên nâng tay lên, sẵn sàng đưa tới bên miệng hắn.

Ài ngờ Tiêu Đặc mở môi ra, trực tiếp đem bánh cuốn và tay nàng cùng đưa vào miệng.

”A ——” đầu ngón tay bị lưỡi ảm áp nhẹ nhàng quăn vào, một cổ cảm giác tê dại khó có thể nói theo đầu ngón tay nhanh chóng truyền khắp toàn thân, nàng không tự chủ được phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Cắn môi bất đắc dĩ nhìn hắn, trên mặt đều là khiển trách.

Tiêu Đặc bên môi hiện lên một chút cười, con người nóng bỏng đen bóng, hắn càng cúi đầu, ngậm tay nàng, còn ngón tay kia, thông thả cầm bánh cuốn vịt đưa vào miệng.

”Không cần!” A Nghiên có chút sợ, nàng ảm thấy ngón tay mình cùng với bánh cuốn sợi củ cải vào hắn trong miệng, nhất định trở thành gia vị cho vịt nướng.

Nhưng hiển nhiên là Tiêu Đặc lại bắt đầu cố chấp.

Một khi Tiêu Đặc kiên trì phải như thế nào, dù nàng nói cái gì đều là không được.

Hắn đối với nàng bao dung và nhường nhịn, kỳ thật cũng là phải về sau

đôi mắt hắn đầy lửa nóng cứ như vậy nhìn chăm chăm nàng, gấp gáp bức người, lưỡi hắn linh hoạt quăn lấy đầu ngón tay nàng, nhẹ nhàng hút.

Hắn thậm chí còn nhìn nàng cười, cười đến rất vô tội, giống như một tiểu hài tử mút ngón tay vô tội vô hại.

Lúc hắn cười, con người hẹp dài càng sáng kinh người.

quá trình dài lâu mà dày vò, A Nghiên thậm chí có lúc cảm thấy, hắn muốn ăn thịt người, muốn ăn mình rồi.

Cảm giác tê dại từng đợt truyền đến, khiến cho A Nghiên hô hấp dồn dập, trên mặt ửng hồng, khí lực cả người dường như đều bị hút đi, nàng đầu vầng mắt hoa, không biết năm nào tháng nào, cả người cơ hồ liệt tại chỗ.

”Đừng như vậy...” Nàng nhỏ giọng kháng cự, nhưng lúc nàng nghe thấy thanh âm của mình cũng phát hoảng, thanh âm kia mềm mại miên man, thật giống như nữ tử đang đắm chìm trong tình cảm.

Tiêu Đặc lúc này làm sao có thể buông tha nàng đâu.

Tiêu Đặc nâng cánh tay dài lên, trực tiếp ôm nàng vào trong lòng. Nàng muốn giãy dụa, nhưng bàn tay to của Tiêu Đặc đè lên lưng nàng mềm yếu vô lực, cứ như vậy chặt chẽ ảm nàng vào trong ngực.

bờ ngực rắn chắc, phập phồng dồn dập từng đợt, cả người hấn cứng ngắt giống như tảng đá, bàn tay to hữu lực dùng ở trên eo nàng, gắt gao chế trụ không cho nàng giấy dựa, cũng không cho nàng rời xa nửa phần.

A Nghiên nhất thời có chút sợ, bắt quá nàng hiện tại nhiều lần đụng đến bản tính hấn, biết tính tình này như sói hoang, người càng giấy dựa, sợ là càng kích thích hấn.

Lập tức vô lực nằm sấp nằm trên vai hấn, run giọng nói: “Cứu gia, ta sợ hãi...”

Tiêu Đặc hô hấp dồn dập, cả người giống như bốc cháy, hấn chỉ hận không thể bắt được vật nhỏ mềm mại trong lòng này, làm những việc như vẽ ở trong sách kia để giảm bớt khô nóng khát khao lúc này, nhưng nàng ở trong ngực hấn run rẩy như lá rụng trong gió, khiến hấn thương tiếc, cũng không đành lòng. Nhất thời lại nghe thanh âm nàng mỏng manh tràn ngập sợ hãi, nhỏ bé yếu ớt hô Cứu gia, nói xong nàng run rẩy...

Tiêu Đặc giờ khắc này, chỉ hận không thể gắt gao vuốt ve nàng trong ngực.

Hấn nặng nề hít sâu một hơi, đè nén hạ thân cơ hồ kiềm chế không được xúc động, tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên.

con ngươi thủy nhuận trong suốt trong mông lung sương mù, bên trong rõ ràng có thể thấy được kinh hoàng cùng sợ hãi. Nàng đến cùng tuổi còn nhỏ, khuôn mặt bất quá nhỏ nhắn chỉ cỡ bàn tay lớn, cằm nhỏ hơi nhọn nằm ở trong tay, chọc người thương tiếc.

Bàn tay thon dài đẹp mắt khẽ nhúc nhích, ngón tay cái nhẹ nhàng cọ lên cái mũi kiêu kiêu, ngón tay có lớp chai mỏng vuốt ve chóp mũi nàng. Hấn cúi đầu, sát vào nàng, hơi thở nóng bỏng dâng lên gò má nàng mềm mại.

thanh âm kim nền cơ hồ phát run, khàn khàn khó nhịn: “A Nghiên, ngươi...”

Giờ này khắc này, trong lòng hấn bắt đầu khởi động ngàn vạn tình cảm, không thôi thương tiếc, khát vọng thô bạo, mỗi một loại đều ngàn hồi trăm chuyển mãnh liệt, nhưng giờ khắc này, một chữ “Ngươi” nói ra, cổ họng hấn phát ngẹn, cũng không biết nên tiếp tục nói cái gì.

Hấn buông cằm nàng ra, bàn tay to giữ chặt thắt lưng, khiến cho nàng càng kề sát trong ngực mình, còn chính hấn lại cúi đầu, dùng mũi mình chạm vào chóp mũi nàng xoa xoa cọ cọ, thấy nàng có một chút trốn tránh và sợ hấn, hấn liền cứ như vậy trêu chọc nàng.

Tay nàng giống móng vuốt mèo con, nhẹ nhàng gãi bờ vai hấn, như đang kháng nghị, nhưng với hấn mà nói, không đau không ngứa, ngược lại chọc thân thể hấn đầy khát vọng đang bị kìm nén.

Hấn hít mạnh một hơi, trừng phạt nhéo nhéo thắt lưng nàng.

A Nghiên bị tóm lại, nhất thời ngoan ngoãn, nghiêng người nằm sấp trong ngực hấn, không dám động đậy một li nào nữa.

con ngươi Tiêu Đặc nóng bỏng yên lặng khóa chặt tiểu cô nương trong lòng, thấp giọng mở miệng:

“Ta sẽ không làm gì ngươi, ngươi không cần sợ.”

“Ân?” lông mi run rẩy hơi hơi nâng lên, xuyên thấu tóc mái tán loạn, nàng đánh giá nam nhân nói ra lời này.

Tiêu Đặc nâng tay đem tóc mái cản tầm mắt nàng hất sang một bên, hơi hơi mím môi, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nơi xa xa nào đó.

“Ngươi không cần lo lắng, trước khi ngươi cập kê, ta sẽ không chạm vào ngươi.”

A Nghiên nghe nói như thế, có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nhìn về phía hấn.

khuôn mặt hấn tuấn mỹ khảm trang, môi mỏng hơi kiêu căng nhếch lên, con ngươi hẹp dài nhìn thẳng phía trước, nhìn qua bộ dáng rất là nghiêm trang.

Nhưng ngực hấn cứng rắn mà kịch liệt phập phồng, khiến A Nghiên minh bạch, hấn hiện tại chẳng phải bình tĩnh cùng lạnh nhạt như thoạt nhìn ở mặt ngoài.

Nàng nhìn không được lại ngửa cổ nhìn về phía hấn.

Theo góc độ này, không nhìn thấy ánh mắt hấn, chỉ có thể nhìn thấy cái cằm góc cạnh rõ ràng, mỗi một độ cong đều hoàn mỹ như được điêu khắc tỉ mỉ mà thành.

Đang ở trong núi, thấy núi không phải núi.

Giờ khắc này, kỳ thật nàng có chút nhìn không hiểu hấn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Yên Quay Về Như Đã Từng Quen Biết

Hầu hạ Tiêu Đặc ăn một ít vịt nướng, lại dùng đồ ăn khác, nửa rẩy xong, A Nghiên cùng Tiêu Đặc gỡ cừu liên hoàn. Cừu liên hoàn làm được tình xảo khéo léo, là hình tơ vàng hoa mai, A Nghiên đùa nghịch nửa ngày, thế nào cũng không gỡ được, không khỏi suy sụp, ném sang một bên. Tiêu Đặc thấy buồn cười, nắm ngón tay nàng, ngón tay thuần thực, thon dài đẹp mắt làm một loạt động tác linh hoạt, chỉ nhìn thôi A Nghiên hoa cả mắt, đang kinh ngạc, đã thấy cừu liên hoàn kia mở xong.

“Ngươi rất lợi hại.” A Nghiên có chút kính nể nhìn về phía Tiêu Đặc, trong lòng không khỏi nói thầm, trách không được mỗi một lần chỉ cần đụng tới hắn, không hay ho nhất định là mình.

Nguyên lai nhân sinh chính là rất khác nhau, tư chất bất đồng, nỗ lực thế nào cũng đuổi không kịp?

“Thật sự là vừa nát vừa ngốc.” Tiêu Đặc nâng tay lên xoa xoa tóc A Nghiên, thấp giọng nói với nàng như vậy.

A Nghiên cúi đầu, nhìn ngón tay hắn thon dài đẹp mắt, còn có cừu liên hoàn đã gỡ xong kia.

Hắn rõ ràng đang mắng mình ngốc a, vì sao trong giọng nói lại mang theo nồng đậm sùng ái, thật giống như nàng là một tiểu hài tử ôm ấp ở bên cạnh hắn, không có việc gì nặng mấy câu, trong mắt hắn cũng lộ ra vô cùng thân thiết.

Nàng suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nâng tay lên, nắm ngón tay hắn thon dài đẹp mắt lên thưởng thức. Nhiệt độ cơ thể hắn hơi thấp, tay chọt chạm vào cũng rất mát.

Nhất thời nàng nhớ tới đời trước, trong sơn động hoang vu, trong lòng nàng ôm thiếu niên hôn mê, thể chất cũng lạnh như băng, ừ thế nào cũng không ấm.

“Ngươi, tay vì sao lạnh?” Nàng nhìn không được ngẩng đầu hỏi như vậy hắn.

“Từ nhỏ đã như thế đi.” Tiêu Đặc không nhiều lời, dường như cũng không để ý.

“Nha.” A Nghiên lại cúi đầu, nắm tay hắn nhẹ nhàng ngắm nghía.

Hắn hiện tại tính tình rất tốt, thật sự là đối với mình muốn gì được nấy, A Nghiên cầm đầu ngón tay hắn như vậy, có cảm giác kỳ quái như đang đùa móng vuốt hùng sư.

Đang ngắm nghía, thanh âm trầm nhẹ bỗng nhiên vang lên: “A Nghiên, ta trước kia từng gặp ngươi sao?”

“A?” A Nghiên nghe thấy lời này, tâm thần chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu.

ngón tay Tiêu Đặc hơi lạnh sờ sờ khoe mắt nàng, nhũ này buồn cười nhìn trong con ngươi nàng trong suốt có khiếp sợ rõ ràng:

“Chẳng lẽ thực gặp qua?”

A Nghiên trong đầu vang lên ong ong ong, nàng cứng ngắc lắc đầu, lẩm bầm: “Làm sao có thể đâu, ta đời này còn chưa có đi xa quá mười dặm.”

Tiêu Đặc ngẫm lại cũng đúng: “Lẽ ra chưa từng thấy.”

Nhưng vừa rồi nàng cúi đầu ngắm ngón tay mình, mái tóc mềm mại buông xuống, cái mũi nhỏ kiều kiều nhu ngậy, nhìn nhu thuận đáng yêu, bộ dáng đó, làm trái tim hắn nổi lên cảm thấy như lúc nào đó, từng gặp qua tình cảnh như vậy.

“Kia khẳng định chưa từng gặp a!” A Nghiên dùng sức gật đầu.

“Ngươi hỏi nhỏ luôn luôn ở cái thôn Ngưu Xuyên Từ kia?” Bàn tay to của Tiêu Đặc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, phảng phất vô tình hỏi như vậy.

“Đúng vậy.” A Nghiên nghiêm trang trả lời.

“Nói chút chuyện ngươi hỏi nhỏ, có cái gì hay không?” Tiêu Đặc nheo gương mặt nàng, thuận miệng hỏi như vậy.

A Nghiên tránh thoát ngón tay hắn, nghiêng đầu nghiêm cẩn nghĩ nghĩ, mới nói:

“Ta hỏi nhỏ trong nhà rất nghèo, thường xuyên ăn không đủ no, ta đói khó chịu, liền cùng A Mặc chạy ra sông bắt cá, còn lên núi tìm trứng chim.”

“Trứng chim ăn ngon sao?”

“Rất ngon.” liếm liếm môi, A Nghiên lại nhớ tới một chuyện thương tâm: “Có một lần ở trên núi mất thật nhiều công sức mới tìm được một quả trứng chim, ta nói nhường A Mặc ăn, A Mặc không ăn nên nhường ta, chúng ta nhường qua nhường lại, cuối cùng không cần thận một cái, trứng chim rơi lên tảng

đá, vỡ nát.”

Tiêu Đạc nghe thấy, nhủu mày nở nụ cười, thương tiếc sờ sờ A Nghiên đang hơi hơi mân mê môi:

”Ngươi nhìn thật tham ăn.”

”Hừ, ta mới không tham ăn đâu, là đói.” Lúc ăn không đủ no, phàm là có thể cho vào miệng đều là vật tốt, càng không cần nói tới trứng chim, đó chính là xa xỉ phẩm khó có được.

Tiêu Đạc ngẩng lên cũng phải, gật đầu nói: “Ta mới tham, còn ngươi đói.”

Nhất thời nói tới đây, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên một tình cảnh, A Nghiên nho nhỏ chạy khắp núi đồi nhảy nhót tìm trứng chim, thật vất vả tìm được một quả, hưng phấn nâng niu trong lòng bàn tay.

Trái tim vừa động, hắn nhận không được sờ sờ tóc của nàng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta hôm nay ăn trứng chim được không?”

”Tốt, ta có thể làm trứng chim chiên thơm, trứng chim hấp muối, còn có thể làm một đĩa trứng chim chưng đường...”

Đang nói, nàng lại bỗng nhiên nghĩ ra.

”Bây giờ đã bắt đầu mùa đông, sợ là rất khó tìm được trứng chim thôi.”

”Yên tâm, nhất định có.”

Nói xong, hắn lạnh nhạt phản phó: “Mạnh Hán.”

Vừa dứt lời, Mạnh Hán đao vàng ngựa khỏe leng keng hữu lực đi vào.

”Đi lên núi tìm trứng chim, tìm không thấy một trăm, không được trở về.”

”A?”

mặt Mạnh Hán hiện ra lúng túng

”Nói.” Tiêu Đạc một tay ôm A Nghiên, thương thức một lọn tóc bên má nàng.

”Này...” Mạnh Hán nhìn nhìn A Nghiên bên cạnh, muốn nói lại thôi.

A Nghiên bỗng nhiên ý thức được cái gì, vội muốn đẩy Tiêu Đạc ra đứng dậy.

”Ta, ta phải đi ra ngoài trước!” Nàng đã nhìn ra, đây là Mạnh Hán có việc cơ mật muốn nói cho Tiêu Đạc, kiêng kỵ nàng, sợ nàng nghe thấy.

”Không được đi.” Tiêu Đạc cố chấp nắm tay nàng, lời nói ra cũng là cự tuyệt cố chấp không tha.

Nhẹ quét mắt lên Mạnh Hán đang quỳ, lạnh giọng phản phó: “Nói đi.”

Mạnh Hán cúi đầu, nhìn thấy tình cảnh này, hắn còn có thể không rõ sao. Gia đây thật sự là tẩu hỏa nhập ma, trong mắt chỉ có một cái tiểu nha đầu lừa đảo, nhìn không thấy những người khác.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, Cửu hoàng tử tuyệt tình, xem nữ nhân như không khí, thế nhân thậm chí nghi ngờ hắn có đoạn tị chi phích hoặc là bất lực, có một ngày sẽ vì một nha đầu lừa đảo không lớn không nhỏ si mê như thế.

Bất đắc dĩ cắn chặt răng, hắn thở dài ảm đạm, rốt cục nói: “Cửu gia, vừa rồi tiếp được tin báo, sắp tới khả nghi có nhân sĩ giang hồ vùng Hồ Châu chạy vào đây, tra rõ những người này sợ là đều có quan hệ cùng Tam gia. Thuộc hạ nghĩ, xem ra Tam gia đến cùng là không cam lòng, muốn có động tác lớn, kể từ lúc này xem tình thế, hắn nhưng lại dường như là muốn làm chuyện bất lợi đối với Cửu gia ngài.”

Mạnh Hán nói nhiều tin tức trọng yếu như vậy, chờ mong nhìn Tiêu Đạc, ai ngờ Tiêu Đạc cũng chỉ thản nhiên nói: “Sau đó?”

Mạnh Hán sững sốt, đành phải cúi đầu, tiếp tục nói: “Thuộc hạ còn sai người tra xét, nhân vật giang hồ này, sợ là đến từ Ngọc Hương lâu, mấy ngày trước đây hắn còn cùng một vị nữ tử ở lầu lâu uống trà, nữ tử kia đầu quấn lụa trắng, thuộc hạ hoài nghi có thể là lâu chủ Ngọc Hương lâu!”

”Thì tính sao?” Tiêu Đạc nhủu mày, thản nhiên vô tình nói như vậy.

Mạnh Hán nghe lời này, ngây người ra, bất đắc dĩ thở dài, quyết định biết lợi hại:

”Gia, nay chúng ta đang ở nơi hoang vu, trong phủ thị vệ bất quá trăm người, tuy rằng ai cũng đều có khả năng cao cường, nhưng đến cùng ít người, mà lại đang ở chỗ sáng, nếu Tam gia thực liên hợp với đám ô hợp giang hồ đến ám toán ta, đến lúc đó thực sợ có chuyện gì, cho nên thuộc hạ nghĩ...”

Hắn nói còn chưa dứt lời, Tiêu Đạc liền ngắt lời hắn: “Người muốn làm cái gì thì đi làm đi.”

Mạnh Hán càng sùng sốt, nghĩ rằng chẳng lẽ Cửu gia hiện tại đã mê luyện nữ sắc đến tình trạng này? Dĩ nhiên là không để ý xã tắc, không để ý giang sơn, thậm chí đến an nguy bản thân cũng không để vào mắt ?

Bất đắc dĩ cắn chặt răng, nhìn nhìn tiểu họa thủy bên cạnh Cửu gia nhà hắn, hắn nghẹn một hơi, đành phải cúi đầu nói: “Vâng.”

Nói xong, hắn đứng dậy cáo từ, nghĩ tới Cửu gia đang mê luyện nữ sắc, trong lòng không khỏi từng đợt lạnh lẽo.

Ai ngờ đang đi, Tiêu Đạc lại bỗng nhiên nhíu mày: “Chậm đã.”

Mạnh Hán nhất thời vui vẻ, trong mắt hiện ra kỳ vọng.

Xem ra Cửu gia vẫn còn một phần lý trí, hắn đến cùng cũng lấy đại cục làm trọng, sẽ không vì nữ sắc mà mê hoặc, cũng sẽ không vì hồng nhan họa thủy bỏ mặc hết thảy đại sự!

“Còn có một việc, người trước làm tốt cho ta.” Tiêu Đạc vuốt cằm, hơi trầm ngâm, chậm rì rì nói như vậy.

“Cửu gia, thỉnh ngài phân phó.” Mạnh Hán cung kính cúi đầu, thầm nghĩ Cửu gia trong lòng đã có trù tính, sớm đã nghĩ tốt hết thảy kế hoạch.

Cửu gia đến cùng là Cửu gia đâu!

“Trước đến hậu sơn tìm trứng chim đã.” (!!!???)

Mạnh Hán nghe thấy lời ấy, ngơ ngác nhìn Tiêu Đạc nửa ngày, thấy Tiêu Đạc đã cúi đầu tiếp tục cùng A Nghiên chơi cừu liên hoàn.

Trong lòng oanh oanh ầm ầm một tòa núi lớn cứ như vậy sụp đổ.

*****

A Nghiên không biết Mạnh Hán dùng tâm tình thế nào, giờ bảo kiếm hắn vẫn giắt bên hông trước đến hậu sơn tìm trứng chim, càng không muốn biết hắn coi mình là tuyệt thế yêu nữ như thế nào.

Nàng hiện tại chỉ cần nhắc Tam gia kia.

Hắn khi nào thì đến? Khi nào thì đối phó Tiêu Đạc? Chính mình lúc đó nhất định trước tiên trốn kỹ, cũng không thể vô sự gặp tai ương.

Tiêu Đạc thấy A Nghiên cau mày nghiêm cẩn nghĩ ngợi, lãnh đạm vừa rồi đối với Mạnh Hán nhất thời biến thành từng chút nhu tình, hắn nhéo nhéo cái mũi nàng kiêu kiêu, nói giọng khàn khàn:

“Người không cần sợ, Ngọc Hương lâu gì đó có đến đây, người cũng sẽ không có chuyện gì.”

“Thật vậy chăng?” A Nghiên kỳ thật không tin, nàng cảm thấy chính mình chỉ cần tiếp cận Tiêu Đạc, vậy nhất định sẽ không hay ho, vô số lần trải qua trong lịch sử đã chứng thực điểm này.

Có lẽ người Ngọc Hương lâu đến, giết không chết Tiêu Đạc này một thân kim cương bất hoại, ngược lại hại đến mình.

“Ta sẽ bảo vệ người.” Lúc Tiêu Đạc nói ra lời này, ngữ khí kiêu căng cùng tự mãn.

Hắn sẽ bảo hộ nàng... A Nghiên rũ mắt xuống, loại lời này, nàng có gốc mới tin?

Đời trước cả đêm còn ôm thất lung nàng không buông, ngày thứ hai lập tức phóng hỏa thiêu núi.

“Cửu gia, Mạnh Hán không phải đi tìm trứng chim sao, ta nghĩ để sau này làm trứng chim ngũ vị hương, hiện tại đi trước tìm nguyên liệu, như vậy đến buổi tối ngài có thể ăn, như thế nào?” thấy mắt Tiêu Đạc dần dần tối lại, nàng lập tức ý thức được hắn khả năng muốn động dục, vội nhanh nói sang chuyện khác.

Không tệ, động dục.

Hiện tại A Nghiên minh bạch, vị Cửu gia này bị rơi vào kỳ động dục, đối tượng động dục chính là mình.

“Cũng tốt, ta còn muốn ăn trứng chim chiên.” Tiêu Đạc nghĩ vừa rồi A Nghiên nhắc tới trứng chim, yêu cầu như vậy.

“Được, chiên một phần, ngũ vị hương một phần!” A Nghiên hào phóng đồng ý

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Lời Thề Của Tiêu Đặc

Cáo biệt Tiêu Đặc, A Nghiên một đường chậm rãi rời khỏi biệt viện, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra.

Gần vua như gần cọp, hẳn chính là một đầu sói đói, một con hùng sư, mỗi ngày nắm móng vuốt hẳn thường thức, kia thật sự là đi bên cạnh vách núi đen, một chút không cẩn thận liền ngã xuống a.

Nghĩ như vậy, nàng đi tới phòng bếp, Hà Tiểu Khởi cũng không ở đây, theo ý mình nàng xem xét nguyên liệu nấu ăn, lúc này đã có đầu bếp nữ đến, nói là thôn trang bên ngoài mới đưa tới ba phần thịt dê mới làm.

A Nghiên xem thịt dê tươi mới kia, bắt đầu cân nhắc có thể dùng để làm cái gì, thế nào cũng phải khiến Tiêu Đặc tham ăn này thích ăn. Tục ngữ nói muốn bắt lấy tâm một người nam nhân trước tiên bắt lấy dạ dày hắn, A Nghiên cực kỳ đồng ý, hiện tại nếu nàng muốn không chế kiểm trong tay Tiêu Đặc, vậy phải quản được miệng Tiêu Đặc.

Đang cân nhắc, Mạnh Hán đi vào.

Trời lạnh như vậy, hẳn nhưng lại mồ hôi đầy đầu chạy đến, một tay cầm theo giỏ trúc, một tay mang theo một cái túi vải.

“A Nghiên cô nương, ta tìm trên núi, cũng không tìm được bao nhiêu trứng chim, cũng may sau này phát hiện một ổ chim cút con, bắt được mấy con chim cút và một ít trứng cút, như vậy có thể chứ?”

Mạnh Hán cúi đầu, cung kính bẩm báo như thế với A Nghiên.

A Nghiên đi tới nhận giỏ trúc, thấy bên trong ước chừng có hơn hai mươi cái trứng cút, còn có mấy con chim cút béo mập đang giẫy dụa muốn chạy ra bên ngoài.

Nàng gật đầu nói: “Có thể, đêm nay làm một phần trứng cút ngũ vị hương, trứng cút chiên, cũng làm một phần chim cút xào cay. Còn có dê mới đưa tới, trước lấy thịt đến, làm một phần dương đầu thêm.”

Mạnh Hán làm sao biết cái gì là dương đầu thêm, nhìn thoáng qua A Nghiên rồi, liền vội cáo từ.

Hắn còn có chính sự muốn làm, Ngọc Hương lâu đến cùng có động tĩnh gì, hẳn phải đi tra rõ.

Chủ tử vì nữ sắc sinh họa, hẳn dù sao cũng phải nâng tinh thần, bằng không bị người ta tận diệt, tất cả đến lúc đó đều mất mạng.

Nhất thời Mạnh Hán đi rồi, A Nghiên rửa tay bắt đầu công việc lu bù.

Nàng trước lệnh đầu bếp nữ giết chim cút, chính mình rửa sạch sẽ trứng cút, lại thả hoa tiêu, bát giác, quế, trà phổ nhĩ vào trong nước, lại thêm nước tương, dấm chua, rượu, gia vị cùng muối ăn, cuối cùng mới cho trứng chim đã rửa sạch vào, dùng lửa nhỏ chậm rãi nấu.

Bên này nấu trứng cút, bên kia xem xét chim cút cũng giết xong, bỏ nội tạng, dùng nước rửa sạch sẽ.

Vừa đúng lúc Hà Tiểu Khởi vào phòng bếp, A Nghiên vui vẻ, vội tiếp đón hắn cùng hỗ trợ.

Hà Tiểu Khởi đã có chút buồn bực không vui, ngẩng đầu nhìn A Nghiên một cái, yên lặng không tiếng động rửa tay chuẩn bị nấu cơm.

“Hôm nay lại như thế nào?” A Nghiên buồn bực, ngày thường không thấy bộ dáng hắn sa sút như vậy a.

“Không có việc gì.” Thanh âm rầu rĩ.

“Di, thế nào cũng không phải bộ dáng không có việc gì a? Chẳng lẽ cãi nhau với Sài đại cô nương?” A Nghiên đã coi Sài đại cô nương và Tiểu Khởi thành một đôi, có thể khiến tiểu thiếu niên về mặt ủ dột, sự tình nghĩ được tất nhiên là ở trên người nữ nhân.

“Có quan hệ gì với nàng!” Hà Tiểu Khởi thực mất hứng nói.

“Vậy là như thế nào?” A Nghiên không hiểu, buổi sáng còn tốt, ít nhất lúc giúp làm vịt nướng vẫn còn tốt a.

“Ta thật sự không có việc gì.” Hà Tiểu Khởi cúi đầu đi rửa cọng hoa tỏi non tươi mới đặt trên thớt, cũng không ngẩng đầu nhìn A Nghiên, cứ như vậy buồn buồn nói.

“Được rồi, vậy nấu cơm đi.” A Nghiên cũng không thích xen vào chuyện người khác, Hà Tiểu Khởi đã làm đồ đệ nàng, nàng sẽ quan tâm, nhưng mỗi người đều có tâm sự và bí mật riêng, hẳn đã không muốn nói, nàng cũng sẽ không hỏi.

”Ta làm chim cút thơm cay, ngươi đem thịt dê xử lý đi, xong rồi ta làm dương đầu thêm.”

”Dương đầu thêm?” Hà Tiểu Khởi nghe thấy ngẩn ra, kia là cái gì?

”Ngươi chưa nghe nói?” A Nghiên trong lòng lộp bộp một tiếng, nghĩ rằng sao ở đây lại không có loại đồ ăn gọi là dương đầu thêm này? Nhắc tới các loại đồ ăn kiểu này, coi như là đồ ăn cao nhà phú quý mới có thể dùng, ở đây là trấn nhỏ, nàng chưa từng thấy, chỉ cho là nơi hoang vắng không biết đến loại đồ ăn này thôi, không nghĩ tới Hà Tiểu Khởi cũng không biết.

Hà Tiểu Khởi không biết, đã nói lên thế gian này căn bản còn không có người làm loại đồ ăn này?

”Chưa từng nghe nói.” Ý thức được đây là một loại đồ ăn tươi mới trên đời chưa từng gặp, Hà Tiểu Khởi vội đổi bộ dáng phờ phạc ỉu xiu lúc trước, hấn hai mắt chờ mong nhìn A Nghiên.

A Nghiên thấy hẳn thực không biết, nghĩ nghĩ, đành phải giải thích: “Đó là đem đồ ăn cắt nhuyễn, thêm phụ liệu lòng trắng trứng trộn đều thành nhân bánh, cuộn tròn lại chưng mềm, cho vào trong nồi chiên lên, chiên đến khi chín vàng óng ánh, mới cắt thành khối bày ra.”

Hà Tiểu Khởi nghe thấy càng nghi hoặc: “Sư phụ, ngươi là từ sư phụ vào học được sao? đồ ăn này là trường phái nào, truyền từ nơi nào?”

A Nghiên nào biết đâu trường phái gì a, bắt quá đời trước thích ăn cái này, nay nhớ ra thôi, nàng nghĩ nghĩ, đành phải nói: “Là năm đó ta ở trong hiệu ăn giúp việc bếp núc, có lão ăn xin thường xuyên đến, ta nhìn hắn đáng thương, liền đem đồ ăn thừa cho hắn, sau này hắn dạy ta làm.”

Lời giải thích này cũng không giống thật, mà như là trong hát kịch, bắt quá Hà Tiểu Khởi tin.

”Hắn đây là một món ăn đã thất truyền.” Lúc nói như vậy, Hà Tiểu Khởi trong mắt tỏa sáng, hơi có chút kích động.

”Quan tâm nó có phải món ăn đã thất truyền hay không làm gì, hiện tại tất cả ngươi nghe ta phân phó, chúng ta trước làm một lần dương đầu thêm này, ta cũng chưa từng làm qua, bắt quá là biết cách làm thôi, nay thử một lần.”

”Hảo, sư phụ phân phó là được, chúng ta tạm thử một lần.”

Lập tức A Nghiên phân phó Hà Tiểu Khởi, đem mấy miếng thịt dê cắt xuống, bắt đầu dựa theo biện pháp vừa rồi của thử làm dương đầu thêm, còn nàng tiếp tục làm chim cút ngũ vị thơm cay.

Đốt nóng nồi rồi cho dầu, đợi dầu nóng bảy tám phần, liền cho chim cút vào chiên thành màu vàng rộm, lấy ra lại cho dầu vào, lần này thả hành, gừng thái lát đảo thật nhanh, lại cho vào hạt tiêu, muối ăn, đường, nước dùng gà, dùng lửa nhỏ ninh kỹ cho mềm, sau đó đun lửa lớn cho cạn nước. Đến khi nước canh đặc lại, cho thêm dầu vừng, vậy thêm chút bột hạt tiêu.

Cho vào khay sứ trắng, chung quanh rắc rau thơm trang trí, đã thấy cút này thơm cay sắc màu đỏ tươi, thơm nức, vị mặn ngọt chua cay, thật sự làm cho người ta hận không thể nuốt cả đầu lưỡi vào.

Nàng hết sức vừa lòng, gọi Hà Tiểu Khởi: “Ngươi nếm thử, xem hương vị như thế nào? Cừu gia có thể ăn cay được thế này không?”

Nàng sợ Cừu gia không ăn cay, cho nên này vị cay so với trước phải giảm đi.

Hà Tiểu Khởi gắp đầu, tạm ngừng xử lý đầu di, đi tới bên này. A Nghiên thấy trên tay hắn dính thịt dê, một mùi tanh nồng, vội bảo: “Ngươi không cần động thủ.”

Nói xong, dùng đũa trúc gắp một miếng thịt chim cút đút cho hắn ăn.

Lúc nàng làm như vậy, kỳ thật cũng không nghĩ nhiều, Hà Tiểu Khởi tuổi xấp xỉ nàng, nhưng ở trong lòng nàng, cảm thấy đứa nhỏ kỳ quái này giống như đệ đệ vậy, còn nữa giờ lại thu làm đồ đệ, không phải đồng lứa, A Nghiên lại càng không nghĩ đến chuyện nam nữ.

Bắt quá Hà Tiểu Khởi đang nhìn A Nghiên gắp chim cút đút cho mình lại sững sốt, trên khuôn mặt tuấn mỹ trắng trẻo thanh tú lộ ra đồ ửng, nhưng lại không há mồm, cứ như vậy kinh ngạc nhìn A Nghiên.

”Nếm thử a, ta sợ Cừu gia không thích đâu.” A Nghiên nhắc hắn.

Hà Tiểu Khởi trên mặt càng đỏ, hơi gập đầu, hé miệng, chiếc đũa của A Nghiên liền đưa khối chim cút vào.

Nhưng đúng lúc này, một thân ảnh cao ngất xoải bước đi tới trước cửa phòng bếp.

Tiêu Đặc vốn nhớ A Nghiên, cố ý tới tìm nàng, ai ngờ vừa vào cửa liền nhìn thấy.

A Nghiên thế nhưng tự mình đút cho Hà Tiểu Khởi.

Trong chớp mắt, trên mặt Tiêu Đặc giống như hàn sương bao phủ, lạnh như băng, trong con ngươi cũng kết băng, dầy đặc lạnh thấu xương nhìn chằm chằm Hà Tiểu Khởi và A Nghiên.

A Nghiên bỗng chốc đứng tại chỗ.

Nàng sợ hãi Tiêu Đạc, luôn luôn sợ hãi, vốn đã sợ hãi. Có lẽ là mấy ngày nay hấn đối với nàng luôn luôn ôn nhu, thế cho nên nàng không hề phòng bị, bắt ngờ không kịp trở tay, lại gặp phải Tiêu Đạc thần sắc lãnh liệt mâu quang dày đặc như vậy, nàng sợ tới mức hô hấp cơ hồ đình chỉ.

con người Tiêu Đạc lạnh lẽo đảo qua Hà Tiểu Khởi, bên môi gợi lên một chút cười lạnh, đi nhanh tới, một tay đem chim cắt cay ném ra.

chim cắt đỏ tươi sáng bóng lăn đầy đất, phổi liệu nước tương hạt tiêu bên trong cũng dính vào quần áo, A Nghiên gất gao nhìn chăm chăm phía trước một lúc, cả người run run.

Hắn muốn tức giận.

Hắn tức giận, thực đáng sợ.

Hắn có thể trong con giận dữ hủy diệt một ngọn núi, chim bay thú chạy, không một con nào may mắn thoát khỏi.

Hắn đến từ địa ngục Diêm La, huyết tính tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Lời Thề Của Tiêu Đạc (Tiếp)

A Nghiên trước mắt bắt đầu mơ hồ, nàng dường như thấy huyết tính, cương đao dày đặc bóng loáng, liệt mã phát cuồng trên đường, còn có khói đặc cuộn cuộn bốc lên, nàng ho sặc, hít thở không thông, giấy dựa suy nghĩ chạy trốn, mà thế nào cũng chạy không thoát, nhưng mà những lần trải qua lần lượt chết đi đã khắc trong cốt nhục, nàng thế nào cũng trốn không thoát.

Tiêu Đạc đang ném một mâm chim cắt đỏ xuống mặt đất rồi, đầu bếp nữ chung quanh sợ tới mức trên mặt không có huyết sắc, một đám phù phục quỳ trên mặt đất không dám nói lời nào.

Hà Tiểu Khởi cứng ngắc gập chân, quỳ xuống tại chỗ, gất gao nhìn chăm chăm khay sứ trắng đỏ nát trước mặt kia.

“Cút!” Tiêu Đạc ra lệnh.

Các đầu bếp nữ nguyên bản sợ tới mức hai chân như nhũn ra, nay nghe thế, nhất thời nhìn thấy một đường hi vọng, quỳ tại chỗ cũng không dám đứng lên, cuống quýt tạ ơn rồi, nửa quỳ chạy đi.

“Đi ra ngoài.” Tiêu Đạc cũng không thiết nhìn Hà Tiểu Khởi một chút.

Hà Tiểu Khởi ngẩng đầu nhìn vào mắt A Nghiên, đã thấy A Nghiên dường như choáng váng, ánh mắt thậm chí đăm đăm, hấn cố gắng tự áp chế đau đớn trong ngực, gất gao nắm tay, đến cùng vẫn cắn răng đi ra ngoài.

Đợi cho mọi người đều đi hết, Tiêu Đạc mới lạnh lùng nhìn chăm chăm A Nghiên, nghiêng răng hỏi: “Vì sao dứt hấn ăn?”

A Nghiên cả người lạnh run, trước mắt một mảnh sương mù, nàng kinh ngạc ôm cánh tay, trong đầu kêu ong ong, chỉ nhìn thấy con người Tiêu Đạc tức giận bùng lên, cùng với môi mông mấp máy, căn bản không nghe thấy hấn đang nói cái gì.

Tiêu Đạc càng giận, tiến lên cầm cánh tay A Nghiên, thấp giọng ra lệnh nói: “Không cho người dứt cho người khác, cũng không cho người nấu cơm cho người khác, càng không thể cười cười nói nói cùng người khác, nghe thấy không? ! Ta muốn người thấy ta rồi, chỉ có thể nhìn ta, trong mắt trong lòng chỉ có thể có ta!”

Nhưng mà A Nghiên thật không nghe thấy, nàng chỉ như trong sương khói như có như không, nhìn thấy cặp con người kia lạnh như băng thấu xương, giống như vực sâu hàn đàm, dường như giấy lát có thể cắn nuốt nàng.

Nàng chỉ cảm thấy mệnh mình không còn bao lâu, chỉ cảm thấy chính mình muốn chết, đã chết rồi, lại phải một lần nữa bắt đầu lần luân hồi tiếp theo.

mỗi nàng mấp máy, nàng muốn nói cho Tiêu Đạc, nói cho hấn nàng không muốn chết, còn muốn tiếp tục sống, nàng đã chết nhiều lần, thật sự không muốn nữa.

Nhưng nàng nói không nên lời.

Nước mắt bỗng chốc mãnh liệt tràn ra, ào ào rơi xuống.

Tiêu Đạc nguyên bản tức giận tận trời, nhưng A Nghiên vừa khóc như vậy, hấn nhất thời choáng một chút.

Giờ phút này hấn mới nhìn thấy, mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, môi mỏng liên tiếp run run, trong con ngươi hàm chứa lệ quang khiếp sợ, cứ như vậy hoảng hốt nhìn mình.

Tiêu Đạc vốn tức giận như bị người châm từng mũi kim, nhất thời biến mất hầu như không còn, sau đó là đau lòng cùng thương tiếc.

Hấn khiếp sợ, ngơ ngác nhìn nàng hồi lâu, rốt cục tự đi ôm lấy nàng, thì thào giải thích: “A Nghiên đừng khóc, ta không phải muốn tức giận với ngươi.”

Nhưng A Nghiên đã hoảng sợ, liên tục lui về phía sau, trong mắt đều là hoảng hốt.

Tiêu Đạc thấy nàng như vậy, trong mắt phiếm đau, hơi nhích môi, hấn cố nén xúc động, đè nén khát vọng hận không thể ôm nàng vào trong lòng, nghẹn tại chỗ, tận lực mềm giọng, nhẫn nại giải thích: “A Nghiên, ta không phải muốn làm ngươi thành như thế nào, chính là tức giận ngươi đút đồ ăn cho Hà Tiểu Khôi, kia rõ ràng là ngươi làm cho ta, vì sao để cho người khác ăn, ta càng không thích ngươi đút cho hấn, ngươi chỉ có thể đút cho ta.”

ngữ điệu mềm nhẹ, nhưng bên trong vẫn lộ ra nồng đậm chua xót cùng bất mãn.

A Nghiên răng trắng nhỏ gắt gao cắn lên môi dưới mềm mại, đau đớn bén nhọn khiến nàng chậm rãi khôi phục lại trong hoảng hốt vừa rồi, trước mắt khói đặc dần dần tiêu tán, tiếng động bên tai dần dần rút đi, nàng thấy rõ người trước mắt, nghe thấy thanh âm hấn tràn ngập ghen tuông.

Gắt gao nắm tay, nàng đè nén cả người run rẩy không ngưng được.

Tự nói với mình một chút, không phải hấn muốn giết mình, cũng không muốn tức giận, hấn chính là nhìn thấy mình đút cho Hà Tiểu Khôi ăn này nọ nên ghen tị, mất hứng.

Trên mặt dần dần khôi phục huyết sắc, thần trí bắt đầu tỉnh táo, nàng gắt gao cắn môi như trước, nhìn chằm chằm Tiêu Đạc trước mắt.

Tiêu Đạc cũng không biết nàng đang nghĩ cái gì.

Hấn đang thật cẩn thận quan sát vẻ mặt nàng, không dấu vết tiến lên, thân hình cao ngất nửa ngồi xồm xuống, nghiêng đầu nắm bắt từng vẻ mặt trên mặt nàng.

Thấy nàng không nói một lời, kinh ngạc đứng tại chỗ, trong mắt lệ muốn ngừng không được, bộ dáng giống như có chút ủy khuất, hấn càng áy náy.

“Ta... Ta chẳng phải...” Tiêu Đạc nhú mày, nắm tay xiết rồi lại buông, cuối cùng rốt cục gian nan nhượng bộ: “A Nghiên, chỉ cần ngươi giải thích rõ ràng vừa rồi ngươi vì sao đút cho hấn, ta liền không tức giận.”

A Nghiên cúi đầu, một câu cũng không muốn nói.

Nàng kỳ thật so với ai càng rõ, vừa rồi hấn phát hỏa, cách tai ương ngập đầu chỉ kém một bước.

Hiện tại hấn chính là một hoàng tử mà thôi, tương lai đi lên để vị, lửa giận như vậy, không biết bao nhiêu người gặp họa đầu.

“A Nghiên nói chuyện với ta a!” Tiêu Đạc xem nàng phờ phạc ừ ừ không nói, trong giọng nói thể nhưng có một chút ý tứ hàm xúc khẩn cầu.

Nhưng A Nghiên hiện tại không muốn nói chuyện.

Nói một câu là nàng vừa rồi thiếu chút nữa cho rằng mình sắp phải chết sao?

Tiêu Đạc thấy nàng như vậy, nắm tay, cắn răng một cái, gian nan nhượng bộ tiếp: “A Nghiên, ta không tức giận. Ta cũng không hỏi, ngươi không cần mất hứng được không?”

A Nghiên ngẩng đầu lên, con ngươi hắc bạch phân minh nhìn hấn một cái.

Kỳ thật nàng vẫn không hiểu hấn, ngay cả đoán ra hấn đối với mình sinh ra tình yêu nam nữ, giống như động vật đang kỳ động dục, mà đối tượng động dục chính là mình, thế thì tính sao?

Loại động dục này có lúc sẽ thay đổi bản tính một người sao?

A Nghiên cũng không rõ.

Với A Nghiên, nàng chính là buồn bực nhìn thoáng qua mà thôi.

Nhưng với Tiêu Đạc, đôi mắt kia xa lạ hờ hững, thật giống như A Nghiên căn bản không biết hấn, chính là nhìn một người xa lạ.

Điều này làm cho hấn có chút chịu không nổi.

Suy nghĩ trong lòng nổi lên đau đớn bén nhọn, đau đớn khiến hấn không có cách nào khống chế bản thân.

Hắn tiến lên nắm tay A Nghiên, khàn khàn khẩn cầu: “A Nghiên, đừng giận ta, được không?”

A Nghiên ngửa mặt nhìn hắn, đã thấy trên khuôn mặt hắn tuần mỷ tràn đầy thất lạc, con ngươi ngày xưa đen thanh lãnh thâm thúy, lúc này chính mình có thể dễ dàng nhìn thấy áy náy cùng lo lắng.

Giờ phút này hắn giống đại nam hài làm chuyện sai lầm, ở trước mặt mình thấp giọng khẩn cầu, như mặc cho mình làm gì thì làm.

Nhưng trong lòng A Nghiên cũng không có nhiều vui mừng.

Nàng sẽ tin tưởng một i hung thần ác sát ở trước mặt mình khuất phục cúi đầu sao?

Thế nào cũng cảm thấy không chân thực.

Nàng cúi đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nói: “Ta sợ ngươi không thích ăn cay, cho nên để Hà Tiểu Khôi ném thử, hắn càng rõ khẩu vị ngươi.”

Tiêu Đạc nghe thấy, càng áy náy, thân thủ ôm A Nghiên vào trong ngực, thấp giọng nói: “vậy, ta đã biết rõ, ngươi là vì ta, mới để hắn thử, là ta vừa rồi trách lầm ngươi, ngươi không cần giận ta được không?”

A Nghiên đẩy hắn ra: “Ta không giận ngươi, vừa rồi ta chính là có chút sợ hãi.”

Nàng ngửa mặt, con ngươi hắc bạch phân minh yên lặng nhìn hắn chăm chăm, nói thẳng: “Ta sợ ngươi giết ta, ta rất sợ chết.”

Tiêu Đạc nghe thấy lời này, ngẩn ra, xem trong con ngươi nàng trong suốt dường như phản chiếu bầu trời xanh, sợ hãi như vậy, ngực hắn nơi đó càng hung hăng đau đớn.

Nàng sợ chết, nàng nhất gan, mà chính mình vừa rồi dọa đến nàng.

Nàng thậm chí cho rằng chính mình sẽ giết nàng.

Tiêu Đạc hơi nhíu mày, hơi nhăn mày, trầm mặc nhìn A Nghiên nửa ngày, cuối cùng rốt cục trầm lặng nói: “A Nghiên, ta không biết ngươi vì sao sợ hãi, nhưng ta có thể thề với ngươi —— “

A Nghiên bình thần nhìn hắn.

Tiêu Đạc bên môi xẹt qua một tia chua xót, hắn khàn khàn mà kiên định nói: “Ta thề, nếu có một ngày ta làm ngươi bị thương nửa phần, thì ta sẽ chịu khổ sở vạn kiến căn tim, khiến ta chết không có chỗ chôn, khiến ta trọn đời không được siêu sinh.”

trong thanh âm khàn khàn lộ ra thê lương làm cho người ta run sợ.

A Nghiên nghe thấy lời này, bỗng nhiên chấn động, không khỏi ngẩng đầu nhìn.

ánh chiều tà tịch dương theo song cửa sổ lý chiếu vào, khiến phòng bếp đắm chìm trong ánh sáng màu đỏ nhạt, mà lúc này Tiêu Đạc, khuôn mặt tuần mỷ bởi vì ngược sáng, vẻ mặt khó nhận rõ, con ngươi tối tăm thâm trầm đến mức làm cho người ta thế nào cũng không hiểu.

A Nghiên tinh tế thương thức lời hắn vừa nói ra, lời thề mang theo ý tứ hàm xúc thê lương.

Hắn nói, nếu thương tổn mình nửa phần, hắn sẽ ném thử đau khổ vạn kiến căn tim..

Những lời này, chính mình dường như đã từng nghe, dường như một đời nào, có người nào, từng ở bên tai mình nói ra như vậy.

Nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 52

Từ lúc Tiêu Đạc phát hỏa ở phòng bếp, hai người không hiểu sao lại lạnh đi.

Nàng kỳ thật luôn luôn có chút phờ phạc ỉu xiu, cảm thấy sức lực cạn sạch. Tiêu Đạc đâu, nói ra mấy lời nói kia, hắn giống như cũng có chút đang trốn tránh mình, thậm chí không dám tự nhìn mình một chút.

Một ngày này nàng đang nhàm chán, lại nghĩ ra Phi Thiên, không khỏi có chút nhớ. Lần trước không biết tại sai nó trực tiếp hôn mê, sau này ung nô thỉnh đại phu đến xem, cũng không nói ra được nguyên do. Nay vừa nghĩ tới đi xem nó, lập tức nàng trực tiếp đi tới chỗ Phi Thiên.

Lúc này Phi Thiên đang đậu trên một gốc cây trụi lủi, cụp cánh, nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe thấy động tĩnh, vừa mở mắt ra, nó thấy A Nghiên, nhất thời giật mình một cái, suýt nữa ngã từ trên cây xuống.

A Nghiên thấy nó đứng là đứng cũng không vững, không khỏi buồn bực nhìn nó: “Phi Thiên, ngươi làm sao? Thực sinh bệnh?”

Ung nô bên cạnh tiến lên, vội quỳ nói: “Cô nương, vừa rồi đã kiểm tra qua, Phi Thiên không sinh bệnh.”

A Nghiên càng không hiểu: “Không sinh bệnh, sao nó cứ run đầu.”

Ung nô lau mồ hôi, không thể chậm trễ: “Nó lúc trước còn tốt, chính là nhìn thấy cô nương ngài, mới bắt đầu run.”

A Nghiên hơi kinh ngạc, kinh ngạc qua đi, nàng bỗng nhiên minh bạch: “Ngươi thế nhưng sợ ta?”

Phi Thiên lui đầu vào ở trong cổ, thế nào cũng không dám nhìn A Nghiên.

A Nghiên khó được có lúc tâm tình tốt, vẫy tay, cười nói: “Ừ, hiện tại chủ nhân của ngươi đem ngươi giao cho ta, ta chính là chủ nhân của ngươi, ta không làm ngươi bị thương. Yên tâm đi, nhanh xuống đây, đậu lên tay ta.”

Phi Thiên như trước rụt đầu, căn bản không xuống.

A Nghiên thấy vậy, linh cơ vừa động, cố ý nói: “Ngươi nếu không xuống, ta phải đi tìm Cửu gia, ta muốn nói cho hắn —— “

Lời còn chưa dứt, Phi Thiên khanh khách kêu, vèo một cái từ trên cây vọt xuống.

“Ha, ngươi sợ hắn như vậy à.” A Nghiên ngồi xổm xuống, ôn nhu sờ sờ đầu trọc của Phi Thiên: “Không cần sợ hãi, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Vừa dứt lời, nàng liền sững sờ. Di, lời này thế nào quen tai như vậy, cũng không phải chính là lúc trước Tiêu Đặc nói với nàng sao?

Chính nàng cũng không khỏi cười cười, lắc lắc đầu, ôm lấy Phi Thiên đang run run.

“Lúc trước chủ nhân của ngươi còn nói muốn ăn trứng chim, sau này trứng chim, chim cút đều bị hắn hất đổ, Phi Thiên, ngươi biết đẻ trứng sao?” Nàng thuận miệng hỏi như vậy.

Phi Thiên vừa nghe lời này, trong đôi mắt ung nô tròn xoe đều là kinh sợ.

Ung nô vội cung thanh nói: “Cô nương, nó là một hùng ung, sẽ không đẻ trứng.”

“Nha, nguyên lai là một chim đực à.” A Nghiên kỳ thật là có chút thất vọng.

“Khanh khách.” Phi Thiên run run một chút.

A Nghiên sờ sờ móng ung, không khỏi hỏi: “Vậy ngươi biết làm gì? Ta nhìn ngươi trước kia đi theo Cửu gia, chỉ luôn luôn nhắm mắt dưỡng thần?”

Lúc đó thật đúng là bộ dáng oai vệ nhị ngũ tám trăm, cáo mượn oai hùm đi.

Đáng thương Phi Thiên cúi đầu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên đập cánh.

Nó bộ dạng khá lớn, nay đuổi người xòe cánh, ở trên không trung xanh thẫm lượn vài vòng, vẽ ra tư thế duyên dáng.

“Phi Thiên, ngươi làm cái gì vậy?” A Nghiên hoang mang không hiểu.

“Cô nương, nó đây là đang... nhảy múa.” Ung nô nhú mày quan sát, do dự nửa ngày, rốt cục đưa ra một kết luận.

“Nhảy múa?” A Nghiên giật mình, cảm thấy lời mình nói vừa rồi khiến Phi Thiên không chịu nổi nhục, muốn muốn biểu diễn cho thấy mình chẳng phải cái gì cũng không biết? !

A Nghiên vừa lòng nhìn Phi Thiên bay cao phía chân trời, giật mình, liền vẫy tay rõ ràng nói: “Phi Thiên, trở về đi, không cần nhảy.”

Phi Thiên quả nhiên xoay quanh một cái, ở trên không trung phát ra một tiếng kêu dài, đột ngột quay đầu, vỗ cánh dừng ở trước mặt A Nghiên.

Lúc nó hạ xuống, mở ung thế nhưng ngậm một đóa hoa nhỏ không biết tên.

Nó ngửa miệng, đôi mắt trong nhìn A Nghiên, bộ dáng kia dường như đang nói, cho ngươi.

”Oa, ngươi còn có thể hái hoa!” A Nghiên mừng rỡ, ngồi xổm xuống lấy đóa hoa nhỏ rung rung trong miệng Phi Thiên.

”Nguyên lai ngươi còn có bản sự bức này.” A Nghiên càng thương tiếc sờ sờ đầu Phi Thiên ngốc.

ưng nó bên cạnh ngây người nửa ngày, rốt cục nâng tay lên, bắt đặc dĩ lau mồ hôi.

Nhớ ngày đó, Phi Thiên này, tư thế oai hùng ngông nghênh cỡ nào a!

Nay, lưu lạc đến trong tay một tiểu cô nương như vậy, thế nhưng lại học được nhảy múa, hái hoa...

Nhưng A Nghiên hồn nhiên không biết ưng nó đang nghĩ gì, nàng để Phi Thiên đậu trên vai mình:

”Ta nghe nói ưng đều cần đi dạo, chúng ta ở trong viện này đi một vòng, ta muốn dắt ưng đi dạo.”

Phi Thiên vừa nghe lời này, lập tức ngoan ngoãn thu hồi cánh, đậu xuống vai nàng.

A Nghiên lập tức mang theo Phi Thiên, nghênh ngang dạo bộ ở sau viện.

Trước kia thời điểm này hậu viện cũng là cảnh xuân tươi đẹp cầu nhỏ bắc ngang dòng sông, nay nhập đông, gió thu thổi qua, cành liễu xác xơ cỏ yếu lá khô, có chút hoang vu. Lúc này trời mây cao rộng, núi xa mờ lung bao phủ một tầng sương mù như có như không.

A Nghiên vừa tản bộ một vừa nói chuyện cùng Phi Thiên.

”Ngươi hình như rất sợ ta, vì sao?” A Nghiên kỳ thật cảm thấy có chút vô tội, là Tiêu Đạc đánh nó, cũng không phải mình. Vì sao nó thấy mình, mà sợ như là mình thấy Tiêu Đạc đâu?

Phi Thiên rụt rụt đầu, cụp cánh không nói chuyện.

”Ngươi có phải sợ ta trả thù ngươi hay không?” A Nghiên đoán như vậy.

Phi Thiên dùng miệng ưng cọ cọ bờ vai nàng, khanh khách đáp.

A Nghiên không khỏi muốn cười, nghĩ chim ưng này tâm tư còn thật nhiều đâu.

Đang nói chuyện, liền thấy bên hồ phía trước một bóng người cao ngất đang đứng.

thời tiết đầu mùa đông, trên mặt hồ tràn ngập một tầng sương mênh mông, chung quanh liễu khô bị gió lạnh thổi bay, hiu quạnh thê lương, nam nhân mặc một thân cẩm bào màu hồ lam, khoanh tay đứng ở bên hồ, mày đẹp gât gao nhú, không biết đang nghĩ gì.

hai ngày này A Nghiên và Tiêu Đạc luôn luôn có chút không được tự nhiên, nay nhìn thấy Tiêu Đạc, nàng cũng không tiến lên chào hỏi, chỉ tìm một khối đá sạch sẽ, ngồi xuống nhìn hồ nước.

Phi Thiên vừa thấy chủ nhân ngày xưa, cặp tiểu nhãn tình kia nhất thời trừng lớn, phát ra quang mang chưa bao giờ từng có, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Tiêu Đạc, dường như ngóng trông Tiêu Đạc sẽ đem nó về.

Nhưng Tiêu Đạc căn bản chưa từng nhìn sang hướng này.

Phi Thiên gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống, khanh khách khanh khách.

Dường như là nghe thấy động tĩnh, bên này Tiêu Đạc hơi hơi quay đầu, nhìn về phía bên này.

Phi Thiên vui vẻ, càn vỗ cánh, hi vọng khiến cho chủ nhân ngày xưa chú ý.

Nó làm âm ỉ như vậy, A Nghiên đã sớm phát hiện, nhú mày xem xét nó một cái, hừ nhẹ một tiếng: “Ngươi muốn chủ nhân của ngươi như vậy, kia là không muốn đi theo ta nữa rồi.”

Lời này vừa ra, Phi Thiên nhất thời sợ tới mức run run một cái, nó vội tiến đến bên người A Nghiên, dùng mỏ cọ cọ tay nàng, như đang lấy lòng.

A Nghiên mím môi, không khỏi muốn cười, nghĩ rằng ưng này ngày xưa cũng là bộ dáng cao ngạo lạnh lùng, không ngờ bị đánh mạnh một chút, đúng là vật nhỏ không có chí khí.

Phi Thiên đang lấy lòng A Nghiên, càn vụng trộm dùng cặp tiểu nhãn tình xem xét phía Tiêu Đạc.

A Nghiên cúi đầu nhìn, vừa đúng lúc nhìn thấy trong đôi mắt Phi Thiên tròn vo mang theo nồng đậm cầu xin, kia ý tứ là, chủ nhân a ta bị ỷ khuất lớn, ngươi mau tới cứu ta đi.

Nhưng Tiêu Đạc ở xa xa, căn bản cũng không nhìn đến sùng vật ngày xưa này, thậm chí có lẽ hần căn bản chưa từng chú ý tới Phi Thiên kia bộ dáng ủy khuất đáng thương.

lực chú ý của hắn đều ở trên người A Nghiên.

Cách mấy trượng, trong đám cành khô rũ xuống, nhìn vị cô nương khiến mình nhớ thương, xem nàng có phải đang nhìn mình hay không, xem nàng có phải còn mất hứng hay không.

A Nghiên đương nhiên là chú ý.

ánh mắt hắn rõ ràng như vậy, dường như bị lửa thiêu đốt, nếu mình ở gần một ít, sợ là có thể trực tiếp bị nướng cháy, muốn không chú ý đến cũng khó.

Bất quá nàng căn bản không thấy hắn, ngược lại vươn tay, bắt lấy Phi Thiên đang thân ở Tào doanh lòng ở Hán kia, trực tiếp ôm lên đùi mình một phen.

”Khanh khách...” Thân phận chim ưng rất thâm thâm, nó cúi đầu khẽ gọi, cũng không dám ngẩng đầu nhìn chủ nhân cũ.

”Hừ hừ, xem ta bóp nguoi thế nào.” Nói xong, nàng cố ý lấy tay bóp cái mỏ ưng cong cong. Nàng mơ hồ nhớ trước kia trên thảo nguyên từng gặp người thuần ưng, trên mỏ chọc nước đều là trò thông thường.

”Khanh khách khanh khách...” Ưng thực bất đắc dĩ bắt đầu kêu lên.

Ở đây một người một ưng đùa giỡn, Tiêu Đặc cất bước đi tới bên cạnh A Nghiên, xem ưng đậu trên người A Nghiên.

Phi Thiên cầu xin nhìn Tiêu Đặc, hi vọng chủ nhân cũ có thể cứu mình từ trong ma quỷ ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 52.2

Phi Thiên cầu xin nhìn Tiêu Đặc, hi vọng chủ nhân cũ có thể cứu mình từ trong ma quỷ ra.

Chờ đợi nửa ngày, Tiêu Đặc rốt cục mở miệng.

”Nó có nghe nguoi hay không? Nếu không nghe lời, ta để Mạnh Hán tiếp tục đánh.”

Lời này vừa ra, Phi Thiên trực tiếp từ trên đầu gối A Nghiên rớt xuống.

Ưng sinh thâm thâm như thế, nó hóa ra còn lưu lạc đến tận mức này? (PS: đòi người thì gọi là nhân sinh, đòi ưng thì gọi là ưng sinh)

Tiêu Đặc nhú mày, một tay đem Phi Thiên giả chết nhấc lên: “Thế nào trở nên ngốc như vậy.”

Phi Thiên cúi đầu giả chết, nó không muốn sống, lần này là thật không muốn sống rồi!

Tiêu Đặc nâng tay nhấc cánh ưng lên, càng không vui: “Thế nào ưng này càng ngày càng choáng váng?”

A Nghiên thấy vậy, cũng nhìn không nổi, trực tiếp đứng lên, đoạt lấy Phi Thiên trong tay hắn, ôm lấy.

”Nguoi cũng không cần nói, ta biết, nguoi kế tiếp còn muốn nói, này quả nhiên là loại người nào nuôi ra ưng đấy, nguoi sẽ nói, này tiểu nha đầu ngốc như vậy ngu như vậy, cũng không phải là nuôi được một con ưng ngốc ưng ngu thôi!”

A Nghiên bùm bùm nói một tràng, cuối cùng vành mắt đỏ lên: “Ta chỉ biết nguoi sẽ nói như vậy!”

Tiêu Đặc hơi kinh ngạc, xem bộ dáng nàng mất hứng, vội vàng biện giải: “Ta không có cái ý tứ kia, không muốn nói như vậy, ta chính là thấy ưng này biến ngốc, muốn giáo huấn một chút, miễn cho nó chọc nguoi không vui.”

A Nghiên tràn ra bi phẫn nhìn hắn: “Đúng vậy, thế nào tặng cho ta rồi liền biến ngốc đâu! Trước kia cũng không phải là thông minh thật sao!”

Tiêu Đặc không còn lời nào để chống đỡ, cúi đầu chính mình ngẫm lại, cũng cảm thấy trong lời mình nói có vấn đề. Nhưng lúc này nói nhiều sai nhiều, hắn mím môi, không biết nói gì.

Hắn thậm chí cảm thấy, có lẽ không chỉ Phi Thiên hóa ngốc, còn có cả mình.

A Nghiên thấy hắn thế nhưng không biện giải, thấp đầu, xem ra một bộ dáng chột dạ, càng cảm thấy chính mình nói trúng tâm sự của hắn.

Kỳ thật hiện tại Tiêu Đặc đối với nàng tốt lắm, tốt vô cùng, tốt khiến nàng sợ hãi, nhưng nàng vẫn cảm thấy còn bất mãn, cảm thấy thiếu chút gì.

Có lẽ Tiêu Đặc càng bao dung nhường nhịn cúi đầu dỗ dành nàng, nàng lại càng sợ hãi, sợ có một ngày hấn biến sắc, trở mặt.

Sợ hãi chính mình lại giống trước kia, cắt thịt đứt cho ung cuối cùng chịu lửa đốt, đương nhiên càng sợ tự làm tự chịu, vì hấn đau lòng mà chết.

Nàng nhớ tới hết thảy, cắn môi dưới, đem Phi Thiên mềm nhũn nhét vào tay hấn: “Này ta trả cho ngươi, vốn chính là của ngươi!”

Nói xong, xoay người bỏ chạy.

Tiêu Đặc thấy vậy, vội ôm ung đuổi theo.

“A Nghiên, ta lúc nào chọc ngươi mất hứng? Ta không có nói ngươi ngốc!”

“A Nghiên, của ta chính là của ngươi, ta đã đem con chim ung này tặng cho ngươi.”

“A Nghiên, ta không cho ngươi chạy.”

Nói đến đây, hấn đã cản đường nàng, chặn ngang ôm lấy nàng.

A Nghiên gãy dựa, đá chân, dùng nắm tay đánh hấn, nhưng làm thế nào cũng không thể tránh thoát.

Mà ở đây gãy dựa, nàng lại khóc.

“Ngươi khi dễ ta!” Nàng khóc lên án hấn.

“Ta không có.” Hấn nghiêm cẩn biện giải như vậy.

“Ngươi mắng ta ngốc.” Nàng không quên hận cũ.

“là ta ngốc, ta mới ngốc.” Hấn mạnh mẽ lên án chính mình.

“Ngươi còn nói ta xấu!” Nàng có chút mang thù.

“Ngươi xấu? Ngươi làm sao có thể xấu đâu, ngươi với nương ta bộ dạng giống nhau như đúc, nương ta ngày đó đẹp nhất Yến kinh.”

“Lời này chính ngươi nói, ngươi nói ta xấu không có ai muốn! Ngươi trào phúng ta, nói móc ta, khinh thường ta!” Nàng tiếp tục lời chuyện cũ.

“Đó là trước kia mất ta mùi!” Tiêu Đặc sạch sẽ lưu loát tự mắng mình.

làm âm ỉ nửa ngày như thế, nàng lên án, hấn cẩn thận biện giải; nàng mắng, hấn cúi đầu nghe; nàng khóc, hấn mềm giọng nhỏ nhẹ dỗ ; nàng lại lên án, hấn lại cẩn thận biện giải... Như thế lặp lại.

Rất lâu sau đó, Phi Thiên đã cảm thấy chính mình muốn ngủ, cúi đầu ngủ gật, hai người kia thật nhàm chán.

Cuối cùng A Nghiên ngừng khóc, trên mặt có chút cười, tay cũng bị Tiêu Đặc nắm, hai người cứ như vậy đi dạo bên bờ hồ xanh thắm như ngọc. Lúc này ánh mặt trời chiếu vào sóng nước, dường như trên mặt hồ rải đầy đá quý ngân quang long lánh. Cuối mùa thu gió thổi qua hồ, thổi nhả hình ảnh phản chiếu trời xanh như gấm, mang đến một chút hơi nước mát cùng mùi hoa quế mơ hồ thơm ngát, thấm vào ruột gan, rất sáng khoái.

A Nghiên thở sâu, ngắm trời xanh lam, nhìn nam tử bên cạnh nắm tay mình.

Tuy rằng hấn tuổi cũng không nhỏ, tuấn mỹ cao ngất, xuất thân bất phàm, nhưng vừa rồi đối mặt với mình, giống như một đứa trẻ. Hôm nay gió này, hồ nước này, còn có tình cảnh đất tay bước chậm này, khiến nàng nhớ tới thiếu niên ngày xưa dưới tịch dương ngẫu nhiên gặp gỡ.

Nếu một lần kia, nàng không phải biết hấn là Cửu hoàng tử liền hốt hoảng mà chạy, vận mệnh có phải hay không sẽ có chuyển biến?

ý niệm này vừa hiện lên trong lòng A Nghiên, bất quá giây lát liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ngẫm lại tiểu ni cô kia cắt thịt cho ung ăn, nàng sau này đã chết, bị chết thực thê thảm.

A Nghiên cúi đầu, khẽ thở dài: “Ung a ung!”

tâm tư Tiêu Đặc bên cạnh đều đặt ở trên người nàng, lúc này thấy nàng thở dài, lại nhắc tới ung, nhất thời nhũn nhũn: “Ngươi không thích con chim ung này phải không?”

Nói xong, hấn hơi lộ ra ánh mắt không vui đảo qua chim ung trên đầu vai kia.

ung đáng thương, nguyên bản cúi đầu đang ngủ ở đầu vai Tiêu Đặc, bỗng nhiên chợt nghe thấy chính mình bị nhắc tới, nhất thời cảm thấy nằm cũng trúng đạn, sợ tới mức giật mình một cái vội đá khỏi tinh thần, hướng về phía Tiêu Đặc khanh khách vài tiếng lấy lòng.

Nếu là dĩ vãng, nó kêu như vậy, Tiêu Đạc tất nhiên sẽ tự đi vuốt ve lông nó, sau đó lại vỗ vỗ đầu trục của nó. Nhưng hiển nhiên là chủ nhân nó đã thay đổi, bị nữ sắc mê hoặc, chủ nhân nó đã không phân tốt xấu.

”Nó làm người mất hứng, ta liền sai Mạnh Hán đánh nó.” Tiêu Đạc nhẹ nhàng băng quơ nói như vậy, ngữ khí kia, rất có vẻ gió lửa đùa chur hầu chỉ để mỹ nhân cười.

(PS: diễn tích Chu U vương đốt lửa đùa chur hầu để mua lấy nụ cười của Bao Tự)

Đáng thương Phi Thiên, vội vàng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía A Nghiên.

A Nghiên cũng có chút như nằm mộng, thầm nghĩ đề tài tại sao dời đi nhanh như vậy, lại nhìn Phi Thiên ánh mắt đáng thương hề hề, nhất thời bất đắc dĩ, nàng đồng tình nâng tay sờ sờ đầu ung: “Ta thực thích Phi Thiên, người không cần đánh nó. Nhìn xem vật nhỏ đáng thương này, đã bị sợ hãi rồi.”

Phi Thiên nghe nói như thế, đôi mắt ưng tròn nhỏ tinh nhất thời tràn ngập cảm kích, cơ hồ sắp chảy nước mắt. Nguyên lai tân chủ nhân đối với nó không tệ !

Tiêu Đạc mím môi, cúi đầu nhìn nàng, không nói chuyện.

Nàng khả năng còn đang giận mình, ít nhất không muốn gặp mình, cho nên vừa rồi tuy rằng nắm tay, nhưng thấy phải đối với bản thân mình xa lạ lãnh đạm. Bây giờ, nàng tự sờ ung trên vai mình, tư thế này khiến nàng cơ hồ nữa dựa vào mình.

Hai người khoảng cách quá thân cận, tóc dài bị gió thổi bay, cứ như vậy nhẹ nhàng phát nhẹ trên hai gò má nàng, tinh tế nhẹ từng đợt từng đợt giao triển cùng tóc nàng, ở không trung giống như sóng nước lay động ra tư thái ôn nhu.

Cúi đầu nhìn sợi tóc hai người giao triển, trong lòng hần nổi lên suy nghĩ chưa xốt khác thường, nhất thời không khỏi vuron tay, cẩn thận đụng vào mấy sợi tóc kia.

ngón tay hơi lạnh nắm lộn tóc bay nhẹ trên mặt, bên trong có tóc hần cũng có tóc nàng, ngón tay thon dài đẹp mắt dài nhẹ nhàng vuốt ve, nửa ngày sau, mới buồn bã mất mát buông ra.

“A Nghiên.” thanh âm hần khàn khàn vang lên bên tai nàng, nhiệt khí phun ra quanh quần ở chóp mũi nàng.

”Ân?” Nàng như có chút cảm giác, hơi cúi đầu.

”Người ta thực sự có kiếp trước kiếp này sao?” trong giọng nói mang theo một chút nghi hoặc mờ mịt.

”A?” A Nghiên hơi chấn động, ngửa mặt nhìn hần, đập vào mắt cũng là mê võng có thể thấy được rõ ràng ở đáy mắt hần.

”Nếu thực sự có kiếp trước, chúng ta nhất định quen biết.” Hần kinh ngạc nhìn sợi tóc hai người giao triển, thì thảo nói như vậy.

Hần thật đoán đúng rồi... A Nghiên một lần nữa cúi đầu, cắn răng, âm thầm tẩm tấc.

”Người nhất định là ta yêu khắc cốt...” Hần như có chút cảm xúc, không khỏi mơ màng, cứ như vậy âm thầm nói ra.

”Ngừng!” A Nghiên vội vàng ngăn lại, nàng cũng không muốn cho người này mơ màng ở trong này, đều là giả, đều là gạt người ! Cái gì mấy đời tình duyên, kia đều là tưởng tượng tốt đẹp.

Sự thật là tàn khốc như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 53

Một ngày này Hà Tiểu Khôi vì nghĩ tới đồ ăn buổi chiều, liền tìm đến A Nghiên, nghe hạ nhân nói nàng đến bên hồ thả ung, liền cố ý tới theo, ai ngờ xa xa nhìn lại, đã thấy hai bóng người gắt gao ôm nhau, không khỏi cổ họng chất đắng.

Lập tức không dám tiến lên, chỉ cẩn thận nhìn. Đã thấy Cửu gia vốn dĩ đáng người cao ngất thon dài, nay trường bào lụa, quần áo màu hồ lam, tóc đen rối loạn tung bay trong gió, Phi Thiên đậu trên vai, càng có vẻ ngọc thụ lâm phong tuấn mỹ dị thường, giống như thiên thần hạ phàm. Trong lòng hần, A Nghiên thân hình bé bỏng được hần ôm trong ngực, hai người một chốc lớn tiếng cười nói, một chốc lại thấp giọng khe khẽ nói nhỏ cái gì, ngẫu nhiên A Nghiên không nói chuyện, Cửu gia lại nâng tay sờ sờ tóc nàng, cúi đầu xuống, ôn thanh nói lời nhỏ nhẹ không biết đồ cái gì.

Tuy cách khá xa, cũng không thể nhìn rõ ràng, nhưng Cửu gia là loại người tàn lãnh thế nào, nay ôm cô nương bé bỏng kia, thần thái thật sự là sùng nịch hiếm có, dù là cách thật xa cũng có thể cảm giác được.

Kỳ thật hiện giờ đã truyền khắp trong phủ, ai cũng biết, đầu bếp nữ gọi là A Nghiên lên được giường Cửu gia, được Cửu gia sủng như bảo vật, thật sự là muốn cái gì cho cái đó, ngay cả Phi Thiên được Cửu gia yêu thích cũng cho nàng làm đồ chơi. Thậm chí một cái hồ lô ngọc mẫu thân Cửu gia lưu lại, cũng đeo trên cổ tiểu cô nương.

Đã từng khi để A Nghiên, một đám đều sợ tới mức không biết làm thế nào, sợ A Nghiên tới gây phiền toái đâu.

A Nghiên là sư phụ hần, dạy hần nấu cơm, hần thực cảm kích, cũng thực thích.

Thân phận của Cửu gia, trong lòng hần đương nhiên biết rõ ràng.

Thân phận tôn quý như vậy, những năm gần đây, ai cũng biết bên người hần đến thông phòng cũng không có, người đương thời nói hần có đoạn tụ chi phích, cũng nói hần căn bản không được. Bây giờ A Nghiên một tiểu cô nương nhỏ như vậy có thể được hần ưu ái, không biết chấn động bao nhiêu người. Xem cách hần sủng ái A Nghiên, về sau A Nghiên đi theo bên người hần, tất nhiên phong cảnh vinh quang, phú quý cả đời.

Hần rõ ràng nên mừng thay cho nàng, nhưng trong lòng không ngừng nổi lên tư vị chua xót, là vì sao?

Hà Tiểu Khởi nắm chặt quyền gấu trong tay áo, trong lòng hần biết rõ ràng, không biết từ khi nào thì hần nhìn thấy động tác vô cùng thân thiết của A Nghiên và Cửu gia, trong lòng sẽ phát chua.

So với hồi nhỏ uống trộm táo ừ lâu năm thành đám còn chua hơn.

Ngay lúc hần nghĩ như vậy, Tiêu Đặc ngược mắt, thấy thân ảnh hần, nhất thời sắc mặt liền khó coi.

“Ai a?” A Nghiên nửa tựa vào trong lòng Tiêu Đặc, theo góc độ của nàng căn bản không cách nào nhìn thấy Hà Tiểu Khởi, nàng chỉ cảm thấy Tiêu Đặc vừa rồi còn nùng tình mật ý, hơi thở bỗng nhiên lộ ra không vui.

Tiêu Đặc nâng tay lên, đè đầu nàng lại, không để nàng nhìn, thần nhiên nói: “Không có gì, con mèo Sài đại cô nương nuôi chạy tới.”

“Mèo? Ta sao không biết Sài đại cô nương còn nuôi mèo?” Nàng có chút buồn bực.

“Không cần nghĩ đến mèo, người vẫn là nghĩ xem đêm nay chúng ta ăn cái gì.” Tiêu Đặc trong ba câu đã không thể tách khỏi ăn.

“Vậy ăn dương đầu thêm, để Hà Tiểu Khởi làm đi, ta đã dạy hần, xem hần có thể làm ra sao.” Nàng bị hần ấn sát vào trong ngực, đánh ngưng gãy dựa, vì thế nâng tay lên chơi hình thù trên y bào hần. Áo choàng này vừa nhìn đã biết là xuất từ tay đại gia, tuyết mai chỗ cổ áo trông rất sống động giống như thật.

“Được, người dạy cho hần làm, nhất định ăn ngon.” Đối với Tiêu Đặc bây giờ mà nói, chỉ cần có quan hệ cùng A Nghiên, vậy nhất định là tốt.

Đang nói, Sài đại quân gia theo đường đá lát đi ngang qua, từ xa nhìn thấy Tiêu Đặc và A Nghiên đứng ở bờ sông, vội tới bái kiến.

“Bái kiến Cửu gia, bái kiến A Nghiên cô nương.”

Ghé vào trong lòng Tiêu Đặc, A Nghiên ngẩng đầu lên nhìn hần, thấy hần đang cười đến vẻ mặt hòa ái, nhẹ nhàng cắn môi dưới, trong lòng nàng minh bạch, người này là lão hồ ly, thoát nhìn thực được Tiêu Đặc nề trọng tín nhiệm.

Chính mình nếu giờ phút này thổi gió bên gối, có thể dùng được sao? Có phải ngược lại nhóm lửa trên người mình hay không?

Tiêu Đặc ngay cả bây giờ đối với mình rất tốt, nhưng phân lượng này đến cùng nặng bao nhiêu, nàng vẫn muốn tiếp tục đánh giá cùng quan sát, từng chút thăm dò điểm mấu chốt của Tiêu Đặc.

“A Nghiên?” Tiêu Đặc bỗng nhiên nói như vậy bên tai nàng.

Nàng giật mình, ngẩng đầu nhìn, thấy Sài đại quân gia và Tiêu Đặc đều đang nhìn mình.

Tiêu Đặc nâng tay nhéo khuôn mặt nàng: “Kiều Nguyệt đã trở về, mấy ngày trước đây không phải người vẫn nhớ đến nàng?”

“Kiều Nguyệt tỷ tỷ đã trở lại?” Nàng có chút kinh hi.

Không riêng bởi vì nàng vẫn rất thích Hạ Hầu Kiều Nguyệt, càng bởi vì Hạ Hầu Kiều Nguyệt là thị thiếp thông phòng của Tiêu Đặc, nếu Hạ Hầu Kiều Nguyệt đã trở lại, có phải có thể làm cho Tiêu Đặc không cần luôn có vẻ động dục với mình hay không?

“Àn.” Tiêu Đặc thấy trong lời nàng toát ra kinh hi, đã có chút không vui.

Vì sao nàng nhìn thấy Hạ Hầu Kiều Nguyệt, so với nhìn thấy hần còn vui vẻ hơn?

*****

Hạ Hầu Kiều Nguyệt vừa vào trong phủ, vội thu thập rửa mặt, liền nhanh đi bái kiến Tiêu Đạc.

Lúc nàng đến bái kiến Tiêu Đạc, vừa vào cửa, đã nhìn thấy Tiêu Đạc đang ngồi trên tháp, mà ngồi cùng hán một chỗ, còn có A Nghiên.

Tiêu Đạc nửa ôm A Nghiên, y bào rộng rãi ôm thân hình A Nghiên bé bỏng vào trong ngực, chỉ lộ ra một đầu tóc đen cũng một đôi con ngươi đen lúng liếng.

Nhìn thấy tình cảnh này, nàng bỗng nhiên muốn cười.

nhớ ngày xưa đó, bất quá là mấy tháng trước thôi, tiểu nha đầu A Nghiên kia đáng thương hề hề quỳ gối trước mặt Tiêu Đạc khóc cầu, Tiêu Đạc vẻ mặt lạnh như băng khinh thường khi dễ. Nay đâu, xem bộ dáng Tiêu Đạc đối với tiểu cô nương kia che chở đầy đủ, chỉ kém bung trà rót nước cho người ta.

Phải nói nàng hầu hạ Tiêu Đạc nhiều năm, còn không nghĩ tới hán thế nhưng có thể là một người như vậy.

Tôn quý lạnh lùng đâu?

Nàng vừa nghĩ, vừa tiến lên bái kiến.

A Nghiên từ trong lòng Tiêu Đạc thò đầu ra bên ngoài nhìn, đã thấy Hạ Hầu Kiều Nguyệt một đầu tóc đen mượt sáng bóng, uốn lượn ở trên bờ vai nàng tinh tế, nhìn thật sự là vô cùng động lòng người.

Mấy ngày không gặp, Hạ Hầu tỷ tỷ thật sự là càng ngày càng đẹp, A Nghiên không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Đang thưởng thức, lại nghe thất ngữ điệu Tiêu Đạc mát mát vang đi lên: “Kiều Nguyệt, mấy ngày không thấy —— “

Hán ngừng lại.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt hơi hơi ngẩng đầu, khẽ cười một tiếng.

A Nghiên nháy nháy mắt, gật đầu, nghĩ rằng mấy ngày không thấy, là càng đẹp.

Ai ngờ nghe thấy ngữ khí lia u lãnh không vui: “Thế nào vừa trở về lại khó coi như vậy.”

A?

A?

A Nghiên kinh ngạc mở to hai mắt.

tươi cười trên mặt Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhất thời cứng tại chỗ.

Tiêu Đạc nói xong câu này, lại cúi sát cẩn thận nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt, cuối cùng nhú mày nói: “Thế nào trước kia không phát hiện, bộ dạng nguoi thể nhưng chường mắt như vậy.”

Chường mắt?

Chường mắt...

Hạ Hầu Kiều Nguyệt ngốc tại chỗ, không dám tin nâng tay lên, sờ mặt mình, bóng loáng, tinh tế, mềm mại, nàng, nàng chường mắt thế nào?

Còn Tiêu Đạc dường như không phát hiện Hạ Hầu Kiều Nguyệt khác thường, ánh mắt lại dừng trên một đầu tóc dài kia của nàng, càng nhú mày: “Tóc của nguoi vì sao buồn tẻ như vậy, một chút cũng không mềm mại giống A Nghiên.”

Hán vừa vuốt ve tóc dài mềm mại của A Nghiên, vừa không vui nói với Hạ Hầu Kiều Nguyệt đang quỳ: “Đi ra ngoài tắm rửa sạch sẽ rồi quay lại đi.”

đầu gối Hạ Hầu Kiều Nguyệt cơ hồ như nhũn ra, đi ra phòng khách, nàng ngơ ngác vuốt tóc mình, quả thực muốn khóc.

Nàng có xấu như vậy sao?

vội vàng lên mạng dạo, thân là nha hoàn bên người bị chủ thượng chê xấu nên làm sao bây giờ

sau khi Hạ Hầu Kiều Nguyệt rời khỏi đây, A Nghiên vẫn không dám tin nhìn bóng lưng nàng hơi lộ ra thất lạc.

Này Tiêu Đạc, hán có ánh mắt gì a? !

Nàng hiện tại càng khắc sâu hoài nghi, cái gọi là nàng và nương hán lớn lên giống, nương hán là mỹ nữ đệ nhất Yên kinh, đến cùng có mấy phần thực? !

Tiêu Đạc thấy ánh mắt A Nghiên vẫn như cũ nhìn ra phía cửa, lúc này không vui vрон tay, nắm cằm nàng, kéo khuôn mặt nàng lại, chỉ cho nhìn mình. Hắn sát vào đánh giá nàng, chớp mũi đối chớp mũi, răng môi đối răng môi, lông mi hai người cơ hồ có thể chạm đến đối phương. Ở khoảng cách gần như vậy, hắn dùng ngữ khí nghiêm túc cẩn trọng nói với nàng: “Người chỉ được phép nhìn ta như vậy, không được nhìn người khác.” Nam nhân, nữ nhân, đều không cho nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 54

“Người chỉ được phép nhìn ta như vậy, không được nhìn người khác.”

Những lời này thấp trầm âm lãnh, lại lộ ra một chút ôn nhu, cứ như vậy quanh quẩn ở bên tai A Nghiên. con người sâu thẳm như biển, đen tối khó hiểu ngay trước mắt, khoảng cách gần gũi, nháy lông mi một chút đã có thể chạm vào nhau. A Nghiên cũng không hiểu Tiêu Đạc, cho tới bây giờ không hiểu —— bằng không nàng cũng sẽ không một hơi chết bảy lần liền. Bất quá hiện tại, nàng dường như cảm giác được cái gì. Hơi hơi rũ mắt xuống, nàng nhớ tới Sài đại quân gia. Vô luận như thế nào, đây mới là uy hiếp trực tiếp nhất, đầu tiên mình hẳn là phải trừ bỏ người này. binh pháp Tôn Tử, kế thứ hai đó là... Mượn đao giết người...

“Người đang nghĩ cái gì?” thanh âm khàn khàn vang lên bên tai, bàn tay to với xương ngón tay rõ ràng nhẹ nhàng giữ cằm nàng, khiến cho nàng ngừng đầu, không cho nàng tránh né, cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau.

“Ta... Ta nghĩ... Sài đại quân gia...” A Nghiên do dự, chung quy cũng nói ra miệng.

“Sài đại quân gia?” Tiêu Đạc nhíu mày, chậm rãi hỏi lại như vậy, hắn cơ hồ cho rằng mình nghe lầm. Sài đại quân gia so với Hạ Hầu Kiều Nguyệt sẽ đẹp hơn sao?

“Àn, đúng vậy! Kỳ thật con người Sài đại quân gia thật không tệ!” A Nghiên thuận thế nằm sấp trong ngực hắn, mềm mại ôm lòng hắn, mềm giọng nhỏ nhẹ nói như vậy.

Tiêu Đạc cúi đầu nhìn tiểu cô nương nhu thuận trong lòng mình, nghe câu nàng vừa mới nói, lập tức nhíu mày, khóe môi cũng co rúm lại. Giờ khắc này, không có ai biết, trong lòng hắn có cảm tưởng gì.

A Nghiên lặng lẽ ngẩng lên, cẩn thận đánh giá Tiêu Đạc, thấy cằm hắn nháy mắt căng thẳng, không khỏi âm thầm thích thú trong lòng.

Ha ha, quả nhiên là bình dấm chua.

Bên môi nàng nổi lên nụ cười, trong lòng âm thầm nghĩ, về sau không có việc gì cứ khen Sài đại quân gia vài câu. Sài đại quân gia kỳ thật bộ dạng rất khí khái nam tử, Sài đại quân gia gừng càng già càng cay vừa thấy chính là xương cốt tốt, Sài đại quân gia xử sự chu đáo, Sài đại quân gia tuy rằng nhiều tuổi, nhưng bộ dáng xem ra rất là săn sóc đâu, lúc không có việc gì nói chuyện bọn họ trong thôn, cô nương nhà ai nhà ai nhà ai gả cho một lão nhân, người khác chỉ cho rằng nàng sống mỗi ngày đều phải khóc, ai biết lão nhân kia đau sùng nàng như thế nào như thế nào, mặc vàng mang bạc ăn thom uông cay, bụng trà rót nước nhưn nhường đồ dành... Như vậy nói ra một phen, chỉ bằng Tiêu Đạc bình dấm chua lớn ngàn năm, đến nữ nhân cũng ăn dấm, bảo đảm khiến hắn đối với Sài đại quân gia càng nhìn càng không vừa mắt!

Tiêu Đạc buông con người xuống, xem A Nghiên cười đến hai mắt tỏa ánh sáng, hơi nhíu mày, không vui hỏi: “Hiện tại người đang nghĩ Sài đại quân gia hay là Hạ Hầu Kiều Nguyệt?”

A Nghiên cười nhìn, đã thấy khuôn mặt tuấn mỹ của hắn cực kì không vui, biết chuyện này cũng không thể nóng vội, lập tức vội từ mình lớn mật ôm cổ hắn, mềm giọng làm nũng nói: “Không có, không có, hiện tại ai cũng không nghĩ, thân là đầu bếp nữ của gia, ta đương nhiên một lòng chỉ nghĩ đến gia!”

Đáng thương Tiêu Đạc bình thường có bao giờ thấy A Nghiên đối với mình vẻ mặt ôn hoà mi cười mắt to như thế, thậm chí còn ôm cổ làm nũng, ngữ

điều nàng mềm yếu, lòng tràn đầy ý lại cùng vui mừng, thật sự là có thể biến thép cứng luyện trăm ngày thành vòng chỉ mềm mại.

không vui trên mặt Tiêu Đạc nhất thời tan thành mây khói, thay thế là sung sướng bay vào đáy mắt.

Hắn nâng tay lên, xoa xoa tóc A Nghiên, bên môi không khỏi hiện lên một nụ cười không có cách nào ức chế.

*****

Đã nhiều ngày trời càng lạnh hơn, cứ một ngày này sáng sớm thức dậy, phát hiện bên ngoài một tầng bông tuyết bay múa.

tuyết rơi sạch sẽ hoàn mỹ giống như bướm bướm trắng nhẹ nhàng, nhẹ nhàng rơi xuống, cứ như vậy rắc lên toàn bộ hậu viện. Vô luận là cây khô cành tàn, hay là tùng xanh bách biếc, hoặc là dòng nước chảy, tất cả đều bao phủ một tầng lụa trắng mờ hồ mộng lung.

“Sợ là sắp đông cứng.” A Nghiên đẩy cửa sổ ra xem tuyết bên ngoài, không khỏi phát ra một tiếng tán thưởng.

Tiêu Đạc đi tới, cùng nàng đứng song song trước cửa sổ xem tuyết bên ngoài, nhìn vài lần, chỉ cảm thấy sống không ý nghĩa, liền thu hồi ánh mắt, nhìn nàng.

Hắn thích nhìn nàng, nhìn trăm lần không chán.

Thế gian dù có trăm ngàn loại tư thái, hắn chính là thích một mình nàng thôi.

“Vi sao trên người ngươi luôn lạnh như vậy?” A Nghiên thật sự buồn bực, hắn chỉ cần vừa tới gần mình, mình liền cảm thấy cả người phiếm lãnh. Thực sự, hắn người này không có lúc nào không tản ra một loại hàn khí lạnh thấu xương, mùa hè còn tốt, đến giờ thời tiết vào đông rét lạnh, thật sự làm cho người ta không thể thoải mái.

Chẳng lẽ là giết người quá nhiều? A Nghiên âm thầm cân nhắc.

“Ngươi cảm thấy lạnh?” Tiêu Đạc vốn sẽ nắm tay nàng, nghe thế, lập tức dừng động tác lại.

“Ân, hơi lạnh.” A Nghiên nghĩ nghĩ, chậm rì rì nói: “Ta thấy Sài đại quân gia mỗi ngày cười hề hề, làm cho người ta vừa gặp liền cảm thấy ấm áp, thật giống như hương vị vào đông được mặt trời chiếu lên người, thực làm cho người ta thích đâu.”

“Phải không?” Tiêu Đạc nhú mày, mặt mày lạnh hơn.

“Đúng vậy, Sài đại quân gia nhìn mập mạp, bình thường hơi béo, sờ lên cũng nóng ấm.” A Nghiên tiếp tục nạp nguyên liệu.

“Ngươi đã sờ qua?” mâu quang Tiêu Đạc nhiễm hàn khí, thanh âm cơ hồ đã như từ trong hàm răng phát ra.

“mới nhìn thôi, còn chưa sờ qua.” A Nghiên nháy mắt mấy cái, đưa ra đáp án ba phải, thế nào cũng được khiến người ta mơ màng vô hạn.

“Ngươi muốn sờ?” Tiêu Đạc giận quá hóa cười, bên môi gợi lên ý cười nhìn như vô hại, dường như nếu nàng thật muốn sờ, hắn sẽ để nàng sờ.

“Người ta cũng không phải là người nào của ta, sờ cái gì mà sờ!” A Nghiên phát tay áo, chạy đến trước bàn gỗ: “Ta đói bụng, đi phòng bếp xem ở thôn trang tặng nguyên liệu nấu ăn ngon gì, ta phải nấu cơm!”

Nói xong này, ra về vô sự chạy đi.

Chỉ lưu lại Tiêu Đạc tại chỗ, nhìn chằm chằm bông tuyết tung bay bên ngoài, nhìn thật lâu, nhìn A Nghiên phủ thêm áo lông dày, mang theo bọn nha hoàn đi về phòng bếp, nhìn thân ảnh nàng bé bỏng cuối cùng biến mất bên trong bông tuyết mờ mịt.

“Gọi Sài Hòa.” ngữ điệu lạnh lùng nguy hiểm ra lệnh như vậy.

Ít lâu sau, vị quân gia họ Sài tên Hòa đến, quỳ tại chỗ, cũng không biết vì sao bỗng nhiên chủ tử triệu kiến.

“Ngươi thực thích cười?” Tiêu Đạc nhìn cũng không nhìn Sài đại quân gia, giọng nói thanh lãnh, sâu xa khó hiểu.

“Này này này...” Thích cười, có gì sai sao? Sài đại quân gia quỳ tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt.

“Ngươi có chút béo?” Tiêu Đạc nhú mày, trong thanh âm tràn ngập trào phúng.

“Vâng, vâng có chút béo...” Sài đại quân gia càng thêm không hiểu, đây là ý tứ gì?

“Tay ngươi thực ấm áp?” Lúc Tiêu Đạc hỏi ra cái này, đôi tay bị A Nghiên ghét bỏ không tự giác nắm chặt.

“Ấm... Ấm áp...” Sài đại quân gia tinh tường ý thức được chủ nhân nhà mình đang giận mình, nhưng vì sao đâu? Hắn nghĩ mãi không ra!

“Ngươi trước kia đối với Sài phu nhân săn sóc sao?” Tiêu Đạc híp lại con ngươi, tiếp tục hỏi.

”Phu nhân?” Sài đại quân gia tâm tư đại động, trong đầu vội quay ngược trở lại, giật mình hiểu rõ.

Nhớ ngày đó phu nhân nhà mình bạo bệnh mà chết, từng có hạ nhân đồn đãi nàng là vì trúng độc mà chết, thậm chí có người thăm nghi ngờ mình muốn nạp tiểu thiếp, phu nhân không cho, vì thế hại phu nhân nhà mình.

Chẳng lẽ... Cửu gia đã biết chuyện này, nghe tin đồn đãi, cho rằng mình thế nhưng độc hại phu nhân nhà mình?

Một người nam nhân, nếu đến phu nhân cử án tề mi nhà mình còn có thể hại, kia tự nhiên là không thể được chủ tín nhiệm !

Sài đại quân gia suy nghĩ cẩn thận, vội vàng phủ phục tiến lên, khóc lóc nức nở: “Cửu gia, người hỏi thế này, Sài Hỏa muốn nói cho mình bạch, năm đó ta cùng phu nhân nhà ta tình thâm ý độc, lưỡng tình tương duyệt, ta đối với nàng cực kì yêu thương, phàm là ai biết, người nào mà không khen ta đối với phu nhân săn sóc tỉ mỉ, là nam nhân ở nhà sống rất tốt!”

Ai ngờ lời này hần vừa nói ra, chỉ thấy mặt mày Tiêu Đặc dày đặc, rồi đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm vào Sài đại quân gia, dùng ngữ khí lạnh như băng trào phúng nói: “Đúng vậy, người chẳng những đối với phu nhân nhà người săn sóc tỉ mỉ, còn đối với tiểu cô nương người ta phá lệ chiếu cố.”

Sài đại quân gia ngẩn ngơ: “Này, Cửu gia, đây là ý tứ gì?”

Tiêu Đặc thấy Sài đại quân gia kia vẻ mặt là bộ dáng không hiểu, lại nhớ tới lúc A Nghiên nhắc tới Sài đại quân gia đầy khâm phục, trên mặt một cỗ hàn khí bắn thẳng đến Sài đại quân gia, sầm thanh ra lệnh: “Bây giờ, người đi lên thôn trang, không có mệnh lệnh của ta, không được trở về.”

”Cửu... Cửu gia...” Sài đại quân gia quả thực là muốn khóc, đây là thế nào với thế nào a, hần sao lại đắc tội vị gia này!

”Đi thôi.” Tiêu Đặc không bao giờ muốn liếc mắt một cái nhìn người này nữa.

*****

Lúc A Nghiên biết Sài đại quân gia bị đuổi ra khỏi phủ đi thôn trang nào đó, trong lòng thật sự nhẹ thở ra.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, càng nghĩ, Sài đại quân gia người này vốn sẽ hại mình, nay nhìn Tiêu Đặc mặc cho chính mình dẫn đo, sợ là càng khó chịu, trong nhà này không biết hần có bao nhiêu cơ sở ngầm, mình về sau càng phải cẩn thận.

Đương nhiên, nếu có thể tìm một cơ hội, làm cho Tiêu Đặc hoài nghi giết chết Sài đại quân gia, đó là không thể tốt hơn.

Bất quá trước đó, A Nghiên quyết định đem việc này trình diễn như thật.

Vì thế nghe nói Sài đại quân gia bị đuổi đi A Nghiên, thực sự ở trước mặt Tiêu Đặc hít mấy hơi thở.

”người rất tốt đâu!” A Nghiên cố ý nói như vậy.

”Ta nói, không cho người ở trước mặt ta nhìn người khác, cũng không cho người nói người khác tốt.” Tiêu Đặc nắm cầm nàng, thanh âm trầm lạnh mà thanh lãnh nói như vậy.

Lúc hần nói, Hạ Hầu Kiều Nguyệt đang mang theo nha hoàn bưng đồ rửa mặt vào nhà.

Nàng đột nhiên nghe thế, không khỏi không rét mà run.

Tổng cảm thấy gần đây gia giống như là rất không muốn gặp nàng, lúc đầu chỉ cho rằng gia cảm thấy nàng biến dạng, nay mới biết là vì cái gì...

Nàng cúi đầu, cắn môi, yên lặng nghĩ, về sau vẫn nên cẩn thận hết sức đi...

Nàng hầu hạ Tiêu Đặc sáu năm, đã hiểu thật sâu tính tình Tiêu Đặc.

Phàm là hần muốn gì, vậy nhất định là của hần, một chút cũng không cho phép người khác đụng tới.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 61: Chương 55

Đã nhiều ngày Tiêu Đặc làm việc hơi có chút kỳ quái, đầu tiên là không biết từ nơi nào tìm ra một kiện áo lông kim điều muốn A Nghiên mặc, tiếp theo muốn mang nàng đến sau núi, nói là nơi đó có ôn tuyền, có thể khu trục hàn khí lưu thông mạch máu.

Vào đông, ngọn núi đương nhiên không rực rỡ sắc màu bằng lúc cuối thu, bất quá cũng may từng xanh bách biếc vẫn làm núi lớn mệnh mang đẹp thêm chút màu xanh. Đã nhiều ngày mây trận tuyết rơi làm cho núi sâu rừng già trở thành ý nhị không linh thanh nữa. Đứng ở giữa sườn núi nhìn xa xa, sơn thủy xa xôi, sương mù quanh quẩn, tuyết bay lơ lửng, ngược lại khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Bất quá A Nghiên trong cảnh sắc thanh nhã này, chợt nhớ tới một việc: “Gà Tam hoàng đâu?”

Tiêu Đạc thân nhiên nói: “Đã đưa đi.”

“Di, không ăn?” A Nghiên đơn giản là kinh ngạc.

Tiêu Đạc mím môi không nói, hai tròng mắt bình tĩnh.

A Nghiên nghĩ một chút, ngược lại hiểu được, đây là một người yêu sạch sẽ, hẳn muốn đến ngâm ôn tuyền, nếu con gà nào không có mắt cũng ngâm trong nước suối, chẳng phải là làm hân ghê tởm? Nếu là người, đương nhiên biết Cửu gia giá lâm đều sẽ lánh tránh, nhưng mà gà thì lại không hiểu.

Nhất thời nhìn thấy bờ ôn tuyền, đã thấy nơi này hết sức nhìn quen mắt, đúng là rừng trúc nhà tranh, nước chảy róc rách, sương mù quanh quẩn, thanh nhã u tĩnh, vừa thấy biết là có người tử tử xử lý.

Nàng nghĩ nghĩ, hiểu ra, chỉ vào ôn tuyền kia nói: “Chính là ở trong này a, ta bị ngâm một ngày, ngâm đến người cũng phải tróc da, ngấm lại thật khủng bố.”

“Người vì sao phải ngâm lâu như vậy?” Tiêu Đạc nhú mày.

“Tự nhiên là vì trên người ta rất thô!” A Nghiên vênh mặt, ung dung nhìn hân.

Tiêu Đạc hơi giật mình, lập tức hiểu được.

Hình như là có chuyện như vậy, lúc trước chính mình nói nàng thối, bảo nàng đi tắm rửa cẩn thận.

Hắn đương nhiên không biết sau khi có mệnh lệnh tắm rửa cẩn thận, A Nghiên sẽ gặp đại ngộ thế nào.

A Nghiên nhìn sắc mặt hân mịt mờ bất định, cố ý nói tiếp: “Lúc đó ta thật sự là gọi trời không thấu, kêu không ai đáp, khóc ngã vào trong ôn tuyền cũng không nhìn thấy nước mắt, hận không thể đời này không phải ngâm ôn tuyền nữa!”

sắc mặt Tiêu Đạc càng khó coi, mặt mày thậm chí có chút xấu hổ hiếm thấy.

A Nghiên cười thầm, lập tức thở dài: “Ta xem, ôn tuyền này cũng là người tự mình ngâm đi, ta không muốn ngâm! Nhớ tới là sợ hãi đâu!”

Nói đến đây, nàng liền làm bộ muốn rời khỏi.

Tiêu Đạc tiến lên một bước, giữ chặt cánh tay nàng.

Nàng quay đầu nhìn, đã thấy người này khoe môi quật cường hơi hơi nâng lên, con ngươi đen cổ chấp nhìn hân.

trạng thái này, hiển nhiên là không cho nàng đi.

Nàng đương nhiên cũng không phải thật muốn đi.

A Nghiên trong lòng bất quá lại rõ ràng, Tiêu Đạc cho phép nàng hồ nháo, nhưng chỉ hồ nháo đến mức trong phạm vi hân có thể bao dung được.

Nói trắng ra là, sủng ái một con chó con mèo cũng phải nhìn tâm tình người chủ.

Vì thế nàng cố ý nhú mày cười khanh khách nhìn hân, cũng không nói chuyện.

Tiêu Đạc yên lặng nhìn nàng miệng cười rạng rỡ, sắc mặt khó coi, trầm mặc quá nửa ngày, hân bỗng nhiên mở miệng:

“Là ai nói trên người người có mùi thối? Người kia đầu óc nhất định có tật, là đại gốc đệ nhất phòng chữ thiên. A Nghiên cần phải hiểu rõ, trên đời này ai cũng không thơm bằng A Nghiên.”

Lúc hân nói lên những lời này, thanh âm không phập phồng dao động chút nào, tựa như trẻ con đọc sách thuộc lòng vậy. Hân như vậy, tương xứng với khuôn mặt nghiêm túc căng thẳng, cùng với lời tự mắng mình gốc, chọc A Nghiên không khỏi cười rộ lên.

Nàng nặng nề gật đầu: “Đúng, người kia thật ngốc!”

Tiêu Đạc trên mặt càng khó coi, bất quá hân vẫn cứng ngắt nói: “hân đã là đồ gốc, chúng ta không cần nghĩ đến hân, vẫn là đến ngâm ôn tuyền đi.”

A Nghiên gật đầu: “Hảo, người ở bên ngoài, ta ở bên trong.”

”Vi sao?” Tiêu Đạc có chút bất mãn.

”Nam nữ thụ thụ bất thân.”

”Ta ——” Tiêu Đạc phản kháng.

”Chẳng lẽ ngươi đã quên lúc trước ngươi nói gì sao?”

Lúc đó hắn nói, trước khi nàng cấp kê, sẽ không dễ dàng chạm vào nàng.

”Được rồi...” Tiêu Đạc cắn răng, miễn cưỡng đồng ý.

*****

Lần đầu tiên ở trong phòng trúc ngâm ôn tuyền, là nàng bị bắt buộc, các loại thống khổ không chịu nổi, tự nhiên là không có tâm tư thương thức đủ loại bên trong. Nay nhân nhả thoải mái, trong tay còn tính toán một Tiêu Đạc, nàng cuối cùng có thể trầm tĩnh lại, hảo hảo hưởng thụ một phen.

Đã thấy trong phòng trúc này có ghế trúc bàn trúc, trúc xanh vài cành rất có nhã ý, bên cạnh đặt đồ vật còn có khăn tắm, bình... , mà dưới trúc xanh thấp thoáng bên suối nước, khí trắng bốc lên như khói, xanh như ngọc bích, khối nhẹ như bay, vào tay ấm lạnh vừa phải, ôn nhuận thoải mái. Cúi đầu dùng mũi ngửi, liền biết bên trong là các loại dược thảo, đẹp da dưỡng nhan thông huyết hoạt mạch, thích hợp với mình thể chất lạnh.

Nàng thoải mái tựa vào một cái ghế đá đặc chế, để hai chân mình ngâm trong nước suối xanh biếc như ngọc, nhìn hơi nước quanh quẩn, không khỏi vừa lòng thờ hất ra.

Nếu ngày qua như vậy đi, cũng không tệ.

Ai ngờ đang nghĩ, lại nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, lắng nghe rồi nhận ra Hạ Hầu Kiều Nguyệt mang theo các thị nữ đến giúp hầu hạ.

Lập tức cũng không nghĩ nhiều, muốn tiếp tục thoải mái nằm xuống, nhưng bất chợt nghe thấy bên ngoài Tiêu Đạc lạnh giọng hỏi:

”Kiều Nguyệt, lúc trước ngươi bắt A Nghiên ngâm nước suối cả một ngày?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt ngẩn ra, lập tức minh bạch, vội quỳ xuống: “Là ta.”

Tiêu Đạc cười lạnh một tiếng: “Ta lệnh cho ngươi đem A Nghiên tắm rửa sạch sẽ, cũng không muốn ngươi khi dễ nàng.”

Này thật đúng là cả trời oan uổng, Hạ Hầu Kiều Nguyệt quỳ tại chỗ thấp giọng biện giải: “Kiều Nguyệt cũng không khi dễ A Nghiên cô nương, chỉ là hi vọng A Nghiên cô nương tắm sạch sẽ chút.”

”Phải không?” Tiêu Đạc nhíu mày, thanh âm mềm nhẹ mà nguy hiểm.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt sắc mặt trắng nhợt, sừng sốt nửa ngày, cuối cùng phủ phục tại chỗ, thanh âm vẫn dẫn theo vài phần chiến ý: “Là Kiều Nguyệt, Kiều Nguyệt cố ý khi dễ A Nghiên cô nương, khiến cho nàng phải ngâm cả một ngày, đây là Kiều Nguyệt không đúng, còn thỉnh Cừu gia trách phạt.”

A Nghiên ở trong phòng trúc nghe thấy thế, kinh ngạc không hiểu, không nói nổi.

Rõ ràng chính hắn hạ lệnh, Hạ Hầu Kiều Nguyệt bất quá nghe lệnh làm việc thôi, hắn ở trên cao, gắt gao đè người khác a!

Tiêu Đạc nghe thấy Hạ Hầu Kiều Nguyệt nói như thế, hơi nheo mắt, ra lệnh: “Ngươi đã thừa nhận, đáng bị phạt, liền phạt ngươi ở trong ôn tuyền ngâm ba ngày đi, ba ngày, thiếu một khắc cũng không cho ra.”

Lời này vừa ra, trên mặt Hạ Hầu Kiều Nguyệt nháy mắt không có huyết sắc, suýt nữa té xỉu.

Nàng chính là một thiếu nữ thôi, nếu thực sự ngâm ba ngày, nàng cũng không còn mạng?

Thị nữ chung quanh, nhất thời không ai dám lên tiếng, nín thở, không ai phát ra tiếng động nào, sợ nhóm lửa đến mình.

Chính vào lúc này, đã thấy A Nghiên phủ thêm ngoại bào, phui phui nước từ trong ôn tuyền xuất hiện giết giặc.

”Cừu gia, ngươi đừng khi dễ Hạ Hầu tỷ tỷ a!”

Lúc nàng đi ra ngoài, gặp Hạ Hầu Kiều Nguyệt cả người run run nửa quỳ tại chỗ, hai mắt thẳng tắp nhìn phải trước, trên mặt không có chút máu nào.

Nàng vội tới nâng Hạ Hầu Kiều Nguyệt dậy: “Hạ Hầu tỷ tỷ, ngươi không sao chứ?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt gian nan cắn cắn môi, nhìn nàng một cái, không nói.

A Nghiên nhìn trái phải, thị nữ bên cạnh khiếp sợ dâm uy của Tiêu Đạc, không một người dám tiến lên nâng, nàng không khỏi tức giận, nhũ mày nói: “Cửu gia, Hạ Hầu tỷ tỷ sinh bệnh!”

Tiêu Đạc lạnh lạnh liếc mắt phiêu nàng một cái: “Nàng sinh bệnh mắc mớ gì đến nguoi?”

A Nghiên không nói gì: “Nàng không phải thị nữ của nguoi sao? Nguoi vì sao đối xử với nàng như vậy?”

Nói ra miệng, nàng bỗng nhiên ý thức được một việc.

Tiêu Đạc người này, trời sinh tính tình lạnh bạc, đời trước hẳn có thể để nam tử khác vén khăn đỏ của vương phi hẳn cưới vào cửa, cũng có thể giận dữ phóng hỏa thiêu núi. Kiếp này đâu, Phi Thiên, Hạ Hầu Kiều Nguyệt, hẳn chỉ mất hứng một chút, là có thể trở mặt vô tình.

Còn mình đâu? hôm nay được sủng ái, ngày mai nếu hẳn không vui, có phải vứt bỏ như ngọn cỏ hay không?

Lúc này Hạ Hầu Kiều Nguyệt quỳ tại chỗ, run rẩy: “A Nghiên cô nương, là lỗi của Kiều Nguyệt, Cửu gia trách phạt đúng.”

A Nghiên nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt chỉ có quần áo đơn bạc, run run ở đây trong ngày đông lạnh buốt, bất quá nàng cũng không dám lộ ra, chỉ cúi đầu, trong mắt có nước mắt trong suốt, nhưng không thấy rơi xuống.

Trước kia nàng cảm thấy Hạ Hầu Kiều Nguyệt người đẹp, tính tình cũng không tệ, ở bên người Tiêu Đạc tất nhiên rất được sủng ái. Nhưng hiện tại nàng hoàn toàn hiểu rõ, đối với một người thiên tính lạnh bạc mà nói, hẳn thật quay mặt đi là đến mức cái gì cũng sẽ không để ý.

Bộ dạng dù đẹp, bất quá cũng chỉ là một thị nữ, gia chủ mất hứng, đánh chửi trừng phạt đều có thể, thậm chí muốn tính mạng cũng có.

Trông người ngắm đến ta, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, A Nghiên trong mắt toát ra đau thương, chính mình thì sao?

Tiêu Đạc thấy A Nghiên cúi đầu, bộ dáng phờ phạc ỉu xù, đúng là hoàn toàn không có tinh thần như vừa rồi ra khỏi phòng trúc, dường như đột nhiên ỉu rũ tại chỗ, lập tức không khỏi hơi hơi nhíu mi.

Trầm mặc nửa ngày, hẳn cúi đầu, ra vẻ vô tình mức nước hắt lên vai, thản nhiên nói: “Cũng không phải phạt nguoi, nguoi mất hứng cái gì!”

A Nghiên áo lông che kín người, xù lông, mất hứng nói: “Ta thấy Hạ Hầu tỷ tỷ khóc, trong lòng khổ sở còn không được sao?”

Tiêu Đạc thấy nàng như vậy, càng nhíu mày, quay mặt sang chỗ khác, nửa nằm xuống, nheo con nguoi lại, tựa hồ như đắm chìm trong làn sương khói mù mịt ở đây.

A Nghiên cách mấy tầng hơi nước, chỉ nhìn thấy hẳn tóc dài đen bóng uốn lượn trong sóng nước ngọc bích, theo sóng nước dập dờn lộ ra độ cong duyên dáng.

A Nghiên bất đắc dĩ, ngồi xồm xuống nâng Hạ Hầu Kiều Nguyệt dậy, nhỏ giọng nói: “Hạ Hầu tỷ tỷ, chúng ta trở về đi?”

lời này vừa ra, vị Cửu gia đang “thoải mái hưởng thụ ôn tuyền” kia có chút thiếu kiên nhẫn, lạnh giọng nói: “Không được đi.”

”Ta cứ đi.”A Nghiên hừ một tiếng.

”Bảo nàng trở về! Nguoi lưu lại!” Tiêu Đạc banh mặt hạ lệnh.

”Vậy nguoi không phạt nàng?”A Nghiên đắc ý.

”Ân hừ.” Tiêu Đạc trên môi mỏng tràn ra một tia khinh thường, mặc dù có chút không vui, nhưng đến cùng là nhượng bộ.

A Nghiên nhất thời mặt mày hớn hở, khoác kiện áo lông kia, trực tiếp phù phù một tiếng nhảy vào trong ôn tuyền, bơi qua ôm lấy Tiêu Đạc.

”Nguoi quả nhiên là thật tâm đối tốt với ta!”

”Ta chỉ biết nguoi sẽ đáp ứng ta!”

Nói đến đây, nàng còn ôm lấy cổ Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc thoải mái hưởng thụ A Nghiên ngã vào lòng, cũng cố ý không rên một tiếng, kiêu căng ngửa cổ, hơi nheo con nguoi lại.

”Tóc của nguoi thật là đẹp mắt.”A Nghiên ở trong nước giúp hẳn vuốt tóc, vô cùng chân chó khích lệ hẳn.

Tiêu Đạc lúc này bên môi đã không tự chủ được nổi lên nụ cười, hẳn chậm rãi mở con nguoi, liếc mắt nhìn A Nghiên, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, con nguoi đen bóng sáng rọi động lòng người, tràn đầy vui mừng.

nàng như vậy, làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái đã thấy tâm mềm xuống

Thậm chí một khắc xúc động, hi vọng đem mọi vật nâng đến trước mặt nàng.

Bất quá hẳn quyết tâm đè nén lại xúc động, kiêu căng nâng tay lên, xoa xoa tóc nàng chỗ khô chỗ ướt, cố ý nhíu mày nói: “Trên đời này sao có người ngốc như vậy, thế nhưng mặc áo lông xuống nước.”

Nói đến đây, hẳn vươn tay kéo nàng vào trong lòng.

A Nghiên đến lúc này bỗng nhiên ý thức được chỗ không thích hợp.

Cô nam quả nữ, núm sâu rùng già, tương đối lố lờ, lại cứ trước mắt cái vị đang trong kỳ động dục !

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Thu Nha Hoàn

A Nghiên thật sâu cảm thấy tình huống không ổn, ngay lúc nàng nghĩ như vậy, áo lông trên người đã dính nước bị ngón tay Tiêu Đặc linh hoạt cời ra. Trong khoảnh khắc, bà vai tinh tế tuyết trắng trên mặt nước run nhẹ nhẹ, nàng có chút kinh hoàng bụng kín bánh bao nhỏ cơ hồ mặt nước che không được.

Màu sắc con người của Tiêu Đặc đã đen càng tối hơn, con người nóng rực gắt gao nhìn chăm chăm bộ dáng nàng có vẻ kinh hoàng, dáng người mảnh khảnh giống như dương liễu, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, phía trên đôi mắt đen như đá quý linh động thủy nhuận, còn có ở trên sóng nước có hai nơi như ẩn như hiện kia, tuy nhỏ, nhưng hình dạng cũng tuyệt đẹp.

A Nghiên hơi cúi đầu, để tóc dài tạm che khuất phía trước mình. Nàng cắn cắn môi, mơ hồ có thể nghe thấy nam tử bên cạnh hô hấp dồn dập.

Này... lại sắp động dục rồi...

A Nghiên nắm tay lại, nhìn chung quanh, nghĩ xem nên làm thế nào để tránh được một kiếp này.

Nàng mới bao lớn a, mới không cần cùng hắn ở trong ôn tuyền thưởng thức cái loại chuyện sau cập kê mới làm đâu! Đến lúc đó cũng là tặng không tính mạng!

Nàng còn đang cân nhắc, trong giây lát Tiêu Đặc bỗng xoay người một cái, dẫm bột nước, sải bước đi về bờ. Có lẽ là vì quá mức dùng sức, sóng nước trong ôn tuyền rung chuyển có chút lợi hại.

”A?” A Nghiên mở to hai mắt, không hiểu nhìn nam tử đi lên bờ kia, đập vào mắt lại chính là cái miệng có chút khản trương của hắn, nhìn qua cũng căng đầy, tràn trề sức sống... (PS: A Nghiên rất có tố chất sắc nữ nha)

Nam tử tùy tiện lấy áo lông màu đen bên cạnh, khoác lên người, cứ thế xoay người lại, đứng ở bên bờ, từ trên cao nhìn xuống xem tiểu nha đầu vẫn đang kinh ngạc.

Nàng một đầu tóc đen sớm tẩn ra trong nước, trời nổi giống như bèo vờn quanh ở trước ngực, nhất thời chỉ thấy xương quai xanh tinh tế, màu đen mềm mại đáng yêu phiêu dật, màu trắng nõn nang động lòng người...

Hắn nhíu mày, bên môi tràn ra một chút cười, dùng ngữ khí hơi đùa cợt nói: “Thế nào, muốn ta đi xuống tiếp tục cùng người?”

”Mới không cần đâu!” A Nghiên rất nhanh phản ứng lại, thật cẩn thận ôm hai cái bánh bao nhỏ.

”Nhanh chút, bằng không ta không đợi người, đem người ném vào trong này!” Hắn nói ra lời không chút khách khí.

Bất quá A Nghiên cũng không có chút không vui, ngược lại nghiêng đầu đánh giá hắn nửa ngày, cuối cùng rốt cục nhìn không được nở nụ cười.

”Nhanh lên!” Tiêu Đặc nhìn thấy nàng cười, càng nhíu mày, rất không vui nói.

Nhưng A Nghiên chẳng những không định nhanh lên, nàng ngược lại càng cười.

Vì sao hiện tại càng ngày càng cảm thấy, hắn sống uống nhiều năm như vậy, kỳ thật giống như tiểu hài tử, kỳ quái lại cố chấp, rõ ràng chính là muốn đối tốt với mình, lại cố ý giận dữ nói ra lời lạnh băng!

Tiêu Đặc thấy nàng nhưng lại cười rộ lên, hừ nhẹ một tiếng, thế nhưng cố ý té nước hắt A Nghiên, A Nghiên cười càng chói tai, né tránh, tạt nước hắt lại Tiêu Đặc, trong khoảnh khắc, tiếng nói tiếng cười, tiếng thét chói tai tiếng kêu sợ hãi không dứt tràn ngập ôn tuyền.

*****

sau khi tắm rửa trong ôn tuyền trở về, A Nghiên cẩn thận hỏi tường đủ chuyện về Tiêu Đặc, không khỏi có nhận thức mới.

Hỏi tường lại trước kia, bao gồm lúc gặp nhau ban đầu một đời này, kỳ thật không thể không phát hiện, chính mình có lẽ hiểu lắm.

Có đôi khi, hẳn chính là cố chấp hoặc là trời sinh tính tình nói chuyện khắc nghiệt mà thôi, chính mình đã dễ dàng hiểu sai, bởi vậy làm ra đủ loại hiểu lầm.

Suy nghĩ cẩn thận rồi nàng nhớ tới Hạ Hầu Kiều Nguyệt “thị thiếp thông phòng”, nhất thời muốn trò chuyện cùng Hạ Hầu Kiều Nguyệt.

đã nhiều ngày nàng kỳ thật cũng phát hiện, Hạ Hầu Kiều Nguyệt từ sau khi trở về, nhìn qua tinh thần có chút sa sút, như là gặp phải chuyện gì. Nàng khó tránh khỏi nghĩ ngợi, sẽ không phải vì mình đoạt vị trí của Hạ Hầu Kiều Nguyệt đi? Nếu không phải vì mình, ngày đó Tiêu Đặc sẽ nghiêm khắc đối đãi với Hạ Hầu Kiều Nguyệt như vậy sao? Nhớ lại trước kia, Hạ Hầu Kiều Nguyệt ở bên người Tiêu Đặc hầu hạ rất tốt đâu?

Vì thế một hôm, nàng cuối cùng tìm cơ hội, kéo Hạ Hầu Kiều Nguyệt sang một bên nói chuyện.

“A Nghiên cô nương, có phải ngài có chuyện phân phó.” Hạ Hầu Kiều Nguyệt bây giờ đối mặt với nàng, dĩ nhiên hạ thấp tư thái, nghiêm nhiên đối đãi với nàng như chủ tử.

Điều này làm cho A Nghiên hơi có chút không biết là tư vị gì, trong lòng nàng còn coi Hạ Hầu Kiều Nguyệt là tỷ tỷ ôn nhu cao quý đâu.

“Ngươi cũng không cần nói với ta khách khí như vậy.” A Nghiên cần môi dưới, nhún mày cười nói với nàng.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cười cười, không nói chuyện.

A Nghiên thấy vậy, nhất thời cũng không biết nên như thế nào.

Phong thủy thay phiên luân chuyển, năm nay đến nhà ta, nàng vẫn nhớ được chính mình từng chịu khổ bị các loại uy hiếp, cười nhạo, lúc đó Hạ Hầu Kiều Nguyệt là đại hồng nhân nhất đẳng bên người Tiêu Đặc. Trong nháy mắt, nàng đã đối với mình tất cung tất kính.

“Cô nương có chuyện, cứ nói đừng ngại.” Hạ Hầu Kiều Nguyệt hơi hơi rũ mắt xuống, nói như vậy nói.

“Kỳ thật cũng không có gì, ta chính là muốn hỏi ngươi một ít chuyện tư mật.” A Nghiên nhất thời thực sự có chút khó có thể mở miệng.

“Àn, ngươi nói là được.” Hạ Hầu Kiều Nguyệt nâng mắt nghiêm cẩn nhìn nàng.

“Kỳ thật ta muốn biết, Hạ Hầu tỷ tỷ, ngươi ở bên người Cửu gia, tính là gì? Thị thiếp? Thông phòng? Hay là?” Đây là vấn đề A Nghiên nghĩ mãi không xong.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghe thấy lời này, hơi run rẩy, cười khổ một tiếng, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ta không phải thị thiếp của hắn, cũng không phải thông phòng, ta —— “

Khe khẽ thở dài, nàng rũ mắt xuống: “Ta chính là một nha hoàn bình thường thôi.”

”Àn?” A Nghiên hết sức kinh ngạc, bởi vì Hạ Hầu Kiều Nguyệt thật sự rất tao nhã xinh đẹp, điều này làm sao cũng không giống nha hoàn bình thường a.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt lại cười khổ một tiếng, trên mặt hiện ra một tia ưu thương: “Ta trước kia có vị hôn phu, đáng tiếc mệnh đoán, đã không còn ở nhân thế. Mấy năm trước trong nhà ta gặp chuyện, rất không tốt, đó là tai ương diệt tộc. May mắn được Cửu gia cứu giúp, mới bảo vệ tính mạng cả nhà trong tộc, phụ thân ta cảm tạ ân đức Cửu gia, đưa ta cho Cửu gia.”

”Hóa ra lại là như thế này!” A Nghiên kỳ thật trong lòng buồn bực, hẳn thế nhưng cũng làm loại chuyện tốt này?

Nhất thời không khỏi có chút nghi vấn: “Hạ Hầu tỷ tỷ, phụ thân của ngươi đưa ngươi cho Cửu gia, ngươi lại luôn luôn hầu hạ ở bên người hắn, hắn, hắn —— “

Nàng hạ giọng, nhìn tráiphải, cẩn thận nói: “Hắn chẳng lẽ chưa từng xuống tay với ngươi?”

Xuống tay? Nghe thế, Hạ Hầu Kiều Nguyệt quả nhiên là lắp bắp kinh hãi, đây là ý tứ thế nào?

A Nghiên trên mặt ửng đỏ, bất quá vẫn cần môi dưới, ghé sát vào Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Chính là cho ngươi cùng lên giường a, ôm ngươi, thân ái ngươi, thuận tiện phát động dục với ngươi a.”

Nhắc tới Tiêu Đặc cũng đã hai mấy tuổi, nam hài tử mười ba mười bốn đã bắt đầu, hẳn hẳn là không biết đã phát bao nhiêu lần đâu!

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghe thế, khiếp sợ nhìn nhìn A Nghiên, trên mặt nháy mắt đỏ như vẽ son.

Nàng thứ nhất là khiếp sợ cách dùng từ của A Nghiên, thật sự là không câu nệ tiểu tiết, thứ hai là khiếp sợ nàng nhưng lại dùng lời như vậy về Cửu gia, cái này ý nghĩa...

Lại nhìn ngắm A Nghiên, ánh mắt Hạ Hầu Kiều Nguyệt hơi có chút khác thường.

”Di, Hạ Hầu tỷ tỷ, hần cũng từng đối với người như thế? Có đặc thù không?” A Nghiên nhìn nàng mặt đỏ tai hồng, tự nhiên hần lên.

Lời này vừa ra, Hạ Hầu Kiều Nguyệt sợ tới mức liên tục lắc đầu: “Đương nhiên chưa từng!”

Thanh âm quá lớn, nói chuyện quá nham, hoàn toàn không giống Hạ Hầu Kiều Nguyệt lạnh nhạt như nước ngày thường.

Nàng khả năng cũng cảm thấy mình nói năng có chút không đúng mực, vội thu liễm hơi thở, ôn nhu giải thích: “Ta mặc dù hầu hạ bên người Cửu gia, nhưng Cửu gia luôn luôn phong độ quân tử, dù hầu hạ hần tắm rửa, thay quần áo, hần cũng chưa từng có cử chỉ gì không đúng.”

Nghe thế này đến phiên A Nghiên giật mình: “Nguyên lai hần trước kia hóa ra lại như thế?”

Chẳng lẽ gần đây đột nhiên thông suốt, động tình lên?

Hạ Hầu Kiều Nguyệt ngắm nghía đủ loại thần thái của A Nghiên, trong lòng càng khẳng định, nhất thời không khỏi cảm thán không thôi.

Người đương thời chỉ nói Cửu hoàng tử Tiêu Đặc làm việc quái đản hoang đường, thậm chí truyền thuyết hần thích nam phong, hoặc là không được, ràng nhiều năm hầu hạ bên cạnh, trong lòng biết rõ, thích nam phong hần không phải, nhưng mà có bệnh không được, sợ là quả thật có.

Có lẽ nguyên do là Tiêu Đặc luôn luôn không thích nữ tử tới gần, cho rằng trên người nữ tử có mùi hôi khó chịu. Chính mình có thể được hầu hạ bên người Tiêu Đặc, đều là vì vào được mắt Tiêu Đặc.

Vì vậy, ngày đó thánh thượng còn có ý triệu kiến mình, tha thiết dận dỏ, ý tứ trong lời nói, chính là, phàm là mình có thể khiến Tiêu Đặc khôi phục hùng phong nam nhi, liền không kè xuất thân, chuyện cũ sẽ bỏ qua, để mình ngồi lên vị trí Cửu hoàng phi.

Nay tự bản thân Cửu gia, hai mươi ba tuổi tuổi, không ngờ, thế nhưng đột nhiên thông suốt, tại nơi quê mùa hoang vắng, yêu thích một tiểu nha đầu như vậy?

Hạ Hầu Kiều Nguyệt hơi cúi đầu, trong lòng ngàn hồi trăm chuyển, cũng đã có chủ ý.

Đến ngày thứ hai, A Nghiên sớm bị Tiêu Đặc gọi đi, đã thấy Tiêu Đặc đang đứng bên án thư viết chữ, Hạ Hầu Kiều Nguyệt còn theo hầu hạ bên cạnh.

Lúc thấy A Nghiên vào nhà, Hạ Hầu Kiều Nguyệt liền cúi đầu đi tới bên cạnh.

A Nghiên đang muốn chào hỏi Hạ Hầu Kiều Nguyệt, ai ngờ Hạ Hầu Kiều Nguyệt lại nhún mình quỳ xuống, đúng là quỳ gối trước mặt A Nghiên, trong miệng tất cung tất kính chào: “Kiểu Nguyệt gặp qua A Nghiên cô nương.”

”Này... Làm gì vậy?” A Nghiên nghi hoặc không hiểu, mờ mịt nhìn về phía Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc cúi đầu đề bút, dùng ngòi bút bắt đầu vết, đợi viết xong một câu, vừa lòng gật gật đầu, buông bút, ngẩng đầu nhìn A Nghiên.

“A Nghiên, về sau Kiểu Nguyệt ở bên người người hầu hạ, thế nào?” Tiêu Đặc nhíu mày, cười nói như vậy với A Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Tiểu Đầu Bép Nữ Uy Phong Lắm Lắm

“A Nghiên, về sau Kiểu Nguyệt ở bên người người hầu hạ, thế nào?” Tiêu Đặc nhíu mày, cười nói như vậy với A Nghiên.

”Nàng, hầu hạ ở bên người ta?” A Nghiên nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt hình dung tuyệt mỹ, nhất thời có chút khó có thể tiêu hóa. Một đại mỹ nhân nũng nịu như vậy, thấy thế nào cũng nên được nam nhân thiên kiều bách sủng nâng trong lòng bàn tay, nhưng lại làm nha hoàn hầu hạ cho mình?

Nàng thật sự khó có thể tiêu thụ đại ân của mỹ nhân a!

Hạ Hầu Kiều Nguyệt thấy nàng dường như không đồng ý nhận mình, không khỏi cần mẫn, càng quỳ tại chỗ: “Cô nương, Hạ Hầu Kiều Nguyệt thề, về sau đi theo chăm sóc bên người cô nương, trung tâm như một, tận tâm tận lực, nếu có nửa điểm không tốt, mặc cho cô nương xử lý, còn cầu cô nương thanh toán.”

ngón tay Tiêu Đặc thon dài đẹp mắt mở ra một chồng giấy tờ trên bàn, từ giữa rút ra một trang giấy hơi ngả vàng, tùy tay đưa cho A Nghiên: “Đây là khế ước bán mình của nàng ấy.”

A Nghiên tiếp nhận cái khế ước bán mình kia, nhìn nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt đang quỳ, gật đầu nói: “Hạ Hầu tỷ tỷ, người đứng lên đi, người đã nguyện ý đi theo bên người ta, ta đây tự nhiên không phản đối, nhưng có một điểm, người hẳn là cũng biết ta xuất thân chỉ là nha đầu ở nông thôn thôi, tương lai chính mình còn không biết gửi thân ở nơi nào. Nếu có một ngày người không muốn đi theo bên người ta, cứ việc nói ra, ta sẽ cho người rời đi.”

Nói trắng ra là hiện giờ nàng đi theo bên người Tiêu Đặc, đương nhiên là phong cảnh vô hạn, một ngày nào đó rời khỏi người ta, hoặc là đạo chơi tứ hải làm một gã đại phu lang thang, hoặc là bước vào không môn làm tiểu ni cô, đến lúc đó bên người còn có Hạ Hầu Kiều Nguyệt đi theo làm thị nữ, còn không khỏi dọa hòng người qua đường.

Lại nói, nàng cũng nuôi không nổi một thị nữ nũng nịu như vậy a!

Hạ Hầu Kiều Nguyệt đang quỳ trên mặt đất là loại người thông minh thế nào, A Nghiên nói như vậy, nàng tự nhiên là minh bạch, lập tức càng quỳ thấp, mềm mại nói: “Cô nương, Hạ Hầu Kiều Nguyệt nguyện làm thị tì của cô nương, đương nhiên sẽ tận tâm hầu hạ cô nương, bất cứ lúc nào chỗ nào, hoàn toàn không có chuyện rời đi. Đời này kiếp này, có thể hầu hạ ở cô nương, là phúc phận của Hạ Hầu Kiều Nguyệt. Cô nương nếu được đại phú đại quý, Kiều Nguyệt đương nhiên đi theo cô nương quản lý chung quanh, cô nương nếu chỉ làm một đầu bếp nữ, Kiều Nguyệt sẽ vì cô nương rửa rau nhóm lửa, cô nương tương lai một nghèo hai trắng tay, Kiều Nguyệt cũng có thể may vá giặt quần áo.”

Nói đến mức này, A Nghiên còn có thể nói cái gì nữa đâu?

Nàng cũng chỉ gật đầu nói: “Nếu như thế, ta vừa vặn muốn đi phòng bếp chuẩn bị đồ ăn hôm nay, người đi theo ta đi.”

Này đã làm thị nữ của nàng, nàng cũng không nên gọi là Hạ Hầu tỷ tỷ, về sau gọi thẳng tên là được.

Lập tức cáo biệt Tiêu Đặc, A Nghiên ra khỏi phòng, Hạ Hầu Kiều Nguyệt đi theo bên cạnh. Đúng vào lúc này, Phi Thiên ở trên tường ngoài viện lượn một vòng rồi mạnh mẽ đậu trên vai A Nghiên.

A Nghiên sờ sờ Phi Thiên trực đầu: “Về sau lúc đậu xuống nhẹ một chút, bằng không lông chim của người sẽ rụng khắp nơi.”

trong cổ họng Phi Thiên phát ra tiếng khanh khách, giống như đang cúi đầu nói vâng, nhất thời lại dùng cái mỏ nhẹ nhàng cọ cọ tóc A Nghiên, đúng là làm ra bộ dáng làm nũng vô cùng thân thiết lấy lòng.

A Nghiên vừa lòng gật đầu: “Thật sự là càng ngày càng nghe lời, biết chủ nhân của người là ai ! Đi, cùng ta đi phòng bếp, nếu có thịt dê tươi mới, cho người một bát.”

Lập tức nghênh ngang đi ra khỏi viện.

Dọc theo đường đi, gặp nhiều thị nữ thị vệ, thấy vị tiểu đầu bếp nữ này ngày xưa đáng thương hề hề, nay phía sau đi theo một vị Hạ Hầu Kiều Nguyệt mềm mại nhu thuận lại xinh đẹp tứ phương làm họ vệ, đầu vai đậu một Phi Thiên khoẻ mạnh uy vũ làm súng vật, cứ như vậy không coi ai ra gì đi về phía phòng bếp.

Lập tức tất cả cũng không dám nhìn nhiều, ai nấy đều biết vị tiểu đầu bếp nữ này đang được Cừu gia yêu thích. Cừu gia sủng nàng như con người trong mắt, chỉ sợ nàng không vui, thật sự là muốn cái gì cho cái đó. Nhưng vị tiểu đầu bếp nữ này còn giống như chưa thấy đủ, hơi chút đùa giỡn cùng Cừu gia, thậm chí sầm mặt lên tính tình, nhưng mà khiến Cừu gia phải ăn nói khấp nép đi đỡ nàng.

Này thật đúng là nước chát với đậu hủ, vô quyết dày có móng tay nhọn.

Phải biết rằng các thị vệ này, phần nhiều là ngày xưa theo tới từ Yến kinh, đều từ thị vệ trong đại nội chọn lựa cẩn thận, đối với vị Cừu gia này hiểu biết rõ ràng, nhất thanh nhị sở.

Đương kim Cừu hoàng tử, đó là người thế nào a, từ sau khi tiên hoàng hậu chịu oan chết thảm, hần đầu tiên là lăn lộn thiếu chút nữa đã đánh mất cả mệnh mình, khiến đương kim thánh thượng sợ tới mức cả một tháng cũng không dám vào triều, cứ như vậy ở bên cạnh bảo bối nhi tử. Sau này hần sống sót, tính tình bắt đầu quái đản thô bạo, một lời không hợp là muốn lấy mạng người ta. Toàn bộ Yến kinh, không nói đến văn võ bá quan vương hầu tướng lĩnh, kể cả hoàng đế lão tử, cũng phải thật cẩn thận theo hần, sợ hần mất hứng đâu!

Tuy rằng vì hần phạm sai lầm lớn chống đối thánh thượng, bị biếm trích đến nơi hoang vắng như vậy, nhưng mọi người trong lòng đều biết, hiện nay vài vị hoàng tử tranh đoạt vị trí thái tử, vị ở trên ngôi báu kia e sợ bảo bối Cừu hoàng tử của mình bị người khác tính kế, mới ngoài sáng biếm trích (giáng chức đuổi đi), kỳ thật là che chở hần, cho hần rời xa nơi thị phi đâu.

Một vị chủ nhân như vậy, từ lúc sinh ra, hần từng sợ ai? Từng cho ai sắc mặt tốt sao? Mà từ đâu có một tiểu nha đầu nông thôn như thế, thật sự tóm hần ném xuống.

Bọn thị vệ đang nghĩ tới đây, đã thấy tiểu đầu bếp nữ A Nghiên bỗng nhiên nhìn về phía mình, con người hắc bạch phản mình qua lại đánh giá.

“Di, người vì sao luôn luôn nhìn ta?” A Nghiên nở nụ cười với thị vệ.

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ không dám!”. Cả đám thị vệ đồng loạt quỳ xuống, A Nghiên phát ồng tay áo, phân phó “Đứng lên đi.”

đám thị vệ vẫn quỳ tại chỗ, lúc nàng đi ra thật xa rồi, mới dám lén lút ngẩng đầu, nhìn theo, chỉ thấy bóng dáng nàng khoác áo lông chồn tía.

Trên vai là Phi Thiên, phía sau là Hạ Hầu Kiểu Nguyệt, từ áo đến quần, rõ ràng ngày xưa chính là của Cửu gia a!

A Nghiên đến phòng bếp, đã thấy Hàn Đại Bạch thế nhưng ở trong này, thật sự là đã lâu không gặp.

Hàn Đại Bạch nhìn thấy A Nghiên, có chút thân thiện, xoa xoa tay tiến lên, cười thân thiết hòa ái: “A Nghiên, người đã đến rồi a!”

A Nghiên khoát tay, Hạ Hầu Kiểu Nguyệt bên cạnh tiến lên, giúp đỡ nàng cởi áo lông chồn tím bên ngoài, Phi Thiên ở trên không trung phía trên phòng bếp bay quanh, khanh khách kêu vài tiếng.

Hàn Đại Bạch nhìn áo lông chồn tím, nhìn Hạ Hầu Kiểu Nguyệt sắc sảo ôn nhu hầu hạ A Nghiên, sau đó ngẩng đầu nhìn Phi Thiên, trên mặt liền biến sắc.

“A Nghiên bây giờ so với lúc vừa tới lúc thật không giống.” Hàn Đại Bạch cười gượng theo.

A Nghiên cũng không có để ý sắc mặt của hắn, đi thẳng đến trước chậu bạc rửa tay, vừa rửa tay vừa hỏi: “Nghe nói gần đây thân mình Đại Bạch thúc không khỏe, nay đã tốt hơn?”

Hàn Đại Bạch vội gạt đầu, thân thiện nói: “Tốt lắm, tốt lắm! Cuối cùng có thể trở về, cùng A Nghiên nấu cơm!”

A Nghiên nhú mày, thân nhiên hỏi: “Hà Tiểu Khôi đâu, sao không thấy hắn?”

Hàn Đại Bạch cười theo nói: “Hắn a, hôm qua ở bên hồ đứng lâu, bị cảm mạo, hôm nay không thể đến phòng bếp, vì thế có ý bảo ta tới.”

Cảm mạo? A Nghiên hơi nhíu mày, bất quá cũng không nói gì.

Hàn Đại Bạch ngẩng lên, vẻ mặt càng thêm hòa ái thân thiết cười: “A Nghiên, hôm nay Cửu gia muốn ăn cái gì? Ta xem có lợn tui mới, còn có tay gấu thợ săn đưa lên.”

A Nghiên nghe vậy, gạt đầu nói: “Vậy làm thiện ti đi, kho tàu hay hấp đều có thể. Về phần tay gấu, là tui mới hay là đã đẻ lâu?”

Hàn Đại Bạch vội đáp: “Là năm ngoái, các nhà thợ săn vẫn làm thế, bảo quản cũng tốt.”

A Nghiên gạt đầu: “Nếu như thế, làm tay gấu đi.”

Nhất thời phân phó Hạ Hầu Kiểu Nguyệt: “Người cầm tay gấu đến, nhìn một cái xem lớn nhỏ thế nào.”

Bên này A Nghiên phân phó đầu bếp nữ đi làm thiện ti kia, một lát sau, Hạ Hầu Kiểu Nguyệt đã mang tay gấu tới.

thấy tay gấu kia đặt trong một cái bình cũ, dùng vải bọc kín miệng, A Nghiên mở ra, bên trong là một tảng gạo rang thật dày, phủ cực kì kín, lại gầy tầng gạo rang ra, mới thấy hai cái tay gấu.

Nàng không khỏi nhìn nhìn Hàn Đại Bạch.

Hàn Đại Bạch thấy nàng cười, gạt đầu nói: “Tay gấu này cũng không nhỏ!”

A Nghiên cúi mắt, cũng cười: “Cũng không tệ. Hôm nay làm thế này đi, ta ngày thường vẫn ở nơi thôn dã hoang vắng, chưa từng làm qua cái này, ngẫu nhiên có quý nhân đi qua, cũng là chủ trù sự phụ, ta thật chưa từng chạm vào, tay gấu này hay là nhờ Đại Bạch thúc ngài đến vùng dao.”

Hàn Đại Bạch vội vàng nhún nhường: “nguyên liệu nấu ăn trong thiên hạ cũng không ngoài mấy cách làm đó, nói đến tay gấu, đơn giản là tay gấu hồng bái, tay gấu bát bảo, tay gấu hoa lan, tay gấu hầm, sự phụ người có thể thấy qua nguyên liệu nấu ăn bức này, vậy người mua dầm thấm đất, chắc cũng biết được, nếu như vẫn có cái gì không rõ, có thể hỏi ta. Nay Cửu gia sủng người, cũng thích ăn đồ ăn người làm, tự nhiên là muốn người tự làm mới được.”

A Nghiên lại liếc mắt nhìn hắn, liền gạt đầu: “Được, nếu như thế, ta làm cũng được.”

Kỳ thật tay gấu tuy có hai cái, nhưng cũng không thể cùng chế biến một lúc, vì ăn nhiều tay gấu tất nhiên là phí du hậu nhuận (béo mềm nhiều mỡ), cách nấu tự nhiên là khác với món khác.

A Nghiên lúc này nghĩ đến hai cái tay gấu, tính toán làm món hầm, lập tức phân phó Hạ Hầu Kiểu Nguyệt cùng hỗ trợ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, có gia cầm, sò điệp, nấm thông, đường đỏ, muối ăn cùng rượu gia vị nước tương vân vân.

Lúc bắt đầu A Nghiên cũng không ôm trông cậy nhiều, dù sao Hạ Hầu Kiểu Nguyệt là thị nữ quen hầu hạ người, không nhất định làm việc bất trong phòng bếp, nhưng lúc thấy Hạ Hầu Kiểu Nguyệt thái chừng thành sợt, tay chân lưu loát hạ dao đều đặn, không khỏi kinh ngạc, nàng ấy thật sự có thể làm được.

Hạ Hầu Kiểu Nguyệt thấy A Nghiên chú ý đến mình, nở nụ cười với A Nghiên, cũng không nói gì, chỉ tiếp tục cúi đầu làm việc.

Hết thấy thu xếp thỏa đáng, A Nghiên cho tay gấu vào nước sôi tràn qua, phía trên thả gia cầm, hành gừng, sò điệp, các nguyên liệu khác, ở trong nồi

đặt một tấm tre, để tay gấu lên.

A Nghiên phân phó Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Trước dùng lửa lớn đun sôi lên, lại dùng lửa nhỏ ninh kỹ, đợi đủ lửa đến, cho thêm gia vị, nếu thấy màu sắc trắng sữa như nước trà đặc, lấy tay gấu ra, đặt lên bàn, đổ nước canh lên, cho thêm chút dầu vừng.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt gật đầu: “được.”

A Nghiên rửa tay, nói với Hàn Đại Bạch: “Hôm nay ta còn có chút việc, Đại Bạch thức người ở đây chỉ điểm Kiều Nguyệt làm chút đồ ăn khác, ta đi ra ngoài một chút.”

Hàn Đại Bạch hơi giật mình, bất quá cũng không dám nói gì.

A Nghiên ra khỏi phòng bếp, hồi tưởng lại Hàn Đại Bạch vừa rồi, không khỏi xuất hiện nghi ngờ.

Hàn Đại Bạch luôn luôn cáo ốm, rất lâu chưa từng xuất hiện trong phòng bếp, nay bỗng nhiên xuất hiện, còn vẽ mặt nhếch nhếch cười với mình.

Còn tay gấu kia, đáng lẽ là năm trước lưu trữ lại, nhưng A Nghiên lại nhìn ra, nhiều lắm mới chỉ ba tháng, bất quá là dùng gió nóng thổi vào, làm giống như đã để một năm mà thôi.

Phải biết rằng A Nghiên đã làm đầu lĩnh thổ phỉ, trên núi thứ khác không có, các sản vật săn bắn lại không ít, tay gấu này cũng từng ăn thử, làm sao có thể không nhìn ra điểm ấy, Hàn Đại Bạch này bất quá là che giấu được người không biết thôi.

Cũng không biết người này làm cái trò gì!

Nàng nghĩ như vậy, trong đầu bỗng nhiên hiện ra linh quang.

Tam hoàng tử?

Ngày đó Tam hoàng tử này còn nói có việc tự nhiên sẽ tìm mình hỗ trợ, đến nay chưa từng xuất hiện, nên có phải Hàn Đại Bạch này kỳ thật căn bản là người của Tam hoàng tử đi? Hoặc là gần đây bị Tam hoàng tử thu mua ?

Như vậy hiện tại bọn họ đưa một vò tay gấu đến, là muốn làm gì, bên trong có độc?

A Nghiên cũng từng có y thuật cao minh, đối với độc vật tự nhiên là cực kì tinh thông, độc vật tầm thường căn bản không thoát được mắt nàng, nhưng vừa rồi, từ tay gấu kia, nàng nhất thời cũng không phát hiện dị thường.

Lúc nghĩ như vậy, hoặc là bọn họ có mưu đồ khác, tay gấu này bất quá là giấu người hiểu biết, hoặc là tay gấu này có loại độc gì cao minh hiếm thấy, cho nên chính mình cũng không thể dễ dàng phát hiện.

Nghĩ như vậy, nàng đã đi tới viện của Hà Tiểu Khởi, một mùi thuốc bắc nồng đậm tràn vào mũi. A Nghiên cẩn thận phân biệt, biết bên trong có tri mẫu sinh thạch cao, hoàng liên hoàng cầm, hậu phác cam thảo ..., là phương thuốc cảm mạo bình thường, cũng không có gì ghê gớm.

Lập tức cất bước tiến vào, liền nhìn thấy Sài Minh Nhi đang ở đây dẫn theo bọn thị nữ nẩy thuốc đầu. Sài Minh Nhi đem làn váy dắt lên đai lưng, vén tay áo, tự mình cầm quạt đang nhóm lửa.

Vừa ngừng đầu, nhìn thấy A Nghiên vào, nàng xoa mồ hôi trên thái dương, rất mất hứng nói: “Người tới làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Tam Công Đẳng Kiến Huyết Phong Hầu

“Hà Tiểu Khởi là đồ đệ ta, đồ đệ bị bệnh, sư phụ đến thăm, thế nào, không thể sao?” A Nghiên thuận miệng nói như vậy, nói xong đi về phía phòng ở.

Sài Minh Nhi lại tiến lên giữ nàng: “Không được, người không thể vào!”

“Vì sao?” A Nghiên lạnh nhạt nhìn nàng.

“Gần đây Tiểu Khởi ca luôn nhắc tới người, người nói người làm sư phụ, thấy xấu hổ không?”

“Ta là sư phụ, hán là đồ đệ, hán nhớ ta là hiểu thuận, ta xấu hổ cái gì a?”

“Này người sao không phân rõ phải trái!” Sài Minh Nhi tức giận quá, suýt nữa bật dậy: “Người đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người đến tìm Tiểu

Khởi ca!”

”Người nói cha người cũng đã đi lên thôn trang, thế nhưng còn tưởng rằng chính mình là thiên kim đại tiểu thư đâu. Ta thật sự không rõ, đến lúc này người kiêu ngạo cái gì, người đắc tội ta, chẳng lẽ không sợ Cửu gia phạt người sao?” A Nghiên thật sự là không rõ, tiểu cô nương này không nên lo lắng lớn như vậy. Người đi gió ngừng, người đem chân dẫm lên tay người khác, người khác cũng không dám thốt một tiếng, nhưng giờ người đã xuống dốc, còn không phải nên nhanh thu đuôi làm người sao? Nàng ấy dù tốt mấy, nhưng lại không có mắt như thế.

Xem thế này thật sự là nếu không mở bình sao biết trong bình có gì, Sài Minh Nhi vừa nghĩ, phần hận nảy ra nói: “Nhiều năm nay, cha ta luôn luôn ở bên người Cửu gia, tận tâm tận lực hầu hạ, thực được nể trọng, ngày thường đâu phải chịu tức giận thế này! Sao người vừa tới, ông liền bị đuổi ra ngoài, người là nữ tử hạ lưu, được Cửu gia sủng, thổi gió bên gối, hại cha ta, làm hại hẳn một bó tuổi rồi còn bị đưa đi thôn trang, nay lại tới đây thông đồng Tiểu Khởi ca ca của ta, người chính là hồ ly tinh...”

Nàng nói tới đây càng nghẹn ngào, cầm lấy giấy chọc lỗ : “Ta, ta liều mạng cùng người!”

Nói xong nàng xông lên.

A Nghiên thấy thế này thật đúng là đại khai nhãn giới, thật sự không ngờ lúc này người ta còn dám kiêu ngạo như vậy, nhất thời định trốn tránh, ai ngờ lại nghe thấy một tiếng kêu sắc bén, ngay sau đó liền thấy tiếng gió thổi mạnh bên tai, một cái bóng đen lớn mang theo sức mạnh ngàn cân từ không trung lao thẳng xuống, rõ ràng quãng Sài Minh Nhi ngã ngựa mặt lên trời.

Nhìn lại, đã thấy tiếng gió đột nhiên ngừng, một cộng lông chim ưng màu đen mờ hồ rơi xuống, Phi Thiên ở không trung xoay mấy vòng, thu cánh, nhu thuận đậu trên vai nàng, thuận thế còn lấy lông dùng cánh cọ cọ tóc nàng.

Này... Quả nhiên là ưng Tiểu Đặc nuôi dưỡng, rất hung mãnh, bình thường lại cứ xem thường nó!

Sài Minh Nhi té ngã trên đất, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía ưng kia, nàng đến cùng là nữ nhi của Sài đại quân gia, đi theo bên người Cửu gia đã lâu, vì được phụ thân sủng ái, trở nên không biết thế sự, mới không rõ tình thế mà thôi, nhưng gặp Phi Thiên này thế nhưng quật mình ngã, biết Phi Thiên vừa ra, chính là ý tứ Cửu gia.

Nghĩ đến phụ thân bị biếm đến thôn trang, nàng hai mắt lộ ra tuyệt vọng, bỗng nhiên từ trong bi ai khóc lớn không thôi.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt chậm rãi từ phía sau đi tới, trước cung kính hành lễ với A Nghiên: “Cô nương, vừa rồi có bị sợ sao?”

A Nghiên lắc đầu: “Ta không sao.”

Nhất thời nhìn nhìn Sài Minh Nhi đang khóc, trong lòng lại có chút đồng tình, đứa nhỏ đáng thương này, trước đó vài ngày còn kiêu ngạo dẫm ngón tay mình chảy máu đầu, nay ngược lại, ngồi yên khóc. Thật đúng là mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây a!

Cũng thật sự không rõ, lão hồ ly Sài đại quân gia khôn khéo kia, sao dưỡng nữ nhi thành như vậy đâu?

”Hà Tiểu Khởi sinh bệnh, ta làm sư phụ hắn, đi thăm hắn cũng là đương nhiên, trưởng bối luôn phải quan tâm tiểu bối, ta đi qua thăm. Kiều Nguyệt, người đâu, ở trong này khuyên nhủ nàng, một cô nương gia, ngồi khóc thành bộ dáng như vậy, còn ra thể thống gì.”

Nhất thời Hạ Hầu Kiều Nguyệt khẽ cười nói: “Cô nương để đó đi, ta đến trò chuyện cùng Sài đại cô nương.”

Sài Minh Nhi thấy tình cảnh vậy, càng trừng lớn hai mắt dầm lệ, nàng không nghĩ tới Hạ Hầu Kiều Nguyệt nay nhưng lại thành thị nữ của A Nghiên, phải biết rằng Hạ Hầu Kiều Nguyệt thân phận vốn không bình thường, đó là người chuyên môn ở bên cạnh hầu hạ Cửu gia đâu! Lập tức không khỏi khóc nói: “Bất quá là nha đầu nông thôn thôi, nay đúng là chim sẽ bay lên đầu cảnh biển thành phượng hoàng!”

A Nghiên nghe thấy lời ấy, không khỏi buồn cười, nàng đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Sài đại cô nương đang vẻ mặt chật vật: “Trước kia ta thấy người còn nhỏ, lười quan tâm người, bất quá chưa từng nghĩ đến người lại không hiểu chuyện như thế. Hiện tại ta nói cho người biết, cho dù Cố Nghiên ta leo lên cảnh cao, kia cũng phải có cảnh cao nguyện ý cho ta leo lên!”

Nàng ngừng cúi xuống, cười nói: “Có một số người, muốn leo lên cảnh cao, nhưng mà có tìm được đâu!”

Nói xong, nàng đi thẳng vào phòng.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhìn bóng lưng A Nghiên, nở nụ cười, cứ thế ngồi xỏm xuống, thu liễm ý cười: “Sài đại cô nương, làm người luôn phải thấy rõ tình thế, cô nương nhà ta nay thân phận không phải bình thường, hôm nay người làm ra sự tình này, nàng nói với Cửu gia, trực tiếp tống người ra ngoài, Cửu gia sẽ không nói nửa chữ không. Nhưng đến cùng cô nương nhà ta nhân từ, ta lại nghĩ ngày xưa Sài đại quân gia đối với ta chiếu cố có thêm, tự nhiên không sẽ so đo, người về sau phải hiểu rõ bản phận...”

Bên kia Hạ Hầu Kiều Nguyệt nói câu kể tiếp, A Nghiên đã không còn nghe rõ.

Bất quá nàng vừa đi, không khỏi thầm than: Leo lên cảnh cao cố nhiên tốt, chỉ sợ ngày nào đó từ cảnh cao ngã xuống, là tan xương nát thịt!

Vừa vào phòng, thấy Hà Tiểu Khởi sắc mặt vàng như nền, mặt mày tiều tụy nằm một chỗ, nhìn qua thật sự là bệnh nặng.

Hà Tiểu Khôi xem ra là nghe thấy động tĩnh bên ngoài, gian nan động dậy, mở mắt ra, nhìn thấy là A Nghiên, trước mắt sáng ngời, bất quá lập tức lại âm đạm xuống.

”Ngươi thế nào lại tới? Giờ này không phải đang chuẩn bị đồ ăn cho Cửu gia sao?” Vừa ra khỏi miệng, thanh âm hần tkhàn khàn, dường như sợi bông bị người phá nát.

”Đại Bạch thức ở phòng bếp bận rộn đâu, ta liền nhân cơ hội qua thăm ngươi.”

”Đại Bạch thức?” Hà Tiểu Khôi hơi nhíu hạ mi.

A Nghiên gật đầu: “Đúng vậy, ngươi không ở đó, ta không ở đó, cũng chỉ có Đại Bạch thức bận rộn thôi?”

Nói đến đây, nàng cẩn thận quan sát sắc mặt Hà Tiểu Khôi.

Hà Tiểu Khôi rũ mắt xuống, không nói nữa.

A Nghiên thấy tình cảnh này, hơi trầm ngâm, liền cầm tay Hà Tiểu Khôi, ngón tay không dấu vết đặt lên mạch hần.

Hà Tiểu Khôi thấy A Nghiên cầm tay mình, trên mặt vốn tái nhợt nhất thời lộ ra màu đỏ, hần xấu hổ bối rối nói; “A Nghiên, A Nghiên, để Cửu gia biết, hần... hần...”

Hần đang nói, tay A Nghiên đã rời khỏi cổ tay hần.

”vài ngày gần đây, có phải có người đưa cái gì cho ngươi ăn không?” A Nghiên đứng lên, hỏi như vậy.

Hà Tiểu Khôi nghe lời này, cả kinh, ngược mắt nhìn về phía A Nghiên.

Trong phòng ánh sáng không rõ, A Nghiên ngược sáng, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại có chút làm cho người ta nhìn không hiểu.

A Nghiên thấy hần như vậy, đã không muốn hỏi lại.

Nàng thở dài, trong lòng lại hết sức minh bạch.

Xem ra Hần Đại Bạch thực có vấn đề, Hần Đại Bạch muốn xuống tay, nhưng hần phải có một cơ hội vào phòng bếp, vì thế hần trước hết đẩy ngã Hà Tiểu Khôi, chính mình thay thế Hà Tiểu Khôi đi vào phòng bếp.

Hà Tiểu Khôi tỉnh tỉnh vẫn tương đối đơn thuần, tự bản thân vừa hỏi, liền lộ ra manh mối.

Nàng nhấp môi dưới, nghiêm túc nhìn Hà Tiểu Khôi: “Tiểu Khôi, xem phân thượng thầy trò giữa ta và ngươi, ta phải nói cho ngươi, hảo hảo mà làm một đầu bếp, như vậy mới thích hợp với ngươi, chuyện khác ngươi trăm ngàn không cần dính vào.”

hậu cung tranh đoạt trừ quân (người kế vị), xưa nay thâm thiết, chính mình mệnh đã định sẵn phải chịu liên lụy từ vị ôn thần Tiêu Đặc kia, thì cũng thôi, nhưng Hà Tiểu Khôi, hần vốn có thể sống được tốt.

Hà Tiểu Khôi nghe thấy lời ấy, trầm mặc nửa ngày, rốt cục cắn chặt răng, gật đầu: “Vâng, sư phụ.”

A Nghiên nghĩ nghĩ, lại nói: “Nghĩ đến ngươi so với ta hần càng rõ ràng, này trong phủ có chuyện cổ quái, bên người Cửu gia thật sự là tàng long ngọa hổ, ngươi nhất định phải cẩn thận, dù là người thân cận, cũng chưa chắc có thể tin.”

Hà Tiểu Khôi ngẩng đầu liếc mắt nhìn A Nghiên một cái thật sâu, khàn khàn giọng nói: “Vâng.”

Lúc ra khỏi phòng, Sài Minh Nhi thế nhưng mặt đầy nước mắt quỳ tại chỗ, Hạ Hầu Kiều Nguyệt đứng bên cạnh.

Phi Thiên thấy nàng đi ra, khoan khoái đậu trên vai nàng, bộ dáng rất là uy phong凛凛

Sài Minh Nhi cúi đầu xuống, khóc nức nở nói: “Cố cô nương, vừa rồi là Minh nhi không phải, Minh nhi không nên va chạm Cố cô nương, hết thấy đều có lỗi với Cố cô nương, Minh nhi mặc cho Cố cô nương xử phạt.”

A Nghiên đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, cẩn thận đánh giá một phen.

”Hà Tiểu Khôi sinh bệnh, ngươi hảo hảo chăm sóc hần đi.”

Về phần xử phạt cái gì, cô nương đáng thương này đã đủ ủy khuất.

Nàng cần gì phải thêm lửa một phen nữa đâu.

*****

A Nghiên đi ra khỏi viện của Hà Tiểu Khôi, nhớ tới tình cảnh vừa rồi mình dắt theo Phi Thiên và Hạ Hầu Kiều Nguyệt cùng nhau “khí dễ” Sài Minh Nhi, không khỏi cảm khái một phen.

Cảm khái qua đi, ngày cũng sắp hết.

”Tay gấu hầm như thế nào ?”

”Hàn đại trù nói, hiện tại chỉ mới hầm như bảy tám phần, vẫn cần một ít thời gian, ta nghĩ Sài Minh Nhi xưa nay kiêu căng, sợ cô nương chịu thiệt, cho nên đi theo xem.”

A Nghiên gật đầu: “Hảo, hiện tại đi xem đi.”

Dọc theo đường đi A Nghiên đi, ngẫu ngộ thị nữ thị vệ đứng đợi, tất cả đều nhường đường cúi đầu, ai nấy đều biết đến A Nghiên nay vô cùng được Cửu gia sủng ái, ai dám có nửa phần bất kính.

A Nghiên sống nhiều đời như vậy, còn chưa có hưởng thụ qua uy phong như thế, lập tức không khỏi nghĩ, Tiêu Đặc này mệnh thật tốt, mỗi một lần đều đầu thai ở nhà đế vương phú quý, thật sự là hưởng hết phúc lộc nhân gian.

Nhất thời đến phòng bếp, Hàn Đại Bạch đang ở đó làm vài món đồ ăn, thấy A Nghiên đến, vội tới đón: “A Nghiên, người đã trở lại, Tiểu Khôi thế nào ?”

A Nghiên thuận miệng nói: “Hoàn hảo.”

Nhất thời nghĩ, Hà Tiểu Khôi này bệnh tuy rằng có chút cổ quái, nhưng theo dấu hiệu cũng chỉ là cảm mạo bình thường, lập tức nghĩ ngợi, liền phân phó đầu bếp nữ lấy một ít nguyên liệu nấu ăn.

Nàng đem lá dâu, lá tì bà, cỏ tranh, lá bạc hà và các thứ khác, tất cả đều thái nát, sau đó thêm nước vào nấu, đợi nấu kỹ rồi, lấy nước thuốc bên trong ra, có thể cùng gạo tẻ nấu thành cháo.

Hàn Đại Bạch thấy nàng bận rộn ở trong này, bất chợt nhìn sang, sau đó rốt cục không nhịn được, có vẻ tùy ý hỏi: “A Nghiên, người đang làm cái gì?”

A Nghiên đầu cũng không nâng, thuận miệng nói: “cháo lá dâu tì bà.”

Hàn Đại Bạch nghe xong, ha ha cười: “Cho ai uống ?”

A Nghiên liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh một tiếng: “cháo lá dâu tì bà này dùng lúc còn nóng, bỏ phế khỏi ho, thích hợp nhất dùng cho người bị gió nóng bên ngoài.”

Hàn Đại Bạch nghe thế ha ha cười nói: “Đây là cho Tiểu Khôi.”

A Nghiên gật đầu: “Đại Bạch thúc hiểu thật rõ ràng đâu.”

Đang nói, trù nữ bẩm báo tay gấu kia đã tốt lắm, lập tức A Nghiên sai người đưa cháo kia cho Hà Tiểu Khôi, lại mệnh trù nữ mang đi nói một câu, hết thấy phân phó thỏa đáng, có thể tự mình đi qua xem tay gấu. Đã thấy quả nhiên hầm được đủ hòa hậu, hương vị nồng hậu, chân mềm thơm nồng, canh thơm ngon miệng.

Đây đương nhiên là mùi vị thượng đẳng, chỉ tiếc, cũng không thể ăn.

bên trong tay gấu có độc.

A Nghiên lúc mở cái bình giấu tay gấu kia liền có hoài nghi, dù ngay cả nàng đối với y đạo độc dược cũng có chút hiểu biết, nhất thời lại không có cách nào hiểu rõ. Nay đi thăm Hà Tiểu Khôi, một vòng như vậy, bị gió lạnh bên ngoài thổi qua vào, trong lòng cũng suy nghĩ cẩn thận.

Nếu đối phương trực tiếp hạ độc trong cơm canh, đương nhiên là mạo hiểm lớn, cho nên những người đó nhất định dùng một biện pháp là để độc vật có thể đoạt tính mệnh người không dấu vết thấm vào bên trong tay gấu.

Nàng đoán không sai, hẳn là ở trong gạo rang động tay chân, hơn nữa là tam công đẳng phi thường hiếm thấy. Gạo rang bị tẩm tam công đẳng, đem tay gấu đặt vào bên trong, một thời gian sau, độc tố tam công đẳng trong gạo rang sẽ thấm vào tay gấu.

Mặc dù như thế, lúc lấy tay gấu từ gạo rang ra, người bình thường vẫn sẽ không phát hiện được, bởi vì tam công đẳng này vô sắc vô vị đã thấm vào trong ý, người tẩm thường cần bản sẽ không phát hiện được, còn có tay gấu trải qua chưng nấu rồi, ở nhiệt độ cao, tam công đẳng bên trong mới có thể đạt đến mức tận cùng cũng bắt đầu phát huy tác dụng, sắc màu hương vị tay gấu sẽ che giấu được dấu vết của tam công đẳng, người bình thường cũng sẽ không phát hiện.

Tam công đẳng, độc vật kiến huyết phong hầu (thấy máu tắt thở), nếu ăn vào, người bình thường hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

suy nghĩ cẩn thận chuyện này rồi, nàng không khỏi nhìn Hàn Đại Bạch thêm một cái.

Đến cùng là nhân lực gì nàng mới có thể ngay từ đầu cảm thấy Hàn Đại Bạch hòa ái dễ gần? Này rõ ràng chính là người luôn luôn nham hiểm a!

PS: Đợt này ta hơi bận lại gặp mấy chuyện vô cùng mệt mỏi và bức mình, cho nên lúc nào post được ta sẽ post, đừng có ai nhắc nhở, thúc giục ta lại càng khó chịu. Ta khó chịu thì chắc chắn là 1 đi không trở lại luôn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 59

A Nghiên suy nghĩ cẩn thận hết thấy rồi, nàng có do dự một lát, đến cùng muốn tố cáo chuyện này hay không? Hàn Đại Bạch có bảy tám phần là người của Tam hoàng tử, Tam hoàng tử và Tiêu Đặc tranh đoạt đế vị, nếu Tam hoàng tử thật có thể thắng, Tiêu Đặc tất nhiên là chết. Tiêu Đặc vừa chết, số mệnh bị nguyên rủa trên người mình sẽ được phá giải. Kỳ thật liên thủ cùng Tam hoàng tử, nội ứng ngoại hợp đối phó Tiêu Đặc, cũng là ý định ban đầu của nàng. Bất quá hiện tại thì sao... Nàng chỉ hơi do dự, liền quyết đoán. Cười nhìn Hàn Đại Bạch bên cạnh một cái, nàng tìm có đề Kiều Nguyệt rồi đi. Lúc này đầu bếp nữ đều bận rộn ở bên ngoài, trong phòng bếp chỉ còn nàng và Hàn Đại Bạch. Hai người đối mặt, nàng cũng không nói chuyện, chỉ nhìn Hàn Đại Bạch. Hàn Đại Bạch thấy vậy, lập tức cũng không nói chuyện, ha ha nở nụ cười, cười đến trên mặt đầy nếp nhăn giống như bánh bao mới ra nồi. A Nghiên thờ dài, bất đắc dĩ nhìn Hàn Đại Bạch. Hàn Đại Bạch hơi hơi nhú mũi, nở nụ cười, rốt cục nhìn không được mở miệng: “A Nghiên a, người có chuyện muốn nói?” A Nghiên nhún mày: “Đại Bạch thúc, ta đoán người có chuyện muốn nói?” Hàn Đại Bạch cúi đầu nở nụ cười: “A Nghiên, ngày đó vừa gặp người, ta liền nghĩ đó là một hài tử từ ngọc, nhưng có thể thương được, ai ngờ, trong lòng người còn nhiều đường nhiều cửa hơn so với người khác.” A Nghiên hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Ta nếu như thật sự là hài tử từ ngọc, sớm đã bị Đại Bạch thúc làm hại không còn một mảnh rồi!” Hàn Đại Bạch càng nở nụ cười: “A Nghiên, đây là nói gì vậy... nghe người nói...” A Nghiên cười lạnh, lấy tay gấu tươt mới vừa làm xong, quan sát một phen: “Đại Bạch thúc, ta xem hôm nay Cửu gia cũng không cần ăn tay gấu này, vẫn là cho lão nhân gia ngài ăn đi!” Hàn Đại Bạch sắc mặt khê biến: “A Nghiên, nói cái gì thế, về sau để Cửu gia nghe thấy, phải bị đánh bằng roi!” A Nghiên nghe, càng trào phúng nở nụ cười: “Đại Bạch thúc đã dám làm ra loại sự tình này, còn sợ bị đánh bằng roi?” Hàn Đại Bạch kia da mặt trắng nõn nhất thời căng thẳng, nheo con ngươi lại, hạ giọng nói: “A Nghiên cô nương, đây không phải đùa giỡn.” A Nghiên buông, nắm tay gấu nặng nề kia ra, lạnh nhạt nói: “Ta cũng không đùa giỡn cùng người!” Hàn Đại Bạch ánh mắt híp thành một cái vòng, gắt gao nhìn chăm chăm A Nghiên nửa ngày, lại nhìn nhìn nắm kia, cuối cùng bỗng nhiên nở nụ cười: “Không tệ, phương diện này có chút cổ quái, bất quá tay gấu vốn cũng không phải cho người ăn, người sợ cái gì?” A Nghiên cười nói: “Ta sợ chết.” Hàn Đại Bạch đánh giá A Nghiên nửa ngày, cuối cùng khoa tay múa chân đưa ra ba ngón tay với A Nghiên. “Tam hoàng tử?” A Nghiên đoán. Hàn Đại Bạch thấy nàng thế nhưng nói ra như vậy, sắc mặt cũng thay đổi, không có cách nào, chỉ dấn sát vào, hạ giọng nói: “Không tệ, ta là người của Tam hoàng tử.” A Nghiên nhún nhún vai: “Nha, sớm nói ra, ta đã không tìm người phiền toái!” Hàn Đại Bạch cười lạnh: “Vẫn phải thăm dò người, dù sao ai biết người là địch hay bạn.” “Kia hiện tại người cảm thấy ta là địch hay bạn?” Hàn Đại Bạch bạch trên mặt lộ ra một điểm cười, ánh sáng hiện ra trong mắt: “Nếu người thật sự là địch, sẽ không ở chỗ này nói này đó với ta, người trực tiếp đi trước mặt Cửu gia tố giác ta là được.” A Nghiên gật đầu: “Cổ đạo lý.” Hàn Đại Bạch thấy nàng nói như thế, nheo con ngươi lại càng dần theo ý cười, sát vào thấp giọng nói: “Người đem tay gấu này cho Cửu gia ăn, đến lúc đó hẳn nhất định...” Hân vừa dứt lời, A Nghiên liền quyết đoán cự tuyệt: “Ta không đi, người muốn đi thì tự đi!” Hàn Đại Bạch ngăn ra, không nghĩ tới nàng quyết đoán cự tuyệt như vậy: “Vì sao?” A Nghiên khinh bỉ nhìn Hàn Đại Bạch: “Người coi ta thật khờ a, nếu ta đi cho Cửu gia ăn, hẳn đối với ta tốt như vậy, nhất định cũng sẽ để ta cùng ăn, đến lúc đó hẳn không chết, ta chết trước!” Người ta thể chất bách độc bất xâm, chiêu hạ độc này, nàng đã sớm thử qua! Cũng chỉ Hàn Đại Bạch này còn chưa biết rõ đi? Hàn Đại Bạch vừa nghe, nhún thấp mi: “Hân nếu như cho người ăn, người không ăn là được.” A Nghiên không nói, càng khinh bỉ nhìn hân. Hàn Đại Bạch bị tiêu cô nương trên cao nhìn xuống khinh bỉ như vậy, nhún mày suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: “Người đã không đồng ý thành tâm hợp tác với ta, ta đây tự nghĩ biện pháp, chỉ cần người không vạch trần ta.” A Nghiên liếc mắt nhìn hân, không nói chuyện, chạy thẳng lấy người. Nhất thời trong lòng không khỏi nói thầm, Tam hoàng tử này đến cùng đáng tin sao? Thấy thế nào cũng không giống người có thể đi lên đế vị, đầu tiên là thích khách, sau là nội gian, thế nhưng không một ai được việc? Thật sự lo lắng có nên đi ôm một cái đùi khác!

***** Dù A Nghiên đối với hành vi hạ độc của Hàn Đại Bạch áp dụng thái độ không ngăn cản không cổ vũ, Hàn Đại Bạch vẫn dừng cầm đem phần tay gấu có độc dâng lên — cùng rất nhiều đồ ăn khác. A Nghiên lúc này đương nhiên là bồi bên người Tiêu Đặc, nàng vừa thấy tay gấu đến, biết là không ổn. Ánh mắt Tiêu Đặc đảo qua bàn đồ ăn, cuối cùng nhìn thấy tay gấu, mới với A Nghiên: “Tay gấu đại bổ, người xem người sinh ra gầy yếu mỏng manh, vừa vặn có thể bồi bổ.” Nói xong, cầm lấy đĩa, tự mình gấp cho A Nghiên một miếng. A Nghiên vội lắc đầu: “Ta không cần!” Tiêu Đặc nhún mày, trong mắt nghi hoặc: “Ăn?” A Nghiên trong lòng vừa động, vội tìm lý do: “Ta hơi nhỏ nghịch ngợm, mẫu thân muốn dọa ta sợ, liền nói nếu ta còn khóc, liền có gấu chó trong núi xuống bắt ta đi, lúc đó ta rất sợ hãi, nay nhớ tới việc này, trong lòng càng thêm sợ hãi, không dám ăn tay gấu.” Gấu chó, bọn chúng vốn gọi là gấu chó. Tiêu Đặc hơi có chút thất vọng, bất quá nhìn đồ ăn khác trên bàn, có cá xào đường dầm chua, chân giò hun khói ba ba hầm cách thủy, cây hương kho tàu, cá mè tươt, chim bồ câu Hoàng Sơn hầm cách thủy vân vân, nhân tiện nói: “Vậy người ăn nhiều cái khác một chút đi.” A Nghiên nhẹ nhàng “Ân”, cầm lấy đĩa, ăn cùng Tiêu Đặc. Vừa ăn, vừa liếc về phía tay gấu. Muốn khuyến khích Tiêu Đặc thử một miếng hay không? Tuy rằng thể chất hân bách độc bất xâm, nhưng nếu vạn nhất có tác dụng đâu? Hàn Đại Bạch đã nghĩ ra dùng tam công đẳng đầu độc Tiêu Đặc, có lẽ độc này vừa vặn hợp với Tiêu Đặc, cứ như vậy có tác dụng khiến hân đi đòi nhà ma đâu? Nàng đang nghĩ tới đây, chợt nghe thấy Tiêu Đặc bỗng nhiên nói: “tay gấu này là người tự mình làm sao?” A Nghiên nội tâm giật mình, nắm chiếc đĩa chặt thêm vài phần, hơi do dự, vẫn nói: “Không phải.” “Vậy người dứt ta ăn!” Tiêu Đặc nhún mày nhìn nhìn A Nghiên, đưa ra yêu cầu. “A?” A Nghiên không nghĩ tới chính mình thế nhưng tương tự sự thành (nghĩ gì được nấy), đây là còn chưa quyết định đâu, hân đã chủ động muốn ăn? “Dứt cho ta.” Tiêu Đặc sát vào A Nghiên, ngữ khí có chấp bá đạo, lại có vài phần hương vị làm nũng. A Nghiên ngẩng đầu, nhìn về phía nam tử tuấn mỹ dị thường gần ngay trước mắt. Nếu... Nếu không phải bọn họ khúc mắc thật sự quá sâu, nếu không phải nàng nhớ kỹ chuyện cũ trước kia, gặp được một nam nhân như vậy, chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái liền nguyện ý trầm mê, gặp được một nam nhân hiện tại có thể yêu thương nàng như thế, nàng nhất định không chút do dự rơi vào ôm ấp của hân. Nhưng mà, suy nghĩ một chút tiêu ni cô đáng thương kia đi... Nàng ngửa mặt nhìn chăm chăm hân nửa ngày, cuối cùng rốt cục nói giọng khàn khàn: “Được, ta dứt cho người.” Đã hai lần, nàng vì hân động tâm, vì hân mềm lòng, rồi mất tính mạng. Lúc này đây, thật không cần đâu... Nàng lấy dao ăn, cắt thịt tay gấu thành miếng nhỏ, tay gấu này không giống như móng giò gân bò, mà giống như môi cá nhám dày, thịt bên trong mềm mại béo mềm ngon miệng. Dùng dao ăn cắt ra, còn có mỡ trắng béo dính trên dao, óng ánh trong suốt, làm cho người ta không khỏi mơ màng đó là tư vị ngon thế nào. A Nghiên hầu hạ đưa tay gấu này tới miệng Tiêu Đặc, lại lấy khăn ẩm phải giúp Tiêu Đặc lau miệng. Ai ngờ ngay lúc nàng vừa nhắc tay, Tiêu Đặc chợt cúi đầu

xuống, tay dài có lực cầm lấy cằm nàng, răng môi ngay sau đó áp xuống xâm nhập vào trong miệng nàng. “Ngô ngô ngô...” Nàng không tự chủ được mở to hai mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn mặt mày tuyệt diễm chợt phóng đại ngay trước mắt, con ngươi đen hẹp dài tinh xảo, chỉ liếc mắt một cái, liền khiến người trầm luân trong đó... Thế gian này ở đâu tìm ra một nam tử mê hoặc người ta như vậy. Nhưng hắn vì sao đưa tay giấu trong miệng đút cho mình! ! A Nghiên muốn nhổ ra, miệng lại bị chặn, vì thế răng môi nàng vừa động, liền cảm thấy tay giấu nhu nhậy trơn tuột bị mình không cẩn thận nuốt vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 59.2

A Nghiên muốn nhổ ra, miệng lại bị chặn, vì thế răng môi nàng vừa động, liền cảm thấy tay giấu nhu nhậy trơn tuột bị mình không cẩn thận nuốt vào bụng.

“Ồ...” A Nghiên muốn khóc, đây là tam công đẳng a! Kiến huyết phong hầu a!

Tiêu Đặc buông A Nghiên ra, trên môi mòng mang theo uớt át đỏ tươi sáng rực, trong mắt lại mang theo một chút ý cười nghịch ngợm.

Cúi đầu, nhẹ nhàng liếm khước môi A Nghiên, thanh âm trầm nhẹ mang theo nồng đậm dụ dỗ: “Thấy người vừa mới nhìn trộm này, xem ra vẫn muốn nếm thử. Xem thế này hết sợ rồi, người xem, người đã ăn rồi, ăn vào sẽ không sợ nữa, hương vị như thế nào?”

Ai biết một lời hắn thốt ra, A Nghiên cả người mềm nhũn, trực tiếp ngã vào trong lòng hắn.

Cảm thụ trong miệng vẫn còn sót lại tư vị tuyệt vời, nghĩ miếng tay giấu kia bị mình nuốt vào, nàng liều mạng muốn nhổ ra, nhưng không làm được, cuối cùng nghĩ đến bốn chữ to kiến huyết phong hầu, nàng tuyệt vọng ôm lấy thắt lưng hắn gầy gò rắn chắc, úp mặt nằm sấp nằm trong ngực hắn dày rộng, gào khóc.

Không còn có thảm hại nào lớn hơn.

Nàng lần này thực không định hại hắn, nàng chỉ là không cố vũ không ngăn cản mà thôi !

Nàng cũng không có bản lĩnh bách độc bất xâm như Tiêu Đặc, nàng hắn là phải chết đi?

Thế nhưng lại phải chết! !

Tiêu Đặc thấy nàng khóc thành như vậy, cũng bị dọa, vội sờ sờ đầu nàng, lại vỗ vỗ nàng lưng, thấp giọng dỗ: “A Nghiên, chính là một miếng tay giấu mà thôi, cũng sẽ không giết người, người đã ăn nó.”

Ai biết hắn còn chưa dứt lời, hắn vừa nói, A Nghiên càng khóc lợi hại hơn.

Chết chắc rồi chết chắc rồi!

Không nghĩ tới nàng đời này dĩ nhiên là bị tay giấu độc chết !

Tiêu Đặc vạn phần không nghĩ tới, bất quá là một miếng tay giấu mà thôi, thế nhưng dọa thành như vậy, nàng thậm chí ở trong lòng mình luôn luôn nức nở không ngừng, lập tức đau lòng và bất đắc dĩ, đành phải thấp giọng dỗ: “Thực xin lỗi, A Nghiên, ta không nên cho người ăn, đều là ta sai.”

Nhất thời lại ôm lấy nàng, giống như ôm tiểu hài tử, nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, đi qua đi lại trong phòng.

Nhưng A Nghiên không thể nào cảm kích, nàng chính là không rõ, vì sao mỗi lần nàng chết đều có quan hệ tới hắn?

Nàng cũng biết, hắn vốn là hảo tâm, nhưng vì sao hảo tâm vẫn có thể làm chuyện xấu, cứ như vậy nhân tiện hại chết nàng đâu?

Nàng bất đắc dĩ lại tuyệt vọng đánh ngực hắn, khóc nói: “Ta thật chán ghét người, ta thật hận người, người bắt ta ăn tay giấu, ta không muốn ăn...”

Nói xong, nàng bỗng nhiên ngừng khóc và thì thào.

Tiêu Đặc xem thiên hạ trong lòng mở to một đôi mắt đăm lẹ, nhẹ nhàng thờ ra: “Người cuối cùng ngừng khóc.”

A Nghiên hai mắt đăm lẹ tội nghiệp nhìn Tiêu Đặc, nước mắt lạch cách lạch cách rơi xuống, miệng nỗ lực động đậy, lại không thể nào há ra được.

“Cứu gia, hay là giúp cô nương lau miệng.” Hạ Hầu Kiều Nguyệt bất đắc dĩ tiến lên đề nghị.

Tiêu Đặc cúi đầu vừa thấy A Nghiên, chợt hiểu rõ.

Tay gấu này rất nhiều chất dính, ăn xong luôn phải lau miệng, nếu không đúng là miệng sẽ bị dính chặt lại!

(PS: Đã ai ăn tay gấu chưa, có đúng thế ko? Ta chưa được ăn bao giờ L)

Chính mình đã ăn, đương nhiên không sợ, nhưng A Nghiên lại... Rõ ràng dính chặt miệng rồi...

Hắn nhất thời dờ khóc dờ cười, tự mình cầm khăn gắm Hạ Hầu Kiều Nguyệt mang tới, giúp A Nghiên lau miệng.

”Đến, mở ra chút.”

”Đừng sợ, ngoan, cho ta vào đi, không đau.”

”Ta sẽ nhẹ chút, ngoan, A Nghiên...”

”Tốt rồi, lập tức tốt rồi, đừng khóc, đừng khóc...”

Bọn thị nữ đứng bên ngoài, nghe động tĩnh bên trong, lại nghe thấy Cửu gia kia thanh âm ôn nhu trầm thấp cùng một chút tiếng khóc nức nở sụt sùi, nhất thời không khỏi tưởng tượng, người người mặt đỏ tai hồng.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt từ trong buồng đi ra, nhẹ nhàng lườm các nàng một cái, các vị bọn thị nữ cả kinh, vội ra về nghiêm trang.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhìn về trong phòng, thờ dài.

hai vị này, coi như là trời sinh một đôi a!

Lại nói trong buồng Tiêu Đặc ôm A Nghiên thật sự là một phen ôn nhu nhỏ nhẹ dỗ dành, dỗ một lúc, thấy A Nghiên vẫn như cũ trong mắt rung rung đau thương, hắn cũng có chút bất đắc dĩ.

Hơi hơi nhú mày, hắn ở bên tai nàng cắn răng nhỏ giọng uy hiếp: “Không được khóc, còn khóc sẽ cho Phi Thiên...”

Ái ngờ hắn mới nói được một nửa, A Nghiên trong bị ai, ôm cổ hắn cào một phen: “Phi Thiên là của ta, là của ta! Ngươi nói tặng cho ta !”

Tiêu Đặc phát hoảng, đành phải nhanh chóng thu hồi uy hiếp còn chưa nói hết: “Phi Thiên là của ngươi.”

Nhưng A Nghiên vẫn không buông tha hắn, đánh ngực hắn khóc nói: “Ta muốn ném ngươi xuống vách núi đen, để Phi Thiên ăn ngươi thịt, còn muốn cho ngươi phơi nắng mười ngày!”

Nàng vừa dứt lời, Phi Thiên thấp giọng kêu một tiếng, từ bên ngoài trực tiếp bay lượn vòng vào, xòe cánh lớn trên đầu A Nghiên bay qua lại, còn dùng cặp tiểu nhân tình âm vụ đen bóng nhìn chằm chằm Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc nhất thời nhú mày, giận tái mặt nói: “Phản rồi, cắt đi!”

”Khanh khách...” Ứng cũng là nhìn người mà đối xử, nó xoay quanh khẽ kêu vài tiếng, nhanh chóng xám xịt mất hứng bay ra.

Nếu là ngày xưa, Tiêu Đặc lạnh lùng cúi mặt như vậy, A Nghiên phỏng chừng đã sợ rồi, nhưng hiện tại nàng nghĩ đến chính mình trúng tam công đẳng kia, sợ là rất nhanh sẽ chết, đã tuyệt vọng, càng không sợ.

”Ngươi khi dễ ư của ta, khi dễ Phi Thiên, còn khi dễ ta!” Nàng rung rung lên án.

Tiêu Đặc vội sửa gương mặt vừa rồi đối đãi lạnh như băng với Phi Thiên, thân thủ đem A Nghiên khóc náo không nghỉ ôm vào trong ngực.

”A Nghiên ngoan, ta không khi dễ nó, ta sợ nó khi dễ ngươi, mới đuổi nó ra.” Hắn cũng thật giỏi lật ngược phải trái.

A Nghiên mở hai mắt đăm lệ nhìn hắn, nhìn hắn còn mang theo vẻ mặt không vui, ủy khuất chỉ vào giữa hai lông mày hắn nói: “Ngươi còn phát hỏa bái sắc mặt với ta, ta đã sắp chết ngươi còn bái sắc mặt với ta! Ngươi xem ngươi cũng không biết cười!”

Tiêu Đặc căng thẳng nghiêm mặt, yên lặng nhìn A Nghiên, hơi nhếch môi, bảo trì trầm mặc.

A Nghiên thấy sắc mặt hắn bỗng nhiên rất kỳ quái, không khỏi buồn bực, một đôi mắt đăm lệ cũng nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tiêu Đặc bỗng nhiên nhếch môi, cho A Nghiên một nụ cười lớn.

”A ——”A Nghiên kinh hãi, huyết sắc trên mặt mất hết, tiếp theo chân mềm nhũn, trực tiếp ngã tại chỗ!

Này đâu phải là cười, rất khủng bố !

Nguyên lai mỹ nhân cao cường như vậy, thế nhưng có thể làm ra nụ cười khủng bố như vậy! Đây quả thực chính là Diêm La thị huyết, này quả thực chính là vô thường câu mệnh a!

Tiêu Đạc đen mặt, cúi đầu xem tiểu cô nương kia trực tiếp bị hấn cười dọa choáng váng tại chỗ, không khỏi đau đầu dục liệt.

Hấn hiện tại cuối cùng đã minh bạch, năm đó lúc hấn phóng đảng không kèm chế được cố tình gây sự, phụ hoàng hấn hấn là đau đầu đến mức nào.

Lại nói, vẫn là nàng ghét bỏ hấn bĩ sắc mặt, hấn mới trong tình huống cực độ không vui còn nỗ lực cười cho nàng xem, nàng thế nhưng lại ghét bỏ?

Tiêu Đạc mặt không biểu cảm nhìn tiểu cô nương sợ tới mức nửa ngồi phịch trên sạp, lạnh giọng ra lệnh: “Hạ Hầu Kiều Nguyệt!”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt luôn luôn ở bên ngoài nghe động tĩnh, lúc này thấy chính mình bị gọi tên, vội vàng bước nhỏ chạy vào.

”Cửu gia, cô nương.”

Tiêu Đạc nhấp môi dưới, gian nan hỏi: “Bây giờ nên làm cái gì?”

”A?” Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nàng không nghĩ tới gia nhà nàng anh minh thần võ, có một ngày lại có thể hỏi mình nên làm cái gì bây giờ, hơn nữa là vì một tiểu cô nương đang náo loạn.

Nhưng loại chuyện tiểu nhi nữ này, người ngoài nên nhúng tay thế nào?

”Nói.” Tiêu Đạc ngoài trừ lúc đối mặt với A Nghiên thì nửa điểm kiên nhẫn cũng không có, hấn nhẹ giọng vẫn lộ ra nồng đậm không vui cùng cảm giác áp bách.

Cái tư thế kia, nếu như Hạ Hầu Kiều Nguyệt không thể lập tức nghĩ ra chủ ý gì, hàn khí trên người hấn có thể làm Hạ Hầu Kiều Nguyệt đông lạnh chết cứng ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 59.3

Hạ Hầu Kiều Nguyệt trong lòng cả kinh, vội thấp giọng nói: “Gia, A Nghiên cô nương không muốn ăn tay gấu, người không nên bắt nàng ăn, nàng đương nhiên mất hứng, ngài nên đồ dành nàng, cô nương gia, đồ dành nhiều luôn không sai.”

Tiêu Đạc nhướn mày, cười lạnh hỏi lại: “Người cho là ta không đồ sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghe thấy tâm đều lạnh, trong lòng kêu khổ, thầm nghĩ ta làm sao có thể biết đâu! Lại nói nếu ta đi đồ, vị gia này tất nhiên càng bắt nạt, người hấn đặt ở trên đầu quả tim, sao có thể để cho người khác đồ đâu?

Nhưng vào lúc này, A Nghiên vừa kinh hách xong, cuối cùng khôi phục lại, nàng cũng ngừng khóc, chỉ nằm nghiêng tại chỗ, cảm thụ trong bụng từng trận từng trận đau đớn, nghĩ một đời này sắp bị thảm chết đi, yên lặng rơi lệ.

Tiêu Đạc thấy nàng thân thể bé bỏng run lên co lại, càng đau lòng, trong mắt bắn ra một đạo hàn mang, thẳng vào Hạ Hầu Kiều Nguyệt, sát khí đằng đằng.

ý tứ là, nếu người không nghĩ biện pháp, trực tiếp ném xuống vách núi đen gọi Phi Thiên.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhất thời gấp đến độ mặt cũng đỏ, vào lúc này, trong đầu nàng linh quang hiện ra, vội đáp: “Kể chuyện xưa, kể chuyện xưa! Gia, người kể chuyện xưa cho A Nghiên cô nương a!”

Này căn bản chính là tiểu hài tử cáu kỉnh, kể chuyện xưa đồ dành đi!

Tiêu Đạc nghe thế, nhất thời trong mắt sáng ngời, chạy nhanh tới, cúi người, mềm giọng nói: “A Nghiên, ta kể chuyện xưa cho người.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt thấy tình cảnh vậy, vội không dấu vết lẩn ra bên ngoài, thật cẩn thận lẩn đi, thật vất vả ra đến cửa, rút cuộc bắt chấp tư thế tao nhã cái gì, trực tiếp cất bước chạy, chạy chặt vật đến cực điểm.

nàng chạy thoát rồi, nâng tay xoa xoa thái dương đầy mồ hôi lạnh, bọn thị nữ bên cạnh đều cúi nhìn kính nể.

Hạ Hầu tỷ tỷ rất cơ trí !

*****

”Ta kể chuyện xưa cho người được không?” Tiêu Đạc sửa thái độ mặt lạnh vừa rồi với Hạ Hầu Kiều Nguyệt, mềm giọng nhỏ nhẹ, khép nép nói như vậy.

A Nghiên dùng con người hàm chứa lệ quang trong suốt nhìn hắn, không nói.

Nói cái gì kể cái gì, đã sắp chết, ta còn có tâm nghe chuyện xưa? Phi!

”Nhưng kể chuyện xưa gì đâu? Ta cho tới bây giờ chưa kể chuyện xưa cho ai.” Tiêu Đạc trước mắt khó xử nhũn mày, hắn thực chưa từng kể bao giờ đâu.

Hừ, nguyên lai là gạt người, căn bản sẽ không kể đâu!

”Ta nói một chút chuyện của ta trước kia cho người.” Tiêu Đạc nghĩ nghĩ, rốt cục nói như vậy.

Người trước kia có chuyện gì hay mà kể, đơn giản chính là giết người giết người xưng đế xưng đế!

”chuyện ta hồi nhỏ.” Tiêu Đạc nửa ôm thất lưng A Nghiên, khàn khàn giọng mang theo một tia hồi tưởng.

Người hồi nhỏ không phải là tiểu hoàng tử sao, được sủng ái vô tận, muốn làm gì thì làm, thật sự là mệnh tốt! mệnh tốt như vậy sao đến phiên người đây! Ta tám đời đều chưa từng thoải mái như vậy!

”Hồi nhỏ, ta theo bên người mẫu thân ta...” Tiêu Đạc bên môi nổi lên một chút chua xót, chậm rãi nói quá khứ của mình.

Di, mẫu thân hắn? Mẫu thân của hắn sau này không phải đã chết sao, trước khi chết thế nào? A Nghiên mâu quang khẽ động, vẫn như cũ vẫn duy trì tư thế cuộn mình nửa nằm, bất quá lại không tự chủ được đồng lõa tai lên.

”mẫu thân ta bộ dạng rất đẹp, nàng rất giống người.” Đây là Tiêu Đạc đạo đầu.

... Hai câu này nói đã tám trăm lần, quý biết mẫu thân hắn đời này là bộ dáng gì đâu, A Nghiên âm thầm oán!

”Nàng xuất thân danh môn, từ nhỏ rất được sủng ái, ngoại công ta từ sớm đã định ra một cửa hôn nhân cho nàng, đối phương là thanh niên tài tử, oai hùng bất phàm, cùng ngoại công nhà ta là thế giao chi hảo, nếu không phải cha ta xuất hiện, nàng vốn hẳn là sau khi cập kê liền gả cho vị thanh niên tài tử kia, vợ chồng hai người cử án tề ni đâu bạc đến già.”

Tiêu Đạc nói tới đây, ngữ khí nặng nề, hơi ngừng lại.

Sau đó đâu? Mau kể tiếp a! A Nghiên ôm bụng đau quặn, nháy mắt tò mò nghĩ.

”Đáng tiếc sau này cha ta xuất hiện.” Tiêu Đạc thở dài một tiếng.

Cường thù hào đoạt? Lưỡng tình tương duyệt bỏ trốn? Hay là chuyện khác? A Nghiên trong lòng hiện lên suy đoán trùng trùng, chờ mong nội dung kế tiếp.

Nàng mới không phải quan tâm tò mò Tiêu Đạc đâu, nàng muốn hiểu rõ chuyện Tiêu Đạc trải qua, để đến kiếp sau chuẩn bị sẵn sàng!

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng thôi!

Đáng tiếc Tiêu Đạc ngừng lại, hắn hơi nhũn mày, nửa ôm A Nghiên, một câu cũng không nói.

A Nghiên rốt cục nhìn không được, thầm nghĩ kể chuyện xưa, sao có thể kể một nửa để lại một nửa đâu?

Cái này còn có thể nhìn thì còn gì không thể nhìn!

Nàng do dự mãi, vẫn nâng tay lên, nhẹ nhàng chọc vào ngực hắn.

Tiêu Đạc không ý thức được nàng có ý tứ gì, ngược lại nắm lấy tay nàng, khàn khàn giọng ôn nhu nói: “Đừng náo.”

Náo? Ai cùng người náo loạn!

A Nghiên cắn môi dưới, lại chọc vào ngực hắn.

“A Nghiên.” Tiêu Đạc bỗng nhiên ôm chặt nàng.

Nàng nửa nằm sắp ở trong ngực hắn, có thể cảm giác được rõ ràng, tim hắn đập thật nhanh, hơi thở hắn hỗn loạn, tay hắn ôm vòng eo mình dùng thêm một chút lực đạo.

Cái loại lực đạo này, giống như phải khiến mình gất gao áp lên người hắn.

Khẽ thờ dài, A Nghiên rốt cục nhin không được thấp giọng nói: “Còn muốn nghe.”

”Ân? Ngươi nói cái gì?” Thanh âm quá nhỏ, nhút nhát e lệ giống như trẻ nhỏ, Tiêu Đạc cúi đầu ôn nhu nhìn nàng, thật sự không nghe rõ.

A Nghiên mặt đỏ tai hồng, bất quá vẫn mềm yếu nói: “Chuyện xưa còn chưa có nói xong đâu...”

”Ngươi còn muốn nghe?” Tiêu Đạc có chút ngoài ý muốn, cúi đầu xuống, con ngươi nhìn chăm chăm vật nhỏ nằm sắp trong ngực.

”Ân.” Phi thường phi thường không tình nguyện, A Nghiên vẫn phải thừa nhận.

Tiêu Đạc nâng tay lên, xoa xoa tóc A Nghiên: “Ta kể chuyện xưa của ta nhất định rất buồn tẻ, không thú vị.”

”Thực sự rất buồn tẻ không thú vị.” A Nghiên không chút khách khí nói.

“...” con ngươi Tiêu Đạc sâu thẳm bất đắc dĩ nhìn nàng.

”Bất quá ta còn muốn nghe.” A Nghiên nhỏ giọng nói như vậy.

”Tốt.” Tiêu Đạc mím môi nở nụ cười, cười đến bất đắc dĩ mà có chút thê lương.

Hắn ôm nàng vào trong ngực, cảm thụ được thân mình nàng hơi run run cuộn lại, dường như một tiểu hài tử bị ủy khuất, khe khẽ thờ dài, hắn tiếp tục nói về chuyện xưa thật lâu đã không muốn nhớ tới.

”Cha ta có rất nhiều nữ nhân, nữ nhân này mỗi một người đều xuất thân bất phàm, phụ thân ngay cả dù yêu thương mẫu thân của ta, cũng không thể độc sủng một người, luôn muốn cân bằng hậu trạch, rắc đều mưa móc. Mẫu thân là chính thất, phải quản lý hậu trạch, phải chăm sóc những nữ nhân này. Kỳ thật đối với mẫu thân cũng không có gì, ban đầu nàng còn xa xôi cầu mong một đôi một đôi người, nhưng theo phụ thân rồi, nàng liền minh bạch đó đều là hy vọng xa vời...”

“... Người khác mưu hại mẫu thân, phụ thân ban đầu cũng không tin, nhưng sau này lại không ngừng có chứng cứ mới, phụ thân nhưng cũng nổi lên lòng nghi ngờ, lúc đó liền sai người dẫn mẫu thân ra ngoài, nói là muốn thăm muốn tra...”

Tiêu Đạc thanh âm khàn khàn nhu hòa, kể lại một chuyện xưa kỳ thật thế gian này ít có, nhưng từ đó A Nghiên lại nhìn thấy một tiểu hài tử bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng.

Sự tình phía sau, hắn nói mấy câu cho qua, có lẽ hắn không muốn đối mặt.

Nhưng trong đầu A Nghiên lại thay hắn kéo dài chuyện xưa này, thiếu niên từ nhỏ được sủng ái, cực kỳ ý lại, mẫu thân bởi vì phụ thân không đúng mà chết thâm nơi thâm sơn, trước khi chết thậm chí nhận hết khi nhục.

Hắn tính tình đại biến, trở nên tàn nhẫn thô bạo, bắt đầu coi mạng người như cỏ rác.

A Nghiên ngay trong thanh âm hắn khàn khàn nhu hòa, cùng với mình buồn ngủ mơ màng, dần dần mí mắt trên dưới bắt đầu đánh nhau, cứ như vậy ngủ say.

Lúc đó nàng vẫn duy trì một chút ý thức thanh tỉnh cuối cùng, nàng cười khổ một tiếng với bản thân mình.

Lại là cả đời, lại là một đời.

Lúc tỉnh lại, nàng có phải lại trở thành một đứa bé sơ sinh oa oa rơi xuống đất, bắt đầu cuộc đời mới hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 60

A Nghiên bị tiếng chim sẻ líu ríu đánh thức.

Nàng có sức mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy lại là một đầu tóc đen bóng, quay đầu cẩn thận nhìn, là Tiêu Đạc đang ngủ bên cạnh.

Nàng vừa tỉnh ngủ còn ngơ ngẩn nằm sắp, thấy Tiêu Đạc vẫn say sưa mộng đẹp.

Hắn từ nhỏ đã rất đẹp đẽ, hình dáng ngũ quan rõ ràng, có góc có cạnh, như dao khắc rìu đục, mày kiếm anh tuấn, mí mắt hẹp dài hơi hơi nhếch lên làm cho khuôn mặt mười phần khí thế mạnh mẽ, hơi thờ ơ ra xung quanh mị hoặc mà kêu gọi.

Nếu như hắn tỉnh, đôi mắt kia khi thì lạnh liệt tuyệt tình, khi thì ôn nhu như nước.

Dù loại nào, A Nghiên cũng không muốn nhìn thấy.

Nhưng hiện tại hắn đang ngủ.

hắn ngủ, sợi tóc đen vương trên trán, nhìn qua đơn thuần mà vô hại, càng giống một đứa trẻ.

ánh mặt trời ban ngày xuyên qua màn che màu lam hồ chiếu vào, bao phủ một tầng màu lam nhạt mông lung trên khuôn mặt hắn như bạch ngọc, càng làm cho người ta cảm thấy, nam tử ngủ say trước mắt này phảng phất như thượng tiên bị biếm trích, thoát nhìn rất không chân thực.

Nhìn hắn như vậy, người thậm chí sẽ hoài nghi, có phải da thịt óng ánh trong suốt được lam ngọc chạm khắc thành hay không?

Đúng lúc này, Tiêu Đặc tỉnh.

Tiêu Đặc tỉnh, trong con mắt hẹp dài có một khắc mê ly, bất quá rất nhanh đã khôi phục trong sáng.

Hắn thông thả phóng ánh mắt đến trên người A Nghiên, kinh ngạc nhìn một lát, gọi lên một chút cười với A Nghiên.

mày kiếm đen đặc hơi hơi gợn lên, con ngươi sâu thẳm đen thâm thúy mị hoặc, hắn cười như vậy, gọi cảm câu hồn phách người.

A Nghiên đã ngồi dậy, phù phù một tiếng, lại nằm trở lại.

Nàng lúc này vẻ mặt mờ mịt.

Nàng thế nhưng không chết?

Vì sao, kia không phải tam công đẳng sao? Không không, sẽ không sai, đúng là tam công đẳng.

Tam công đẳng, độc vật kiến huyết phong hầu a, cho dù nàng chỉ ăn một ngụm, cũng hắn là phải chết.

A Nghiên cau chặt mày, lâm vào trầm tư.

Tiêu Đặc tỉnh lại rồi, liếc mắt một cái liền nhìn thấy A Nghiên hai tay chống cằm ghé vào trong ngực đang nhìn mình, trong nháy mắt con ngươi đen bóng nhìn mười phần mê muội.

Cho nên hắn liền nở nụ cười một chút với nàng.

Kết quả thế nào, nàng sợ tới mức trực tiếp ngã trở về?

Tiêu Đặc không hiểu nhíu mày, xoay người một cái, nghi hoặc nhìn A Nghiên: “A Nghiên, không cần giận ta...”

thanh âm hắn có thô suyền đặc trưng của nam tử, trầm thấp gọi cảm, khiến cột sống A Nghiên bỗng chốc tê dại.

Bất quá trong lúc tê dại run rẩy, nàng rất nhanh suy nghĩ cẩn thận.

Tiêu Đặc là thể chất bách độc bất xâm, nước bọt của hắn có thể là giải độc đi?

Cho nên, tối hôm qua hắn dứt tay gấu cho mình, tuy rằng bụng bị đau, nhưng bởi vì có nước bọt kia mà độc bị giải, cho nên cũng không phải lo lắng về tính mạng?

Nghĩ như vậy, thật sự là mừng tính đại ngộ, kinh hỉ nhảy ra!

Thì ra là thế!

Trong mắt nàng chiếu ra quang mang vui sướng, trong giây lát xoay người một cái, trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng Tiêu Đặc.

Nàng ôm lấy cổ hắn, nhìn môi mông kêu gọi của hắn, không cần giải thích đã tiến lên, trực tiếp hung hăng hôn lên.

Đây chính là thuốc hay giải độc a! trong cơ thể nàng có lẽ vẫn còn tàn độc!

Nàng bá đạo tách cánh môi hắn ra, dùng đầu lưỡi xâm nhập vào trong, tham lam hút nước bọt trong miệng hắn.

Đến giải độc đi! !

Tiêu Đạc như rơi vào mộng.

Hương thơm đánh úp tới, tiểu cô nương mềm mại bá đạo lao lên cường hôn hấn. Hai người quá thân gần gũi, hấn thậm chí có thể nhìn thấy trên gò má nàng có lông tơ của thiếu nữ, trong mắt ướt ngập nước của nàng tràn ngập khát vọng mông lung, khuôn mặt tinh xảo khéo léo nhưng lại mơ hồ lộ ra quyền rũ, gò má ửng hồng, hai cái cánh tay hoàn toàn ôm chặt mình, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, đối với mình càng cuồng nhiệt, bộ dáng mong mỏi kia, dường như mình là mặt đường của nàng... môi nàng ónh nhuận, hương vị ngọt ngào...

Tiêu Đạc rốt cuộc không khắc chế được, giống như mưa rền gió dữ, lúc A Nghiên không kịp trở tay gắt gao ôm chặt nàng trong ngực, cúi đầu, bá đạo không cho cự tuyệt, hấn bắt đầu phản kích, thận trọng xâm nhập, hơi thở dồn dập mãnh liệt.

“Là ngươi mời ta...” Tiêu Đạc khàn khàn nỉ non bên tai A Nghiên, làm A Nghiên chân động nóng bùng.

Hấn không khống chế được, giống như mãnh thú hồng thủy, cơ hồ bao phủ nàng.

A Nghiên chỉ kịp “Ngao ô” một tiếng, rốt cuộc phát không ra nổi thanh âm gì.

Tiếng quần áo xé rách vang lên...

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói mát lạnh lại vang lên.

“Khởi bẩm Cửu gia, Ninh Phi có chuyện trọng yếu bẩm báo!”

“Ninh đại nhân, mời người đi ra ngoài.” thanh âm Hạ Hầu Kiều Nguyệt ôn nhu mà kiên định vang lên.

Kế tiếp thanh âm hai người liền thấp xuống, nhưng cũng làm A Nghiên bỗng chốc tỉnh táo lại trong mộng vừa rồi.

“Ngừng!” Nàng dùng sức đẩy bả vai đang áp chế mạnh mẽ, thở hổn hển kháng cự.

“Không ngừng” Giọng Tiêu Đạc khàn khàn cuồng bạo mà hỗn độn.

không dừng lại? A Nghiên cái khó ló cái khôn, trực tiếp nâng tay sờ chỗ dưới nách của Tiêu Đạc.

Nàng đã làm đại phu, rất tinh tường các huyệt vị trên thân thể, có thể thuận tiện có thể liếc mắt một cái nhìn ra người nào đó sợ ngứa hay không.

Nàng đã sớm cân nhắc rõ, Tiêu Đạc nhất định sợ ngứa!

Lập tức nàng không chút khách khí cù dưới cánh tay Tiêu Đạc.

Đáng thương Tiêu Đạc, trong thời khắc máu chó, bỗng nhiên trúng chiêu như vậy, hấn ngừng lại, nhếch môi mông, cứng cả cầm, gắt gao nhịn xuống, cứng ngắc nhìn chằm chằm tiểu cô nương dưới thân.

A Nghiên buồn bực nhìn hấn, này, thế nhưng không hữu hiệu?

Ta lại đến!

Lập tức không chút khách khí làm vài cái nữa.

“Ha ha ha ha ——” Tiêu Đạc bỗng nhiên cất tiếng cười to.

A Nghiên xem thế liền đắc ý, hừ hừ, chiêu này quả nhiên lợi hại.

Đang đắc ý, nàng cũng không quên mau chạy, mau mau mau chạy, lập tức nghiêng ngả lao đảo xuống giường.

Tiêu Đạc đang cười, trong mặt phun ra tức giận, hấn gian nan cố gắng điều chỉnh hô hấp kiềm chế ý cười, cũng xuống giường đuổi theo A Nghiên.

“Xú nha đầu... Rất xấu... Ta không buông tha ngươi...”

“Tha mạng a!” A Nghiên bị bắt, vừa đá đập lung tung giãy dụa, vừa la to cầu xin tha thứ.

Tiêu Đạc từ phía sau gắt gao ôm lấy nàng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Xem ta hôm nay thu thập ngươi thế nào!”

Nói xong, hấn sờ soạn ném thử, cũng học A Nghiên cù dưới cánh tay nàng.

A Nghiên bị chạm đến thịt mềm mẫn cảm, nhất thời cười to lên.

Nàng cười đến nước mắt cũng chảy ra, đương nhiên không cam lòng, lại đi bắt Tiêu Đạc.

Trong viện, Ninh Phi vừa rồi cất tiếng, hơi hơi nhú mày, nghi hoặc nghe động tĩnh bên trong, khóe miệng không khỏi run rẩy.

vị bên trong này thực là Cửu hoàng tử cao lãnh tôn quý của bọn hần sao?

Hạ Hầu Kiếu Nguyệt lúc này đã lệnh cho các thị nữ lui ra, một mình trông coi tại chỗ, lúc này nghe thấy bên trong tiếng vui cười đùa giỡn, cũng xấu hổ không thôi. Khe khẽ thở dài, nàng nhìn về phía Ninh Phi: “Ninh đại nhân, ta thấy ngài vẫn nên lui ra trước, sau đó lại đến đi?”

vị gia trong phòng kia, không khỏi rất mất mặt đi?

Qua một hồi, A Nghiên và Tiêu Đạc đã náo loạn đến mồ hôi đầm đìa.

Tiêu Đạc rốt cục bình tĩnh lại, nâng tay nhéo nhéo gò má A Nghiên, mặt trầm xuống uy hiếp: “Về sau không được cù ta!”

A Nghiên nhú mày, đắc ý cười: “Ta sẽ cù!”

Tiêu Đạc không nói gì, nhú mày nói: “Về sau không được hôn ta.”

A Nghiên càng đắc ý: “Ta sẽ hôn!”

thanh âm nàng rất vang dội, nói xong chính mình liền sùng sột.

Tiêu Đạc nở nụ cười, trong con ngươi đen bóng dường như lóe ra tinh thần: “Ta đặc chuẩn cho ngươi có thể tùy tiện hôn ta.”

A Nghiên kiễng mũi chân lên bóp mũi hần: “Ngươi thật giảo hoạt!”

Tiêu Đạc nâng tay ngăn nàng lại, ôn nhu nói: “Ngươi ở trong phòng ngoan ngoãn, ta bảo Kiếu Nguyệt mang đồ ăn sáng đến, để ngươi ăn trước.”

A Nghiên không hiểu: “Vậy còn ngươi?”

Tiêu Đạc sờ sờ tóc a nàng: “Ta có chút việc phải xử lý.”

A Nghiên chỗ hiểu chỗ không, gật đầu: “Được.”

Nhất thời Tiêu Đạc đi ra ngoài, A Nghiên vội chạy đến cửa sổ xem thế nào, thấy Ninh Phi đang chờ ở ngoài.

mặt nạ sắt lạnh lẽo như trước, áo bào đen tuyền, quần áo tung bay.

Nàng định nhìn qua cửa sổ, vừa đúng lúc thấy Ninh Phi nhìn sang.

Bốn mắt nhìn nhau, con ngươi Ninh Phi lạnh lùng lướt qua một đạo ánh sáng trong giây lát rồi tránh đi.

A Nghiên hơi giật mình, cơ hồ cho rằng cảm giác vừa rồi của mình là ảo giác.

Nàng nhìn qua cửa sổ rồi, tựa vào tháp, tĩnh tế suy nghĩ về Ninh Phi.

Tổng cảm thấy có chút không đúng ở đâu đó?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 61

Đã nhiều ngày có vẻ tuyết sắp rơi, thời tiết cũng có chút biến ảo không ngừng, rõ ràng lúc trước ánh mặt trời ấm áp còn từ từ chiếu rọi, đảo mắt một cái, mây đen phía bắc bắt đầu tràn ngập dâng đầy, chồm lên đỉnh đầu, bầu trời giống như bị người giội một tầng mực, u ám áp xuống.

Tiêu Đạc rời khỏi phòng rồi, sửa lại thái độ lúc trước đùa nháo với A Nghiên, ý cười trên mặt đều thu liễm, đứng khoanh tay, hần nhú mày quét mắt nhìn Ninh Phi bên cạnh đang cúi đầu nghe lệnh.

con ngươi lạnh như băng, không hề có độ ấm, hần không nói một lời, cứ như vậy nhìn chăm chăm

trong con ngươi hờ hững của Ninh Phi bắt đầu có dao động, cả người dần dần căng thẳng.

Hần cảm thấy gia bất mãn với hần.

Tiêu Đạc trầm mặc một lát, nhìn mây đen xa xa từ từ kéo đến, bỗng nhiên xà môi cười lạnh: “ai cho phép ngươi không quy củ như vậy?”

Ninh Phi nghe thế, thân hình chấn động, lúc này quỳ xuống, cúi đầu trầm giọng nói: “Ninh Phi biết sai, là Ninh Phi lỗ mãng, thỉnh Cừu gia xử phạt!”

Tiêu Đạc hơi hơi nheo con ngươi lại, ngữ điệu nguy hiểm mà thấp lạnh, nhẹ nhàng nói: “Ta nhớ ngươi xuất thân là kim y vệ?”

Ninh Phi quỳ một gối xuống, cắn răng, cúi đầu: “Ninh Phi là con thứ ba đích tôn của Ninh gia ở Tây Nam, bảy tuổi đưa vào cung, mười ba tuổi vào dự khuyết ở kim y vệ, mười lăm tuổi vì chấp hành công vụ chân bị thương, từ đây lui về phía sau ra khỏi kim y vệ, được gia nhân từ, thu giữ ở bên người, phụng sự gia.”

Tiêu Đạc cũng không liếc mắt nhìn người một cái, cười lãnh miệt, nhủ thầm nói: “Triều đình náo động, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, ngay cả ta đi đến nơi hoang vắng này, không hồi thế sự, nhưng mà cũng không hề trắng mắt đi tìm cái chết. Bám tay tính toán, không nói cái khác, chỉ ở trong phòng bếp, đã chết bao nhiêu người, ngươi còn nhớ rõ sao?”

Ninh Phi cúi đầu, cung kính nói: “Ninh Phi nhớ được, Thất hoàng tử thu mua phòng bếp, ý định độc hại Cừu gia, lúc đó phòng bếp lớn nhỏ mười bảy người, đều bị liên lụy, toàn bộ xử tử.”

Hắn ngừng lại, cúi xuống, thành khẩn nói: “Cừu gia, Ninh Phi biết hôm nay làm việc không đúng, nguyện chịu trách phạt, nhưng Ninh Phi luôn luôn đi theo bên người gia, đối với gia trung thành tận tâm, không hai lòng. Hôm nay Cừu gia đã hỏi, Ninh Phi nguyện chặt tay chứng minh ý chí.”

Nói xong, hắn lấy tay trái rút kiếm, kiếm khí bức người, hướng thẳng cánh tay phải của mình.

Lực đạo hung mãnh, hàn quang lạnh thấu xương, cũng không nửa điểm do dự.

Trong giây lát, khi kiếm khí của hắn sắp đến cánh tay phải kia, Tiêu Đạc động thủ.

Một mảnh lá cây lấy tốc độ như tia chớp người bình thường căn bản không cách nào nhìn thấy chấn mũi kiếm kia, nhất thời chớp động ánh sáng, mũi kiếm và lá cây chạm vào nhau, phát ra tiếng vang chói tai.

Ninh Phi hô khẩu chấn động, cánh tay đau nhức, nhìn chăm chú lại, đã thấy chính bảo kiếm mình bị gãy, còn lá cây đã tan nát, trên cánh tay mình, quần áo bị cắt, một vết máu từ từ tràn ra.

Trên mặt hắn thay đổi lại thay đổi, mồm to thở phì phò, nửa ngày sau rốt cục phủ phục tại chỗ, cung kính nói: “Tạ Cừu gia.”

Kỳ thật Ninh Phi và Mạnh Hán đều là cao thủ nhất đẳng từ kim y vệ, bọn họ từ nhiều năm trước đã bắt đầu thủ hộ bên người Tiêu Đạc.

Bọn họ cũng mơ hồ biết, Cừu hoàng tử đến tuổi này, kiếm pháp rất cao.

Nhưng kỳ thật cho tới nay, cũng không có nhiều cơ hội nhìn kỹ.

Lúc này Ninh Phi vì chứng minh ý chí, lấy kiếm chém cánh tay, lực đạo kỳ thật dứt khoát không để đường sống, kiếm khí mười thành cùng tốc độ như vậy, một kiếm chém xuống rồi, Ninh Phi dù hối hận cũng không còn kịp nữa.

Nhưng Tiêu Đạc lại có thể ngăn lại, hơn nữa còn bình tĩnh đỡ được.

Ninh Phi ngửa mặt nhìn Tiêu Đạc, trong con ngươi đen vĩnh viễn bình tĩnh hờ hững có chấn động, kính nể, không dám tin.

Tiêu Đạc câu môi, nhìn xa xa trên cây khô hoang vắng hiu quạnh có một mảnh lá rụng, thanh âm khàn khàn lãnh liệt vang lên.

“Trên đời này, có thể là đối thủ để ta nhìn vào trong mắt, còn chưa có ai.”

“kiếm pháp của gia, trên đời không người địch nổi.” Ninh Phi nói lời này không phải là nịnh hót.

“Vừa rồi ngươi muốn bẩm báo chuyện gì?” Nhắc tới chuyện này, trong mắt Tiêu Đạc vẫn mang theo không vui như cũ.

Phá hư chuyện tốt của hắn!

Ninh Phi cúi đầu quỳ tại chỗ, hơi do dự, vẫn bẩm báo: “Thuộc hạ vừa mới được báo tin, người Ngọc Hương lâu cầu kết Tam hoàng tử đã ần núp ở trong phủ.”

Nói ra lời này, kỳ thật là hắn có chút xấu hổ, bởi vì vừa rồi hành vi không thoả đáng hắn mới bị Tiêu Đạc cảnh cáo, kết quả hiện tại..

Bất quá hắn cũng chỉ có thể kiên trì nhắc tới tin báo này.

“Nha.” một tin tức trọng đại như vậy, Tiêu Đạc phản ứng là một chữ “Nha”.

“Cừu gia? Nên xử trí thế nào?” Ninh Phi ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn Tiêu Đạc.

Lúc này sắc trời càng âm trầm, phương bắc chợt xuất hiện bông tuyết, từng mảnh bay xuống.

”Đã có người mưu đồ gây rối, vậy thì giết đi.”

Tiêu Đạc nâng tay lên, xem một mảnh bông tuyết óng ánh trong suốt rơi trong lòng bàn tay.

Lúc hắn sinh ra, khâm thiên giám từng phê mệnh cho hắn, nói hắn mệnh sát phá lang, bị sáu đại sát tinh kinh dương, đà la, hỏa tinh, linh tinh, địa không, địa kiếp ... hội chiếu, thượng khắc, thiên hạ khắc, là hung cách mấy trăm năm khó gặp, nhất định vô mẫu vô thê (không mẹ không vợ), cả đời cơ khổ, đoạn tử tuyệt tôn. (ghê quá!)

Hắn cũng không biết là thật hay giả, bất quá cũng hiểu được, hắn trời sinh tính tình lạnh bạc, ngay cả máu chảy trong thân thể cũng lạnh.

Một mảnh bông tuyết dừng trên tay người khác sẽ chậm rãi tan ra, nhưng ở trong lòng bàn tay hắn lại vĩnh viễn sẽ không tan.

ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng đóng mở, nắm chặt bông tuyết trong lòng bàn tay.

Kỳ thật không tan thì đã sao.

Đáng chết hắn vẫn giết, nên nắm tay không buông, hắn sẽ không buông.

*****

A Nghiên dùng đồ ăn sáng xong, lại dùng ngọc thiện, còn tìm đến Hạ Hầu Kiều Nguyệt chơi bài lá cây một lát, nhưng Tiêu Đạc vẫn chưa trở về.

Nàng buồn bực: “Cửu gia bạn cái gì đây?”

”Kiều Nguyệt không biết.” Hạ Hầu Kiều Nguyệt cúi đầu, kính cẩn nghe rồi nói như vậy.

A Nghiên hai tay chống má, trong mắt tràn ngập chờ đợi: “Bên ngoài tuyết rơi, chúng ta đi ngắm tuyết đi?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghe thế, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này đã hơi muộn, chiều muộn nặng nề, phủ đệ này xây dựa vào núi, từ cửa sổ có thể nhìn thấy dãy núi xa xa, mệnh mang mộng lung, phảng phất như vậy mực u ám, trong khoảnh khắc từng lớp mây đen kéo đến, làm cho tâm người ta cũng đè nén theo.

Nàng nhấp môi dưới, không biết vì sao, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

”Cửu gia vừa rời khỏi đây, phân phó nói thỉnh cô nương lưu lại trong phòng, không nên đi ra ngoài.” Nàng ôn nhu nói.

A Nghiên nhất thời có chút mất hứng: “Lâu như vậy, đã nửa ngày, hắn không trở lại, cũng không cho ta đi ra ngoài, đây là cái gì?”

”Này...” mặt Hạ Hầu Kiều Nguyệt hiện ra lúng túng.

A Nghiên nhíu mày, nhận định Hạ Hầu Kiều Nguyệt:

”Kiều Nguyệt, người là thị nữ của ai?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cúi đầu, vội đáp: “Đương nhiên là của cô nương ngài.”

A Nghiên gật đầu, vừa lòng nói: “Người đã là thị nữ của ta, thì phải nghe ta, càng không phải lấy mệnh lệnh Cửu gia đến trói buộc ta, người nói đúng không?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt bất đắc dĩ, khẽ thở dài: “Cô nương nói đúng.”

A Nghiên đắc ý nường mày: “Nếu như thế, bây giờ, chúng ta coi như lời Cửu gia nói thôi lăm, ta vẫn nên đi ra ngoài nhìn một cái! Ta cuối cùng cảm thấy hắn không cho chúng ta đi ra ngoài, nhất định là có chuyện gì phát sinh !”

Hơn nữa nhất định là đại sự, loại đại sự này, nàng có thể bỏ qua sao? Nhất định không thể!

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cúi mi, định ngăn lại, bất quá nhớ tới vừa rồi A Nghiên đã nói, cũng không hé răng nữa.

Nàng quả thật là muốn coi A Nghiên là chủ nhân, khế ước bán mình đã ở trong tay A Nghiên, cho nên, Cửu gia nói... tất cả đều thôi lăm?

”Giờ chúng ta đi phòng bếp nhìn một cái trước đi.”A Nghiên đề nghị.

Nàng nói như vậy cũng có nguyên do, tối qua đọc kia là Hàn Đại Bạch hạ, nàng khẩn cấp muốn đi cảnh cáo hạ Hàn Đại Bạch.

Thật không biết những người này có điều tra cẩn thận không, người ta thể chất là bách độc bất xâm đấy, vốn cho rằng lần này bọn họ đưa ra độc gì có

thể khắc chế Tiêu Đạc, ai ngờ căn bản không có tác dụng!

Về sau không nên làm ra chuyện mất mặt xấu hổ đó, trắng mặt khiến nàng gặp tai ương như cá trong chậu!

Lập tức Hạ Hầu Kiều Nguyệt tự lấy áo lông kim tước chỉ bạc mặc cho A Nghiên, đi vào ủng vân hương da hươu, lại cầm vài cái lò sưởi đồng tới cho nàng, sẵn sàng chuẩn bị đi ra cửa.

Kỳ thật A Nghiên từ nhỏ sinh ở nông thôn, cũng chạy quanh trong tuyết, đâu cần hao tổn khổ tâm như vậy, bất quá Hạ Hầu Kiều Nguyệt cứ kiên trì, nên đành theo.

Bên người có thị nữ Hạ Hầu Kiều Nguyệt phong hoa tuyết đại, ôn nhu hầu hạ như vậy, thấy thoải mái thế nào, làm sao nhẫn tâm cự tuyệt ý tứ nàng ấy đâu.

A Nghiên cứ như vậy chuẩn bị, một thân ung dung hoa quý, đi ra sân.

Vừa ra sân, liền gặp một bóng dáng màu đen trên không trung xoay quanh, làm bông tuyết chung quanh vấy ra, gió tanh nổi lên bốn phía gào thét.

”Phi Thiên, yên tĩnh chút.” A Nghiên biết đây là Phi Thiên lại bắt đầu múa.

Phi Thiên khinh khách một tiếng, thu cánh, đậu ở đầu vai nàng.

”Cửu gia ở đâu?” A Nghiên hơi hạ mày, cảm thấy trong không khí lạnh lạnh mơ hồ có một chút mùi vị huyết tinh.

”Khánh khách.” Phi Thiên cúi đầu nhẹ nhàng cọ xát đầu vai A Nghiên.

”Thôi, không hỏi người, chúng ta trước đi phòng bếp nhìn xem.” A Nghiên nâng tay nhu nhu đầu Phi Thiên ngốc, tiến đến phòng bếp.

Dọc đường đi, đã thấy lúc này sắc trời càng tối, núi xa đều đã bao phủ từng lớp mây, bên trong nhìn không rõ, gió bắc đánh úp lại, thổi bay bông tuyết rơi trong viện, tầng tuyết trắng nổi lên tầng tầng sóng gợn. Ngoài phòng các nơi đã treo đèn lồng, bóng cây dưới ánh sáng đèn lồng lúc sáng lúc tối có vẻ loang lổ mờ tỏ.

A Nghiên kéo váy đi về phía trước, trong lòng có chút kinh ngạc, nghĩ dọc theo đường này, sao đến thị nữ thị vệ cũng không gặp ai? Chẳng lẽ tuyết rơi, bọn họ cũng bắt đầu lười biếng?

Cứ như vậy đập trên đường đá bị tuyết bao trùm, xuyên qua từng đoạn hành lang gấp khúc, nàng đi tới phòng bếp chỗ khóa viện.

Ai ngờ còn chưa bước vào, huyết tinh vừa rồi như có như không càng dày đặc.

A Nghiên hơi hơi nhíu mày, không tự giác rung mình một cái.

Nàng yên lặng nhìn nguyệt môn cong cong, xem bông tuyết trong gió phát phối oánh nhuận, đột nhiên lúc đó cảm nhận được cổ sát khí tràn đến đập vào mặt.

Nàng hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ tại chỗ, Hạ Hầu Kiều Nguyệt thấy vậy, vội đỡ nàng.

”Cô nương?”

A Nghiên bên tai ong ong vang vang, bất quá vẫn nỗ lực lắc đầu, thở sâu khởi động thân thể, từ trong gió tuyết tung bay bước vào nguyệt môn.

Trong viện, tuyết sớm bao phủ hết thảy một tầng màu trắng, trước cửa phòng bếp cũng từng coi như náo nhiệt lại là một mảnh tĩnh mịch, chung quanh vạn vật đều tĩnh lặng, duy nhất không biết chìm từ đâu tới đây xẹt vào rừng, làm tuyết trên cành đỏ rào rào xuống.

A Nghiên ngửa mặt, nhìn về phía đám người đông nghìn nghịt nơi này, nhất thời minh bạch, vì sao một đường đi tới, thế nhưng đến thị nữ thị vệ cũng không có.

Bọn họ tất cả đều tụ tập ở trong này, trong băng thiên tuyết địa, giống như người đá cứng ngắc đứng sừng sững.

Trong viện có đèn lồng sớm treo lên, ánh sáng chiếu lên từng bông tuyết trong suốt động lòng người, nhưng mọi người không ai có tâm tình thưởng thức cảnh tuyết khó có được này.

Trong tuyết lớn dày đặc, thân ảnh Tiêu Đạc cao ngất ngạo nghễ đứng trong trời băng đất tuyết, mặt mày lạnh thấu xương băng hàn, ngón tay cầm kiếm thon dài hoàn mỹ mà đầy lực đạo, khẽ khào mỗi mạng theo tàn nhẫn thị huyết, cứ như vậy trên cao nhìn xuống bề ngễ nhìn bóng người gầy gù.

A Nghiên ánh mắt cứng ngắc từ trên người hắn đi xuống, đã thấy hắn một thân bào tím tôn quý, áo bào theo gió tuyết thổi, tay áo tung bay, lộ ra ủng da hươu kia dính một chút vết máu.

Phía trên, có một người đã gần chết.

A Nghiên chỉ nhìn thoáng qua, liền run run nhắm chặt hai mắt.

Sờ dĩ nói hấn gần chết, là vì bất luận kẻ nào nhìn thấy bộ dáng kia, đều biết hấn nhất định là không sống nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 61.2

Nhưng đến cùng hấn còn chưa chết.

Kỳ thật A Nghiên đã chết nhiều như vậy, nàng cũng hơi có chút tâm đắc.

Đương đầu một đao trực tiếp chết đi, là hạnh phúc nhất.

Có cái gì càng giãy vò hơn so với biết rõ chính mình phải chết, lại chậm chạp không thể chết được.

Người ở trên này, trước mắt đã biết mình nhất định sẽ chết, lại kéo dài hơi tàn còn chưa chết.

Người đó, là Hàn Đại Bạch.

A Nghiên trong đầu thanh tỉnh, thật giống như bị người trực tiếp dùng tảng đá ném một cái.

Nàng định nghĩ cái gì hoặc là nói cái gì, nhưng đầu gối mềm nhũn, cả người trực tiếp ngồi bệt trên đất.

Nàng vừa ngã như vậy, vạn vật đang tĩnh lặng bỗng chốc có động tĩnh, mọi người đều quay sang nhìn. Đèn lồng trong gió tuyết phiêu diêu, phát ra ánh sáng lấp lờ, bất quá mọi người vẫn thấy được, ngã trên mặt đất là đầu bếp nữ A Nghiên cô nương.

Trong đám người Hà Tiểu Khởi lo lắng nhíu mày, cơ hồ định cất bước đi ra nâng nàng dậy.

Sài Minh Nhi vội gắt gao néo cánh tay hấn, không để hấn đi ra ngoài.

"Buông ta ra!" Hà Tiểu Khởi không muốn liên lụy nàng, cắn răng nói như vậy.

"Người đi ra ngoài, nàng sẽ không chết, người sẽ chết!" Sài Minh Nhi hạ giọng thì thầm.

Hà Tiểu Khởi bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, hiện tại bất luận kẻ nào cũng biết, A Nghiên là tiểu đầu bếp nữ Cửu gia ân yếm nhất, cơ hồ cùng tiến cùng lùi, thậm chí... cùng ngủ một giường.

Hà Tiểu Khởi cắn chặt răng, nắm chặt quyền, lo lắng nhìn về phía A Nghiên ngã lăn trên đất.

Lúc này A Nghiên đã ngẩn ngơ không biết là năm nào tháng nào.

Bông tuyết đang bay, lạnh thấu xương, ngay cả trên người có áo lông tơ vàng, nhưng nàng vẫn không cảm thấy ấm áp.

Văng thế trong trí nhớ bắt đầu không ngừng trào ra, cũng cùng một màn trước mắt dần dần mờ hồ hợp lại trong mắt nàng.

thị vệ xung quanh, ánh mắt âm vụ lạnh như băng, tuyết lạnh, phía trên là một bãi máu...

A Nghiên mờ mịt lắc đầu, định xua đi trí nhớ trong đầu, nhưng trí nhớ này lại càng rõ ràng, huyết mạch tứ chi bắt đầu nổi lên một loại hoảng sợ run run, nàng sợ đến mức cả người vô lực đôi môi run run.

Bỗng có tiếng giày sắt đập trên tuyết, phát ra tiếng động ròn rã.

Tiêu Đạc cất bước, đi tới trước mặt A Nghiên.

A Nghiên kinh hoàng ngửa mặt, đã thấy trong mệnh mang tuyết trắng, mặt mày hấn thâm trầm lạnh lùng, tóc đen không kèm chế được bay múa trong gió tuyết, cơ hồ cùng đêm đen hắc ám hòa thành một thể.

Tiêu Đạc ngồi xổm xuống, hơi nhíu mi, nâng tay lên, nhẹ nhàng dùng trên mặt A Nghiên.

Toàn bộ thế giới ở trong mắt A Nghiên đã trở thành cảnh nền, trong lòng trong mắt nàng chỉ có đôi tay kia.

Đó là một đôi tay thon dài tao nhã xương ngón tay rõ ràng, nổi bật trong ánh sáng phản chiếu trên tuyết, như bạch ngọc điêu khắc, như băng tuyết tạo ra, dường như tản ra ánh sáng trắng bóng.

máu chảy xuôi trong cánh tay đó, là lạnh.

ngón tay lạnh đụng đến chóp mũi A Nghiên, A Nghiên giờ khắc này, thế nhưng hết sức yên tĩnh.

có phải hần đã biết rồi không, đã biết mình với Hàn Đại Bạch kỳ thật từng có mưu đồ bí mật.

Hàn Đại Bạch bị tra tấn thành như vậy, hần cung khai cái gì sao?

Chính mình, có phải hay không cũng phải chết?

Nhưng ngón tay lạnh lạnh mon trón chóp mũi nàng, lại đang xoa đi một bông tuyết trên chóp mũi nàng.

Trong bóng đêm, Tiêu Đặc ngược đôi mi đen như mực, trong con ngươi hẹp dài nổi lên một chút ý cười: “A Nghiên, sao ngươi lại tới?”

A Nghiên mờ mịt nhìn nam nhân đang cười trước mắt, sừng sốt thật lâu, một lúc sau mới choáng váng, trực tiếp ngã xuống.

Hần giống như... không phải muốn giết nàng a...

Sống lại từ trong tuyết địa, vui quá mà khóc, nàng có chút không chịu nổi.

Té xỉu ngay lập tức!

*****

A Nghiên trực tiếp ngã bệnh.

Trận bệnh này, tới hùng hổ, cơ hồ muốn nửa mạng nhỏ của A Nghiên.

Tiêu Đặc luôn luôn canh giữ ở bên người A Nghiên, tự mình chăm sóc, không để người khác. Vài ngày sau, A Nghiên bệnh không đỡ, hần cả người gầy đi rất nhiều.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt theo giúp, thấy tình cảnh lần này, thờ dài.

Nàng đi theo bên cạnh Tiêu Đặc đã bốn năm, đây là lần đầu tiên thấy hần nóng ruột nóng gan với một người như vậy.

Đương kim Cửu hoàng tử là người thế nào, trên đời này có gì có thể được hần xem vào trong mắt đâu? Nay thật tốt, thật sự bị A Nghiên ăn gấu gao.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt ôn nhu nâng chén thuốc: “Gia, cô nương nên uống thuốc.”

Tiêu Đặc cầm bát tới, lấy thìa bạc, định dứt thuốc, nhưng chỉ cần hần dứt một thìa, A Nghiên liền phun một thìa, rất nhanh bát thuốc nâu sẫm từ khóe môi tái nhợt khô ráp tràn ra, làm ướt chăn gối, thấm vào khăn lót phía dưới, thậm chí xương quai xanh mảnh khảnh cũng nhiễm màu nâu.

“Gia, hay là để ta làm đi.” Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhẹ giọng, cẩn thận đề nghị.

mặt Tiêu Đặc trầm xuống, lạnh lùng liếc mắt lườm nàng, nhũ mày nói: “Được.”

Mấy ngày chưa từng chợp mắt, tiếng nói hần đã khàn khàn, giống như cát sỏi va chạm với sắt thép, lạnh như băng dọa người, Hạ Hầu Kiều Nguyệt đã ở bên người hần hầu hạ nhiều năm, nghe cũng thấy sợ nổi da gà.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt đi đến bên giường A Nghiên, cẩn thận dùng thìa bạc múc một ít nước thuốc, sau đó ôn nhu dứt cho A Nghiên. A Nghiên bệnh nặng, rõ ràng là hôn mê bất tỉnh, thế nhưng đôi môi hơi hơi mấp máy, theo bản năng nuốt thuốc nước này xuống.

Tiêu Đặc vừa thấy cảnh này, trên mặt liền khó coi.

Đã mấy ngày, vì sao Hạ Hầu Kiều Nguyệt dứt thuốc, nàng liền nuốt.

Chính mình dứt, nàng không nuốt?

Đang dứt thuốc, Hạ Hầu Kiều Nguyệt, bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng một trận lạnh lẽo, cơ hồ kim lòng không đậu rùng mình một cái.

Nàng hơi mím môi, thờ sâu, lập tức không dám nói gì, chỉ tận tâm tận lực dứt thuốc cho A Nghiên.

Từ lúc A Nghiên hôn mê rồi nhiễm bệnh nặng, cả phủ đệ cao thấp cơ hồ người người cảm như hần, sợ không cẩn thận đắc tội vị gia này, đến lúc đó thật

đúng là khó giữ được tính mạng.

Nàng nay chỉ mong bệnh A Nghiên có thể mau tốt hơn, đến lúc đó Cừu gia dù có tức giận lớn, cũng có thể dập tắt.

Trong ánh mắt Tiêu Đặc lạnh như băng nhìn chăm chú, Hạ Hầu Kiều Nguyệt cuối cùng dứt được hơn phân nửa chén thuốc vào, nàng nhẹ nhàng thở ra, trước giúp A Nghiên lau khô môi dính thuốc, sau đó đứng dậy, cúi đầu với Tiêu Đặc, ôn nhu nói:

“Gia, thuốc này một ngày ba lần, ta trước đi ra xem sao, thuốc buổi tối cũng nên chuẩn bị, thuận tiện bảo phòng bếp hâm chút trư phu thang.” (canh da lợn)

“Trư phu thang?”

“Đại phu nói, cô nương bây giờ âm hư viêm phủ, tì không kiện vận, lại dẫn tới đau họng, còn nữa đã nhiều ngày cũng không dùng thức ăn, dùng da lợn hầm thành canh đặc, lại cho thêm bạch mạch chậm rãi cô thành nước cao, cũng có thể tư dịch nhuận táo, cũng có thể hỗ trợ lưu thông máu.”

Tiêu Đặc gật đầu: “Đi đi.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt được lời này, khom người bái lui, tự đi phòng bếp.

Tiêu Đặc đi tới bên giường A Nghiên, thấy khuôn mặt nàng nhỏ nhắn càng gầy yếu hơn, tái nhợt đến không có chút máu, giống như trong suốt, còn có cái miệng nhỏ nhắn kia, trước kia hồng nhuận đầy đặn, chọc người yêu thích, giờ như mất nước, phía trên khô ráp, thậm chí còn có vết nứt tràn ra tơ máu.

mi hần đen như mực càng đè nén, trong con ngươi hẹp dài nổi lên cảm xúc khó phân biệt, nâng tay lên, giúp nàng vuốt tóc dài vương ở bên tai.

Xoay người cúi thấp xuống, hần khăn khăn nói: “A Nghiên, ngươi mau tỉnh lại a.”

Nhưng A Nghiên nghe thấy lời này, chỉ khẽ nhẹ nhún mày, trừ lần đó ra cũng không có phản ứng.

Tay hần lưu luyến không rời đến bên môi nàng, ngón tay cái nhẹ nhàng cạo khô môi nàng khô ráp bong da, thở dài một tiếng, hần nhin không được áp lên, dùng môi mình nhẹ nhàng hôn lên chỗ khô ráp kia.

hần từng thực thích cái miệng nhỏ nhắn mềm mại sinh động này, dò xét hút vào, bên trong đều là tư vị ngọt ngào thơm tho, nhưng nay, đầu lưỡi hần liếm lên, lướt qua vết nứt dẫn theo tơ máu kia, cảm nhận được chút mặn chát.

tóc đen buông xuống, mềm nhẹ chạm vào trên má A Nghiên tái nhợt, giống như dương liễu phát phơ trên đê. Nhìn hai mắt nhắm chặt, cánh môi hần không khỏi bót lực đạo, cứ như vậy áp lên đôi môi nàng khô nứt.

Bất đắc dĩ nhắm hai mắt, trong lòng hần nổi lên uể oải đòi này chưa từng có.

Vì sao rõ ràng đại phu nói, kỳ thật chỉ là một bệnh thương hàn thông thường, nàng lại không có cách nào tỉnh lại đâu?

Lúc Tiêu Đặc đau lòng liếm khô môi A Nghiên, A Nghiên đang mơ mãi không ngừng.

Trong mộng, nàng nhắc chân trần, đi ở một nơi sương trắng lượn lờ, chung quanh đều là cảnh tượng kỳ quái mờ ảo, diễn lại mỗi đời nàng từng sống.

Một lần lại một lần chết đi, trùng sinh, lại chết đi, vòng đi vòng lại.

Nàng ôm chặt cánh tay, muốn chạy trốn, nhưng trước mắt không có đường, đập vào mắt đều là sương trắng, nàng không phân rõ đông nam tây bắc.

Hoảng hốt, nàng dường như nghe thấy có người gọi tên mình, người kia dùng thanh âm ôn nhu khăn khăn gọi nàng.

một thanh âm cỡ nào quen thuộc, nhưng nàng lại không nhớ nổi, người này đến cùng là ai?

Nàng theo phương hướng tiếng gọi kia, nhắc hai chân liễu mạng vội chạy về phía trước, chạy đến thở hổn hển hai chân phát đau, cũng không biết chạy bao lâu, chợt thấy sương trắng phía trước tiêu tán, có vạn trượng kim quang bắn ra, lại có hàn khí lạnh thấu xương đập vào mặt, nhất thời dường như rơi vào hầm băng, nàng cả người lạnh buốt, ở giờ khắc này máu dường như ngừng chảy.

Gian nan ngửa mặt lên, nàng nhìn thấy phía trước là một thanh kiếm, lơ lửng trôi giữa không trung, chuôi kiếm màu đen, cầm trong vỏ kiếm màu trắng bạc.

Nhìn thấy cảnh này, trong đầu nàng ầm một tiếng, dường như nổ tung.

Tỉnh lại, A Nghiên nằm trên giường đột nhiên lúc đó mở con ngươi, hoảng sợ nhìn hết thấy trước mắt.

Ai vậy, tóc đen, mi tối, con ngươi sâu thẳm hẹp dài đầy tơ máu đỏ.

Giống như lệ quỷ.

Đang sợ sệt, nàng cảm thấy trên môi một trận đau đớn.

Một thanh âm hàm hồ thô suyền vang lên: “A Nghiên, nguoi nếu không tỉnh lại, ta liền ăn nguoi.”

”A —— “

Trí nhớ trở lại, đêm gió tuyết, băng hàn thấu xương, Hàn Đại Bạch nửa chết nửa sống, Tiêu Đặc tàn bạo lạnh thấu xương..

A Nghiên trực tiếp nhắm mắt lại, hôn mê tiếp!

Tiêu Đặc môi cứng ngắc ngừng trên bờ môi A Nghiên, thấy rõ ràng nàng mở mắt, kết quả vừa nhìn thấy mình, lại hôn mê tiếp...

sợi tóc đen bóng rũ xuống, hán gắt gao cau mày, gắt gao nhìn chăm chăm A Nghiên vừa mới ngất xỉu tiếp.

”Đại phu!” thanh âm trầm trọng lạnh thấu xương, như từ trong hàm răng tóc ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chương 62

Nghe thấy mệnh lệnh của Tiêu Đặc, bảy tám đại phu nhanh chóng cúi đầu vào phòng, tất cả chạy tới, trong đó một lão đại phu râu bạc đức cao vọng trọng nhất bắt đầu run rẩy chân trụ cho A Nghiên.

Hán cau mày, híp đôi mắt già, chẩn trị nửa ngày, rốt cục mở mắt ra, mặt đầy khổ sở.

”Nói.” Tiêu Đặc mặt không biểu cảm, trong mắt lại phát ra ánh sáng lạnh như hàn băng, quét thẳng về phía vị đại phu già kia.

”Vâng... Vâng... Vâng, ta nói...” Lão đại phu mấy ngày nay thật sự bị dọa sợ, cả người run run: “Vị cô nương này vốn bị bệnh thương hàn, nhưng đã nhiều ngày uống thuốc vào, lại được châm cứu, theo lý hán là tốt lắm...”

Tiêu Đặc không kiên nhẫn nhiều mày: “Ít nói nhảm.”

Lão đại phu gật đầu như gà mổ thóc, hơi khó xử nói: “Gia, chúng ta cũng không có biện pháp a, lẽ ra nàng hán đã tỉnh lại, nhưng nàng lại đang bất tỉnh, chúng ta thật sự là —— “

Nói xong, ánh mắt hán xin giúp đỡ nhìn về các đồng nghiệp phía sau, trông cậy bọn họ có thể giúp một phen.

Nhưng mọi người một đám phía sau này co đầu rút cổ, không ai dám lên tiếng.

Không làm thế nào được, lão đại phu đành phải cứng rắn ngẩng đầu lên ăn ngay nói thật: “Nếu vị cô nương này không muốn tỉnh lại, chúng ta cũng bất lực.”

”phế vật vô dụng.” Tiêu Đặc sắc giọng, ánh mắt quét về phía bọn họ: “Tất cả đều vô dụng. Mạnh Hán, kéo tất cả bọn họ ra ngoài, mỗi người đánh hai mươi bần!”

Trong khoảng thời gian ngắn, nhóm đại phu khóc kêu cầu xin tha thứ không ngừng bên tai.

Hạ Hưu Kiều Nguyệt dè dặt cẩn thận bưng canh da lợn tới: “Gia, canh đến, vẫn nên để cô nương uống xong lúc còn nóng đi.”

nhóm đại phu bị kéo xuống, trong phòng một lần nữa khôi phục yên tĩnh, mơ hồ chỉ có thể nghe thấy tiếng nhóm đại phu ở phía sau viện kêu khóc vang trời.

lo lắng Tiêu Đặc trong lòng bị đè nén, liếc mắt lờm bá canh, chỉ hơi gật đầu.

Hạ Hưu Kiều Nguyệt thấy vậy, liền lệnh cho bọn thị nữ mang khăn và các thứ khác tới, chuẩn bị cẩn thận cho A Nghiên, sẵn sàng dứt cho nàng.

Ai ngờ Tiêu Đặc thấy tình cảnh đó, hết sức không vui nói: “Để ta dứt.”

Hạ Hưu Kiều Nguyệt ngăn ra, bắt đắ dĩ nhìn hán một cái, cắn môi dưới, gật đầu nói: “Được “

Nghĩ đến vị gia này lại muốn tự mình dứt, nhưng vấn đề là, hán có thể dứt được sao?

Hạ Hầu Kiều Nguyệt đương nhiên không dám lập tức nói ra suy nghĩ trong lòng, chỉ có thể yên lặng lui ra phía sau, đem bát canh đưa tới tay Tiêu Đạc.

Trong lòng cũng không dám tính toán, may mắn nẫu nhiều một chút, xem ra hay là cho bọn nha hoàn nhanh chóng bưng một chén nữa đến mới được. Còn có khăn các lại sắp xếp chung quanh cũng phải chuẩn bị nhiều thêm một ít.

Tiêu Đạc cầm bát trong tay, nhú mảy thật sâu nhìn A Nghiên suy yếu tái nhợt trên giường, cùng với đôi môi khô ráp mím chặt, trầm mặc một hồi lâu sau, hần bỗng nhiên nói: “Đi ra ngoài.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghe thấy, bắt đắc dĩ, dẫn theo thị nữ, đi ra khỏi Noãn các. Vừa ra đến trước cửa, nàng còn lo lắng nhìn lại.

Vị gia này... Hần thực có thể dứt sao?

Thật sự sẽ không làm người sắc chết sao...

Tiêu Đạc đương nhiên không biết từ đáy lòng Hạ Hầu Kiều Nguyệt hoài nghi hần, trong tay hần gắt gao cầm bát canh da heo kia, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm môi A Nghiên khô ráp, nửa ngày sau, hần rút cục cúi đầu xuống, chính mình uống một ngụm.

Uống ngụm canh vào rồi, hần cũng không nuốt xuống, mà lại cúi đầu dùng môi mình dán lên môi nàng. Đầu lưỡi linh hoạt tách môi nàng ra, lại nhẹ nhàng đem canh trong miệng mớm vào.

Khâm thiên giám từng phê mệnh cho hần cũng nói qua, cực hung chi cách, khắc thiên khắc địa, bách độc bất xâm, tà bệnh không thể nhập thể. Năm đó khâm thiên giám phê mệnh cho hần xong, ngay lập tức hôn mê ngã xuống đất.

Phụ hoàng cất kín mệnh cách năm đó khâm thiên giám đã phê, trên đời này cũng không có mấy người biết thể chất hần là bách độc bất xâm, tà bệnh nan xâm.

Mấy năm nay, cũng từng tao ngộ qua tuyết sương mưa gió, các dạng âm tư quỷ kế, nhưng không ai có thể làm gì hần.

Một ngụm canh từ trong miệng mình ôn nhu thông thả trôi vào trong miệng A Nghiên, nhìn nàng bộ dáng yếu ớt mảnh khảnh, trong con ngươi hần có thần sắc khó phân biệt.

A Nghiên là một tiểu cô nương rất sợ chết, có lẽ là quá mức yếu ớt.

Hần tự mình dứt cho nàng, có phải sẽ đuổi đi ốm đau giúp nàng hay không?

A Nghiên ngủ say hơi nhú mảy, nàng hiển nhiên cảm thấy một chút không ổn.

Bất quá Tiêu Đạc mặc kệ, hần vươn ngón cái, mềm nhẹ vuốt phẳng mi tâm cho nàng, rồi cúi đầu xuống, tiếp tục dùng miệng dứt cho nàng ăn.

Nàng theo bản năng mím chặt môi, không mở ra, hần liền giữ cằm nàng, khiến cho nàng mở miệng ra, sau đó môi hần lại thừa dịp tiến vào.

Dứt xong một chén, hần xoa xoa khoe môi ướt át, thân thủ nhéo nhéo gương mặt nàng, uy hiếp nói: “Nhanh tỉnh lại, bằng không mỗi ngày ta lại dứt như vậy.”

Nhưng mà A Nghiên vẫn nhắm mắt, chính là bất tỉnh.

*****

Lại một ngày đi qua, A Nghiên vẫn bất tỉnh như cũ.

Tiêu Đạc có lẽ thật sự quá mệt, hần ôm A Nghiên, bồi nàng cùng nằm một chỗ, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại rồi, hần kinh ngạc nhìn A Nghiên nửa ngày, đã thấy da thịt kia giống như trang giấy, thật sự là không có chút máu nào, thật giống như... giống như người này căn bản là đã chết rồi.

Trong trái tim một loại ý niệm không tốt chợt xuất hiện, ngực hần bỗng nhiên đau nhói.

Khê nhú mảy, thống khổ nhắm mắt lại, trong đầu có một tình cảnh hoảng hốt chợt lóe ra.

Tổng cảm thấy ở trong trí nhớ, có một cảnh tượng, giống tình cảnh hiện tại như đúc, nhưng hần làm thế nào cũng không thể nhớ ra.

Một cổ cảm giác thất bại bắt đắc dĩ tràn ngập trong lòng, sống lâu như vậy, chưa bao giờ thế này, phiền lòng nôn nóng, ngực bị đè nén, cả người khó chịu không có cách nào hô hấp.

Bỗng nhiên mở con ngươi đen sâu không thấy đáy, hần lạnh lùng nói: “Đại phu.”

Hần vừa cất tiếng, lập tức có mấy đại phu không để ý đau đớn, vội vàng xuất hiện.

Đây đều là ngự y từ Yến kinh theo tới, một đám cũng đều nổi tiếng trong thái y viện. Ngày đó thánh thượng phái ngự y đi theo vị Cữu hoàng tử nhận hết đê sủng này, bọn họ phía sau tiếp phía trước đi tới, chỉ cho rằng có thể qua một khoảng thời gian thanh tịnh —— ai ngờ vị Cữu hoàng tử này hẳn là có bệnh không thể theo a!

Này căn bản chính là một chút nhân rồi cũng không có!

Còn biết nói gì, thế nhưng gặp phải một chuyện sốt ruột như vậy, tất cả trong lòng sầu khổ, trên mặt không ai dám hiển lộ nửa phần, một đám cúi đầu cung kính tới bất kiến.

”Nói đi, nàng khi nào thì tỉnh lại.” Hiện tại Tiêu Đặc, phảng phất giống gà chọi, không thô bạo lãnh trầm như ban đầu, trong giọng nói ngược lại có một loại uể oải không thể coi thường.

Hắn có thể giết người, cũng có thể đem mọi thứ trên đời này đặt trước mặt nàng, nhưng nàng có tỉnh lại hay không, chuyện này thực không phải hắn có thể quản.

Vài đại phu hai mặt nhìn nhau, trên miệng vết thương còn đang co rút đau đớn, nói nhiều sai nhiều, bọn họ thật không biết nên nói cái gì.

Tiêu Đặc mặt mày nhăn nhai, xung quanh đôi mắt hẹp dài là một mờ ám đậm.

”Nàng hôm nay nếu không thể tỉnh lại, các người đời này, cũng không cần về thái y viện.”

nhóm đại phu vừa nghe, nhất thời sợ tới mức râu đều dựng lên.

Này, này, đây là chặt đứt quan lộ của bọn họ a!

Một đám quỳ tại chỗ, dập đầu cầu xin tha thứ, khóc lóc nước mắt.

Ai cũng biết vị Cữu hoàng tử này tính tình quái đản, cuồng vọng đến cực điểm, ở trong cung, đừng nói những người khác, cả vị hoàng đế lão tử kia cũng không dám trêu chọc. Nay bản thân bộ xương cốt già của mình rơi vào tay hắn, còn không phải mặc cho xử trí, người nào dám nói một chữ không!

Có lẽ nhóm người này quá mức đánh trống reo hò, thế cho nên trong lúc ngủ mơ A Nghiên lại nhíu mày, gian nan mở mắt.

Này, làm cái gì vậy... Một đám người quỳ khóc a khóc...

Nàng mờ mịt nháy nháy mắt, phát sinh chuyện gì sao?

Tiêu Đặc đầu đầu nâng tay lên, xoa xoa mi tâm trừu đau: “Kéo ra ngoài, lại đánh hai mươi đại bản!”

Đánh hai mươi đại bản? A Nghiên nghe nói như thế, nhất thời rùng mình một cái.

Đánh ai?

Mọi người càng dập đầu cầu xin tha thứ, lại đánh đòn đến nở hoa rồi, nhóm đại phu năm nay thực sự không được a!

Nhưng trong đám đại phu ở đây, có một người đang dập đầu cầu xin tha thứ này, bỗng nhiên cảm thấy có gì không thích hợp, đánh bạo ngược con mắt nhìn thử, di, vị cô nương trên giường kia, không phải đang tròn tròn mắt sao?

Hắn cơ hồ không thể tin được mắt mình!

Tiêu Đặc nghĩ đến vừa rồi chính mình cơ hồ mộng ảo thấy cái gì, tâm liền trầm xuống theo.

Nếu nàng không có cách nào tỉnh lại?

Hắn gian nan hít vào một hơi, nói giọng khàn khàn: “Trong vòng 3 ngày nếu nàng không thể tỉnh lại, liền đem các người hết thảy ném xuống vách núi đen, để Phi Thiên ăn các người!”

Phi Thiên, ăn? A Nghiên nhất thời mở to hai mắt nhìn...

Thế giới này rất đáng sợ, nàng vẫn nên ngủ đi, nghĩ như vậy, hai mắt nhắm lại, sẽ hôn mê tiếp.

Vị đại phu kia xoa xoa hai mắt rồi, cuối cùng nhìn rõ ràng, vị cô nương trên giường kia, nàng chính là tỉnh a!

Kính hi xong, hắn lên tiếng kêu lên: “Tỉnh, tỉnh!”

Lời này vừa ra, có người bắt đầu sùng sốt, bọn họ thậm chí không ý thức được hắn đang nói cái gì!

Tiêu Đặc đầu tiên cũng hơi giật mình, sau này đột nhiên ý thức được ý tứ trong lời đại phu kia nói, chợt quay đầu nhìn sang, lại vừa đúng nhìn thấy A Nghiên hai mắt sắp nhắm, sẽ một lần nữa hôn mê.

”Không được!” Hấn lớn tiếng quát.

Lập tức mọi người chỉ thấy một bóng dáng như chớp giật nhanh chóng hướng về phía giường, tay áo tung bay, tiếng gió chọt nổi, các đại phu đều không thấy rõ ràng vừa phát sinh cái gì.

Đợi khi hết thấy bình tĩnh trở lại, tất cả nhìn chăm chú, lại thấy Cửu gia tuần mỹ tàn bạo của bọn họ lúc này đang vươn ngón tay dài, chặt chẽ khóa cầm cô nương.

Đáng thương cô nương, hai mắt mờ mịt nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện trước mắt, muốn nằm cũng không thể nằm, muốn choáng váng cũng không thể choáng váng, cứ như vậy rõ ràng bị túm chặt cố định tại chỗ.

”Không cho người ngắt xiu tiếp!” Tiêu Đạc mặt mày lạnh lẽo, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

A Nghiên nói không nên lời, trốn to ánh mắt kinh hoàng nhìn hấn, chỉ có thể ra vẻ gật đầu một cái. nhưng vì cầm bị giữ chặt, gật đầu cũng gian nan, nàng đành phải nỗ lực nháy mắt.

Tiêu Đạc cúi đầu xuống, yên lặng nhìn kỹ nàng nửa ngày, xác định nàng thoát nhìn đã tỉnh lại, mới nhẹ nhàng thở ra, buông cầm nàng ra.

A Nghiên vừa được buông ra rồi, giống như không xương cốt trực tiếp tê liệt ngã vật xuống giường.

Đại phu một đám vây quanh tới.

Này cũng không thể ngắt nữa, bằng không bọn họ đồng xương cốt già này cũng chôn cùng ở trong này đi!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 63

Tỉnh lại A Nghiên phát hiện chính mình biến thành động vật nhỏ được người thiên kiều bách sủng che chở toàn diện.

Vị Cửu gia này định ra một loạt quy củ. Thí dụ như các đại phu phải cách mỗi hai canh giờ tới bắt mạch cho A Nghiên, nếu lúc đó A Nghiên đang nghỉ ngơi, bọn họ nhất định phải rón ra rón rén dùng động tác không kinh động đến bắt mạch cho A Nghiên, nếu có một tiếng động, sẽ kéo ra ngoài đánh bản tử.

Thí dụ như bọn Mạnh Hấn, phải một ngày mười hai canh giờ canh giữ ở ngoài cửa viện, không cho phép cái gì, cho dù là muỗi bay vào quấy rầy A Nghiên nghỉ ngơi, càng không thể có tiếng động tranh cãi âm ỉ kinh hách đến A Nghiên, nếu Cửu gia phát hiện có gì bất mãn, Mạnh Hấn, Ninh Phi đều bị phạt.

Về phần các thị nữ, xúm lại nom nớp lo sợ. Ngày thường hầu hạ, hơi vô ý, sẽ rước lấy bất mãn của Tiêu Đạc, rồi chịu một phen trách phạt.

”Thuốc này vì sao đắng như vậy?” Tiêu Đạc tiếp nhận chén thuốc bọn thị nữ dâng lên, thử một ngụm rồi nhăn mày kiểm lại.

”Nô tì cũng không biết...” Thị nữ khiếp đảm nhìn Tiêu Đạc, vẻ mặt bức bách mơ hồ, nghĩ rằng thuốc không phải là đắng sao?

”nấu lại!” Tiêu Đạc hạ lệnh.

Một bên A Nghiên “Khụ khụ khụ” một phen, nâng tay lên ý bảo đưa đến.

Nàng hiện tại cổ họng khàn khàn, căn bản không có cách nào nói chuyện, chỉ có thể vẫy tay ra hiệu.

Đây là thuốc a, thuốc đắng dã tật, còn có thể không đắng sao? Lại nói nàng vừa rồi vừa ngửi đã biết, thuốc này là thích hợp nhất cho bệnh trạng của mình, cho nên nàng vội vẫy tay nhìn chăm chăm thuốc kia, tỏ vẻ chính mình muốn uống.

Ai ngờ Tiêu Đạc nhìn nàng một cái rồi, vội xoay người đỡ: “A Nghiên không phải sợ, thuốc kia không cho người uống.”

Nói xong quay đầu lại, càng bất mãn với thị nữ kia: “Thuốc đắng như vậy, còn không đi ra đi!”

thị nữ kia tè ra quần búng thuốc rầu rĩ chạy đi.

A Nghiên xem thuốc tốt như vậy bị đưa đi, miệng lại không thể nói, trong lòng vừa ủy khuất vừa bi phẫn, trừng hai mắt dăm lệ nhìn Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc ngồi bên cạnh nàng, sửa lại vẻ nghiêm khắc vừa rồi đối diện với thị nữ, lập tức mềm giọng: “A Nghiên ngoan, thuốc này rất đáng, ta lập tức bảo các nàng nấu lại một cái không đáng.”

A Nghiên lắc đầu lại xua tay, trong miệng khăn khăn khăn khăn cố gắng phát ra âm thanh, nước mắt lưng tròng.

Tiêu Đạc đau lòng sờ sờ gò má nàng: “Ngày mai thì tốt rồi.”

A Nghiên lúc này lệ thực rơi xuống.

Nàng cùng nam nhân này bất tự không hợp, nhất định thế !

*****

Đã nhiều ngày trong miệng A Nghiên đều là mùi thuốc, tuy rằng thuốc này trải qua mấy lần tỉ mỉ chưng cất, lúc nấu cũng cố ý bỏ thêm mật đường, đến khi Tiêu Đạc cảm thấy “không đáng”, nhưng thuốc vẫn là thuốc, uống vào miệng nào có đạo lý không đáng. Nàng bị bệnh thương hàn, lại qua một phen kinh hách, vốn thân mình đã bạc nhược, lại mấy ngày liền uống thuốc, khẩu vị đương nhiên không tốt.

Hiện trong phòng bếp lại thêm vài đầu bếp mới, xem ra trù nghệ đều cực cao, mỗi ngày biến đổi đa dạng món ăn, nhưng Tiêu Đạc cũng không quá hài lòng.

Bởi vì khẩu vị A Nghiên không tốt, ăn không vào.

A Nghiên ăn không vào, hẳn liền cảm thấy không phải đồ ăn tốt.

Hắn đương nhiên là bất mãn, liền triệu tất cả người trong phòng bếp tới.

Người trong phòng bếp biết ngày đó Hàn Đại Bạch bị xử tử, một đám rụt cổ, sợ tới mức run rẩy e rằng không cẩn thận một cái liền đánh mất tính mạng.

Tiêu Đạc một thân hắc y, đứng nghiêng trước cửa sổ, lúc hắn nhìn thấy đám đầu bếp trong viện kia vẻ mặt kinh hoàng, bỗng nhiên ý thức được cái gì, hơi nhú mày, quay đầu nhìn nhìn A Nghiên.

Sau khi bệnh nặng, A Nghiên nằm dựa trên ghế gài, trong tay thường thức một cái diên thực ngọc, Hạ Hầu Kiều Nguyệt ngồi bên cạnh giúp nàng chải tóc. Nay nàng hết bệnh rồi, nhưng tóc không còn bóng như xưa, khô héo vàng hoe, sờ lên vừa khô vừa cứng. Bất quá A Nghiên cũng không thèm để ý.

Lúc này nàng sớm nhìn thấy đám đầu bếp quỳ ở bên ngoài kia, tất cả đều sợ hãi, bên ngoài tuyết rơi, bọn họ cũng không sợ lạnh, cứ quỳ như vậy.

Còn Tiêu Đạc đang quay đầu nhìn chính.

Con người đen bình tĩnh, mang theo một chút nghiền ngẫm nhìn về phía mình.

A Nghiên cảm giác được ánh mắt Tiêu Đạc, bất quá nàng không ngẩng đầu, cứ như vậy ủ rũ dựa trên sạp, phờ phạc ỉu xiu cúi đầu, tiếp tục thưởng thức khối diên thực ngọc.

Tiêu Đạc trầm mặc một lát, rốt cục ho nhẹ một tiếng, nói với nhóm đầu bếp trong viện: “Hôm nay gia sẽ không phạt các người, cũng sẽ không đánh các người, nhưng bắt đầu từ ngày mai, các người mỗi người đều phải làm đồ ăn sở trường nhất, đến lúc đó gia sẽ tự mình thử từng món, người nào làm tốt, tiền thưởng trăm lượng, nhưng người nào làm không tốt, liền phạt các người tiếp tục quỳ.”

Mọi người nghe thấy lời này, một đám đều kinh hi không thôi, bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới, nhân vật như Diêm La thế nhưng dễ dàng buông tha mình như vậy?

Tất cả vội quỳ tại chỗ tạ ơn Tiêu Đạc, một đám mang ơn chạy nhanh trở về phòng bếp làm đồ ăn mình sở trường nhất.

Tiêu Đạc hơi trầm ngâm, lại lệnh cho thị nữ mang giấy bút đến, đề bút viết chữ.

tư thế hắn viết chữ rất đẹp mắt, vận dụng ngòi bút như thần, múa như du long (rồng bay), bất quá một lát sau đã viết đầy một tờ.

Viết xong, hắn cầm đến trước mặt A Nghiên: “A Nghiên, xem đồ ăn này, người thích món nào?”

Hắn thanh âm dịu dàng mềm nhẹ, dường như gió xuân thổi vào mặt, hẳn đây là sợ dọa đến A Nghiên.

A Nghiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua tên đồ ăn, thấy đều là món quen thuộc, phần lớn là ngày xưa nàng làm cho hắn.

Nàng liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu.

Đừng nói ngần, các đồ ăn ngay cả không đến mức có độc, bất quá đều là nàng xảo diệu lợi dụng đạo lý tương sinh tương khắc, làm ra phối hợp kỳ quái, người bình thường ăn, dù không sinh bệnh, nhưng thời gian dài, dần dần tiêu hao diệu tính khí thần. Hiện tại chính mình bệnh nặng, lại muốn ăn đồ ăn đó sao?

“A Nghiên, đó đều là ngày xưa ngươi làm, Hà Tiểu Khởi không phải đã học xong rồi sao?” Tiêu Đạc trong chuyện này tư duy phi thường đơn giản trực tiếp, A Nghiên đã thích làm đồ ăn này, nàng hẳn là cũng thích ăn.

A Nghiên xem thế này càng muốn khóc, yết hầu nàng khàn khàn lợi hại, lúc này cũng không có cách nào nói chuyện, chỉ có thể chỉ vào yết hầu, sau đó tê tê nha nha, liều mạng lắc đầu xua tay.

Tiêu Đạc đánh giá A Nghiên, nhú mày nói: “Ngươi không thích ăn cái này?”

A Nghiên vội gật đầu, dùng sức gật đầu.

“Nhưng mà ngươi phải ăn a.” Tiêu Đạc nghiêm túc nhìn A Nghiên, phát áo bảo ngồi xuống bên nàng: “Ngươi muốn ăn cái gì?”

A Nghiên hiện tại thật sự không có khẩu vị, cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cúi đầu xuống, lắc đầu.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt bên cạnh rốt cục nhìn không được, bắt đầu đi tiến lên, ôn nhu khuyên nhủ: “Gia, nay cô nương bệnh nặng mới khỏi, dạ dày suy yếu, đồ ăn tầm thường sợ là không thể dễ dàng tiêu hoá, lúc trước Tôn đại phu kê cháo thuốc kia, ta xem cô nương có thể nuốt trôi, hay là thỉnh vị đại phu kia đến kê thêm mấy thứ?”

Thật sự là vị gia này chưa từng có cảm giác sinh bệnh, hẳn cho tới bây giờ cũng không quan tâm người khác nếu bị bệnh thì nên chiếu cố như thế nào, các đại phu chịu tội ở đây trước mặt vị gia này, thờ mệnh không dám, sợ không cẩn thận nói không đúng ý hẳn liền bị kéo ra ngoài đánh, lúc này người nào dám nói này nọ đâu.

Tiêu Đạc trầm ngâm một lát, lại sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nghiên càng gầy hơn, rốt cục gật đầu đáp ứng.

Một ngày này, phòng bếp đưa tới là cháo lá dâu tằm bả.

A Nghiên nhìn cháo này, bỗng chốc nhớ tới Hà Tiểu Khởi.

Hà Tiểu Khởi, từ ngày Hàn Đại Bạch gặp chuyện không may, nàng chưa từng gặp lại, bao gồm đầu bếp hôm đó quỳ ở bên ngoài, trong những người này cũng không có Hà Tiểu Khởi.

Hà Tiểu Khởi thế nào ?

A Nghiên cắn môi dưới, cẩn thận nhìn về phía Hạ Hầu Kiều Nguyệt.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cười khê: “Cô nương, ngươi có thích không? Đây chính là cháo lá dâu tằm bả làm riêng cho ngươi, đầu bếp kia nói, cháo này có thể thanh nóng sinh tân, tức phế khởi ho, còn kiện vị tiêu thực đấy.”

A Nghiên nghe thấy lời này, trái tim nóng lên, cổ họng cũng có chút phát run.

Những lời này là lúc trước Hà Tiểu Khởi bị bệnh, chính mình cố ý chuẩn bị cháo cho hắn, lúc bảo đầu bếp nữ bụng qua nói như vậy. Hiện tại nói thế, như vậy cháo này tất nhiên là Hà Tiểu Khởi làm.

Xem ra Hà Tiểu Khởi đúng là bình yên vô sự.

Tiêu Đạc thấy nàng chỉ nhìn chăm chăm cháo kia, đi qua ngồi bên người nàng, tận lực nhẹ giọng hỏi: “muốn ăn sao?”

A Nghiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, gật đầu: “Àn.”

Thanh âm khàn khàn như trước, cơ hồ giống cát sỏi va chạm, bất quá đã khiến cho Tiêu Đạc như lấy được chí bảo.

Lập tức hắn tự mình bưng bát cháo lên đút cho A Nghiên.

A Nghiên ngẩng đầu lẳng lặng nhìn chăm chăm Tiêu Đạc đút cháo cho mình.

Hắn có dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân như được chạm khắc nên, đã nhiều ngày một nhọc nôn nóng cũng không giảm nửa phần, ngược lại khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ kia càng có nét. Mày xé dài mí hoặc cũng không mất anh tuấn, đôi mắt hẹp dài ngày xưa luôn lơ đãng tản ra hơi thờ lảnh liệt thâm trầm, bất quá lúc này lại tràn đầy mềm yếu ôn nhu, thật giống như bảo kiếm hàn quang bắn ra bốn phía trên gấm trắng.

Lúc này hắn cầm một cái thìa bạc tinh xảo, múc cháo đút cho mình.

Tư thế hắn cầm thìa có chút kỳ quái, nhìn qua nhiều lực mà nghiêm cẩn, cũng không giống bình thường.

A Nghiên nhìn không được nhìn thêm vài lần, rất nhanh liền minh bạch, kỳ thật đây là một tư thế cầm kiếm.

Hắn tuy rằng nhìn như phóng túng tùy tiện, nhưng hắn từng khổ luyện kiếm pháp, võ công cũng rất cao, ngược lại chưa bao giờ dùng thìa đút cho người, mới có thể cầm thìa thành như vậy.

Trong lòng âm thầm thở dài, A Nghiên không khỏi nghĩ ngợi, lại nói tiếp, hẳn thật sự là người may mắn thế gian ít có, từ nhỏ tuổi mồ côi, thân phận tôn quý, lại có một hoàng đế phụ thân dung túng hẳn, hẳn muốn cái gì liền cho cái đó.

Cũng trách không được dưỡng ra một tính tình cuồng vọng bất thường.

Nếu là người bình thường, lớn lên như vậy, nói không chừng ngày nào đó sẽ rơi vào hố, nhưng mà vị gia này có thể xuôi gió xuôi nước đi lên để vị.

Tiêu Đạc cẩn thận múc một thìa cháo, trước đưa đến môi thử một ngụm, dường như cảm thấy có chút nóng, hẳn nhúm mi, thổi mấy hơi, đợi đến cháo không còn nóng, mới dứt cho A Nghiên.

A Nghiên nhu thuận hé miệng, ăn.

Lúc Tiêu Đạc lại múc thìa thứ hai, nàng nhìn không được lại đánh giá Tiêu Đạc. môi Tiêu Đạc rất mỏng, giống một lưỡi dao, lời nói khi thì khắc nghiệt lạnh lẽo, khi thì âm lãnh thô bạo, thật sự là có thể khiến người tức chết, đem người dọa chết.

Bất quá hiện tại phiên môi này, lại dường như thu liễm sắc nhọn, thế nhưng vì mình ở đây thổi cháo.

Trong lòng âm thầm cảm khái nghĩ người này từ nhỏ tôn quý, không biết bao nhiêu nô bộc hầu hạ, hẳn sợ là chưa bao giờ trải qua chuyện hầu hạ người ăn cháo đi?

Đang nghĩ tới đây, Tiêu Đạc đột nhiên ngừng đầu, con ngươi tối tăm mà thanh lãnh cứ như vậy nhìn nàng: “Thế nào không ăn?”

A Nghiên hơi giật mình, mới nhớ tới chính mình nhìn Tiêu Đạc đến nhập thần, thế nhưng quên ăn. Nàng lúc này cũng không dám để Tiêu Đạc có hiểu lầm, miễn cho hẳn cho rằng mình có cái gì bất mãn đối với cháo lá dâu tì bả, rồi lấy cháo đi, lập tức vội vàng nháy nháy mắt, há to miệng tròn tròn:

”A ——” nàng muốn ăn!

Tiêu Đạc thấy nàng ngừng mặt, chẳng những há miệng nhỏ tròn lên, còn vươn đầu lưỡi làm bộ đáng chờ ăn, khẽ nhếch mi, bỗng chốc nở nụ cười.

Đầu lưỡi nàng cũng không giống bình thường, màu sắc có chút phấn nộn, hình dạng cũng có chút đẹp mắt, lúc này nàng há to miệng như vậy, khéo léo nhu thuận, tựa như chim nhỏ vừa nở mỏ to ánh mắt ngây thơ chờ thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chương 63.2

Đầu lưỡi nàng cũng không giống bình thường, màu sắc có chút phấn nộn, hình dạng cũng có chút đẹp mắt, lúc này nàng há to miệng như vậy, khéo léo nhu thuận, tựa như chim nhỏ vừa nở mỏ to ánh mắt ngây thơ chờ thức ăn.

nhân cơ hội này, Tiêu Đạc dứt cho nàng một thìa cháo, nhìn nàng ngậm miệng nuốt xuống, má phồng lên, không khỏi càng muốn cười, nhìn không được vươn tay nheo nheo gương mặt nàng.

Đang ăn, bỗng nhiên bị bóp mặt, là ai cũng không đồng ý. A Nghiên nhanh nghiêng đầu, định tránh đi.

Mỗi ngày đều phải sờ phải bóp, càng xem càng cảm thấy hẳn coi mình là tiểu miêu tiểu cầu mà đối đãi, hoàn toàn không muốn bị hẳn bóp.

Ai ngờ A Nghiên trốn như vậy, lại khiến Tiêu Đạc càng vươn tay đến, chặt chẽ cố định đầu nàng.

”Không được nhúc nhích.” thanh âm hẳn hơi khàn khàn ra mệnh lệnh.

”Ngô ngô ngô...” A Nghiên trừng lớn mắt tỏ vẻ phản kháng.

bàn tay Tiêu Đạc hữu lực mà linh hoạt cố định đầu nàng lại, để sát vào, nhìn kỹ cái mũi nhỏ cái miệng nhỏ của nàng một phen, sau đó hơi hơi nhúm mày, thanh âm hơi khàn khàn nói: “Vì sao ngươi lại sinh bệnh? Ta cho tới bây giờ chưa từng sinh bệnh.”

A Nghiên nháy nháy con ngươi, không còn lời nào để chống đỡ.

Nàng có thể so với ôn thần sao? Có thể so với hẳn một thân sát khí sao? hẳn đầy người lệ khí và huyết tinh, sợ là Hắc Bạch Vô Thường cũng phải nhường hẳn ba phần!

Ai ngờ Tiêu Đạc cẩn thận nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cả nửa ngày, bỗng nhiên buông ra, bưng cháo lên uống một hớp lớn.

A ——

A Nghiên đau lòng nhìn cháo, đây là cháo của nàng a, của nàng !

Thật vất vả ăn được đồ ăn vừa ý ngon miệng, sao hân còn muốn? Đây chính là đồ của bệnh nhân a!

Đang nghĩ tới đâu, Tiêu Đặc bỗng nhiên cúi đầu xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, hơi thở nóng rực, tóc đen quăn quanh, đôi môi mát lạnh bất ngờ không kịp phòng bị dán lên môi nàng, trước khi nàng kịp phản ứng, hân đem ngum cháo nóng cấp tốc mà tỉnh chuẩn mớm cho nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng mắt ướt buồn bức, hân mắt trong mỉm cười, cười đến phẳng phất có tinh thần thiên thượng, rạng rỡ sinh huy, lại mang theo vài phần nghịch ngợm.

Hân vỗ vỗ đầu nàng, lại vừa lòng nheo nheo gò má nàng phồng lên: “Về sau ta mỗi ngày đút cho ngươi, thời gian dài, có lẽ ngươi sẽ không sinh bệnh.”

Hân —— mỗi ngày —— đút —— nàng? !

A Nghiên không nói gì nhìn khuôn mặt hân tuần tú tràn đầy sung sướng.

khuôn mặt tuần mỹ, dung nhan từng cao quý thanh lãnh, nay lại bởi vì mình trở nên ôn nhu, làm cho khuôn mặt kiên cường trở nên nhu hòa.

Nàng nhìn về mặt đầy ý cười này, nhìn khuôn mặt hân kia rõ ràng sắt luyện trăm lần biến thành vòng chỉ mềm, trong đầu không tự chủ được hiện ra tình cảnh đêm hôm đó mình hôn mê.

ban đêm lạnh lẽo tuyết bay đầy trời, hàn lãnh thấu xương, ngay cả trên người khoác áo lông tơ vàng, cả người vẫn lạnh cóng, mỗi một chỗ máu đều kết thành băng.

thị vệ vây xem, đuốc chiếu sáng, ánh mắt âm vụ lạnh như băng, tóc đen không kèm chế được bay trong gió tuyết, cơ hồ bóng đêm hắc ám hòa hợp thành một thể, một bãi máu loang lổ, cùng với Hàn Đại Bạch đã không còn hình người..

Đã chết, có người đã chết, đã chết nằm tại chỗ, giống như nàng lúc trước, đã chết rất nhiều lần như vậy.

tư vị chết đi nàng rất rõ ràng.

Hân người này, quá mức bá đạo tàn nhẫn, lại có thể đối với mình sùng ái, đau sùng có thêm.

Nàng không muốn chết, muốn sống sót.

A Nghiên nháy nháy mắt, nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt vẻ mặt ôn nhu.

Nếu không phải cổ họng nàng câm nín không nói nên lời, thật muốn lập tức kêu meo meo một tiếng tới bên chân hân như mèo con nhu thuận.

Làm người có cái gì tốt, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị giết chết.

Tiêu Đặc lại không biết ý tưởng của A Nghiên, hân lập tức uống thêm một ngum cháo, bùng bát lên tiếp tục dùng miệng đút A Nghiên ăn.

A Nghiên trong lòng âm thầm cân nhắc chuyện này, nghĩ thể chất hân quả thật là bách độc bất xâm, bách bệnh bất nhập, chẳng lẽ hân đút mình ăn, thực sẽ làm cho thể chất mình có thể cải thiện sao?

Nàng cực kì muốn trường mệnh trăm tuổi.

Cho nên nàng thực không có cốt khí chống lại, mở miệng nhu thuận cho hân đút.

Bốn phần môi tiếp xúc, hân đem cháo trong miệng mớm cho nàng, cảm thụ được đầu lưỡi nàng tham lam linh hoạt rung động. Con ngươi đen chuyển tới, bàn tay to cổ định đầu nàng cũng không khỏi dùng thêm vài phần khí lực.

A Nghiên phát hiện chỗ không thích hợp, thì cũng đã quá muộn.

Hân bá đạo tiến quân thần tốc, bắt lấy lưỡi nàng, tùy tiện trêu đùa.

A Nghiên hai gò má đỏ lên, “Ngô ngô ngô” không ngừng, nhưng thể nào cũng không có cách nào đào thoát.

Xem vật nhỏ trong lòng ra sức giãy dụa, con ngươi Tiêu Đặc càng tối tăm, hai môi ngậm chặt cái lưỡi đinh hương hút nhẹ.

A Nghiên vốn giãy dụa giống như cá, lúc này bỗng như bị sét đánh, đầu tiên là cột sống phía sau bị một một trận kích thích tê dại, ngay sau đó cả người tê liệt, tứ chi mềm yếu không còn sức lực.

Tiêu Đạc rõ ràng ngồi yên đem A Nghiên ôm vào trong ngực, xem nàng mềm nhũn nằm sắp trên cánh tay mình, hai gò má đỏ hồng, cứ như vậy nhu thuận vô lực thờ hồn hên, đỉnh mũi bên cạnh kiều kiều động đậy, hết sức chọc người yêu thích.

Hắn cúi đầu kề sát vào bên tai nàng, nói giọng khàn khàn: “Như vậy mới ngoan, ta tiếp tục đút cho ngươi.”

A Nghiên lúc này đã chỉ còn một hơi thở và sức lực để há mồm.

Nàng nhìn môi mọng hồng nhuận của Tiêu Đạc, lại không có cốt khí nghĩ, đút thì đút đi...

Kỳ thật, làm một con mèo nhỏ cũng thực thoải mái.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có phúc khí để có thể làm một con mèo nhỏ trường mệnh trăm tuổi.

*****

Lúc A Nghiên ăn hết một chén cháo, Hạ Hầu Kiều Nguyệt mang theo bọn thị nữ tới thu thập thìa lạnh bát voi.

A Nghiên mềm nhũn nằm trong ngực Tiêu Đạc rộng lớn kiên cố, từ cánh tay hắn xem xét phía Hạ Hầu Kiều Nguyệt, thấy Hạ Hầu Kiều Nguyệt trên mặt coi như bình thường, nhưng bọn thị nữ, một đám mặt đỏ giống như mộng khi.

Đang nghĩ tới đây, trùng hợp một thị nữ thấy A Nghiên trong vòng tay Tiêu Đạc nhìn về phía mình, bốn mắt nhìn nhau, thấy gò má đỏ ửng, còn có ánh mắt sáng ngời trong suốt đánh giá, thị nữ bỗng chốc đỏ mặt.

Nàng thoát nhìn thực ngượng ngùng, giống như chính mình lơ đãng thấy cái không nên thấy.

A Nghiên bỗng chốc cũng ngượng ngùng.

Nàng chẳng phải người không biết xấu hổ, nhưng thật sự là chưa bao giờ trải qua sự tình thế này. Rõ như ban ngày, trước mặt nhiều thị nữ như vậy, bị nam nhân ôm vào trong ngực, vén vén một chén cháo giống như đút cho một đứa trẻ... Nàng hẳn là không còn mặt mũi gặp người rồi?

A Nghiên trực tiếp giống như đã điều chôn ở trong ngực Tiêu Đạc ngực, chết cũng không nhìn ra bên ngoài một cái.

Tiêu Đạc ôm tiêu cô nương trong lòng, cúi đầu nhìn nàng mặt đỏ bừng, còn bởi vì ngượng ngùng mà khăn trương nháy lông mi dài, hắn càng nhìn càng thích, nhin không được cúi đầu hôn nàng.

Nàng lại gắt gao cầm lấy áo hắn, giấu mặt đi không cho hắn hôn.

Không có cách nào, hắn đành phải nhẹ nhàng hôn xuống lỗ tai nàng.

Lỗ tai nàng thế nhưng cũng tinh xảo đẹp mắt, nhỏ nhỏ, có chút mượt mà, chỗ thùy tai thậm chí trong suốt như phấn ngọc.

Hắn dường như ngoài ý muốn phát hiện gì đó, nhin không được càng cúi đầu, dùng răng nanh thử thăm dò cắn phien phấn ngọc đó.

”Nha ——” lúc hắn cắn xuống, trong lòng A Nghiên co rúm một cái, dùng giọng khàn khàn chưa khỏi hắn phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Thanh âm khàn khàn mông lung, giống như thú con rên rỉ, ủy khuất kinh ngạc, lại mang theo cảm giác rung động mà ướt át mê ly.

Tiêu Đạc cắn cắn môi mọng, ngo ngác nhìn tiêu cô nương trong lòng, tâm áy náy rung động, si ngốc không biết như thế nào cho phải. Nửa ngày sau, hắn mới khàn khàn nói: “A Nghiên, ta còn muốn ăn.”

Hắn cũng không biết đây là chỗ mẫn cảm nhất của cô nương, cũng không biết đây là chiêu số dùng thường xuyên nhất khi nam nữ vô cùng thân thiết, bắt quá là đúng dịp, cứ như vậy nhẹ nhàng ngậm lấy, thần thái trêu chọc A Nghiên.

Hắn thật tâm còn muốn thử nữa.

Một bên Hạ Hầu Kiều Nguyệt, dù lạnh nhạt, cũng có chút chịu không nổi, mặt nàng đỏ tới mang tai, khoát tay về phía các vị thị nữ chặn lại, tất cả cuống quýt chạy ra ngoài. Hạ Hầu Kiều Nguyệt còn thuận tiện giúp này đôi nam nữ đóng cửa lại!

Xưa nay biết vị gia kia làm việc không có kị, tùy hứng làm bậy, làm càn không kềm chế được, ai từng nghĩ, loại chuyện tư mật trong phòng, hắn thế nhưng cũng muốn làm trước mặt một đám thị nữ như vậy sao?

Hắn không biết xấu hổ, trong lòng tiêu cô nương người ta, còn muốn mặt mũi đó!

*****

một ngày sau, Tiêu Đạc càng thích ăn cháo.

Hắn đầu tiên là trọng thưởng vị đầu bếp nấu cháo, thưởng trăm lượng hoàng kim, tiếp theo, truyền lệnh ra ngoài, về sau biến đổi đa dạng mỗi ngày nấu

cháo, muốn hương vị cực phẩm, nhuyễn nhu thom nức, còn muốn sắc màu động lòng người.

Bộ dạng này hẳn mới thích, A Nghiên của hẳn mới có thể càng thích.

Hắn đương nhiên không chỉ chính mình muốn uống cháo, còn muốn đút cho A Nghiên.

A Nghiên cứ như vậy trải qua những ngày không biết xấu hổ làm mèo con được người đút cháo.

Kỳ thật làm mèo so với làm người càng tốt, làm mèo không cần quan tâm có thể sống mấy ngày, dù sao phưỡn cái bụng tròn híp mắt phoi nắng, làm nũng vịn người hé miệng chờ ăn là được.

A Nghiên hai mắt nhắm lại, quyết định trước làm mèo một thời gian.

bệnh của nàng qua nhiều ngày đã tốt hơn, thanh âm cũng không khàn khàn, nhưng nàng cũng không muốn nói chuyện.

Mèo sẽ không nói, nàng cũng không muốn nói.

Có đôi khi Tiêu Đặc nói chuyện với nàng, nàng liền nháy nháy mắt tỏ vẻ phụ họa.

Có đôi khi Tiêu Đặc sờ sờ yết hầu nàng nhú mào nói: “A Nghiên nguoi sao không nói chuyện?”

Nàng đương nhiên không định trả lời, liền lẩn một cái, trực tiếp lẩn vào trong lòng hắn, hai cái móng vuốt túm đai lưng ngọc trên người hắn, đai lưng của hắn hoặc là được khâu đá quý hiếm thấy, hoặc là thêu thùa tỉ mỉ.

Nếu là đai lưng đá quý, nàng phải khâu đá quý.

Nếu là đai lưng thêu, nàng phải sờ lên mặt hoa.

Nếu hắn nuôi một con mèo con, có lẽ con mèo còn có thể theo hắn kêu meo meo một tiếng, nhưng A Nghiên thì đến kêu meo meo cũng không muốn.

Tiêu Đặc giờ phút này cũng không truy vấn nàng nữa, hắn cúi đầu nhìn chăm chăm nàng, nâng tay lên sờ đầu nàng.

“Nguoi có phải không muốn nói chuyện hay không?” Hắn nhú mào, hơi bất mãn, nhưng cũng không trách nàng.

A Nghiên tiếp tục làm mèo con, hừ hừ vài tiếng, sờ sờ bụng, tỏ vẻ muốn uống cháo.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 64

Có lẽ là uống nhiều cháo, A Nghiên xem ra so với mấy ngày trước đây nở nang hơn, cũng không giống lúc sinh bệnh gầy yếu như que củi. Thậm chí đôi khi Tiêu Đặc cẩn thận nhìn, sẽ cảm thấy trên má nàng lộ ra màu hồng.

ngón tay thon dài vươn ra, nhẹ nhàng xoa nắn, cảm thấy trơn mềm nhẵn mịn, lại là A Nghiên quen thuộc kia.

Ít nhất nhìn qua đúng vậy.

Tiêu Đặc kỳ thật hiểu rõ có chút không thích hợp ở đâu đó, nhưng hắn bất lực. Đôi khi A Nghiên ngủ rồi, hắn sẽ canh giữ một bên, ngo ngác ngồi ngắm lông mi nàng dài nhỏ yên tĩnh buông xuống, lúc nàng đang ngủ cũng hơi hơi nhú nhú mào.

Hắn kim lòng không đầu nâng tay lên, định giúp nàng vuốt mi tâm, nhưng duỗi tay được một nửa, hắn lại thu trở về.

Kỳ thật từ nhỏ đến giờ, hắn rất ít khi chấp nhất cái gì như thế.

Bây giờ A Nghiên tựa như một khối mỹ ngọc trơn bóng dễ vỡ, hắn nắm ở trong tay cũng phải thật cẩn thận, không dám dùng sức, sợ không cẩn thận chạm vào liền hỏng. Nhưng mỗi khi nhìn nàng, trong lòng hắn lại luôn tràn ngập khát vọng, hi vọng càng gần nàng, hi vọng có thể ôm nàng, đem nàng hòa vào trong huyết mạch mình.

Cái loại khát vọng mâu thuẫn xa lạ này, mãnh liệt tràn đến, khiến hắn thậm chí cảm thấy mình đã không phải là mình.

Hắn mạnh mẽ đứng lên, hô hấp dồn dập đánh giá dung nhan A Nghiên đang yên tĩnh ngủ, thật lâu sau xoay người, ra khỏi phòng.

*****

tuyết son lồng lộng, thân nhiên đứng đó, xa xa từng cơ gió tuyết trùng điệp phập phồng, liếc mắt một cái nhìn lại, tuyết phong trùng trùng giống như biển cuộn sóng, liên miên kéo dài.

bầu trời phía trên trong suốt xanh thẳm, làm cho tuyết trắng bao trùm dãy núi nhấp nhô trắng xóa phủ một tầng lam nhạt sáng bạc.

Tiêu Đạc tóc đen, áo bào sa trắng hoa văn hình hoa mai, áo bào bay lên tiêu sái tuấn đạt, dập dờn cuộn sóng hình hoa mai trên đường viền như hồng mai trong tuyết nở bùng tuyết điểm.

Giấy da hươu mạnh mẽ có lực đập trên tuyết xốp, phát ra tiếng kẹ kẹ kẹ kẹ.

Thong thả rút bảo kiếm trong tay ra, kiếm ra khỏi vỏ hàn quang bốn phía.

Hắn bắt đầu múa kiếm trong tuyết, trong khoảng thời gian ngắn tiếng gió gào thét, bông tuyết tung bay, lá rụng trên băng, kiếm khí lạnh thấu xương, kiếm quang như du long xuyên qua dãy núi, như chớp giật lóe hàn quang trong trời đất, khí thế ngút trời.

Có con chim nấp trong gốc cây, kinh hoàng giật mình, hốt hoảng tung cánh trốn đi, trong lúc lơ đãng bị kiếm khí sắc bén gây thương tích, suy sụp rơi xuống đất.

Tiêu Đạc tóc đen áo trắng, dáng người cao ngất, hành động như kinh phong phất qua, áo bào lụa trắng cùng tuyết một màu, tóc dài phi vũ bay lên không kèm chế được, giống như trong thiên địa này rơi xuống một vết mực cứng rắn mạnh mẽ.

Không biết qua bao lâu, gió ngừng, kiếm ngừng, hắn xoay tay nắm trường kiếm, giống như từng bách cao ngất cứng rắn đứng tại chỗ.

tay phải nắm kiếm, xương ngón tay trở nên trắng bệch.

mồ hôi tinh mịn từ trán chảy xuống, hắn mím môi mỏng hơi khô ráp, trong con ngươi tối tăm là giằng co xa lạ.

Sống hai mươi ba năm, cho tới bây giờ hắn không biết chính mình hóa ra có thể rối rắm mâu thuẫn như vậy. Một loại khát vọng mãnh liệt mà xa lạ cơ hồ cắn nuốt hắn.

Bên môi nổi lên một chút cười khổ, hắn biết rõ, chính mình cũng không biết nên xử trí thế nào.

A Nghiên, A Nghiên, A Nghiên thế nào...

Nhưng vào lúc này, một thanh âm già nua đánh vỡ yên tĩnh nơi thâm sơn này.

”Cửu điện hạ.”

Tiêu Đạc không quay đầu, mặt mày nửa mở mắt, lạnh nhạt nói: “Nói.”

”Điện hạ, hôm nay múa kiếm, ngươi cảm nhận được so với ngày xưa có gì bất đồng?”

Người đến là Sài Hòa, Sài đại quân gia bị Tiêu Đạc phái đi thôn trang.

Lúc này hắn một thân quần áo vải thô thâm nâu, trên đầu đội mũ ni đỉnh đầu có lông, giống như trưởng thôn ở quê.

Tiêu Đạc nghe thấy Sài Hòa nói, ngược mắt, nhìn dãy núi xa xa trùng điệp.

Thâm sơn không bóng người, dãy núi xa xa mơ hồ như có phi điều xét qua bầu trời xanh trong bát ngát, tại nơi trời đất tiếp giáp, bên trong biển mây tuyết trắng lưu lại một dấu vết như cắt.

Kỳ thật không cần Sài đại quân gia nói, hắn trong lòng biết rõ ràng.

Hắn bây giờ, phiền lòng nôn nóng, cầu mà không được, đầu óc buồn bực như chìm trong một cái túi hắc ám, vô luận múa thanh trường kiếm đến lạnh thấu xương tới cuối cùng, cũng không có cách nào phát tiết tích tụ trong lòng.

Lúc một người không có cách nào bình tâm tĩnh khí, làm sao có thể múa ra kiếm chiêu tuyết thế tinh diệu vốn khí định thần nhàn?

Sài đại quân gia thấy Tiêu Đạc thật lâu vẫn không nói, rốt cục dài thở dài.

”Điện hạ, nghe lão nô một lời đi.”

Tiêu Đạc nhếch môi, nhú mày không nói.

Sài đại quân gia thấy vậy, tiến lên trước một bước, thanh âm già nua tha thiết khuyên nhủ: “Từ xưa hồng nhan nhiều họa thủy, điện hạ vốn dĩ là chân long thiên gia, chỉ ở thiên hạ, sao lại vì một tiểu nữ tử mà phá hủy một thân chí khí? Hiện nay điện hạ rơi vào nhi nữ tình trường, phiền lòng nôn nóng, đầu còn

như ngày xưa —— “

Ai ngờ hần còn chưa nói hết ra miệng, Tiêu Đạc liền lớn tiếng đánh gãy lời hần: “Câm miệng!”

Sài đại quân gia nghe vậy, cũng phát áo choàng, quỳ gối trên tuyết.

”Điện hạ, nữ tử họ Cổ ở nông thôn kia rõ ràng là phần hồng khô lâu, rấp tâm hại người, đến mê hoặc điện hạ...” (phần hồng khô lâu: đầu lâu khô được trang điểm đẹp đẽ)

Tiêu Đạc không chờ hần nói xong, đã trở lại, cảm trường kiếm mang theo sát khí lạnh thấu xương, chỉ vào cổ họng Sài đại quân gia.

đứng trong tuyết trắng cao ngất, Tiêu Đạc cắn răng, nói từng chữ từng chữ: “Ta không muốn nghe.”

Sài đại quân gia đôi mắt già thâm thúy nhìn mũi kiếm hướng vào mình, có lẽ vì dùng sức quá độ, kiếm kia hon rung nhẹ nhẹ.

Theo mũi kiếm, ánh mắt lướt qua bảo kiếm bán hàn quang bốn phía, tầm mắt Sài đại quân gia dừng trên tay Tiêu Đạc.

Kiếm là binh khí của quân tử, cũng là trang sức của người quyền quý, bàn tay nắm giữ tuyệt thế danh kiếm là một đôi tay được bảo dưỡng tốt, xương dài như ngọc, khớp xương rõ ràng.

một đôi tay như vậy, từng lạnh lùng vô tình, cuồng tứ vô kị, trên đời này có gì có thể khiến kẻ từng cười ngạo thiên địa thu liễm phô trương đây?

trong mắt Sài đại quân gia nổi lên lo lắng thật sâu: “Điện hạ, ngài bắt quá là lừa mình dối người thôi!”

Nhưng mà đáp lại hần, là khí lạnh đột nhiên thu hồi, cùng với bóng lưng Tiêu Đạc dứt khoát rời đi.

Thiên địa mệnh mang, hoa tuyết trắng xóa, bóng lưng kia y phục trắng bệch có vẻ có vài phần ử dột tịch mịch.

Sài đại quân gia quỳ gối trên tuyết, nhìn tầm lưng kia, thật lâu sau vẫn chưa đứng dậy.

*****

Lúc A Nghiên tỉnh lại, trong giây lát thấy Tiêu Đạc đang ngồi bên giường mình, con ngươi sâu thẳm yên lặng nhìn mình, cũng không chớp mắt.

Nàng giật mình, kinh ngạc mở to hai mắt.

Đây là thế nào, nàng không phải một con mèo sao? Vì sao hần muốn dùng ánh mắt như vậy nhìn mình?

Nàng còn chưa có suy nghĩ cẩn thận, Tiêu Đạc bỗng nhiên vươn tay, kéo nàng vào trong lòng, hung hăng ôm chặt.

Hần quá mức dùng sức, lực đạo kia dường như muốn khảm nàng vào thân thể hần.

A Nghiên bệnh nặng một trận, vốn thân thể nhu nhược, nay lại bị như vậy, không khỏi thấy đau đớn.

Nhưng vì lo lắng hiện hần có chút kỳ quái, nàng cũng không dám hừ hừ kháng nghị, chỉ cẩn thận ngước mắt quan sát hần.

hoi thờ hần dồn dập, cảm còn chảy xuống một chút mồ hôi, ngực phập phồng lợi hại, nhưng lộ ra một chút nhiệt khí ít có.

Này thoát nhìn là mới làm chút vận động ở bên ngoài?

A Nghiên thử thăm dò vươn tay lên, đụng vào mồ hôi trên mặt hần, mồ hôi óng ánh trong suốt bám trên da thịt như ngọc, vốn dĩ nên làm cho người ta ghét bỏ, lúc này lại động lòng người.

A Nghiên quệt giọt mồ hôi trên đầu ngón tay, cúi đầu cẩn thận nhìn.

Hần cũng là người, cho nên cũng sẽ chảy mồ hôi.

trong con ngươi Tiêu Đạc u ám tràn đầy giẫy dụa, hần cắn răng, cúi đầu, nhìn tiểu cô nương trong lòng cứ ngây thơ tò mò nhìn giọt mồ hôi của mình, chỗ mềm mại nhất nơi đầu quả tim dường như bị người nhẹ nhàng chạm vào.

Sài Hỏa nói, hồng nhan họa thủy.

Sài Hỏa còn nói, nàng chính là một phần diện khô lâu (đầu lâu mặt phấn – vô ngoài đẹp đẽ hại người).

Kỳ thật hần không phải không tin.

toàn bộ con người hần đã bị nàng biến thành tâm loạn như ma không biết làm gì, hần biết mình cứ như vậy tiếp tục thì ý chí tinh thần sa sút tan xương nát thịt, nhưng hần không có cách nào chạy trốn.

Như hiện tại, nàng cái gì cũng không làm, chỉ tùy tiện quạt một giọt mồ hôi, hân đã cơ khát đến mức hận không thể nuốt nàng vào.

trong cổ họng hân phát ra một tiếng khàn khàn gọi khẽ, đột nhiên cúi đầu xuống, giống như chim ưng bá đạo cuồng mãnh áp lên môi nàng, không chút ngần ngại hôn lên, không cho cự tuyệt xâm nhập vào, tham lam hôn mút, đòi lấy.

A Nghiên trong lòng hân thật sự không biết mình làm gì kích động khát vọng của hân, rơi vào đường cùng cũng không dám giẫy dụa, chỉ có thể ở trong lòng hân, mặc cho hân làm. Dù sao cuộc sống dài như vậy, nàng cũng đã nhìn ra, hân sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Hân từng đồng ý trước khi nàng cập kê mười tám tuổi sẽ không chạm vào nàng, xem ra thực sự sẽ không chạm vào nàng.

Hai người mấy ngày này luôn luôn đồng giường cộng chăn, hân cứ như vậy ôm nàng ngủ. Đôi khi nàng có thể cảm giác được hân không có cách nào ức chế khát vọng, nhưng hân vẫn quyết tâm đè nén xuống.

Hân sẽ đứng lên đi dội nước lạnh, dội nước lạnh xong, lại tiếp tục trở về nằm xuống ôm nàng ngủ.

Cho nên A Nghiên cũng không giẫy dụa, mềm mại mặc cho hân ôm, bị ép ngửa cổ thừa nhận hân đòi lấy.

hân khiến nàng hô hấp khó khăn, hơi thở hỗn loạn, kim lòng không đậu cúi đầu phát ra tiếng hừ hừ.

thanh âm đó vào trong tai Tiêu Đặc, lại giống như thiên âm, câu hồn đoạt mệnh, cơ hồ châm lửa nóng ắn núp hai mươi ba năm trong cơ thể hân.

Thân thể hân từ hàn băng vạn năm biến thành hỏa diễm hùng hực, cơ hồ hòa tan nàng trong ngực.

Nàng cũng muốn tan chảy, giống như đậu hủ, mềm mại trơn mịn trong ngực hân.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt vốn dẫn theo hai thị nữ tiến vào hầu hạ A Nghiên dùng thuốc, ai ngờ vừa đẩy cửa, lại đứng lúc nhìn thấy cảnh này.

Nàng không khỏi giật mình, lúc trước chỉ biết Tiêu Đặc đi ra ngoài về phía ngọn núi, đi rất vội vã, sắc mặt cũng không dễ nhìn, ai ngờ giờ lại vô thanh vô tức trở về.

Chẳng những trở về, còn ngồi ở đầu giường.

Trên giường A Nghiên cũng không nằm, chỉ có chân găm đồ tươi hồng đỏn bị hất sang một bên.

Mà ngay chỗ cánh tay Tiêu Đặc hữu lực, một mái tóc đen uốn lượn sáng bóng buông xuống. Nếu cẩn thận nhìn, có thể thấy một cánh tay mềm mại ôm chặt thắt lưng tinh tế có lực của Tiêu Đặc, theo động tác của Tiêu Đặc mà run rẩy rung động.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt và hai thị nữ nhìn thấy cảnh này, sắc mặt khê biến, tất cả nhìn nhau, cuống quýt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 65

Tuy rằng ngày đó cảm xúc Tiêu Đặc dao động tới mức mãnh liệt đến quái dị, khiến A Nghiên thực lấp bắp kinh hãi, sau này cũng ngẫm suy nghĩ hân đến cùng là như thế nào. Bất quá chuyện này rất nhanh trôi qua, hân rất nhanh khôi phục bình thường, chẳng những bình thường, còn càng che chở nàng đầy đủ.

A Nghiên lại cảm thấy, nếu có kiếp sau, nàng coi như một con mèo là được, phải là mèo của Tiêu Đặc, nằm ở đầu gối lười biếng vẫy đuôi. Nàng sẽ sống thật dài thật lâu, cũng không cần lo lắng bị chết thảm.

Lúc nàng đang hí hóp mắt cân nhắc hạnh phúc làm mèo, một sự tình bất hạnh phát sinh.

Chuyện này đối với nàng mà nói không khác gì sấm sét giữa trời quang.

Sai đại quân gia, hân từ thôn trang đã trở lại!

Vị Sai đại quân gia này nhìn qua ý chí có chút sa sút, phờ phạc, ỉu xìu tiến đến bái kiến Tiêu Đặc.

Lúc hân quỳ gối trước mặt Tiêu Đặc, A Nghiên đang dựa vào lòng Tiêu Đặc chờ ăn cháo, Hạ Hầu Kiều Nguyệt bên cạnh dẫn theo thị nữ quỳ tại chỗ chuẩn bị hầu hạ.

Nàng quá mức kinh ngạc, từ cánh tay Tiêu Đặc mở to hai mắt nhìn Sai đại quân gia. Ai ngờ Sai đại quân gia không chút nào khó chịu với sự tồn tại của

nàng, ngược lại có chút hiền lành hòa ái cười với nàng.

“A Nghiên cô nương, gần đây khỏe? Ta mới từ thôn trang trở về, mang theo chút đồ ăn thôn quê, đều còn tươi mới. A Nghiên cô nương hay là nấu lên, cũng để điện hạ nếm thử trước.”

Hạ Hầu Kiếu Nguyệt bên cạnh nghe nói như thế, khó tránh khỏi có chút kinh ngạc. Đơn giản là hiện tại A Nghiên cũng không phải như trước kia, trước kia vui vẻ mỗi ngày chạy xuống phòng bếp, nay bệnh nặng một hồi, tinh thần không tốt, thân mình suy yếu, khí lực không đủ, đi trong viện một bước, còn cần người nâng đỡ. Tiêu Đặc lại càng thương nàng hơn cả, sợ một đến nàng, dù uống cháo cũng tự mình dứt một ngụm, thật sự là làm tiểu oa nhi được sủng ái nuông chiều. Sài đại quân gia xưa nay làm việc ôn hòa, sao lại muốn cho A Nghiên như vậy xuống phòng bếp nấu cơm cho Cửu gia đây?

Bây giờ cũng không giống ngày xưa, không cần nói để A Nghiên xuống bếp nấu cơm, Cửu gia hận không thể đem đầu bếp giỏi khắp thiên hạ triệu tập tới, mặc cho tiểu cô nương sai sử, chỉ vì có thể khiến nàng vui vẻ.

Bất quá hiển nhiên Sài đại quân gia dường như không ý thức được điểm này, hẳn là một quân gia trung thành vì chủ đến mức nào, lòng tràn đầy lý do tính toán vì chủ tử hân, không chút lo lắng đến thân thể A Nghiên hiện nay.

“Đều là đồ ăn sơn thôn tươi mới nhất, có trần ma, heo mọi, hoẵng, còn có hươu, đúng rồi, còn có tôm càng, chiên lên ăn rất ngon, khiến người ta phải nuốt mất đầu lưỡi.”

A Nghiên nghe thấy tôm càng, mắt hơi sáng lên.

Hồi nhỏ trong nhà thật sự nghèo đến không có gì ăn, nàng cũng từng dẫn theo đệ đệ Cố Mặc đi đào đất tìm tôm càng, bắt được rồi đặt trong sọt trúc bên hông, mang về ngâm trong nước muối, cho các thứ bần thiêu trong bụng tôm càng phun ra sạch sẽ, mới cẩn thận rửa mấy lần, bỏ đầu, dùng dầu vừng chiên lên, trực tiếp cho vào miệng, thơm ngon tròn tan, mới trăm trở khen ngợi ăn vào. Lúc đó trong nhà luyện tiệp dùng dầu, chỉ có thể rang lên, dù thế, nàng và đệ đệ Cố Mặc vẫn có thể ăn sạch sẽ.

Nàng cúi đầu đang nghĩ tới đây, nghe thấy Tiêu Đặc ôm lấy nàng, mềm giọng hỏi: “A Nghiên muốn ăn sao? Nếu muốn ăn, ta bảo đầu bếp làm cho người?”

A Nghiên cào đầu ngón tay trắng nõn không nói gì.

Nàng muốn làm mèo a, mèo hẳn là tham ăn, nhưng mèo sẽ không nói..

Sài đại quân gia thấy tình cảnh này, trong mắt chớp qua một tia âm u, bất quá lúc hẳn mở miệng, càng cười đến hòa ái: “Cửu gia, xem ra A Nghiên cô nương không vui, ta đây lệnh cho phòng bếp tùy tiện làm thử?”

Tiêu Đặc thấy A Nghiên đưa ngón tay ra cào, liền tự nắm lấy ngón tay A Nghiên, ngăn cản nàng cào xuống, ôn nhu dỗ: “A Nghiên ngoan, đã nhiều ngày khẩu vị người không tốt, Sài đại quân gia mang theo đồ ăn thôn quê tươi mới đến, để cho phòng bếp làm thử, xem người thích ăn cái gì.”

Vừa nói đến đây, liền ngừng đầu bảo Sài đại quân gia: “Mỗi một loại đều rửa sạch sẽ để làm.”

Lúc hẳn nói như vậy, trong con người hơi có chút ý tứ hàm xúc cảnh cáo: “Sài Hòa, đã nhiều ngày thân mình A Nghiên không khỏe, trong phủ mọi việc cũng không có người quản lý, người đã trở lại, lo lắng việc vất vả trong phủ, trọng yếu nhất là quản lý phòng bếp cho tốt, mỗi ngày biến đổi đa dạng món ăn, cũng để khẩu vị A Nghiên tốt hơn.”

Sài đại quân gia nghe thấy lời này, thân mình vốn định đứng lên lại quỳ xuống.

“Cửu gia, lão nô vì Cửu gia, xưa nay là lo lắng hết lòng, không dám có nửa điểm buông lỏng, nay Cửu gia phân phó xuống, Sài Hòa tất nhiên sẽ giám thị phòng bếp, đốc thúc đại phu, chuẩn bị đồ ăn cho A Nghiên cô nương điều dưỡng thân thể.”

Hắn nói có chút thành khẩn, thanh âm già nua hơi lộ ra kích động.

Tiêu Đặc nghe thấy, gật đầu: “Tốt, đi xuống đi.”

Nhất thời Sài đại quân gia đi xuống, ngón tay Tiêu Đặc thon dài nâng cằm A Nghiên lên, cẩn thận ngắm vẻ mặt nàng.

A Nghiên có chút mất hứng, hơi từ chối, quay mặt muốn né tránh hẳn, không cho hẳn nhìn.

Hắn càng muốn, vì thế hai tay giữ đầu A Nghiên, thấp giọng cảnh cáo: “Đừng nhúc nhích.”

Hắn nói như vậy, A Nghiên nhất thời nhớ tới, chính mình nên làm một con mèo nhu thuận, vì thế nàng liền thực sự bất động.

Xem thì xem, cũng sẽ không mất một miếng thịt!

trong mắt hẹp dài là ánh sáng đen tối khó hiểu, hẳn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay, cứ như vậy quan sát nửa ngày, cuối cùng rốt cục bắt được một ít thần thái còn sót lại trong mắt nàng.

“Người có vẻ cao hứng?” Giọng hẳn khàn khàn, ý tứ hàm xúc không rõ, hỏi như vậy.

A Nghiên nháy nháy mắt, buồn bực nhìn hần.

”Ngươi thấy Sài Hòa thật cao hứng?” trong giọng nói Tiêu Đặc có vẻ căng thẳng, nghe không ra cái gì cảm xúc.

Àn? Đây là thế nào với thế nào?

”Hần luôn có thể quản lý chuyện trong phủ rất tốt.” trong giọng nói Tiêu Đặc rõ ràng có không vui.

A Nghiên đột nhiên minh bạch.

Bệnh nặng một trận, người càng hồ đồ, bây giờ nàng mới nhớ tới, lúc trước Sài đại quân gia bị mình dùng biện pháp gì tiến bước !

Này thật đúng là dùng đá tảng đập chân mình... Chỉ có thể than thở nàng hiện tại là một con mèo không thể nói chuyện, không thể biện giải cho mình a!

Ai thèm thích Sài đại quân gia cáo già đâu! Hừ!

Tiêu Đặc cúi đầu nhìn kỹ thần sắc A Nghiên, nửa ngày sau, bỗng nhiên nở nụ cười.

Vươn ngón tay hơi lạnh, nhẹ nhàng mon trón hai gò má nàng gần đây có chút sinh động, ngữ khí hần ám ách giống như gió đem mùa thu thổi qua song cửa sổ, đầy che chở, lại hiu quạnh khiến lòng người chua xót:

”Ta nói rồi, ngươi thích, ta đều sẽ đưa đến trước mặt ngươi. Trong phủ không có người quản lý, nha hoàn đầu bếp đại phu chưa chắc đã tận tâm, ngươi hiện tại lại bị bệnh, cần phải có người dốc lòng giám thị, nay ta cho Sài Hòa trở về, ngươi hần cũng cao hứng.”

Cao hứng... Cao hứng... Cao hứng cái con mèo!

A Nghiên quả thực là muốn nuốt luôn đầu lưỡi, bất quá nàng không dám, nàng đương nhiên cũng không dám thu lại lời mình từng nói.

Chính mình nói dối, ngậm nước mắt nuốt vào đi.

Vì thế nàng ừ ừ bẹp dùm liếc mắt nhìn hần, chậm rãi dựa vào lòng hần, nhắm hai mắt lại.

Nhiều chuyện phiền não như vậy, nàng đừng nghĩ nữa, ngủ một giấc trước đi. (PS: giống mình quá đi mất)

Ai bảo hiện tại nàng là một con mèo đây.

*****

sau khi Sài đại quân gia trở về, mọi việc trong phủ quả nhiên quy củ. Như bây giờ, Sài đại quân gia lại đặc biệt mời ngự y thủ tịch từ Yên kinh đến bắt mạch cho A Nghiên.

Sài đại quân gia nói với Tiêu Đặc thế này : “Nàng bệnh mãi không khỏe, Cửu gia vương bận nàng, cũng lao tâm lao lực quá độ, vị ngự y thủ tịch Cố đại phu này, đối với bệnh của nữ tử có chút tinh thông, tuy rằng bệnh Cố cô nương đã tốt hơn, nhưng nhìn thân mình cũng hao tổn nhiều, vị đại phu này đến, có lẽ để hần điều trị một phen, từ nay về sau có thể tốt hơn?”

Tiêu Đặc nghĩ nghĩ, chấp nhận, lập tức lệnh cho Cố đại phu này tới bắt mạch.

A Nghiên lại không đề ý, xem mạch thì xem mạch, làm chút thuốc đến bồi bổ thân mình cũng tốt. Nếu chính xác có thể điều trị tốt thân mình, nàng cũng thích, so với bệnh tật hiện giờ, phần chấn lại tinh thần thì tốt hơn.

Nếu có một ngày nàng không làm mèo được nữa, thân mình khỏe lên, cũng có thể chạy nhanh hơn nha!

Nếu Sài đại quân gia giống như trước đây động tay chân trong thuốc, ngược lại, nàng tất nhiên nghĩ cách bắt được nhược điểm, nghĩ cách đem sự tình bày ra trước mặt Tiêu Đặc, đến lúc đó xem Tiêu Đặc xử trí như thế nào!

Đang nghĩ tới đây, đại phu kia đi vào, nhìn qua bất quá bộ dáng nam tử ba mươi tuổi, bộ mặt tuần tú, thân hình thon dài, bạch sam màu nguyệt bạch.

A Nghiên có chút ngoài ý muốn, người này có vẻ còn trẻ tuổi, hơn nữa dung mạo như vậy lại mơ hồ bộ dáng có vài phần giống mẫu phụ thân mình một đời nọ.

Nàng cúi đầu cố nhớ lại, đại phu này cũng họ Cố.

Nhớ tới đây, nàng nhìn Cố đại phu kia, trong lòng không khỏi có hảo cảm.

Cố đại phu đến hành lễ rồi ngồi trước sập, lấy khăn trắng phủ lên tay A Nghiên vươn ra, hần bắt mạch cho A Nghiên.

Tay Cố đại phu có chút man mát, lúc hần bắt mạch sẽ neho mất lại, đầu hơi nghiêng, A Nghiên càng cảm thấy thân thiết hơn. Phụ thân một đời kia bắt

mạch cho người ta, cũng là tư thế và thần thái này.

Đợi đến bắt mạch kết thúc, Cổ đại phu mở mắt ra, gật đầu với A Nghiên, ý bảo nàng có thể thu tay.

A Nghiên càng cảm thấy Cổ đại phu có chút thân thiết, không khỏi nở nụ cười gật đầu với Cổ đại phu.

Cổ đại phu nhìn thấy A Nghiên cười với mình, trong mắt có chút kinh ngạc, bất quá đến cùng là ngự y trong cung, từng trải việc đời, giây lát kinh ngạc lướt qua, trong mắt hần lại là một mảnh trong sáng bình tĩnh.

Khi đại phu này rời khỏi đây, tất nhiên hồi bẩm với Tiêu Đặc về thân thể A Nghiên, tình hình là sau khi bệnh nặng dương hư hỏa suy, cần điều dưỡng, lại đề cập đến thời gian này khẩu vị không tốt, Cổ đại phu hơi trầm ngâm, cũng không dám khai phương thuốc điều trị, chỉ mở dược thiện, nói là phải chậm rãi điều dưỡng.

A Nghiên nằm ở trên sạp, nghiêng tai lắng nghe Cổ đại phu nói về dược thiện với Tiêu Đặc, đơn giản là chút thịt dê hải sâm, hồ đào nhục quế viên, chim cút man ngư, quế hồi hương vân vân, nói là có thể luân phiên sử dụng, lại cố ý nhắc nhở kiêng kỵ thịt vịt, thịt thỏ vân vân.

A Nghiên nghe thấy có lý, tất cả đều là mình ngày xưa biết rõ, lập tức yên tâm. Nhất thời nhũ mây nghĩ, Sài đại quân gia này không biết trong hồ lô bán thuốc gì.

Xem ra thủ đoạn hần dùng qua đã thất bại, sẽ không lặp lại lần thứ hai.

hoặc là hần là nhìn ra mình về mặt dược liệu đồ ăn hơi có chút kiến thức, biết không dễ dàng đầu độc được mình?

Nàng đang cân nhắc, đã thấy cửa mở, Tiêu Đặc đi vào.

Hần thân hình thon dài cao ngất, đứng ở trước giường, lại ngược sáng, vừa thấy cũng nhìn không rõ vẻ mặt hần, chỉ mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp.

Đang muốn ngửa mặt nhìn kỹ, ai ngờ hần lại mở miệng nói: “Ngươi vừa rồi cười với người khác.”

A Nghiên nghe thấy, hơi kinh ngạc, càng ngửa mặt nhìn hần.

Tiêu Đặc trầm mặc đứng tại chỗ, mím môi mỏng, cúi đầu nhìn chằm chằm tiểu cô nương nửa nằm trên sạp.

Trung y màu hạnh hoàng (đỏ vàng), non mềm giống như nằm non tháng ba mới nhú, một đôi mắt trong trẻo vô tội, hơi hoảng hốt nhìn mình, giống như nàng có chút ủy khuất.

không vui vừa rồi tiêu tán một chút, nhưng chung quy trong lòng Tiêu Đặc không thái mái, ngồi bên sạp, nắm đầu ngón tay nàng: “Tay ngươi, chỉ ta mới có thể chạm vào.”

A Nghiên nháy nháy mắt, nghĩ rằng đó là đại phu a...

Tiêu Đặc nghĩ nghĩ, miễn cưỡng nói: “Đại phu cũng có thể chạm vào một chút.”

A Nghiên nhẹ nhàng thờ ra.

Ai ngờ Tiêu Đặc lại lập tức nói: “Ngươi vừa rồi vì sao cười với hần?”

A Nghiên vô tội trừng lớn mắt.

Mèo sẽ cười sao? Đó không phải cười, đó là đang luyện râu mèo!

Tiêu Đặc lúc này cũng buông tha ép hỏi A Nghiên, dù sao chọc nàng nóng nảy, nàng mắt húng, khổ sở vẫn là mình. Hần khẽ thở dài, bụng khuôn mặt A Nghiên nhỏ nhắn lắc nhẹ, nhũ mây nói:

“A Nghiên, ngươi biết không, từ sau khi ngươi bị bệnh, đã không còn có cười nữa.”

Trước kia A Nghiên, mặc kệ là cười thật hay cười giả, cả ngày một bộ dáng vui tươi hơn hờ cười với mình, còn có thể miệng lưỡi lưu loát nịnh hót mình, nói một ít lời hay vừa nghe đã là nói dối. Đương nhiên nàng còn có thể đối nghịch với mình, sẵn giọng tức giận với mình.

Lúc đó A Nghiên giống mèo hoang nơi sơn dã, nơi nơi tán loạn, giao hoạt muốn nắm ở trong tay cũng không được, trong ánh mắt luôn tản ra sáng rọi động lòng người.

Nhưng hiện tại A Nghiên phờ phạc ỉu xiu, mặt mày buồn ngủ, tới bây giờ vẫn không mở miệng nói chuyện, càng không cần nói đến nở nụ cười với mình.

Hần cơ hồ quên mất bộ dáng nàng cười rộ lên.

Hần càng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế ngắm nghía, mềm nhẹ mà khàn khàn nói: “A Nghiên, ngươi cười với ta đi, ta muốn ngươi cười.”

A Nghiên nhìn mắt dài mày kiếm kia, tràn ngập cường bức, cứ như vậy đè lại.

Làm một con mèo trường mệnh trăm tuổi, nàng sao có thể không ngoan đây, vì thế nàng vội cong môi, lộ ra một nụ cười với hắn.

A Nghiên nở nụ cười.

Nhưng Tiêu Đặc lại càng nhú mày, đánh giá nửa ngày, mới lẩm bẩm “Đây là cười sao...”

A Nghiên nghe thế, không biết nói gì.

Nàng là một con mèo a, mèo sẽ không cười, miễn cưỡng nhếch miệng làm bộ đáng cười cho người, đã tốt lắm rồi! Chẳng lẽ muốn sống lâu, còn phải biết cười sao?

Tiêu Đặc thấy nàng như vậy, cũng không nhắc lại, chỉ dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt phẳng khóe môi nàng.

*****

Sài đại quân gia từ thôn trang mang về các dạng món ăn thôn quê đã chuẩn bị tốt, bọn thị nữ lưu loát bày lên bàn, A Nghiên trong khoảng thời gian này luôn luôn ăn chút thức ăn lỏng dễ tiêu hoá, chưa được thưởng thức qua thế này. Đảo mắt xem qua thấy có cháo gạo tẻ hải sâm, heo mọi kho tàu, nấm trần gà con hầm cách thủy, đương nhiên cũng có tôm càng chiên A Nghiên thích thơm.

tôm càng chiên dầu một màu bóng loáng, vừa thấy là biết dùng dầu nóng, hòa hậu vừa đúng. A Nghiên trước mắt sáng ngời, miệng mặc dù không thể nói, đôi tay lại không khỏi hưng phấn kéo kéo tay áo Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc cúi đầu nhìn nhìn A Nghiên, thấy A Nghiên ngấm đồ ăn trên bàn, nhìn đến hai mắt tỏa sáng, thậm chí còn cẩn thận nuốt nước miếng.

Tiêu Đặc bỗng chốc nở nụ cười: “Hóa ra A Nghiên thích ăn cái này!”

Hắn kỳ thật cũng đã lâu chưa từng nở nụ cười, vừa cười, nhất thời dường như mây đen tiêu tán, trước mắt rộng mở trong sáng, ánh mặt trời nhỏ vun cứ như vậy rơi vào con người tối tăm, mang đến ấm áp khó được cho hắn.

A Nghiên thấy vậy, trái tim bỗng nhiên nảy lên.

Lập tức không khỏi nghĩ, chính mình dường như biết người này thật lâu thật lâu, nhưng kỳ thật chưa bao giờ hiểu hắn nửa phần!

Nhất thời Tiêu Đặc theo A Nghiên ánh mắt, tinh chuẩn cảm giác được nàng thích gì, tự mình gấp một con tôm càng chiên dầu đến, chính mình lướt qua một miếng trước, hơi hạ mi, cúi đầu nhìn tôm càng chiên dầu kia đen tuyền có hình dáng kì quái, không khỏi có chút nghi hoặc.

A Nghiên thực thích ăn cái này sao?

Hắn nâng tay lên, đưa tôm đến miệng, nhin không được thử một miếng.

A Nghiên vừa thấy liền mở to hai mắt.

Nàng há miệng đợi tôm càng thật lâu, thế nhưng không thấy đưa vào miệng mình. Nàng có chút khó khăn, làm một con mèo, nàng có nên nhanh đi lấy hai chiếc đũa đến thử đồ ăn không?

Tiêu Đặc thu về mặt A Nghiên vào đáy mắt, không khỏi cong môi muốn cười, hơi nhú mày, hắn trêu tức nói: “mèo con tham ăn, sợ ta đoạt của người.”

Lập tức đưa tôm càng chiên đến miệng A Nghiên.

A Nghiên há to miệng, một ngụm nuốt vào, chỉ cảm thấy đầy miệng thơm ngon, hương vị quen thuộc, thật sự là ăn quá tuyệt !

Tiêu Đặc thấy vậy, lại gấp một con nữa cho nàng.

A Nghiên lại ăn một miếng, vẫn quá ngon !

Nhưng lúc nuốt xuống miếng tôm càng thơm ngon, nàng bỗng nhiên nhớ tới Cố Mặc từng ăn tôm càng với mình.

Cố Mặc, đệ đệ của mình, tuy nhỏ hơn ba tuổi, nhưng luôn nhường nhịn tỷ tỷ nàng khắp nơi.

Không biết hắn hiện tại như thế nào ?

Còn có phụ thân của mình, ốm đau không khỏe, trong nhà nay có bạc, mẫu thân có phải không cần mệt nhọc giống trước kia hay không?

Tiêu Đặc rất nhanh chú ý tới thất lạc trên mặt nàng, nâng tay sờ sờ gương mặt nàng: “Nào nào, đây là như thế nào?”

vừa đúng Sài đại quân gia theo giúp bên cạnh, thấy tình cảnh này, cười hề hề nói: “Ta nghe nói này tằm càng chiến là đồ ăn vặt tiểu hải tử ở đây thích nhất, Cổ cô nương ăn vào, sợ là khó tránh khỏi nhớ tới người nhà. Cổ cô nương cũng có một thời gian dài chưa nhìn thấy người nhà rồi?”

Tiêu Đạc nghe nói như thế, ngẩng lại cũng đứng.

Chính hấn vô tâm tuyệt đối sẽ không nhớ thương ai, nhưng A Nghiên chưa chắc giống mình, nàng có phụ mẫu, có đệ đệ, đương nhiên sẽ tưởng niệm bọn họ.

Nhưng A Nghiên vì sao lại nhớ thương người nhà của nàng đây? Mình ở bên cạnh nàng, nàng không thể nhớ thương mình?

Hấn có chút không tình nguyện quét mắt tới Sài đại quân gia bên cạnh, thản nhiên nói: “A Nghiên cũng không nói nàng nhớ nhà.”

Sài đại quân gia nghe vậy, cứng lại, râu giật giật, cuối cùng cúi đầu thở dài.

Cửu điện hạ nhà hấn có đôi khi chính là như vậy, không phân rõ phải trái!

Sài đại quân gia thật cẩn thận đánh giá vị cô nương được gia nhà mình cung phụng như cô nãi nãi, thở dài, kiên trì nói: “Gia, Cổ cô nương hiện không thể nói chuyện, đương nhiên sẽ không nói nàng nhớ nhà.”

Tiêu Đạc ngẩng lại cũng đứng, hấn nhíu mi, rất không tình nguyện cúi đầu nhìn A Nghiên chăm chăm, nghiêm cẩn hỏi: “Người nhớ nhà sao?”

A Nghiên nháy nháy mắt, không nói.

Tiêu Đạc lại hỏi: “Nếu nhớ nhà thì gặt đầu, ta đưa người về.”

A Nghiên nhất thời trước mắt sáng ngời, gặt đầu thật mạnh.

Nhớ nhà, nhớ nhà a, nhớ không chịu được!

Nhưng gặt đầu xong, nàng có chút thanh tỉnh lại, vì sao Sài đại quân gia tốt bụng đề nghị như vậy, chồn chúc té gà, sợ là hấn không có hảo tâm gì.

Lập tức nàng nghi hoặc nhìn nhìn Sài đại quân gia bên cạnh.

Sài đại quân gia ra vẻ gặt đầu, cười đến hết sức hòa ái, giống như lão nhân gia tầm thường hầu hạ bên cạnh chủ tử, thật thà lại trung thành.

Ai ngờ nàng vừa nhìn Sài đại quân gia như vậy, Tiêu Đạc lập tức không biết bị làm sao.

“Đừng nhìn hấn, hấn cũng không thể mang người về nhà.”

Nói xong, hấn liếc Sài đại quân gia: “Mấy ngày trước đây có tin tức từ Yên kinh đến, lão gia tử triệu ta trở về, ta bây giờ ở đây, núi cao nước xa, đúng là tiêu điều tự tại, tuyệt không muốn trở về. Sài Hỏa, người về Yên kinh trước, ngăn lão gia tử, còn có kế mẫu ta.”

Lời này vừa ra, Sài đại quân gia dù thành thật hòa ái, cũng không khỏi cứng đờ tại chỗ.

Hấn... Hấn đi ngăn đương kim thánh thượng... va đương kim hoàng quý phi... sao?

Tiêu Đạc nhíu mày: “Thế nào, người không định đi?”

Sài đại quân gia lúc này còn có thể nói gì, đành phải gặt đầu cười khò: “Đi, ta đi...”

A Nghiên nghe thế, cũng vui mừng ngoài ý muốn, Sài đại quân gia này cứ như vậy bị bắt đi rồi?

Thế này lại có thể thả lỏng một thời gian !

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chương 65.2

Tiêu Đạc sai người lấy giấy bút đến giao cho A Nghiên: “Người có chuyện muốn nói, thì viết ra.”

A Nghiên mờ mịt nhìn Tiêu Đạc, trong lòng cân nhắc, làm một con mèo, nàng sao có thể biết viết chữ đây? Hấn không sẽ cảm thấy kỳ quái sao?

Tiêu Đạc nghĩ nghĩ cũng phải, liền nói: “Ngươi về ra đi.”

A Nghiên vẽ mặt vẫn mờ mịt như cũ.

Tiêu Đạc kiên nhẫn dạy nàng: “Ngươi tùy tiện vẽ, chỉ cần có thể xem hiểu là được.”

A Nghiên cúi đầu, nghĩ nghĩ, vẫn quyết định vẽ cho Tiêu Đạc.

Luôn không nói chuyện cũng không được, chẳng may Sài đại quân gia trở lại, có lẽ còn phải đấu trí đấu dũng, nàng phải nghĩ biện pháp câu thông cùng Tiêu Đạc.

Nghĩ như vậy, nàng quyết định thi triển tài hoa, trước vẽ một bức phô diễn họa kỹ (kỹ thuật vẽ tranh) của mình.

Một đời nọ, nàng cũng từng học vẽ tranh.

Cố sức nghĩ nghĩ nên vẽ cái gì, cuối cùng nhìn thấy Tiêu Đạc bên cạnh, trước mắt sáng ngời, nàng chấm mực, vẽ lên giấy.

Tiêu Đạc bên cạnh nhìn chăm chăm, xem nàng phác họa nửa ngày, xuất ra một đồng không biết đắm mực nước gì.

Hắn nhíu mày nhìn kỹ, cuối cùng rốt cục giật mình: “Đây là gà hương tô mặt nước, ngươi muốn ăn gà?”

A Nghiên nhất thời không nói gì, cúi đầu xem tranh mình vẽ, cái này sao lại là gà hương tô mặt nước đây?

Vừa đúng lúc này Hạ Hầu Kiều Nguyệt đang chuẩn bị hầu hạ A Nghiên dùng canh, Tiêu Đạc liền thuận miệng nói: “Kiều Nguyệt, ngươi tới xem, đây là cái gì?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghe lệnh, lập tức tới, vừa thấy, cau mày đẹp quan sát thật lâu, cuối cùng rốt cục nói: “Ta thấy đây là vịt, chắc chắn là vịt quay.”

A Nghiên thế này triệt để hết chỗ nói rồi!

Nàng đây là vẽ Tiêu Đạc, vẽ Tiêu Đạc a!

*****

Dù nàng vẽ Tiêu Đạc, lại bị nhầm thành gà vùng chiến và vịt quay, nhưng A Nghiên vẫn không buông tay, tiếp tục vẽ.

Cũng may nàng thật sự là một người rất có thiên phú, rất nhanh tranh nàng vẽ Tiêu Đạc đã có thể hiểu.

Một ngày này Tiêu Đạc chuẩn bị mang theo nàng đi thôn Nguỵ Xuyên Từ, buổi sáng Hạ Hầu Kiều Nguyệt tới giúp nàng rửa mặt.

Nàng vẽ tranh làm cho tay đều dính mực nước, phải dùng xà phòng cẩn thận rửa sạch sẽ.

Nàng vừa nhu thuận vươn tay cho Hạ Hầu Kiều Nguyệt giúp mình thu thập, vừa quay đầu nhìn Tiêu Đạc bên cạnh cầm tranh nàng vẽ.

Tiêu Đạc thật sự là có nhãn lực tốt, đối với từng đồng từng đồng mực nước nàng vẽ ra, nghiêm cẩn nói: “Đây là nhà ngươi, đây là cha ngươi, đây là nương ngươi... Đây là đệ đệ ngươi Cố Mặc...”

A Nghiên gạt đầu thật mạnh, trẻ nhỏ thật dễ dạy!

Tiêu Đạc đang xem, bỗng nhiên nghi hoặc, chỉ vào một chỗ cách nhà A Nghiên thật xa, hỏi: “Đây là cái gì?”

A Nghiên liếc mắt xem xét một chút, trong lòng vui vẻ, đặc ý nhìn hắn, cũng không nói.

Tiêu Đạc càng buồn bực.

A Nghiên lại trầm nghĩ, chờ ngươi nhìn thấy sẽ biết!

Nhất thời xe ngựa bên ngoài chuẩn bị thỏa đáng, A Nghiên đã được Hạ Hầu Kiều Nguyệt hầu hạ rửa mặt chải đầu xong, đoàn người lên xe ngựa.

A Nghiên bị Tiêu Đạc nửa ôm lên xe, hắn sợ nàng mệt.

Kỳ thật A Nghiên trong lòng mình bạch, làm một con mèo, cũng cần sống lâu một chút, rèn luyện gân cốt, thân thể mới nhanh khỏe lên.

Bất quá... Mèo phải nghe chủ nhân... Mèo nghe lời mới trường mệnh trăm tuổi.

Nàng chôn trong lòng Tiêu Đạc, mặc hắn ôm mình lên xe ngựa.

Xe ngựa sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, vài hộp điểm tâm, bên trong các dạng hoa quả khô để sẵn, có bình đồng đặt trên bàn trà, chuẩn bị sẵn nước trà tùy

thời sử dụng.

A Nghiên được Tiêu Đặc đặt lên tháp, nằm trên đó cũng khá rộng.

Nhìn quanh kích thước xe thật sự khó có thể tưởng tượng đây chỉ là một cái xe ngựa mà thôi, quá mức xa hoa lãng phí. Nhất thời không khỏi nghĩ, cha mẹ mình ở thôn Ngưu Xuyên Từ phỏng chừng cả đời cũng không thể tưởng tượng trong xe ngựa còn có thể bố trí được một phòng xa hoa như vậy.

Đối với nông dân trên đời này, tuyệt đại đa số mà nói, xe ngựa bất quá là một cái cang xe và hai cái bánh xe mà thôi.

Lại một lần nữa cho thấy, làm mèo, đặc biệt là mèo của Tiêu Đặc, thật sự hạnh phúc.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời từ màn xe chiếu vào, tuy đã vào đông ánh mặt trời cũng có chút chói mắt, A Nghiên nheo mắt, cẩn thận đến gần cửa sổ trên xe hưởng thụ.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt quỳ gối trên sạp, muốn buông tâng màn xe thứ hai xuống, tránh cho A Nghiên bị phơi nắng.

A Nghiên vội ngăn lại, lắc lắc đầu.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt ngậm cười, đành thôi.

Bây giờ A Nghiên chiếm cứ một cái tháp xa hoa, Tiêu Đặc cũng chỉ co quắp ngồi bên cạnh. Hắn thấy A Nghiên hípmắt, cho rằng nàng muốn ngủ, liền ngồi tại chỗ cũng không nói chuyện.

Sau này thấy A Nghiên xoay đến xoay đi, giống như ma hoa, cũng không phải bộ dáng muốn ngủ, mới tiến tới, đưa cho A Nghiên một cái bút chì và giấy Tuyên Thành.

“Không có việc thì tập luyện thêm đi.” Tiêu Đặc đối với họa kỹ của A Nghiên thật sự là có chút không dám gật bừa —— dù hắn vẫn coi A Nghiên là có trăm điều tốt.

A Nghiên ngông nghênh lấy bút đến, đặt trên đầu gối, nghĩ nghĩ, bắt đầu vẽ.

Tiêu Đặc nương theo ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ xe, nhìn nàng vẽ.

giấy Tuyên Thành thượng đẳng từ Kinh Châu là công phẩm ngự dụng, nay bị A Nghiên cầm bút chì lung tung phác họa một phen, vẽ ra hình xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tiêu Đặc nhều mày cẩn thận phân biệt, cuối cùng rốt cục nhận ra.

“Đây là đồng tiền.”

A Nghiên gật mạnh đầu!

Tiêu Đặc lại nhìn tiếp, nửa ngày sau, gian nan nói: “Đây là... kẹo hồ lô?”

A Nghiên vui sướng gật đầu!

Tiêu Đặc không nhịn tò mò: “Đây là ý tứ gì?”

A Nghiên chỉ chỉ đồng tiền kia làm ra bộ dạng khóc, lại chỉ chỉ kẹo hồ lô, làm ra vẻ mặt tham ăn.

Tiêu Đặc mím môi nửa ngày, giật mình, bỗng nở nụ cười: “Người nói người hồi nhỏ, không có tiền mua kẹo hồ lô, đành phải ngồi khóc?”

A Nghiên kích động gật đầu!

Hắn cũng thật có ngộ tính!

Tiêu Đặc không nhịn được cười ra tiếng, yêu thương xoa xoa tóc Nghiên: “Nơi này có bán kẹo hồ lô?”

trong mắt A Nghiên bỗng chốc nở rộ sáng rọi!

Nàng vội lấy ra bức tranh mình vẽ lúc trước, một đám chấm nhỏ mê mang, lại vén rèm xe lên, hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, cuối cùng lôi kéo Tiêu Đặc cùng nhìn cách đó không xa.

Tiêu Đặc vừa nhìn xuống, nhất thời giật mình.

“Vốn dĩ vừa rồi người vẽ chợ?”

A Nghiên kiêu ngạo gật đầu, hắn rốt cục nhận ra a!

Bên cạnh Hạ Hầu Kiếu Nguyệt thấy vậy, mím môi nở nụ cười, đề nghị nói: “Cô nương đã nhớ thương, chúng ta lại đi ngang qua, không bằng thuận tiện đi xem?”

Tiêu Đạc đang có ý này, hạ lệnh cho xe ngựa tiến vào chợ, lúc sau, vì sợ xe ngựa quá mức xa hoa khiến người trong chợ chú ý, liền cho xe dừng lại, Tiêu Đạc dẫn A Nghiên tự tiến vào.

Bất quá là thôn trấn nông thôn thôi, đương nhiên không so được với Yến kinh phồn hoa, nhưng A Nghiên nhìn trong mắt, cũng có chút hưng phấn. Lại nói tiếp từ khi đi vào phủ Tiêu Đạc làm đầu bếp nữ, mỗi ngày chỉ gặp vài người thôi, đặc biệt lúc nàng bị bệnh, ra ngoài đi lại hạ đều có Tiêu Đạc đi theo, làm sao có thể được tự do đây.

Nay xem trong chợ tuyết động thấp thoáng, người đến người đi, thợ rèn lộ giọt mồ hôi trên cánh tay, thầy tướng số già vuốt râu dè tính toán tài tình, còn có bán hoa giấy, bán bánh mật, bán kim chỉ, các dạng thanh âm rao hàng mời chào liên tiếp, cảm thấy thân thiết, trong lòng nàng cũng vui mừng theo.

Nay đã gần cuối năm, nông dân giờ này thường xuyên tụ tập, dù có tiền hay không cũng muốn mua bán chút câu đối tranh tết, lại cho đứa nhỏ trong nhà mua mấy bánh pháo, hương khói, thịt sống đương nhiên cũng không thiếu được.

Tiêu Đạc thấy ở đây nhiều người, sợ đụng đến A Nghiên, luôn vươn tay ôm nàng, cứ như vậy nửa bảo vệ nàng trong ngực. A Nghiên lại không chút để ý, nàng chỉ ngửa mặt nhìn hàng quả vật hạt dẻ chưng đường, thấy hạt dẻ đã được rang đen nhánh, tản ra một cỗ mùi thơm nồng đậm mềm ngọt, không khỏi muốn ăn.

Nàng liếm liếm môi, con mắt vừa động, ngừng bước.

Tiêu Đạc thấy chung quanh có chút chật chội, dụng tâm chiếu cố nàng, chỉ nhìn trái phải tránh để người ta va vào nàng, cũng không chú ý về mặt nàng, lúc này thấy nàng không đi, không khỏi kinh ngạc cúi đầu xem.

Thấy nàng ngửa mặt, con ngươi hắc bạch phản ánh nhìn chăm chăm mình, bộ dáng như là nhìn trúng cái gì.

suy nghĩ trong lòng Tiêu Đạc nổi lên một cỗ ám áp, lập tức mím môi nở nụ cười.

Đây là muốn cái gì?

Hắn nhú mày, lại không nói, cứ chờ.

A Nghiên nhìn ra ý tứ của hắn, trong lòng thâm hừ một tiếng, hơi hơi bĩu môi, lấy đầu ngón tay ấn ngực hắn. Hắn không mặc áo lông chồn tía, bên trong mặc áo bào lụa trần bông màu lam, cách quần áo dày, muốn ấn cũng không được.

Tiêu Đạc thấy bộ dáng nàng cầu mà không được, không khỏi cười thấp ra tiếng: “mèo nhỏ tham ăn.”

Nói xong hắn lại che chở nàng tiếp tục đi về phía trước.

A Nghiên miệng há to, trơ mắt nhìn hạt dẻ chưng đường càng ngày càng xa, cuối cùng bị người ta đi lại tấp nập che khuất, không khỏi trong lòng không vui.

Lại thâm hừ hừ, hắn có ý gì? Nhất định là có ý gì!

Không phải chỉ là hạt dẻ chưng đường thôi sao, sau khi trở về nàng phải làm một nồi, ăn cho đủ!

Làm một con mèo, tham ăn là bổn phận!

Trong đầu nàng đang nghĩ lung tung, đã bị Tiêu Đạc đưa tới một trà lâu. trà lâu này A Nghiên rất quen thuộc, gọi là Thiên Nhất trà lâu, là nơi tốt nhất ở thôn trấn, người bình thường đến không nổi.

Xốc lên màn hình che dày nặng, một luồng hơi ấm từ trà lâu tràn tới, người hầu trà đang nấu trà mới, lại có cô nương đàn hát nhẹ nhàng gây huyền cảm.

Tiêu Đạc dắt A Nghiên trực tiếp lên nhả gian trên lầu, ôm lấy nàng ngồi vào chỗ của mình. Lúc này hắn cúi đầu xem, thấy A Nghiên hơi bĩu môi như cũ, một bộ dáng giận dữ.

Hắn càng cong môi muốn cười, cô ý cúi đầu xuống, ở bên tai nàng dõ: “A Nghiên sao lại mất hứng?”

A Nghiên quay mặt sang chỗ khác, vành quai hàm mất hứng.

Làm một con mèo, giận dữ hắn là cũng được, nếu mất hứng, còn muốn dùng móng vuốt cào người!

Tiêu Đạc xem bộ dáng nàng tức giận, càng cười ra tiếng, tiếng cười trong trẻo, có chút thoải mái, bộ ngực kiên cố cũng phập phồng theo.

A Nghiên hừ hừ vung tay đánh ngực hắn, phi phi phi, người này chính là có ý!

Khi dễ một con mèo không nói, hẳn thực quân tử sao?

Đang tức giận, lại nghe thấy bên ngoài một thanh âm trầm thấp rất nặng: “Gia.”

Tiêu Đạc nâng tay sờ sờ tóc A Nghiên, cười nói: “Tiến vào.”

cửa nhà gian mở, Mạnh Hán tiến vào.

A Nghiên không khỏi giật mình, kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Hán, tại sao Mạnh Hán vốn chỉ vung kiếm, nay quả thực biến thành một người bán hàng rong đây?

Thấy hẳn tay trái cầm hai hình người bằng đường và một đồng hình cắt bằng giấy, tay phải cầm bánh bao nhỏ và hạt dẻ chung đường, trên lưng có một cái túi, phía trên treo đèn con thỏ, kẹo từ bao, nhân mã chuyển luân, nao bạt các loại đồ chơi.

Đang kinh ngạc, đã thấy Tiêu Đạc nâng tay ra ý, vì thế Mạnh Hán lại đặt đồ phía sau lưng lên bàn, tất cả bày ra, bên trong đều là các loại điểm tâm đồ ăn, đương nhiên cũng có kẹo hồ lô hồng sáng bóng. Tất cả những thứ A Nghiên muốn chơi, muốn ăn, thế nhưng đều có ở bên trong !

Tiêu Đạc buồn cười thấy nàng tròn mắt há hốc mồm, hơi trêu chọc nói: “Biết người là mèo tham lam, nhưng bên ngoài nhiều người như vậy, đều rất thối, vạn nhất hun hồng thì sao? Không bằng chúng ta ngồi bên cửa sổ, uống nước trà, nhân nhả tự tại xem náo nhiệt bên ngoài, cần ăn cần uống, đều mua về cho người.”

A Nghiên ngẩng mặt, ngơ ngác nhìn hẳn.

Tiêu Đạc thấy bộ dáng nàng, cố ý cầm lấy hai hình người bằng đường gõ nàng: “Xem, hai hình người bằng đường, một lớn một nhỏ, lớn là ta, nhỏ là người.”

Nói xong, con người hẳn tối tăm mỉm cười nhìn A Nghiên, lại cho hai hình người bằng đường trên tay chạm vào nhau.

A Nghiên mờ mịt không hiểu.

Tiêu Đạc chau chau mày, trong mắt lại có vài phần nghịch ngợm, tiếp tục để hai hình người bằng đường chạm vào nhau.

Cái này vốn là đường thổi ra, hơi có chút dính... cứ như vậy dính chặt không có cách nào tách ra...

A Nghiên trên mặt bỗng chốc đỏ hồng.

Tiêu Đạc mày kiếm đen như mực khẽ nhếch, câu môi cười gian, đôi mắt tối tăm làm cho người ta hăm sâu vào mị hoặc trong đó.

Hắn cười nhìn nàng, lấy người bằng đường ra, cắn một miếng, sau đó cúi đầu xuống.

bàn tay to hữu lực đè nàng lại, không cho trốn.

Hai môi chạm vào nhau, đầu tiên là nhẹ nhàng từng đợt từng đợt ngọt ngào thâm nhập vào răng môi, sau đó hẳn bá đạo cuồng tứ xâm chiếm, mang đến mùi thơm ngào ngạt trong veo, ngọt tinh tế lại nồng nhiệt, lưu luyến giữa môi với răng, nổi trên đầu lưỡi, kích thích vị giác mẫn cảm của nàng, lan tràn vào trong lòng nàng, hòa tan bất mãn nhỏ nhỏ của nàng, tê liệt thân thể nàng đang giãy dụa, khiến cả người nàng xụi lơ nằm trong lòng hắn.

Tiêu Đạc buông nàng ra thở hổn hển, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng ngón cái nhẹ nhàng cọ môi nàng.

môi nàng vốn trong suốt hồng nhuận, nay thấm ướt, liếm điểm động lòng người, khiến hẳn hận không thể cúi đầu nuốt nàng vào.

Nâng niu trong ngực, cẩn thận che chở, lại sợ nàng biến mất, không thể nhìn nàng chịu một chút ủy khuất mất hứng, hận không thể đào tâm ra cho nàng.

Tiêu Đạc bỗng nhiên nhớ tới ngày đó Sài đại quân gia nói, nàng chính là một phần hồng khô lâu, chuyên đến mê hoặc tâm hắn.

Kỳ thật nếu như thế, hẳn cũng chấp nhận.

Chỉ cần nàng ngoan ngoãn ở lại bên mình.

A Nghiên không biết ý nghĩ trong lòng Tiêu Đạc, nàng để đầu mình tựa vào bờ vai rộng lớn của Tiêu Đạc, kinh ngạc nhắm mắt.

rõ ràng nổi lên trong miệng, cứ lưu luyến trong lòng không thôi.

Hắn đối với mình rất tốt, trong lòng nàng minh bạch, sao có thể không nhìn ra.

Nhưng mà hẳn cũng là Tiêu Đạc.

Nếu hẳn không phải Tiêu Đạc thì tốt rồi.

Vì sao hấn là Tiêu Đạc đây?

Nàng nghĩ này nọ, trong lòng dâng lên phiền muộn vô hạn, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên cảm thấy bờ vai Tiêu Đạc mình đang ôm đột nhiên căng thẳng.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, thế nào?

Ai ngờ vừa ngẩng đầu lên, Tiêu Đạc ôm nàng, đột ngột vụt lên, như mũi tên trực tiếp bay ra ngoài cửa sổ.

Tiếng gió gào thét, tiếng song cửa sổ vỡ ra vang lên bên tai.

Nàng bị dọa sợ, nắm lấy quần áo Tiêu Đạc.

tình cảnh này, không hiểu sao có chút nhìn quen mắt.

Hay là, lại có người muốn tới giết Tiêu Đạc ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chương 66

Dáng người cao ngất phiêu dật như hùng ưng từ trà lâu bay xuống, xẹt qua đám người chen chúc phía dưới, xẹt thành một đường cong duyên dáng, dừng trên cây táo già ở ngã tư đường ven trấn nhỏ.

Bọn họ còn chưa đứng vững, đột nhiên A Nghiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nổ ầm ầm, ngay sau đó là tiếng đám người hoảng sợ thét chói tai, khóc gào chạy trốn chết.

Đứng ở chỗ cao, gió lạnh thấu xương, mặt A Nghiên lạnh cứng phát đau, nàng cứng ngắc ôm sát thắt lưng Tiêu Đạc rồi mới cẩn thận quay mặt nhìn lại.

Kỳ thật Tiêu Đạc tốc độ cực nhanh, hai người bọn họ vừa thoát khỏi nhĩ gian lầu hai, chỉ trong phút chốc nhĩ gian kia đã nổ tứ phân ngũ liệt (tan nát).

A Nghiên thấy, chỗ trà lầu tầng hai vừa rồi bọn họ ngồi đã nổ ra một cái lỗ thủng đen ngòm, còn tiểu nhị trà lầu chưa kịp đào thoát đã bị nổ chết, vết máu loang lổ vấy trên lan can trà lầu nát bét. Khi gió lạnh thổi máu tí tách phiêu tán trong không trung.

A Nghiên trừng mắt nhìn lỗ thủng đen ngòm như có thể cắn người kia, còn có vết máu đầm đìa, hình ảnh này thật sự là quá mức kinh khủng, lãnh ý theo đầu ngón tay nổi lên từng chút, nhanh chóng lan tới cột sống, nàng hoảng hốt rùng mình một cái.

Nếu Tiêu Đạc chậm một nháy mắt thôi, sẽ như thế nào đây? thì thể tan nát trên lan can kia sẽ là nàng?

Tiêu Đạc cảm giác được A Nghiên run run, bàn tay to nhẹ nhàng ôm sát nàng, khàn khàn giọng bên tai nàng mang đến một chút ấm áp: “Đừng sợ, không có việc gì.”

Nhưng mà A Nghiên có thể không sợ sao?

Nàng sợ chết, loại cảm giác cách cái chết một đường chỉ này, rất không tốt.

Vốn dĩ miệng còn lưu lại một chút ngọt ngào, nhất thời biến thành chua xót.

Nàng vừa rồi thế nhưng bởi vì một chút sủng ái mà đắm chìm trong đó, chỉ hận hấn không phải Tiêu Đạc ?

Tiêu Đạc chính là Tiêu Đạc!

Mỗi một thế đều như vậy, nhìn thấy Tiêu Đạc xuất hiện, nàng cách cái chết cũng không xa.

Nàng đừng nên làm mèo nử... Xem ra làm mèo cũng không nhất định có thể sống sót...

Tiêu Đạc cũng không biết bao nhiêu ngày mình sủng ái A Nghiên gây lạt đã đã trảng xe cát, hấn ôm chặt A Nghiên, thu nàng vào trong lòng mình, vì nàng chắn đi gió lạnh thấu xương, ngẩng mặt nhìn về phía trà lầu.

Trong mắt tràn ra lệ khí âm lãnh, thanh âm hấn khàn khàn vang lên: “Đi ra.”

Trong thanh âm lộ ra sát khí nguy hiểm.

Giờ này khắc này mọi người trong chợ đã sợ tới mức chạy hết, trên đường khắp nơi đều là trái cây điểm tâm bị dẫm nát, quầy hàng đổ sập, thậm chí còn có xe trâu bị vứt bỏ.

Khi hấn cất lời, chung quanh yên tĩnh không tiếng động, chỉ có gió lạnh thổi bay thi thể trên lan can phát ra tiếng động nặng nề, còn con trâu già bị vứt bỏ ngẫu nhiên phát ra tiếng rống hoảng sợ bất lực.

A Nghiên trừng lớn mắt không yên nhìn ngã tư đường thê lương hiu quạnh không có một bóng người, nàng thật sợ, sợ bỗng nhiên lại có một tiếng nổ vang lên, đến lúc đó Tiêu Đạc trốn tránh không kịp, chính mình cứ như vậy cùng chết với hấn.

Nhưng hồi lâu sau, nghe thấy một tiếng cười kiêu ngạo mà quyền rũ, tiếng cười vừa cất lên, một thân ảnh điểm lệ nhẹ nhàng rơi xuống con đường còn hỗn loạn khủng khiếp.

Trong đó có một người, mặt che mạng bằng sa, tay giữ một thiếu niên.

A Nghiên từ khe hở trong cánh tay Tiêu Đạc nhìn ra, thấy thiếu niên kia xấp xỉ tuổi mình, quần áo màu đỏ sậm bằng đoạn, mặt mày tuấn mỹ, da trắng như tuyết, lạnh lạnh trong suốt như mai vàng trong tuyết. Lúc này thiếu niên kia một đôi mắt hoa đào đang cười tủm tỉm nhìn Tiêu Đạc và A Nghiên bên này.

“Cứu ca, Cứu ca, mau tới cứu ta a!” Giọng hấn thanh thúy nghịch ngợm, tuy rằng bị nữ tử che mặt bên cạnh ghen cổ, bộ dáng không chút nào e ngại.

Tiêu Đạc vung vung cánh tay, ngăn trở tầm mắt A Nghiên nhìn lên, đứng ở trên cây táo, từ trên cao nhìn xuống, quan sát hết thấy trên đường, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Tiểu Thập thất, ngươi chạy tới đây làm gì?”

“Cứu ca, ta tới tìm ngươi a, ta xem phụ thân mỗi ngày nhớ ngươi, nhớ đến không thể dậy sớm, nương cũng nhớ ngươi, nhớ đến ăn không ngon, ta đặc biệt chạy tới tìm ngươi, muốn mời ngươi về nhà mừng năm mới a!” Thiếu niên nháy nháy mắt, rất là vô tội nói.

“Lão già mỗi ngày không thể dậy sớm là vì hấn lười, nương mỗi ngày ăn không ngon là vì nàng béo.” Tiêu Đạc khinh miệt nói thêm: “Ngươi chạy đến là vì ham chơi.”

Vị thiếu niên áo trắng gọi là Tiểu Thập thất nhất thời có chút muốn khóc, ủy khuất nói: “Cứu ca ca cứu ta, ta thật đáng thương, một đường màn trời chiếu đất chịu bao đau khổ, thật vất vả đến đây, ai ngờ vừa lộ đầu ra đã bị người quái dị này bắt được, nàng nói muốn giết ta đây.”

Tiêu Đạc nhìn cũng không nhìn hấn, vô tình nói như đùa: “Đáng đời.”

Vừa mới dứt lời, “Người quái dị” bắt Tiểu Thập thất đi đến trước mặt Tiêu Đạc, vốn vẫn sừng sờ bị bỏ qua, rốt cục có chút không kiềm chế được, nàng nhưn mày, lạnh như băng nói:

“Tiêu Đạc, đây là đệ đệ ngươi, ngươi tốt nhất là nghe lời một chút, bằng không ta sẽ giết hấn.”

Tiêu Đạc nghe thế, bên môi nổi lên nụ cười trào phúng, mắt lộ ra lãnh ý khinh thường: “Ngươi muốn bắt hấn đến uy hiếp ta? Trò cười ——”

“Trò cười” hai chữ lạnh lẽo phun ra, thật sự là cao quý lãnh diễm khinh miệt đến cực điểm.

“Tiêu Đạc, Hồ quý phi là người ngươi coi như thân sinh, Tiêu Việt lại là thân đệ đệ ngươi từ nhỏ nhìn đến lớn, ngươi dám không để ý sống chết của hấn sao?” nữ tử che mặt lạnh như băng tiếp tục uy hiếp Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc lần này không thêm phản ứng với nàng kia, ngược lại cúi đầu, dùng âm điệu khàn khàn nhu hòa nói với A Nghiên: “A Nghiên, chúng ta về xe ngựa trước thôi, nơi này rất lạnh.”

A Nghiên nằm sấp trong lòng hấn, xoa xoa cái mũi đang ngứa, nhẹ nhàng gật đầu.

Nhất thời Tiêu Đạc ôm A Nghiên, phiêu nhiên rơi xuống mặt đất, sau đó nắm tay nàng, công khai rời đi.

“Tiêu Đạc, ngươi mặc kệ hấn?” nữ tử che mặt nóng nảy. Hóa được này không dễ mang đến, ai ngờ lại bị lãng phí như vậy, thật vất vả chộp được pháp bảo, hấn dĩ nhiên lại không thêm quan tâm?

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta.” Tiêu Đạc càng bảo vệ nữ tử trong lòng, cẩn thận giúp nàng tránh khỏi một hàng canh đậu hủ bị đổ.

“Cứu ca... Cứu ta!” Tiểu Thập thất quả thực là muốn khóc, hấn không muốn chết.

bọn nữ tử che mặt thấy bóng lưng Tiêu Đạc rời đi không chút do dự, một đám hai mặt nhìn nhau, phải làm sao bây giờ? Nhất thời không khỏi cứng đờ tại chỗ.

Nhưng vào lúc này, vài bóng đen bắt chợt từ trên trời giáng xuống, kiếm quang bức người, sát khí bốc lên, bọn nữ tử che mặt thấy vậy đều ứng chiến.

Những người này cầm đầu là Mạnh Hán, hấn xoa xoa mồ hôi ở thái dương, cầm bảo kiếm, đâm thẳng vào nữ tử che mặt kia, cùng lúc đó, có một thân

ánh tiến lên, nhanh chóng đoạt Tiểu Thập thất từ trong tay nữ tử che mặt.

A Nghiên nghe thấy động tĩnh phía sau, không khỏi tò mò, quay đầu nhìn lại, đã thấy thiếu niên Tiểu Thập thất được cứu ra, mà người cứu ra kia, chính là Sài đại quân gia ngày thường nhìn như một người hiền lành hòa ái.

Hắn quả nhiên là nhân vật công phu cao cường.

Tiêu Đạc hơi nhíu mày, bàn tay thon dài đẹp mắt ngăn ánh mắt nàng, nói giọng khàn khàn: “Không nên nhìn.”

Hắn ngừng cúi xuống, hơi hơi mím môi: “ngươi bị sợ hãi thì làm sao bây giờ đâu.”

*****

Bên cạnh xe ngựa xa hoa lẫm lẫm, thiếu niên Tiểu Thập thất xoa xoa bả vai bị giam cầm đã lâu, trẻ con trừng Tiểu Đạc: “Cửu ca ngươi đối xử với ta không tốt, ta trở về sẽ nói cho nương!”

Tiêu Đạc đến hừ cũng không hừ một tiếng.

Sài đại quân gia và Mạnh Hán quý ở bên cạnh, cung kính nói: “Thuộc hạ đến chậm, còn thỉnh Thập thất thiếu gia thứ tội.”

Tiểu Thập thất buông bả vai đã xoa nhẹ nửa ngày, nhún nhún vai: “Các ngươi trước tiên lui xuống, ta muốn nói chuyện với Cửu ca ta.”

Nói xong, con người hắn đen bóng nở rộ ra ánh sáng tò mò, vụng trộm nhìn vào trong xe ngựa.

mành xe ngựa đã buông xuống, hắn không nhìn được bên trong, bất quá, hắc hắc, ý thật hắn đã sớm tìm hiểu rõ ràng.

Cửu ca nhà hắn, kim ốc tàng kiều !

Trong xe ngựa, Tiêu Đạc nửa ôm lấy A Nghiên, lạnh nhạt bảo Sài đại quân gia: “Không phải đã nói ngươi hồi kinh rồi, sao lại trở lại?”

Sài đại quân gia quỳ tại chỗ, nom nớp lo sợ trả lời: “Hồi bẩm Cửu gia, lão nô vốn dĩ thật là muốn hồi kinh, ai ngờ trên đường hồi kinh đúng lúc gặp người Ngọc Hương lâu đợi đối xứng tay với Thập thất thiếu gia, lão nô liền nghĩ để thủ hạ chờ trở về báo với lão gia, lão nô chính mình ở lại bảo hộ Thập thất thiếu gia, một đường đi theo.”

Tiểu Thập thất bĩu môi: “Ngươi đã một đường đi theo ta, vì sao còn để ta rơi vào trong tay người quái dị kia?”

Sài đại quân gia ngừng một chút, đành phải kiên trì tiếp tục nói: “Lão nô vốn muốn nhìn một chút xem nữ tử che mặt này, đến cùng trong hồ lô bán thuốc gì, ai ngờ nàng chỉ thường thường thôi.”

Tiêu Đạc cũng lười nghe bọn hắn nhắc tới việc này, lập tức phản phô: “Ngươi đã trở lại, cũng không cần đi nữa, đưa ngựa của ngươi cho Tiểu Thập thất cưỡi, ngươi đi đánh xe.”

Lời này vừa ra, tất cả giặc mình không ít, để Sài đại quân gia đánh xe?

Tiểu Thập thất cũng tỏ ra bất mãn, đứng lý hợp tình nói: “Cửu ca, ta không cưỡi ngựa, một đường cưỡi ngựa tới đây, mông rất đau, ta muốn ngồi xe! cùng ngươi ngồi xe!”

Tiêu Đạc lạnh lùng từ chối: “Không được, ngươi cưỡi ngựa.”

”Ta sẽ ngồi xe!” Tiểu Thập thất nói to kháng nghị, vừa kháng nghị, hắn vừa giành trước leo lên xe ngựa, trực tiếp xông vào trong xe.

Người bên cạnh đều biết vị tiểu gia này cũng không phải là kẻ nghe lời chủ nhân mình, ai dám ngăn trở đâu, trơ mắt nhìn hắn xông vào.

Lại nói Tiểu Thập thất xông vào, ánh mắt tròn xoe nhìn thẳng về phía A Nghiên.

Đã thấy một cái sạp đặt trong xe ngựa, Cửu ca nhà mình ngồi ở chỗ kia, mà vị được hắn kim ốc tàng kiều, dĩ nhiên là dựa trong lòng hắn, coi hắn như cái thảm.

”Ngươi là ai a?” Tiểu Thập thất tò mò đánh giá A Nghiên, cao giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chương 67

A Nghiên kỳ thật cũng có chút tò mò với vị Tiểu Thập thất này, từ lời nói vừa rồi giữa Tiêu Đạc và Tiểu Thập thất, nàng cân nhắc đây hẳn là đệ đệ của Tiêu Đạc. Có lẽ không phải thân đệ đệ, là hoàng tử được người gọi là Hồ quý phi sinh hạ, mà vị Hồ quý phi này hiển nhiên là quan hệ có chút thân cận với Tiêu Đạc, vị Thập thất này lớn lên cũng được Tiêu Đạc coi là đệ đệ.

Tuy rằng Tiêu Đạc đối đệ đệ này không nói nhiều, nhìn như không có chút nào thân thiết, nhưng nàng đã nhìn ra tính nét hần. Nếu thực chán ghét, đã sớm một cước đá xuống xe ngựa, đâu để cho hần ở trong này làm càn. Có thể thấy được trong lòng vẫn yêu thích bao dung, chẳng qua trên mặt ra vẻ lạnh như băng thôi.

Tiểu Thập thất nhìn A Nghiên trong lòng Tiêu Đạc thăm dò đánh giá mình, lập tức cũng nhìn sang, vì thế hai người đều mở to ánh mắt tinh lưỡng tò mò nhìn đối phương.

A Nghiên phát hiện vị Thập thất hoàng tử này thật sự là mỹ mạo, nếu về ngoài Tiêu Đạc đương nhiên là tuấn mỹ vô cùng, nhưng hần thật sự quá mức lạnh như băng, lại vì trí nhớ huyết tinh ngày xưa, luôn làm cho người ta sợ hãi, còn vị Thập thất hoàng tử này, cũng là trời sinh mắt hoa đào, lúc nói chuyện bên môi hai cái xoáy nhỏ, phối hợp với da thịt hần như băng tuyết, thật sự là mỹ nhân trời sinh.

Đáng tiếc là thân nam nhi.

Còn Tiểu Thập thất, nhìn nửa ngày rồi, chỉ cảm thấy A Nghiên áo lông xù, khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay lớn, trốn ở trong lòng Cửu ca của mình, giống như mèo con, hết sức đáng yêu.

Hần không khỏi mỉm môi cười với nàng: “Hóa ra Cửu ca thích người như vậy a!”

lúc hần cười lên, như hoa đào nở, trong xe ngựa đều tràn đầy hơi thở mùa xuân.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhìn mặt nói chuyện, thấy vị gia ôm A Nghiên kia, trên mặt đã kết băng, đó là cực kì không vui.

Nghĩ đến cũng đúng, A Nghiên chính là bảo bối trong lòng bàn tay hần, ai cũng không thể nhìn nhiều, hần cũng không có cách nào chấp nhận A Nghiên nhìn người khác.

Nay xuất hiện một Thập thất gia, bộ dáng tốt, tuổi lại xấp xỉ, hai người ngời xem ta, ta nhìn người, rõ ràng là có chút thương thức bộ dáng đối phương.

vị gia nhà mình này, trong lòng có thể thoải mái sao?

Vì thế nàng hợp thời tiến lên, nâng một ly trà, cung kính nói: “Thập thất gia, thỉnh dùng trà.”

Tiểu Thập thất nháy nháy mắt hoa đào với nàng, cho nàng một cái cười tuyệt diệu tứ phương, đủ để câu hồn đoạt phách: “Hóa ra là Hạ Hầu tỷ tỷ a, người thành thật đi theo bên người Cửu ca ta nhiều năm như thế, nhưng vẫn chịu được hần xấu tính.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt mỉm môi bất đắc dĩ, yên lặng lui ra.

Tiểu Thập thất lại nhìn về phía A Nghiên, không chút nào khách khí ngồi bên cạnh Tiêu Đạc: “Người tên là gì, sao lại biết Cửu ca ta ? Hần có từng tức giận với người hay không? Hần có phải thường xuyên bải sặc mặt với người hay không? Hần có phải thường xuyên châm chọc nói móc người hay không? Hần có phải bá đạo không phân rõ phải trái hay không? Người có phải thực chán ghét hần hay không?”

A Nghiên kinh ngạc mở to hai mắt nhìn hần, nghĩ rằng Tiểu Thập thất này thật tốt quá, sao mỗi câu đều nói đúng nỗi lòng nàng!

Đúng vậy đúng vậy, trước kia mỗi ngày tức giận, ngày ngày bải sặc mặt, ba lần năm lượt châm chọc nói móc, về phần bá đạo không phân rõ phải trái? —— hần có phân rõ phải trái bao giờ sao?

Về phần chán ghét, đương nhiên là chán ghét, chán ghét hận không thể để hần chết!

Tiểu Thập thất thấy con người A Nghiên sáng rọi, nhất thời đôi con người đen càng sáng, hần vỗ lên sạp, thật có cảm giác tìm được tri kỷ: “Ta đã sớm nói, hần chính là một đại trướng thổi giết người như ma bá đạo ngang ngược, lãnh huyết vô tình, vong ân phụ nghĩa, không hề có tình cảm huynh đệ tay chân! Trên đời này sao có thể có cô nương nào thích hần đây, người nhất định là bị bắt đúng không?”

A Nghiên rốt cuộc nhin không được !

Nàng tuy rằng lập chí phải làm một con mèo sống mơ mơ màng màng ghé vào lòng bàn chân Tiêu Đạc, nhưng là mèo cũng có tính nết, có sức phán đoán, có yêu thích!

Tiểu Thập thất nói quá đúng!

A Nghiên rốt cục không có kỳ mình hiện đang nằm trong cánh tay ai, đang ôm lấy thất lưng ai, nàng cứ như vậy trùng trùng gật gật đầu với Tiểu Thập thất, muốn bao nhiêu đồng ý có bấy nhiêu đồng ý!

Nếu nàng hiện tại có thể nói chuyện, nàng nhất định blah blah nói ra một đồng chuyện xấu của Tiêu Đặc với Tiểu Thập thất!

Tiểu Thập thất thấy A Nghiên gật đầu, càng có cảm giác tri kỷ, hân vron tay giữ chặt tay A Nghiên:

”Ta chỉ biết không có nữ nhân nào thích hân, loại vô tình vô nghĩa giống hân này...”

Hân mới nói được một nửa, Tiêu Đặc đã chen chân vào đá ra, mũi chân vừa đúng chạm vào vai Tiểu Thập thất, vì thế Tiểu Thập thất đáng thương thẳng tắp đụng vào vách xe ngựa, toàn bộ xe ngựa xa hoa đều rung lên theo.

Sài đại quân gia đánh xe nhú mi lại.

Đáng thương Tiểu Thập thất ôm ngực nặng nề mà “Khụ” vài tiếng, khóc nức nở ủy khuất nói: “Ngươi muốn giết chết ta, thân đệ đệ này sao?”

Tiêu Đặc căn bản không để ý đến hân, cúi đầu xuống, ánh mắt khác thường cứ như vậy nhìn chăm chăm A Nghiên trong lòng.

A Nghiên nhìn nhìn Tiểu Thập thất bị đá bay, chột dạ cúi đầu, cũng không dám nhìn Tiêu Đặc.

Thực ra chỉ là nói thật mà thôi..

Nàng ở trong ngực hân cúi đầu thương thức đại lung ngọc, cắn môi.

Tiêu Đặc thấy nàng bộ dáng chột dạ, con ngươi đen thẫm sắc khó phân biệt tiếp tục nhìn chăm chăm nàng.

A Nghiên chỉ cảm thấy đỉnh đầu dường như bị một tòa núi lớn đè ép, hô hấp cũng có chút gian nan.

Nàng thật sự chịu không nổi, liền lấy tháo đai ngọc xuống, lại duỗi tay cào ngực hân, nhẹ nhàng cào, giống như mèo nhỏ cuộn móng vuốt làm nũng với chủ nhân.

Tiêu Đặc bỗng nhiên cười ra.

Hân cười, áp lực trên đỉnh đầu A Nghiên nhất thời không còn, nàng ngửa mặt nhìn hân, theo góc độ này nàng chỉ có thể nhìn thấy cằm hân góc cạnh rõ ràng.

Hân cười lộ lên kỳ thật rất đẹp mắt, thanh âm trầm thấp động lòng người, ngực cũng chấn động theo, âm áp sùng nich.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt hầu hạ bên cạnh cũng thôi, nàng sớm đã quen, vị gia kia, từ khi có A Nghiên cô nương, A Nghiên cô nương đó là trời, đó là, trong mắt trong lòng chỉ có một A Nghiên cô nương, không có người khác. Về phần A Nghiên cô nương nói gì đó không xuôi tai, làm chuyện sai gì không vui, kia hết thảy không sao cả.

Tiểu Thập thất ai u ai u xoa mông đứng lên, nhìn thấy sợ ngây người, cơ hồ đánh rơi cằm.

Này, này... Vị này đối với cô nương trong lòng cười đến đẹp mắt như vậy, thật là vị kia Cửu ca giết người như ma, bá đạo ngang ngược, lãnh huyết vô tình, vong ân phụ nghĩa không có tình cảm huynh đệ tay chân sao?

Sẽ không phải bị người treo đầu dê bán thịt chó chứ? !

*****

Lúc đoàn người A Nghiên đi đến thôn Ngưu Xuyên Tử, đã là chạng vạng tối.

Vào ngày đông son thôn nhỏ chìm trong tuyết, tịch dương xuống tận ra ánh sáng mờ tỏ, lúc này khói bếp nổi lên bốn phía, các nhà các hộ châm khói bếp lượn lờ, lại có tiếng trẻ con nhà ai thét to đuổi gà, cũng ngẫu nhiên truyền đến tiếng chó sủa.

Cửu biệt gấp lại, nay nhìn thôn nhỏ mình sinh trưởng mười mấy năm qua, không khỏi dường như đã mấy đời.

Tiểu Thập thất xuống xe, ai ngờ một cước dẫm lên một đồng phân trâu, hân đầu tiên là cả kinh, sau mới cúi đầu nói: “Cửu ca, ngươi ở nơi này sao?”

Tiêu Đặc liếc mắt một cái: “Bảo Mạnh Hân mang ngươi đi chung quanh tìm cái khách sạn ở trọ đi.”

mắt Tiểu Thập thất đen bóng nhìn nhìn Tiêu Đặc, nhìn nhìn lại A Nghiên: “Vậy các ngươi thì sao?”

Tiêu Đặc kéo tay A Nghiên: “Ta bồi ngươi gặp cha mẹ ngươi.”

Hân nói thật nghiêm cẩn, ngữ khí có chút tự nhiên.

A Nghiên cũng đột nhiên cả kinh, vì sao ngữ khí này, thế nhưng như là nam nhân cùng nương tử nhà mình về nhà mẹ đẻ đây? Nàng dựa vào cái gì đây?

Tiêu Đặc cười nheo nheo gương mặt nàng, nắm tay nàng nói: “Đi thôi.”

A Nghiên cứ như vậy ngo ngắc bị dẫn về tới nhà mình gia, dọc đường đi đương nhiên có hàng xóm kiểng đầu kiểng chân vây xem, bắt quá bọn họ rất nhanh nhận ra đây là người lần trước khiến bọn họ bơi trên sông vài canh giờ, lúc này một đám trong lòng run sợ, ai dám vây xem nữa, đều rút cổ đi về nhà.

Giây lát sau, trên đường thôn Nguru Xuyên Từ đã không có người, các nhà đóng cửa cài then, không ai dám ra ngoài.

A Nghiên đi tới trước cửa nhà mình, đã thấy cửa chính nhà mình đóng chặt, cách đầu tường bằng gạch, có thể nghe thấy bên trong truyền đến tiếng gà mái cô cô cô.

A Nghiên trong lòng vui vẻ, vội đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy đệ đệ Cố Mặc nhà mình đang ngồi ở trước chuồng gà đọc sách đầu.

Cố Mặc thấy A Nghiên trở về cũng vui vẻ, vội nghênh đón: “Tỷ, người đã trở lại?”

Hắn đang cao hứng, liền thấy Tiêu Đạc đứng ở bên cạnh tỷ tỷ mình, nhất thời trên mặt thu liễm tươi cười: “Tỷ?”

Tiêu Đạc nắm tay A Nghiên, liếc Cố Mặc, đã thấy Cố Mặc trong tay cầm một quyển sách ngà vàng, mặc một thân áo bông vải thô đứng cạnh chuồng gà.

Hắn thần thái khinh đạm nói: “Tỷ tỷ người trước đây vài ngày bị bệnh, từ lúc nàng bị bệnh, thì không nói gì.”

Đại phu cũng xem qua, không có gì trở ngại, nàng có lẽ chính là không muốn nói mà thôi.

Tiêu Đạc cảm thấy không có gì đáng ngại, không nói không sao.

Nhưng Cố Mặc lại kinh hãi, gấp rút đi đến, thấy tỷ tỷ sắc mặt coi như đỏ thắm, dường như vóc dáng cũng cao hơn trước kia một chút, nhưng hắn đến cùng vẫn đau lòng: “Tỷ, người bị bệnh như thế nào? Đã gặp qua đại phu, hiện thời ý kiến đại phu như thế nào?”

Đang nói, cha mẹ A Nghiên cũng từ trong nhà đi ra, hai người vừa thấy A Nghiên, tất nhiên là ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần, rồi đau buồn, mẫu thân A Nghiên nhào tới ôm lấy A Nghiên, phen khóc thút thít một phen.

Tiêu Đạc thấy A Nghiên đang sờ sờ từ trong tay mình bị cướp đi, trong nháy mắt hắn định nhủ này, bắt quá suy tính đây là A Nghiên cha mẹ, đến cùng đành nhìn xuống.

Hắn rút hai tay trống không về, vẻ mặt hơi có vẻ kiêu căng nói: “A Nghiên hiện tại rất tốt.”

cha mẹ A Nghiên vừa rồi lòng tràn đầy nhớ thương nữ nhi, trong ánh mắt tất cả chỉ nhìn nữ nhi, hiện thời mới chú ý tới quý nhân tuần mỹ cao quý đang ở bên cạnh, lập tức không khỏi bị hù dọa nhảy dựng, hai mắt nhìn nhau, lúc này mới nhớ tới phải dập đầu, phu thê hai người tay chân vụng về định quý xuống.

Tiêu Đạc nhìn lướt A Nghiên bên cạnh, thấy nàng rơi chút nước mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy tình cảm quán quýt, trái tim đột nhiên khẽ nhúc nhích, cũng dẫn ra chút tâm sự.

Khẽ rũ mắt xuống, trên mặt hắn phỉếm hồng, mím môi nói: “Không cần quỳ.”

Ai ngờ cha mẹ A Nghiên nhìn nhìn định quý xuống.

Tiêu Đạc không vui, vươn tay ra, ngăn cản bọn họ, trầm giọng nói: “Không cần.”

A Nghiên kỳ thật biết rõ thân phận Tiêu Đạc, tuy rằng không có nói rõ ra, nhưng cha mẹ mình quý lạ người này, cũng là đúng, nàng đây cũng không cảm thấy có gì, nhưng nay Tiêu Đạc lại thật sự không muốn để cha mẹ mình quý xuống, nàng cũng không khỏi giật mình.

Tiêu Đạc cảm nhận được ánh mắt A Nghiên có chút kinh ngạc, chỗ tai hắn cũng đỏ lên, có chút không được tự nhiên nói: “khách khí làm gì.”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người không khỏi lấp bắp kinh hãi.

giật mình nhất là đám Mạnh Hán, Hạ Hầu Kiều Nguyệt đi theo phía sau.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt dù tính tình lạnh nhạt, cũng nhìn không được nhìn nhìn Mạnh Hán bên cạnh, quả nhiên, Mạnh Hán khiếp sợ đến miệng cũng không khép được.

Cố Mặc, còn đang nhìn Tiêu Đạc trước mắt, hơi hơi nhíu mi.

nam tử xa lạ mà quý khí này, vừa nhìn đã biết là lai lịch không nhỏ, nhìn hắn và tỷ tỷ mình trong động tác có chút thân mật, trong lòng Cố Mặc không khỏi nghi hoặc, tỷ tỷ mình nay không thể nói chuyện, sẽ không phải vì bị nam tử này khi dễ đi?

Tiêu Đạc tự nhiên cảm nhận được một vòng ánh mắt khác thường này, hắn cũng không để ý, chỉ một mạch nhìn chăm chăm A Nghiên, trong mắt cũng có hàm xúc ý tứ khác.

A Nghiên run sợ nửa ngày, dù thế nào cũng không có cách nào lĩnh ngộ ý tứ trong đó, cuối cùng đành phải đi qua đỡ cha mẹ, ý bảo bọn họ không cần quỳ.

Hắn nói không vậy không vậy nữa.

cha mẹ A Nghiên cũng có chút xấu hổ, lần trước Tiêu Đặc đến, bọn họ còn chưa kịp tới thỉnh an thì Tiêu Đặc đã đi, sau khi Tiêu Đặc đi rồi, Nguru trưởng thôn bên kia coi nhà bọn họ nâng đỡ như trên trời, còn rất cung kính, bọn họ lúc này mới ý thức được, người tuấn mỹ trẻ tuổi này, thân phận hẳn là rất cao quý bọn hắn nhìn thế nào cũng không tới.

Biết rằng thấy quý nhân là phải quỳ lạy, nhưng bây giờ nên làm cái gì đây, quý nhân không cho bọn họ làm gì.

A Nghiên thấy cha mẹ mình sợ đầu sợ đuôi, đau lòng bọn họ là chưa từng trải việc đời, nay sợ là bị dọa đến choáng váng, vội kéo tay cha mẹ, ngơ ngơ ngộ ngộ ý bảo bọn họ trước vào nhà đã.

Ai ngờ mẫu thân của A Nghiên căn bản là không thể buông tay A Nghiên, bà sợ tới mức không biết làm thế nào cho phải, nữ nhi vừa trở về, càng luyến tiếc buông tay, A Nghiên không có cách nào khác, đành phải theo nàng cùng vào. Cố Mặc thấy vậy, nhìn nhìn Tiêu Đặc, cũng theo vào nhà.

Vì thế ngoài sân chỉ còn lại Tiêu Đặc, đúng là không có người tiếp đãi?

Nhưng vào lúc này, trong viện kia có duy nhất một con gà, hất đầu đánh giá hắn, dường như đang xem xét người xa lạ mới đến.

Tiêu Đặc mắt lạnh quét xuống con gà, phất áo, cũng đi theo vào nhà !

*****

Vào phòng, nương A Nghiên không khỏi òa khóc, ôm A Nghiên: “Đến cùng là như thế nào, không ngờ nuôi người lớn như vậy, nay muốn gặp cũng không thể !”

Lại cứ là người không danh không phận, cũng không biết là tình huống thế nào mới đi theo quý nhân kia. Tuy rằng trong thôn không ai dám nói nhảm gì, nhưng mà đối mặt với thông gia cùng thôn, nương A Nghiên đến cùng vẫn cảm thấy đuối lý.

Trước mặt Tiêu Đặc, A Nghiên cũng không nói được gì, đành phải nắm tay nương an ủi.

Lúc Tiêu Đặc vào nhà, hắn nhìn nhìn, đã thấy mới sửa lại phòng ở, khẳng định lúc trước hắn phái người đến sửa cũng có chút chỉnh tề, nhưng đến cùng so với trạch viện trong phủ hắn vẫn đơn sơ rất nhiều.

cha A Nghiên thấy Tiêu Đặc, cũng không biết nói gì, vì thế mấy người mắt to trừng mắt nhỏ, cũng không dám quỳ, định chiêu đãi chút nước trà, sợ là quý nhân này cũng chướng mắt.

Ngược lại Cố Mặc bên cạnh, mặc dù tuổi trẻ, nhưng cũng đã đọc qua sách, từng trải việc đời, lập tức tiến lên bái hạ, nói: “Xin hỏi Cữu gia hôm nay đến thăm, là có việc phải làm sao?”

Lần trước huyện đại nhân gọi hắn là Cữu gia, hắn là không sai.

Tiêu Đặc nhìn nhìn Cố Mặc, đạm nói: “Quả thật có một việc.”

Cố Mặc: “Cữu gia mời nói.”

Tiêu Đặc vô tình nói: “A Nghiên có phải đã đính ước với một người họ Hoắc hay không?”

Cố Mặc gật đầu: “Vâng.”

Tiêu Đặc nhìn chăm chăm A Nghiên nằm sắp nằm trong lòng nương nàng, nói giọng khàn khàn: “Lui.”

Cố Mặc hơi giật mình: “Cái gì?”

Tiêu Đặc không cho cự tuyệt nói: “Ta nói, lui cửa hôn sự này cho A Nghiên.”

nữ nhân hắn nhìn trúng, thế nhưng lại có vị hôn phu? Điều này sao có thể đây.

A Nghiên nghe thế, không tình nguyện nhìn Tiêu Đặc một cái, cảm thấy người này khẳng định muốn đi theo mình về nhà là vì thế này sao?

cha mẹ A Nghiên cũng là sợ ngây người, nửa ngày sau, cha A Nghiên mới thành thật tiến lên nói: “Đây... Đây... Ngày đó cũng có tam mối lục sính định ra, hôm nay nói lui liền lui, không đúng...”

Hắn nói còn chưa nói xong, Tiêu Đặc nhân tiện nói: “Kìa A Căn ca ca gì đó sợ là không về được.”

Không về được?

Tiêu Đạc đậm nói: “Không phải đã chết trận sa trường sao?”

A?

Mọi người mắt to trừng mắt nhỏ.

Tiêu Đạc tiêu sái phát áo bào, chọn một chỗ băng ghế nhỏ ngồi xuống, lúc này thân nhiên nói: “Vị hôn phu kia chết trận sa trường, các người không hy vọng A Nghiên goá chồng trước khi cưới? Còn không nhanh từ hôn đi.”

cha A Nghiên nghe thấy kinh hồn táng đảm, không có chủ ý, nhìn về phía nương A Nghiên.

nương A Nghiên ngây người một lát sau, cuối cùng có gan nói: “Xin hỏi quý nhân, lời này là thật?”

Tiêu Đạc kiêu căng gật đầu: “Đương nhiên là thật.”

cha mẹ A Nghiên hai mặt nhìn nhau, nhất thời càng không biết làm sao bây giờ, ngược lại Cố Mặc theo giúp nói:

”Nếu Khai Cẩn ca ca đã không còn ở nhân thế, đương nhiên không thể để tỷ tỷ goá chồng trước khi cưới, không bằng lui hôn sự này. Chúng ta tất cả cùng nhau quay về Hoắc Châu đi.”

Quay về Hoắc Châu?

A Nghiên tò mò nhìn đệ đệ.

Cố Mặc cảm nhận được ánh mắt tỷ tỷ, gật đầu nói: “Không sai, vài ngày trước, phụ thân bị bệnh, luôn tưởng niệm gia hương, nghĩ rằng lá rụng về cội, chúng ta không bằng cả nhà trở về, có lẽ còn có thể tìm đường sống khác.”

A Nghiên cúi đầu nghĩ nghĩ, trong lòng một trận cuồng hỉ. Kỳ thật nàng đi theo bên người Tiêu Đạc, hành xử có nhiều ràng buộc, sợ liên lụy đến cha mẹ đệ đệ, nếu như bọn hắn đi đến Hoắc Châu, nơi ấy xa xôi, người thừa, nếu chẳng may có chuyện gì, dù có tìm đi tìm, cũng không dễ dàng tìm được.

Lập tức nàng nhìn phía đệ đệ mình, trong mắt nổi lên ánh sáng, gật gật đầu.

Cố Mặc nhìn chăm chăm tỷ tỷ, thấy nàng dường như rất đồng ý chủ trương của mình, không khỏi âm thầm nhủ mảy, nhìn về phía Tiêu Đạc, ánh mắt có vài phần hoài nghi.

Tiêu Đạc thấy người nhà do do dự dự, nhìn lại kỳ thật hơi có chút không vui, bất quá đến cùng là người nhà A Nghiên, hắn liền lạnh giọng nói: “Còn không mau mau gọi người Hoắc gia đến, nhanh lui hôn sự này.”

thanh âm hắn lạnh chất đến cực điểm, lộ ra uy nghiêm chân thật đáng tin, cha A Nghiên cả kinh, sợ tới mức vội gật đầu, liền thanh nói: “Vâng vâng vâng.”

Lập tức mọi người tha thiết đợi ở chỗ này, một lúc sau người Hoắc gia và Ngưu trưởng thôn đều đến.

Ngưu trưởng thôn lúc này thấy Tiêu Đạc, quả thực là so với thấy gia gia mình còn thân thiết hơn vài phần, quỳ xuống nịnh bợ một phen, dường như chỉ hận không thể xán vào trước mặt Tiêu Đạc làm nô tài. Lúc này nghe nói Tiêu Đạc lệnh cho hai nhà Hoắc, Cố giải trừ hôn ước, vội nói với Hoắc Tam nương: “hôn sự này, nên lui a!”

Hoắc Tam nương trong mắt rung rung: “Con ta thực chết trận sa trường?”

Ngưu trưởng thôn căn bản cũng không muốn quan tâm chuyện này, hắn thầm nghĩ lập tức làm tốt để Tiêu Đạc nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, lập tức bắt buộc Hoắc Tam nương: “Dù chết trận sa trường hay không, hôn sự này phải lui, A Cẩn nhà người bắt quá là nông dân thôi, làm sao xứng đôi với A Nghiên cô nương tài tình mỹ mạo bậc này?”

Hoắc Tam nương nghe lời này, ngơ ngác nhìn Ngưu trưởng thôn, ngày đó là ai hợp ý, nói cái gì Cố Nghiên kia bắt quá là nữ nhi họ gia đình ngoại lai, căn cơ trụ cột mỏng, người gốc không đồ cưới, nay định ra nàng là ủy khuất A Cẩn? Thế nào mới chỉ qua hơn một năm, Ngưu trưởng thôn này liền thay đổi ý kiến!

Bất quá nàng này có oan cũng không có chỗ kể, tình thế mạnh hơn người, quan lớn đề chết người, huống chi bọn họ chỉ là dân chúng tầm thường, nào dám cùng quý nhân đến huyện thái gia cũng sợ tranh rõ phải trái đây, dù ghen khuất vẫn phải đáp ứng lui hôn sự.

Bên này hoắc Tam nương đáp ứng rồi, Tiêu Đạc lạnh nhạt nói: “Nếu thiếu lễ hỏi, đi tìm nha hoàn của ta là được.”

Hoắc Tam nương vui vẻ, tuy bị bắt buộc từ hôn, lễ hỏi còn có thể lấy về, nàng vội vã ngăn ân vận tạ đi ra. Biết nha hoàn chính là người xinh đẹp như thiên tiên kia, vội quỳ xuống với Hạ Hầu Kiều Nguyệt.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt vừa nghe, tất nhiên là dở khóc dở cười, lập tức xuất ra năm nén bạc, đầy đủ năm mươi lượng bạc cho Hoắc Tam nương, xem như trả tiền lễ hỏi nhà bọn họ.

Hoắc Tam nương đòi này chưa từng thấy nhiều bạc như vậy, lập tức vui mừng miệng cũng không khép lại được.

Mất một nàng dâu tính cái gì, năm mươi lượng bạc này, cũng đủ !

Thu phục chuyện từ hôn này, tâm sự của Tiêu Đặc đã xong, hắn liền muốn dẫn A Nghiên rời đi. A Nghiên lồi kéo tay cha mẹ, nước mắt lưng tròng, làm sao chịu đi.

Tiêu Đặc nhủ mảy, không vui nhìn cha mẹ A Nghiên, nghĩ rằng thật đúng là được một tác lại muốn tiến một thước.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt thấy thế, cũng bất đắc dĩ, đành phải tiến lên nói: “Cửu gia, A Nghiên cô nương thấy cha mẹ, cửu biệt gặp lại, sao có thể rời đi ngay được.”

A Nghiên cảm kích nhìn về phía Hạ Hầu Kiều Nguyệt, ra vẻ gật đầu, gật đầu rồi mắt hừng hừ Tiêu Đặc một chút.

Chỉ thế này, khiến Tiêu Đặc chịu thua, thấp giọng hỏi A Nghiên: “A Nghiên nguoi tức giận?”

A Nghiên quay mặt sang chỗ khác, không nhìn hắn.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt lại hợp thời nói: “Cửu gia, theo kiến giải vụng về của nô tì, không bằng để cô nương cùng lão gia và phu nhân đoàn tụ một đêm, ngày mai chúng ta tới đón nàng trở về.”

Thế này không thể được, Tiêu Đặc bây giờ hàng đêm đều phải ôm A Nghiên ngủ, hắn làm sao có thể bỏ được nàng.

A Nghiên nghe thấy chủ ý của Hạ Hầu Kiều Nguyệt, đúng là gãi đúng chỗ ngứa, nàng thấy Tiêu Đặc dường như không vui, vội vàng thu hồi tiểu tính tình lúc trước, can môi, đáng thương hề hề nhìn Tiêu Đặc, trong mắt tràn đầy cầu xin.

Xem thế này Tiêu Đặc coi như không thể nói gì.

Sắc mặt hắn khó coi nhìn A Nghiên, nửa ngày sau, cắn chặt răng, nhượng bộ.

”Ngày mai sáng sớm tới đón nguoi, nhớ dậy sớm một chút.” Nói xong, hắn còn sờ sờ đầu A Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 68

Tiến bước một đám nguoi, A Nghiên một nhà bốn nguoi mắt to trừng mắt nhỏ.

Thật lâu sau, Cố Mặc mở miệng trước: “Tỷ, nguoi thực không thể nói chuyện sao?”

A Nghiên môi giật giật, khăn khăn nói: “Có thể.”

Nàng lâu rồi không nói, chợt nhất thanh âm khăn khăn, cho nên cha mẹ A Nghiên nghe thấy có chút giật mình: “Này đến cùng sao lại thế?”

A Nghiên cúi đầu nghĩ nghĩ, nhìn về phía đệ đệ mình: “thân phận hắn không phải bình thường, ta hiện tại chỉ có thể ở lại bên nguoi hắn.”

Cố Mặc nghe thấy lập tức nhủ mảy: “Tỷ, hắn đến cùng bối cảnh lớn đến đâu, chúng ta cùng lắm thì vào kinh cáo ngự trạng?”

A Nghiên thờ dài, lắc đầu nói: “Vô dụng.”

nương A Nghiên đau lòng khóc, lồi kéo tay A Nghiên: “A Nghiên, vậy làm thế nào cho phải, sao lại gặp phải việc thế này ?”

A Nghiên biết thời gian của mình không nhiều lắm, thấy bên ngoài cũng không có nguoi nghe lén, lập tức hạ giọng nói: “Nương, nguoi cũng đừng khóc, nay các nguoi không phải muốn đi Hoắc Châu sao, đến đó, trời cao hoàng đế xa, hắn tự nhiên không tìm thấy các nguoi, đến lúc đó ta nơi này chẳng may có chuyện gì, cũng không sợ phiền đến các nguoi.”

Cố Mặc lại càng nhủ mảy: “Nhưng tỷ tỷ, nguoi cứ như vậy ở bên nguoi hắn —— “

A Nghiên ngăn hắn nói tiếp: “A Mặc nguoi yên tâm, ta nay ở lại bên nguoi hắn qua loa đại khái, yên tĩnh chờ thời cơ, chung quy một ngày ta sẽ nghĩ cách thoát thân, một khi thoát thân, đến lúc đó liền đi Hoắc Châu tìm các nguoi. Nhưng các nguoi phải nhớ, một đường đi đến Hoắc Châu, nhất định không thể lưu lại tung tích, tránh cho nguoi nọ phải nguoi đi theo.”

cha A Nghiên nghe thấy lời này, lo lắng nói: “A Nghiên, ngươi có thể thoát được sao?”

A Nghiên lại an ủi cha nói: “Cha, có thể thoát được, chờ ta chạy thoát, sẽ đi tìm các ngươi cùng nhau hội hợp. Nay các ngươi trăm ngàn không thể vì lo lắng cho ta, rồi chờ ở đây, đến lúc đó người một nhà tất cả đều ở trong tay người khác, càng không dễ trốn.”

Nói đến đây, nàng nhớ tới Sài đại quân gia đáng giận. Hẳn thật sự là âm hồn không tan, rõ ràng là rời khỏi đây đi Yên kinh, ai ngờ đã trở lại.

Còn không biết hẳn đến cùng đánh cái chủ ý quỷ gì!

Cố Mặc cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, biết rõ một nhà mình bất quá cùng lắm đấu với tiểu dân, làm sau đấu lại người ta, nếu hành động theo cảm tính, cũng chỉ hại tính mạng cả nhà, lúc này chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn, đến Hoắc Châu, tránh làm phiền tỷ tỷ.

Lập tức người một nhà định ra rồi, nương A Nghiên lôi kéo tay A Nghiên, khó tránh khỏi hỏi nàng tình cảnh trong phủ quý nhân kia, A Nghiên có thể nói thì nói, không thể nói đương nhiên cũng chỉ có thể bịa đặt một phen. Nương A Nghiên sau này nghe thấy rơi lệ: “quý nhân kia xem ra đối với ngươi cũng vô cùng tốt, thật sự không được ngươi cứ ở lại bên cạnh hẳn...”

A Nghiên nghe thấy lời ấy, sợ mẩu thân lo lắng, cũng thuận theo nói: “Ai biết tương lai như thế nào, nay chỉ có thể đi một bước tính một bước. Nếu có thể đi, ta sẽ đi tìm các ngươi, nếu không thể, ta ở lại bên người hẳn cũng được.”

Vì A Nghiên hiện nay ở chỗ Tiêu Đặc vẫn không thể nói chuyện, nàng cũng sợ Tiêu Đặc phái người tới, vô tình nhìn thấy thành ra phiền toái, cũng không dám nhiều lời, người một nhà sớm tắt đèn đi ngủ.

A Nghiên xa nhà, nay trở về, không khỏi cảm thấy hết sức thân thiết, tuy rằng trong nhà đã được Tiêu Đặc cho người tu sửa, so với trước kia khác nhiều, nhưng đồ cũ như trước không khác. Nàng nằm cạnh thân nương, nghe bà ngủ phát ra tiếng ngáy, trong lòng không khỏi thân thiết lại ấm áp, trong mắt thậm chí có chút lên men.

Nếu không gặp phải Tiêu Đặc, nàng cứ như vậy ở thôn Ngưu Xuyên từ an phận cả đời, thật là tốt biết bao a!

Ngay cả ở nhà đột cũ nát trong thôn, gặp cảnh khốn cùng chịu khổ, nàng cũng thích, ít nhất là trải qua hi vọng ái ố của người thường, ít nhất còn có thể sống sót.

Đang nghĩ tới đây, nàng nghe thấy bên ngoài cửa sổ có tiếng bước chân, lập tức giật mình, nhìn nhìn nương ngủ say bên cạnh, thật cẩn thận ngồi dậy, hé cửa sổ ra nhìn bên ngoài, thấy Cố Mặc một thân áo mỏng đứng trước sân.

Nàng vội phủ thêm một kiện áo bông cũ chạy ra: “A Mặc, sao lại không ngủ được?”

Cố Mặc dường như đã sớm đoán được nàng sẽ đi ra: “Tỷ, đến cùng sao lại thế này, không thể nói với cha mẹ, ngươi hảo hảo nói cho ta nghe một chút đi.”

A Nghiên nghe xong, nhún vai: “Nên nói đều nói rồi.”

“Hắn đến cùng là loại người nào? Còn có lần trước trong đêm ngươi đi ra ngoài gặp ai?” Cố Mặc từng bước ép sát.

“A?” Tình cảnh lần trước hẳn đều thấy? A Nghiên nháy nháy mắt, giả ngu.

“Tỷ giấu giếm cha mẹ, nhưng không lừa gạt được ta.” Cố Mặc nhìn chăm chăm A Nghiên không tha.

A Nghiên không có cách nào: “A Mặc, thân phận của hắn, ta chỉ có thể nói, trên đời này sợ không có vài người có thể kiềm chế được, chúng ta không cẩn thận, sợ là sẽ liên lụy vào chuyện lớn bên trong.”

Cố Mặc nghe thấy đồng tử chợt co rút lại, đến gần chút, hạ giọng nói: “Hắn họ Tiêu?”

A Nghiên gật đầu.

Cố Mặc nhất thời không khỏi ngáy người, cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, lại nhìn A Nghiên, trong mắt nổi lên lo lắng thật sâu: “Tỷ, ta không đi, ta ở đây cùng ngươi, để cha mẹ đi.”

A Nghiên nghe nói, giống nhau trách cứ nhìn đệ đệ: “Cha mẹ chỉ có một đứa con là ngươi, nếu ta không còn, còn có ngươi, để bọn họ đi, chúng ta chẳng may xảy ra chuyện, bọn họ còn có thể sống sao?”

Cố Mặc gian nan run môi dưới: “Nhưng mà ngươi —— “

Như hắn đoán được không sai, khả năng chuyện này liên lụy đến việc của hoàng gia, tỷ tỷ nếu liên lụy vào, chỉ sợ là không bảo đảm còn mạng. Tính mạng dân bình thường, ở trong mắt bọn họ căn bản không coi là gì.

A Nghiên biết đệ đệ luyện tiếu mình, tiến lên giữ cánh tay đệ đệ: “Yên tâm đi, ngươi xem hẳn người này tuy rằng mãnh liệt không phân rõ phải trái, kỳ thật đối với ta tốt lắm —— “

Chỉ cần nàng không chạm vào vảy ngược của hắn, ngoan ngoãn làm một tiểu sủng vật bên người hắn, nàng nghĩ hắn sẽ luôn luôn đối tốt với mình rồi? Chuyện chết thảm sẽ không rơi trên đầu mình.

Nàng cười nói với đệ đệ: “Lại nói cha mẹ cũng không sai, có lẽ ta không thể đi, cứ ở lại bên người hắn, tương lai hắn thăng lên rất nhanh, ta đi theo cũng gà chó lên trời đấy.”

Dưới ánh trăng, trên khuôn mặt Cố Mặc thanh tú vẫn còn non nớt mang theo lo lắng, cứ như vậy thật sâu nhìn tỷ tỷ hắn.

Kỳ thật hắn minh bạch, tỷ tỷ nói những lời này, chính là an ủi mình thôi. Nàng thật ra cũng không muốn ở lại bên người kia.

Nhưng thế thì sao, đối phương quyền lớn thế lớn, còn mình bả vai non nớt, căn bản không có cách nào gánh vác trọng trách bảo hộ gia đình, bảo hộ tỷ tỷ.

thiếu niên đơn bạc cao gầy nắm chặt tay, cắn mạnh răng, trong đêm gió lạnh thấu xương, nhẹ nhàng gật gật đầu: “Ta sẽ dẫn cha mẹ mau rời khỏi nơi này, nếu có thể rời đi, đến lúc đó ta nghĩ biện pháp đi vào trong phủ, xem có thể truyền thư cho người hay không.”

A Nghiên gật gật đầu: “Àn, chữ người viết ta nhận được, nhớ ở trên thư dùng ký hiệu của chúng ta trước kia, nếu gửi thư, vạn vạn không thể trực tiếp gửi cho ta, miễn cho người khác chú ý, có thể mượn cơ nói bên trong có một người đầu bếp tên là Hà Tiểu Khởi, nhờ hắn chuyển cho ta.”

Trước kia A Nghiên và Cố Mặc cùng nhau đọc sách, cũng viết qua vài chữ, Cố Mặc đương nhiên minh bạch lời nàng nói, lập tức âm thầm ghi nhớ tên Hà Tiểu Khởi, gật đầu.

Một lần nữa trở lại phòng, A Nghiên càng không có cách nào ngủ được. Kỳ thật đệ đệ nàng Cố Mặc mười hai tuổi, còn nhỏ đã trúng tú tài, xem như có tiền đồ hiếm thấy trong thôn. Nay bởi vì việc này, chỉ có thể đi xa đến Hoắc Châu, còn không biết tiền đồ tương lai như thế nào đây.

Ngẫm lại cha mẹ, thân thể cha cũng không tốt, này một đường đi xa, cũng sợ chịu một nhọc sinh tật bệnh.

Nhất thời ngơ ngác nhìn cửa sổ, ánh trăng chiếu qua song cửa, lại thông thả dờ dẩn về phía tây, không biết qua bao lâu, ánh trăng đã không còn, bên ngoài gà đã kêu lên.

gà trong thôn, nếu có một con dẫn đầu, gà trống khác cũng đều gáy theo.

Đây là trời sắp sáng.

nuong A Nghiên xoa xoa mắt, đã tỉnh, sờ soạn mặc xong quần áo sẽ đi phòng bếp nấu cơm cho A Nghiên, nhớ sáng sớm A Nghiên bị đón đi rồi, muốn nàng trước khi đi ăn một chút gì.

A Nghiên thấy vậy, trong mắt nóng lên, vội vàng kéo nuong nàng nói: “Nuong, người nghỉ ngơi đi, ta đi làm cơm.”

nuong A Nghiên nhìn nàng, thở dài: “Người ngày xưa thích nhất ngủ lười, hôm nay lại chịu khó. Trong bếp có thịt tươi đã ướp và lạp xưởng, người đều lấy ra chung, coi như chúng ta mừng năm mới trước.”

A Nghiên cắn cắn môi, mạnh mẽ nở nụ cười, phủ thêm áo bông đi phòng bếp, chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm.

Trong lòng không khỏi nghĩ, tiếp theo có thể nấu cơm cho cha mẹ đệ đệ, còn không biết năm nào tháng nào, thậm chí nàng không biết về sau có thể gặp nhau hay không.

Nhất thời lại nhớ tới Cố đại phu cũng như vậy.

Biết rằng mỗi một lần trùng sinh trên đời đều có khác lúc trước, nhưng luôn có chỗ tương tự, nếu nàng không đoán sai, ngự y họ Cố chính là phụ thân nàng kiếp trước.

Dù sao đã cách một đời, chính mình nhớ được hết thảy, hắn cũng sẽ không nhớ được, từng có bao nhiêu tình thân cha và con gái, tay cầm tay ân cần dạy bảo, bao nhiêu năm vương bận nhớ thương, nay dù gặp lại vẫn không biết. Nếu có thể đáp lại một câu, cười một tiếng, đã là duyên phận rất lớn.

Nếu như nàng vẫn có kiếp sau rất lớn, một đời này cha mẹ còn không biết là tình huống gì, nay vẫn ở dưới gối, đương nhiên cũng phải tận hết một phần hiếu tâm.

Nghĩ như vậy, nàng đã làm cơm xong.

Cơm canh nông dân kỳ thật rất đơn giản, bất quá là một nồi cháo hạt bông bông, bên trong cho khoai tây, cũng chưng chút bánh hấp và bánh ngọt, còn có thịt khô, thịt muối nuong nàng đã nói. Nhân dịp sắp mừng năm mới, trong phòng bếp sớm chuẩn bị các dạng trà bánh ngày tết cần dùng, nay tùy tay lấy ra, cũng thuận tiện.

Lúc đó cha mẹ A Nghiên và Cố Mặc đều đã dậy, Cố Mặc sớm cầm sách, đi đến cạnh chuồng gà đọc, cha A Nghiên còn sửa lại cỏ khô phủ trên cổng chính, mừng năm mới, để cỏ khô phía trước trông thật khó coi.

nuong A Nghiên đi đến phòng bếp, xem có thể giúp đỡ gì, thấy A Nghiên lo liệu thỏa đáng.

Trời đã sáng, A Nghiên lại tự coi mình là một con mèo nên sẽ không nói, nàng chỉ gật gật đầu với nuong, cười chỉ vào trong nồi, không nói chuyện.

nuong A Nghiên sừng sốt, suy nghĩ cẩn thận rồi thờ dài.

Đồ ăn được mang lên bàn, người một nhà đều ngồi vào chỗ của mình.

Tất cả trong lòng đều minh bạch, sau bữa cơm này sợ là từ đây phải chia cách thật lâu, lúc gặp lại không biết là năm nào tháng nào, không khỏi có chút sầu não.

nuong A Nghiên gấp khối thịt khô nhỏ cố gắng cho vào bát A Nghiên: “A Nghiên, nhìn ngươi nay mặc dù cao hơn, so với trước kia càng gầy, ăn nhiều chút đi.”

Như thế chỉ chốc lát sau, trong bát A Nghiên thịt xếp thành đống. Nàng nhìn nhìn cha mẹ, lại đem phần thịt khô này cho cha mẹ và Cố Mặc, ý bảo mình không muốn ăn.

Nàng ở bên ngoài muốn ăn cái gì cũng được. Kỳ thật Tiêu Đặc thật sự đối với nàng quá tốt, muốn cái gì cho cái đó, chỉ sợ có nửa điểm ủy khuất nàng.

Chính hắn không biết, hắn ở bên cạnh, là ủy khuất lớn nhất.

Người một nhà đang ăn, nghe thấy bên ngoài tiếng vó ngựa vang vang, lập tức cha mẹ A Nghiên cả kinh, hai mặt nhìn nhau.

Đây là tới đón A Nghiên, sớm như vậy?

Tiến vào cửa viện đầu tiên là tiểu Thập thất, hắn một thân áo bào rộng màu đỏ, lúc đi chuyển giống như một rặng mây đỏ đang bay, tiêu sái tuyệt điểm. Hơn nữa da hắn như tuyết, con ngươi đen như ngọc, cả người long lánh trong suốt, dường như băng khắc ngọc mài, làm cho người ta kinh diễm không thôi, cơ hồ tưởng người trong tranh.

cha mẹ A Nghiên bất quá là nông dân bình thường, lúc trước thấy Tiêu Đặc kia lãnh liệt tuấn mỹ, tâm đã e ngại, lúc này thấy tiểu Thập thất, lại bị dọa đến không biết như thế nào cho phải.

Trong lòng không khỏi nói thầm, này chẳng lẽ là Đồng Tử bên cạnh Quan Âm bồ tát hạ phàm đến ?

Còn đang nghi hoặc, a ngờ miệng ngọc diện kim đồng này lại ôn ào nói: “Cửu ca nói chỗ A Nghiên tỷ tỷ có đồ ăn ngon, ở nơi nào đấy, ta sắp chết đói!”

cha mẹ A Nghiên nhất thời ngốc tại chỗ, hai mặt nhìn nhau, nguyên lai Đồng Tử hạ phàm này là người bình thường, mở miệng cũng không thoát khỏi một chữ ăn, quả nhiên là huynh đệ của vị Cửu gia kia!

A Nghiên không ngờ bọn họ tới nhanh như vậy, dựa vào song cửa sổ, căn môi nhìn Tiêu Đặc đi theo phía sau Tiểu Thập thất, trong mắt rất có bắt mắt đi.

Nàng còn muốn thân cận cùng cha mẹ thêm một lát, hắn đã vội vàng chạy đến.

Tiêu Đặc hôm nay một thân cẩm bào màu hồ lam thêu hoa và mây, với đai ngọc màu trắng, tóc dài cũng không giống ngày xưa tùy tiện buông xuống, ngược lại dùng đai ngọc buộc chặt lên rất quy củ. Hắn vốn mắt hẹp dài, mày kiếm vung văng, nay tóc dài buộc lên, lộ ra mặt mày thon dài tinh xảo, rất có một cổ cao quý ngạo nghễ, mỉa hoặc chứng sinh.

Chẳng qua hôm nay không biết tại sao, con ngươi hắn đen sâu thăm mớ hồ có thể thấy một chút tia máu, bên ngoài có vài phần tiêu tụy. Từ lúc vào viện, ánh mắt kia chỉ hướng về phía song cửa, nhìn chăm chăm vào A Nghiên, lúc này thấy A Nghiên dường như không vui, bữu môi nhỏ lộ ra tiểu tính tình với mình, hắn hơi nhấp môi dưới, nói giọng khàn khàn:

”Cũng không phải ta định đến từ sáng sớm, là Tiểu Thập thất không ăn được đồ ăn khách sạn, nghe nói ngươi sẽ nấu đồ ăn mới la hét muốn đến.”

Lời này vừa ra, Hạ Hầu Kiều Nguyệt quá buồn cười, nỗ lực cắn cắn môi, cố gắng nhịn lại.

Thật ra là không ngủ được, ôm chăn bông ngồi một đêm, mới nghe thấy gà gáy sáng, đã lời Tiểu Thập thất gia từ trong ổ chăn ấm, lại phân phó mình đặc biệt chuẩn bị áo choàng màu hồ lam, nói là A Nghiên trước kia khen hắn mặc màu này đẹp mắt.

Nay giả vờ tốt lắm, tới gặp A Nghiên và cha mẹ A Nghiên, ai ngờ hắn lại lấy Tiểu Thập thất gia người ta làm nguy trang.

Tiểu Thập thất đâu, vừa nghe thế, suýt nữa bật dậy, vô tội nhìn Tiêu Đặc, thầm nghĩ không phải là ngươi nói khách sạn không có gì ăn, buộc ta tới nơi này sao, ta còn chưa nói gì, ngươi lại oán trách ta?

Bất quá hắn vừa muốn há mồm, chỉ thấy mặt Tiêu Đặc không biểu cảm liếc mình một cái, liếc mắt kia thật sự là tràn ngập uy hiếp và lăng liệt vô tận.

A —— thật đáng sợ!

Tiểu Thập thất nhất thời quyết định sửa miệng, cười hắc hắc với Cửu ca nhà mình, sau đó quay đầu nói với A Nghiên đang dựa vào song cửa: “A Nghiên tỷ tỷ, có cái gì ăn ngon cho ta nếm thử?”

Nói xong còn có chút khát vọng liếm liếm môi, như là đứa nhỏ chờ ăn kẹo.

A Nghiên đành phải đi ra, nhìn nhìn tiểu Thập thất, lại nhìn nhìn Tiêu Đạc, chỉ chỉ cửa phòng nhà mình, ý bảo bọn họ vào nhà đã, lại chỉ chỉ phòng bếp, tỏ vẻ mình sẽ đi phòng bếp lấy một ít đồ ăn đến.

Tiêu Đạc thấy nàng cũng không náo tính tình gì, thoát nhìn cũng không nổi giận với mình, hơi yên tâm lại. Lập tức hẩn liếc mắt thật sâu nhìn bóng lưng nàng một cái, dẫn theo tiểu Thập thất, đi theo Cổ Mặc vào nhà.

cha mẹ A Nghiên mời Tiêu Đạc vào, nhất thời cảm thấy hai tôn thần tiến vào trong nhà, chân cũng không biết nên đứng nơi nào.

Tiểu Thập thất lại từ mình quen thuộc trước, nhìn trái nhìn phải một phen, tìm ghế dựa tốt nhất trong nhà ngồi xuống.

Tiêu Đạc không ngồi, hẩn banh mặt, nhìn chăm chăm cha A Nghiên.

cha A Nghiên chỉ cảm thấy một đôi con người đen lạnh thấu xương như băng cứ như vậy nhìn chăm chăm mình, hẩn thậm chí dường như cảm thấy có một cây đao đặt lên cổ, cả người không được tự nhiên, cột sống lưng rét run.

Hẩn thực sợ hãi, không biết vị Cửu gia này vì sao muốn nhìn mình như vậy, hay là hẩn tức giận?

Nhất thời nương A Nghiên và Cổ Mặc cũng phát hiện Tiêu Đạc dị thường, không khỏi hồ nghi cùng đứng lên.

Hẩn... Hẩn muốn làm cái gì?

Hạ Hầu Kiều Nguyệt bên cạnh thấy tình cảnh vậy, khẽ thở dài, ho nhẹ, kiên trì đề nghị: “Gia, đêm qua người nói qua có việc muốn đề đạt?”

Tiêu Đạc gật gật đầu, lại nhìn cha A Nghiên một cái, mới cứng rắn nói: “Ta sẽ chiêu cố tốt A Nghiên.”

Ân?

trong lòng cha A Nghiên đánh một cái dấu chấm hỏi.

nương A Nghiên sừng sốt.

Cổ Mặc nhíu mày, nhìn kỹ Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc thấy tất cả hoài nghi mình như thế, không khỏi trong lòng không vui, bất quá nghĩ đây là cha mẹ, người nhà A Nghiên, nàng có để ý, nên chỉ có thể kiềm chế tính tình, tiếp tục giải thích: “Các người yên tâm đi Hoắc Châu đi.”

A...

cha mẹ A Nghiên hai mặt nhìn nhau, nghe qua đúng là hẩn đang hứa hẹn?

Cổ Mặc nghe thấy lời này, nhìn Tiêu Đạc, con người dẫn theo vài phần trầm tư.

cha A Nghiên cứng đờ nửa ngày, rốt cục nom nớp lo sợ tiến lên: “Đa tạ... đa tạ Cửu gia!”

Thật sự là thụ sủng nhược kinh a!

Trời biết bọn họ là thôn dân ở thôn Ngưu Xuyên Từ, từ lúc biết vị gia tôn quý này vào thôn, toàn thôn bất luận kẻ nào cũng không dám phát ra tiếng động nào, nom nớp lo sợ thật cẩn thận, lúc ngủ cũng không dám thở khò khè, ngay cả chó trong nhà cũng bị chặn miệng, miễn cho khiến vị gia này chú ý, chọc ra tai họa.

Một nhân vật uy chấn thôn Ngưu Xuyên Từ như vậy, thế nhưng cho bọn hẩn một lời cam đoan và hứa hẹn... ngữ khí kia, tư thế kia... dường như coi mình thành con rể nhà ông?

cha mẹ A Nghiên đều cả kinh không biết làm thế nào cho phải.

tại thời điểm xấu hổ vạn phần này, A Nghiên bưng một âu cháo vào nhà.

Phòng bếp nhà nàng chỉ có ít đồ, cái khác đều là dự trữ mừng năm mới, nàng đau lòng cha mẹ, đương nhiên hi vọng bọn họ mừng năm mới ăn chút đồ tốt. Nay một đám người đến như vậy, gây sự chú ý kéo vào âm ảm, Tiêu Đạc và Tiểu Thập thất muốn ăn, Mạnh Hán, Hạ Hầu Kiều Nguyệt còn có Sài đại quân gia cũng không thể bị đói á?

Nàng nhất thời keo kiệt, nghĩ bọn họ xưa nay ăn sơn trân hải vị, cũng không thiếu bữa tiệc này, nhà nàng không có gì hay để chiêu đãi, cũng chỉ mang ra cháo hạt bông bông cùng một ít thịt khô, bánh mật, cũng đủ để cho bọn họ ăn no rồi?

Vì thế Tiêu Đạc, Tiểu Thập thất đợi được một âu cháo, cháo được nấu nùng đậm đặc sệt, bên trong có một ít màu đen, không biết cái gì. Ngoài cháo, còn cắt một ít thịt khô, cùng với bốn khối bánh mật —— đây là đồ ăn A Nghiên cho bọn hắn.

Mọi người bắt đầu ăn cháo, A Nghiên cho bọn họ mỗi người một chén, Tiêu Đạc, Tiểu Thập thất, Hạ Hầu Kiều Nguyệt cùng với Sài đại quân gia, Mạnh Hán, ai cũng không thiếu. Chẳng qua một chén cho Tiêu Đạc kia, nặng hơi run tay, mức nhiều cháo hơn một chút.

Tiêu Đạc bưng bát lên uống một ngụm, uống xong, đôi mắt phiếm hồng thật sâu nhìn A Nghiên: “Là người nấu? Quả nhiên hương vị vô cùng tốt.”

A Nghiên nhấp môi dưới, nở nụ cười với hắn.

Vốn tưởng rằng hắn thường ngày sống an nhàn sung sướng, ăn không được cháo hạt bông bông của nông dân, những thứ này đầy khắp núi đồi đều có, kỳ thật hơi chất, người nghèo mới hái ăn, bình thường nhà giàu có sẽ không ăn cái này.

Mọi người nghe thấy cháo này ăn ngon, cũng đều bưng lên ăn thử.

Trong đó tốc độ nhanh nhất là tiểu Thập thất, hắn tuổi còn nhỏ, thân thể đang lớn, sức ăn đương nhiên lớn, cũng mau đói, một buổi sáng này cơm cũng không ăn đã đi tới thôn Ngưu Xuyên Từ, hắn thật vất vả nhìn thấy đồ ăn, mắt đã xanh rồi, lại nghe Cửu ca nhà mình nói ăn ngon, lập tức trực tiếp mồm to uống một ngụm.

Ai biết cháo vừa vào miệng, mặt hắn liền biến sắc.

Cứng ngắt một lát sau, hắn rốt cục nhìn không được, “Phốc” một cái, đem tất cả cháo trong miệng phun ra.

Phi phi phi, có thể ăn sao? Vừa đắng vừa chất ! Ngay cả lợn cũng sẽ không ăn thứ này đi?

ngay lúc Tiểu Thập uống vào, Hạ Hầu Kiều Nguyệt, Mạnh Hán, Sài đại quân gia cũng vừa đứng uống một ngụm, một ngụm đi xuống, trên mặt bọn họ tất cả đều trắng bệch.

Một ngụm cháo trong miệng, không dám phun, cũng nuốt không nổi.

Môi co rúm tại chỗ nửa ngày, lại vừa đứng nghe thấy Tiểu Thập thất phun một tiếng điên cuồng, bọn họ suýt nữa cũng phun ra.

Ai ngờ Tiêu Đạc lại lạnh lạnh liếc mắt quét Tiểu Thập thất một cái, thản nhiên nói: “Không muốn ăn, cứ ra.”

Lời này vừa ra, tất cả trên mặt từ trắng biến đỏ, hết sức kích động, cuối cùng cắn răng một cái, vờn cổ, cố gắng nuốt chửng miếng cháo đắng chất không chịu nổi kia xuống!

Ai sợ ai đâu, không phải chỉ là vừa đắng vừa chất thôi, coi như uống thuốc đi!

Đắng không quan trọng, đặc tội Cửu ca nhà mình mới là đại sự!

Tiểu Thập thất phun ra ngụm cháo rồi, liền phát hiện chính mình gặp rắc rối.

dưới ánh mắt Tiêu Đạc lạnh thấu xương như băng, hắn xấu hổ nhìn mắt A Nghiên, đã thấy thủy mâu A Nghiên lẳng lẳng nhìn mình, không có trách cứ, cũng không có tức giận, cứ như vậy thản nhiên nhìn.

Hắn càng thêm ngượng ngùng.

Hắn tuy rằng nghịch ngợm tùy hứng, nhưng cũng biết làm khách nên có lễ phép và giáo dưỡng.

Hắn nở nụ cười hắc hắc với A Nghiên, le lưỡi, ngượng ngùng nói: “A Nghiên tỷ tỷ, vừa rồi là cháo rất nóng, ta uống quá nhanh, mới phải nhổ ra.”

A Nghiên cũng không để ý, hắn cái dạng hoàng tử quen sống an nhàn sung sướng, uống đến loại cháo này, là phản ứng bình thường thôi. Vụng trộm lườm Tiêu Đạc một cái, không khỏi trầm nghĩ, hắn a, không phải người bình thường —— quái thai!

Tiêu Đạc lại tinh chuẩn bắt giữ mắt A Nghiên liếc đến lúc này, bốn mắt nhìn nhau, A Nghiên cuống quýt né tránh.

Tiêu Đạc lại rũ mắt xuống, không khỏi nở nụ cười.

khóe môi gợi lên, đáy mắt hiện ra một chút sung sướng, hắn tâm tình càng tốt, bưng bát lên, tiếp tục ăn cháo.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt, Mạnh Hán mọi người đang do dự, lại thấy gia bọn họ, một chén cháo sắp thấy đáy.

Nga... Xem ra bọn họ phải uống tiếp...

Tiêu Đạc uống xong cháo rồi, lấy trong tay áo một cái khăn Hán Dương trắng tào nhả lau môi, nhìn về phía Hạ Hầu Kiều Nguyệt, Mạnh Hán, thản nhiên nói: “cháo này vị cũng không tệ, là A Nghiên sáng sớm thức dậy làm.”

Lời này vừa ra, tất cả nhất thời ngậm hiểu.

Uống đi, phải uống, cho dù đắng chết cũng phải uống.

Vì thế ba vị này, bụng cháo lên, về mặt thống khổ liễu mạng bỏ qua một chút sung sướng cùng thưởng thức, kiên trì bắt đầu ăn cháo.

Vừa uống, trong lòng vừa âm thầm kinh ngạc, đầu lưỡi Cừu thiếu gia nhà hắc, đến cùng là thế nào a! ! Thật sự cảm thấy cháo này ngon?

Tiêu Đặc nhìn ba người uống cháo, ánh mắt lại liếc về phía Tiểu Thập thất.

Tiểu Thập thất tiếp thu được, rõ ràng về mặt không có biểu cảm gì, lại hiển nhiên ý tứ hàm xúc mười phần không vui, hắc cổ lấy dừng khí, neho mắt hoa đảo lại, bụng bát cháo lên, thấy chết không sờn nhìn nửa ngày, cuối cùng, nhắm mắt lại, uống!

Đời này... Cũng không cần tin cái gì mà A Nghiên tỷ tỷ nấu đồ ăn ngon nhất nữa... Căn bản chính là gạt người...

Đây là ý tưởng mỏng manh cuối cùng trước khi Tiêu Tiểu Thập thất bị đắng chết...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 69

Một vòng cháo uống xong rồi, Tiêu Đặc dùng ánh mắt khát vọng nhìn chăm chăm A Nghiên.

A Nghiên nghĩ nghĩ, ý bảo mình phải đi phòng bếp, cháo hạt bông bông đã uống xong rồi, hay là lấy cho bọn hắc chút bánh mật đi.

Ai ngờ nàng mới vừa đến phòng bếp, đang bận rộn, liền thấy Sài đại quân gia cũng xuất hiện, đầu tiên là tới bên chuồng gà đi một vòng, sau đó mới chậm chậm đi vào phòng bếp, cười hề hề hỏi: “Cô cô nương, ta đến giúp ngài?”

A Nghiên quay đầu nhìn, thấy dưới ánh sáng lò mờ, hắc một khuôn mặt già cười đến mức làm cho người ta thấy không chân thực.

Rõ ràng đang cười, lại cảm thấy âm trầm.

A Nghiên tức giận trừng mắt nhìn hắc, cười lạnh, tiếp tục dùng dao cổ sức ấn bánh mật, bánh mật đã đông lạnh, chưa đun nóng, cũng không dễ cắt.

Sài đại quân gia thấy nàng cũng không để ý, lại sát vào thêm, hạ giọng nói: “Đừng giả vờ, ngươi bất quá là hò hét gia nhà ta thôi, hắc rơi vào lưới tình, tẩu hỏa nhập ma, có thể không nhìn ra chút mưu kế của ngươi.”

A Nghiên nghe thế, cũng không giả vờ, càng cười lạnh một tiếng, cũng đề thấp thanh âm nói: “Chúng ta ngày xưa vô oán ngày nay vô cừ, Sài đại quân gia, ngài sao lại không chịu nổi một tiểu nữ tử như ta?”

Sài đại quân gia cười lạnh trả lại: “Ngươi tới câu dẫn gia chủ nhà ta, sao lại vô cừ với ta?”

A Nghiên vừa nghe, cũng hết chỗ nói rồi, nhú mày: “Ai câu dẫn gia chủ nhà ngươi? Ngươi có tận mắt thấy được? Rõ ràng là gia chủ nhà ngươi khi dễ ta, câu dẫn ta. Bây giờ nếu ta rời khỏi gia chủ ngươi, gia chủ ngươi lập tức khóc ôm ta không buông ra, tin hay không?”

Lời này vừa xong, Sài đại quân gia nét mặt già nua xanh mét, trong mắt hơi có chút chột vật, hắc nhú mày trầm tư một lát, càng đề thấp thanh âm nói: “Ngươi căn bản không thích gia chủ ta.”

A Nghiên cười nhạt: “Có quan hệ với ngươi sao? Ngươi là một tôi tớ, lão nhân kia, vì sao phải quan tâm chuyện chúng ta?”

Sài đại quân gia bị A Nghiên chọc giận đến đỏ mặt, trầm mặc nửa ngày, cuối cùng rốt cục hừ lạnh một tiếng: “Tiểu cô nương, ngươi nếu có chút tự mình hiểu lấy, vẫn nên sớm bỏ mưu ma chước quỷ đi, cách Cừu gia chúng ta xa một chút. Bằng không —— “

Nói xong, trong mắt hắc phát ra một ánh sáng âm lãnh.

A Nghiên nhìn thấy, bỗng nhiên ngừng ra, hắc khí từ lòng bàn chân chạy thẳng lên, nháy mắt giống như rơi vào vết nứt, cả người cứng ngắc lạnh như băng, hô hấp khó khăn, mất đi tri giác, dường như thân thể hiện tại chỉ là một cái xác không, còn ý thức nàng có tất cả đều cuộn mình trong nỗi hoảng sợ đó.

Nàng kinh ngạc nhìn hắc nửa ngày, dùng sức nắm chặt ngón tay mình đang run lên, gian nan tìm thanh âm: “Ngươi... Ngươi đến cùng là loại người nào... Ta đã thấy ngươi sao?”

Ngay vừa rồi trong nháy mắt kia, nàng bỗng nhiên phát hiện, người này có chút quen mắt.

Giống như ngư y Cổ đại phu, nhất định là lấy thân phận nào đó xuất hiện trong những đời trước của mình, đáng tiếc mình thế nào cũng không nhớ ra.

Sài đại quân gia neho con người lại, dí sát vào, dùng thanh âm cực thấp nói: “Người đến cùng là muốn sống hay muốn chết?”

A Nghiên từ trong đề nén đến mức hít thở không thông cố sức tìm về thanh âm của mình: “Ta muốn sống.”

Lúc nàng nói ra lời này, mới đột nhiên phát hiện, thanh âm mình có bao nhiêu khàn khàn và nặng nề, hoàn toàn không giống như tiểu cô nương mười bốn tuổi.

Sài đại quân gia nhìn kỹ nàng nửa ngày, gật gật đầu: “Không tệ, người muốn sống, người chẳng những nên vì mình suy nghĩ, còn phải vì phụ mẫu thân nhân người suy nghĩ, đúng không?”

A Nghiên nghe lời này, nhìn chằm chằm Sài đại quân gia, thở sâu, chát chúa nói: “Người lấy người nhà ta uy hiếp ta?”

Sài đại quân gia bỗng chốc ha ha nở nụ cười: “Không phải uy hiếp, là nhắc nhở. Người trong lòng đã không có Cửu gia nhà ta, rời khỏi hấn, không phải tốt lắm sao? Như vậy người có thể còn sống, người nhà người cũng có thể bình an đến Hoắc Châu, ta cũng cao hứng.”

A Nghiên cắn môi dưới: “Tốt lắm, người hi vọng ta rời đi, ta cũng hi vọng có thể rời khỏi hấn. Cho nên —— “

Nàng nhìn hấn, thử thăm dò nói: “Người hiện tại có phải sẽ giúp ta rời đi hay không?”

Sài đại quân gia nghe thế, bỗng nhiên càng nở nụ cười, cười đến cực lạnh, thật giống như thâm sơn trong đêm đen âm trầm đột nhiên tóe ra ánh đao lạnh: “Cô nương, người không khỏi thông minh quá mức. Có phải định để ta giúp người rời đi, người sẽ đem chuyện này báo cho gia chủ ta, đến lúc đó mượn đao giết người, kết thúc ta, từ nay về sau, gia chủ không còn phải dẫn đo ở trong tay người, muốn bài bố thế nào thì làm như thế.”

Hắn càng đề thấp thanh âm: “Không cần quên, người bây giờ không nói được, người bỗng nhiên có thể nói chuyện, gia chủ ta sẽ nghĩ sao đây? Cho nên, người ngoan ngoãn ở tại chỗ, không cần nghĩ đến như thiêu thân bay ra chính ta.”

Hắn đắc ý nở nụ cười, tiếp tục nói: “Về chuyện người rời đi, phải tìm một thời cơ tốt nhất, bằng không gia chủ ta sẽ không bỏ xuống được, tìm người khắp thiên hạ, đây cũng là hậu họa.”

Hắn đang nói, bỗng nhiên biến sắc, vốn dĩ tươi cười sâu xa khó hiểu nháy mắt biến thành hòa ái dễ gần, còn ôn thanh nói: “Cô cô nương, sao tay lại bị bỏng thế, đến, hay là để ta làm đi, ngài trở về nghỉ ngơi là tốt rồi.”

A Nghiên hơi kinh ngạc, bất quá rất nhanh hiểu được, hóa ra bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân đều đều ổn trọng, cực kì quen tai, cho thấy là Tiêu Đặc tới.

Tiêu Đặc đi đến trước cửa phòng bếp, thấy Sài đại quân gia cách A Nghiên khá gần, hai người cùng nắm một cái dưa tre, một nắm đầu này, một nắm đầu kia.

Hắn nhíu mày, thân nhiên hỏi: “Các người đang làm gì?”

Sài đại quân gia nghe thấy, vội quay đầu lại, trước cung kính chào, sau đó mới cười hề hề nói: “Là Cô cô nương, vừa rồi suýt nữa bị bỏng tay, ta nghĩ vẫn nên để Cô cô nương nghỉ ngơi một chút, để ta làm. Bằng không một đến Cô cô nương thì làm sao bây giờ.”

Tiêu Đặc mặt mày phiếm lãnh: “Sài đại quân gia thật sự là săn sóc chu đáo a...”

Ngữ khí hơi có chút khác thường.

Dù Sài đại quân gia là người tinh minh duệ trí, mưu kế đa đoan, hắn cũng không nghĩ tới, A Nghiên đến cùng từng thổi gió gì bên gối Tiêu Đặc, không ngờ rằng đây là vị gia nhà mình nổi lên bình dấm dấm chua vạn năm chưa bao giờ có, vị chua tận trời, đến hấn, nửa lão già như vậy cũng ăn dấm chua!

lúc này hắn cũng không có hiểu rõ vì diệu trong giọng nói khắc sâu hàm nghĩa của gia nhà hấn, ngược lại cúi đầu khom lưng nói: “hấn là phải thế, Cô cô nương cả buổi sáng thật sự bận rộn vì gia, lão nô phải chăm sóc nhiều hơn, vốn hấn là thế...”

Lời vừa ra, Tiêu Đặc kia mặt mày càng lạnh băng, không vui lờm A Nghiên.

A Nghiên đã trải qua Sài đại quân gia kia âm hiểm giả dối, nhất thời cảm thấy chính mình tạm thời phải co đầu rút cổ trở về, ngoan ngoãn ở lại bên người Tiêu Đặc.

Lập tức nàng vội đi tới bên cạnh Tiêu Đặc, không tình nguyện lờm Sài đại quân gia một cái, sau đó chôn mặt vào trong ngực Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc nhìn thấy A Nghiên như thế, thần thái bay lên, nhất thời trên mặt mềm lại, ngẩng đầu sờ sờ đầu A Nghiên, ôn thanh hỏi: “Vừa rồi Sài đại quân gia tới nói cái gì? Hấn khi dễ người?”

A Nghiên cắn cắn môi, ủy khuất lườm Sài đại quân gia, sau đó lắc đầu không nói.

Sài đại quân gia bỗng chốc sùng sốt.

Hắn bước lên phía trước nói: “Cố cô nương, ngài, ngài đây là ý tứ gì?”

A Nghiên vẫn chỉ cắn môi, không nói chuyện.

con người Tiêu Đạc lợi hại nhìn chăm chăm Sài đại quân gia, trong giọng nói lạnh nhạt lộ ra không vui cực độ: “Sài Họa, nói!”

Sài đại quân gia hận không thể đào tâm lấy phế: “Lão nô chỉ cùng Cố cô nương nói mấy câu, cái gì cũng không làm a!”

Tiêu Đạc cười lạnh một tiếng: “Sài Họa, người vẫn nên đi biệt viện tiếp tục đợi đi.”

*****

Sài đại quân gia lại bị điều đi thôn trang, đối với A Nghiên mà nói là tin tức tốt, nhưng nàng thế nào cũng không cao hứng được.

Đến thôn trang, Sài đại quân gia vẫn làm chuyện phải làm a.

Vì thế, vẫn phải tính toán rời khỏi Tiêu Đạc, miễn cho Sài đại quân gia này nhìn mình không vui, sinh ra tâm tư hại mình.

Xe ngựa rộng lớn chạy trên đường nhỏ gập ghềnh hồi hương, dù có vững chắc cũng không tránh được xóc nảy, A Nghiên từ trong xóc nảy, nửa dựa ở trên đùi Tiêu Đạc, yên lặng nghĩ tâm sự.

Nếu Sài đại quân gia hôm nay nói thật, chính mình nếu rời khỏi Tiêu Đạc, có phải hắn không thể buông tha mình hay không?

Chuyện này nghe qua không thể tưởng tượng, bất quá A Nghiên đột nhiên nhớ tới chuyện từng xảy ra. Nhiều lần như vậy, mỗi một đời, chính mình chết thế nào cũng không thoát khỏi dính dáng đến Tiêu Đạc.

Nhưng đang khổ sở suy nghĩ, nàng nghĩ mãi không rõ, trong văng thế, có một người như Sài đại quân gia sao? Nếu có, hắn ở trong nhân sinh của mình sắm vai gì?

Nhất thời xóc nảy, ý nghĩ choáng váng, cứ như vậy mơ màng ngủ, ai ngờ vừa nhắm mắt lại, trong mộng hiện lên một đôi mắt của Sài đại quân gia, mang theo máu nhìn chăm chăm mình, trong con người kia tràn ngập thù hận, dường như chính mình làm cái gì khiến người người oán trách, nhất thời giật mình một cái, tỉnh lại.

Tỉnh lại nàng mở to mắt, đập vào mắt đó là con người Tiêu Đạc đen như mực ôn nhuận, mang theo thân thiết, cứ như vậy nhìn mình.

Nàng hơi kinh ngạc, vì còn trong mộng, nhất thời không thể thoát ra, có chút không có cách nào lý giải, vì sao Tiêu Đạc kia hung tàn thô bạo, nhưng lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

”Tỉnh?” Tiêu Đạc tới, dùng cái mũi cao thẳng cọ cọ trán nàng, thanh âm khàn khàn ôn nhu nói bên tai.

A Nghiên ngồi dậy, ngây ngơ nhìn nhìn, đã thấy mình dĩ nhiên ghé vào trên đùi Tiêu Đạc, vẫn nằm sấp, nằm sấp đã lâu.

Nàng buông đùi hắn ra, nhìn bốn phía, thấy xe ngựa không đi nữa, không khỏi tò mò nhìn về phía Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc dường như nhìn ra A Nghiên nghi hoặc, nâng tay giúp A Nghiên vuốt tóc, cười nói: “Người vừa rồi vẫn ngủ, ước chừng ngủ ba canh giờ.”

Ba canh giờ? A Nghiên không nghĩ tới chỉ nhắm mắt mình thế nhưng ngủ lâu như vậy.

Này... Ba canh giờ, không phải hắn là đã đến phủ Tiêu Đạc sao?

Tiêu Đạc giật giật hai cẳng chân trắng tấp thon dài, ôn nhu nói: “Xe ngựa đã đến phủ, chỉ còn chờ người tỉnh.”

A Nghiên không khỏi có chút kỳ quái, kéo màn xe nhìn ra, quả nhiên là vào phủ.

Nàng càng kỳ quái, không hiểu nhìn Tiêu Đạc, vì sao hắn không gọi mình tỉnh dậy?

”Vì sao phải gọi dậy?” Tiêu Đạc rất nhanh minh bạch tâm tư A Nghiên, đương nhiên hỏi lại như vậy.

A Nghiên nhất thời không còn gì để nói, cho nên, bởi vì mình đang ngủ, hắn cứ như vậy đợi ba canh giờ trong xe ngựa?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 70

Lúc này Hạ Hầu Kiều Nguyệt báo lại, nói là phòng bếp đã chuẩn bị tốt đồ ăn, chỉ còn chờ gia và cô nương dùng bữa. Tiêu Đặc gật gù đầu, ý bảo Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Người trước đỡ cô nương trở về phòng.”

A Nghiên có chút buồn bực, vì sao hắn để mình đi về trước, hắn đi đâu?

Bất quá nàng cũng không nói gì, lập tức đi theo Hạ Hầu Kiều Nguyệt vào phòng.

Tiêu Đặc ngồi không ở trên xe ngựa, giật giật hai chân cứng ngắc, nhắm mắt vận khí, để máu trong tứ chi bách hải lưu thông, bởi vì thời gian dài bị đè ép, huyết mạch ngưng trệ, hai chân đã tê rần, lúc này mới có thể này xuống xe.

Việc này A Nghiên đương nhiên là không biết, nhưng Mạnh Hán bên cạnh đều thấy trong mắt, không khỏi thờ dài trong lòng, nghĩ gia nhà mình nay đối đãi với A Nghiên cô nương kia, thật sự là thương tận trong xương đi.

Nhưng vị A Nghiên cô nương kia đối với gia nhà mình, có vài phần chân tình không?

Tiêu Đặc bên này vừa mới vào phòng, Tiểu Thập thất cũng đi theo vào, hắn ngáp một cái, rất bất đắc dĩ nhìn bọn họ: “Các người đây là như thế nào, sao ở trong xe ngựa ngồi lâu như vậy!”

Tiêu Đặc liếc mắt quét Tiểu Thập thất một cái: “Ít nói nhảm, ăn cơm!”

Tiểu Thập thất nhún nhún vai, nhanh ngồi xuống.

Bữa tối cực kì phong phú, có thung hương nhĩ du thiêu hải sâm (hải sâm nướng thung hương và nắm gỗ du), hân chung đạo thảo kê (gà chung hơi bằng rom), hải loa hồng thiêu nhục (ốc biển nhồi thịt nướng), nhũ nương ngư (cá ninh sữa), ma âm tiêu kê đầu (cái này thì chịu, chắc là 1 món gà), hương loa quải (ốc hương cuộn) vân vân, vừa thấy đã biết là do nhóm đại trù tỉ mỉ chế biến ra. Nhưng ánh mắt A Nghiên xẹt qua các món đó, rơi xuống một món ăn trong bát sứ tinh tế, bên trong bay ra một cỗ mùi thơm tươi mát mơ hồ, A Nghiên chỉ vừa nghĩ đã biết là cháo tí bà lá dậu—— nhất định là Hà Tiểu Khôi làm.

Nàng đã thật lâu chưa gặp Hà Tiểu Khôi, cũng không biết hiện giờ hắn như thế nào. Kỳ thật này cháo này phải ăn lúc đúng mùa tươi mới, trong mùa đông khắc nghiệt, Hà Tiểu Khôi tất nhiên dùng lá dậu phơi năm cũ, hương vị so với lá dậu mới không tươi ngon bằng. Trừ lần trước mình cảm mạo mới đặc chế cháo lá dậu tí bà, ngày thường không nên làm.

Bay giờ giữa các món ngon sơn trân hải vị hắn thế nhưng làm món cháo như vậy là có ý tứ gì? A Nghiên trong lòng không khỏi đoán rằng, Hà Tiểu Khôi có phải muốn gặp mình, có chuyện muốn nói hay không?

Vụng trộm liếc Tiêu Đặc bên cạnh, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc cũng không có vẻ mặt gì, nghiêm trang dùng bữa. Đến cùng là sinh tử hoàng tộc, xuất thân cao quý, tư thái hắn dùng bữa tao nhã thong dong.

Nhưng nhìn Tiêu Đặc như vậy, trong lòng nàng không khỏi âm thầm suy nghĩ, nếu nói mình muốn gặp Hà Tiểu Khôi, hắn tất nhiên là không cho phép.

Từ sau khi bị bệnh, trừ vài người bên cạnh Tiêu Đặc, nàng rất ít khi có dịp nhìn thấy người ngoài. Không nói cái khác, dù muốn dạo chợ, còn phải nghiêm mật bảo vệ, sai người chọn mua tất cả đồ vật yêu thích trong chợ đưa đến trà lầu ngồi xem phong cảnh bên ngoài.

Tiêu Đặc đối với mình vô cùng tốt, mình cảm động không hiểu, nhưng hắn lại vĩnh viễn không biết, kỳ thật chính mình muốn lạc thú ở trong đám người đông đúc nói to ồn ào, mờ mờ đầm đìa đi mua một cái đồ chơi thổi băng đường.

Giáp chi mật đường, ắt chi ti sương. (với người này là mật đường, với người khác là thạch tín)

Sống nhiều đời như vậy, A Nghiên không cầu nhiều lắm, chỉ cầu đừng chết, đừng chết sớm như vậy, chỉ cầu chính mình có thể cùng người thường bình thường, dung nhập nhân gian khỏi lửa, hưởng thụ thế gian bị ai hoan nhạc thị thị phi phi.

Nhưng Tiêu Đặc hiển nhiên không hiểu được, hắn hận không thể tạo ra một cái lồng sắt tơ vàng, cất mình vào đó, còn muốn lấy vải dày làm màn che, khiến mình trong mắt trong lòng chỉ có hắn, cũng không nhìn được phong cảnh bên ngoài.

Đáng sợ nhất là, lồng sắt này phía trên còn giắt một thanh kiếm không nhìn thấy, tùy thời đều có khả năng rơi xuống, khiến A Nghiên trước nghĩ sau suy sợ hãi sống không yên, viễn vông không được an bình.

Đang nghĩ tới đây, trong giây lát thấy Tiểu Thập thất và Tiêu Đặc đang nhìn mình.

A —— phát sinh chuyện gì sao?

Tiểu Thập thất thấy A Nghiên vẻ mặt mờ mịt, không khỏi cười ra tiếng: “Nhìn người ngơ ngác ngây ngốc, nghe nói người bị bệnh nặng một lần, không

phải đầu óc bị bệnh hỏng rồi đi?”

Hắn vừa nói, nhất thời Tiêu Đạc cảnh cáo liếc hắn một cái, hắn sợ tới mức cái gì cũng không dám nói.

Tiêu Đạc buông bát đũa, thanh âm khàn khàn tận lực phát ra ngữ khí mềm mại: “A Nghiên, ta có chút việc phải đi ra ngoài mấy ngày, ngươi ở nhà một mình, có thể chứ?”

A Nghiên vừa nghe, trong lòng vui sướng, vội gạt đầu, nguyên ý a, nguyên ý, rất nguyên ý !

Tiêu Đạc nhìn kỹ thần sắc A Nghiên, nghi hoặc nói: “Ta có việc đi ra ngoài, nên cao hứng như vậy?”

A Nghiên nháy nháy mắt, giương mắt nhìn Tiêu Đạc, làm ra một vẻ không buông không bỏ.

Bộ dáng này, Tiểu Thập thất nhìn thấy càng cười rộ lên: “Ngươi rất thú vị, vốn biết rõ ngươi là người, ai không biết còn tưởng rằng ngươi là con mèo Cừu ca ta nuôi!”

Lời này vừa ra, đã thấy tiếng gió nổi lên, Cừu ca nhà hắn trực tiếp đá bay hắn.

Tiểu Thập thất không nghĩ tới mình nơm nớp lo sợ, không cẩn thận nói một câu nói thật liên rước lấy tai họa như vậy, hắn rầu rĩ sờ sờ ngực, ủy khuất nói: “Ngươi lại đánh ta... Đợi về Yên kinh, ta đi nói với lão gia tử.”

Nhưng Tiêu Đạc căn bản không xem trọng lời đệ đệ này——hiển nhiên ở nhà hắn không có việc gì, đá đệ đệ đã trở thành thói quen.

Hắn đang cúi đầu nhìn về phía A Nghiên: “Ngoan ngoãn chờ ta, nhiều ngày ta không ở nhà, ngươi ngoan ngoãn không cần đi đâu, ở lại trong viện, còn nữa, nhớ để Kiều Nguyệt hầu hạ ngươi nghỉ sớm”

A Nghiên ngoan ngoãn gạt đầu.

Trong lòng lại âm thầm nhảy nhót.

*****

A Nghiên cũng không quan tâm Tiêu Đạc có việc gì quan trọng hơn phải làm, nàng chỉ ngóng trông Tiêu Đạc sớm đi, trái chờ phải chờ, trong lòng ngứa ngày khó chịu như bị mèo cào, thật vất vả, Tiêu Đạc mới lưu luyến xuất môn.

Tuy rằng vừa ra đến cửa trước, Tiêu Đạc lại triệu Mạnh Hán đến, một phen phân phó dặn dò cẩn thận, bất quá đến cùng hắn cũng đi rồi!

A Nghiên bên môi nhất thời nổi lên một nụ cười!

Nàng đầu tiên là ra vẻ lạnh nhạt cầm bút chì, ở trên giấy Tuyên Thành vẽ nửa ngày, cuối cùng mới dường như bỗng nhiên nhớ ra cái gì, vội vẽ một cái nồi và bếp, cầm đưa cho Hạ Hầu Kiều Nguyệt xem.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt vừa thấy đã nhìn ra ý tứ A Nghiên, nhưng bên này có Tiêu Đạc phân phó rồi, nàng nào dám cho đi, lập tức nói: “Cô nương, Cừu gia đã nói, cho ngươi nghỉ sớm một chút.”

A Nghiên đương nhiên hiểu rõ, Tiêu Đạc tất nhiên là ra lệnh rồi. Bất quá không phải Tiêu Đạc không ở đây sao? Tiêu Đạc đã không ở đây, hết thấy đều dễ làm hơn!

Vì thế nàng nháy nháy mắt, lại đưa bức tranh nồi và bếp tới Hạ Hầu Kiều Nguyệt, chia chia Hạ Hầu Kiều Nguyệt, lại chia chia mình, lại làm tư thế quý lạy.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt lúc đầu không hiểu, sau này mới rõ, nhất thời mình bạch ý tứ, trên mặt phỉếm hồng, lại có chút xấu hổ.

A Nghiên ý tứ kỳ thật là nói, ngươi rõ ràng xưng là thị nữ của ta, vì sao phải nghe Cừu gia phân phó, chẳng lẽ không để ý mệnh lệnh của ta?

Hạ Hầu Kiều Nguyệt trầm mặc một lát, bất đắc dĩ nhìn A Nghiên, vẫn miễn cưỡng nói: “Cô nương có thể đi phòng bếp, bất quá phải đi cùng, nếu một mình, liền sớm trở về nghỉ ngơi.”

A Nghiên gạt đầu thật mạnh!

Lúc đi ra sân thời , Mạnh Hán thấy đầu tiên, vội tới ngăn đón: “Cố cô nương đây là đi chỗ nào?”

A Nghiên lấy giấy Tuyên Thành, đưa cho Mạnh Hán.

Mạnh Hán đầu như phình to ra, gia là thiên phú dị bẩm mới có thể xem hiểu Cố cô nương vẽ, hắn ngộ tính kém, xem thế nào cũng không hiểu a!

May mắn Hạ Hầu Kiều Nguyệt tiến lên nói: “Cô nương muốn đi phòng bếp nhìn.”

Mạnh Hán cười một tiếng: “Đi phòng bếp cái gì, gia chưa nói cô nương có thể đi phòng bếp.”

Lời này vừa ra, A Nghiên giận.

Mấy ngày qua, nàng nhằn lại nhằn, tự coi mình là một con mèo ngoan ngoãn lấy lòng Tiêu Đặc, nhưng thời gian dài, con người sẽ thấy phiền thấy chán.

Đặc biệt đã trải qua suýt nữa bị nổ chết ở chợ, cùng với về nhà nhìn thấy cha mẹ nhưng không có cách nào đoàn tụ, phiền muộn rồi, nàng càng không thể chịu đựng được nữa.

Nghĩ đến chính mình muốn đi phòng bếp nhìn cũng không thể, ngực nàng bị đè nén cơ hồ bỗng chốc muốn bộc phát ra.

Vì thế nàng đi lên phía trước, nghiêng đầu đánh giá Mạnh Hán, hung hăng nhìn chằm chằm Mạnh Hán.

Mạnh Hán liền phát hoảng, này... này Có cô nương vì sao bỗng nhiên chán ghét nhìn mình như vậy?

A Nghiên trừng Mạnh Hán, như thị uy cầm giấy Tuyên Thành trong tay vung lên với Mạnh Hán.

ý tứ dường như là, ta muốn đi, muốn đi.

Mạnh Hán nhất thời có chút ngậy đại, hắn cũng không dám quá thân cận với A Nghiên, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Cửu gia nhà hắn là cái bình dấm chua, hắn khô khan mấy cũng đã nhìn ra, cũng không thể lấy dính phải vị A Nghiên cô nương này.

Ai ngờ hắn lui, nàng liền tiến, càng cầm giấy Tuyên Thành trong tay, miệng phát ra thanh âm tê tê, ra vẻ uy hiếp.

Nếu A Nghiên là một con mèo, hiện tại nhất định là lông trên người đều dựng lên, một cái đuôi cũng thẳng tắp dựng lên trời.

Mạnh Hán nhìn Hạ Hạo Kiều Nguyệt, vẻ mặt xin giúp đỡ.

Hạ Hạo Kiều Nguyệt thờ dài một tiếng, gục đầu xuống, ra vẻ không biết.

Nhưng vào lúc này, A Nghiên càng gần thêm một bước, ngửa mặt, tròn tròn mắt nhìn chằm chằm Mạnh Hán, một bộ dáng người không để ta đi, ta trừng chết người.

Mạnh Hán lần này triệt để sợ, trùng trùng thờ dài: “Thôi, thôi, cô nương ngài đi phòng bếp đi, nhớ là phải nhanh trở về! Bằng không Cửu gia biết, ta nơi này cũng không giải thích được.”

Hắn vừa nói ra, A Nghiên dựng lông nhất thời biến mất, miệng cười gật đầu với Mạnh Hán, lòng tràn đầy vui mừng cầm lấy giấy Tuyên Thành, đi thẳng đến phòng bếp.

Hạ Hạo Kiều Nguyệt nhanh đuôi theo.

Mạnh Hán lại thờ dài, xem bộ dáng A Nghiên cô nương kia cao hứng phấn chấn, bỗng nhiên cảm thấy, Cửu gia nhà mình, đường tình thật sự là nhấp nhô a!

Nhất thời hai người đến phòng bếp, A Nghiên một đôi mắt hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tây, thấy trong phòng bếp đã không giống với trước kia. Phòng bếp, như trước lúc ban đầu A Nghiên đến, nơi đây trắng nõn sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, chẳng qua các dụng cụ nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị đầy đủ hơn. Phóng tầm mắt xem qua, đủ các dạng các loại, có hạt sen, gạo tẻ, gạo nếp, danh từ thược, gạo vàng vân vân, tất cả đều phân loại vào trong các ô vuông khác nhau, tùy thời sử dụng. Một bên cũng có cái bếp nhỏ, luôn luôn đốt lửa, sẵn sàng chuẩn bị đồ ăn cho mình dùng trong phòng.

Lúc này trong phòng bếp cũng không có người khác, các đại trù đều đã tránh đi, chỉ có mấy đầu bếp nữ nom nớp lo sợ nghe lệnh. Các nàng nhìn thấy A Nghiên, so với nhìn thấy bản thân Tiêu Đặc còn muốn kính cẩn hơn.

A Nghiên vừa lòng nhìn nhìn bốn phía, lúc này không khỏi ngửa tay, đi rửa tay trước, chuẩn bị làm chút gì.

Hạ Hạo Kiều Nguyệt vốn muốn ngăn trở, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn A Nghiên tràn ngập ý cười, trong con ngươi phát ra sáng rọi động lòng người, bỗng chốc không nói nổi.

A Nghiên không phải là tiểu thư khuê các nuôi dưỡng ở khuê phòng, nàng vốn là một nữ tử nông thôn, là một đầu bếp nữ cần cù và thật thà làm việc. Nay Cửu gia tự cho là đối tốt với nàng, đem nàng giam cầm ở trong phòng, ra vào đều đỡ ôm, ngày thường ăn uống dường như điều trị, nhưng chưa chắc nàng đã thích.

Xa nhớ ngày đó, A Nghiên tuy rằng ngẫu nhiên thể hiện ngu ngốc, nhưng cặp mắt trong suốt linh khí thật sự, cùng Cửu gia nhà mình nói chuyện đều nhanh mồm nhanh miệng, có thể rõ ràng đem một người như Cửu gia sắc tại chỗ. Nhưng gần đây thời gian này, nàng thành bộ dáng gì? Giống một con mèo nhu thuận kêu một tiếng phủ phục ở dưới chân chủ nhân, ba lần năm lượt còn muốn lắc lắc đuôi.

Lập tức Hạ Hạo Kiều Nguyệt rũ mắt, cái gì cũng không nói.

*****

Từ khi A Nghiên có thể vào phòng bếp, nàng coi như là cá gặp nước, mỗi ngày làm hai ba món ăn cho mình, trở về chậm rãi nhấm nháp. Ăn xong rồi, nàng lại được một tắc muốn tiến một thước, mang theo Phi Thiên ở trong sân đi bộ một vòng. Dù sao hiện tại Tiêu Đặc rời đi, nàng là lớn nhất trong nhà, không ai dám nói gì.

Duy nhất tiếc nuối là đến nay không gặp được Hà Tiểu Khởi, hỏi người khác, người khác cũng không nói lí do, chỉ nói hần gần đây cũng ra ngoài.

Một ngày này, nàng dẫn Phi Thiên đi bộ bên hồ, ai ngờ không hiểu sao lại có tuyết. Hậu viên có chút thanh tĩnh, lúc này bông tuyết óng ánh trong suốt rơi nhanh xuống, giống như hoa lau trên mặt hồ, liếc mắt nhìn lại, đúng là nhìn không thấy giới hạn, chỉ mơ hồ có thể thấy được xa xa dãy núi mờ lung.

A Nghiên khoác áo lông, tâm tình vốn sa sút cũng rõ ràng sáng sủa hơn, nhìn không được hồ lớn một tiếng với mặt hồ.

Quay đầu nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt, nàng nghĩ nghĩ, khoa tay múa chân làm tư thế uống nước trà, ý bảo Hạ Hầu Kiều Nguyệt đi lấy nước trà, đưa và trái cây cho nàng.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cũng hơi khó xử, đi theo một vị chủ nhân không an phận như vậy, nay không có Cửu gia, nàng quả thực như là chim thoát khỏi lồng sắt, vui vẻ trốn khắp nơi nơi, chính mình không có cách nào ước thúc.

Nàng vốn không muốn đi, nhưng A Nghiên lại giở trò cũ, vung tay áo, làm ra một bộ dáng ta sẽ uống trà ta, sẽ uống trà. Hạ Hầu Kiều Nguyệt đành phải dận dò: “Người tránh ở dưới tàng cây này, không thể đi loạn, ta lập tức quay lại.”

A Nghiên gạt mạnh đầu, trong mắt tỏa ánh sáng.

Phi Thiên thoát nhìn thấy tuyết cũng có chút hưng phấn, chớp cánh, phàn phật như tên xông ra ngoài, cánh vỗ lướt trên mặt hồ vẽ nên một đường màu trắng, bông tuyết bay lên không gian, như cánh hoa.

A Nghiên thấy vậy, không khỏi thoải mái cười to, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Phi Thiên thấy A Nghiên thích, càng dùng cánh lướt trên mặt hồ vẽ nên một đường lại một đường sóng trắng, giống như lướt trong nước, tốc độ nó rất nhanh, khiến bông tuyết liên tiếp rơi xuống, cánh hoa văng khắp nơi, bông tuyết bay múa, hết sức đẹp mắt.

A Nghiên nhìn không được càng trầm trồ khen ngợi: “Phi Thiên! Giỏi!”

Ai biết vừa dứt lời, liền nghe thấy một thanh âm hơi nghi hoặc vang lên.

“A Nghiên?”

A Nghiên không ngờ nơi này lại có người, quay đầu lại, đã thấy một thiếu niên hơi đơn bạc, thân mặc một bộ áo bào màu xanh, cứ như vậy cô độc đứng ở sau một cây khô.

Người này đúng là Hà Tiểu Khởi.

Trên người hắn còn sót lại chút bông tuyết, sợi tóc dính trước trán, một thân thanh bào đã có chút cuộn lên, cho thấy là đứng ở trong này rất lâu.

”Ngà...”A Nghiên cứ như vậy vừa vịn bị người tóm được, miệng mở ra vài lần, không biết như thế nào cho phải.

Là nên nói chuyện hay là không nên nói chuyện đây.

Hà Tiểu Khởi cũng đã bước tới bên cạnh A Nghiên, cúi đầu nhìn chằm chằm A Nghiên, nghi hoặc hỏi: “Ta nghe nói ngươi bệnh nặng một hồi, không nói được nữa, nay thế nhưng ngươi lại có thể nói chuyện? A Nghiên, ngươi đến cùng làm sao?”

A Nghiên mặt đỏ lên, đành phải gạt đầu, sau khi gạt đầu, lại lắc lắc đầu.

Hà Tiểu Khởi càng thân thiết: “Sư phụ, ngươi là sư phụ ta, ta mấy ngày nay luôn luôn nhớ thương, nhưng lại không thể gặp ngươi, muốn nhìn xem ngươi làm sao. Nay thật vất vả nhìn thấy, ngươi trò chuyện đi. Không phải mới vừa rồi ngươi có thể nói sao?”

A Nghiên bất đắc dĩ, nhìn nhìn vẻ mặt thân thiết của Hà Tiểu Khởi, đành phải thừa nhận: “Ta có thể nói chuyện.”

Hà Tiểu Khởi trầm mặc xuống, cũng đem một phong thư giao cho nàng.

A Nghiên nghi hoặc tiếp nhận thư kia, bên ngoài là bút tích của Cố Mặc, lập tức trong lòng vui mừng, vội vàng mở ra, thấy bên trong nói không chờ năm mới, đã rời đi Hoắc Châu. Nhìn thấy thế, lập tức không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nghĩ cha mẹ đệ đệ đi rồi, nàng ít nhất là không có gì vướng bận nữa.

Ngẩng đầu, thấy Hà Tiểu Khởi nhíu mày nhìn nàng: “Sư phụ, phát sinh chuyện gì?”

A Nghiên nháy nháy mắt: “Cũng không có đại sự gì, chính là đôi khi không muốn nói chuyện thôi, bên ngoài truyền ra cái gì, ngươi cũng không cần để ý, hảo hảo ở phòng bếp làm việc là được.”

Hà Tiểu Khởi nhìn A Nghiên thật sâu, nhần mày nói: “Sư phụ, ngươi còn nhớ rõ lúc trước ta bái ngươi làm sư phụ, ngươi định ra quy củ cho ta không?”

A Nghiên gật đầu: “Nhớ được.”

Hà Tiểu Khởi nói giọng khàn khàn: “Sư phụ lúc đó nói, thứ nhất là ta phải nghe lời sư phụ, thứ hai là phải bảo vệ sư phụ. Hiện tại sư phụ không có cách nào nói chuyện, ta hỏi ngươi, ngươi cũng không nói, cho nên ta không có cách nào nghe lời ngươi.”

Còn lại bên trong, hần không nói ra, nhưng ý tứ của hần A Nghiên minh bạch.

Hần cảm thấy chính mình nhất định là bị bắt, không phải tình nguyện, cho nên hần phải bảo vệ mình.

Nhưng A Nghiên làm sao có thể để Hà Tiểu Khởi này giao du với kẻ xấu đây.

Nàng nghĩ nghĩ, vẫn nghiêm cẩn nói với Hà Tiểu Khởi: “Tiểu Khởi, tâm ý của ngươi ta hiểu, nhưng hiện tại ta rất tốt, ở bên người Cửu gia, hần đối tốt với ta. Ta không cần ngươi bảo hộ, cũng không cần ngươi giúp ta. Mấy ngày trước ta đi phòng bếp, kết quả ngươi không ở đó, ta còn lo lắng cho ngươi, hỏi người khác, người khác cũng không nói gì. Nhưng bây giờ nhìn thấy ngươi, ngươi bình yên vô sự, ta an tâm. Nay ngươi cũng không cần vướng bận gì ta, chỉ muốn ngươi hảo hảo làm đầu bếp, đến ngày hội Bạch Lan, tin tưởng ngươi nhất định có thể đoạt được hoa lan bạch ngọc. Đây mới là việc ngươi phải làm.”

Ai biết lời này vừa ra, Hà Tiểu Khởi bỗng nhiên tiến lên một bước, nắm chặt tay A Nghiên.

A Nghiên muốn giãy dụa, cũng không thoát.

Hà Tiểu Khởi cắn chặt răng, vành mắt đỏ lên: “Sư phụ, ngươi nói hần đối tốt với ngươi, nhưng vì sao mọi người đều nói ngươi bệnh, bệnh rất nặng, ngươi tầm thường bên ngoài cũng không nhìn thấy, thậm chí tất cả đều nói ngươi không thể nói chuyện?”

A Nghiên bắt đầu dĩ, tay nàng bị Hà Tiểu Khởi nắm chặt thật sự rất đau, nhưng Hà Tiểu Khởi thoát nhìn bỗng nhiên kích động, căn bản không có cách giằng dụa lý.

Nàng đành phải trấn an i: “Ta thật sự tốt a, ngươi xem ta hiện tại có thể nói chuyện. Ta —— “

Nàng nghĩ nghĩ, vẫn nói: “Ta chính là đối mặt Tiêu Đạc, có đôi khi không muốn nói chuyện thôi. Không nói với hần, trong lòng ta cảm thấy càng thoải mái.”

Hà Tiểu Khởi nghe như thế, dường như nắm được cái gì: “Ngươi không thích hần?”

A Nghiên nhú mi, đây thật sự là một vấn đề khó trả lời.

Nếu ba tháng trước, nàng nhất định không chút do dự nói, nàng chán ghét Tiêu Đạc, hận chết Tiêu Đạc, hận Tiêu Đạc không thể lập tức chết đi! Bị chết càng thâm càng tốt!

Nhưng hiện tại, nàng có chút luyến tiếc Tiêu Đạc, cũng không chán ghét Tiêu Đạc.

Không chán ghét, cũng không nhất định là thích, ít nhất không có Tiêu Đạc thích mình như vậy. Hơn nữa tình cảnh Hàn Đại Bạch chết thảm ngay trước mắt, dường như bộ dáng chính mình cả đời, mỗi đời chết đi. Nàng cảm thấy sẽ có một ngày như vậy, chính mình cũng sẽ giống hần, chết thảm dưới bàn chân Tiêu Đạc.

Mỗi đời đã qua luôn có một nam nhân mang đến vận rủi cho mình, nàng làm sao có thể thích đây? Nàng làm sao dám thích đây?

Hà Tiểu Khởi thấy nàng cúi mắt không nói, càng sốt ruột: “Sư phụ, ngươi nói với ta được không? Ngươi thích hần sao?”

Hần bức bách như vậy, tâm A Nghiên hung ác, thế nhưng thốt ra: “Ta đương nhiên không thích hần, ta chán ghét hần, nhưng hần đối với ta tốt lắm, ta nay cũng chỉ có thể ở lại bên người hần.”

Hà Tiểu Khởi nghe thấy thế, trong lòng chỉ cảm thấy ngàn vạn vui sướng, nhưng lại không biết nói thế nào, lúc hần đang muốn nói gì, ai ngờ vừa nhắc mi, sắc mặt hần chợt thay đổi.

thiếu niên thanh tú, trên mặt đã không còn chút máu, giống như giấy trắng.

con ngươi vừa mới còn tràn ngập nóng nảy và vội vàng, nay tràn ngập tuyệt vọng.

A Nghiên nghĩ hoặc, ngẩng đầu nhìn qua, nhất thời phát hiện vẻ mặt hần không quá thích hợp, dường như nhìn thấy gì khủng bố.

Chợt ý thức được, nàng cứng ngắc mà thông thả theo ánh mắt Hà Tiểu Khởi xoay người.

Bông tuyết không tiếng động, triền miên phiêu dật rơi trên mặt đất, cùng thế giới này phẩn điều ngọc mài hòa hợp một thể, cách đó không xa, thấy thân ảnh Phi Thiên xòe cánh ở không trung, bắt ngát mà cứng cáp.

thân ảnh thon dài cô tịch, một thân cảm y hồ lam, mặt không biểu cảm đứng trong tuyết trắng lưu ly, một đôi con ngươi tối tăm bình tĩnh khiến người ta nhìn không thể hiểu, cứ như vậy yên lặng nhìn A Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 70.2

Thân ảnh thon dài cô tịch, một thân cảm y hồ lam, mặt không biểu cảm đứng trong tuyết trắng lưu ly, một đôi con ngươi tối tăm bình tĩnh khiến người ta nhìn không thể hiểu, cứ như vậy yên lặng nhìn A Nghiên.

Kỳ thật A Nghiên gặp qua nhiều bộ dạng của Tiêu Đặc, ôn nhu mỉm cười, yếu ớt non nớt, cười khuynh thành, thô bạo lạnh lùng, lạnh thấu xương dày đặc, các loại bộ dạng, nàng đều gặp qua.

Nhưng giờ này khắc này Tiêu Đặc, lại hết sức xa lạ.

con ngươi hắn sâu thăm đến mức làm cho người ta nhìn không hiểu, là bình tĩnh làm cho nhân sinh e ngại.

giống như gió lốc tiến lên phía trước, mặt biển bình tĩnh bất ngạt sâu xa, nhưng ngươi ta vĩnh viễn không biết, phía sau bình tĩnh làm cho người ta hít thở không thông, là mưa rền gió dữ nổi lên thế nào.

Một khi bùng nổ, đó là trời sụp đất nứt, huyết tinh đầy trời, đó là sinh linh đồ thán, vĩnh viễn không có ngày lành.

A Nghiên chân bỗng mềm nhũn, cơ hồ tê liệt choáng váng tại chỗ.

môi nàng hơi hơi run rẩy, cổ run run đứng lên.

Nàng hiện tại đã biết rõ, hết thấy đều xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Tiêu Đặc đối với nàng đột nhiên tốt quá mức không giải thích được, kỳ thật nàng luôn có cảm giác không quá chân thật, cảm thấy một ngày nào đó, hắn sẽ thay đổi một cái, lại trở thành Tiêu Đặc đời trước kia, huyết tinh tàn bạo lạnh khốc vô tình, đoạt tính mạng mình.

Cái này giống như trên đỉnh đầu nàng luôn luôn giắt một thanh kiếm, nàng biết thanh kiếm này sớm muộn gì sẽ rơi xuống, nhưng lại không biết khi nào thì rơi.

Nàng luôn luôn mang lòng chờ đợi, chờ một khắc chính mình chết đi.

Hiện tại mới hiểu được, giờ phút này, rốt cục đã đến.

Tiêu Đặc, lúc này sẽ không bỏ qua cho mình.

Nàng càng nghĩ, càng suy tính tất cả, thật sự không nghĩ tới, chính mình dĩ nhiên chết như vậy.

Nếu nàng vẫn có kiếp sau như cũ, nàng nên đầu thai thành một nam nhân, hoặc là một người quái dị chân chính đi...

A Nghiên cho rằng bình tĩnh khủng bố so với biển sâu càng làm cho người ta hít thở không thông, Tiêu Đặc sẽ tức giận bùng bùng phần chân thô bạo tàn nhẫn trực tiếp cho mình một kiếm, đương trường giết chết mình tại chỗ.

Bất quá hiển nhiên Tiêu Đặc so với nàng càng bình tĩnh hơn một ít.

con ngươi đen của Tiêu Đặc sâu đến mức làm cho người ta nhìn không thấu, là bình tĩnh trước sau như một, bình tĩnh cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông.

Hắn cứ như vậy nhìn chăm chăm vào nàng, dường như không biết nàng, lại dường như hắn căn bản không nghe thấy lúc trước nàng nói gì.

A Nghiên gặp qua nhiều loại Tiêu Đặc như vậy, kỳ thật dù Tiêu Đặc có đáng sợ thế nào, nàng cũng có thể tưởng tượng.

Nhưng Tiêu Đặc hiện tại, không giận, không lạnh lẽo, cũng không tàn bạo, hắn chỉ dùng loại ánh mắt bình tĩnh đến mức tận cùng không tiếng động này nhìn nàng.

Chung quanh hết thấy đều trở nên yên tĩnh, Phi Thiên không bay lượn chung quanh, Hà Tiểu Khôi cũng không dám nói chuyện, ngay cả tuyến đầy trời dường như cũng ý thức được cái gì, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động ngừng lại.

A Nghiên cả người giống như một cây cung, căng thẳng, băng giá đến cực hạn.

Nàng cảm thấy, có lẽ ngay sau đó, nàng cây cung này sẽ buông ra, dây cung buông xuống, cũng chính là lúc nàng chết đi.

Có cái gì càng đáng sợ hơn so với lặng yên không một tiếng động chờ cái chết đến?

Không có cách nào chống lại hàn ý lộ ra trong người A Nghiên, yết hầu nàng dường như bị người chặn lại, hít thở không thông, bị đè nén, ý thức bắt đầu tan rã cùng hỗn độn tăng lên, nàng thậm chí có một loại xúc động kêu to.

Ngay lúc A Nghiên cho rằng chính mình cả người căng thẳng đến vô ý thức run run, Tiêu Đạc rốt cục mở miệng.

“Người không thích ta?” thanh âm Tiêu Đạc khàn khàn mà bình tĩnh, dường như đang hỏi một chuyện chẳng quan trọng.

A Nghiên hô hấp căng thẳng, ngón tay cứng ngắc hơi hơi gấp khúc, để chính mình tìm về một chút lực lượng.

Kỳ thật sự cho tới bây giờ, giấu diếm nữa còn có ý tứ gì, hắn cũng sẽ không tin. Vô luận thế nào cũng chết, không phải sao?

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng con người hấn bình tĩnh đến lạnh lùng tàn khốc: “phải.”

Nàng thừa nhận với hấn.

“Người luôn luôn gạt ta, luôn luôn chịu đựng ta? Người chán ghét ta? Người thậm chí phiền chán đến mức không muốn nói chuyện với ta?”

ngữ khí Tiêu Đạc vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng bình tĩnh kia lại như cảm huyền không thể không chế tốt, nói đến cuối cùng đã xuất hiện phá âm run run.

A Nghiên nghe thế này, cũng cúi đầu, cười khẽ, tuyệt vọng bắt đầu đi nở nụ cười.

Nàng mới hiểu được hấn.

Hấn cao ngạo như vậy, làm sao có thể chịu được mình lừa dối?

Hấn thật vất vả bỏ thí ra một chút sủng ái và ôn nhu, làm sao có thể cho nàng giảm lên như thế.

Lúc này đây hấn tất nhiên là sẽ giết mình, giống như cung nữ hèn mọn kia, đầu lĩnh thổ phi tuyệt vọng kia, tiểu ni cô đáng thương kia, cũng giống như cái Hân Đại Bạch kia sống không bằng chết, tuyệt vọng mà thống khổ chết đi.

Thế nào cũng chết, nàng vì sao phải lựa chọn giống trước kia cúi đầu khuất nhục?

Lại ngẩng đầu lên, trong con người nàng cho tới bây giờ đều là khiếp đảm mềm mại, lúc này tràn ngập kiên quyết.

Nàng ở bên người hấn làm sủng vật thuận theo nghe trong lòng bàn tay hấn, làm thật lâu thật lâu, cho nên nàng đã nhanh quên mình là ai.

Nhưng đến cùng nàng là A Nghiên, đã chết tám lần, vẫn không ngừng cầu không chết.

Vận mệnh treo cột nàng như thế, nhưng này cũng không có nghĩa là nàng mỗi một lần đều phải cúi đầu trước hấn.

Nàng chán ghét hấn, ngay từ đầu đã chán ghét; hận hấn, hận không thể cho hấn đi tìm chết, cho dù hấn đối với mình tốt thế nào, chính mình vẫn chẳng qua là phù phực ở trên đùi hấn như một tiểu sủng vật thôi!

Nàng muốn sống, hơn nữa còn sống mà không làm sủng vật của hấn như vậy, chính mình còn sống muốn làm gì thì làm cái đó.

ngực nàng phập phồng kịch liệt, trên mặt nổi lên đỏ ửng, nàng cắn chặt răng, thở sâu, lần đầu tiên trong đời kêu căng mà bình tĩnh đối mặt với Tiêu Đạc nàng sợ tám đời:

“Không sai, ta không thích người, ta cũng không muốn làm một sủng vật ghé vào bên người người! Ta chán ghét người, người biết không? Ngay từ đầu gặp người, ta đã sợ hãi người, chán ghét người! Dựa vào cái gì người nói ta xấu ta liền xấu, dựa vào cái gì người nói ta đẹp mắt ta liền dễ nhìn? Dựa vào cái gì người đối tốt với ta, ta sẽ thụ sủng nhược kinh? Dựa vào cái gì người yêu ta, ta sẽ yêu người? Dựa vào cái gì lúc người không thích thì ta như là cỏ rác, lúc thích liền đem ta nâng trong lòng bàn tay? Chỉ bằng người tôn quý, có tiền có thế sao? Chỉ bằng người tàn bạo lạnh lùng giết người như ma sao? Tiêu Đạc, ta phải nói với người, ta không đồng ý, chính là không đồng ý!”

Nàng nhìn chằm chằm Tiêu Đạc, hai tròng mắt cơ hồ phun ra lửa, nàng cắn răng nói từng chữ từng chữ: “Ta không muốn, ta chính là không muốn, chết cũng không muốn! Ta là sợ chết, nhưng bây giờ người giết ta đi! Ta tình nguyện để người giết ta! Người dù giết ta, ta cũng không cần quý gối bên người người, làm sủng vật của người, cho người sờ tóc của ta!”

Nàng nói xong, vẫn cảm thấy hận không hiểu, lập tức dậm chân, lại một tiếng trống làm tinh thần hăng hái nói thêm: “Ta hận người, hận người, thực rất hận người! Biết không, ta hận người tám đời! Vì sao mỗi một lần ta đều gặp phải người? Ta không muốn nhìn thấy, người vì sao không thể cách ta xa ra?”

thanh âm nàng tê tâm liệt phế, quanh quẩn trong một mảnh băng thiên tuyết địa, thanh âm kia dường như muốn xé tan hết, gào thét tám đời nàng tới nay không cam lòng.

Kỳ thật nàng không rõ, vì sao mỗi một lần gặp chuyện không hay ho đều là nàng?

Nàng lao lực thiên tân vạn khổ, thậm trọng tính toán chi li, cuối cùng một mảnh ống tay áo của hần cũng không đựng tới được, vì sao?

Rõ ràng là thiếu niên tướng quân đường làm quan rộng mở, thế nào lại ngồi lên ngựa nổi điên mà chết?

Nàng khổ đọc mười năm kinh thư, tuyệt tình tuyệt nghĩa nhưng tại nơi nước đóng thành băng, ban đêm sinh ra lòng thương hại với hần, rơi vào kết cục một trận liệt hỏa đốt người!

Gió bắc đúng lúc này úp tới, cuốn một lớp bông tuyết, hiu quạnh mê mang, quật cường mà tuyệt vọng.

Nàng ôm yết hầu phát đau, mồm thở hỗn hển, giống như cá rời nước.

Nước mắt bỗng chốc rơi xuống, nàng dùng ánh mắt cười nhạt mà bén nhọn dõi theo hần: “Người giết ta a, người giết ta đi? Ta không muốn sống tạm, ta cái gì cũng không quản, ta chịu đủ rồi! Hiện tại ta tình nguyện đi tìm chết, chết cũng không cần người yêu ta, đối tốt với ta!”

Tiêu Đặc nhìn thế này bỗng nhiên A Nghiên dường như phát cuồng, người trước mắt xa lạ lại quen thuộc.

Nàng một câu nói, giống như dao nhỏ ném mạnh đến, cứ như vậy đâm vào tâm hần thành lỗ thủng, một cái lại một cái, đau đến hần cơ hồ quên nơi nào là trời đất nào, cũng quên chính mình đến cùng là người phương nào, vì sao đứng ở chỗ này.

đau đớn bị phần mà tuyệt vọng theo ngực hướng lên trên, vì tức giận, khiến hần suy nghĩ trong lòng cơ hồ muốn nổ mạnh tràn ra.

Ở giờ khắc này, hần muốn hủy thiên diệt địa, muốn dùng máu nhiễm hồng nhân gian này.

Lúc hần cũng không biết chính mình đến cùng nên làm thế nào cho phải, hần vươn tay, bóp cổ nàng.

cổ nàng tinh tế trắng mịn, lại yếu ớt vô cùng, hần nắm ở trong tay như vậy, dường như chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức một cái, có thể bẻ gãy.

“Người chán ghét ta?” Hần ánh mắt âm lãnh thấu xương, nhìn chằm chằm nàng, thông thả lặp lại một chữ một chữ.

“Phải, ta chán ghét người.” A Nghiên hô hấp gian nan, vẫn ngẩng đầu như cũ, cứ như vậy thẳng dõi theo hần.

Tiêu Đặc nhíu mày: “Người muốn chết? Muốn ta giết người?”

A Nghiên quật cường cười: “Ta không sợ chết, ta chỉ hy vọng —— “

Nàng tuyệt vọng, trong hai tròng mắt là quyết tuyệt cùng bất đắc dĩ: “Chỉ hy vọng, kiếp sau, cũng không phải gặp người.”

Tiêu Đặc con người đen bản ra ánh sáng lạnh lùng, huyết thái dương hơi hơi co lại, hần cắn răng, một chữ một chữ nói: “Người cho là, ta thật sự không dám giết người sao?”

Nói xong, bên môi hần nổi lên một chút trào phúng cười lạnh: “Không có ai có thể giẫm lên ta như vậy.”

Chưa từng có ai, có thể đem tâm hần ném xuống đất, hung hăng vũ nhục giẫm lên.

Nheo lại con người hẹp dài dọa người, xương ngón tay hần trở nên trắng toát, phát ra tiếng kêu răng rắc răng rắc.

bàn tay to hữu lực cứ như vậy đặt trên cổ mình, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, cảm thụ được ngón tay kia lạnh như băng áp bách da thịt mình yếu ớt, rơi vào trong đó, cũng dần dần xiết chặt lại.

Nàng phải chết, lại phải chết.

Lần này là bị hần tự tay bóp chết.

Nàng không biết chính mình đến cùng lâm vào mê chú thế nào, cũng không biết vì sao đời đời kiếp kiếp lặp lại kết cục mỗi một đời trên này thế gian không ngừng tái diễn giống nhau.

Nhưng mà nàng thực sự muốn giải thoát, không bao giờ muốn gặp phải hần nữa.

ý thức A Nghiên bắt đầu dần dần mờ hồ, nàng thậm chí cảm giác được linh hồn của mình dường như trôi ra ngoài cơ thể, thẳng tắp trốn về phía bầu trời bên trên.

Một loại cảm giác sung sướng thoải mái quét qua, nàng thờ dài như trút được gánh nặng, lại chết a, lại chết đây...

Từ ngày đầu tiên nhìn thấy hân, nàng đã biết luôn có một ngày như vậy.

Nay cuối cùng đã tới.

Còn ở đây trong thoát ra mảnh liệt, nàng lâm vào một mảnh bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 71

Lúc A Nghiên tỉnh lại, trên trán nàng từng đợt ảm áp truyền đến, có một đôi tay ôn nhu chạm lên nàng, trấn an nàng, khẽ gọi nàng.

Nàng phiền muộn mà bất đắc dĩ thờ dài, nghĩ rằng, lại là cả đời, lại là một đời.

Kể tiếp như lệ thường, nàng phải hé miệng ra ọa ọa khóc lớn, sau đó trừng đôi mắt nhỏ nhìn người chung quanh, dù cho cặp mắt nhỏ của nàng vừa sinh ra không thấy rõ lắm người ở xa, nhưng bọn hân vẫn sẽ khen nàng như cũ.

”Xem này, cục cưng nhìn ta đây!”

”Ai u, đứa nhỏ này bộ dạng cũng thật tốt, giống cha nàng!”

Kỳ thật vào lúc này, nàng có một kinh nghiệm làm bí quyết nhỏ, đó là phải nỗ lực chống đỡ mí mắt mở ra, bộ dạng này sẽ làm đôi mắt nhỏ của trẻ con vừa sinh ra trông lớn hơn nữa chút, cũng có thể càng được người ta thích.

Hết thấy chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, nàng hé miệng ra, phát ra tiếng ọa ọa, đồng thời mở cặp mắt nhỏ hân là một mảnh mê mang.

Di ——nơi nào hình như có chút không đúng!

A Nghiên nháy nháy mắt, đột nhiên ngừng tiếng khóc ọa ọa ọa trong miệng.

Vì sao nữ tử đang ôn nhu xoa trán nàng lại là Hạ Hầu Kiều Nguyệt?

”Nương?” A Nghiên bập bẹ kêu một tiếng.

Vì sao nàng sinh ra, được đầu thai, mẫu thân lại là Hạ Hầu Kiều Nguyệt?

Hạ Hầu Kiều Nguyệt cũng phát hoảng, dù có lạnh nhạt nàng cũng không khỏi mở to hai mắt nhìn.

A Nghiên cô nương đã mê man hai ngày, trong hai ngày nàng ở bên cạnh cực nhọc hầu hạ cả ngày cả đêm, ai ngờ mãi mới tỉnh lại, nàng ấy thế nhưng há mồm ọa ọa khóc lớn như trẻ nhỏ.

Mở mắt ra, nàng ấy thế nhưng gọi mình là mẹ? !

Hạ Hầu cô nương chưa từng thành thân có chút đồ mặt: “A Nghiên cô nương, này... Người không sao chứ?”

Nàng bắt đầu hoài nghi A Nghiên có phải bị bóp chặt yết hầu, suýt nữa chết đi, nay tinh thần có chút không được bình thường? Hoặc là mất trí nhớ?

A Nghiên kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt nửa ngày, bỗng nhiên ý thức được cái gì, vội cúi đầu tự nhìn mình, đây là tay người bình thường, thân thể này, bộ dạng này sao có thể là em bé sơ sinh.

Di, đây là như thế nào? Không chết?

Nhưng rõ ràng nàng nhớ được linh hồn của mình đã bay thẳng lên trời, rõ ràng là đã chết!

Hạ Hầu Kiều Nguyệt ngờ ngác nhìn hành vi quỷ dị của nàng, càng lo lắng hỏi: “A Nghiên cô nương, người thế nào?”

Đối mặt với một người mình há mồm một cái đã vội gọi nương, nàng thật sự không nói nổi.

A Nghiên lại nhìn ánh mắt Hạ Hầu Kiều Nguyệt khiếp sợ vừa nghi hoặc, bỗng nhiên nhớ mình vừa rồi há mồm gọi nương.

Thật sự là không còn mặt mũi gặp người, Hạ Hầu Kiều Nguyệt sẽ không cho rằng mình điên rồi đi?

Đang nghĩ tới đây, Hạ Hầu Kiều Nguyệt lại mở miệng hỏi: “Cô nương, cô nương người còn nhớ rõ mình là ai không?”

A Nghiên nghe thấy lời này, hơi kinh ngạc, hết kinh ngạc là mừng như điên.

Nàng xúc động, bạo phát lửa giận tám đời chưa từng bùng nổ, rõ ràng là nói muốn chết, nếu chết thật rồi thì xong hết mọi chuyện, nhưng hiện tại không chết, nàng nhất định phải đối mặt với hậu quả nghiêm trọng vì chộc giận Tiêu Đặc!

Nếu nàng điên rồi hoặc choáng váng mất trí nhớ, có lẽ hết thảy đều có thể tránh?

Nàng cũng không muốn Tiêu Đặc tha thiết mong ngóng đi tới, dùng ánh mắt bị cô phụ hỏi nàng “A Nghiên, vì sao người cô phụ ta như vậy!”.

Vì thế từ các ý niệm này, nàng nhất thời có chủ ý, lập tức về mặt mờ mịt nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt.

“Nương, người là nương ta sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt kỳ thật luôn luôn nhận mình là một người phi thường lạnh nhạt với thiên hạ, từ nhỏ được giáo dưỡng tốt khiến nàng sớm đã rèn luyện tính tình gặp biến không sợ, dù nàng hầu hạ vị hoàng tử tùy hứng làm bậy gây ra sự tình phóng đảng không kèm chế được đến thể nào, nàng đều lạnh nhạt mặc kệ, lén theo giúp phía sau.

Nhưng nay nàng không có cách nào lạnh nhạt được.

A Nghiên thế nhưng gọi nàng là nương!

Nàng khó xử nhú mày, không dấu vết hỏi: “Người vì sao gọi ta là nương?”

A Nghiên thì thảo với Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Người không phải nương ta sao? Vậy nương ta ở nơi nào? Nương... nương... của ta là ai, ta là ai a?”

Nàng về mặt mờ mịt nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt thanh âm căng thẳng: “Người, người không nhớ rõ mình là ai? Cũng không nhớ rõ ta là ai?”

A Nghiên vô tội lắc đầu, cắn cắn môi, hết sức đáng thương.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt thử thăm dò hỏi: “Người còn nhớ rõ Cửu gia sao?”

A Nghiên càng mờ mịt, tò mò nhìn Hạ Hầu Kiều Nguyệt: “Đó là ai, cha ta sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhất thời đau đầu vô cùng, nàng cắn răng, cứng rắn nói: “Cô nương, ngài nằm xuống trước, đừng nhúc nhích, ta đi tìm đại phu, ta lập tức đi tìm đại phu!”

Ít lâu sau, đại phu đến.

Hóa ra là người quen cũ, chính là cha A Nghiên đời trước—— Cố đại phu.

Cố đại phu vội xem mạch cho A Nghiên, nhú mày trầm tư nửa ngày, lại hỏi A Nghiên một chút việc, như là đau đầu hay không, cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không, thậm chí còn bảo A Nghiên cho hắn xem đầu lưỡi.

A Nghiên trong lòng biết rõ Cố đại phu này là cha nàng đời trước, nàng đối với cha mình đương nhiên là thấy quen thuộc, nhìn hắn vọng, vãn, vãn, thiết một phen, trong lòng không khỏi âm thầm bật cười.

Trên đời này rất nhiều bệnh tật, chưa chắc thoát được một đời tuệ nhãn vị lão cha kiếp trước này của nàng, nhưng bệnh trong đầu, ai có thể nói rõ ràng đây.

A Nghiên biết chỉ cần mình đóng thật tốt, ai cũng không dám nói nàng giả vờ.

Quả nhiên, Cố đại phu này suy nghĩ nửa ngày, mới nhìn về mặt sầu lo của Hạ Hầu Kiều Nguyệt bên cạnh nói: “Vị cô nương này sợ là kinh hách quá độ, tâm trí bị hao tổn, mới khiến nàng mất trí nhớ.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt về mặt mơ hồ: “Vậy... Vậy nàng ấy khi nào mới có thể khôi phục, làm thế nào mới chữa khỏi?”

Cố đại phu nhú mày nhìn A Nghiên, khó xử nói: “Thế này... tốt nhất là tĩnh dưỡng, có thể một thời gian sẽ khôi phục. Nếu muốn nàng nhớ lại, có thể nói nhiều với nàng về chuyện trước kia.”

Nhất thời Cố đại phu giảng giải nửa ngày, lại mở mấy đơn thuốc, rồi đi.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt khó xử nhìn về mặt A Nghiên vô tội không biết mình là ai, không khỏi thở dài trùng trùng.

Làm thế nào cho phải đây!

A Nghiên không biết vì sao nàng ấy phiền não như thế, càng không muốn biết vì sao nàng ấy phiền não như thế. Nghĩ nàng từng vì có chuyện phiền não quá mức như thời gian vừa rồi, hiện tại, nàng bỗng nhiên cảm thấy mất trí nhớ cũng tốt lắm.

Mất trí nhớ, cái gì nàng cũng không biết, Tiêu Đặc, Cửu gia, nàng hết thấy đều không biết.

Còn Sài đại quân gia muốn uy hiếp nàng rồi đi, nàng cũng không biết, xem người uy hiếp thế nào!

A Nghiên suy nghĩ cẩn thận xong, nhìn về mặt ưu sầu của Hạ Hầu Kiều Nguyệt tràn ra một nụ cười đơn thuần: “Nương, ta đói bụng..”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt quả thực muốn khóc: “Cô nương, đừng gọi ta là nương.”

A Nghiên nháy nháy mắt: “Vậy ta nên gọi là gì?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghĩ nghĩ: “Tạm thời gọi ta là tỷ tỷ đi.”

Không phải nàng tự cao tự đại, thật sự hiện tại thân phận A Nghiên không rõ.

tôn vinh của A Nghiên hết thấy đều là Tiêu Đặc cấp cho, bây giờ Tiêu Đặc hận không thể giết A Nghiên, hết thấy này đương nhiên lập tức bị thu về. Hạ Hầu Kiều Nguyệt biết mình không có cách nào làm nha hoàn cho A Nghiên, cho nên chỉ có thể để nàng tạm thời gọi mình là tỷ tỷ.

A Nghiên hoàn toàn không biết khúc mắc trong lòng Hạ Hầu Kiều Nguyệt, tiến lên ôm cánh tay nàng, ngọt ngào kêu lên: “Tỷ tỷ!”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt mặt ủ mày chau nhìn A Nghiên: “Người còn nhớ rõ cha mẹ đệ đệ người sao?”

A Nghiên mờ mịt lắc đầu: “Nguyên lai ta có cha mẹ, còn có một đệ đệ a? Bọn họ ở nơi nào, tỷ tỷ người dẫn ta đi tìm bọn họ đi?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt thở dài: “Người gọi là A Nghiên, người có cha mẹ đệ đệ, nhưng nghe nói bọn họ hiện đã rời đi, người bây giờ ở trong phủ chúng ta...”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhất thời không biết nên thế nào mô tả địa vị A Nghiên lúc này ở trong phủ, nàng lúc trước hẳn là người được Cửu gia âu yếm, coi như là nha hoàn bên người, nhưng mà hiện tại, đã bị hạ lệnh cưỡng chế cắt rất xa.

Cho nên nàng ngừng lại, cúi xuống, đành phải nói: “Người là đầu bếp nữ trong phủ.”

A Nghiên nghe xong, liếm liếm môi, trong mắt có ánh sáng: “Hóa ra ta là đầu bếp nữ.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt gật đầu: “Lúc trước người không cẩn thận đập vào tường, bị thương, mê man mấy ngày, nay đã tốt rồi, qua mấy ngày đợi người điều dưỡng tốt, nên đi phòng bếp làm việc.”

A Nghiên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại sờ sờ vết máu của mình, lúc này còn mơ hồ đau cổ, buồn bực hỏi: “Hóa ra cổ ta bị đụng a?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt đang muốn gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, sừng sột cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: “là đầu người bị đụng, lúc ngã sắp xuống không cẩn thận treo cổ thôi.”

A Nghiên gật đầu, gạt mình: “Hóa ra là như vậy a!”

*****

Trở thành A Nghiên mất trí nhớ rồi, nàng bắt đầu không còn chỗ nào cố kỵ.

Nàng phát hiện làm A Nghiên mất trí nhớ so với làm một con mèo thật sự có hiệu quả kì diệu như nhau, đó là có thể không kiêng nể —— không chịu trách nhiệm!

Như hiện tại, nàng ở sau lưng Hạ Hầu Kiều Nguyệt, về mặt không hiểu nghĩa khắp nơi.

Nàng bây giờ ước chừng đoán ra Tiêu Đặc bóp cổ mình rồi, có lẽ là sau đó buông tay, cho nên mới làm cho mình đã chết một nửa lại trở về.

Đây có phải ý là Tiêu Đặc buông tha mình ?

Tiêu Đặc hiện giờ ở đâu, có phải hắn đang tức giận hay không, có phải hắn lại tới tìm mình phiền toái hay không?

Còn Hà Tiểu Khởi, không biết Tiêu Đặc có buông tha hắn hay không?

Đáng tiếc A Nghiên mất trí nhớ hẳn là không biết Hà Tiểu Khởi, bằng không A Nghiên thật muốn nhân cơ hội hỏi thăm Hạ Hầu Kiều Nguyệt một chút.

Đang nghĩ tới đây, đã đến phòng bếp, trong phòng bếp trừ đầu bếp nữ xinh xắn, còn có mấy vị đại trù, đang bận rộn làm các dạng đồ ăn, nhìn bọn họ

một đám sầu mi khổ kiểm không vui.

A Nghiên vừa thấy tình cảnh này, trong lòng càng minh bạch, xem ra là Tiêu Đạc đang cấu kinh đây.

Nàng nhấp môi dưới, tiếp tục mờ mịt đứng tại chỗ, làm vẻ mặt mất trí nhớ.

Các đại trù chung quanh vừa quay đầu, đầu tiên thấy Hạ Hầu Kiêu Nguyệt, ngay sau đó liền thấy nàng đi theo bên người Hạ Hầu Kiêu Nguyệt, không khỏi sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Bọn họ không rõ vì sao thiên hạ được thiên kiều vạn sủng này lại đến phòng bếp!

Hạ Hầu Kiêu Nguyệt ánh mắt đảo qua mọi người, lúc này mới giới thiệu: “Về sau A Nghiên cô nương cũng ở lại phòng bếp làm việc.”

Gi?

Mọi người kinh ngạc.

Hạ Hầu Kiêu Nguyệt đau đầu thở dài, dù nàng thật sự không rõ chuyện này vì sao lại phát sinh, cũng thật sự không rõ chính mình đến cùng có thể giải thích rõ ràng chuyện này hay không, nhưng nàng vẫn kiên trì nói:

”Về sau A Nghiên cô nương giống như các người.”

Giống như bọn họ? Đây là ý tứ tôm tép gì? Các đại trù hình thể bu ru hãn, cánh tay trắng kiện, mắt to tròn mắt nhỏ.

A Nghiên cắn cắn môi, từ phía sau Hạ Hầu Kiêu Nguyệt đi ra, cười tủm tỉm nói: “Ta gọi là A Nghiên, nghe nói ta là một đầu bếp nữ, về sau ta đi theo mọi người cùng nhau làm việc ở phòng bếp.”

Mọi người càng ngây người... Đây là thể nào với thể nào a!

*****

Từ ngày đó, A Nghiên một lần nữa trở thành một đầu bếp nữ bình thường, ở tại trong phòng bếp.

Ban đầu nàng cũng không dám tìm hiểu nhiều, chỉ làm ra một bộ dáng mất trí nhớ, đôi khi các đại trù thử thăm dò nói chuyện với nàng, nàng thường thường sẽ ngăn người giả ngu. Như vậy vài ngày, mọi người bắt đầu cảm thấy cô nương A Nghiên này có chút ngốc.

Về phần vì sao nàng từ tâm can bảo bối, người tâm phúc thứ nhất bên cạnh Cửu gia biến thành đầu bếp nữ bình thường trong phòng bếp, nghe nói là vì nàng chọc Cửu gia giận dữ, bị biếm trích.

Bất quá ngay cả như thế, tất cả vẫn đều thật sự khách khí với nàng, việc vất vả trong phòng bếp cũng không dám để nàng làm. Về phần chuyện chường chước nấu cơm, đương nhiên lại càng không dám, ai biết vị cô nương này đến cùng là trình độ gì, không may làm ra đồ ăn không hợp khẩu vị Cửu gia, chọc hấn tức giận, đó mới là làm phiền hà đến người có liên can.

A Nghiên như vậy qua mấy ngày, cũng ngầm chú ý động tĩnh của Hà Tiểu Khởi. Một ngày nàng đang rửa mộc nhĩ, nghe thấy vài đầu bếp nữ nhỏ giọng nói chuyện, đúng là thương tiếc Hà Tiểu Khởi.

Nàng nhất thời giật mình, đóng lỗ tai nghe. Từ trong lời nói đồng tây bên kia, nàng dần dần minh bạch, biết Hà Tiểu Khởi ngày đó cũng bị liên lụy, chịu đánh mấy chục đại bản, nhưng đến cùng vẫn giữ được mạng nhỏ, đang tỉnh đường.

Từ ngày ấy, mọi người luôn không thấy bóng Tiêu Đạc, nghe nói hắn chưa từng ra khỏi phòng, cũng không biết có phải bị bệnh hay không.

A Nghiên chết lặng rửa mộc nhĩ, ngơ ngác nhìn chăm chăm nước son tuyền phía dưới, trong hoảng hốt dường như thấy trong nước son tuyền có một đôi con người sâu thẳm, không có nổi giận, không có thống hận, chỉ bình tĩnh thần kỳ hiếm thấy, giống như bão táp tiến đến bờ biển, nhìn chăm chăm mình.

Cái loại ánh mắt này, dường như muốn tiến vào trong lòng mình.

A Nghiên hô hấp nhanh hơn, nàng vỗ tay đánh nát bọt trong bồn nước, để cặp con người sâu thẳm kia biến mất.

Ta cũng không có áy náy, ta cũng không có cảm thấy có lỗi với người!

Ta chỉ là muốn rời xa người, ta có gì sai sao?

Ta không yêu người, dù người đối tốt với ta, ta cũng sẽ không yêu người, đây có gì sai sao?

A Nghiên cắn môi, lần lượt ở trong lòng nói với mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 72

A Nghiên đã nhiều ngày cũng không gặp Hạ Hầu Kiều Nguyệt, như thế cũng không có gì kỳ quái, nay nàng là đầu bếp nữ, thân thể khôi phục, Hạ Hầu Kiều Nguyệt đương nhiên là rời đi.

Vẫn là câu nói kia, làm con mèo nhỏ mềm mại, chủ nhân đương nhiên đối với người thiên kiều bách sủng, nhưng một khi người rời nhà trốn đi sẽ biến thành con mèo lưu lạc, không ngoan sẽ không bao giờ là sủng vật trong lòng chủ nhân nữa. Nay nói gì đến một thân gấm hoa rực rỡ, ngày đó mặc lên thế nào, nay chính là còi ra thế đấy.

A Nghiên kỳ thật trong lòng vẫn may mắn, ít nhất Tiêu Đặc vẫn để lại cho nàng tính mạng.

Đây thật đúng là sống qua bảy đời chưa bao giờ từng có chuyện này, loại chuyện may mắn sống sót cũng có thể đến phiên nàng? Bình thường không phải tiết tấu nên là —— hào xảo bất xảo (bất ngờ không may) cứ như vậy chết đi sao?

Cảm thấy may mắn, A Nghiên vừa ở trong phòng bếp ra tay, vừa bắt đầu thắc thòm cha mẹ đệ đệ, không biết bọn họ rời đi thuận lợi hay không? Chính mình đã không được sủng ái trước mặt Tiêu Đặc, Sài đại quân gia kia có phải không chắc chắn còn đi uy hiếp mình hay không?

Còn Tiêu Đặc, hẳn đã tha mạng mình, lấy tâm tính hắn, sẽ hoàn toàn không đến mức lại đi tìm cha mẹ đệ đệ mình gây phiền toái đi?

Trong lòng tuy nghĩ như vậy để tự an ủi, nhưng đến cùng vẫn lo lắng, nghĩ cách đi ra ngoài hỏi thăm, nhưng Tiêu phủ tường đồng vách sắt, nàng là tiểu cô nương mười mấy tuổi bình thường, lại không có công phu hộ thân, thật đúng là khó trốn ra.

Không làm gì được, lo lắng suông cũng không phải biện pháp, đành phải mỗi ngày kiên định làm việc, tìm một cơ hội, tìm kiếm thời cơ, trước xem cha mẹ đệ đệ mình có yên ổn thoát ra hay không, mình lại nghĩ biện pháp chạy tiếp.

Nếu chạy đi, chính mình có các loại tay nghề trên người, cũng không sợ không có đường sống.

Đang nghĩ như vậy, nghe thấy Hàn đại trù bên cạnh mặt đầy cát bụi đã trở lại, nhìn qua mặt ủ mày chau, như là vừa mới chết cha chết mẹ.

A Nghiên dựng lỗ tai nghe bọn hắn nghị luận, cũng nói Tiêu Đặc đã nhiều ngày căn bản chưa từng ăn cơm.

Không phải Tiêu Đặc phát hỏa, thoát nhìn hắn đến khí lực phát hỏa cũng không có, lúc này là Hạ Hầu cô nương hạ lệnh, nếu trong phòng bếp không thể làm ra cơm canh Cừu gia thích, một đám đều bị phạt nặng.

Lúc Hạ Hầu cô nương ôn nhu xinh đẹp mềm mại nói ra lời này, không có khí thế gì, nhưng tất cả không ai dám không để vào mắt.

Bởi vì không cần nàng nói, bọn họ cũng phải nghĩ biện pháp, bằng không để Cừu gia đói chết ở chỗ này, bọn họ trở lại Yên kinh sợ là cũng không còn đường sống.

A Nghiên nghe thế, không dám nói gì, chỉ ở bên cạnh thật cẩn thận băm thịt làm nhân bánh, tiếng nàng băm thịt không nhẹ không nặng, giống như gõ xuống bàn, nàng cứ như vậy chát, chát...chát không biết bao lâu. Trong lúc vô tình nàng ngẩng đầu, phát hiện nhóm đầu bếp chung quanh đều đang nhìn nàng, ánh mắt kia hoặc là kỳ vọng, hoặc là nghi hoặc, hoặc là dò hỏi.

A... Đây là xảy ra chuyện gì sao?

A Nghiên cười ngây ngô với bọn họ một chút, tiếp tục cúi đầu băm thịt.

Nhưng Hàn đại trù lòng đầy chờ mong đã đi tới, hắn mềm giọng, dùng một loại thanh âm dường như sợ dọa đến A Nghiên hỏi: “Xin hỏi Cố cô nương, nghe nói người cũng biết nấu cơm?”

A Nghiên nháy nháy mắt, nhìn hắn một cái, tiếp tục cúi đầu giả ngu.

Nàng không biết nấu cơm, nàng không biết nấu cơm, nàng mất trí nhớ, người mất trí nhớ làm sao có thể nấu cơm đây?

Ái ngờ Hàn đại trù lại càng sát vào nàng, khẩn cầu nói: “Cố cô nương, chúng ta đều nghe nói, nghe nói trước đây người nấu cơm cho Cừu gia, Cừu gia rất thích, nay có thể cầu người, cứu Cừu gia một mạng, cũng cứu chúng ta một mạng hay không!”

Chung quanh các đại trù khác, mặc dù đại bộ phận nửa tin nửa ngờ, dù sao thấy nàng như vậy một tiểu cô nương, làm sao có thể thật sự nẩy ra món gì đây, nhưng mà tin đồn thoát nghe có vẻ là thật, hơn nữa trong đám bọn họ Hàn đại trù đức cao vọng trọng nhất có vẻ rất tin tưởng, bọn họ cũng chỉ đành tạm thời tin theo.

A Nghiên trong lòng cười khổ một tiếng, nàng chỉ muốn làm một đầu bếp nữ, bổn phận là ở đây băm thịt làm nhân bánh.

”Hàn đại trù, ta không biết trước kia có phải ta biết nấu ăn hay không, nhưng hiện tại ta thật sự là không biết đâu.”

Hàn đại trù lại quan sát kĩ A Nghiên, thành khẩn nói: “Cố cô nương, người nếu mất trí nhớ, khả năng sẽ không biết một việc.”

Nói xong, ánh mắt của hắn dừng trên chỗ thịt được A Nghiên băm, thịt đã băm nhừ, hết sức tinh mịn.

Hắn nghiêm trang nói: “Nhắc tới băm thịt cũng rất có học vấn, lực đạo băm xuống phải thật đều, dùng sức vừa không thể qua mạnh cũng không thể quá nhẹ, nếu quá nhẹ căn bản sẽ không nhừ, nếu quá mạnh, băm lâu, sợ là thót gỗ ba căn biến thành hai căn, còn một căn vào bụng người ta. Nay cô nương lực đạo băm thịt, không nhẹ không nặng, không nhanh không chậm, không phải mười năm công phu sợ là không được.” (PS: ngày xưa ko có thớt nhựa, ko có máy nghiền)

A Nghiên vốn cũng không nghĩ nhiều, chỉ tùy ý băm thịt mà thôi, lại hoàn toàn chưa từng dự đoán được vị Hàn đại trù này có ánh mắt lợi hại khôn khéo thế, đến bữa thịt cũng có thể nhìn ra đường lối, nàng cũng không cãi, đành phải nói: “Có lẽ ta lúc trước thực biết nấu ăn, nhưng hiện giờ đã quên. Băm thịt bất quá là theo bản năng, theo bản năng mà làm, còn nấu ăn, gia vị sử dụng như thế nào, hỏa hậu nắm như thế nào, sợ là đều quên hết sạch.”

Ai ngờ Hàn đại trù cũng nói: “Đến cùng đồ ăn này nên làm như thế nào, người không cần phải lo, dù làm cháy cũng được, chỉ cần người chịu làm!”

Hàn đại trù nói như vậy một phen, nói ra thực sự kêu một tiếng leng keng hữu lực, rung động người liên can đang chờ bên cạnh.

Này... Có thể được không?

Hàn đại trù cũng rất hăng hái: “Cố cô nương, ngài thử xem đi, coi như ta cầu người, ngài thử một lần, có lẽ có thể cứu chúng ta trong nước lửa!”

Nói tới đây, A Nghiên sao có thể từ chối, lại nói... Nàng thật có chút lo lắng. Tiêu Đặc kia, hẳn thực muốn chết đói sao?

tâm A Nghiên cứ như vậy hung hăng bị kéo đau.

Đau một lúc, trên mặt nàng bỗng nhiên trắng bệch.

Vì sao cảm giác này lại quen thuộc như thế? Trong tâm mơ hồ co rúm đau đớn, đau đến toàn thân gân mạch đều chịu theo... Rõ ràng là tình cảnh trước khi nàng chết đói trước!

A Nghiên quá sợ hãi.

Nàng, nàng, hay là đời này tim cũng có tật bệnh gì!

Các đại trù thấy vị Cố cô nương này đầu tiên là vẻ mặt ngây ngốc, tiếp theo sắc mặt tái nhợt, ngay sau đó dường như dọa rất lớn.

Đây là như thế nào, làm đồ ăn mà thôi, nàng bị dọa thành như vậy? Thoạt nhìn quả nhiên là không được !

Chỉ có Hàn đại trù thân thiết tiến lên: “Cố cô nương, người, người không sao chứ?”

A Nghiên chờ tim hết đập nhanh, hít sâu vài cái điều trị nội tức, nhú chặt mày, nửa ngày sau mới gian nan mở mắt ra.

Nàng đời này, thoạt nhìn tim cũng có bệnh, lúc trước thế nhưng chưa từng bị.

Nay lây dính với Tiêu Đặc, quả nhiên bệnh tim cũng tới rồi!

A Nghiên trong lòng muốn khóc, quả nhiên Tiêu Đặc kia là ôn thần.

Một bên Hàn đại trù nâng một chén trà nhỏ: “A Nghiên cô nương, người muốn uống một ngụm trà nghỉ ngơi một chút hay không?”

Nhìn mắt vẻ mặt Hàn đại trù ân cần, A Nghiên dứt khoát kiên quyết nói: “Được, đồ ăn này ta làm.”

Nàng vẫn nên tiếp tục trở lại như ban đầu đi, làm đầu bếp nữ, hạ độc đi..

Độc không chết hẳn, xem ra bị chết chính là mình!

Trên đời độc vật trăm ngàn loại, luôn có thứ thích hợp với hẳn!

*****

Hạ độc là việc không phải nói làm là có thể làm, hiện tại việc A Nghiên phải làm vẫn là làm một đầu bếp nữ.

Nàng nhìn các dạng nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp, đã thấy thủy sản có cá lư tươi mới, sò lớn cùng với ốc biển, lập tức đi qua nhìn, đã thấy mặc dù không phải đầu xuân, nhưng con sò to này đã lộ ra phần nộn bên ngoài, lập tức nghĩ nghĩ, nhân tiện nói: “Trước đây các người đã làm đồ ăn gì, lấy đến ta xem, nếu không ta thật sự không nhớ được thế gian này những tên đồ ăn gì.”

Những người khác vừa nghe, mặt đều đen, hai mặt nhìn nhau, nghĩ tiểu cô nương này có thể được không?

Chỉ có Hàn đại trù vội mang tới danh sách thức ăn ngày thường.

A Nghiên giả vờ giả vờ làm như mình không biết chữ, để Hàn đại trù đọc xong, nàng mới nói: “Thịt xiên nướng mật ong, vàng anh chiên, gà bọc bunn vàng, bát cháo áp nga (vịt ngan với gạo nếp), thịt nai sơ chế, cửu chuyển đại tràng (ruột chín khúc), nghêu lớn xối dầu, ốc biển hầm, tôm chưng sữa, còn có chân giò nướng sơ, cá thạch thủ chưng rượu, đều có thể làm một phần, về phần món chính thì dùng xoya ngư diện và bánh rán, còn canh thang làm một bát canh cá lư chua và canh hạt sen hai màu gà con.”

Hàn đại trù nghe, không khỏi thử thăm dò: “Cố cô nương, người làm hết?”

Đây là để vị tiểu cô nương này nấu cơm, một mình nàng, có thể làm được sao?

A Nghiên rất vô tội nói: “Làm sao có thể, các người đến làm, ta chỉ làm một đĩa đồ ăn thôi?”

Hàn đại trù vốn muốn nói gì nữa, bất quá sau khi nghĩ lại, liền nhượng bộ nói: “Được, không biết cô nương làm một đĩa đồ ăn thế nào?”

A Nghiên tùy ý chỉ: “Ta xem sò lụa không tệ, có vẻ ngon lắm, sẽ làm cái đó.”

Hàn đại trù vội vàng gật đầu, đương nhiên đáp ứng, nhưng đại trù khác lại thấy quý dị, thậm chí tiểu cô nương này, vừa rồi nhắc tới các đồ ăn kia, nhìn qua rất là tham lam, bất quá là tiểu hài tử thôi, nàng thực biết làm sao?

A Nghiên đương nhiên cảm giác được mọi người xem nhẹ mình, nhưng nàng cũng đã quen.

không cần để ý tới người ngoài, nàng vẫn nên hỗ trợ cùng nấu cơm, thành thật ở phòng bếp, đợi về sau các đầu bếp tín nhiệm nàng, rồi nghĩ biện pháp động tay chân đi.

Lập tức A Nghiên lấy sò lụa ra, dùng nước trong ngâm qua, rửa sạch bùn đất bên trong, như thế mất một thời gian.

Nàng trước mang tới tiêu, tỏi và gừng, tất cả đều thái nhỏ, tiếp đó là dùng dầu nóng chiên qua gia vị, đợi mùi thơm gia vị từ dầu nóng sôi sục tràn ra, nàng chậm rãi cho sò lụa vào.

Chiên một lần, thấy vỏ sò lụa đều mở ra, nàng không cho muối ăn, chỉ đảo nhanh rồi lấy ra khỏi nồi.

Nhất thời làm xong, Hàn đại trù đi tới: “Chiên tốt lắm, hương vị như thế nào?”

A Nghiên vô tội nói: “Không biết.”

Hàn đại trù không nói gì, lập tức lấy một khối đến thử, thử xong, không khỏi nhíu mày: “Cho muối ăn sao?”

A Nghiên giật mình: “Hình như không cho.”

Hàn đại trù bắt đầu đi: “nhanh cho chút muối, ta xem người làm.”

A Nghiên nom nớp lo sợ lấy muối ăn, vẩy vào.

Hàn đại trù mới nhẹ nhàng thở ra: “Giờ thì tốt rồi.”

Nhưng mà cảnh này rơi vào trong mắt nhóm đại trù, bọn họ đều nhíu mày, còn lộ ra ánh mắt khinh thường, đơn giản là muốn nói, Hàn đại trù này tha thiết mong muốn để vị tiểu cô nương như vậy, chẳng lẽ một tiểu cô nương mất trí nhớ có thể làm ra đồ ăn Cửu gia thích sao?

Xem nàng chiên sò lụa, bên ngoài loạn thất bát tao, hướng chỉ đến muối cũng không cho vào!

A Nghiên tự nhiên là cảm nhận được các vị đại trù hoài nghi và khinh thường, nhưng là nàng không để ý, tiếp tục ngồi tại chỗ lựa mộc nhĩ đen, mộc nhĩ đó đều là hàng thượng đẳng được thôn trang đưa tới, nhưng vẫn muốn chọn thứ tốt nhất trong đó, giữ lại nấu cho gia chủ.

Cũng không biết ngồi bao lâu, lúc nàng đứng dậy, trước mắt biến thành màu đen, suýt nữa ngã sấp xuống, may mắn đỡ từ bếp bên cạnh.

Nhất thời không khỏi nghĩ, chính mình đã trải qua rất nhiều chuyện, sợ là khí huyết tổn thương, phải nghĩ biện pháp bồi bổ.

Đang cân nhắc, đã thấy có đầu bếp nữ vội vã đi tới, vẻ mặt vui sướng bấm báo, nói là Cửu gia ăn, Cửu gia ăn!

Các vị đầu bếp nghe nói, nhất thời mắt đều sáng lên, tất cả đều vây lại: “Ăn đồ người nào? Là đồ của ta làm cá thạch thủ chưng rượu?”

”Đến cùng ăn người nào, ta làm ruột chín khúc!”

”Có phải ăn ốc biển hầm hay không? Vị mặn mùi thơm, hẳn là Cửu gia thích!”

Hàn đại trù cầm đầu khê “Khự”, ý bảo tất cả yên tĩnh: “Trước hết nghe đầu bếp nữ nói một chút đi.”

đầu bếp nữ nhìn mọi người, cười nói: “Không phải thách thủ chừng rượu, cũng không phải ốc biển hầm, đương nhiên lại càng không là ruột chín khúc, Cừu gia ăn là —— “

Nàng còn hợp thời nửa ngồi xuống.

Tất cả đều ngừng thở, khẩn trương chờ nàng nói tiếp.

Dù sao Cừu gia ăn của ai, đây chính là liên quan đến địa vị mọi người về sau.

Đầu bếp nữ càng nở nụ cười, treo đầu khẩu vị mọi người, mới nói: “Cừu gia ăn sò lụa chiên.”

A?

Các vị đại trù hai mặt nhìn nhau khiếp sợ không thôi: “Này... Nhớ không lầm chứ?”

sò lụa chiên kia, muốn hình thức không có, muốn hương vị cũng không có, nếu không phải Hàn đại trù nhắc nhở, sợ là cả muối cũng quên cho, sao có thể khiến Cừu gia thích đây?

Ai biết vị đầu bếp nữ này cũng nghiêm mặt nói; “Loại chuyện này, ta sao có thể nhớ lầm đây? Hạ Hầu cô nương có ý truyền ra, nói là Cừu gia khen, nhiều đồ nhạt nhẽo như vậy, chỉ có sò lụa chiên kia sắc hương vị câu toàn, vừa thấy là không giống với người khác.”

Sắc hương vị câu toàn? !

Các vị đại trù lúc này đã mở to hai mắt, hai mặt nhìn nhau, bọn họ nhất thời không nói nổi, nửa ngày sau chỉ có thể thở dài một tiếng: “Này...”

Này còn có thể nói gì!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 72.2

Từ ngày đó, Tiêu Đạc lại bắt đầu ăn cơm

Tiêu Đạc một lần nữa bắt đầu ăn cơm, dường như thay đổi cả con người.

Hắn mỗi ngày trời chưa sáng đã dậy, đập tuyết mà đi, ra sau núi luyện kiếm

Luyện kiếm rồi, hắn trở về phòng, tắm rửa thay quần áo, sau đó hắn sẽ dùng đồ ăn sáng.

Hắn ăn sáng mấy nửa canh giờ.

Đương nhiên cũng không có gì, bởi vì ngộ thiện hắn ăn một bát canh giờ, bữa tối ăn một nửa canh giờ.

Nói cách khác, vị này gia hiện tại mỗi ngày dùng ba canh giờ ăn cơm. (PS: Tính nhầm rồi, 2 canh giờ thôi)

Lúc hắn dùng bữa, thông thả mà tào nhả, dường như thường thức từng hạt gạo tẻ. Có đôi khi đang ăn, hắn bỗng nhiên tạm ngừng, con người sâu thẳm khó phân biệt nhìn chằm chằm chỗ hư vô phía trước, cứ như vậy lâm vào suy nghĩ, rất lâu không khôi phục.

Giờ phút này, Hạ Hầu Kiều Nguyệt sẽ tiến lên nhắc nhở: “Gia, cháo nguội, muốn đổi một phần khác hay không?”

Tiêu Đạc nghe nói như thế, từ trong thất thần tỉnh lại, cúi đầu nhìn cháo trên bàn, lắc lắc đầu, nói giọng khàn khàn: “Không cần.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt bắt đắc dĩ, lớn mật góp lời: “Nhưng cháo nguội, thứ nhất là hương vị không tốt, thứ hai là đối với thân mình không tốt, Cừu gia, người mỗi ngày dùng bữa thật chậm, luôn ăn nguội, cứ thế mãi...”

Lời kể tiếp, Hạ Hầu Kiều Nguyệt không tiếp tục nói tiếp, nàng cũng không dám nói thêm nữa.

Tiêu Đạc nâng mắt lên, thân nhiên liếc mắt lườm nàng một cái.

Liếc mắt một cái, khiến Hạ Hầu Kiều Nguyệt lạnh từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân.

Nàng chẳng phải sợ hãi.

Hiện tại Tiêu Đạc khiến nàng vô cùng xa lạ.

Tiêu Đạc trước kia sẽ đề ý, sẽ dùng ánh mắt trào phúng khinh thường nhìn người, cứ cao cao tại thượng, cứ ngẫu nhiên tùy hứng làm bậy, nhưng ít nhất hẳn còn có vài phần khời lửa.

Sau này hẳn thích A Nghiên, tung sủng A Nghiên, thời điểm đó hẳn vốn dĩ thanh lãnh cao quý, ngược lại giống như trở về thành trẻ con tâm vô thành phủ, toàn tâm toàn ý đối đãi âu yếm, không hề giữ lại, dùng hết khí lực sủng nàng ấy.

Như vậy hẳn giống một đứa trẻ.

Nhưng hiện tại, hiện tại hẳn lại hoàn toàn khác trước kia.

một đôi con người sâu thẳm, nhìn không thấy cảm xúc, liếc mắt một cái xem, như là một cái vực sâu hắc ám, dường như không thấy rõ có gì rơi vào trong đó.

Nhưng cảm xúc hẳn lại bình tĩnh, bình tĩnh đến không có một tia gợn sóng, dường như hẳn là ngọc thạch trầm trổ, cao quý tuấn mỹ, nhưng cũng không lay động sọt tơ tình.

Hắn mặt vẻ mặt hồ hững, cứ như vậy lờ mờ nàng một cái, khiến nàng lạnh lẽo như trong khung phòng có gió quanh quẩn.

”Cháo lạnh, cũng không sao.” Giọng hắn âm ách không nhanh không chậm nói như vậy, thanh tuyến như không có nhịp điệu.

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nghe thế, không khỏi nhíu mày.

Nhất thời nghĩ, cháo lạnh cũng không có gì, cái gì lạnh, mới là đáng sợ nhất đây?

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhất thời có chút sợ sệt, đợi đến cuối cùng hầu hạ bữa tiệc này xong, nàng vội trốn đi bái kiến Sài đại quân gia.

”Sài đại quân gia, Cửu gia nay dường như tốt lắm, nhưng luôn không ổn.” Com cũng bắt đầu ăn, người cũng bắt đầu đi lại, thậm chí mỗi ngày buổi sáng đều đi luyện kiếm, nhưng Hạ Hầu Kiều Nguyệt lại cảm thấy, Cửu gia đã không là Cửu gia trước đây.

Sài đại quân gia đội một cái mũ da dê, mặc một thân áo bào chôn trắng, đứng chấp tay sau lưng nhìn trời, nhìn nửa ngày, mới nheo mắt nói: “Đây không phải rất tốt sao?”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt nhìn Sài đại quân gia nửa ngày, nhưng không biết nói gì cho phải.

Nghĩ Sài đại quân gia này ngày xưa quan tâm nhất Cửu gia, nay nhưng lại không hé răng ?

Sài đại quân gia lại nâng tay lên, vuốt râu dê của hắn, ý vị thâm trường nói: “Qua thời gian này thì tốt rồi.”

Hạ Hầu Kiều Nguyệt vừa nghe, hơi cúi xuống, cúi đầu nghĩ nghĩ, gật đầu: “Sài đại quân gia nói cực kỳ đúng.”

*****

A Nghiên đã nhiều ngày kỳ thật sống không tốt.

Hiện tại mọi đồ ăn cũng không dám để đại trù khác làm, đại trù khác làm, đưa đến trước mặt Cửu gia hẳn cũng không ăn, hắn luôn tinh chuẩn tìm được đồ A Nghiên làm trong các món, chỉ ăn một phần đó.

Như thế mãi, tất cả đại trù khác đều tắm gội đi ngủ, không bao giờ uống phí công sức nữa, trong phòng bếp này trọng trách nấu cơm liền rơi xuống A Nghiên, Tiêu Đạc một ngày ba bữa tất cả đều phải qua tay nàng, com canh của hắn so với trước kia, nay thật sự là đa dạng lắm thứ, cái này khiến nàng ăn không tiêu, ba lần năm lượt trước mắt biến thành màu đen.

Nàng biết thân thể mình chịu vài lần bệnh nặng, khí huyết hư nhược, liền vội trốn dùng lạc trộn gạo tẻ cho mình ăn bổ khí huyết. Nhưng bổ khí huyết cũng không phải nửa khắc một ngày có thể thấy hiệu quả, nàng vẫn cảm thấy thể lực chống đỡ nổi, đi nhiều vài bước đã cảm thấy thở hên hên mồ hôi tuôn ra.

Mà để cho nàng chịu không nổi là, có đôi khi nửa đêm đang ngủ, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa, dĩ nhiên là đầu bếp nữ đến gọi, nói là Cửu gia muốn ăn khuya, phân phó phòng bếp làm.

A Nghiên mí mắt trên dưới đều mở không ra, nhưng nghe đầu bếp nữ sốt ruột, đến cùng đành cứng rắn đứng lên, run rẩy hai chân, mặc vội áo bông, chết lặng đi đến phòng bếp, từ từ nhắm hai mắt bắt đầu làm bữa ăn khuya cho Tiêu Đạc.

Buổi tối bữa ăn khuya kỳ thật có chút đơn giản, bắt quá là mười món điểm tâm, một hộp mật tiên, một hộp thiết tráp, một phần cháo gạo tẻ. Nhưng cháo

này đương nhiên phải đa dạng, A Nghiên suy nghĩ một chút, đúng lúc ban ngày hái hoa mai mới, liền làm cháo hoa mai.

Nói đến cũng đơn giản, bắt quá là đem gạo tẻ hầm thành cháo trước, lại thêm bạch hoa mai tươi, A Nghiên để vào nồi trung rồi, liền bảo đầu bếp nữ nhóm lửa, chính nàng đến góc phòng bếp muốn nhắm mắt ngủ một lúc.

Nhất thời lấy cái ghế gỗ ngồi xuống, đem thân thể cuộn lại, càng cuộn chặt áo bông, nhắm mắt lại cúi đầu ngủ.

bên ngoài phòng bếp là một mảnh rừng hoa đào, nếu vào xuân hạ thì rất đẹp, nhưng vào ngày đông, gió lạnh cây khô, tuyết bay phiêu linh, ngẫu nhiên còn có răng lạnh phát ra tiếng kêu, cùng với gió lạnh hiu quạnh thổi qua cửa phòng bếp, thật sự nghe xong làm cho người ta không rét mà run.

A Nghiên trong gió lạnh hiu quạnh, cúi đầu ngủ.

Một giấc ngủ này, nàng lại có giấc mộng.

Trong mộng, nàng đang đi chân trần trên đỉnh núi hoang vu, núi này rõ ràng nguy nga trùng điệp, nhưng phía trên cũng không có một ngọn cỏ, chung quanh đến chim sẻ cũng không từng có, ngẫu nhiên giữa khe đen thò ra một cọng cỏ, nhưng cũng khô héo phá nát.

A Nghiên không khỏi nhìn quanh bốn phía, nghĩ đây là chỗ nào, vì sao mình đến đây.

Đang nghĩ, trước mắt lại xuất hiện một người, lại là Sài đại quân gia!

Sài đại quân gia dùng ánh mắt phần hận nhìn chăm chăm A Nghiên, nâng tay run run chỉ trích nàng: “Người tiện nhân này, vì sao lại ở chỗ này?”

Tiện nhân? Mình là tiện nhân?

A Nghiên không nói gì nhìn Sài đại quân gia.

Sài đại quân gia lại khoát tay, A Nghiên liền nghe thấy một tiếng ung kêu sắc nhọn, ngẩng đầu nhìn đã thấy từ trời cao bay xuống một con ung màu đen ung cô tịch mà bi thương.

Sài đại quân gia, Phi Thiên, dãy núi không có một ngọn cỏ, mặt mày phần lộ...

A Nghiên ngực phát sợ, loại đau đớn quen thuộc mà tàn nhẫn này từ trong mộng quét đến, nàng đau đến cả người run rẩy, cổ họng dường như bị người bóp chặt không có cách nào hô hấp.

Đúng lúc này, Sài đại quân gia đột nhiên hóa thành một ngọn hỏa diễm, lao về phía nàng tập kích.

Đồng tử nàng chợt co lại, cả người hoảng sợ đến không kèm chế được.

“Cố cô nương?”

Một thanh âm nghi hoặc truyền vào tai.

A Nghiên mồm to thờ phì phò, mở choàng mắt, con ngươi mê mang nhìn thấy một luồng ánh sáng chớp lên phía trước.

Luồng ánh sáng kia đầu tiên là mơ hồ lay động, sau đó hai tròng mắt dần dần thích ứng, trở nên rõ ràng hơn, hóa ra là lửa lay động trong bếp.

Một đầu bếp nữ kinh ngạc đứng bên cạnh: “Cô nương, ngươi không sao chứ?”

A Nghiên nâng tay lên, lau cái trán đầy mồ hôi, lắc đầu.

Đầu bếp nữ do dự, vẫn khiếp sợ nói: “Cô nương, cháo khê, vậy phải làm sao bây giờ? Đã nhin nửa ngày, người trong phòng Cửu gia tới thúc dục rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 73

A Nghiên hít một hơi thật sâu, gian nan dựa vào ghế gỗ bên cạnh đứng lên, đi tới trước nồi, chỉ vừa ngửi đã biết cháo khê rồi.

Lúc này nếu nấu lại một lần nữa sợ là không còn kịp rồi, Tiêu Đặc như quái vật, nàng và đầu bếp nữ đều chịu không nổi.

Đầu bếp nữ đó thấy A Nghiên mím môi không nói, cũng sợ hãi, phư phư một tiếng quỳ xuống: “Cố cô nương, đều là lỗi của ta, vừa rồi ta mới chỉ ngủ gật

một chút, ai ngờ cháo liền bị khê. Xin cô nương tốt xấu nghĩ một biện pháp, cứu giúp ta!”

A Nghiên vừa mới mơ xong, thật sự đầu đầu đục liệt, nỗi lòng không yên, lúc này nghe thấy này đầu bếp nữ khóc không ngừng, cũng bắt đắc dĩ, lập tức suy yếu hỏi: “Người tên là gì?”

Đầu bếp nữ khóc nói: “Ta là Đinh Hà, cầu cô nương giúp ta.”

A Nghiên gật gật đầu: “Đinh Hà, người đứng lên trước đã. Tình tình Cửu gia người cũng biết, nay sợ là không kịp nấu rồi, chúng ta đánh lấy cháo khê này ra, tìm cách xóa mùi khê đi, có lẽ còn cứu được.”

Đầu bếp nữ nghe thế, trước mắt sáng ngời: “Nghe nói khứu giác Cửu gia linh mãnh, mùi vị cháo khê thực có thể giấu được sao?”

A Nghiên nhú mày nói: “Phải thử một lần.”

Đầu bếp nữ vội gật đầu: “Vâng, A Nghiên cô nương, ta nghe người phân phó.”

Nhất thời A Nghiên phân phó đầu bếp nữ kia lấy mấy cọng hành củ đến rửa sạch sẽ để dùng, nàng cũng là mức cháo ra, trước lấy thìa vét hết cháy ở đáy nồi, lại một lần nữa đổ cháo vào.

Làm xong hết, đầu bếp nữ kia cũng đã rửa sạch hành củ còn cắt đôi. A Nghiên lấy hành củ ra, ném lên mặt nồi, rồi gây nắp vung gõ lên.

”Đun thêm một lần nữa, vị khê đó có thể bớt bảy tám phần.”

Đầu bếp nữ bán tín bán nghi, nàng sợ mùi cháo khê không xóa được, ngược lại còn thêm mùi hành nhưng mà lúc này cũng không có cách nào, không thể đem ngựa chết chữa thành ngựa sống, tin tưởng A Nghiên, nổi lửa lên.

Chỉ đun trong thời gian khoảng một chén trà nhỏ, A Nghiên bảo nàng tắt lửa, đem củi còn đang cháy vùi trong bụi than trong bếp lò, còn nàng đi mở nắp vung gõ.

Vừa mở ra, nhiệt khí ngùn ngụt, mùi cháo xông vào mũi, cẩn thận ngửi, mặc dù vẫn mơ hồ có một chút mùi khê, nhưng mùi khê này bị ở mùi hành thơm giấu đi, cũng không dễ khiến người ta chú ý.

Đầu bếp nữ cũng vội tới ngửi, ngửi rồi, không khỏi sợ hãi than không thôi.

Mùi nàng đương nhiên không linh mãnh bằng A Nghiên, lúc này đã không còn ngửi thấy mùi khê bên trong, chỉ cảm thấy trong cháo mùi hành thơm thanh đậm, lẫn với mùi cháo thơm, hết sức mê người.

A Nghiên thấy trên mặt nàng ấy lộ ra vui mừng, cũng nói: “Cũng không cần cao hứng quá sớm, khứu giác Cửu gia linh mãnh, người cũng biết rồi, có lẽ hẳn vẫn không thích cháo này.”

Nhưng Đinh Hà cũng đã rất mừng rỡ: “Dù Cửu gia không thích cháo nào, hoài nghi có mùi khê, chắc cũng không đến mức giận dữ đi? Còn có thể có hi vọng.”

Đang nói, vừa đứng nha hoàn trong phòng Tiêu Đặc tới lấy cháo, Đinh Hà vội đặt cháo vào một cái bát màu đen đưa cho nha hoàn kia, cũng đem mấy thứ điểm tâm khác cho vào hộp thức ăn, một lần đưa sang.

Kế tiếp vẫn có chút không yên, Đinh Hà luôn bất an, ở trong phòng bếp đi tới đi lui. A Nghiên thấy nàng như vậy, cũng không đành lòng trở về ngủ tiếp, cùng nàng ấy ngồi ở trước kệ bếp.

Lửa trong bếp lò chưa tắt hẳn, trong phòng bếp thỉnh thoảng chập chờn lóe lên. Kệ bếp có chút ẩm áp, A Nghiên nửa tựa vào thành bếp, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này cũng không dám ngủ, vừa rồi trong mộng, nghĩ đến vẫn kinh hãi không thôi, đau đầu nhưng không cách nào hiểu rõ ràng, chỉ có thể yên lặng dựa vào chỗ ngăn người.

Trong phòng bếp rất yên tĩnh, chỉ có gió bên ngoài gào thét từng trận, từng trận, trên núi xa ngẫu nhiên còn có hổ lang gào rống, mặc dù cách khá xa, nhưng trong đêm khuya lại lọt vào tai, nghe hết sức kinh hãi.

Đinh Hà thoát nhìn cũng là người nhát gan, không khỏi sát vào A Nghiên một ít, thấy A Nghiên dường như cũng không ngủ, nhỏ giọng nói: “Cô cô nương, cũng không biết đã là canh giờ gì.”

Ai ngờ vừa mới nói xong, bên ngoài tiếng vang trống canh bốn vang lên, xa xa chim trĩ hoang trong núi sâu cũng mơ hồ bắt đầu kêu.

Đinh Hà khẽ thở dài: “Trời sắp sáng.”

Trời đã sáng, đầu bếp nữ khác đến thay ca.

Trọng yếu nhất là, Cửu gia bên kia, đến giờ không có ai tới, có thể thấy cháo kia cũng không làm Cửu gia tức giận, trận này coi như qua.

Đang nghĩ như vậy, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

tâm Đinh Hà bỗng chốc treo lên, không yên nhìn A Nghiên nhấm mắt bên cạnh.

”Cô, cô nương, sẽ không phải là Cửu gia bên kia...”

A Nghiên mở to mắt: “Không phải trong phòng Cửu gia.”

Người trong phòng Cửu gia phải tới hẳn là người bên cạnh Hạ Hầu Kiều Nguyệt, đều là cô nương gia, đây rõ ràng là nam nhân, tuổi có vẻ lớn, hơi có chút công phu.

A Nghiên tựa đầu vào vách tường bếp ấm áp, không khỏi thở dài.

Phải đến cũng tránh không nổi.

Giờ phút này, lại nghe thấy phòng bếp mở cửa, một con gió lạnh thấu xương nhất thời thổi vào, trong bếp tro tàn bị thổi bay lên, mờ hồ tro tàn lại cháy.

Tiểu đầu bếp nữ Đinh Hà khẩn trương nhìn chằm chằm cửa kia, trước tiên nhìn thấy là góc áo bào màu xám.

Ngay sau đó, một người chấp tay sau lưng hơi cúi thắt lưng đi đến, một khuôn mặt hòa ái, đang mỉm cười nhìn nàng và A Nghiên trong phòng bếp.

”Sai đại quân gia!” Đinh Hà bước lên phía trước bái kiến.

Sai đại quân gia là người hiền lành, ít khi trách phạt người trong phủ, Đinh Hà nhìn thấy hắn, cảm thấy nhẹ nhàng thở ra.

Sai đại quân gia nâng tay: “Đứng lên đi, người trước đi ra ngoài, ta và Cố cô nương có chuyện cần nói.”

Đinh Hà nhìn nhìn A Nghiên tựa vào kệ bếp, thấy nàng mặt mày đậm nhạt, gió lạnh từ bên ngoài thổi tới làm tóc nàng trước trán bay lung tung, khuôn mặt càng có vẻ tái nhợt không có huyết sắc.

Nàng thấy A Nghiên cũng không nói gì, chỉ có thể gật gật đầu: “Vâng, ta đi ra ngoài trước.”

Đinh Hà đi ra ngoài, còn sần sọc đóng cửa lại.

cửa phòng bếp vừa đóng lại, trong phòng nhất thời thanh tĩnh rất nhiều.

”Tiểu nha đầu, mạng người cũng đủ lớn.” Sai đại quân gia cười lạnh.

”nếu mệnh ta không lớn, còn đến lượt người tới nói với ta những lời này sao?” A Nghiên biết mình sợ là không thể gạt được Sai đại quân gia cáo già này, cũng không giả vờ mất trí nhớ.

”Người thật sự là có thủ đoạn.” Sai đại quân gia chậm rãi suy nghĩ, thông thả bước đến trước mặt A Nghiên, từ trên cao nhìn xuống nàng.

”Sai đại quân gia, nếu ta thực có thủ đoạn, nên ôm chặt đuôi chủ tử nhà ngươi, mê hoặc hấn đầu óc choáng váng, dỗ hấn từ đây đối với ta nói gì nghe nấy, sau đó khiến hấn kết thúc ngươi, xem ngươi còn có thể chạy đến ta trước mặt ba lần bốn lượt làm ta phiền lòng hay không!”

Sai đại quân gia nghe xong lời này, nhũu mày trầm mặc một lát, cũng trào phúng cười một tiếng: “Nói cũng đúng, tiểu nha đầu, thoát nhìn ngươi thật tâm không muốn ở lại bên người gia nhà ta.”

Hắn thế nhưng nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, trong mắt lộ ra hận ý: “Ngươi nghĩ ngươi là ai, thế nhưng đến gia nhà ta cũng không nhìn vào mắt, cứ như vậy dẫm đạp một mảnh chân tình của hấn!”

A Nghiên nghe thấy lời này, không khỏi lấp bắp kinh hãi.

Nàng vừa bức mình vừa buồn cười nhìn hấn: “Sai đại quân gia, nếu ta nhớ không lầm, trước đó vài ngày ngươi còn hận ta thông đồng gia chủ ngươi, hại hấn mê muội mất cả ý chí, hận không thể để ta nhanh tránh xa hấn. Thế nào mới mấy ngày, ngươi lại mắng ta chướng mắt hấn, nói ta đập hư hấn một mảnh chân tình? Phiền ngươi nói rõ ràng, ngươi đến cùng muốn ta thế nào? Thay đổi thất thường cũng không phải là ngươi!”

Sai đại quân gia nghe thấy, vốn có chút cảm xúc kích động, dần dần tĩnh táo lại, hấn neho con ngươi đánh giá A Nghiên một phen, cuối cùng rốt cục thở dài.

”Ta sớm nên biết, ngươi bất quá là một mảnh lá úa (tàn diệp) trong nước trôi, vốn vô tâm, sao có thể có nửa phần tình nghĩa. Chỉ có thể thương gia chủ ta nay —— “

A Nghiên nghe thế nhũu mày, đánh giá hấn, nghi hoặc nói: “Ngươi đây là ý tứ gì? Sao nói ta là lá úa?”

Sai đại quân gia nghe nàng nói như vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Ý tứ chính là tàn hoa bại liễu!”

Lời này nói ra, A Nghiên hận không thể nâng tay lên tát hấn một cái, người mới là tàn hoa bại liễu, cả nhà người đều là tàn hoa bại liễu!

Bất quá nàng vẫn không đánh, nắm tay, nàng nhủ thầm nói: “Người giờ phút này đã chạy tới tìm ta, đến cùng có chuyện gì, bớt dong dài, nhanh nói ra, bằng không ngày mai ta bỏ chạy đến trước mặt gia chủ người, đi thông đồng hấn, đến lúc đó tức chết người.”

Sài đại quân gia ý vị thâm trường nhìn nàng một cái: “Cũng không có gì hay để nói, ta cũng không phải hạng người lãnh huyết vô tình qua sông đoạn cầu, nay người có thể vô tình chặt đứt tơ tình ta trong lòng gia chủ ta, làm rất tốt. Qua mấy ngày nữa, ta liền tìm một cơ hội, đưa người rời phủ, từ nay về sau chân trời góc biển, mặc kệ người đi nơi nào, chỉ cần đừng cho gia chủ ta nhìn thấy là được.”

A Nghiên trong lòng tuy rằng nghi hoặc lời hấn nói, cũng không dám tin là thật, nhưng đến cùng vẫn kỳ vọng hấn không lừa mình, lập tức gật đầu nói: “Nếu như thế, thì không thể tốt hơn. Nếu có thể thoát khỏi phủ này, từ nay về sau ta nguyện thay tên đổi họ, nguyện cả đời lấy sa che mặt, tuyệt đối không để gia nhà người nhìn thấy ta một lần.”

Sài đại quân gia gật đầu: “Như thế rất tốt.”

Nhất thời nói xong rồi, Sài đại quân gia khoanh tay rời đi, ai ngờ hấn vừa đi tới cửa lại quay đầu.

Ánh mắt của hấn dừng trên cổ A Nghiên đẹp cái hồ lô ngọc.

A Nghiên cúi đầu nhìn nhìn, hồ lô ngọc kia là Tiêu Đặc đưa cho mình, nói là di vật của mẫu thân hấn, nay đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng đương nhiên không thể không duyên cớ giữ món đồ quý trọng như vậy, chỉ là nhất thời không tìm được biện pháp xử trí vật này.

Lúc này thấy Sài đại quân gia nhìn chăm chăm vào, hơi trầm ngâm, gỡ hồ lô ngọc xuống: “Đồ của gia chủ người, người tìm một cơ hội trả cho hấn đi.”

Sài đại quân gia căn bản bất động, cũng không nói n, vẫn nhìn chăm chăm hồ lô ngọc kia.

Lúc này gió núi gào thét thổi vào trong phòng, thổi trúng đèn treo lay động bất định, ánh sáng lóe ra, nét mặt già nua của Sài đại quân gia đầy nếp nhăn nhưng lại giống như núi non trùng điệp hoang vu, làm cho người ta nhìn không thấu.

A Nghiên trong lòng căng thẳng, hơi cắn răng, tận lực cẩn thận nói: “Sài đại quân gia, người không cần hồ lô ngọc này sao?”

đêm nay nàng mới hiểu được, Sài đại quân gia này căn bản không bình thường.

Hấn là người điên, chính lời hấn nói ra đều tự mâu thuẫn.

Về phần hồ lô ngọc này, trọng yếu với Tiêu Đặc như thế, mình có phải không nên đúng lúc này nhắc tới hồ lô ngọc hay không, miễn cho chọc giận kẻ điên. Ai biết trong lòng kẻ điên đến cùng nghĩ như thế nào.

Đang không yên, Sài đại quân gia lại chợt cười lạnh nói: “Đưa cho ta đi.”

Tiến bước Sài đại quân gia rồi, A Nghiên đứng thẳng tại chỗ, lại nghĩ tới vừa rồi mặt Sài đại quân gia kia mặt mờ không rõ, còn có đỉnh núi hoang vu trong mộng của mình, Phi Thiên lao xuống.

Sau lưng nàng đã chảy đầy mồ hôi lạnh, tóc cơ hồ dựng thẳng lên.

Nàng mơ hồ bắt đầu cảm giác được, chính mình và Tiêu Đặc tám đời khúc mắc, chẳng phải trùng hợp.

Đây vốn chính là nghiệt duyên, chính mình luôn luôn nhận nghiệt duyên, nhưng chưa từng có lúc nào so với bây giờ càng rõ ràng minh bạch, nghiệt duyên này phía sau sợ là có chút nguyên do, thậm chí là —— có người có ý định làm thế.

Sài đại quân gia người này, từng xuất hiện trong những đời trước sao?

Nàng nỗ lực nhớ lại nhân sinh từng đời, trong đó mỗi người từng xuất hiện, lại không thể nhớ hết. Bộ mặt tương tự không có, nhưng nếu khác đi, dù nam hay nữ, nếu có hành vi quý dị, đều nên có manh mối.

Nhưng nàng thực không chú ý, có một người như vậy tồn tại sao?

Nàng nhắm mắt lại cẩn thận suy nghĩ, nhưng ngực đột nhiên co rút lại, một trận đau đớn quen thuộc đánh úp tới.

Bất đắc dĩ nâng tay, đặt lên ngực.

Nàng đời này thế nhưng cũng có bệnh tim, hơn nữa bệnh này, luôn sẽ hợp thời ở thời điểm máu chót mà phát tác.

“Ta chỉ là muốn sống lâu vài ngày, trải qua ngày tháng cúi gạo dầu muối như người khác, có gì sai sao?” A Nghiên mờ mờ nhìn kệ bếp kia bởi vì gió thổi mà tro tàn lại cháy, thì thầm nói như vậy.

Đúng lúc này, cửa lại mở, Đinh Hà đi vào.

Dinh Hà dĩ nhiên là về mặt vui sướng.

”Cô nương, vừa rồi Hạ Hầu cô nương chỗ Cửu gia bên kia sai người truyền tin, nói là Cửu gia tối hôm qua rất thích đồ ăn khuya, đặc biệt là cháo, Cửu gia ăn nửa canh giờ đấy. Hạ Hầu cô nương còn nói, về sau ngày ngày làm một loại cháo này.”

A Nghiên nghe thế, vô lực gật đầu: “Được... Về sau mỗi ngày nấu thành cháo khê là được.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 73.2

Đã nhiều ngày nàng vẫn bận rộn ở trong phòng bếp, mỗi ngày bận rộn đến mồn da cạn sức, tiêu tụy không chịu nổi, ban đêm còn có thể bị gọi dậy một lần đi làm đồ ăn khuya cho Tiêu Đặc, hơn nữa còn phải làm một phần cháo khê thêm hành.

Như thế trải qua tiếp, nàng cũng thật sự là chịu không nổi.

Tuy rằng trong phòng bếp có các loại nguyên liệu nấu ăn cho nàng dùng, có thể làm ra các loại đa dạng để điều trị thân thể mình, nhưng A Nghiên cũng hiểu được, chỉ là trị phần ngọn không trị được gốc.

Nàng bây giờ hàng đêm khó có thể đi vào giấc ngủ, đôi khi vừa chợp mắt là rơi vào mộng, trong mộng tối tăm u ám, có Sài đại quân gia, cũng có Tiêu Đặc, cũng có Phi Thiên, cảnh trong mơ giống như một nồi cháo khê quanh quẩn trong đầu, nhưng lúc tỉnh lại, chỉ để lại một mảnh kinh sợ trong lòng nàng, không thể nhớ được đến cùng phát sinh chuyện gì.

Một ngày lúc chàng vạng, thật vất vả bận xong, trên người nàng quấn một kiện áo bông, chết lặng đi ở trong sân, lúc này đã sắp đầu xuân, trong viện không còn suy sút hoang vắng, giữa cảnh khô trơ trọi gian ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một ít màu xanh.

Nàng hít một hơi thật sâu, cảm thụ hơi thở ngày xuân, trong lòng cũng có ngàn vạn cảm xúc.

Cũng không biết cha mẹ đệ đệ thế nào, còn có Hà Tiểu Khôi, đến giờ vẫn không nghe thấy ai nhắc tới.

Đang nghĩ tới đây, liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân kia không nhẹ không nặng, có chút đều đều, vừa nghe hẳn không phải người bình thường.

A Nghiên bỗng nhiên ý thức được cái gì, trong đầu mơ hồ một chút, đột nhiên quay đầu nhìn.

Đã thấy trên đường mòn cây khô, là Tiêu Đặc một thân trường bào đen.

Rất nhiều ngày không thấy, mặt mày hẳn vẫn giống ngày xưa, nhưng đã là thần sắc lạnh lùng, dường như băng chạm ngọc khác, con ngươi sâu thẳm kia thanh lãnh giống như đầm nước lạnh vạn năm, nhìn không thấy dao động.

Thậm chí lúc hắn nhìn thấy A Nghiên, cũng như nhìn thấy chó thấy mèo, ánh mắt không dừng lại, cứ như vậy thanh lãnh đạm mạc lướt qua.

Tiêu Đặc như vậy, thật sự là xa lạ, nhưng lại quen thuộc.

Đây không phải là Tiêu Đặc vốn nhìn mình như không khí sao, Tiêu Đặc vung tay tùy ý kết thúc tính mạng mình sao.

A Nghiên cúi đầu, cắn môi, ngực bắt đầu mơ hồ đau đớn.

Kỳ thật cũng không phải không nghi hoặc, vì sao Tiêu Đặc này một đời quen thuộc lại hoàn toàn bất đồng với đời trước, nay nàng mới hiểu.

Tiêu Đặc vẫn là Tiêu Đặc kia, chẳng qua mình và hắn sớm gặp nhau một lần.

Ánh mắt lạnh như băng xa lạ vốn đã lướt qua, nhưng lại một lần nữa rơi xuống trên mặt A Nghiên.

Tiêu Đặc hơi hơi nhíu mày, âm điệu khàn khàn thanh lãnh thân nhiên hỏi: “Nhà đầu xấu xí từ đâu, không biết quy củ sao?”

A Nghiên nghe thấy lời này, hơi giật mình, tất cả tư tình trong lòng rung lên, không biết tư vị kia là phiền muộn hay chua xót. Lời Tiêu Đặc nói xa lạ lạnh lùng, dường như nàng và hắn, chưa bao giờ quen biết.

Nàng đi lên phía trước, quỳ xuống, cung kính nói: “Gặp qua Cửu gia, dập đầu với Cửu gia.”

Tiêu Đạc trên cao nhìn xuống nữ tử đang quỳ, cười lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn đầy trào phúng: “Ngươi làm sao biết ta là ai?”

A Nghiên nhu thuận đáp: “Trong phủ này có người nào long chươg phượng tư như Cửu gia đây? Tỳ nữ đương nhiên đoán đó là Cửu gia ngài.”

Tiêu Đạc nghe nói như thế, cúi mắt nhìn kỹ nàng nửa ngày, đã thấy gió lạnh tạt vào, tóc mái tản mát trên trán trắng nõn co lại run rẩy.

Đáy mắt hần đột nhiên biến sắc, chợt ngước mắt nhìn về nơi khác, lạnh như băng nói: “Một nha đầu xấu xí thôi, nhưng cũng nhanh mồm nhanh miệng.”

Nói xong, hần phát tà áo, kiêu ngạo quay người đi đến chỗ mấy cây khô.

A Nghiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía hần rồi đi, thấy bóng lưng gầy tích liêu, tà áo bay lên vồn vồn nên tiêu sái, nhưng lúc này lại lộ ra một cổ thể lãnh bất đắc dĩ.

Kỳ thật nhiều đời như vậy, duyên phận của mình và hần cũng đành thế thôi.

Gặp mặt một lần, chống đối gắt gao, đây là ma chú đã định ngay từ đầu.

Nàng đánh không nổi, đành không cưỡng cầu nữa.

*****

Kỳ thật Tiêu Đạc đi mỗi bước đều hết sức gian nan.

Lòng bàn chân giống như dẫm trên đao nhọn, bước một bước, đều cảm thấy lòng bàn chân đau nhức không chịu nổi, máu tươi đầm đìa.

Hần không quay đầu nhìn, nhưng hần có thể cảm giác được, sau lưng hần, A Nghiên nhất định ngẩng đầu lên nhìn mình.

Nghe nói nàng mất trí nhớ, nhưng hần biết, nàng hần là không phải.

Làm sao có thể mất đi trí nhớ đây, nàng bắt quá là vì giả ngu che mắt mình mà thôi.

Giống như nàng ở trước mặt mình làm bộ không nói, ngốc hồ đồ coi mình là một con mèo, kỳ thật đều là vì chán ghét mình thôi.

Ngày đó cơ hồ rõ ràng bóp chết nàng, nay lại vắng vẻ hơn mười ngày, cũng tra tấn nàng hơn mười ngày, nàng —— từng có nửa điểm hối hận không?

Tiêu Đạc cứng ngắc mệnh lệnh bản thân nhắc chân đi, không quay đầu nhìn, cứ như vậy đi thẳng về phía trước.

Nếu giờ phút này A Nghiên có thể gọi mình, giải thích một lời với mình —— không, kỳ thật không cần giải thích, chỉ cần nàng gọi mình, bảo mình dừng lại, hần có thể tha thứ, có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Nhưng Tiêu Đạc từng bước từng bước chậm rãi đi về phía trước, liên tục đi tới cuối đường mòn, phía sau vẫn không truyền đến tiếng động nào.

Cuối đường mòn, kỳ thật là một vùng hoang vu hiu quạnh, lá khô đầy đất, chạc cây phủ sương, ngẫu nhiên có chút tuyết đọng chưa tan, vào ngày tàn đông bao phủ nơi này. Ngẩng đầu nhìn trời mờ mịt mênh mông, ở giữa có cành cây chọc lên, điều sào tích liêu lạnh lẽo treo cao đơn độc.

khóe môi Tiêu Đạc thanh lãnh, đẹp mắt gọi lên một nụ cười thể lương tịch mịch, mang theo trào phúng nồng đậm

Hần đang cười nhạo chính mình.

Nếu lúc trước nói lời tuyệt tình tuyệt nghĩa đã khiến tâm hần hóa thành một mảnh tro tàn, bây giờ nàng trầm mặc, không khác gì hung hăng giẫm thêm mấy lần lên đám tro tàn đó .

Nàng thật sự không thích mình, cho nên mới như vậy.

Tiêu Đạc nhìn bầu trời mênh mông mờ mịt, trong đầu lại hiện ra nàng lạnh lẽo trong gió, tóc mái tản mát trên trán trắng nõn, mềm mại sinh động, cứ như vậy ở trên mặt nàng un rầy.

Tuyệt vọng từ đáy lòng từ từ dâng lên, giống như một giọt mực thấm vào giấy Tuyên Thành, nhanh chóng lan ra khắp nơi, cuối cùng làm cho tờ giấy Tuyên Thành nhuộm màu đen.

con người Tiêu Đạc thanh lãnh đến không có cảm xúc hơi hơi nheo lại, nâng tay lên, bàn tay to khớp xương rõ ràng chậm rãi dừng trên ngực.

Ở đó, cái loại đau đớn xa lạ lại quen thuộc này từng chút cắn rứt nơi mềm mại nhất trên đầu quả tim hần.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 74

Sài đại quân gia mặt không biểu cảm hầu hạ ở bên cạnh Tiêu Đặc, không nói một lời nhìn hắn uống rượu.

Ai cũng biết, Tiêu Đặc không biết uống rượu, hắn đã uống rượu là say.

Lúc đương kim Kiến Ninh đế phát hiện đưa con bản thân mình yêu nhất hoàn toàn không thể uống rượu, hắn liền cấm người khác uống rượu trước mặt Tiêu Đặc, cả triều văn võ bá quan và hậu cung phi tần hoàng tử công chúa, không ai dám mời Tiêu Đặc uống rượu.

Tiêu Đặc cũng rất ít uống rượu.

Nhưng hiện Tiêu Đặc đang nâng một bình cửu nhưỡng xuân uống không ngừng.

Lúc này bên ngoài đã tối hẳn, xa xa trên núi, tuyết bắt đầu rơi, tuyết trắng mềm mại triền mien bao phủ phương bắc, không kiêng nể gì. Trong nhón các đốt ngân thán, ngọn nến trên giá trong âm thất yên tĩnh lóe ra, Tiêu Đặc nâng tay lên, bàn tay tao nhã thon dài nắm chặt bình như ý, ngửa cổ động hầu kết, tóc đen không kèm chế được lúc lơ đãng buông xuôi bị rượu ngon thấm ướt.

Cửu nhưỡng trong trẻo, thuần hậu nồng liệt, cảm giác say úp tới, con ngươi Tiêu Đặc hẹp dài vì say đã mờ mịt, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng thanh quý mà hồ hững.

Hết một bình rượu, hắn nheo con ngươi say mông lung, khàn khàn nói: “Thập thất, ta còn muốn uống.”

Thanh âm thanh lãnh, cũng không thấy say, nhưng Sài đại quân gia biết, hắn tất nhiên là say không nhẹ.

Sài đại quân gia phát áo bào màu xám, quỳ xuống, cung kính nói: “Điện hạ có biết, vì sao điện hạ uống rượu là say?”

Tiêu Đặc nhú mày, trong ánh nền mê ly, trên khuôn mặt tuấn mỹ có một tia đỏ ửng, hắn thấp giọng hỏi: “Vì sao?”

Sài đại quân gia thờ dài một tiếng: “Bởi vì mụn rượu tiêu sâu, chính là phạm thể dong nhân thời, Cửu điện hạ long chương phượng tư, anh tài chưa từng có trên đời, từ nhỏ có mệnh đế vương, không phải phạm phu tục tử, sao có thể dễ tình yêu nam nữ làm cho nhục chí, khiến mình trăm luân không thể tự thoát ra được.”

Tiêu Đặc nghe thấy lời này, cũng cười lạnh: “Sài Hòa, ngươi nói cho ta, tình là gì, vì sao trêu chọc ta, khiến ta tê tâm liệt phế, không kèm chế được.”

Sài đại quân gia cúi đầu nhìn, phiến đá bạch ngọc dưới ánh nền, quang ảnh mê ly.

Trong thanh âm già nua mang theo một điểm bi thương: “Chủ gia, với người thường mà nói, tình có lẽ là bình thường, nhưng đối với gia chủ mà nói, tình là độc dược, tình là bèo bọt, tình là lá sen tàn bọc trong đường, khi lâm vào trong đó, liền triền miên không dứt, khiến gia rơi vào vực sâu vạn trượng, trọn đời không xoay người được.”

Tiêu Đặc nghe thế cũng sùng sốt, sùng sốt nửa ngày, bỗng ngửa cổ cười ha ha.

Tiếng cười thâm lương, phóng đảng không kèm chế được, một luồng tóc đen thấp thoáng trên khuôn mặt như đao khắc riu đục, làm cho người ta nhìn không rõ mặt.

Sài đại quân gia cúi đầu than nhẹ: “Cửu điện hạ, ngươi nếu có thể qua được cửa này, từ nay về sau dù ta phải rơi vào địa ngục, trọn đời không được xoay người, cũng cam tâm tình nguyện!”

*****

Đêm nay, A Nghiên yên lặng đứng cạnh bếp, chuẩn bị canh tình rượu.

Trước đem cao thanh mai và cao son tra cắt thành miếng nhỏ, tuyết lê cắt thành lát, dùng bột nếp làm bánh nấu thành tiểu thang viên. Bên kia phân phó đầu bếp nữ rửa sạch nôi, thêm nước sôi, ở trong nước để vào cát tiên thước và bách hợp, đợi nấu kĩ, lại bỏ thêm đường trắng, bỏ tiểu thang viên, thêm cao son trap, cao thanh mai, tuyết lê cắt nhỏ và nước rượu nếp, chờ đun rồi kĩ rồi lấy ra, cũng thêm vài giọt giấm trắng.

Hôm nay lại là Đinh trực, nàng phân phó Đinh Hà đem canh đã nấu thành màu trắng rồi mới nói: “Đây là canh bát tiên, cũng không giống canh trân tình rượu thông thường, có công hiệu giải rượu, cũng có thể bỏ đi ích thận, uống vào cũng chua ngọt ngon miệng.”

Đinh Hà gật đầu: “Tốt, ta sẽ đưa đi ngay, sợ là bên kia sốt ruột chờ.”

Đinh Hà đi rồi, A Nghiên ngáp một cái, trong đầu trầm trầm muốn ngủ, nhưng gió bên ngoài gào thét qua cửa phòng bếp như vậy, nàng cũng không ngủ nổi.

Cũng không biết đã là giờ nào, sợ là vừa chợp mắt, trời đã sáng, lại phải chuẩn bị đồ ăn sáng.

Đang nghĩ tới đây, cửa lại mở, A Nghiên nghe tiếng bước chân, nghĩ là Đinh Hà đã trở lại, liền thuận miệng nói: “Sao đã trở lại?”

Ai ngờ nói ra cũng không nghe thấy hồi âm, ngẩng đầu nhìn sang, không khỏi lộp bộp kính hải, lại là Hà Tiểu Khôi.

Hà Tiểu Khôi sắc mặt tái nhợt, đôi mắt thật sâu trũng xuống, cho thấy tinh thần cực kì không tốt.

Cả người gầy rất nhiều, áo choàng khoác trên người giống như khoác lên sào trúc.

A Nghiên vội đi qua, nhanh hỏi: “Luôn tìm ngươi, nhưng tìm không thấy, ngươi gần đây đi đâu? Xem ngươi như vậy, giống như vừa bệnh nặng một trận?”

Hà Tiểu Khôi chết lặng lác lác đầu: “Ta bị bệnh một thời gian, bắt quả nay đã tốt rồi, lúc trước ta luôn ở một nơi yên tĩnh trong viện, nên ngươi mới không thấy ta.”

A Nghiên tiến lên, còn định hỏi hẩn chuyện khác, như ngày đó mình suýt nữa bị Tiêu Đặc bóp chết, hẩn lúc đó thế nào, có bị phạt không, sau này Tiêu Đặc buông tha hẩn thế nào.

Thật lâu chưa gặp nhau, nay nàng có ngàn vạn câu muốn hỏi.

Ai ngờ Hà Tiểu Khôi lại lác đầu nói: “Những lời này tạm gác lại ngày sau nói, ta âm thầm tới là có đại sự muốn nói cho ngươi, đây là chuyện thập phần cơ mật trọng yếu, quan hệ đến tính mạng, ngươi cần phải nghe ở trong lòng, nhớ thật kĩ.”

A Nghiên vừa nghe, là đại sự quan hệ đến tính mạng, không khỏi nhủ mảy: “Phát sinh chuyện gì?”

Hà Tiểu Khôi tiến lên một bước, nắm chặt tay nàng, nhìn chăm chăm nàng, trịnh trọng nói: “Su phụ, ngươi nhớ kỹ, ba ngày sau, là tiết nguyên tiêu, trong phủ này sẽ bị cháy, đến lúc đó trong phủ tất nhiên đại loạn, ngươi trước tiên chuẩn bị tốt, vạn vạn không được ngủ, đến lúc đó xem tình hình nhanh chạy ra khỏi phủ.”

A Nghiên nghe thấy lời này khó tránh khỏi kinh hãi: “Tiểu Khôi, chuyện này từ đâu nghe được, ngươi hóa ra là —— “

Trong lòng nàng đột nhiên ý thức được cái gì, Hà Tiểu Khôi và Tam hoàng tử hoặc là người Ngọc Hương lâu cấu kết ? Hẩn bắt quả là đầu bếp thôi, thế nhưng bị liên lụy chuyện tranh quyền tới mức này.

Hà Tiểu Khôi lại càng nắm chặt tay nàng: “Su phụ, ta không có nhiều thời gian, lập tức phải vụng trộm trở về, ngươi vạn vạn nhớ kỹ chuyện này, cái khác ta nhất thời không thể giải thích ! Còn có phía sau phòng bếp có một chuồng chó, phía dưới kỷ thật có một cái lỗ, đến lúc đó ngươi có thể từ nơi đó chui ra!”

Nói xong, hẩn nhìn A Nghiên một lần cuối cùng, buông tay A Nghiên ra, xoay người rời đi.

A Nghiên làm sao có thể thả hẩn đi.

Nói trắng ra hẩn chỉ là thiếu niên non nớt thôi, một lòng nghĩ làm danh trừ thiên hạ, lấy được hoa lan bạch ngọc, nay cuốn vào trong thị phi phải trái này, nói không chừng bị mình liên lụy, nghĩ đến đây, nàng làm sao nhẫn tâm để hẩn lạc lối đến thế.

Nhưng tốc độ Hà Tiểu Khôi cũng cực nhanh, vừa đi ra khỏi phòng bếp, cả người biến vào trong bóng đêm.

A Nghiên đuổi theo ra ngoài, lại nghe thấy tiếng bước chân, giương mắt nhìn lên, đúng là Đinh Hà đã trở lại.

Đinh Hà thấy cửa chính phòng bếp mở rộng, A Nghiên một người đứng ở trước cửa, gió núi mạnh mẽ gào thét thổi bay tóc và quần áo nàng, cả người đơn bạc dường như sắp bị thổi đi, không khỏi lo lắng.

”Cố cô nương, ngươi sao đứng ở đầu gió, cẩn thận đông lạnh hỏng người.”

A Nghiên ngẩng đầu nhìn Đinh Hà, trầm mặc rồi vẫn quay vào phòng bếp.

Ngồi ở bên cạnh bếp, ôm lấy vách tường ấm áp dễ chịu, nàng nhắm mắt lại, bắt đầu nghĩ những lời Tiểu Khôi vừa rồi.

Hẩn bí quá hoá liều làm cái gì sao?

Chính mình nếu bây giờ tìm được hẩn, không quan tâm muốn hẩn dừng cương trước bờ vực, sẽ thế nào?

Một khi bước đi bước này, nếu bị Tiêu Đặc biết, hẩn còn có thể quay đầu sao, còn giữ được mạng sao?

Nghĩ như vậy, bên ngoài trời bất tri bất giác sắp sáng, A Nghiên bắt đầu tự mình nhóm lửa chuẩn bị đồ ăn sáng.

Một đêm không ngủ trong đầu càng mờ mịt, không ngừng hồi tưởng những lời Hà Tiểu Khôi nói với mình.

Đang nghĩ tới đây, bỗng nhiên chợt nghe thấy Đinh Hà kêu nhỏ một tiếng: “Cố cô nương, tay người!”

A Nghiên cúi đầu nhìn, đã thấy ngọn lửa liếm lên ngón tay mình, nhưng nàng vẫn chưa cảm thấy đau đớn.

Lập tức cảm thanh củi đang cháy cẩn thận đút vào trong bếp.

*****

Làm xong đồ ăn sáng, nàng có một lúc rảnh rỗi, vốn nên nhanh trở về ngủ bù, nhưng nàng lại vén tay áo, đi lại lung tung trong phủ.

Hà Tiểu Khôi đến cùng đang ở nơi nào, nàng muốn tìm hắn, hỏi rõ ràng.

Nhưng phủ đệ này thật sự lớn, nàng thuận miệng hỏi vài nha hoàn, cũng không thấy, buông áo bông xuống, nàng cho hai tay đã lạnh lên đồ lên vào trong tay áo.

Đang do dự, đã thấy Sài đại quân gia chấp tay sau lưng đi tới.

Sài đại quân gia nhìn về phía A Nghiên, cảm xúc trong mắt A Nghiên không cách nào hiểu thấu.

Đánh giá, không cam lòng, oán hận, đủ loại cảm xúc đập vào.

Nếu không phải tuổi cách xa, A Nghiên cơ hồ cảm thấy chính mình có phải lúc nào đó đã cô phụ tình nghĩa của hắn, hoặc là đoạt phu nhân của hắn hay không.

”Người đi phòng bếp trước đi, đợi đến giờ Ty, phải chuẩn bị ngọc thiện cho Cửu gia.” Hắn đánh giá nàng thật lâu, rốt cục nhấc tay, chậm rãi phân phó xuống.

A Nghiên theo dõi hắn, cũng hỏi ngược lại: “Người không phải nói thả ta đi sao? Khi nào?”

Sài đại quân gia cười lạnh: “Phải chọn thời cơ tốt.”

A Nghiên gật đầu: “Được, ta đã biết, ta chờ.”

Cáo biệt Sài đại quân gia, A Nghiên cũng không đi tìm Hà Tiểu Khôi nữa, về thẳng phòng mình.

Kỳ thật cũng không có gì để thu thập, trong phòng một nghèo hai trắng, hiện nàng cũng chỉ có vài món quần áo để thay đổi.

Nghĩ sơ, nàng cuốn lấy một cái chăn bông, dùng để gói đồ, đặt dưới đệm chăn.

Vạn nhất thật muốn trốn, bên ngoài gió tuyết lớn, trời lạnh vô cùng, nàng không thể bị đông chết.

Chuẩn bị xong, A Nghiên cân nhắc chuẩn bị một ít lương khô, chuyện này dễ làm, trong phòng bếp nay nàng là đương gia, muốn cái gì cũng có.

không cần mang nước, bên ngoài chung quanh đều là tuyết đọng, đến lúc đó khát thì nắm một nắm cho vào miệng là được, máu chột là lương khô. A Nghiên thừa dịp buổi tối làm bữa ăn khuya, vụng trộm làm bánh cho mình, bánh và cơm khô, hết thấy giấu trong ống trúc, giấu trong lòng đưa phòng vào, lại nhét vào gói trong chăn.

Dù sao hiện tại trời lạnh, nửa khắc hơn khắc cũng không sợ lương khô này bị hỏng.

Lo lắng đề phòng qua đã nhiều ngày, hôm nay chính là tiết nguyên tiêu.

Tác giả có chuyện muốn nói: các người nói nàng có thể chạy thoát sao...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 75

Ngày tết nguyên tiêu, nếu ở bên ngoài, tất nhiên là đèn đuốc sáng trưng, pháo nổ bốn phía, nhưng trong phủ mọi năm mặc dù đến tết nguyên tiêu vẫn thanh lãnh. Năm nay lại khác, trước đó vài ngày Tiểu Thập thất gia ra ngoài du ngoạn đã trở lại, hắn muốn ngắm pháo.

Vì thế Sài đại quân gia phá lệ khai ân, nói là năm nay Tiểu Thập thất gia ở đây, nhân cơ hội bọn hạ nhân có thể treo đèn lồng, chuẩn bị đốt pháo hoa.

Vừa ra lệnh như thế, tất cả đều mang ơn, nói Sài đại quân gia này thật sự là người tốt, ngày thường cực kì hiền lành, nay lại hiểu lòng mọi người.

A Nghiên nhớ tới hẳn với mình dù loại không vui, nghĩ có lẽ người này thực không tệ, chỉ đối với mình không tốt thôi, đối với người bình thường khác lại vô cùng tốt —— cũng không trách được Tiêu Đạc phá lệ tín nhiệm hẳn, lúc trước mình thổi gió bên gối, cũng không thể diệt trừ hẳn.

Mất tất cả đều đi thiên viện, A Nghiên nhìn hai đầu bếp nữ bên cạnh, liền cười hỏi: “Các người muốn đi?”

trong mắt hai đầu bếp nữ đầy kỳ vọng: “Có thể chứ?”

A Nghiên gật đầu: “Đi đi.”

Hai đầu bếp nữ nghe hết sức kinh hi, lập tức tạ ơn A Nghiên, mặc thêm áo, đội mũ, đi thẳng ra cửa.

A Nghiên nhìn bóng lưng các nàng rời đi, không khỏi nghĩ, đêm nay nếu thực bị cháy, lửa này sẽ từ nơi nào đến, có hại đến tính mạng vô tội?

Cúi đầu nghĩ lại, Hà Tiểu Khởi người nợ cùng đầu bếp nữ cũng coi là sớm chiều ở chung, nếu thực để họ chôn thân trong biển lửa, hẳn sao nhẫn tâm? Nhất thời không khỏi nhớ tới thi thể tiểu nhị treo trên tủ lâu ngày nợ, tình trạng thật sự hết sức thê thảm, mất mạng oan uổng.

Nhưng kỳ thật thế gian này mất mạng oan uổng rất nhiều, chính mình cũng là một trong số đó, giờ này nghĩ buổi tối sẽ cháy, chính mình có năng lực làm gì đây?

Bất quá chỉ lo thân mình thôi.

A Nghiên cười khỏ, không suy nghĩ nữa.

Chính mình đêm nay có thể tránh được này một kiếp hay không nàng cũng không biết, làm gì có năng lực đi quan tâm người khác đây.

Lập tức vụng trộm từ phòng bếp lấy một ít muội than ở đáy nồi, trở về phòng mình, cũng không dám châm đèn, dùng tay sờ soạn dưới chân tìm lương khô cất giấu bên trong, đều sẵn sàng, với sức ăn của nàng, ăn bảy tám ngày cũng không thành vấn đề.

Nàng một lần nữa dùng miếng vải thô gói đồ lên, buộc một cái nút, để lên lưng, mình chạy cũng không thành vấn đề.

Về phần lỗ ngàm sau phòng bếp, xem ra hẳn là lỗ chó, qua nhiều năm tháng, mặc dù rất bẩn thỉu tan hoang, nhưng vóc người nàng chui ra cũng không thành vấn đề.

Mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ chờ lửa cháy như Tiểu Khởi nói.

Trong lòng có việc, khó tránh khỏi cảm thấy thời gian trôi chậm, gói đồ trên lưng, thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài, đã thấy bên ngoài tuyết lại bay lên, bóng đêm dày đặc, núi xa mờ lung liên miên không dứt, ngẫu nhiên sẽ có tiếng pháo rất nhỏ truyền đến, phủ đệ nhiều ngày nặng nề, thật lâu chưa từng khoan khoái.

Đang nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài tiếng ồn ào, nghiêng tai lắng nghe, lại thấy trong bóng đêm truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, còn có tiếng kêu to “cháy” liên tiếp, không dứt bên tai.

A Nghiên trong lòng vui vẻ, biết chuyện này đúng như Hà Tiểu Khởi nói, lập tức cũng bắt chước chuyện khác, vội công gói đồ, dùng bụi than bôi lên mặt, lại làm rối tóc, cúi đầu trực tiếp lao ra cửa.

Vừa ra khỏi, bên ngoài tiếng quát tháo và tiếng bước chân càng rõ ràng, nghe qua như là chỗ thiên viện bị cháy, thế lửa kia hướng về phòng Tiêu Đạc.

Hướng về phía Tiêu Đạc...

trong lòng A Nghiên tinh tế thường thức ý tứ trong đó, không khỏi nắm chặt gói đồ trong tay.

Kỳ thật Hà Tiểu Khởi đêm đó nói với mình lời này, nàng hẳn đã sớm đoán được. Hà Tiểu Khởi cùng ngoại nhân cầu kết, đúng giờ nội ứng ngoại hợp phóng hỏa tòa nhà, hẳn phóng hỏa, không phải thiếu hạ nhân vô tội, mà hướng về phía Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc võ công cao cường, kiếm pháp rất cao, người bình thường căn bản không làm gì được hẳn, nhưng hiện tại thừa dịp loạn phóng hỏa, thêm chút thủ đoạn hạ lưu ác độc, Tiêu Đạc có lẽ sẽ gặp hạn.

Còn nữa, không phải nói đêm nay Tiểu Thập thất gia đã trở lại sao, nhìn ra được, thiếu niên kia thiên chân, Tiêu Đạc cũng để ý đệ đệ này. Nếu đối phương lấy vị Tiểu Thập thất gia này để áp chế, Tiêu Đạc chưa chắc chạy thoát được.

Nói cách khác, đêm nay Tiêu Đạc sợ là thực có phiền phức.

Bỗng tuyết phiêu linh, A Nghiên hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn thương khung mờ mịt.

một đêm này, giống như ban đêm khóc lạnh một đời kia, nàng ôm thiếu niên đông cứng, lại khiến mình nghênh đón một tai nạn hủy thiên diệt địa.

Nàng muốn sống, vô luận như thế nào cũng muốn sống sót, không muốn chết.

A Nghiên càng nắm chặt gói đồ trong tay, cắn răng, dần lòng, một đường chạy chậm tới phòng bếp.

Đến phòng bếp, mơ hồ có thể thấy xa xa người đến người đi, tất cả đều nghĩ cách cứu hoá, còn có người la to, xa xa còn lại truyền đến tiếng đánh nhau.

Đây là một mớ hỗn độn, tuyết bay, giết hại, âm mưu, và tử vong.

A Nghiên không do dự, xoay người một cái, chạy thẳng tới sau phòng bếp chỗ chuồng chó, trước đây gói đồ ra, chính mình lại thít bụng hít vào, cẩn thận chui ra ngoài.

Mất nửa ngày, một thân tuyết và bùn, cuối cùng chui ra được.

Nàng mồm to thở phì phò, nhìn xem chung quanh, quả nhiên có thị vệ đi lại, vội ngồi tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Trong phủ quả nhiên là đề phòng sâm nghiêm, những thị vệ này hiển nhiên có chút không yên lòng, tất cả thấp giọng không biết thương lượng cái gì, rồi buông người nhảy vào trong phủ.

Bên trong phủ lúc này tiếng kêu, tiếng đánh nhau càng kịch liệt.

A Nghiên xem xét chung quanh, cũng không gặp người nào, lập tức cúi thấp lưng, đeo gói đồ, bắt đầu chạy như điên ra bên ngoài.

Tự do, chỉ cần chạy ra khỏi phạm vi mười dặm quanh phủ, nàng có thể tự do !

*****

Gió bắc lạnh thấu xương, bông tuyết bay lên, kiếm quang cùng tuyết đầy trời như hòa thành một thể.

Nơi kiếm quang, từng đóa mai điểm lệ nở rộ, nhiễm tuyết càng kinh động mọi người.

Lúc này, Tiêu Đặc một thanh trường kiếm trong tay, đứng vững như tùng bách giữa mệnh mang thiên địa, trên vai là một hùng ưng cao ngạo, phía sau ánh lửa đầy trời.

Ngước mắt lên, hần nhìn chằm chằm thích khách kéo đến ùn ùn, nhếch môi cười lạnh: “Còn ai muốn đến?”

Hần cười gian ác, các thích khách hai mặt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Nghe đồn Cửu hoàng tử kiếm pháp rất cao, nhưng lúc này bọn họ trừ tính kỹ càng, mời tới cao thủ ám khí Đường gia, cũng xuất động bảy mươi hai sát thủ đứng đầu Ngọc Hương lâu, khiến hần hai mặt thụ địch, nhưng ai ngờ hần với một thanh trường kiếm trên tay, trăm lạnh thấu xương, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Hần chẳng quan tâm âm mưu quỷ kế, càng không úy kỵ gai độc khói độc, chỉ một thanh trường kiếm tiến đến chỗ nào, tất cả đều ngã xuống.

Lúc này tuyết đã bị nhuộm thành màu đỏ, rất nhiều thi thể nằm la liệt. Gió lạnh thổi bay tóc người chết, máu đỏ, tuyết trắng, trong đêm lạnh thấu xương cùng rơi xuống, nhìn hết sức đáng sợ.

Vị Cửu hoàng tử giết bao nhiêu người này, lúc này cong môi cười như vậy, cười giống như quỷ mị trong bóng đêm, mang theo hùng ưng hung tàn độc ác hại tính mạng người, giống như câu hồn sứ giả.

tất cả mọi người đều không khỏi lui về phía sau một bước.

Hôm nay xem như gặp hạn, gặp đại hạn.

Tiêu Đặc khinh thường nhìn thích khách trước mắt này đã mất đi ý chí chiến đấu, lạnh nhạt phân phó Sài đại quân gia: “Người mang theo tiểu Thập thất, rời khỏi đây.”

Tiểu Thập thất lo lắng nhìn Tiêu Đặc: “Cửu ca, vậy còn người?”

Hần cũng không ngốc, biết thích khách ra mặt tuyệt đối không chỉ một đám phát rò trước mắt này, không biết phía sau còn có thủ đoạn gì, một đám đều muốn đoạt tánh mạng người!

Tiêu Đặc mị mầu, lạnh nhạt nói: “Ít nói nhảm, đi.”

Sài đại quân gia nhìn Tiêu Đặc, nhắc tới Tiểu Thập thất đến, mặt hướng Tiêu Đặc cung thanh nói: “Cửu điện hạ, bảo trọng, ta bảo hộ Thập thất gia ly khai trước!”

Vừa dứt lời, cũng không để ý tiếng Tiểu Thập thất kháng nghị, vịn khỏi khinh công, ôm người đi.

Đội Tiểu Thập thất và Sài đại quân gia rời đi rồi, Tiêu Đạc hơi rũ mắt xuống, nhìn tóc đen bay lên đỉnh đầu tuyết, lạnh nhạt nói: “Kỳ thật ta cũng không thích giết người.”

Mọi người giật mình, đều đề phòng nhìn nam nhân quý mị này.

Hắn không thích giết người, ai tin!

Tiêu Đạc dường như nhìn thấu tâm tư bọn họ, vẫn dùng thanh âm bình tĩnh đến đậm đặc nói: “Đáng tiếc, lại có người muốn chết.”

Hắn nói trầm thấp thông thả, mỗi chữ đều như dùng lực đạo.

Giọng nói cất lên, các thích khách còn chưa kịp phản ứng, bọn họ đã thấy trước mắt ánh sáng trắng lóe lên, tâm đột nhiên căng thẳng, cảm thấy trước mắt có máu tươi không biết từ nơi nào phun ra.

Máu của ai, ấm áp như thế, lại gần mình như thế...

Trong đầu mơ hồ lướt qua nghi hoặc sau đó chậm rãi ngã xuống.

Có lẽ khi thân thể ngã xuống tuyết lạnh, bọn họ mới hiểu được máu kia chính là của mình.

Máu phun ra, người cũng chết.

Liệt hỏa vẫn đang thiêu đốt hùng hực, liệt hỏa nhanh chóng lan tràn, liếm lên thi thể dính máu, trong gió gào thét có tiếng nổ ầm ầm.

Tiêu Đạc một đôi tay thon dài mà bình tĩnh cầm trường kiếm, để trường kiếm băng hàn vì gió lạnh lau lên tuyết trắng, lau đi máu dính trên mặt kiếm.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào phủ, biết tòa nhà này hoàn toàn không còn cách nào ở được nữa.

Hắn thông cho kiếm vào vỏ, quay đầu sai bước rời đi.

Hắn vừa rồi bị thương, nội thương, người khác không biết, nhưng tự mình biết rõ, phải tĩnh dưỡng tốt, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Vừa đi, trái tim vừa động, lại nhớ tới một tâm sự.

A Nghiên.

Kỳ thật Sài đại quân gia nói đúng, qua được cửa này, Tiêu Đạc vẫn là Tiêu Đạc trước đây.

Tiêu Đạc vốn tuyệt tình tuyệt nghĩa, sao để ý một xú nha đầu như vậy.

Sau khi say rượu, hắn lại nhớ tới đoạn thời gian mình từng yêu thích tiểu nha đầu đó, nhớ lại tình tình ái ái đó, không khỏi cảm thấy hèn mọn với chính mình.

Bất quá là một tiểu tử ngốc mới nếm thử tư vị tình ái thôi, cho rằng mình được chí bảo, đem xú nha đầu nâng niu trong lòng bàn tay mà sùng ái, kết quả còn không phải là đâm một đao vào tim, đẩy thổng khổ.

Gió tuyết tàn sát bừa bãi, Tiêu Đạc nheo mắt, con ngươi đen chột lóe lên thô bạo tàn nhẫn.

Kỳ thật hắn có thể tàn nhẫn với người khác, cũng có thể tàn nhẫn với mình.

Tuyệt tình đoạn nghĩa, từ nay về sau với xú nha đầu kia coi như không thấy, hắn hoàn toàn có thể làm được.

Suy nghĩ cẩn thận, hắn hơi nhếch môi, thi triển khinh công, rời khỏi nơi đây.

Ai ngờ vừa muốn tung người nhảy đi, thân hình lại hơi ngưng trệ, cả người đứng yên tại chỗ.

Trong cơ thể, có một thanh âm khác, cũng nổi lên nghi hoặc.

Xú nha đầu kia, có phải sẽ chết ở đây hay không? Chết cháy? Chết chém? Hay là bị dọa chết? Nàng ngốc như vậy, nhất định không trốn nổi.

Tiêu Đạc cứng ngắc đứng tại chỗ, cắn chặt răng, xương ngón tay trắng bệch nắm chặt chuôi kiếm, phát ra tiếng kêu răng rắc.

Cứ như vậy rời đi, hay là đi tìm nàng?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chương 75.2

Cứ như vậy rời đi, hay là đi tìm nàng?

Sau một hồi, hần lại mở to mắt, mê ly nhìn bông tuyết, hần rốt cục tự nói với bản thân “Nay mình bị trọng thương, phải chạy xa khỏi đây, nhưng rồi khỏi như thế, đường đi màn trời chiếu đất, dù sao đồ ăn không tốt, phải đem theo đầu bếp nữ.”

Nghĩ như vậy, hần có chủ ý rồi, lập tức không lưu lại nữa, đi về phía phòng bếp.

Lúc Tiêu Đạc như bóng đen từ trên trời giáng xuống, đột nhiên xuất hiện trước mặt A Nghiên, A Nghiên đang đeo đồ chạy đến mặt xám mày tro.

Nàng ngửa mặt, nhìn thấy trước mắt nam nhân một thân áo đen cao lớn vững chãi, trên vai là Phi Thiên, đã thấy hai tròng mắt lợi hại thẳng tắp nhìn phía mình, không khỏi ngốc lảng một lúc.

Hần, không phải đã bị hãm bên trong sao?

Tiêu Đạc đột nhiên nhìn thấy tiểu nha đầu trước mắt, vẻ mặt đen đúa chặt vật như quý, không khỏi hơi hơi nhú mày.

đầu tiên hần đi phòng bếp, nhưng trong phòng bếp không có một bóng người, sau này xem xét xung quanh phòng bếp, trong lúc vô ý phát hiện có dấu chân đi ra phía sau, đuổi theo dấu vết này cuối cùng phát hiện chuồng chó, một đường theo đến.

Hần nghi hoặc nhìn trước mắt rõ ràng A Nghiên đang cố lẩn trốn, nhãn mày kiếm, con ngươi dài nhỏ có hàn khí thấu xương.

”Ngươi làm gì vậy?” Hần nhú mày, lạnh nhạt hỏi.

A Nghiên chỉ cảm thấy nam tử trước mắt như quý mỵ từ trên trời giáng xuống, dường như đến lấy tính mạng mình.

mày kiếm anh tuấn nhú chặt, tóc dài đen bóng bay nhẹ từng đợt từng đợt, trong gió tuyết cùng huyền bào tùy tiện tung bay, con ngươi hẹp dài phun ra ánh sáng lợi hại mà lạnh như băng quang, nhếch đôi môi mỏng để lộ một chút không vui.

Gió tuyết cuộn cuộn, một người một ưng một kiếm, dường như là một bức tranh, trắng đen chẳng chịt đan xen, lãnh ngạo cô thanh, trên cao nhìn xuống, trong thanh quý có một cỗ khí thế ngạo thị thiên địa.

A Nghiên nhất thời có chút kinh sợ, nàng không rõ vì sao Tiêu Đạc bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, chặn đường mình.

Nàng cắn cắn môi, nghĩ nên tránh kiếp nạn này như thế nào, giả ngu, giả mè, hay là giả mất trí nhớ như trước? Hoặc thẳng thắn tiến lên cầu xin tha thứ lấy lòng?

Ngần vạn chủ ý giống như nước chảy lướt qua trong đầu, cuối cùng nàng càng cắn chặt môi, cái gì cũng không nói.

Việc tới bước này, nàng còn có thể giải thích cái gì? Hần làm sao có thể tin!

hai tròng mắt lợi hại nhìn chăm chăm A Nghiên, môi Tiêu Đạc hơi hơi gọi lên, nổi lên một tiếng cười trào phúng khinh thường.

”Ngươi có thể giải thích.” Thanh âm thấp lạnh nguy hiểm, trong gió tuyết rỗng giậm không vội không chậm chạp truyền vào tai A Nghiên, khiến A Nghiên sợ nổi da gà, không rét mà run.

Việc tới bước này, có lẽ thế gian này không còn ai so với nàng càng có thể hiểu biết rõ Tiêu Đạc hơn.

đây là hần nổi lên sát tâm.

Nếu mình không có cách giải thích vừa lòng hần, hần nhất định sẽ giết mình.

A Nghiên thậm chí có thể cảm thấy hàn khí như băng trên người hần nhập vào cơ thể, mang đến cảm giác áp bách rất lớn, hàn khí lạnh như băng thậm chí so với gió tuyết ngập trời còn làm cho người ta lạnh hơn.

A Nghiên cười khổ, thân nhiên nói: “Ta không có gì để giải thích. Như ngươi đã thấy, ta định đào tẩu, bởi vì ta không muốn ở lại chỗ này.”

Lời này vừa ra, hai tròng Tiêu Đạc nhất thời trở nên âm trầm, cả người tản mát ra khí thế thô bạo lạnh như băng, dày đặc lạnh thấu xương, làm cho người ta thấy không khỏi đáy lòng phát run.

Lúc này, kia Phi Thiên tung hai cánh, ở không trung xoay quanh một vòng, phát ra tiếng kêu thê lương, khiến đêm gió tuyết quý mị càng kinh hồn.

Tiêu Đạc nhíu mày, hình ảnh đen trắng lần lượt biến đổi, môi mỏng đỏ tươi nhẹ nhàng động đậy, vẫn là ngữ điệu thấp lạnh: “Cầu kết ngoại nhân, là người?”

Nói đến đây, hắn tiến lên phía trước một bước.

A Nghiên nghe thấy lời này, vội lắc đầu: “Không, không phải ta, ta không cầu kết ngoại nhân đến hại người, ta chỉ là muốn chạy trốn xa nơi này mà thôi.”

Chết là một chuyện, nhưng chết thảm giống Hàn Đại Bạch, lại là một chuyện khác.

thủ đoạn của Tiêu Đạc nàng cũng không phải không biết.

Nhưng Tiêu Đạc càng cong môi nở nụ cười, lúc lên tiếng, giọng nói hắn dĩ nhiên là ôn nhu khó có được.

“Đến cùng có phải hay không, chúng ta nhìn một chút sẽ biết.”

vừa nói xong, A Nghiên còn chưa kịp phản ứng, một ánh kiếm giống như tia chớp lướt qua bên tai, A Nghiên kinh hồn bất định, đã thấy gói đồ đến tay Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc khinh thường nhìn gói đồ buộc kĩ, vươn ngón tay thon dài hoàn mỹ, thông thả mở ra.

nhất thời chân A Nghiên mềm xuống, suýt nữa ngã quỵ tại chỗ, trong lòng biết rõ hết thấy đều xong rồi.

Trong gói đồ, các loại ống trúc, còn có bánh bao, cơm khô kia không cất vào ống trúc, cơm nắm thật sự trắng tinh..

Nàng ngửa mặt nhìn Tiêu Đạc, thấy đôi tay quen sống an nhàn sung sướng lúc này đang cầm một nắm cơm trắng mịn, nhẹ nhàng sò, cơm liền vụn ra như phấn, giống như bông tuyết rơi đầy.

Hô hấp bắt đầu trở nên gian nan, miễn cưỡng nhấp máy môi dưới, thử giải thích: “Ta chỉ là muốn chạy trốn... Ít nhất ta không nộ ứng ngoại hợp phản bội người...”

“Người sớm trước đã biết hôm nay có hoạ loạn!” một đôi con người đen lợi hại chợt bắn ra sát ý thô bạo lạnh như băng, cứ như vậy thẳng tắp bay về phía A Nghiên, giọng nói mang theo tức giận lạnh thấu xương.

A Nghiên bị tóm gáy, lúc này cũng không thể nói gì hơn, cúi đầu, ừ ừ: “Đây... Đây có thể là đúng dịp...”

Tiêu Đạc lại tiến lên một bước, tính chuẩn mau lẹ túm chặt cổ nàng.

khuôn mặt thanh quý tuấn mỹ mà lạnh như băng sát ngay trước mắt, con người sâu thẳm lợi hại nhìn chăm chăm nàng, sát khí lạnh như băng mang đến cảm giác áp bách dọa người, bàn tay túm chặt cổ mình làm cho người ta cơ hồ không cảm thấy chút độ ấm, lại lộ ra sát ý làm cho người ta sợ hãi tan vỡ.

Hắn cúi đầu, một luồng tóc đen lưu luyến bay trên hai gò má nàng, lướt qua đôi môi chất đặng của nàng, mang đến ngứa ngáy như có như không.

Nàng bị bóp hô, hô hấp gian nan, lệ trên khóe mắt sắp trào ra, bất quá nàng vẫn giả vờ dùng thanh âm mỏng manh biện giải nói: “Người khác nói với ta, nhưng kẻ phản bội người thực không phải ta...”

Ít nhất lúc này, thực không phải nàng.

Tiêu Đạc nhíu mày, khuôn mặt càng đề thấp, cảm lạnh như băng cơ hồ áp ở trên mặt nàng, bốn mắt nhìn nhau, hai tròng mắt nổi lên trào phúng nồng đậm: “Tiểu nha đầu, đến lúc này, người cho là... ta sẽ tin sao?”

A Nghiên tuyệt vọng rũ mắt xuống, đúng rồi, hắn không tin, hắn chắc chắn không tin, hắn mà tin mới là kẻ ngốc đấy!

Ngày đó nàng niu nàng trong lòng bàn tay, lời nàng nói có trăm ngàn chỗ hở, hắn cũng tin, nay hắn hận nàng tận xương, coi nàng là một cọng cỏ, nàng dù xảo ngôn, tất nhiên hắn cũng không tin!

Hắn có thể nâng mình lên cao, có thể đẩy mình ngã xuống, hung hăng, không lưu tình chút nào đẩy ngã xuống đất!

Nàng lại ngược lên trước mắt, trong mắt đã không còn tuyệt vọng.

con người đen bóng ướt át, bình tĩnh nhìn khuôn mặt trước mặt kia quen thuộc mà xa lạ.

Tới bây giờ, nàng vẫn quen thuộc hắn, quen thuộc từng chỗ trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kia.

Khẽ thờ dài, nàng gian nan lắm bầm: “Người động thủ đi.”

Lần trước, hắn muốn bóp chết nàng, cuối cùng lại để lại một con đường sống, lúc này, hắn sẽ không bỏ qua.

A Nghiên nhắm hai mắt lại, đợi cái chết đến.

Tiếng gió thê lương, bông tuyết bay trong gió, bóng ung đen tung bay lướt qua bầu trời mênh mang, quan sát đôi nam nữ khúc mắc chín đời.

Đợi một lúc lâu, A Nghiên cũng không chờ được đau đớn và từ vong quen thuộc —— đôi tay kia chợt rút khỏi cổ nàng.

Không dám tin mờ to mắt, thấy Tiêu Đặc đột nhiên xoay người đưa lưng về phía mình, nàng chỉ nhìn thấy mái tóc đen rối tung cùng với áo bào đen phấp phới.

Bóng lưng cô tịch và thê lương.

“giết chết như vậy nguoi, lợi cho nguoi quá.” Giọng Tiêu Đặc nặng nề trong hàm răng tóe ra.

A Nghiên kinh ngạc nhìn hần.

”Thu thập đồ, đi.” Tiêu Đặc lạnh giọng nói.

A Nghiên nghe như thế, nhìn tấm lưng kia nửa ngày, đột nhiên hiểu được, vội vàng đi qua nhặt gói đồ lên, để trên lưng.

Này... Đây là lại tránh được một kiếp ?

Tiêu Đặc dường như hiểu thấu tâm tư của nàng, cười lạnh nói: “Dọc đường, cẩn thận chuẩn bị đồ ăn cho gia, bằng không trực tiếp chém nguoi cho ung ăn.”

A Nghiên cắn môi, gật đầu: “Ân, ta biết.”

Tiêu Đặc ngược mắt nhìn trời, không trung rộng lớn nơi hùng ung bay lượn.

Hần hơi đùa cợt nói: “Không nên động tâm tư, tâm tư của nguoi, đừng tưởng rằng ta nhìn không thấu.”

Có lẽ Sài Hòa nói không sai, tiểu nha đầu lừa đảo này chính là một phần hồng khô lâu, chuyên mê hoặc tâm trí hần, khiến hần lâm vào, không có cách nào tự kèm chế.

Tiêu Đặc là ai, cuồng ngao không kèm chế được, thế gian này có ai hần nhìn vào trong mắt? Có từng vì ai cúi đầu? Trước đây, hần như bị mê hoặc, giống như kẻ ngốc, mặc kệ tất cả, dung túng nàng, sủng ái nàng, cơ hồ nàng niu coi nàng là tâm can.

Rõ ràng trên người nàng có nhiều điểm đáng ngờ như thế, chính mình lại làm như không thấy!

Tiêu Đặc nghĩ đến đây, hơi hơi nheo mắt, bên môi càng nổi lên cười lạnh.

Hần quả thực không thể tin được, trước kia vì tiểu nha đầu lừa đảo thần này hồn điên đảo, vì nàng mượn rượu tiêu sầu, thật là mình sao?

Hần chợt quay đầu, ánh mắt lạnh như băng bắn về phía A Nghiên.

A Nghiên đang cố sức lưng mang gói đồ, may mắn cứu được tính mạng, lúc này bị Tiêu Đặc trừng như vậy, nhất thời phát hoảng...

Trước cho rằng chính mình phải chết, cũng không sợ hãi, dù sao trái phải đều là chết, có cái gì đáng sợ đâu?

Nay biết mình thế nhưng có thể giữ mạng, nhất thời cái gì cũng sợ. Đã có thể sống sót, nhất định phải hảo hảo quý trọng!

Hần... Thay đổi chủ ý ?

Tiêu Đặc thấy nàng dáng vẻ sợ chết, không khỏi nhún mày, đùa cợt uy hiếp nói: “Hảo hảo hầu hạ gia, bằng không —— “

Nói điều gì vô dụng, A Nghiên nhanh gật đầu: “Được, ta biết! Mỗi ngày làm đồ ăn cho gia!”

Lúc này gió tuyết càng nhanh, gió lẫn tuyết đập lên mặt người, đau đớn như mất đi tri giác.

A Nghiên bước nặng bước nhẹ dẫm lên tuyết, lúc này núi gập ghềnh nhấp nhô, ngẫu nhiên phía dưới có cỏ khô tron âm, dẫm lên đó là muốn ngã sấp xuống tại chỗ.

Nàng mấy ngày nay thân mình chưa kịp điều dưỡng, vốn là không bằng trước kia tinh lực tràn đầy, nay gian nan chạy đi như vậy, đương nhiên là càng không tốt. Huyết thái dương cảm thấy như bị gõ ông ông, hai chân lao đảo vừa lạnh vừa mệt, về phần hai tay, đã đông lạnh thành cả rít khô héo, dùng móng cào lên cũng không có cảm giác đau.

Phía trước Tiêu Đặc cũng không quay đầu lại, vẫn đi về phía trước, áo bào tóc đen ở trước mặt A Nghiên tung bay, A Nghiên hoảng hốt nhìn trước mắt, hận không thể một phen túm chặt mái tóc phiêu dật không kèm chế được, cầu hần chậm một chút.

Bất quá giờ này khắc này nàng đương nhiên hiểu rõ, cũng không phải là thời điểm có thể mở miệng cầu hần.

Nếu mình cầu hấn, sợ là hấn có thể không chút khách khí một phen trào phúng nói móc mình.

Nàng khẽ cắn môi, hít một hơi, nắm chặt gói đồ, liều mạng theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 75.3

Nàng khẽ cắn môi, hít một hơi, nắm chặt gói đồ, liều mạng theo sau.

Tiêu Đạc vào lúc này đột nhiên dừng bước, A Nghiên không kịp ngừng theo, suýt nữa lao lên.

Nàng công gói đồ, nghi hoặc nhìn phía trước hấn.

Nàng bây giờ hai môi đã đông lạnh phát cứng, nói chuyện đều cảm thấy lao lực, vì thế rõ ràng không nói.

Tiêu Đạc hơi nghiêng đầu, lạnh nhạt nói: “Mệt môi?”

trong tiếng gió gào thét, giọng hấn rất nhẹ làm cho người ta nghe không rõ, bất quá A Nghiên lại vẫn bắt được giọng nói hấn hơi khàn khàn thanh tuyến, ngẩng đầu nhìn qua, thấy tuyết rơi trên tóc đen, khuôn mặt kiên cường tuấn mỹ dường như so với băng tuyết còn lạnh lùng hơn vài phần.

Nàng gian nan gật gật đầu.

Tiêu Đạc mặt mày khẽ nhúc nhích: “Có phải cũng lạnh hay không?”

A Nghiên trong lòng nổi lên một chút hi vọng, hấn sinh lòng trắc ẩn?

Nàng gian nan mấp máy môi đông cứng, từ yết hầu phát ra tiếng khàn khàn: “Ân.”

trên khuôn mặt Tiêu Đạc lạnh lùng tuấn mỹ vẫn như cũ không lộ vẻ gì, tiếp tục hỏi: “Có phải đói bụng hay không?”

A Nghiên gật gật đầu, cắn môi dưới.

Hắn đến cùng vẫn làm từ máu thịt, tuy là mình liên tiếp khiến hấn khó chịu, nhưng trong lòng kỳ thật vẫn đối với mình có một phần thương hại?

Nhớ tới hấn từng đối với mình muôn vạn sủng ái, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

Trước kia mặc kệ thế nào, có lẽ cả đời này, một đời này, hấn ít nhất là tốt.

Đang nghĩ tới đây, Tiêu Đạc lại dùng ngữ khí trào phúng nói: “Đáng đời.”

Nhẹ bỗng hai chữ, giống như bông tuyết bay trong gió, trong suốt rơi xuống.

A Nghiên ngẩn ra, a, đây là ý tứ gì?

Tiêu Đạc cười lạnh: “Đáng đời.”

Hắn hơi nghiêng đầu, con ngươi sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng: “Chẳng lẽ nguoi loại nữ nhân này, không phải nên mệt chết, đông chết, đói chết sao?”

A Nghiên nhìn hai tròng mắt cực kì lạnh lùng, nửa ngày sau, nàng rốt cục gật đầu.

“Giả nói đúng, ta loại nữ nhân này, đáng mệt chết, đông chết, đói chết.”

Ai ngờ nàng nhu thuận theo ý tứ của hấn nói như vậy xong, Tiêu Đạc chẳng những không có nửa phần cao hứng, ngược lại là trong mắt càng bắn ra hàn ý lạnh thấu xương, như là dính độc băng tuyết, khiến A Nghiên trong lòng phát run.

“Ta...” A Nghiên không tự chủ được nắm chặt gói đồ trong tay, khăn trương nuốt nước miếng, phòng bị nhìn hấn.

Hắn đến cùng muốn làm cái gì? Bây giờ này lòng độc ác muốn giết nàng?

”Nhanh chút! Nếu không đem người cho ung ăn!” Tiếng Tiêu Đặc nghiêng răng nghiêng lợi!

Nói xong, hắn đột nhiên bước nhanh, như gió hướng về phía trước.

A Nghiên dù mệt mỏi rét lạnh, cũng không thể không chạy nhanh theo sau.

Đáng thương cả gói đồ đều là khô lương, nàng cũng không dám lấy ra dùng.

*****

Ước chừng đi nửa canh giờ, ngay lúc A Nghiên cho rằng mình muốn tê liệt ngã xuống, Tiêu Đặc rốt cục dẫn theo nàng tìm được một cái nhà tranh, cúi đầu chui vào.

A Nghiên hơi do dự, rồi cũng vội cúi đầu chui vào.

Đây là một cái nhà nát, bên trong có nồi có bếp thậm chí có giường đất, bất quá có thể nhìn ra được, đã lâu chưa có người ở, bên trong sớm mọc đầy cỏ dại, từ ngoài cửa sổ tuyết bay vào đọng đầy bên cửa bếp lò.

A Nghiên đánh giá bốn phía, nhìn nhìn Tiêu Đặc, hiểu ý tứ của hắn, hiển nhiên là muốn ở trong này?

Nàng nhìn giường đất trụi lủi, nghĩ bản thân mình dự kiến trước rất cẩn thận, mang theo chăn bông, nếu không đang sống cũng đông lạnh chết ở chỗ này.

Nàng trước gỡ gói đồ xuống, lấy chăn bông bên trong trải lên giường đất, lại bắt đầu thu thập lương khô, vừa thu thập, vừa nhét vào miệng một miếng.

Lương khô đông cứng, cắn đau cả răng, bất quá ăn ngon, vẫn ăn rất ngon, người đói ăn cái gì cũng ngon.

Nàng nhìn trộm Tiêu Đặc bên cạnh, cẩn thận hỏi: “Người có muốn ăn không?”

Tiêu Đặc hờ hững nhìn bánh của nàng, đạm nói: “Không cần.”

A Nghiên kỳ thật cũng không phải muốn hắn ăn, bất quá lo lắng đến tính mạng mình nắm trong tay hắn, khó tránh khỏi khách khí, vì thế lại khuyên nhủ: “Nơi này cũng không có gì khác, nếu người không ăn, chẳng may đói bụng thì làm sao bây giờ?”

con người Tiêu Đặc sâu thẳm nhìn kỹ nàng: “Người chịu nhường ta ăn?”

A Nghiên trên mặt ửng đỏ, cắn môi nói: “Ta vì sao không chịu ? Chẳng may người làm sao, nói không chừng ta cũng chết ở chỗ này?”

Tiêu Đặc cười lạnh một tiếng: “Coi như là người tự hiểu lấy mình.”

A Nghiên thấy hắn không ép hỏi nữa, trong lòng buông lỏng.

Ai ngờ Tiêu Đặc lại đến gần nàng, dùng cặp mắt quang đông lạnh ngụy tàn nhìn chăm chăm nàng nửa ngày, chỉ nhìn thôi trong lòng nàng đã sợ hãi.

”Cố Nghiên, ta muốn người nhớ kỹ, nếu ta có gì không hay xảy ra, người cũng đừng mong sống sót một mình.”

”Người...”A Nghiên cắn răng, khuất phục nói: “Gia, người yên tâm, ta nhất định cẩn thận hầu hạ người.”

Tiêu Đặc nghe lời ấy, trong con người đều là cười trào phúng: “Nếu ta phải xuống địa ngục, cũng nhất định kéo người cùng theo, biết không?”

A Nghiên nghe thấy trong lòng run lên, nhưng lúc này cũng không dám nói gì khác, đành phải gật đầu: “Vâng, nếu gia xuống địa ngục, ta đây cùng gia xuống là được.”

Ai ngờ nàng nói ra lời này, Tiêu Đặc chẳng những không có nửa phần sắc mặt vui mừng, ngược lại là sắc giọng: “Người cái miệng nhỏ nhắn này, thật sự là so với hát xướng còn hay hơn, nếu ai ngốc, còn tưởng rằng người đang nói thật.”

Chỉ tiếc, trước kia hắn chính là kẻ ngốc đó.

A Nghiên cúi đầu không nói, đến lúc này nàng còn có thể nói gì, vờn đầu một đao, rứt đầu cũng một đao, tưởng xảo ngôn có thể dùng, ngược lại chọc giận hắn.

Lúc này không thể không cúi đầu, làm ra bộ dáng cúi đầu nhận tội.

Tiêu Đặc thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỗi một kia có chút vô tội cúi đầu, bộ dáng thật sự là quen thuộc, nhưng mình đã từng chỉ vì bộ dáng nàng mắt húng như vậy, đã hận không thể thấu tâm lấy phế a.

Hiện nghĩ lại, thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm.

Tiêu Đặc nắm chặt tay, nắm tay phát ra tiếng lách cách.

A Nghiên thật cẩn thận xem xét chỗ nắm tay kia: “Gia...”

Tiêu Đạc đương nhiên biết nàng khiếp sợ, lập tức lạnh nhạt nói: “vì phòng ngừa ta nhìn không được trực tiếp giết chết ngươi ở chỗ này, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn nhóm lửa cho ta, ta đi ra ngoài tìm chút đồ ăn đến.”

A Nghiên vội vàng gật đầu.

Nhất thời Tiêu Đạc đẩy cửa đi ra ngoài, A Nghiên từ cửa sổ đã vỡ vụn trộm nhìn ra, thấy bóng đen kia nhập vào trong núi rừng, không thấy nữa.

Nàng do dự, nghĩ nếu giờ phút này mình mang đồ chạy trốn chết, đến cùng có mấy phần thắng?

Nhưng chỉ tính toán sơ qua, liền bỏ đi ý niệm này.

Đêm gió tuyết, cảnh tối lửa tắt đèn, đường núi lại gấp ghe, nàng đói bụng đã lâu, thân thể mệt đến sắp liệt tại chỗ, không có Tiêu Đạc, chính mình cũng không nhất định có thể còn sống đi ra ngoài, lại còn Tiêu Đạc khinh công rất cao, vài cái tung mình đã có thể bắt mình về, đến lúc đó mới thực thảm.

Lập tức nàng bỏ ý niệm chạy trốn, tới chỗ kệ bếp, trước lau băng tuyết và tro bụi phía trên mặt, tìm thấy củ khô bên cạnh, lấy ra nhét vào trong bếp lò.

Trong ống trúc có đá lửa, lấy ra bắt đầu đốt lửa, rất nhanh một đồng lửa cháy lên, nàng vội hơ đôi tay đã đông lạnh cứng đờ.

”Ngươi cũng tự hiểu lấy mình.” Giọng nói thấp lạnh đột nhiên từ phía sau vang lên.

A Nghiên giật mình, theo bản năng quay đầu, thấy gương mặt lạnh lẽo, hai tròng mắt hờ hững, thân hình cao lớn vững chãi, đứng sau lưng mình, cũng không biết đã quan sát mình bao lâu.

Nàng nhất thời minh bạch, người này nói là muốn đi tìm chút đồ ăn, kỳ thật lại nấp ở một nơi bí mật gần đó quan sát, nhất thời vừa rồi ý tưởng kia, nếu mình thực dám cố gắng đồ chạy trốn, hẳn sẽ như thế nào?

Nàng cắn chặt môi, không khỏi sợ hãi.

con ngươi Tiêu Đạc lại hạ từ trên cao nhìn xuống nàng, câu môi cười lạnh, sau đó xoay người đẩy cửa rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn lại đi xa, lòng bàn chân A Nghiên mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ tại chỗ.

Hắn vừa rồi cười như vậy, thật sự là quý dị tàn lãnh nói không nên lời, ý tứ uy hiếp hàm súc mười phần a.

Hắn tuy rằng một câu uy hiếp cũng chưa nói, nhưng dường như hơn hẳn nói ngàn vạn câu.

So với Tiêu Đạc trước đó vài ngày giống như đại hài tử sùng ái mình đã khác hẳn.

Nàng lấy tuyết sạch bên ngoài cho vào nồi, ngồi xổm xuống đốt lửa, không khỏi thở dài một tiếng trong lòng.

Nàng đã không thể phân biệt rõ ràng, đến cùng là Tiêu Đạc đơn thuần còn mang theo tính trẻ con, một lòng một dạ đối tốt với mình là Tiêu Đạc chân chính, hay là Tiêu Đạc lạnh như băng thô bạo giết người như ma mới là Tiêu Đạc chân chính.

Nhưng mặc kệ như thế nào, hắn đã lộ xác.

Thật giống như bướm bướm bay ra từ nhộng, hắn sợ là rốt cuộc không trở về nữa.

Mà loại lộ xác này, thậm chí khả năng là do mình bức.

Nhất thời không khỏi nhớ tới thiếu niên nho nhỏ gặp mình ở ngoài thành Bành châu, kỳ thật thiếu niên nho nhỏ kia, căn bản càng là Tiêu Đạc non nớt a!

Ngọn lửa trong bếp lý càng cháy vượng, băng tuyết trong nồi tan ra, dần dần toát ra nhiệt khí. Nếu trước đây, phải lọc một chút, nay không để ý được nhiều như vậy, A Nghiên cầm một cái ống trúc, múc một chút nước ấm, dùng miệng thổi, vừa thổi vừa cẩn thận uống vào, lại cầm bánh lên cắn một miếng to.

Đang ăn, nàng nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, là Tiêu Đạc đã trở lại.

Nàng đang nghĩ người này có bệnh đa nghi, chẳng lẽ lại trở về giám thị mình, ai ngờ đã thấy trong tay hắn mang theo hai con chim trĩ hoang, bộ đuôi sặc sỡ theo bộ pháp nhanh chóng của Tiêu Đạc nhẹ nhàng nảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Chương 76.1

Tiêu Đạc cũng không nhìn A Nghiên, đi vào phòng trong, ném chim trĩ còn giấy dựa xuống, lạnh nhạt nói: “Giết.”

Giết? Giết ai?

trong lòng A Nghiên run lên, bất quá nàng rất nhanh hiểu được, là muốn giết chim!

Nàng do dự, đến cùng vẫn sờ soạng trong gói đồ, lấy ra một thanh trùy thủ, bắt đầu thử cân nhắc giết chim.

Tiêu Đạc bên cạnh tuy rằng căn bản không thấy A Nghiên, lại dường như thu hết thảy vào trong mắt, ngữ khí trào phúng thân nhiên nói: “Người trước đó đã chuẩn bị vô cùng tốt, đệm chăn, cái ăn, đá lửa, trùy thủ, còn có cái gì? sẽ không có độc được chứ?”

A Nghiên nghe thấy lời này trong lòng lạnh lẽo, nàng ngừng đầu nở nụ cười với hắn, thành khẩn nói: “Thực không có.”

Trước kia có, về sau có lẽ cũng sẽ có, nhưng ít nhất hiện tại thực không có.

Tiêu Đạc nghe thế, dùng cặp con ngươi khó phân biệt cảm xúc nhìn nàng một cái, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

cửa sổ bị vỡ, gió tuyết gào thét thổi vào, hắn đứng tại chỗ, cứ như vậy yên lặng nhìn về phương xa.

Trong bóng đêm núi và cây kỳ dị nhiều vẻ, dường như ảo ảnh quỷ quái trong chuyện xưa, lúc này bởi vì này bông tuyết tàn mạn mà càng tăng thêm sắc thái mơ hồ.

Tiêu Đạc nhìn chăm chăm gió tuyết gào thét rung chuyển rừng núi, con ngươi hơi hơi nheo lại, tay phải đặt ở trường kiếm bên hông.

Xem ra có người nhất định phải đưa hắn vào chỗ chết.

Tiêu Đạc nheo mắt bắn ra ánh sáng lạnh buốt thấu xương.

A Nghiên ngồi tại chỗ chuẩn bị giết chim cũng không biết bên ngoài có dị thường, nàng tóm được đầu chim, ở chỗ cổ cửa một nhát cho máu chảy ra.

Chim trĩ đương nhiên liều mạng giấy dựa, A Nghiên gắt gao đè lại, khuyên nhủ: “Ta cũng không muốn giết người, nhưng không giết người, hắn không có thịt ăn, hắn không có thịt ăn, liền muốn giết ta. Vì ta có thể sống sót, người vẫn nên chết đi, chờ người chết, ta niệm kinh bồ tát ba khải siêu độ cho người.”

Con chim này chảy hết máu, khí lực suy kiệt, dần dần cũng cúi đầu không giấy nữa. A Nghiên vội nhân cơ hội này cầm chậu gỗ cũ bên cạnh, lấy nước ấm, ném nó vào đun nóng bắt đầu nhổ lông.

Vừa nhổ lông chim vừa niệm kinh siêu độ ở trong lòng, niệm xong mấy lần, nàng ngừng đầu thật cẩn thận nhìn nam nhân kia: “Chúng ta hầm chim, có phải thêm chút nguyên liệu hay không, nếu không để ta đi xung quanh hái chút đồ sơn dã?”

Kỳ thật A Nghiên đã nhìn thấy, bên ngoài có nấm hoang, đến lúc đó hái một ít ném vào, chim hầm nấm, nghĩ đến hương vị hắn là không tệ.

Tiêu Đạc mặt lạnh lùng nàng một chút: “Ta đi.”

A Nghiên không nghĩ hắn thế nhưng chịu đi hái nấm, thật không dễ dàng, hắn nhưng là đại gia đấy. Bất quá hắn nói như vậy, nàng cũng không dám nói gì, cúi đầu tiếp tục nhổ lông.

Nhất thời Tiêu Đạc đi ra ngoài, A Nghiên đem con chim nhỏ sạch sẽ, ném vào trong nồi bắt đầu đun.

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, Tiêu Đạc đã trở lại, hái chút nấm, A Nghiên đi qua, thấy nấm này trên thân có điểm nhỏ màu trắng, nàng nhận lấy cầm ở trong tay ngửi ngửi, lại ngửi thấy một cỗ mùi thơm lạ lùng chưa bao giờ ngửi qua, không khỏi nghi hoặc nói: “Nấm này chưa thấy bao giờ, sẽ không phải là nấm độc đi.”

Tiêu Đạc nhú mày: “Người có thể nếm thử xem?”

A Nghiên nhìn hắn một cái, nhất thời cảm thấy lời này rõ ràng là cố ý, nàng làm sao có thể ngốc đến mức thử nấm này, bất quá nàng đương nhiên có biện pháp tốt.

Vì thế nàng lại chạy tới trước giường đất, sờ soạng một phen, từ trong gói đồ tìm ra một cái châm bạc, nhẹ nhàng khều cây nấm, cẩn thận quan sát một phen.

”Hắn là không có độc.” Ngăn châm vốn có thể thử ra tuyệt đại bộ phận độc được, huống chi nàng từng là danh y, liếc mắt một cái, có độc hay không, là biết rõ ràng.

Tiêu Đạc dùng ánh mắt không có cách nào hiểu thấu đảo nhìn chăm chăm nàng, nhìn nàng về mặt chắc chắn, cùng với tư thế cảm ngân châm thuần thực, lạnh nhạt nói: “Người cũng thật có bản lĩnh.”

Trong giọng nói vẫn đầy trào phúng, bất quá hiển nhiên càng có nhiều nghi hoặc.

Hắn sùng nàng ôm nàng, coi nàng là tâm can lâu như vậy, căn bản vẫn không biết tiểu cô nương trong lòng mình này đến cùng có lai lịch gì.

một tiểu cô nương ở nông thôn, không đọc qua sách vở, sao có thể có kiến thức bậc này?

Tiêu Đạc vẫn nhìn chăm chăm A Nghiên, tay vốn đặt lên vô kiếm đã thêm vài phân lực đạo.

Hắn không khỏi nhớ tới những lời Sài đại quân gia từng khuyên bảo mình.

Nay hắn mới biết, mình thật đúng là bước vào mê chướng, bị phản hồng khô lâu mê ánh mắt, hoặc giả trúng thuốc mê của nàng, trên người nàng nhiều điểm đáng ngờ, mình sao có thể hoàn toàn không nhìn ra đây? Bất quá một lòng muốn tin nàng, chính mình lừa mình thôi.

A Nghiên lúc này đang dùng nước tuyết đã nấu tan để rửa nắm, lơ đãng ngẩng đầu một cái, cảm thấy ánh mắt Tiêu Đạc nhìn mình mịt mờ không rõ, lại ần ần lộ ra tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nàng hơi kinh ngạc, nghĩ mình vừa rồi lại chọc tới hắn chỗ nào?

Tiêu Đạc cúi đầu thấy nàng ngửa mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay lớn, bên trên một bộ dáng vô tội, bỗng nhiên có một cổ xúc động, đem nàng nghiêng nát, triệt để nghiêng nát ở trong này, cũng không cần xuất hiện trước mặt mình.

Bất quá cuối cùng, hắn đành nên suy nghĩ xúc động trong lòng, hít một hơi thật sâu, quay mặt đi chỗ khác, nghiêng răng nói: “Nấu cơm cho tốt, không nên đùa giỡn cái gì, bằng không ——”

Bằng không cái gì, hắn không nói tiếp, xoay người đẩy cửa rồi đi.

A Nghiên nhìn bóng lưng hắn, càng cảm thấy người này thật sự là tính tình bất định khó có thể nắm lấy, hắn sao có thể mỗi lúc một bộ dáng, dù là trời tháng ba cũng không thất thường như vậy?

Bất quá đương nhiên cũng không tới phiên nàng quan tâm, nàng vẫn nên cúi đầu tiếp tục hầm gà.

Trong bếp lò lửa đã cháy đỏ, A Nghiên lúc này người đã ấm áp rất nhiều, nhớ tới lúc trước ở trong gió tuyết bốn ba thể thảm, nàng thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm.

Lại tránh được một kiếp, lại không chết —— còn sống cũng thật tốt!

Lúc này củi nấu bếp đã dùng hết, nàng nhìn nhìn bên ngoài, thấy dưới gốc cây có chút cành lá, mặc dù bị tuyết bao phủ, nhưng phía dưới một lớp vẫn khô. Lập tức đứng dậy đi ra ngoài, bới tuyết, quả nhiên phía dưới chưa bị tuyết thấm vào, lập tức ôm vào trong nhà tiếp tục nhóm lửa.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, lúc này Tiêu Đạc còn chưa trở về, nhưng chim hầm nắm xem như đã chín. A Nghiên ngửi ngửi, tuy là không có gia vị gì nhưng chim trĩ đều có một cổ thuần hương thiên nhiên, lúc này hợp với nắm hoang, thịt hấp thu mùi nắm, nắm lại hoàn mỹ dung nhập chim trĩ vào bên trong, hương vị nồng nàn, khiến nước miếng rơi xuống.

A Nghiên thêm thường, liền cầm thìa bên cạnh múc một ít, há mồm nếm thử.

Ái ngờ ngay lúc canh sắp vào miệng, chợt thấy một bóng người trước mắt, còn chưa kịp phản ứng, thìa trong tay đã bị cướp đi, thịt chim trĩ thơm ngon trong thìa cũng bị rơi mất.

A Nghiên khiếp sợ nhìn Tiêu Đạc đột nhiên xuất hiện trước mắt, thấy sắc mặt hắn tối tăm nhìn mình.

Tiêu Đạc thấy A Nghiên bộ dáng ngờ ngạc, không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói móc: “Nhìn đáng về người thêm thường, chỉ biết mỗi ăn thôi.”

A Nghiên đau lòng nhìn nhìn thịt chim.

Nàng đói bụng a, đã đói bụng, trong lòng chẳng lẽ không muốn ăn sao?

Bất quá lúc này nàng cũng không dám nói gì, Tiêu Đạc đây là không muốn cho nàng ăn trước? Kỳ thật nàng chỉ muốn nếm thử hương vị a...

Nàng cúi đầu, thu thập thịt bị rơi, cẩn thận nói: “Gia, ngài ăn trước, chờ ngài ăn no ta mới ăn.”

Tiêu Đạc từ chối cho ý kiến, sắc mặt âm lãnh đứng tại chỗ.

A Nghiên nghĩ nghĩ, vội đi lấy thìa, trên kệ bếp cũ nát tìm được một cái bát mẻ, múc một bát lớn đầy thịt cho Tiêu Đạc, bưng đến trước mặt hắn:

”Gĩa, ngài ném thử đi?”

Tiêu Đạc lườm nàng một cái, tiếp nhận.

hắn tao nhả ă.

A Nghiên cũng không dám ăn, lấy chân bông quần nửa thân mình, lui sang một bên.

Da chim trĩ hầm sáng bóng, mùi thơm đặc trưng của núi rừng dung hợp với nấm tươi mới, thật sự khiến A Nghiên nước miếng nhỏ xuống, trong bụng không khỏi thầm thì kêu gào.

Giương mắt nhìn nam nhân âm lãnh kia, lại nhìn thịt và canh còn lại trong nồi thịt, nàng cũng không dám ăn, đành phải di chuyển tới bên cạnh kháng, lấy bánh lạnh như băng và cơm khô ra.

Nàng nhỏ giọng tha thiết xin xỏ với Tiêu Đạc: “Ta có thể đem nước canh rưới lên bánh không?”

Cho dù không có thịt, ăn canh cũng tốt a!

Ai ngờ Tiêu Đạc hờ hững ngẩng đầu nhìn nàng một cái, đạm nói: “không thể.”

nói xong, hắn tiếp tục cúi đầu ăn thịt, mùi thịt bốn phía, hắn ăn chậm rãi, tao nhả thoải mái.

A Nghiên vạn không nghĩ tới, chính mình vất vả bận rộn nửa ngày, hóa ra là nước canh cũng không được uống?

Nàng thất vọng nhìn nồi canh kia bốc hơi nghi ngút thơm ngon vô cùng, chán nản thở dài, cúi đầu tiếp tục cắn bánh khô lạnh như băng của mình.

Đợi đến lúc hơn nửa cái bánh được nàng gian nan nuốt xuống, lúc nàng ngẩng đầu đã thấy Tiêu Đạc ăn no.

Người ta ăn no rồi, giống như con báo lớn, đang ngồi yên nhắm mắt dưỡng thần.

A Nghiên do dự, chung quy là chịu không nổi dụ hoặc của nồi canh, nhỏ giọng hỏi Tiêu Đạc: “Người không ăn nữa, chỗ còn lại, ta có thể ăn không?”

Tiêu Đạc cũng đến mắt cũng không mở, đạm nói: “không được.”

Gi?

Vẫn không được?

A Nghiên có chút nghiến răng nghiến lợi.

Đau lòng nhìn nồi canh thịt chim chính mình tân tân khổ khổ nấu ra, nàng khẽ cắn môi, nhả xuống.

Canh mà thôi, tính cái gì, về sau còn sống thoát khỏi hắn, nàng muốn ăn bao nhiêu cũng có!

hiện tại, mạng quan trọng nhất!

Nhịn đau gian nan dời ánh mắt của mình khỏi nồi canh, A Nghiên dần lòng, nhắm mắt lại, một đường chui vào đệm chăn ấm áp, nàng mờ mịt vào mộng đẹp.

Có lẽ quá mệt, nàng ngủ say sưa, cũng không có mơ mộng gì.

Sau này nàng là bị cưỡng chế kéo tỉnh.

Nàng mở to hai mắt, dùng con ngươi mờ mịt sưng mù nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng gần trong gang tấc kia.

Con ngươi sâu thẳm mang theo nồng đậm trào phúng: “Nha đầu ngốc, còn ngủ, đứng lên!”

A Nghiên sợ tới mức cuộn tròn lại, giật mình một cái đã tỉnh.

Tiêu Đạc cũng không để ý nàng tỉnh hay chưa, bàn tay to túm cổ áo nàng dậy, giống như nhắc một con chim trĩ, trực tiếp lôi nàng lên.

A ——

Đây là phát sinh chuyện gì!

A Nghiên rất nhanh đã minh bạch chuyện gì phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 76.2

A ——

Đây là phát sinh chuyện gì!

A Nghiên rất nhanh đã minh bạch chuyện gì phát sinh.

Chung quanh tuyết lớn bao trùm bỗng nhiên xuất hiện sóng to màu trắng, như cuồng phong trong biển lớn cuộn lên ba đào, từng đợt từng đợt đánh úp về phía bọn họ.

Tiêu Đặc dẫn theo nàng, tung người nhảy lên, hai chân đạp trong không trung, ngao nghể vượt qua bạch lãng, nhất thời giống như hùng ưng giương cánh, lại như cánh bướm trắng lướt qua vạn dãy núi.

Nhưng sóng trước chưa dừng sóng sau đã đến, sóng lớn quay cuồng không gian, theo bên trong hơn chục thân ảnh màu trắng, một đám đều trang bị đầy đủ, phát ra tiếng kêu dài bén nhọn, lăng không lộn một vòng, cùng ánh sáng trắng như bóng với hình xông tới, tập kích về phía Tiêu Đặc.

Đầy trời kiếm khí sát khí lạnh thấu xương, ngay lúc này bông tuyết bay phiêu tán cũng bị sát khí gây thương tích.

A Nghiên bị Tiêu Đặc ném trên tuyết, may mắn tuyết xốp, nếu không nàng sẽ trực tiếp ngã sũng máu.

Nàng ghé vào trong tuyết nhìn về phía đánh nhau bên kia, mặc dù nhãn lực nàng kỳ thật so với người bình thường tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn không có cách nào nhận ra thân ảnh Tiêu Đặc trong bóng tuyết trắng bao phủ.

Vô số đạo bóng trắng cuồng động, trong hoảng hốt dường như có thể mơ hồ cảm giác bên trong có bóng người, nhưng vì tốc độ quá nhanh, màu sắc biến đổi, nàng chỉ có thể nhìn thấy một đám màu trắng đen, lại không nhìn ra bây giờ tình cảnh Tiêu Đặc thế nào.

Trong lòng nàng minh bạch, lúc này người đến, thân thủ rõ ràng so với lúc trước càng cao minh hơn nhiều.

Tiêu Đặc lúc này đã gặp gỡ đối thủ ngang hàng.

Hắn có phải sẽ bị bại hay không, nếu bị bại, hắn có phải sẽ chết hay không?

Nếu hắn chết, mình có phải cũng sẽ bị giết chết ở chỗ này hay không?

A Nghiên nhìn chăm chăm bóng trắng kia hăng hái xoay tròn, nhìn nhìn núi đá xung quanh lờ mờ với tuyết bay tán loạn, nhẫn tâm cắn răng một cái, hạ quyết định.

Nếu Tiêu Đặc giết đám người kia, có lẽ về sau hắn sẽ không bỏ qua mình, thậm chí khả năng dùng hết biện pháp tàn nhẫn tra tấn mình, ngấm lại tối hôm qua mình trở mặt không có cách nào được ăn vào miệng!

Nếu Tiêu Đặc bị đám người kia giết chết, những người đó nhất định sẽ không bỏ qua mình.

Dù sao đều là chết, chẳng bằng buông tay một lần.

A Nghiên lập tức không do dự nữa, xem xét địa hình chung quanh, để thân thể mình nằm sấp trên tuyết, dùng tuyết che giấu, không dấu vết di chuyển đi ra.

Nàng nhích từng bước, cuối cùng đến bên cạnh một cái cây khô gần đấy, lập tức đứng dậy, giống như con thỏ chui vào rừng cây khô.

Dãy núi rừng này tuy rằng lá cây rụng hết, nhưng cành cây chạc cây khô giao nhau dày đặc, hơn nữa vì tuyết trắng bao trùm, một khi đi vào, bên ngoài không thể nhìn thấy.

Bên ngoài vẫn đang đánh nhau, A Nghiên túm một dây cỏ khô, cột vào một chạc cây, lập tức ra sức tiếp tục chạy về phía trước, lại buộc sợi cỏ khô dài có cành vẩy vào phía sau người.

Nàng biết lúc mình chạy sẽ lưu lại dấu chân, dấu chân tương đối sâu, nửa khắc hơn khắc rất khó được tuyết rơi che giấu, nhưng cành cây buộc phía sau lướt qua cào loạn lên các dấu vết, nếu Tiêu Đặc bên kia đánh nhau thời gian lâu một chút, tuyết rơi xuống rất nhanh sẽ trùm lên dấu vết, nàng sẽ có cơ hội đào thoát.

Dọc theo đường cành cây khô trong rừng cọ vào cánh tay và tóc nàng, thậm chí có bụi gai ngẫu nhiên đâm vào đùi, bất quá nàng đều không để ý,

chịu đựng đau đớn gió tuyết quét lên mặt, vết thương trên tay chảy máu, liều mạng chạy về phía trước.

Nàng muốn sống, còn muốn trải qua ngày tháng giống người bình thường.

Nàng muốn gả cho một nông dân giống Hoắc Khai Căn, có lẽ bần cùng, có lẽ giàu có nhưng là người bình thường, sinh con đẻ cái xuông ruộng làm lụng, vất vả xoay quanh bếp, nàng muốn vài chục năm sau có thể nhìn thấy con cháu mình ngồi xung quanh nói cười.

Nàng còn hi vọng chính mình một ngày có thể sống đủ năm xuống mộ, có thể mỉm cười đi xuống cửu tuyền, có thể uống một chén canh Mạnh Bà, uống một ngụm nước Vong Xuyên, từ nay về sau không bao giờ nhớ đến những ngày xưa nữa, nàng muốn làm một đứa bé sơ sinh chân chính, hưởng thụ luân hồi vốn nên thuộc về nàng.

Vận rủi bấy đời, vĩnh viễn trùng sinh, hết thấy đều dường như cùng nam nhân kia không thoát nổi liên quan.

Nàng chỉ muốn rời khỏi hắn, không yêu cũng không hận.

A Nghiên cũng không biết mình chạy bao lâu, rốt cục nàng dừng lại phát hiện chung quanh đã vắng vẻ tĩnh mịch, cây khô xơ tuyết, núi đá lởm chởm.

Tuyết đã ngừng, trời đã sáng, một vòng mặt trời đỏ mơ hồ, xa xa trời và núi nối tiếp nhấp nhô, núi non trùng điệp yên lặng tĩnh lại. Ánh mặt trời lộng lẫy hoa mỹ làm cho núi rừng trong một mảnh tuyết óng ánh trong suốt bao phủ một tầng sáng mờ mờ lung lung, lại có sương mù biến ảo ánh sáng thành vân sa màu trắng ngà, phiêu đảng giữa lưng chừng trời đất, giống như một tấm lụa trắng thiên nữ thả xuống nhân gian.

A Nghiên đứng ở đỉnh núi, nhìn xa xa, vui vẻ thoải mái, không khỏi muốn cất tiếng hô to.

Có chuyện gì so với thiên tân vạn khổ thoát khỏi người nợ giam cầm càng làm cho người ta vui vẻ đây?

Ánh sáng mờ chiếu trên mặt của nàng, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hưởng thụ gió lạnh từ khe núi thổi tới.

Gió tuy lạnh, nhưng làm cho người ta thoải mái hết sức.

Nàng tự do, nàng rốt cục có thể vô câu vô thúc trong cuộc sống.

Lại mở to mắt, hít một hơi thật sâu, kế tiếp, nàng vẫn suy nghĩ một chút xem sống sót thế nào.

Ái ngờ vào lúc này, nàng bỗng nhiên cảm thấy phía sau có một trận gió nhanh chóng đánh úp tới, nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị một lực cực kì mạnh mẽ thổi bay.

Hai chân dài hữulực ở trên đỉnh núi như chuồn chuồn lướt nước lướt qua, buồng người nhảy xuống, kéo theo nàng bay qua khe núi sâu vạn trượng.

A ——

Tiếng gió gào thét bên tai, lạnh thấu xương, hơi thở nam tử bá đạo cuồng tứ quanh quẩn ngay bên tai, còn mang theo một chút huyết tính như có như không, còn nàng, dường như nửa treo giữa hai đỉnh núi.

Phía dưới là vách núi đen vạn trượng!

”Còn kêu nữa, ta thực ném ngươi xuống.”

Thi triển khinh công, giống như trích tiên lẳng lẳng vượt qua hai khe núi, trong lúc đó, thậm chí còn ôm theo A Nghiên, nam tử vẫn khí không suyễn mặt không đỏ, căn rằng uy hiếp ở nàng bên tai như vậy.

A Nghiên sợ tới mức vội cầm miệng, chẳng những cầm miệng, nàng còn gắt gao túm chặt vạt áo hắn.

Trên đời này còn có chuyện so với hiện tại càng thê thảm hơn sao? !

Tiêu Đạc nhìn A Nghiên đang sợ chết trong lòng, khinh bỉ cười lạnh: “Ngu ngốc.”

Nói xong câu này, hắn nhớ tới mẹo nhỏ nàng vừa thi triển, nhướn mày nói: “Vẫn là loại ngu ngốc tự cho là thông minh.”

A Nghiên hiện đã triệt để xui xẻo, hai chân vô lực, cả người không còn tri giác.

Nếu có thể, nàng hi vọng mình biến thành một tảng đá, như vậy không cần đối mặt với Tiêu Đạc.

Đáng tiếc nàng không thể.

Lập tức miễn cưỡng cười một tiếng so với khóc còn khó coi hơn, nàng gật đầu: “Ta hình như là có chút ngốc.”

Tiêu Đạc cúi đầu, đem cằm để trên mái tóc nàng mềm mại, nói giọng khàn khàn: “Ngốc đến chết.”

Lúc nói chuyện, Tiêu Đạc rốt cục rơi xuống.

Hắn buông A Nghiên ra, A Nghiên liền trực tiếp tê liệt ngã tại chỗ, nửa ngồi trong tuyết, nhất định không muốn nhúc nhích.

“Đứng lên.” Tiêu Đạc ra lệnh.

“Phía sau, có phải có người đuổi giết chúng ta hay không?” A Nghiên buồn bực nhìn Tiêu Đạc.

“Đứng. Bọn họ đuổi theo sau, sẽ bắt thây người thành vạn đoạn.” Tiêu Đạc mặt không biểu cảm nói.

“Bắt thây vạn đoạn? Kia thật tốt quá!”

Tiêu Đạc nghe thế, nhú mồm nhìn A Nghiên trong tuyết vẫn không đứng dậy.

“Ta thế nhưng chạy khỏi tử địa ở trước mặt ngươi, chẳng những chạy còn bị ngươi bắt được, ngươi nhất định càng thêm hận ta, hận không thể giết ta? Ngươi kế tiếp định dùng thủ đoạn gì tra tấn ta?” A Nghiên đoán lung tung: “So với rơi vào tay ngươi bị ngươi tra tấn, ta tình nguyện bị đâm sát thủ phía sau giết chết!”

Ít nhất bọn họ còn có thể cho nàng một nhất thống khoái.

Tiêu Đạc mi tâm co rút, huyết thái dương hơi hơi co rúm.

“Đứng lên!” Hắn thanh âm thấp lạnh ra lệnh.

“Ta không chịu nổi, ta muốn bị bọn họ giết chết...” Đã trải qua bay tới bay lui giữa hai cái đỉnh núi, loại chuyện này có thể dọa chết người, A Nghiên giờ tay chân đã không còn là của mình, muốn động cũng không được.

Tiêu Đạc mím môi, cười lạnh một tiếng, nhú mồm nói: “Ta đếm một hai ba, ngươi nếu còn không đứng dậy, ta sẽ giết ngươi.”

Nói xong, tay hắn đã đặt lên bảo kiếm.

“Một, hai...”

Lời còn chưa dứt, A Nghiên đã nhảy dựng lên.

“Ta nghe ngươi, cái gì cũng nghe ngươi, chỉ cần ngươi đừng giết ta!” A Nghiên lập tức đầu hàng.

Chết không chết, chính là nói mà thôi, nàng mới không muốn đâu, có thể sống lâu một ngày thì được một ngày a!

Tay Tiêu Đạc rời khỏi bảo kiếm, nhếch môi, cười trào phúng.

“Ngươi đi phía trước.” Hắn ra lệnh.

A Nghiên nghe xong, cúi đầu, đi ở phía trước.

Có lẽ lúc trước nàng chạy trốn đã kiệt sức, hoặc là bị Tiêu Đạc trêu đùa ba lượt như vậy, nàng cảm thấy mình chính là chuột không chạy thoát được, cho nên quá mức tuyệt vọng. Tóm lại nàng bây giờ cả người vô lực, hai chân giống như treo đá tảng, mỗi bước đi lên đều hết sức gian nan.

Tiêu Đạc lần này không giục nàng nữa, chỉ không nhanh không chậm theo sau.

Nàng rốt cục nhịn không được hỏi: “Chúng ta đi đâu a?”

“Ngươi vốn muốn đi đâu?”

“Ta đi nơi nào, ngươi đi theo nơi đó?”

Tiêu Đạc trầm mặc.

A Nghiên ngừng lại chuyện này liền cảm thấy buồn cười, nhịn không được có chút tức giận: “Ta vốn muốn đi chỗ không có ngươi!”

Phía sau không nói gì nữa, một lúc mới nói: “Hiện tại phải đi tìm một chỗ an toàn.”

A Nghiên càng không hiểu, thầm nghĩ hắn ngày xưa không phải rất có chủ ý sao, lại nói bằng tuyết thể khinh công kia, trực tiếp tung người nhảy đi, sao giống như nàng dựa vào hai cái chân bước trong tuyết?

Đang buồn bực, nàng lại nghe thấy được mùi huyết tinh, so với lúc trước càng dày đặc hơn nhiều.

Đột nhiên quay đầu lại, lập tức giật mình không nhỏ.

miệng hần thể nhưng phun ra máu, bên môi dính máu đỏ bất mất g, còn có máu đỏ thấm vào áo bào huyền sắc, mặc dù cũng không thấy rõ nhưng cũng ghê người.

Thấy A Nghiên phát hiện tình cảnh của mình, hần câu môi cười lạnh: “Yên tâm đi, không chết được.”

Nói xong câu này, hần vừa nâng tay áo lên lau máu bên môi, vừa bổ sung thêm: “Cho dù chết, ta cũng sẽ giết ngươi trước.”

Lời này lạnh như băng đậm mạc không có cảm xúc gì, giống như một trận gió lạnh thổi qua.

A Nghiên lạnh run, nhất thời một câu cũng không muốn nói.

“Thất thân làm gì, tiếp tục đi.” Tiêu Đạc coi trường kiếm xuống, lấy kiếm chống xuống, nhướng mày ra lệnh.

“Ngươi bị nội thương.” A Nghiên do dự, vẫn nói như vậy.

Tiêu Đạc mím môi không nói, yên tĩnh nhìn nàng.

A Nghiên thờ dãi, quay lại, vươn tay ra, ngón tay đặt vào cổ tay hần.

Cổ tay Tiêu Đạc nhất thời cứng lại, nhúu mày nhìn chằm chằm A Nghiên, dường như muốn hiểu thấu ý đồ của nàng.

“Nếu ngươi chết, nhất định sẽ giết ta trước, ta đây cũng không hy vọng ngươi chết.” A Nghiên giải thích rồi, tiếp tục xem mạch, chần một lúc, nàng không khỏi nhúu mày: “Ngươi thương thể rất nặng.”

Hơn nữa thương thể này không phải do trận đánh nhau vừa rồi, là lúc trước hần đã bị thương, nay dưới tình huống gặp tuyệt đỉnh sát thủ vậy công, hần mới bị tái phát, không có cách nào chống đỡ mà thôi.

Hần khả năng thật sự là phải chết —— A Nghiên bỗng nhiên phát hiện sự thật này.

A Nghiên khó có lúc đồng tình nhìn hần: “Ngươi thực có thể chống đỡ sao, nếu ngươi không mau chóng chữa thương, sợ là sẽ càng ngày càng nghiêm trọng...”

Nàng lại nghĩ tới hần vừa rồi a tiêu sái phiêu dật bay qua sơn, không dám gạt bừa nói: “Vừa rồi bộ dáng kia, càng tăng thêm thương thể của ngươi.”

Ai ngờ nàng đang nói, Tiêu Đạc đột nhiên quay tay nắm cổ tay nàng, mạc thanh ép hỏi: “Ngươi đến cùng là loại người nào?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 76.3

Lúc nàng trù tính chu đáo kế hoạch chạy trốn, vừa rồi chạy trốn còn không quên che giấu hành tung, thoát nhìn đối với y được và nội thương đều rất có hiểu biết, không có khả năng chỉ thôn nữ nhà nông bình thường.

“Nói ngươi cũng không tin.” A Nghiên đương nhiên không muốn nói.

“Ngươi không nói, làm sao mà biết ta không tin?” Tiêu Đạc nhúu mày nhìn A Nghiên nửa ngày, lại mở miệng, trong giọng nói có một loại ôn nhu ít thấy.

“Được rồi, ta đây nói cho ngươi, kỳ thật ta là thần tiên trên trời rơi xuống.” A Nghiên bịa chuyện một phen.

“Nói hươu nói vượn.” Tiêu Đạc thu hồi ôn nhu vừa rồi, lạnh giọng trách mắng.

“Đấy, ta chỉ biết ngươi nhất định không tin, ngươi không tin còn hỏi ta làm gì.”

Tiêu Đạc nhìn A Nghiên nhanh mồm nhanh miệng, nhất thời không nói nổi.

“bản thân ngươi bị trọng thương, khinh công cũng không thể thi triển, vậy ngươi nhất định không thể giết ta, nếu giết ta, ai hầu hạ ngươi ăn uống, ai giúp ngươi bắt gà giết dê, ai đưa ngươi rời đi a!”

“Ngươi nói có vẻ có đạo lý.” Tiêu Đạc câu môi, trong cười mang theo trào phúng.

“Chúng ta giờ phút này nên bỏ qua lúc trước, giúp đỡ nhau, cùng nhau đi ra khỏi núi tuyết này. Nếu còn tâm tư giết đối phương, đến lúc đó nói không

chùng cùng nhau chết ở chỗ này.”

”Ừ, đúng.” Tiêu Đặc gật đầu.

A Nghiên nhìn hần thể nhưng thật sự nghĩ như vậy, lập tức hết sức vừa lòng: “Nếu như thế, chúng ta liền tiếp tục đi về phía trước, thừa dịp hiện tại mặt trời vừa vãn, chúng ta đi thêm một đoạn.”

Tiêu Đặc mím môi không nói.

A Nghiên tự chủ trương, tiếp tục đi về phía trước.

”Những người đó có phải đang tìm chúng ta hay không?” A Nghiên trong lòng lại bắt đầu cân nhắc.

”Phải.” Tiêu Đặc nói giọng khàn khàn.

”Nếu bọn họ tìm được chúng ta, chúng ta nhất định phải chết.” A Nghiên nhủ mảy mòi.

”Ừ.” Tiêu Đặc lần này cũng lười nói, chỉ nhẹ nhàng “Ừ”.

A Nghiên nghĩ ngợi, không khỏi thờ dài.

Kỳ thật vẫn nên thoát khỏi hần a, đi theo hần, cứ lo lắng hãi hùng như vậy, cho dù hần không giết mình, nói không chừng ngày nào đó chịu phiền hà.

Hần chính là tai tinh nhập thể, mà mình chính là quý tái sinh không hay ho, đến lúc đó hần rước lấy lửa hỏa, tất nhiên là đốt tới cả trên đầu mình.

Đang nghĩ tới đây, nàng bỗng nhiên nghe thấy xa xa truyền đến tiếng động ầm ầm.

Tinh thiên phích lịch a!

Nàng kinh ngạc nhìn về phía xa xa: “Hình như có chút không thích hợp.”

Tiêu Đặc trên mặt vốn một mảnh trầm tĩnh, lúc này nhủ mảy mòi, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

A Nghiên đến cùng kiến thức rộng rãi, nàng rất nhanh cũng hiểu được.

”Này... Đây là tuyết lở!” Giọng nàng bắt đầu hốt hoảng.

Nếu tuyết lở sẽ sinh ra trận lở tuyết cực mạnh, dưới tình huống tinh không vạn lý, tuyết động bị ánh mặt trời chiếu vào, cũng sẽ phát sinh tình huống núi tuyết sụp đổ.

Lúc tuyết lở, bay lên đầy trời, giống như cánh hoa cuộn cuộn, đương nhiên là xinh đẹp đến cực điểm, nhưng lúc này uy lực tuyết lở đủ để quét qua thiên quân vạn mã, cuốn đi hết thảy, càng không cần nói nhỏ bé như mình.

A Nghiên sờ dĩ biết là vì ngày xưa nàng từng làm tướng quân thiếu niên, từng nghe sư phụ nói về chuyện xưa chuyện lợi dụng tuyết lở khiến cho mấy chục vạn đại quân bị diệt sạch.

Nàng đang nghĩ tới nên trốn hay không, giờ này khắc này có tránh được không, đã thấy cách đó không xa một sóng tuyết lớn màu trắng ngập trời cuộn cuộn xô đến, giống như màu trắng yêu ma cắn nuốt hết thảy, hơn nữa lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhằm đỉnh núi phía mình.

”Này...” Lúc chỉ mảnh treo chuông, đầu óc nàng một mảnh hỗn loạn, thế nhưng có ý tưởng.

Nàng cả đầu quanh quẩn một cái ý niệm: Lại chết! Lần này là chết thật!

Nàng thẳng tắp lăng lăng té xỉu —— trước khi sóng to màu trắng cắn nuốt nàng, cứ như vậy lâm vào một mảnh bóng tối.

*****

Lúc A Nghiên tỉnh lại, bạch quang trước mắt có chút chói, khiến nàng cơ hồ không mở mắt được.

Nàng định nâng tay lên ngăn cản ánh mặt trời, ai ngờ cánh tay cực kì đau nhức, dường như bị đá lớn đập vào.

Như vậy khiến nàng vui sướng tràn ngập.

Thế nhưng lại không chết được! Loại chuyện may mắn này liền tiếp rơi xuống người nàng a!

Nàng nhắm mắt nửa ngày, dần dần thích ứng ánh mặt trời, mới gian nan mở mắt.

Lọt vào tầm mắt vẫn là một mảnh trắng, đầy khắp núi đồi đều là một mảnh màu trắng óng ánh trong suốt, dưới ánh mặt trời phát ra quang mang động

lòng người.

Núi nơi này đã thay đổi hình dạng, A Nghiên xoa thắt lưng đau đớn, gãy dựa đứng lên, nhìn quanh bốn phía, thấy thoát nhìn mình ở trong một sơn cốc, trùng điệp chung quanh đều bị tuyết bao trùm núi non.

Chung quanh vắng vẻ, ngẫu nhiên có con chim sẻ bay đến bên người A Nghiên, nghiêng đầu xem xét nàng, xem xét một lát kêu chiêm chiếp, liền lùi về phía cành khô bên cạnh.

Cây khô trong rừng còn có dấu chân thỏ, hơi hỗn loạn, nhưng là lại lộ ra vài phần sinh khí.

Nhìn trời, A Nghiên cũng không biết mình đến cùng đã mê man bao lâu, bất quá đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, này không nghĩ đến hán nữa, bụng nàng kêu gào, vẫn nên tìm cái ăn trước.

Nơi này có thỏ có chim sẻ, tất nhiên là có thể tìm được cái ăn.

Ai ngờ nàng mới vừa đi hai bước, chân đã bị vấp vào cái gì, suýt nữa ngã xuống.

Nàng buồn bực nhìn qua, không giống như tảng đá, tảng đá cứng rắn hơn.

Cúi đầu cẩn thận xem xét, hóa ra là Tiêu Đặc!

Lúc này Tiêu Đặc xem ra cũng hôn mê, cả người thấp thoáng trong tuyết, chỉ lộ ra nửa cái đầu, tóc đen từng bay lên không kèm chế được lúc này bị tuyết động dính vào, chột nhìn qua đúng như người chết.

A Nghiên trong lòng bang bang nhảy loạn.

Nhất thời không khỏi nghĩ, tuyết lớn như vậy, nhóm sát thủ hoặc là đã chạy, hoặc là đã bị tuyết chôn vùi rồi? Nếu Tiêu Đặc cũng chết ở chỗ này, chính mình chẳng phải có thể còn sống thoát đi sao?

Tay nàng do dự, vẫn dò dẫm về phía Tiêu Đặc.

Dĩ nhiên là có hô hấp, tuy rằng mỏng manh.

Thật sự là rất tiếc nuối !

A Nghiên cắn chặt răng, hán thể nhưng không chết, nhưng mà hán hôn mê, vì sao không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, trực tiếp cho hán đi đời ở đây?

Nàng nhìn trái phải một phen, thấy trong tuyết có tảng đá, lập tức nàng gian nan đi qua, xoay người ôm lấy.

Tảng đá nửa chôn trong tuyết, tuyết động bị ánh mặt trời chiếu, hòa tan một chút, dính trên tảng đá, khiến cho tảng đá vừa lạnh vừa cứng.

A Nghiên ôm khối đá ẩm thấp, dùng hết khí lực, giơ lên cao, nhắm ngay đầu Tiêu Đặc hơi lộ ra trong tuyết.

Chỉ cần như vậy nện xuống, hán sẽ chết.

Chính mình có thể báo thù rửa hận !

Mặc kệ kiếp sau như thế nào, ít nhất mình có thể giết hán một lần.

Cái gì lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nàng mới không cần, nàng chỉ cần giết chết hán!

A Nghiên khuyến khích chính mình, rồi rầm nửa ngày, rốt cục nhắm mắt lại, run run tay lại nâng tảng đá lên cao, chuẩn bị ra sức nện xuống.

Nhưng ngay lúc nàng muốn nện xuống, lại nghe thấy một thanh âm suy yếu thấp lạnh hỏi: “Người muốn làm gì?”

A Nghiên đột nhiên nghe thấy, cả kinh, tròn mắt nhìn lên, đã thấy Tiêu Đặc gian nan dùng cánh tay chống đỡ cơ thể, một đôi con ngươi sâu thẳm khó phân biệt cảm xúc nhìn chằm chằm mình.

Này...

A Nghiên thật không nghĩ tới, mình thể nhưng không hay ho như vậy!

Gặp được phải tuyết lớn đã là vận may mới tìm được một lần vận khí tốt, này rồi rầm nửa ngày rốt cục tính toán dùng tảng đá đập chết hán, kết quả hán đúng dịp này tỉnh lại?!

A Nghiên khê cắn môi, chính mình ngốc, hay là này vận mệnh cố ý đùa giỡn mình đây?

Trước mắt Tiêu Đặc đã gãy dựa đứng lên, dù hân còn thấp giọng ho sặc sụa, trên mặt cũng suy yếu không có huyết sắc, nhưng âm lãnh trong mắt cũng làm cho người ta cảm thấy sợ.

”Người thừa dịp ta hôn mê, bỏ đá xuống giếng, giết ta, đúng không?”

Hắn dung nhan tái nhợt có thể so với tuyết trắng trong suốt, con ngươi sâu thẳm giống như suối động tuyết, u ám không thấy đáy.

Ngũ quan tinh xảo kỳ thật tuấn mỹ, đẹp đến mức cùng tuyết động đầy trời phía sau hòa hợp thành một thể, lúc hắn nói vừa rồi, ngũ điệu cũng bình thản, thậm chí có vài phần hương vị ôn nhu.

Nhưng trong bình tĩnh ôn nhu, A Nghiên lại ngửi được hơi thở nguy hiểm đầy hàn khí lạnh thấu xương.

Tác giả có chuyện muốn nói: hắn đương nhiên không tha giết nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chương 77

A Nghiên cho rằng dưới con thịnh nộ, hắn sẽ lại bóp cổ mình, nhưng hắn cũng không làm gì, chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng bình tĩnh nhìn nàng, xả môi nở nụ cười.

Hắn sinh ra là Cửu hoàng tử tuấn mỹ thanh quý, sống an nhàn sung sướng, nay chịu đói khổ nơi rừng tuyết núi sâu, mặc dù đã chật vật đến cực điểm, nhưng phong thái vẫn không giảm, lúc này một luồng tóc đen vương trên khuôn mặt hắn, môi mỏng dính máu khế cười, nhưng lại làm ra cảm giác nhân sinh thâm diệu tuyệt mỹ.

A Nghiên hơi cúi đầu, trong giây lát ở ngực có một cơn đau xuất hiện, đau không kèm chế được, nàng kinh ngạc nhìn hắn, nhưng lại không biết nói nên như thế nào.

Tiêu Đặc thu hồi nụ cười, con ngươi đen buông xuống, ra lệnh: “Đi tìm thức ăn đi.”

Giọng hắn ám ám mỗi một, dường như rất nhanh sẽ tắt.

A Nghiên ma xui quỷ khiến gật gật đầu, không nói hai lời, xoay người đi tìm đồ ăn.

Nàng là đứa nhỏ sinh trưởng dưới chân núi lớn, tìm kiếm trong tuyết một phen, rất nhanh tìm được một ít nấm, bắt được một con chim non và bốn năm cái trứng chim, cũng lấy được rễ cỏ tranh, hái được hạt dẻ hoang.

Lúc nàng đựng chiến lợi phẩm trong váy trở về mới kinh ngạc, mình vừa rồi thể nhưng không nghĩ tới muốn chạy trốn?

Nàng thật cẩn thận nhìn về phía Tiêu Đặc, Tiêu Đặc đã tìm được một cái hốc nhỏ trong núi, ước chừng có thể chứa được hai người trốn bên trong. Lúc này hắn đang ngồi xếp bằng tại chỗ, xem ra là vận công điều tức.

Khẽ thở dài, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình mới thật sự nắm mạng hắn trong tay!

Lúc trước còn nhất định muốn giết hắn, hiện nay hắn chỉ mới mỗi một cười một cái, mình thể nhưng suýt nữa bị đau tim?

A Nghiên không nề hà đi tới ngồi xổm xuống, lấy đồ ăn từ trong váy ra:

”Nấm hắn là không có độc, ngươi đói bụng có thể cắn ăn, còn có trứng chim này, trực tiếp đập ra ăn, tốt xấu có thể bổ sung thể lực. Còn cái này, ngươi đừng nhìn nó hình thù kì quái, kỳ thật đây là hạt dẻ lông trên núi, ngươi bóc vỏ ăn cùi hạt dẻ bên trong, hương vị cũng không tệ, còn có thể no được. Về phần rễ cỏ tranh này, đợi đến lúc khát nước có thể nhắm một ngụm, rất ngọt.”

Dặn xong, nàng nhìn nhìn xung quanh, lại nói: “Mặt trời xuống núi sớm, đã sắp tối rồi, đợi đến tối sợ là rất lạnh, ta đi tìm chút cỏ tranh và lá khô, tốt xấu ở trong này qua một đêm.”

Nhất thời lại hỏi: “Đá lửa trên người ta đã để trong nhà tranh, ngươi có không? Nếu có thì dễ làm, chúng ta có thể đốt một đồng lửa.”

Tiêu Đặc nhắm mắt dưỡng thần, không để ý nàng.

Không để ý bộ dáng hắn lạnh lùng, nàng lại thở dài: “Thôi, vừa thấy ngươi chính là quen được hầu hạ, nào biết mang theo đá lửa tùy thân, ta phải đi tìm thêm chút cỏ tranh lá cây, còn phải làm chút cành khô che phía trước, miễn cho có sói hổ tới hại chúng ta.”

Lập tức nàng nhận mệnh đi đào tuyết, lại dùng tay cào lá phía trên, cuối cùng tìm được lá cây khô và một lớp cỏ tranh phía dưới.

Nàng dùng vá đựng cỏ tranh và lá cây, một chuyến lại một chuyến chuyển về, như thế năm lần bảy lượt, cuối cùng thành công chất một núi nhỏ trước cửa động.

Nàng trước trải lá khô trong sơn động, phía trên thêm một tầng cỏ tranh, chính mình thử nằm xuống, cũng có chút ấm áp thoải mái.

Quay đầu nhìn về phía Tiêu Đặc, đã thấy Tiêu Đặc đang ăn hạt dẻ và nấm, nhưng trứng chim thì không ăn.

Nàng không dám gật đầu nói: “Ngươi không nên thấy trứng chim này nhỏ, nhưng thật ra so với trứng gà càng bỏ thân thể hơn, ngươi bị thương, nếu muốn sớm khỏe, vẫn nên miễn cưỡng ăn đi thôi.”

Tiêu Đặc lạnh lẽo lườm nàng một cái, nói giọng khàn khàn: “Khó ăn chết.”

A Nghiên thật hết chỗ nói rồi, bất đắc dĩ nhìn hắn, nghĩ rằng người này thật sự là chọn ba nhặt bốn, hiện tại có mình như một đại nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ trước sau, hắn thế nhưng còn ghét bỏ?

Bất quá nàng cũng là người độ lượng, nghĩ nghĩ, tuyệt đối không chấp nhặt với hắn: “Ngươi không ăn, ta ăn.”

Nói xong nàng cầm lấy vài cái trứng chim, thật cẩn thận đập ra, hút một ngụm, vài miếng ăn sạch.

“Trứng chim ăn ngon thật.” Ăn xong sau nàng nuốt nước bọt một phen, nếu có thể thêm vài quả thì tốt.

(PS: A Nghiên vô tâm quá, người ta nhường mình mà còn mắng người ta!!!)

Lúc này, nàng quay người, bỗng nhiên phát hiện cái gì khác thường.

Trời đã dần dần tối, nàng đi vào, thấy phía sau lưng cùng với cánh tay phía bên ngoài của Tiêu Đặc đầy vết thương, trên mặt thậm chí còn có gai nhọn trên núi đâm vào, trừ chỗ đó ra, ngay cả chân cũng giống như có chút không thích hợp, nhìn qua mắt cá chân đã sưng lên?

Nàng nhú mày: “Đây là thế nào?”

Tiêu Đặc như trước nhìn cũng không nhìn nàng, thần nhiên nói: “Không cần lo lắng rồi việc.”

A Nghiên nhìn hắn bộ dáng quật cường lạnh lùng, càng đỡ khốc đỡ cười: “Nếu ngươi chết, ta thật cao hứng.”

Tiêu Đặc nghe thế, mắt lạnh lườm nàng một cái, như hàn sương lạnh cả người.

Nàng bỗng nhiên nghĩ hắn từng nói, nếu hắn chết, trước khi chết cũng phải giết mình.

A Nghiên không thể chần chừ: “Ngươi bị thương, cần ta hỗ trợ sao?”

Nàng lại vội vàng bổ sung thêm: “Nói đến hỗ trợ, ta chỉ nói một lần, nếu không cần thiết, ta đây sẽ không bao giờ giúp ngươi nữa.”

Tiêu Đặc mặt không biểu cảm hỏi: “Ngươi biết à?”

A Nghiên gật đầu: “Đương nhiên, ngươi hiển nhiên là bị trầy da, là do trượt nhanh, đè lên đá núi mới bị, trước phải khều gai nhọn ra, sau đó thoa kim sang được ngoài da, băng bó lại. Nhưng hiện giờ không có kim sang được, ta tùy tiện hái chút thảo được vậy.”

Tiêu Đặc nghe nàng nói, lập tức gật đầu: “Tốt.”

Nhất thời A Nghiên tự mình chạy tới chỗ vừa rồi tìm trứng chim, nàng đã nhìn thấy có cỏ tam thất, lập tức tới nhổ mấy cọng, lại đem vá lót màu trắng bên trong bằng vải bông xé ra thành từng dải để băng bó cho hắn.

Hết thấy chuẩn bị ổn thỏa, A Nghiên trước cởi áo khoác dính máu của Tiêu Đặc ra, cẩn thận nhỏ một đám gai nhọn đâm vào da thịt, sau đó mới nhai nát tam thất, đắp lên miệng vết thương cho hắn.

“Sẽ hơi đau, ngươi kiên nhẫn một chút.” Lúc A Nghiên làm như vậy, nàng như nhớ lại một đời làm đại phu, vì thế theo bản năng dặn dò Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc nâng con ngươi, thật sâu liếc mắt lườm nàng một cái.

“Ngươi... Vì sao nhìn ta như vậy?” Giúp hắn băng bó tốt miệng vết thương, A Nghiên bỗng nhiên có chút không yên.

“Ngươi trước kia từng làm đại phu?” Tiêu Đặc phảng phất vô tình hỏi.

“Xem ngươi khác lắm.” A Nghiên nói dối không chớp mắt.

Tiêu Đặc gật đầu, lập tức cũng không nói nữa.

A Nghiên không chịu ngồi yên, lại chạy tới kéo nhánh cây cùng với mấy đoạn cành khô, đặt ngang trước son động, như vậy làm thành bức tường tự nhiên cho son động. Trong đêm đang ngủ, chẳng may có hổ lang đột kích, tốt xấu có thể chấn một lần. Như vậy một lúc, người ở bên trong tỉnh lại, có cơ hội sống sót. Còn nữa cũng có thể chấn gió núi, trong son động tốt xấu có thể ảm áp một chút.

Tiêu Đạc lúc này nửa mở con ngươi, tựa vào vách động, nhìn thân ảnh A Nghiên bé nhỏ đang bận rộn.

Nàng làm mọi việc rất thành thạo, có lẽ là thường xuyên làm, bao gồm vừa rồi xử lý vết thương, kể cả ảnh vệ không phải ai cũng biết băng bó như vậy.

A Nghiên hết thảy đều xử lý thỏa đáng, mới tiến vào trong son động, cũng giống như Tiêu Đạc nửa tựa vào trên vách núi đá, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này trời đã tối hẳn, trên núi nhiệt độ ngày đêm chênh lệch lớn, tuy rằng gió núi bị cây khô chắn bớt, nhưng cũng vẫn lọt vào trong son động, A Nghiên đem cỏ tranh lá khô tất cả đều đắp lên người, lại gặt gao cuộn thân thể thành một đoàn, nàng vẫn lạnh tới mức răng gõ lộp cộp.

“Có thể yên tĩnh chút không?” Vốn tưởng rằng Tiêu Đạc đã ngủ, bỗng nhiên lại nói như vậy.

“Ta... Ta lạnh a...” A Nghiên cũng không muốn run rẩy ở trong này, nhưng bị lạnh thì có biện pháp nào?

Trong bóng đêm, Tiêu Đạc gần trong gang tấc trầm mặc một lát, bỗng nhiên chia tay, thể nhưng tinh chuẩn cầm cánh tay A Nghiên, trực tiếp lòi vào trong lòng.

A Nghiên phát hoảng: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì?”

Tiêu Đạc ở trên đỉnh đầu nàng ghét bỏ cười lạnh: “Ngươi run đến run đi, rất ảm ỹ.”

A Nghiên muốn khóc: “Ta đây không run nữa là được chứ?”

Tiêu Đạc quả quyết cự tuyệt: “Không được.”

A Nghiên không nói gì: “Vì sao?”

Tiêu Đạc cười lạnh, nghiêng răng nói: “Ta lạnh.”

A Nghiên lui vào trong ngực hắn kiên cố, cảm thụ được thân thể hắn sau khi bị thương càng lạnh như băng, bất đắc dĩ nói: “Không sai, ngươi nào còn giống người sống, quả thực là giống người băng, ta ôm ngươi càng lạnh hơn.”

Tiêu Đạc nhướn mày: “Ngươi ghét bỏ ta?”

A Nghiên thực thành gật đầu: “Muốn nghe lời nói thật? Ngươi không tức giận?”

“Ừm.”

“Ta thực ghét bỏ ngươi, từ sớm đã ghét bỏ ngươi, trước kia luôn luôn chịu đựng.”

Nhìn thật vất vả.

Lời này vừa ra, Tiêu Đạc nhất thời không nói nổi.

A Nghiên thấy hắn này giờ không nói gì, không khỏi có chút lo lắng, ngừng đầu nhìn: “Ngươi sẽ không tức giận chứ? Ngươi đã đáp ứng ta không tức giận? Ngươi không phải muốn giết ta chứ, không có ta, ai với trước vội sau hầu ăn hầu ngủ cho ngươi?”

A Nghiên đang nói, trong bóng đêm, lại cảm giác được một đôi tay lạnh như băng trực tiếp sờ lên má mình.

“A... Ngươi làm cái gì?” A Nghiên hoảng sợ nhìn hắn.

Lạnh lẽo không cho cự tuyệt dán sát lên gương mặt nàng, lại từ mặt chạm vào cổ, cổ vốn là chỗ ảm áp miễn cảm, nay đột nhiên bị tay lạnh như băng chạm vào, nhất thời khiến A Nghiên giật mình một cái.

“Tay ảm” Tiêu Đạc không vô nghĩa, chỉ nhả ra hai chữ này.

“Ta không cần!” A Nghiên giãy dụa.

Đáng tiếc Tiêu Đạc dù đang bị thương, nhưng lão hổ bị bệnh so với mèo vẫn mạnh hơn, vài lần đã giam cầm nàng tại chỗ, cặp tay kia càng tùy ý hấp thụ ảm áp trên cổ nàng.

Đáng thương A Nghiên vốn đã rất lạnh, không ngờ thể nhưng bị Tiêu Đạc cố ý đùa giỡn như vậy.

A Nghiên xấu hổ và giận dữ phun ra: “Tiêu Đạc, ta thật sự là hảo tâm không được báo đáp, ngươi, ngươi đây là lang tâm cầu phệ!”

Tiêu Đạc cười lạnh: “Bây giờ còn cảm thấy tay của ta lạnh không?”

A Nghiên hồ thẹn bất đắc dĩ, quạt cường căn răng hô: “Lạnh, lạnh chết !”

Tiêu Đạc nghe vậy, trong mắt càng tối sầm, cúi đầu xuống, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kiên cường cũng dán lên gò má tinh tế của A Nghiên, cơ hồ là cố tình kề sát.

A Nghiên nước mắt cũng sắp rơi xuống : “Tiêu Đạc, rất lạnh, người rất xấu rồi...”

Nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn lại được một tác muốn tiến một thước, cứ làm theo ý mình.

một lúc lâu sau, nàng bỗng cảm thấy trong bụng vô cùng đau đớn, cả người trướng đau, nàng không khỏi thấp kêu một tiếng, cơ hồ từ trong cơ thể có gì trào ra.

Tiêu Đạc lúc đầu còn tưởng nàng giả vờ, sau này ý thức được không đúng, vội ngừng động tác, thử thăm dò hỏi: “Người... làm sao?”

A Nghiên vô lực nằm sấp tại chỗ, kim nước mắt nói: “Ta... Ta đến quý thủy.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 78

Một cổ ẩm áp từ phía dưới trào ra, cùng với bụng kịch liệt co rút đau đớn, nếu A Nghiên không tính sai, nàng sợ là đã có kinh lần đầu.

Lần đầu tiên của cô nương gia, dĩ nhiên là chật vật như vậy, A Nghiên cảm thấy vận khí của mình thật sự không tốt lắm.

Quý thủy?

Tiêu Đạc nhú mày, không hiểu.

A Nghiên thấy hắn có vẻ ngừng động tác, biết hắn tất nhiên là không hiểu, dờ khóc dờ cười, đành phải kiên trì giải thích: “Nữ tử với nam tử bất đồng, nữ tử từ nhỏ lớn dần, tinh khí trong thân từ từ đầy lên, thân tình sẽ sinh ra thiên quý, thiên quý ngày càng tăng theo tháng, đợi cho tới lúc thân thể nữ tử bắt đầu trưởng thành, mỗi tháng đúng hạn dâng lên, cho nên gọi là quý thủy. Cổ nhân nói, phụ nữ mười bốn tuổi, kinh mạch bắt đầu động, gọi là nước kinh nguyệt, chính là thể này. Lúc thiên quý đến, hoặc thân thể bủn rủn vô lực, hoặc đau bụng khó nhịn, đều có thể xảy ra.”

Tiêu Đạc tuy không phải nữ nhân, cũng không nghe nói tới việc này, nhưng dù sao cũng may là đã đọc nhiều sách vở, hắn nghĩ lại một phen, mơ hồ nhớ được chính mình từng xem trong sách, lập tức hiểu được: “Cho nên nữ tử lần đầu đến quý thủy, có nghĩa là nữ tử này đã trưởng thành, có thể sinh con đẻ cái?”

A Nghiên gật đầu: “Đúng.”

Lúc nàng nói như vậy, cảm giác được có nhiều chất lỏng ẩm ướt từ phía dưới chảy ra, nàng cười khổ: “Cho nên hiện tại người có phải nên buông ta ra hay không?”

Tiêu Đạc bỗng nhiên cứng đờ, hắn... cũng cảm giác được...

ẩm ướt này đã thấm lên đùi hắn, trong bóng đêm, hắn có thể ngửi được mùi máu.

Đang lúc hắn không biết làm thế nào cho phải, A Nghiên lại thống khổ thấp kêu một tiếng: “A... Đau quá...”

Bụng dường như có một cây đao cắt ngang, nàng đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tiêu Đạc nhú mày, thấp giọng hỏi: “Vậy nên làm gì bây giờ?”

A Nghiên cắn môi khóc nói: “Ta cần nước ấm... Nước ấm đặt lên sẽ tốt hơn...”

Nhưng trời giá rét, ở đâu có nước ấm a!

Tiêu Đạc cúi đầu nhìn A Nghiên thống khổ nhú mày trong bóng đêm, cảm thụ được ấm nóng trên đùi, im lặng nửa ngày, buông A Nghiên ra, vịn vào

vách núi gian nan đứng dậy, từng bước khắp khiên đi ra khỏi son động.

Vừa rồi nàng còn ghét bỏ ôm ấp quá mức lạnh như băng, nhưng hiện giờ A Nghiên một mình cô đơn nằm trên cỏ khô, nàng mới phát hiện, dù lạnh như băng cũng là ngực nam nhân a! Không có Tiêu Đặc, nàng một người ghé vào chỗ cỏ khô tốt nhất vẫn thấy lạnh hơn. Nhất thời ôm bụng co rút đau đớn, nghe bên ngoài khe núi tiếng gió gào thét, cùng với xa xa mơ hồ sói tru hồ gầm, nàng mệt mỏi nhắm mắt lại.

Không nghĩ tới nàng đời này dĩ nhiên bị đau bụng kinh, lần đầu tiên đến đúng lúc này cũng thôi, còn có thể đau đến chết đi sống lại.

Chẳng lẽ nàng lúc này không phải bị giết chết, cũng không phải bị đuối chết, càng không phải ngã chết hay thiêu chết, lại dĩ nhiên là bị đau bụng kinh tra tấn mà chết sao?

A Nghiên dán mặt lên lá khô, khô ráp lạnh như băng, chán nản nhắm hai mắt lại.

Nàng chỉ biết, sớm muộn gì vẫn là cái chết.

Đang nghĩ, bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, đúng là Tiêu Đặc đi rồi quay lại.

Nàng chết lặng nói: “Ta nghĩ ngươi đi rồi.”

Đi rồi sẽ không trở lại.

Người đời coi chuyện nữ tử có kinh là không sạch sẽ, nam tử gặp phải khó tránh khỏi không vui, hán lại có bệnh khiết phích, trong lòng còn không biết đối phó thế nào.

Tiêu Đặc không đáp lời

A Nghiên chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng lách tách, ngay sau đó, có ánh lửa sáng lên, bỗng chốc chiếu vào vách tường hắc ám trong động.

A Nghiên giật mình, cổ sức nâng đầu lên, đã thấy Tiêu Đặc lấy cành khô và cỏ khô, dùng đá đánh lửa đốt một đồng lửa, lúc này ngọn lửa nhỏ dần dần cháy vượng.

”Ngươi...”

Ngươi rõ ràng nói là không có đá lửa a!

Thật sự là kẻ lừa đảo... Nhưng may mắn là kẻ lừa đảo!

Nàng gian nan khỏi động thân thể, cố gắng lê đến chỗ lửa, nàng muốn sưởi ấm, nàng muốn ấm áp, nàng không muốn lạnh như băng chết đi như vậy.

Tiêu Đặc như không thấy A Nghiên, hán lấy một cục đá to bằng bàn tay đặt vào trong lửa để nướng.

A Nghiên vừa vươn tay ra sưởi ấm, vừa không biết nói gì: “Người khác nướng chim trĩ nướng thỏ, ngươi lại nướng đá, có thể ăn sao?”

Tiêu Đặc lấy cục đá được nướng nóng ra, xé một miếng vải trên huyền bào bọc lại.

Bọc kín rồi, hán đưa tới trước mặt A Nghiên.

”Làm cái gì vậy?”

Tiêu Đặc không hé răng.

A Nghiên vuốt tảng đá ấm áp đang nóng lên, bỗng nhiên minh bạch.

Đây là để nàng dùng làm ấm bụng ?

A Nghiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiêu Đặc, đã thấy Tiêu Đặc mím môi mỉm cười đẹp mắt, khuôn mặt cương nghị tuấn mỹ trong ánh lửa càng nổi bật chút phiếm hồng. Ngọn lửa chiếu rọi con ngươi hán sâu thẳm, trong mắt vốn bình tĩnh hờ hững có vài phần sinh cơ.

môi nàng mấp máy, muốn nói gì, nhưng vốn nên nhanh nồm nhanh miệng, nàng thế nhưng cái gì cũng không nói ra được.

Hơi gục đầu xuống, nàng hưng hăng cắn môi dưới, ôm tảng đá nóng vào trong lòng, đặt vào chỗ bụng mềm mại, một cỗ ấm áp từ tảng đá truyền vào cơ thể, bụng vốn đau trường dần dần được hòa tan khai thông, đau đớn chậm rãi tiêu tán.

Nàng hơi nghiêng đầu, thật cẩn thận nhìn về phía Tiêu Đặc, thấy Tiêu Đặc không biết từ nơi nào lấy ra vài củ khoai tây, đặt vào trong lửa để nướng.

Ánh lửa làm rõ nét, hán môi mỉm cười vẫn gắt gao mím chặt như cũ, mặt mày buồn xuống, nhưng có vẻ hết sức yên tĩnh, tay thon dài cân xứng cầm một cành cây khô, nhẹ nhàng cho vào làm củi đốt.

Nếu lúc trước Tiêu Đạc non nớt đến trẻ con thật xa lạ, hiện tại như vậy càng xa lạ.

Hắn... Thế nhưng hào tâm nung đá cho mình, sau khi chính mắt nhìn thấy mình muốn giết hắn.

trong lòng A Nghiên không biết là tư vị gì, hơi rũ mắt xuống, nàng cẩn thận hồi tưởng chuyện gặp phải với Tiêu Đạc, những chuyện trước kia chưa từng nhìn trong mắt, nay thế nhưng lại sáng như gương.

Tuy rằng hắn nói năng thập phần khinh miệt ác liệt, nhưng ít nhất lúc đại địch tiến đến phía trước, hắn không bỏ mặc mình chạy đi, thậm chí nhìn qua, còn như là đang che chở mình.

Còn có sau lưng hắn trải da thành như vậy, tất nhiên là lúc tuyết lở từ đỉnh núi một đường lao xuống mới bị, nhưng chính mình ngoài eo mỗi lưng đau, cũng không có vết thương nào.

Vì sao? Sau khi mình hôn mê, phát sinh chuyện gì?

A Nghiên không dám nghĩ.

Nàng ôm tảng đá ấm nóng, kinh ngạc nhìn chằm chằm ngọn lửa, trước mắt lại hiện lên cảnh Tiêu Đạc tỉnh lại, phát hiện mình muốn dùng tảng đá đập hắn.

Hắn không tức giận, cũng không nói gì, chỉ bình tĩnh hỏi mình.

Hắn sau đó nở nụ cười, câu môi cười như vậy, thật sự là một môi mà bất đắc dĩ.

A Nghiên thở dài, bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Kỳ thật trước kia Tiêu Đạc đối với nàng vô cùng tốt, cẩn thận nâng niu nàng trong lòng bàn tay chỉ sợ rơi, ngày ngày đêm đêm ôm ấp không buông.

Nhưng thế thì tính sao, tốt như vậy cũng không đi vào trong lòng nàng.

Nàng cảm thấy đó là giả, Tiêu Đạc đối tốt với nàng, kỳ thật chẳng phải đối tốt với nàng, mà chính là làm chuyện mình yêu thích thôi, có thể là mèo là chó, cũng có thể là một đồ chơi mới, hoặc là sủng ái tiểu nha đầu. Loại ưa thích kích động này giống như một tiểu hài tử yêu thích đồ chơi vậy.

Lại nói, Tiêu Đạc nhìn thấy mình đều là giả, là nàng nịnh hót giả tạo. Hắn căn bản không biết Cố Nghiên chân thật có tâm địa rắn rết, kỳ thật có thể vì sống sót mà tổn hại hết thảy, càng không biết mình vụng trộm hại hắn bao nhiêu lần.

Nhưng hiện tại, hắn đã biết rõ, vì sao thế nhưng còn đối với mình không tệ?

A Nghiên cứ nhắm mắt ngây ngốc nghĩ ngợi, cũng đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Nàng mở to mắt, nhìn Tiêu Đạc trầm mặc bên cạnh: “Năm kia có mùi.”

Cái loại mùi này, nàng lúc đó cũng cảm thấy khả nghi, nhưng cũng không biết đó là độc, cho nên mới không để ý, hiện giờ nhớ tới, cảm thấy dường như là có vấn đề?

Lúc đó... Tiêu Đạc ác liệt không cho mình ăn canh hầm năm kia..

Nàng lúc đó đương nhiên tưởng Tiêu Đạc xấu xa, là Tiêu Đạc cố ý đùa giỡn mình, nhưng hiện tại nghĩ lại, dường như không phải như vậy ?

Tiêu Đạc nghe thấy nàng nói, mặt mày khẽ nhúc nhích, thanh âm thô cát nói: “Ngươi hiểu về độc.”

A Nghiên ôm tảng đá cuộn mình thành một đoàn, chôn cằm vào hai đầu gối, con ngươi đen bóng không nháy mắt nhìn Tiêu Đạc: “Ta biết về độc, nhưng nay xem ra, ta không khỏi quá mức tự tin, cũng không nhất định có thể phân biệt các loại độc xuất hiện trên thế gian.”

Tiêu Đạc nghe nói như thế, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu lại quét về phía nàng: “Kỳ thật ta lúc trước hoài nghi ngươi là người của Ngọc Hương lâu.”

”A? Ngươi hiện cảm thấy ta không phải?”

”Đó là một loại độc của Ngọc Hương lâu, lục hợp hương, cực kì hiếm thấy, dù lão ngự y trong cung cũng không nhất định có thể nhận ra.”

Mà Tiêu Đạc chính là có nhãn duyên biết được, vừa đúng biết mà thôi.

A Nghiên ngửa mặt: “Ngươi lúc đó biết đó là lục hợp hương của Ngọc Hương lâu, lại cố ý không nói, chính là muốn xem ta có phải người của Ngọc Hương lâu hay không, sau này thấy ta ngốc hồ hồ còn muốn ăn, liền biết ta không phải, cho nên không để ta ăn?”

Lúc này cảnh củi đã cháy sạch, ngọn lửa dần dần mỏng manh hơn, Tiêu Đạc nhíu mày nhìn chằm chằm lửa dần tàn, trên khuôn mặt quý khí không có biểu cảm gì, thoạt nhìn có vẻ không muốn trả lời vấn đề này.

A Nghiên kỳ thật cũng không trông cậy vào hắn trả lời, nàng cúi đầu, cười khổ nói: “Cám ơn ngươi.”

Nếu không phải hần, chính mình khả năng lại chết một lần, không, có lẽ đã chết hai, ba lần.

Hần ngoài mặt cực kì ác liệt, kỳ thật là luôn luôn che chở mình, còn mình tỉnh lại, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là lấy đá đập hần. (PS: grừ grừ bây giờ cũng mới nhận ra à.)

Ai ngờ đang nghĩ như vậy, Tiêu Đặc bỗng nhiên nhủ mảy nói: “Ngươi có phải cho rằng ta cứu ngươi, bảo vệ ngươi, đối với ngươi không tệ hay không?”

A Nghiên cắn cắn môi, trong mắt có chút ướt át.

Tiêu Đặc lại xả môi cười lạnh một cái: “Ta không muốn ngươi chết, cũng sẽ không cho ngươi chết.”

A Nghiên cảm thấy lời này khác thường, không hiểu nhìn Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc vươn tay, lại lấy một cành gỗ khô khác, ném tới đồng tro tàn đã cháy thành màu trắng, thử dùng cỏ khô thảo châm lửa.

Lúc cỏ khô chạm vào đốm lửa thì phát ra một ngọn lửa, chung quanh hết thảy đều sáng lên, ánh lửa chiếu rọi vào mắt A Nghiên, cũng chiếu lên thượng khuôn mặt hần tuần mĩ mà lạnh lùng.

”Ta đã nói, không ai có thể giẫm lên ta như vậy.”

Hần nâng con ngươi lên, trong con ngươi toát ra ngọn lửa nóng rực, hần nói từng chữ từng chữ: “Ta làm sao có thể dễ dàng cho ngươi chết đây.”

Lời này băng hàn thấu xương, A Nghiên ôm tảng cục đá rõ ràng còn nóng ấm, cảm động vừa rồi dâng lên, cơ hồ bị lời này của hần quét sạch không còn sót lại chút nào!

(PS: Ta nói, A Đặc à, sao cứ phải mạnh mẽ thế??? chả biết nói gì nữa.)

Nàng bắt đầu dĩ trừng mắt nhìn hần một cái, đứng dậy đi vào trong động. Nàng chọn cỏ khô mềm mại nhất, lấy tay vuốt cho càng mềm mại, cẩn thận dùng dây cỏ buộc chặt, đem tro bụi vừa cháy sạch kia bọc vào miếng vải, nhét vào trong cỏ khô, cuối cùng lại cột vào váy, xem như một miếng băng nguyệt sự tự chế.

Tuy rằng có chút đơn sơ, nhưng ít nhất không đến mức quá khó chịu.

Lúc nàng bận rộn như vậy, thường thường sẽ ngẩng đầu nhìn Tiêu Đặc bên cạnh, nhưng Tiêu Đặc đối với chuyện này không có gì tò mò, hần chỉ mím môi, chuyên chú nhìn chăm chăm ngọn lửa đang cháy, thật giống như trong ngọn lửa ẩn dấu bí mật gì kinh thiên động địa.

Mặc kệ thế nào, A Nghiên xem như nhẹ nhàng thờ ra.

Dù sao có kinh lần đầu xấu hổ với khó chịu thế nào, nàng thật sự không muốn bị hần tò mò nhìn.

Đợi đến hết thảy thỏa đáng, nàng sờ sờ tảng đá kia, phát hiện đã có chút lạnh, đang nghĩ nên nướng thêm một lần nữa, “phách” một tiếng, một tảng đá đã nướng nóng bỏng ở trước mặt.

Nàng giật mình, kinh ngạc nhìn qua, đã thấy Tiêu Đặc thần thái bình tĩnh, cẩn thận tỉ mỉ nhìn chăm chăm ngọn lửa.

So với vừa rồi, ngoài tư thế tay thay đổi, cái khác hết thảy dường như bất biến.

Nàng nhìn về mặt hần kia thanh lãnh kín đáo, bỗng nhiên có chút muốn cười, cúi đầu, cắn cắn môi, lại có chút muốn khóc.

Ôm tảng đá sát vào bụng, nàng kinh ngạc nhìn hần, khẽ thở dài.

Nếu có thể, kỳ thật nàng rất hi vọng mình quên hết chuyện xưa trước kia, coi như một tiểu cô nương bình thường, như vậy, nàng nhất định sẽ vì hần đối tốt với mình mà cảm động, tiến tới yêu hần.

Nhưng đời này, nàng không thể quên được.

Chuyện cũ trước kia, còn nhớ một ngày, nàng không thể thoát ra, không thể giống một tiểu cô nương bình thường luyến mộ một nam nhân như vậy.

Nàng tựa đầu trên vách núi đá, ngửa đầu nhìn xa xa, tuyết trắng bao trùm dãy núi trùng điệp, ánh trăng thanh lãnh tản ra quang mang màu trắng bạc, núi rừng âm u có hồ lang tru lên từng tiếng, quanh quẩn trong sơn cốc.

Nhắm hai mắt lại, A Nghiên phát hiện mình thật sự mệt mỏi.

Nàng hận không nổi, nhưng cũng yêu không nổi.

Nàng vẫn chỉ có thể trốn.

Chương 97: Chương 78.2

Ngày thứ hai tỉnh lại, nàng bị tiếng chim líu ríu đánh thức, mở mắt mông lung buồn ngủ, đã thấy Tiêu Đặc đang ngồi xếp bằng ở cửa động, đưa lưng về phía mình.

Nàng đang muốn đứng lên, lại ngửi thấy mùi thịt nướng làm cho người ta thèm nhỏ dãi ba thước.

“Đây là chim sẻ nướng!” A Nghiên thật sự đói bụng, vừa ngửi đã biết là bắt sẻ núi để nướng.

Tiêu Đặc đầu cũng không quay lại, nâng tay lên, trực tiếp ném đến trước mặt nàng.

Nàng nhặt lên, thấy sẻ nướng vàng ruộm bên ngoài, nhìn thấy đã chảy ra mỡ óng ánh, nàng lập tức không chút do dự cắn một ngụm, thật sự là ngoài giòn trong mềm, ăn thật ngon.

“Hóa ra người còn có thể làm cái này!” A Nghiên thật không nghĩ tới Tiêu Đặc thế nhưng có thể tự lực cánh sinh, nàng luôn cho rằng hắn rời khỏi nô bộc sẽ đói chết tại chỗ.

“Không phải cho người ăn không.” Giọng Tiêu Đặc thanh lãnh chậm rãi truyền đến.

“Ờ?” A Nghiên cũng thật sự đói bụng, chỉ một lát, một con sẻ nướng đã bị nàng nuốt vào.

Không nghĩ tới hắn còn có điều kiện?

“Người đi ra ngoài, tìm Sài Hòa, nói cho hắn chỗ ta rơi xuống.”

“Ta đi tìm Sài Hòa?” A Nghiên nhíu mày: “Hắn thấy ta, nhất định hận không thể đem ta băm thành thịt vụn, lại nói, hắn dựa vào cái gì tin ta?”

“Chỉ bằng cái này.” Tiêu Đặc vung tay, trong tay cầm một sợi tơ hồng, cuối sợi tơ hồng treo một cái hồ lô ngọc.

A Nghiên nhất thời trên mặt ửng đỏ, hồ lô ngọc này lúc trước là Tiêu Đặc cho nàng, sau này nàng bảo Sài Hòa trả lại cho Tiêu Đặc, hiện Tiêu Đặc lại bắt đưa nó ra.

“Chẳng phải muốn tặng cho người.” Tiêu Đặc quay đầu nhìn, trong con ngươi sâu thẳm có một chút cười nhạo: “Người không cần hiểu lắm, chẳng lẽ Tiêu Đặc ta đưa đồ ra bị trả lại, ta còn có thể vô liêm sỉ đưa lần thứ hai sao?”

A Nghiên xấu hổ cúi đầu.

“Người cầm cái này đi tìm Sài Hòa, hắn nhìn thấy có thể hiểu, yên tâm, hắn không dám giết người. Người chỉ cần chỉ chỗ ta rơi xuống, sự tình kế tiếp hắn sẽ làm tốt.”

A Nghiên nhẹ nhàng đáp “Ân”, đứng dậy đi đến bên cạnh Tiêu Đặc.

“Người nội thương rất nặng, trên đùi hình như cũng sưng nhiều hơn, để ta nhìn xem đã?” Nói xong, nàng vươn tay, muốn bắt mạch.

“Không cần.” Tiêu Đặc lạnh nhạt cự tuyệt, kiên quyết đẩy tay nàng ra.

Bất đắc dĩ, A Nghiên tiếp nhận hồ lô ngọc, để trong lòng bàn tay, thấy hồ lô ngọc vốn óng ánh trong suốt, lúc này lại âm đạm không ánh sáng.

Nàng dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve hồ lô ngọc kia, cười khẽ “Ta nhất định sẽ cảm nó giao cho Sài Hòa.”

Nàng ngẩng lên, nghiêm cẩn nhìn hắn: “Thực xin lỗi, trước kia trong lòng ta hận người, không thích người, chỉ nghĩ hại người, về sau sẽ không thế nữa.”

Nàng lúc này đã thật sự nhận mệnh, gặp phải hắn, nàng vô kế khả thi, trừ bỏ nhận mệnh, trừ bỏ trốn chạy, còn có thể thế nào đây?

Nàng động vào hắn, chính mình bị thương.

Tiêu Đặc nghe thấy lời này, khuôn mặt vốn đóng băng có một tia hồi phục, con ngươi sâu thẳm khó phân biệt cảm xúc, cứ như vậy thẳng tắp nhìn chăm chăm A Nghiên.

Thật lâu sau, hắn đột nhiên quay đầu, cắn chặt răng, cười lạnh nói: “Người đi đi.”

A Nghiên gật đầu, nắm hồ lô ngọc kia, đứng dậy, rời đi.

Nàng dẫm tuyết đọng, cầm hồ lô ngọc, từng bước một dẫm lên tuyết đọng trong núi, đi ra thật xa, nàng quay đầu trong giây lát, nhìn chỗ son động kia.

Tiêu Đặc lúc này đang nhắm mắt lại, tựa vào một tảng đá dường thần, cũng không có ý tứ nhìn về phía mình.

Gió núi thổi bay tóc hắc, tóc dài triển miên thổi qua khuôn mặt hắc kiên cường, lúc này hắc tiêu tụy và mỗi một.

Nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm đáng về hắc xa lạ quen thuộc này, cắn cắn môi, nỗ lực nói với mình: Ta phải trốn, nhất định phải trốn.

Ở lại bên cạnh nguoi, ta nhất định sẽ vì nguoi mà chết.

*****

A Nghiên thuận lợi từ đáy cốc đi lên —— chịu đựng đủ loại khổ sở, cũng chỉ có mình nàng biết.

Bất quá cũng không tính là gì, có thể sống đi ra, so với cái gì đều quan trọng hơn.

Lúc hai chân nàng lảo đảo xuống núi, suýt nữa trước mặt bỗng tối sầm ngã quỵ tại chỗ, bất quá nàng vẫn chống đỡ được, nhặt một cành khô làm gậy, tiếp tục đi xuống núi.

Nàng cũng không dám dẫm hoang đi trên đường lớn, sợ đám người muốn giết Tiêu Đặc nhìn thấy.

Cũng là nàng may mắn, đi đến giữa sườn núi, đang lúc trán toát mồ hôi, hai chân phát run, cơ hồ kiên trì không được, phía trước xuất hiện một đám người ngựa.

”Cố cô nương!” Mạnh Hán hết sức khiếp sợ chạy về phía nàng.

”Mạnh đại nhân? !” A Nghiên kinh hãi nhìn Mạnh Hán, giờ khắc này không có gì cao hứng hơn so với nhìn thấy Mạnh Hán.

Mạnh Hán chạy vội tới trước mặt A Nghiên, rốt cục tới nơi dừng cước bộ: “Cố cô nương sao lại ở chỗ này?”

A Nghiên mừng rỡ nhìn Mạnh Hán: “Cửu gia bị trọng thương, ở trong sơn cốc, nguoi nhanh đi cứu hắc!”

Mạnh Hán kinh ngạc nói: “Hóa ra nguoi và Cửu gia ở cùng nhau?”

Đang nói, Sài Hòa cười một con lừa chạy tới.

”Hóa ra là Cố cô nương.” Sài Hòa híp con nguoi đánh giá A Nghiên, xem ra cũng không tin lời A Nghiên nói.

Kỳ thật A Nghiên nhìn thấy Sài Hòa liền cảm thấy không vui, bất quá lúc này nghĩ cứu Tiêu Đặc quan trọng hơn, liền lấy hồ lô ngọc ra, ném cho Sài Hòa.

”Đây là Cửu gia nhà nguoi bảo ta giao cái này, nói là giao cho nguoi, nguoi sẽ minh bạch.”

thình lình A Nghiên ném tới một khối ngọc, Sài Hòa tiếp vào tay, nhìn chăm chăm nửa ngày, sắc mặt trầm trọng.

”Thế nào, nguoi không tin? Nguoi có thể không tin, tùy nguoi.” A Nghiên tức giận nói.

Mặt già của Sài Hòa hết sức khó coi, hắc nhìn chăm chăm hồ lô ngọc nửa ngày, cuối cùng ngẩng đầu nhìn vào mắt A Nghiên, không khỏi cười khổ một tiếng.

Bắt đầu là cười khổ, sau lại ngửa cổ cười to, tiếng cười bi thương.

A Nghiên không hiểu nhìn nhìn Mạnh Hán, Mạnh Hán cũng vẻ mặt mơ hồ.

”Vây... Tùy các nguoi đi.”

A Nghiên hiện đã không muốn giết Tiêu Đặc, còn vì hắc báo tin, nàng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Về phần bọn họ tin hay không, cùng với người điên như Sài Hòa này, đến cùng muốn đi cứu Tiêu Đặc hay không, là chuyện của bọn họ.

Ai ngờ Sài Hòa lại đột nhiên từ trên lừa xoay người nhảy xuống, cầm hồ lô ngọc đưa tới trước mặt A Nghiên.

Đây... là có ý tứ gì?

A Nghiên nhú mày không hiểu.

Sài Hỏa thở dài một tiếng: “Ngươi, chung quy là ngươi. Cứu điện hạ lại đưa nó đến tay ngươi, ngươi cầm đi.”

A Nghiên lắc đầu: “Sài đại quân gia, ngươi hiểu lầm, hồ lô ngọc này, hẳn giao cho ta chỉ là vì để ta báo tin cho ngươi, không phải muốn tặng ta.”

Sài Hỏa không bày giải, trực tiếp đưa hồ lô ngọc cho nàng: “Đây vốn là của ngươi.”

A Nghiên nhú mày: “Nhưng hẳn chỉ tạm thời đưa cho ta ...”

Nàng không muốn a, đồ quan trọng như vậy!

Sài Hỏa thấy nàng như thế, cũng hết sức không vui: “Ngươi chẳng lẽ còn không rõ, hẳn đã đưa đi, sẽ không thu lại.”

Cho dù là bị người ném xuống đất giẫm lên, hẳn cũng sẽ không thu về, hẳn cũng không có cách thu về.

A Nghiên nghe thấy lời này, hơi cúi xuống, nắm chặt hồ lô ngọc, trong lòng nghĩ đến lúc vừa mới rời đi, thân ảnh hẳn thật cô đơn.

Nhất thời Sài Hỏa và Mạnh Hán dẫn dắt nhân mã tiến vào núi cứu người, bọn họ để lại cho A Nghiên một con ngựa, cùng với vài thị vệ.

A Nghiên cất hồ lô ngọc vào ngực, cười khỏ, lại ngẩng đầu nhìn về phía vài thị vệ: “Cứu điện hạ của các ngươi gặp nạn, các ngươi sao có thể ở chỗ này? Hay các ngươi là hạng người rất sợ chết?”

Nàng chất vấn bọn hắn như vậy.

Các vị thị vệ nhất thời sùng sốt, có một người tiến lên, cung kính nói: “Chúng ta phụng mệnh bảo hộ Cố cô nương.”

A Nghiên nở nụ cười: “Cố cô nương không cần ngươi bảo hộ, hiện cần các ngươi đi cứu Cứu điện hạ. Bất quá các ngươi đã trung tâm như vậy, chúng ta đây cùng lùi một chút, các ngươi lưu lại một vị bảo hộ ta, cùng ta xuống núi tìm một chỗ nghỉ ngơi, người còn lại đi vào núi tìm kiếm Cứu điện hạ. Cứ như vậy, các ngươi cũng có công cứu chủ, không phải sao?”

Nàng nói như vậy, các vị thị vệ thật có chút động tâm, nhất thời tất cả thương lượng, một người ở tại chỗ này bảo hộ A Nghiên, còn lại vội cười ngựa đi theo nhau vào sơn cốc.

A Nghiên lập tức vừa lòng gật đầu, mang theo thị vệ đó tiếp tục đi về phía trước.

“Cởi quần áo ra, đưa ngay cho ta dùng.” A Nghiên phân phó.

“Gi?” Thị vệ này ngốc luôn.

“Nhanh chút a.” A Nghiên cũng bắt đầu đi, băng nguyệt sự nàng tự chế xem ra đã không chống đỡ được.

“Vâng.” Thị vệ do dự cởi áo choàng quần thành một khối vải.

A Nghiên tiến lên, tay nhỏ duỗi ra, trực tiếp lấy phần vải bông mềm mại bên trong.

Thị vệ bỗng chốc đỏ mặt.

A Nghiên lại phân phó: “Ta là nữ hài nhi, có một chút việc, cũng không thuận tiện để ngươi đi theo, giờ ngươi nấp vào trong rừng, để ta dễ dàng làm việc.”

Thị vệ nghe, lại có chút khó xử: “Đây... Không tốt đi?”

A Nghiên hừ một tiếng: “Thế nào là không tốt? Chẳng lẽ ngươi phải nhìn ta như thế, phải xem ta đòi băng nguyệt sự?”

“A?” Thị vệ miệng há hốc.

Đáng thương cho hắn, họ Đồ tên Thành, cũng xuất thân từ danh môn Yến kinh, mới có tư cách ở bên Tiêu Đặc làm kim y vệ, ngày thường gia giáo rất nghiêm, theo khuôn phép cũ, thật đúng chưa từng làm cái gì khi dễ việc riêng của cô nương.

“Sau tảng đá kia, ngươi nấp vào trong đó đi?” A Nghiên đề nghị như vậy.

Thị vệ do dự nhìn bốn phía, cũng không có người, nghĩ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, lập tức nghe lời nấp sau tảng đá.

A Nghiên trước tự tìm một chỗ yên lặng, nhanh nhẹn đòi băng nguyệt sự, lại đi đến bên cạnh hai con ngựa, đầu tiên là hung hăng dùng cánh khô trục mông một con, con ngựa hoảng hốt hí vang, chạy như điên.

Ngay sau đó A Nghiên nhanh chóng xoay người trèo lên một con ngựa khác.

Con ngựa này là của thị vệ đại nhân này, phía trên treo lương khô và nước, xem ra còn có một chút tiền bạc.

Có các thứ này, nàng có thể chạy rồi.

Đáng thương vị thị vệ đại nhân kia nghe thấy tiếng ngựa hí, vội chạy về, đã thấy hai con ngựa đều mất hút.

”Mau trở lại!” Thị vệ đại nhân dưới tình thế cấp bách, thì triển khinh công đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Chương 79

Vừa rồi vị thị vệ kia quả nhiên không hổ là kim y vệ trong hoàng cung, ngựa này cũng là ngựa tốt thượng đẳng, A Nghiên cưỡi ngựa một đường chạy như điên, không dám ngừng lại, dọc đường thậm chí vài lần còn cố xóa dấu vết, tránh bị truy tung.

A Nghiên tự nhiên cũng lo lắng đề phòng, sợ trong nháy mắt Tiêu Đặc đột nhiên từ trên trời giáng xuống ôm lấy nàng.

Bất quá có lẽ là trời xanh thấy nàng thật sự đáng thương, rốt cục quyết định thiên vị nàng một lần, chuyện nàng lo lắng thế nhưng không phát sinh.

Nàng cứ như vậy một đường bỏ chạy về hướng nam, càng đi hướng nam khí trời càng ẩm áp, dọc đường có thể nhìn thấy cảnh liễu đâm chồi, thửa ruộng bên đường đã lên màu xanh.

Kỳ thật nàng vốn muốn đi tìm cha mẹ và đệ đệ nhà mình, nhưng nhớ tới Tiêu Đặc còn có vị Sài đại quân gia luôn âm trầm kia, nàng chung quy lại thở dài.

Nếu không có mình, bọn họ có lẽ sẽ sống rất tốt đi?

Dù nhất thời sẽ vương bận lo lắng thương tâm, nhưng ít nhất so với chính mắt nhìn thấy mình chết thảm còn tốt hơn, cũng ít nhất so với ngày nào đó bị mình liên lụy mất mạng thì càng tốt.

cả đời này, duyên phận cũng chỉ như thế.

Điều này làm cho trong lòng A Nghiên không khỏi phiền muộn, bất quá cô đơn một phen cũng đành cười cười thôi.

Nhiều đời như vậy, người đến người đi, nàng sớm nên quen rồi, không phải sao? Không có ai có thể làm bạn lâu dài, đời trước phụ thân sư phụ chết, có lẽ cả đời chỉ người lạ, cả đời chỉ kẻ địch, đời trước người chết là thân nhân của mình.

Luôn luôn không thay đổi, thế nhưng cũng chỉ có Tiêu Đặc mà thôi.

A Nghiên nhớ tới Tiêu Đặc, càng cười khổ, vội lắc đầu, không để mình suy nghĩ.

Nàng chỉ hy vọng Tiêu Đặc từ nay về sau biến mất khỏi sinh mệnh nàng, hẳn đi đường dương quang của hắn, mình đi cầu độc mộc của mình. Đời này kiếp này, vĩnh không gặp lại!

Như thế, nàng có thể hạnh phúc mỹ mãn sống cả đời.

Nhớ tới tự do nàng không dễ có, A Nghiên liền quên chút phiền muộn vừa rồi, bắt đầu lên tinh thần.

Nàng vì chạy trốn chết, sớm đã bán con ngựa kia, đổi qua ba lần ngựa, vòng qua bốn lần đường, sợ đối phương dựa vào ngựa này đuổi theo mình. Nay nàng cưỡi một con ngựa màu đỏ thẫm ở trên quan đạo, ngẫu nhiên đói bụng, liền từ trong gói đồ lấy ra bánh thịt ngàn tầng mua ở tửu lâu trong thành cắn một ngụm.

Bánh thịt này dùng nguyên liệu thực tuyệt, thịt muối thượng đẳng ba phần béo bảy phần gầy, ăn cũng ngon.

Đang cắn, thấy phía trước có quán trà, nàng liền dừng lại, xoay người xuống ngựa, đi thẳng vào.

người hầu trà trong quán này nhìn qua có chút hoạt ngôn, đang rót trà cho khách, một chén trà và bánh lấy ra, bên trong mơ hồ hiện son thùy, nghênh đón những khách nhân nghỉ chân hoan nghênh và tiền thưởng.

A Nghiên trên người vốn không có tiền, cũng đã bán yên ngựa trên con ngựa kia mới miễn cưỡng có được vài đồng, vào quán trà liền tùy ý muốn một chén lớn.

Nước trà này bất quá là dùng bã trà nấu ra mà thôi, hương vị đương nhiên kém xa, bất quá A Nghiên vẫn uống rất ngon.

Vinh hoa phú quý tính cái gì, đồ vật vàng bạc là cái gì, nay nếu ở bên cạnh Tiêu Đặc, cho dù nàng uống bích loa xuân nạm vàng thượng đẳng nàng cũng không vui!

Đang vui vẻ uống, từ đâu chợt nghe thấy vài thương khách cũng tới vào quán nghỉ chân, bọn họ nói to, nhất thời toàn bộ trà lâu nghe thấy chuyện bọn họ đang nói.

“Treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim đấy, thật là đại thủ bút!” (nét bút lớn, ý là ra tay rất mạnh mẽ)

“Tôn huynh, đến cùng là xảy ra chuyện gì, người đến từ Yên kinh, tốt xấu gì nói cho chúng ta nghe! đến cùng sao lại thế này, chỉ một tiểu thiếp, bỏ chạy thế nào đây?”

Vị tôn huynh kia thấy ánh mắt chuyển biến mấy lần nhìn về phía mình, nhất thời tâm tư bay lên khó tránh khỏi có chút hờ hững, lập tức liền chậm rãi uống một ngụm trà, chốc chốc vị mọi người, mới khụ một tiếng thanh lọc cổ họng: “Nhắc tới chuyện này, ta thật đúng là biết chi tiết, vừa rồi nhắc tới vị Trầm vương điện hạ kia a, hẳn đã hai mươi bốn, nếu là hoàng tử điện hạ khác, hẳn là đã có mấy tiểu hoàng tôn, nhưng hẳn vẫn không gần nữ sắc. Đường kim thánh thượng từng quan tâm không ít. Nay chuyện này đã có chuyển biến, nghe nói hẳn luôn sống ở nông thôn hoang vắng, nhưng lại thu một phòng tiểu thiếp ở đó, sủng tiểu thiếp này như bảo bối. Tiểu thiếp này nhưng lại biến mất. Vị Trầm vương điện hạ này liền phái nhân thủ đi tìm, thậm chí ai đồng ý cung cấp manh mối, thưởng ngàn lượng hoàng kim!”

Mọi người nghe thấy không khỏi bưng tỉnh đại ngộ, nhất thời nhớ tới ngàn lượng hoàng kim, khó tránh khỏi một đám trong mắt phát kim quang: “Tôn huynh có biết, vị tiểu thiếp Trầm vương này bộ dạng ra sao, còn biết mất ở chỗ nào?”

Bọn họ muốn đi nhặt ngàn lượng hoàng kim này a!

Tôn huynh nghe, càng thao thao bất tuyệt: “Nhắc tới vị tiểu thiếp đó, nghe nói cũng là một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, trầm ngư lạc nhạn không đủ để hình dung vẻ đẹp, ở bên cạnh nàng, ngay cả Hà Tây đệ nhất mỹ nhân Hạ Hầu Kiều Nguyệt đều kém vài phần!”

Mọi người vừa nghe lời này, khó tránh khỏi người người thờ dãi không thôi, ở trong lòng tưởng tượng thấy nữ tử kia so với “Hà Tây đệ nhất mỹ nhân Hạ Hầu Kiều Nguyệt” còn đẹp hơn vài phần.

A Nghiên lúc bắt đầu căn bản còn không để ý, sau này càng nghe càng không thích hợp, nghe đến cuối, nàng mới giật mình!

Cảm thấy vị “được Trầm vương sủng ái”, “nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, trầm ngư lạc nhạn không đủ để hình dung vẻ đẹp”, thế nhưng là mình?

A Nghiên sợ tới mức bát trà trong tay suýt rơi xuống đất.

Hắn treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim tìm nàng, còn nói nàng là tiểu thiếp của hắn?

Phi!

A Nghiên nâng bát trà đặt lên bàn, đứng dậy rồi đi.

Vẫn nên nhanh trốn trốn trốn, chạy trốn tới chân trời góc biển, chạy trốn tới địa phương không có người biết tiểu thiếp ngàn lượng hoàng kim của Trầm vương!

Ai ngờ nàng đi quá nhanh, người trong đám khách thương kia cũng vừa đúng lúc đứng dậy, cứ như vậy suýt nữa va vào nàng. Vị khách thương kia ngẩng đầu nhìn qua, thấy A Nghiên mặc dù kia mắt thật sự trong trẻo, nhưng trên mặt bản thủ, quần áo cũng hư hỏng không chịu nổi, không khỏi nhíu mày ghét bỏ nói: “Người quái dị, lại dám ở trong này suýt nữa đụng phải gia?”

A Nghiên làm gì có tâm tình cùng hắn so đo, lập tức cúi đầu không hé răng, đi thẳng ra ngoài.

Bên này A Nghiên vừa chạy đi, đúng lúc có quan sai tới, đúng là đến quán trà dán bố cáo, phía trên vẽ một bức họa.

“Tất cả mau đến xem, tiểu thiếp của đường kim Cửu hoàng tử bị mất tích, nay bố cáo tìm người khắp thiên hạ, nếu có chút manh mối, tiền thưởng ngàn lượng!”

Mọi người mới nghe xong vị kia khách thương kia nói chuyện, đang nóng lòng muốn thử, nay nghe thấy quan sai nói như vậy, một đám đều chạy tới vây xem, đã thấy trên bố cáo vẽ một cô nương gia, cô nương kia mặt trái xoan nhỏ, mi thanh mục tú có chút đẹp mắt, một đôi mắt ướt lung linh.

Mọi người đang xem, lại nghe Tôn khách thương vừa rồi vỗ mạnh đùi: “Ai u, người vớ đáng nhỏ vừa rồi đụng phải ta, sao ánh mắt so với trên bố cáo này có chút giống nhau?”

Mọi người đầu tiên là lấp bắp kinh hãi, ngay sau đó hiểu được trong mắt một đám đều toát ra mừng như điên, mừng như điên qua đi, một đám người phía sau tiếp phía trước chạy đi lấy ngựa.

“Vừa rồi người vớ đáng nhỏ đó chính là tiểu thiếp của Trầm vương, tất cả mau đuổi theo!”

Đáng thương A Nghiên, lúc này buông dây cương, xoay người lên ngựa chạy, ai ngờ vừa chạy không được hai dặm, phía sau một đám người cũng đã

chặn đường đuổi theo, thậm chí còn có quan sai thì triển khinh công đuổi tới.

”tiểu thiếp của Trạng vương, chờ một chút!”

”Vị tiểu phu nhân này, đừng chạy!”

A Nghiên gặp người đuổi theo phía sau, càng cuống cuống thúc bụng ngựa, đánh mông ngựa, nhưng lúc không hay ho thì uống ngụm nước cũng nghẹn, phóng cái rắm cũng có thể đạp phải gót chân, càng không cần nói ngựa này!

”Ngươi ngươi ngươi, con ngựa này, chẳng lẽ cũng tham ngàn lượng hoàng kim kia?!”A Nghiên bị phần gào lên, không dám tin, đầu năm nay, có tiền có thể bắt quý đây rồi, còn có thể khiến ngựa cũng phản bội chủ nhân?

Nàng sốt ruột như vậy, người đuổi phía sau càng thêm tin tưởng: “Xem ra thật sự là tiểu thiếp của Trạng vương, đừng chạy!”

Những việc phát sinh tiếp sau đó quả thực là khiến A Nghiên khóc không ra nước mắt, một đám người nhìn thấy nàng, như sói đói thấy thịt nhào tới, có ngăn đường đi, có túm dây cương, cũng có lớn mật, trực tiếp bắt được tay áo nàng.

quan sai thờ hồn hèn theo sát mà đến, nhận định nàng, cuối cùng phù phù một tiếng quỳ xuống: “Phu nhân!”

Phu nhân..... Phu nhân cái đầu ngươi!

A Nghiên muốn mắng, nhưng mà nàng bị bắt như là bị bắt trộm, chỉ có thể cười khổ, chau chau mày với quan sai: “Vị quan nhân này, nghĩ sai rồi? Ta là nam nhân.”

”Mặc kệ nam nhân hay là nữ nhân, ta không làm chủ được, vị phu nhân này ngươi vẫn nên đợi chút đi, kim y vệ từ trong thành Yến kinh đang đến phía sau...”

Kim y vệ?

A Nghiên không nghe câu sau, nàng nhất thời tuyệt vọng.

Còn có thể chạy sao? Còn chạy được sao?

Lúc nàng khóc không ra nước mắt, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, tung lên một đám bụi, ngay sau tất cả nhìn thấy mấy kim y vệ tư thế oai hùng hiện ngang cười ngựa đến.

Đội kim y vệ kia đến trước mặt, trong lòng A Nghiên vốn lưu lại một đường hi vọng nhất thời tan biến.

Oan gia ngõ hẹp a, cảm đầu không phải là người bị nàng lừa mất ngựa sao?

Vị kim y vệ này họ Đồ, tên Đồ Thành.

Đồ Thành đầu tiên là dừng ngựa, đánh giá A Nghiên một phen, ngay sau đó xoay người xuống ngựa, quỳ một gối xuống, hành lễ một lần, tiếp theo không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Phu nhân, lại gặp mặt.”

A Nghiên cười với Đồ Thành, cười đến hết sức vô tội: “Thật khéo, thế nào lại gặp mặt đây!”

*****

Đáng thương A Nghiên, dọc đường đi bị hầu hạ cẩn thận, cứ như vậy đến Yến kinh.

Đồ Thành đối với nàng cung kính có thêm, hữu cầu tất ứng, nhưng gắt gao trông coi nàng.

”Đồ đại nhân thế nào, ta mệt nhọc, buồn ngủ.”

Đồ Thành vẫy vẫy tay, nhất thời ba nữ hán tử bu hăn tiến lên, vây quanh A Nghiên.

”Người nhiều, ta không ngủ được!”

Đồ Thành lại vẫy vẫy tay, có màn che xông tới.

”Đồ đại nhân, ta không thích các nàng, ngươi để các nàng rời đi có thể chứ?”

Đồ Thành khoanh tay nhìn lên trời, giống như căn bản không nghe thấy A Nghiên nói.

A Nghiên thấy vậy, bắt đầu dĩ thử dãi: “Đồ đại nhân, có một yêu cầu, ngươi nhất định phải đáp ứng ta, có thể chứ?”

Đồ Thành cẩn thận nhìn nàng, bộ dáng phòng bị, thật giống như A Nghiên tùy thời sẽ biến thành một con hổ.

A Nghiên chậm rãi nâng tay lên, chỉ ra xa xa: “Đám người bắt được ta, ta không thích chút nào, ngươi đi cho bọn họ một trận để ta trút giận đi.”

Đồ Thành nghĩ nghĩ: “Ta không thể tùy tiện đánh dân chúng, bọn họ không phạm lỗi.”

A Nghiên cười lạnh: “Nghe nói ta là tiểu thiếp của Trạng vương, tuy rằng chỉ là tiểu thiếp, nhưng cũng là nữ nhân của Trạng vương a, đường đường là nữ nhân của Trạng vương, lại bị bọn họ lôi kéo ông tay áo, bắt được không tha, thành thể thống gì! Quả thực là khiến ta không còn thể diện, ta mất thể diện, chính là Trạng vương mất thể diện, đã làm mất thể diện của Trạng vương, ngươi nói nhóm người này có nên đánh hay không?”

Đồ Thành nghĩ nghĩ: “Nhưng ta làm sao biết ai bắt ngươi không buông đây?”

A Nghiên trông mắt chuyển động, ra chủ ý: “Không phải nói muốn thưởng ngàn lượng hoàng kim sao? Đến lúc đó luận công ban thưởng, ai nhiều hoàng kim thì bị đánh!”

Đồ Thành cúi đầu lại nghiêm cẩn lo lắng một phen, nghiêm túc nói: “Tiểu phu nhân nói cực đúng.”

*****

A Nghiên lòng dạ hẹp hòi sau khi trả thù đám người kia vì vàng mà coi mình là trộm đi bắt, rốt cục nhận mệnh theo Đồ Thành về Yến kinh.

Dọc đường, nàng không khỏi nhớ tới Tiêu Đặc, người kia ở sơn động nơi đáy cốc, mím môi mỏng, dựa vào vách núi yên tĩnh ngồi một chỗ, cô tịch mà tiêu điều.

Hắn lúc đó bị trọng thương, hiện hẳn là tốt lắm rồi?

hắn tốt lên rồi, còn tức giận mình hay không?

Lúc này bắt mình trở về, hẳn sẽ có mặt mũi thế nào? Bình tĩnh hờ hững, hay là châm biếm trào phúng? Hoặc cao cao tại thượng chơi trò mèo vờn chuột giễu cợt mình?

A Nghiên suy nghĩ trăm ngàn loại cảnh tượng nàng và Tiêu Đặc gặp lại, thậm chí khi vào cửa thành Yến kinh, nàng còn hơi có chút không yên, có loại bất an phải gặp lại phu quân xa cách đã lâu...

Nhưng sự thật chứng minh, nàng suy nghĩ quá nhiều.

Nàng bị đưa vào trong thành Yến kinh, đi tới một chỗ xa hoa phía trên treo đại bảng hiệu “Trạng vương phủ” trước cửa, đi vào chỗ này đương nhiên có tiền sảnh hành lang trùng trùng. Trong trạch viện, cũng được an trí ở một chỗ gọi là “Thịnh Phong các”, hơn nữa bên người còn có rất đông nô bộc hầu hạ.

Nhưng mà chánh chủ lại chưa bao giờ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chương 79.2

A Nghiên uống phí làm một tiểu thiếp của Trạng vương trong truyền thuyết, mọi người gọi nàng là “Tiểu phu nhân”, cầm y ngọc thực hầu hạ nàng, nhưng nàng cũng không hầu hạ vị Trạng vương kia.

Nếu cả đời không xuất hiện thì tốt rồi.

A Nghiên lúc đầu còn hơi cảm thấy bất an, cho rằng Tiêu Đặc sợ là đang nổi lên cái gì uy phong xuống ngựa với mình. Nhưng một ngày đi qua, hai ngày đi qua, ba ngày năm ngày qua, thậm chí một tháng đi qua, A Nghiên vẫn hưởng thụ những ngày nô bộc thành đàn cầm y ngọc thực như cũ, lại cũng không có người đến tìm.

Thời gian dài, A Nghiên thậm chí bắt đầu cảm thấy, có lẽ Tiêu Đặc sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Mãi cho đến một ngày, A Nghiên đang thưởng thức một bát canh ngân nhĩ tổ yến, lại nghe thấy bên ngoài đại nha hoàn cầm đầu gọi là Như Ý đi tới, nói: “Vừa rồi trong cung truyền tin tức, nói hôm nay là tiết đoàn ngo, muốn mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan hoàng thân quốc thích, tiểu phu nhân ngài cũng phải tiến cung.”

A Nghiên vừa nghe, không khỏi hỏi tiếp: “Trạng vương điện hạ đang ở trong cung phải không?”

Như Ý gật đầu nói: “Đương nhiên, từ năm trước hoàng thượng luôn luôn long thể khiến an, qua năm, mới gọi Cửu điện hạ hồi kinh, ở lại trong cung thị tẩm, lại khai phủ Trạm vương. Cũng là Trạm vương điện hạ hiểu tâm cảm động trời xanh, này mới qua tháng tư, hoàng thượng long thể từ từ chuyển biến tốt, đúng hôm nay ngày tết Đoan Ngọ, nói là muốn mở tiệc chiêu đãi bách quan.”

A Nghiên nghe thế gật đầu, trong lòng cũng không khỏi bồn chồn.

Nuôi binh nghìn ngày, dùng trong một lúc, nàng bị giam cầm trong phủ Trạm vương nuôi mấy tháng, nay phải kéo ra ngoài một lần.

một đàn nha hoàn vú già xem ra sớm đã biết tin tức, chỉ là gạt nàng mà thôi, Như Ý ra lệnh một tiếng, tất cả tiến lên bắt đầu trang điểm cho nàng, đầu tiên vẽ mi vẽ mắt, tô son thượng đẳng, cuối cùng lại dùng phấn nghiền điệp trang điểm, trên đầu còn quần song hoàn vọng tiên kê, cắm một cái ngọc trâm xanh biếc, cùng với ba cái châm nhỏ gắn đại bảo thạch, phía trên gắn đầy trân châu.

trên người là váy vân đoạn tơ vàng thêu trăm bướm vờn hoa, cùng với áo yên la tịnh sắc, trời còn hơi lạnh, bên ngoài phủ thêm áo choàng gấm khảm vàng hình mây Như Ý lớn.

Như thế trang điểm chỉnh tề một phen, A Nghiên còn chưa nhìn vào gương, Như Ý đã tán thưởng liên tục trước: “Người ta nói tiểu phu nhân sinh ra rất đẹp, nay trang điểm lên, dung mạo này quả thật là nổi bật, cả thành Yên kinh mấy tiểu phu nhân có nhan sắc như vậy.”

A Nghiên không khỏi buồn cười, nghĩ người này nói ngọt, ai biết tùy ý nhìn vào gương đồng, vừa thấy cũng không khỏi hơi giật mình kinh ngạc.

Trong khoảng thời gian này coi mình là lợn để nuôi, làm gì cũng có người hầu hạ, nàng đến bộ dáng mình dài ngắn thế nào cũng lười xem, không ngờ được là bộ dáng mình đã ba bốn tháng không thấy.

Nay vừa thấy mới biết, có lẽ cũng đến lúc này nò, tiểu cô nương trưởng thành, khuôn mặt này tuy rằng vẫn trái xoan nhỏ, nhưng cũng không gầy yếu giống trước kia, ngược lại mặt mày tinh xảo như vẽ, da thịt tinh tế nhu hòa, một đôi mắt giống như đá quý màu đen ngăm trong thủy ngân. Nay vóc người nàng cũng cao hơn, trang phục trang điểm lên, cũng không cảm thấy bị châu quang bảo khí che mất tao nhã, ngược lại thân hình nhỏ nhắn mềm mại, duyên dáng yêu kiều thướt tha có tư thái, trang sức quý giá chỉ càng làm đẹp dung mạo nàng.

Nàng cố nhìn vào gương, nhìn như vậy nửa ngày, đúng là càng nhìn càng đẹp mắt, không khỏi bung mắt, thờ dãi một tiếng: “Hóa ra bộ dạng ta đẹp mắt như vậy!”

Kể từ đây, chẳng phải là Tiêu Đặc càng giữ lấy mình không buông ra?

Trang điểm thỏa đáng, A Nghiên liền ngồi lên một cái xe ngựa bát bảo thúy châu, ở vài thị nữ hầu hạ, một đường đi vào hoàng cung, trên đường phố xá rộn ràng nhộn nhạo, có hàng rong bán chum nhiều màu cùng với dải băng lụa vàng, hết sức náo nhiệt, bất quá A Nghiên đương nhiên vô tâm thưởng thức.

thật vất vả đi qua phố xá, vào đại môn hoàng cung, xem một đường này đến đầu tường cong màu đỏ, tâm nàng không khỏi nhảy lên bang bang.

Trong hoàng cung lầu các nguy nga, tường cao dày đặc, lại có mấy cung điện bao quanh, điện tiền các nơi kim bích huy hoàng, cũng có trạm trở đầu sư tử, giống như ngọc bích điêu khắc dưới ánh mặt trời sáng lóe lên.

Tình cảnh này, đối với A Nghiên mà nói, cũng như đã từng quen thuộc.

Xa nhớ năm đó đời thứ nhất, nàng cũng ở trong hoàng cung lẩn lộn a.

A Nghiên vào cung rồi, mọi người đều biết đây là tiểu thiếp được Trạm vương điện hạ sủng ái nhất, đã sớm chuẩn bị tốt nhuyễn kiện trong cung, chỉ chờ A Nghiên thay đổi cỗ kiện là tiến vào hậu cung.

“Hôm nay trong cung người đến dự tiệc chắc không ít?” A Nghiên thử thăm dò hỏi Như Ý.

Như Ý cười khê, gật đầu nói: “Cũng không phải sao, bên ngoài là văn võ bá quan cùng các vị thân vương điện hạ, đều đi Văn Hòa Điện trước, về phần nội mệnh phụ, ngoại mệnh phụ, còn đi Tùy Dung Cung ở hậu cung đến bái kiến Hoàng quý phi nương nương.”

“Hoàng quý phi?” A Nghiên thật sự không hiểu bố cục hậu cung.

Như Ý biết A Nghiên không hiểu, lập tức lại giảng giải: “Hoàng quý phi là mẹ đẻ Thập thất hoàng tử, cũng nuôi lớn Trạm vương điện hạ.”

A Nghiên gật đầu, minh bạch, đây là “kế mẫu” trong miệng Tiêu Đặc.

Thân là tiểu thiếp của Trạm vương, đây là nàng dâu xấu cũng phải gặp mẹ chồng.

Nhất thời nhuyễn kiện đi tới hậu cung, đã thấy nơi này có phu nhân phi tần quần áo hoa lệ lui tới, xem ra trong cung không có hoàng hậu, vị hoàng quý phi này lớn nhất, các phu nhân đều tiến đến bái kiến.

A Nghiên vừa vào, ánh mắt mọi người tất cả đều bắn tới đánh giá.

A Nghiên tốt xấu một đời nọ cũng làm qua phu nhân hầu môn, cũng biết lễ nghi, lập tức dè dặt lại rộng rãi cười gật gật đầu với mọi người.

Đến cũng đã đến, tiết mục tốt xấu gì cũng phải làm xong, nàng hiện tại chính là tiểu thiếp của Tiêu Đạc.

Mọi người đều gật đầu đáp lại.

Đội A Nghiên đi xa, lại mơ hồ nghe thấy họ nghị luận tại chỗ: “Đây là vị tiểu thiếp Trạm vương điện hạ dùng ngàn lượng hoàng kim để tìm kiếm, nghe nói là sùng hết mức.”

“Cứ tưởng người có tin tức linh thông, không ngờ lại không biết? Nghe nói vị tiểu thiếp này một thời gian ở Trạm vương phủ, đã thất sủng, ở trong phủ dưỡng ba tháng, đến nay Trạm vương cũng không trở về gặp một lần, ở đâu ra tiểu thiếp được sùng ái, theo ta thấy, rõ ràng là nguyệt trang.”

A Nghiên nghe thấy lời này, không khỏi âm thầm buồn cười trong lòng.

Nữ nhân chính là nữ nhân, vô luận thế nào, cả đời một đời thế nào, mặc dù là phụ nhân trong hoàng cung, cũng tránh không được bản tính bất quai.

Nghĩ như vậy, nàng đã đi vào Tùy Dung cung, ở trong cung vài ma ma chỉ dẫn, đi tới tẩm điện của Hoàng quý phi, bái kiến vị Hoàng quý phi này.

Nàng đi vào, đầu tiên là bái kiến, còn chưa ngẩng đầu, chợt nghe thấy hoàng quý phi kia cười nói: “Nhanh đứng lên, đến gần cho ta nhìn xem.”

A Nghiên vừa nghe thanh âm này, liền cảm thấy hết sức quen tai, đội ngẩng đầu lên, đã thấy này nữ tử mặt như châu bạc, thân hình hơi đầy đặn, chợt nhìn qua chỉ cảm thấy giống như một người mặt trắng bình thường, cũng không giống như nữ tử trong cung tinh tế nhu nhược, cao lãnh khó hiểu, ngược lại xem ra hết sức thân thiết khả nhân.

Đây... Đây không phải nhũ mẫu của Trạm vương đời thứ nhất sao?

A Nghiên nỗ lực nghĩ nghĩ, mới nhớ tới, vị nhũ mẫu Trạm vương năm đó vì Trạm vương không được sủng, bà cũng phải chịu một ít liên lụy. Sau đó hoàng quý phi mình hầu hạ không thích Tiêu Đạc, cũng nhìn vị nhũ mẫu này không vừa mắt, sau này tìm một lỗi lầm, sai người đánh chết vị nhũ mẫu này.

không ngờ, năm đó chết thảm, chuyển thế làm người, đúng là làm kế mẫu của Trạm vương, hoàng quý phi được vô tận sủng ái.

A Nghiên nhìn hết thấy, không khỏi cảm thán nhân thế tang thương, kiếp này tiền sinh, coi như là nhân quả luân hồi.

Nàng ở kiếp này được vị hoàng quý phi này thân thiết triệu hồi, đi tới bên cạnh, được bà nắm tay ngồi xuống.

“Ta đã nghe Tiểu Thập thất nói.” Hoàng quý phi cười tươi nhìn nàng, vẻ mặt thân thiết, thật giống như coi nàng là khuê nữ ruột thịt.

Về phần bà nghe Tiểu Thập thất nói gì đó, cũng không nói lại tí mĩ.

A Nghiên ngày xưa gây nên đủ loại chuyện, thật sự là việc xấu loang lổ, nay cũng không biết vị hoàng quý phi này có ý tứ gì, không thể không cúi đầu giả vờ nhu thuận, mím môi cười không nói.

Hoàng quý phi lôi kéo tay nàng, thở dài: “lại phải nói tiếp, Tiểu Cửu năm nay cũng đã hai mươi thêm bốn rồi, cũng đến lúc nên thành gia thất.”

Nhất thời bà cúi đầu đánh giá A Nghiên: “Ta nhìn con bộ dáng đương nhiên là vô cùng tốt, nhưng tuổi đến cùng còn hơi nhỏ, năm nay đã đủ mười lăm chưa?”

A Nghiên lúc này không dám giấu diếm, đành phải gật đầu nói: “Năm nay mới tròn mười lăm tuổi.”

Hoàng quý phi có vẻ cực kì vừa lòng, cười gật đầu: “tình cảm đã tốt, năm nay tìm ngày, thỉnh hoàng thượng hạ chỉ, nhanh định xong chuyện này, sang năm sinh tiểu tử béo tròn, ta cũng được làm nãi nãi (bà nội).”

A?

Đây là thế nào với thế nào...

A Nghiên buồn bực nháy nháy mắt, cảm thấy không hiểu.

Hoàng quý phi dường như nhìn thấu ý tứ của nàng, cười lắc đầu nói: “Con không cần nghe Tiểu Cửu nói hươu nói vượn, tiểu thiếp cái gì! Ta phi! Nay vài huynh đệ của hần đều đã có con, chỉ mỗi hần không có, ai chẳng biết hoàng thượng vài năm nay đã vội muốn chết, chỉ ngóng trông hần nhìn trúng cô nương nhà ai, tốt xấu cũng thành thân, lưu huyết mạch. Nay hần lớn như vậy, lại chỉ nhìn trúng một mình con, chúng ta chỉ ngóng trông người vì hần sinh trưởng tử, đích nữ, sao có thể cho con làm thiếp, chẳng phải là ủy khuất tôn tử, tôn nữ tương lai của ta!”

Hóa ra đúng là ý tứ này... Để nàng làm phi tử của Tiêu Đạc sao?

A Nghiên thấy bất an, vinh dự này tới quá mức đột ngột, cũng chẳng phải nàng mong muốn.

Sinh con đẻ cái cho Tiêu Đạc? Bọn họ vẫn nên trực tiếp giết nàng còn hơn!

A Nghiên trong lòng vừa động, vội cười nói: “Hoàng quý phi, người nói đùa rồi, ta bất quá là thôn nữ ở nông thôn thôi, điện hạ yêu mến mới có thể vào Yến kinh, có thể làm một nha hoàn bên cạnh Trạng vương điện hạ, với ta mà nói đã là thụ sủng nhược kinh, sao còn dám mơ ước vị trí vương phi.”

Hoàng quý phi nghe nói thế, cũng khăng khái đáp: “Người tiểu cô nương này, làm sao hiểu được, cái gì môn đăng hộ đối, cái gì xuất thân đại gia, đều không coi là gì, xuất thân lớn ai có thể so sánh với hoàng thất đệ tử? Hoàng tử thành thân, vốn chính là cưới thấp, cũng là gả thấp, cần gì phải để ý đến xuất thân hương dã hay là xuất thân danh môn, tiểu Cữu nhi nhà ta thích là được. Lại nói, người xem Đan Đông Hạ Hầu gia, đó là nhất đẳng Đan Đông, một đại danh môn vọng tộc, nay nữ nhi nhà hân, xuất thân đó, còn không phải ở lại bên người tiểu Cữu nhi làm nha đầu sai sử! Vì mấy tháng trước gặp hỏa hoạn, bị thương, mới về nhà tỉnh dưỡng.”

Đan Đông Hạ Hầu gia? A Nghiên nghe thấy thiếu chút nữa bị chính nước miếng của mình sặc chết.

Đan Đông Hạ Hầu gia nàng cũng biết, thế gia đại tộc lưng lấy nổi danh, hóa ra Hạ Hầu Kiều Nguyệt đúng là xuất thân bực này? Nhưng cô nương Hạ Hầu gia tới làm nha hoàn cho Tiêu Đặc?

A Nghiên khó hiểu...

đang buồn bực, bên kia hoàng quý phi dặt tay nàng, nói là muốn khai yến.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 79.3

đang buồn bực, bên kia hoàng quý phi dặt tay nàng, nói là muốn khai yến.

Yến hội mở ở Vinh Hòa điện, lúc này trên điện kim bích huy hoàng, bên ngoài tầng tầng thị vệ đề phòng sâm nghiêm, bên trong thị nữ nối đuôi nhau hầu hạ bên người. Vinh Hòa điện có hai tầng, bên trong một tầng là cho mệnh phụ trong ngoài, bên ngoài đại điện còn lại là văn võ bá quan trong triều.

Hoàng quý phi đi tới phía trên đại điện, đều có các mệnh phụ tiến đến bái kiến, nàng trước mang theo A Nghiên bái kiến hoàng thượng, sau đó tự nhiên ngồi ở bên cạnh hoàng thượng.

A Nghiên được nữ quan dẫn dắt, đi tới sát một chỗ chủ tọa, lại đứng là bên cạnh Tiêu Đặc.

Nàng lén lút đánh giá Tiêu Đặc, xa cách mấy tháng, hân nhìn qua cũng không có thay đổi gì.

Lúc này hân đội ngọc quan, mặt như Tống Ngọc, mặt mày không rõ, thần nhiên nhìn thẳng phía trước, ngồi nghiêm chỉnh yên tĩnh.

A Nghiên đi đến bên người hân ngồi xuống, hân lại ngoảnh mặt làm ngo, giống như trong mắt căn bản không có nàng.

Lập tức A Nghiên cũng không có cách nào, cũng như hân ngồi nghiêm chỉnh bình thường, mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm, chỉ làm như không có hân vậy.

Ngay lúc nàng mặt không biểu cảm, lại cảm thấy bên cạnh có người hướng về phía mình chào hỏi, giương mắt nhìn qua, hóa ra là tiểu Thập thất.

Tiểu Thập thất tề mi lộng nhãn, hạ giọng hỏi: “Tiểu tẩu tử, người rốt cục đã đến a.”

A Nghiên vội vàng lắc đầu: “Thập thất điện hạ, ta không phải tiểu tẩu tử.”

Tiểu Thập thất giọng chén lá sen lên: “Người đúng là!”

hân nói như vậy, chung quanh vài hoàng tử khác cũng đều nhìn sang, bọn họ hiển nhiên có chút tò mò với A Nghiên, trong ánh mắt có nhiều đánh giá.

A Nghiên đảo qua mọi người, gật đầu mỉm cười ra ý, ai ngờ cuối cùng, nhìn thấy một người quen, Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử cũng đã nhận vương vị, làm Tấn vương, bên người hân mang theo một phụ nhân xinh đẹp quý khí, hân là Tấn vương phi của hân.

Tấn vương điện hạ nhìn thấy A Nghiên, mím môi gật gật đầu.

A Nghiên nhìn thấy Tấn vương, không khỏi nhớ tới Hà Tiểu Khởi cùng với hỏa hoạn ngày đó, nghĩ huynh đệ này ở trên đại điện xem thật sự là hòa thuận, ai ngờ phía sau lại âm độc như thế.

đang nghĩ tới đây, lại thấy một đôi tay lạnh lẽo đặt lên cổ tay của mình, hung hăng cầm lấy.

A Nghiên đau, thiếu chút nữa khẽ kêu lên.

Nàng không dấu vết quay đầu, cắn răng nhìn về phía Tiêu Đạc: “Buông ta ra.”

Tiêu Đạc mím môi, mắt nhìn phía trước, giống như đôi tay nắm cổ tay nàng căn bản không phải của mình.

A Nghiên thật sự là hết chỗ nói rồi, nghĩ rằng người này thật sự có thể giả vờ!

Nàng nghiêng mắt xem xét sườn mặt tuấn mỹ cương nghị kia, trong lòng cười lạnh một tiếng, lập tức nhẹ nhàng nâng chân lên, dựa vào cảm giác, hung hăng đạp xuống.

một cước đạp xuống, mặc dù khuôn mặt hồ hững bình tĩnh, cũng có động tĩnh.

Tiêu Đạc nhấp môi dưới, mi tâm hơi nhú.

A Nghiên đắc ý cười, nhỏ giọng nói: “Buông ta ra!”

Tiêu Đạc môi giật giật, rốt cục hạ giọng, nói: “bên cạnh Tần vương, vị kia là Tần vương phi, đích nữ Mạnh gia Vân Nam, sinh ra quốc sắc thiên hương.”

(PS: có ai cảm thấy A Đạc nhà ta ăn dấm ko?)

Gi? có quan hệ gì với nàng? A Nghiên không hiểu nhìn Tiêu Đạc, giống như nhìn một người bệnh thần kinh.

Tiêu Đạc cảm giác được vẻ mặt nàng nghi hoặc, hơi run run, bỗng nhiên ý thức được cái gì, mặt không biểu cảm buông bàn tay đang nắm chặt cổ tay nàng ra.

A Nghiên càng cảm thấy đầu Tiêu Đạc có chút vấn đề.

đang nghĩ tới đây, lại nghe trên chủ tọa, Kiến Ninh đế đang nói chuyện, cũng nói đến Tiêu Đạc.

“Theo ý trẫm, lệnh cho khâm thiên giám nhanh chóng chọn một ngày tốt, nhanh làm hôn sự này, cũng giải quyết một cục tâm sự của trẫm.”

Lời này vừa ra, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Tiêu Đạc và A Nghiên.

A Nghiên lúc này mới hiểu được, hóa ra Kiến Ninh đế nói mình và Tiêu Đạc?

đã thấy lúc này Kiến Ninh đế thần sắc có bệnh lại có chút khen ngợi nhìn mình, còn hoàng quý phi bên cạnh lại cười khanh khách về mặt hòa ái. Nhìn qua hai vị lão nhân này đúng là đối với mình hết sức vừa lòng?

Bởi vì Kiến Ninh đế đã lên tiếng, mọi người xung quanh đều đứng dậy, tiếng chúc mừng vang khắp đại điện.

Bọn họ vừa chúc mừng xong, bên kia Kiến Ninh đế đang cười đến không khép miệng được, chợt nghe thấy tiếng Tiêu Đạc thanh lãnh vang lên.

“Ai nói ta muốn thú nàng?”

hắn cốc lốc một câu, nhất thời khiến cho trên đại điện, vẻ mặt mọi người đang tươi cười cứng đờ tại chỗ, tất cả hai mặt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Kiến Ninh đế.

Đây... chẳng lẽ Trạng vương điện hạ muốn kết hôn với người khác?

Kiến Ninh đế cũng chau mày, bắt đầu nhìn đứa con mình yêu nhất: “Tiểu Cửu nhi, ngươi không muốn thú nàng, vậy ngươi muốn người nào?”

Tiêu Đạc gương mặt nhìn nhìn phụ hoàng của mình, thần nhiên nói: “Ta không muốn thú bất kì ai.”

Lời này vừa ra, hoàng quý phi cũng ngồi không yên: “Lúc trước không phải nói tiểu cô nương này là người ngươi yêu sao? Ta cùng phụ hoàng ngươi mới nghĩ nhanh chóng cho các ngươi thành thân, sang năm có thể cho chúng ta ôm...”

Ai biết Tiêu Đạc hèn mọn nhìn A Nghiên liếc mắt một cái, không chút khách khí nói: “Mẫu phi, ngươi nghĩ sai rồi, ta chưa từng muốn để cho nàng làm vương phi, nàng bắt quá là một tiểu thiếp trong phủ ta thôi.”

A ——

Mọi người nghe thấy lời này, càng giật mình không nhỏ, trên đại điện, vân vũ bá qua đều đóng lỗ tai nghe náo nhiệt. Mệnh phụ, công chúa, quý phi trong ngoại có đồng tình nhìn A Nghiên, cũng có hơi có chút vui sướng khi người gặp họa, đương nhiên cũng có giả bộ, đã âm thầm châu đầu ghé tai: “Xem ra bắt quá là nữ tử ở nông thôn thôi, Trạng vương cũng không thêm thú đâu.”

Nhất thời có đại thần giảng hòa tiến lên cười làm lành nói: “Tiểu thiếp tốt, trước an trí làm tiểu thiếp ở trong phòng, để hoàng thượng và quý phi nương nung sang năm ôm tôn tử.”

Lời này vừa ra, mọi người đều phụ họa.

Kiến Ninh để vuốt râu nghĩ nghĩ, tiểu thiếp sinh tôn tử cũng là tôn tử, tuy chỉ là một thứ tử, nhưng so với không có còn hơn? Nên cũng gật đầu: “Nếu thế, vậy thì tiểu thiếp!”

Ai ngờ lời này vừa ra, A Nghiên lại trực tiếp nói ra tiếng: “Nhưng ta cũng không muốn làm tiểu thiếp của Trạng vương điện hạ.”

Nàng vừa nói xong câu này, ánh mắt Tiêu Đặc lạnh như băng liền trực tiếp bắn tới, bên trong bao hàm uy hiếp, dường như nàng nói thêm một câu nữa, hấn liền dám trực tiếp kết liễu nàng tại chỗ.

Nhưng chung quanh các vị đại thần mệnh phụ, một đám tất cả đều ngừng hô hấp, chờ mong nhìn A Nghiên.

Bọn họ ý thức được, hôm nay yến hội tiết đoan ngo này, rõ ràng có một trò khôi hài, bọn họ hưng phấn cảm giác được, trong tương lai mười năm tới sẽ say sưa nói mãi một hồi tin đồn này trong cung đình!

Cho nên bọn họ tất cả mọi người đồng lõa tai, không bỏ qua một chữ.

Xem đi, vị cô nương này không muốn làm tiểu thiếp, nàng muốn làm vương phi, thật sự là rất có đảm lược, dám phản bác tại chỗ. Nhưng hiển nhiên Trạng vương điện hạ không muốn nàng làm, bọn họ chẳng lẽ sẽ gây gổ?

Ai ngờ A Nghiên lại nở nụ cười, đi đến chính giữa, quỳ gối trước mặt Kiến Ninh đế, cung kính nói: “Tiểu nữ tử xuất thân hèn mọn, không dám làm thiếp thất của Trạng vương, nay chỉ cầu ở lại trong cung làm một cung nữ bình thường, nếu Trạng vương nhất định không chịu tha, tiểu nữ tử thỉnh cầu, chỉ làm một nha hoàn, không dám làm thiếp.”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người cảm thấy tiểu cô nương này đầu có bệnh, còn bệnh không nhẹ. Tốt đẹp làm thiếp nàng không chịu, nhưng lại muốn làm nha hoàn tùy thời có thể bị đuổi? Tiểu cô nương này đúng là ghét bỏ Trạng vương điện hạ rồi?

không nghĩ tới Trạng vương này sống đến hai mươi bốn tuổi chưa từng cưới vợ nạp thiếp, nay thật vất vả muốn nạp một người, lại đụng phải một người ngay tại chỗ tỏ vẻ ghét bỏ hấn, đúng là nửa điểm tình cảm cũng không lưu lại?

Mọi người quay đầu nhìn về phía Tiêu Đặc, một đám chờ mong phản ứng của hấn.

ánh mắt Tiêu Đặc tối tăm thanh lãnh thẳng quét về phía A Nghiên, môi mím chặt gao mím thành sợi chỉ, mặt mày hơi nhú lộ ra giận tái nhợt.

A Nghiên đứng cảm ngáng đầu nhìn thẳng vào hấn, trong lòng lại ở âm thầm bồn chồn, kế tiếp hấn muốn làm thế nào? Có phải vô cùng nổi giận phẩy tay áo bỏ đi hay không?

Ai ngờ kế tiếp phát sinh một màn không thể nghĩ đến!

Tiêu Đặc thế nhưng trực tiếp lướt qua bàn nhỏ bằng gỗ phía trước, sải bước đi tới bên cạnh A Nghiên, chụp lấy tay A Nghiên, chặn ngang ôm nàng lên, trực tiếp đi ra ngoài đại điện.

“Ngươi buông ta ra!” A Nghiên không thể giãy dụa, lớn tiếng kháng nghị.

rõ ràng, ban ngày ban mặt, đây là hoàng gia đại điện, bao nhiêu văn võ bá quan mệnh phụ trong ngoài, hấn thế nhưng cứng rắn, ngang ngược như thế!

Mọi người chung quanh đều ngây người, còn Tam hoàng tử thật sự có chút nhìn không được, bước lên phía trước, ngăn Tiêu Đặc lại hỏi: “Cửu đệ, ngươi đây là muốn làm gì? Ngươi ôm cô nương này đi chỗ nào?”

Tiêu Đặc mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Tam hoàng tử đột nhiên xuất hiện, cười lạnh, mím môi hỏi: “Tam hoàng huynh, thế nào, ta cùng nha hoàn thông phòng nhà ta muốn đi nội thất nói mấy câu, cũng đến phiên ngươi tới xen mồm?”

Tam hoàng tử nhất thời cứng họng.

Mọi người ở đây, bao gồm Kiến Ninh đế ngồi trên long y, cùng với vị Hồ quý phi liễu mạng kéo tơ hồng đều hai mắt nhìn nhau, trên đại điện lúc này im ắng không tiếng động.

Vị Trạng vương điện hạ này, xưa nay làm việc không cố kỵ. Nhưng mà... trực tiếp từ yến hội ôm nha hoàn thông phòng nhà hấn đến tam điện... cũng quá... cũng quá...

Mọi người không biết dùng cái gì để hình dung!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Chương 80

Ra khỏi đại điện, A Nghiên nhìn về mặt Tiêu Đặc âm lãnh, càng hốt hoảng, nàng bắt đầu liều mạng giãy dụa: “Tiêu Đặc, buông ta ra!”

Tiêu Đặc cười lạnh, trực tiếp vòng tay ôm lấy nàng, giam cầm trong ngực.

A Nghiên vẫn không phục, dụng nắm tay đánh hấn, ai ngờ hấn cũng không trốn, chịu để nàng đánh.

“Buông ta ra, ngươi muốn mang ta đi chỗ nào!”

“Câm miệng!”

“Buông ra, buông ra!” A Nghiên càng lớn tiếng kháng nghị.

Tiêu Đặc lạnh lạnh nhìn chằm chằm tiểu cô nương trong lòng đang đánh trống reo hò, trực tiếp cúi đầu, dùng môi mình bịt lên miệng nàng.

“Ngô ngô ngô...” A Nghiên tay chân bị giữ, miệng bị bịt, rốt cuộc giãy dụa không được nửa phần.

Lúc này Tiêu Đặc đại sai bước ôm A Nghiên, đảo mắt đã đi tới một tấm điện, sau đó đi thẳng tới một cái giường lớn bằng gỗ tử đàn, trực tiếp ném A Nghiên xuống giường.

May mắn trên giường phủ đệm dày, A Nghiên mới không ngã đau.

Nàng vội vàng ôm lấy một cái gối đầu bên cạnh, đề phòng nhìn Tiêu Đặc: “Đây là nơi nào, ngươi muốn làm gì?”

Lúc này Tiêu Đặc đứng ở bên giường, thân hình càng có vẻ thon dài, cúi đầu như thiên thần hạ phàm, tôn quý bất phàm, tuấn mỹ thanh lãnh.

trong con ngươi hấn sâu thăm dường như có lửa cháy rực, thẳng tắp nhìn chằm chằm A Nghiên trên giường.

Lúc này A Nghiên tóc mây tán loạn, gò má ửng đỏ, trong mắt có sương mù, lúc giãy dụa, dáng người có vẻ quá mức non nớt đã mơ hồ có tư thái tinh tế mềm mại đáng yêu. Nàng thế này, làm cho người ta vừa thấy đã nghĩ muốn ăn nàng.

Hấn trong mắt càng nhiều lửa nóng, nói giọng khàn khàn: “Ngươi đã là nha hoàn thống phòng của ta, nên phải làm chút gì đi?”

A Nghiên nghe nói này, nhất thời cả kinh, đột nhiên hiểu rõ ý tứ của hấn lúc này.

Trên mặt nàng nháy mắt nóng bỏng, run run ngón tay chỉ hấn: “Ngươi, ngươi cảm thú, trước mặt nhiều người như vậy túm ta đến nơi này, ngươi, ngươi để cho người khác nghĩ như thế nào?”

Quăng chết người, có lẽ ai cũng biết, nàng bị Tiêu Đặc trực tiếp từ trên đại điện kéo tới tấm điện làm gì!

Tiêu Đặc bên môi gợi lên một chút cười lạnh: “Thì sao? Ngươi cho là ngươi ở trên đại điện nói ra những lời này rồi, ngươi và ta còn mặt mũi gì sao?”

Hấn hơi cúi xuống, áp người vào, cánh tay dài hữu lực chống hai bên A Nghiên: “Cố Nghiên, ta muốn để người trong thiên hạ biết rõ, ngươi là nữ nhân của Tiêu Đặc ta. Nữ nhân của ta, ai cũng đừng nghĩ liếc mắt nhìn nhiều một lần.”

hơi thở nam tính mãnh liệt đập vào mặt, A Nghiên cảm thấy bất an trước nay chưa có, kia chẳng phải hoàn toàn hoảng sợ, mà là cảm giác trộn lẫn giữa sợ hãi tương lai không yên cùng với ngượng ngùng hiện tại. Nàng liều mạng đánh bả vai Tiêu Đặc kiên cố, lớn tiếng hô: “Tiêu Đặc, ngươi thật đáng ghét, ta chán ghét ngươi!”

Ai ngờ Tiêu Đặc bị đánh lại ở bên tai nàng cười lạnh: “Dù sao ngươi cũng chưa từng thích ta.”

Nói xong, hấn cắn vành tai nàng.

Đó là chỗ mẫn cảm nhất, A Nghiên cả người run rẩy, thân mình giống như có điện xẹt qua, nhất thời mềm nhũn như không còn xương cốt.

A Nghiên bỗng òa khóc.

Nàng không muốn cùng Tiêu Đặc như vậy, Tiêu Đặc này là sao chổi, ai dính vào sẽ không hay ho! Nàng không muốn cùng hấn làm việc trên giường, nhưng hiện tại nàng bị cắn một cái như vậy, cả người xụi lơ, muốn giãy dụa cũng không nổi.

Nhất thời không khỏi thống hận, vì sao thể chất nàng lại thế này, bị nam nhân trên chộc một chút đã thành như vậy? A Nghiên trong lòng tiếc hận không thôi, không chỉ hận Tiêu Đặc, còn hận chính mình!

Nàng liều mạng cắn chặt răng, nâng tay lên, hung hăng cào lưng Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc thấy nàng rõ ràng mặt như hoa đào, trong mắt cũng lấp lánh vô số ánh sao, hoàn toàn là bộ dáng nữ tử động tình như trong sách mô tả, ai ngờ

vẫn dă tính khó thuần, quật cường lợi hại như trước.

Hắn động tác hơi ngừng, hai cánh tay chống đỡ thân thể thon dài cường tráng, cúi đầu nhìn nàng, uy hiếp nói: “Ngươi còn hồ nháo như vậy, ta sẽ giết ngươi.”

A Nghiên vừa nghe, nhất thời im tiếng, giương mắt cẩn thận xem xét.

Tiêu Đạc cố ý buông nàng ra, ngồi ở bên giường, cứng mặt uy hiếp nói: “Nói đi, ngươi đến cùng là muốn sống hay muốn chết? Muốn chết ta liền đá văng ngươi ra. Muốn sống, ngươi hãy ngoan ngoãn nghe lời.”

A Nghiên một đôi tay nắm chặt chân găm bên cạnh, hai tròng mắt nhìn chăm chăm Tiêu Đạc, ý đồ muốn hiểu ý tứ của hắn.

Lúc này hắn đã cỡi y bào ra, theo góc độ của nàng, thấp thoáng trong tóc đen tùy tiện buông xõa có thể nhìn thấy tám lưng hắn thanh khoan. Tám lưng sinh ra kiên cố vững vàng, bả vai có chút rộng lớn, phần eo lại nhỏ hẹp mạnh mẽ hữu lực, vừa thấy là biết đã luyện công phu.

Ngày thường thân mình hắn bị y bào che, cũng nhìn không ra hắn có dáng người tốt bậc này, cả người đều đầy sức bật, thật sự rắn chắc.

tầm mắt A Nghiên đi xuống, dừng ở trên đùi hắn, hai chân thon dài mà hữu lực, có thể tung mình nhảy qua hai ngọn núi. Một nam tử còn trẻ như vậy, lúc này thân thể căng thẳng, lưng hơi cứng lại, hơi thở đè nén mà dồn dập chờ mình trả lời.

Nhất thời trái tim nàng không chỉ kinh hoàng, trên mặt đỏ ửng, vành tai lúc trước bị hắn cắn còn lưu lại lực đạo nóng bỏng không thôi. Trong lòng nàng kỳ thật minh bạch, chỉ cần mình đáp một câu muốn sống, hắn sẽ nhào tới, làm cái việc hắn luôn luôn muốn làm, bọn họ sẽ...

A Nghiên nghĩ tình cảnh đó, trái tim run lên, ngón tay run lên, cả người rung động không thôi, nàng thở sâu, cắn cắn môi, vẫn nhẫn tâm quay mặt sang chỗ khác: “Ta muốn chết, ngươi giết ta đi!”

Nàng cũng đoán chắc, hắn mới không bỏ được mà giết mình đâu!

Tiêu Đạc không nghĩ đợi như vậy nửa ngày, nữ nhân sợ chết này thế nhưng nói ra lời như thế, nhất thời có chút bị ghen, hắn nhíu mày, trầm mặc một lát, lại nhìn thấy một bảo kiếm treo trên tường, lập tức đứng dậy, lấy kiếm xuống.

Hắn xoay người, đối mặt với giường lớn, cũng không nhìn tiểu cô nương trong góc giường, tóc mây tán loạn, vẻ mặt đỏ ửng.

Hắn cúi đầu, bắt đầu rút kiếm, hàn quang bốn phía, kiếm vốn có sát khí bức người, nhưng bị vỏ kiếm màu đen che phủ cất giấu, cũng không thể làm ác.

Tiêu Đạc, ngón cái đặt trên kiếm, thông thả rút kiếm ra.

Hắn tốc độ rất chậm, dường như hắn đang có một quyết định gian nan.

A Nghiên thấy, không khỏi cả kinh, ôm chần gắm nhỏ giọng hỏi: “Ngươi, ngươi rút kiếm làm gì?”

Tiêu Đạc ngược mắt, mặt không biểu cảm lờn nàng một cái: “Ngươi nói đi?”

Thanh âm khàn khàn, không hề cảm xúc.

A Nghiên nhất thời hoảng sợ: “Ngươi... Ngươi thực muốn giết ta?”

Tiêu Đạc không nói, buông mắt xuống, ánh quang trong mắt nhìn chăm chăm kiếm dần dần ra khỏi vỏ.

A Nghiên càng sợ, lúc này cũng bất chấp cái khác, trực tiếp bò xuống giường, chạy tới túm tay áo hắn: “Ta muốn sống ta muốn sống, ta không chết !”

Xem nàng lộ vẻ sợ chết... khóe môi Tiêu Đạc co rúm lại, bất quá đến cùng bảo trì được bộ dáng mặt không biểu cảm, nhướn mày hỏi A Nghiên: “Ngươi vừa rồi nói, ngươi chán ghét ta?”

A Nghiên quả thực là muốn khóc: “Không chán ghét ! Một chút cũng không chán ghét!”

khóe môi Tiêu Đạc gợn lên, có chút muốn cười, bất quá trong nháy mắt ý cười kia lại thu liễm: “Ngươi...”

A Nghiên vẻ mặt uể oải: “Ta cái gì a?”

Tiêu Đạc nhấp môi dưới, buông con ngươi xuống, thấp giọng hỏi: “Ngươi hiện không có nguyệt sự?”

A Nghiên nghe hắn hỏi như vậy, không khỏi ngửa mặt nhìn về phía hắn, đã thấy trên mặt hắn phiếm đỏ khả nghi, chính nàng nhất thời trên mặt cũng đỏ lên, mặt nóng rực cơ hồ không phải mặt mình.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Không có!”

trên khuôn mặt Tiêu Đạc tuần mỹ, góc cạnh rõ ràng vẫn không có biểu cảm gì như cũ, ngẩng đầu lên, hắn nhìn nàng hỗn loạn hốt hoảng. Nàng ở trong

phủ dường mây trắng như vậy, thật sự là dường da thịt trong suốt như tuyết, mặt mày tinh xảo như vẽ, lúc này tóc mai như mây tán loạn bên gò má, kiều thái mướt phần, nâng hờ nhẹ lại có vài phần quyến rũ câu nhân, câu tâm người ta ngửa ngáy, hận không thể tiến lên ——

”thân phận người hiện tại là tiểu thiếp của ta, không thể hữu danh vô thực, người hiểu không?” Hân thô cát nói như vậy, thanh âm cao ngạo.

”Không hiểu!” A Nghiên trong lòng biết việc này đã không thể vẫn hồi, nhất thời vỗ mồm phát huy cực nhanh, sạch sẽ lưu loát đáp như vậy!

”Vây... bây giờ ta cho người biết...” Tiêu Đặc thanh âm ám ách không cho cự tuyệt.

***** đèn che lại, màn hạ xuống *****

PS: Các sắc nữ học máu chưa!!!!!! Thịnh ném đá tác giả, ko mắng mò editor, trân trọng cảm ơn!

Ở đây các vị văn võ bá quan, mệnh phụ nội ngoại, hoàng thân quốc thích một đám đều ngốc không biết phản ứng thế nào. May mắn là lúc này Kiến Ninh để ho khẽ, thanh âm già nua nói: “Hôm nay đúng ngày Đoan Ngọ, bên ngoài thời tiết rất tốt, không bằng chư vị theo trẫm cùng ra ngự hoa viên đi dạo một chút?”

Mọi người vừa nghe, nhất thời âm thầm bội phục Kiến Ninh để bình tĩnh, thật không hổ là phụ thân vị Trảm vương điện hạ này, phỏng chừng đối với đủ loại hành vi không kèm chế được của con mình sớm đã quá quen rồi!

Nhất thời mọi người đều phụ họa, tất cả tiền hô hậu ủng chuẩn bị đi ngự hoa viên. Ai ngờ mới vừa đi vài bước, chợt nghe thấy ngoài trời quang một tiếng sét đánh xuống.

”A? Đây là thế nào? Rõ ràng vừa rồi mặt trời còn sáng?” Mọi người giật mình không nhỏ, nghị luận.

Vừa mới nói xong, mọi người còn không rõ đến cùng phát sinh chuyện gì, đã thấy bên ngoài gió lốc cuộn cuộn, điên cuồng đến mức cỏ thụ trăm năm bên cạnh điện cũng ngã nghiêng, lại có tiếng sấm từng trận, ngay sau đó mưa to như hạt đậu rơi xuống.

”Hôm nay khí tượng khác thường, sợ là có điềm xấu hiện ra!” Có người khó tránh khỏi khe khẽ nói nhỏ.

”Nói đúng, hôm nay vốn là tiết Đoan Ngọ, thế nào đột nhiên thay đổi, đây là chuyện chưa bao giờ có a!”

Kiến Ninh để thấy tình cảnh này, không khỏi nhíu mày, nhất thời phân phó đại hoàng Tử Duệ vương bên cạnh: “Đi thỉnh khâm thiên giám Hoắc đại nhân.”

Ai ngờ giọng hân còn chưa có hết, vũ khí của thị vệ xung quanh bỗng phát ra tiếng động kinh hoàng.

Tất cả nháy mắt thay đổi sắc mặt, đại thống lĩnh kim y vệ Vương Đức tiến lên quát lớn: “Im miệng!”

Ai ngờ hân vừa trách cứ một tiếng đi, lại càng khiến mọi người kinh hoàng hơn.

”Vương thống lĩnh, người xem, xem kiếm này!”

Vương thống lĩnh nhìn qua, nhất thời trên mặt không còn huyết sắc, không dám tin nhìn một màn trước mắt.

Phải biết rằng kim y vệ bên hông đều trang bị trường kiếm ba thước, trường kiếm ba thước này rõ ràng vẫn treo bên hông, cũng không có ai động vào, nhưng nó không chỉ tự rung lên, còn phát ra tiếng boong boong.

Đúng lúc này, lại có kim y vệ không có cách giữ chặt bảo kiếm, đánh bạo rút bảo kiếm ra, ai biết bảo kiếm này vừa ra, dường như uống rượu say, ở trong không trung bay múa, khi tiến lên, khi lùi lại, dao động còn rất có tiết tấu.

mọi người ở đây, dù là Kiến Ninh để hay hoàng quý phi, hoặc là phi tần công chúa hoàng tử khác, hoặc là ngoại mệnh phụ văn võ bá quan, một đám đều sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hai tròng mắt trừng lớn, không biết làm thế nào cho phải.

Lúc này cũng đã không có ai dám nhàn ngôn toái ngữ nữa, bọn họ ý thức được —— lần này đại sự to lớn! ngày lễ này, lại có thiên tượng hiếm thấy như thế, này quả thực là điềm mất nước a!

Kiến Ninh để vốn bệnh nặng một trận rồi, thân mình không tốt lắm, lúc này suýt nữa ngã quỵ tại chỗ, được một phi tử đỡ, run rẩy hỏi: “Khâm thiên giám, khâm thiên giám Hoắc đại nhân đâu?”

Thái giám bên cạnh cuống quýt trả lời: “Hoắc đại nhân đang chạy tới đây!”

Lúc ở trong cung mọi người tưởng hồng rồi, Sài đại quân gia cũng đứng ở trước cửa sổ, híp con người nhìn trời bên ngoài.

Trời u ám, sấm vang chớp giật, đây là thiên tượng khác thường.

Trời xuất hiện khác thường, tất nhiên là có sự kiện lớn phát sinh.

Hân quay đầu, con người già nua lợi hại dừng ở bảo kiếm treo trên tường.

Kiểm đang ở trong vô rung động cuồng mãnh, dường như vô kiểm kia không có cách nào ngăn chặn cuồng dã đã không kiềm chế được.

Thật lâu sau, hân thở dài dài một hơi.

Rũ mắt xuống, hân lâm bẩm: “Đã là đời thứ tám, lúc trước lão nô cho tới bây giờ chưa từng để nữ nhân kia gần nguoi, không nghĩ lúc này đây thế nhưng thất bại trong gang tấc. Nhưng lúc này lão nô cũng không biết, đến cùng trước đây sai lầm hay là hôm nay sai lầm.”

Sài đại quân gia nhắm mắt lại, nghe tiếng giồng tổ bên ngoài, còn xen lẫn tiếng động của kiếm, như thế ước chừng một canh giờ, kiếm mới dừng lại, rầu rĩ im lặng trong vô, không nhúc nhích nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 80.2

A Nghiên sau này vô số lần nhớ lại chuyện này, nàng chỉ cảm thấy lúc đó cả người đều đau.

Tiêu Đặc thân thể lạnh như băng, nàng xưa nay rất rõ, nhưng nàng thật sự không nghĩ tới, hân dĩ nhiên là lạnh như một thanh kiếm. Đúng vậy, giống một thanh kiếm, sắc bén mà cương mãnh, đâm thẳng về phía trước.

Kỳ thật nàng cũng không phải ngu ngốc không biết gì, bao nhiêu đời qua nàng cũng trải qua nhiều chuyện, nhưng trước đây cho tới bây giờ không nhớ rõ có bao giờ đau như vậy! Lúc Tiêu Đặc tiến vào, nàng bỗng cảm thấy hân biến thành một thanh kiếm, một thanh kiếm kiên cường cuồng mãnh, dường như không gì ngăn nổi, hoành hành ngang ngược, tùy ý làm bậy.

Nàng liều mạng đánh hân, mắng hân, nhưng cũng không làm nên chuyện gì. Từ lúc bắt đầu, cả người hân dường như mê muội, căn bản nghe không vào tai, dù nàng đánh, nàng đẩy thế nào đều vô ích.

Đúng lúc này sấm vang chớp giật, mưa rơi ào ào, mưa to cùng với tiếng sấm động ầm ầm trút xuống, động tác của Tiêu Đặc cũng như mưa rền gió dữ, cuồng mãnh úp tới, cuốn cả người nàng vào trong. Sau này, kỳ thật nàng dần dần không đau nữa, cũng có một chút thoải mái khoái ý, nhưng lúc đó cả người đau xót mỗi một, nàng cơ hồ tê liệt tại chỗ.

Hân cứ như vậy hừng hực một canh giờ còn chưa đủ, ngay lúc nàng cho rằng chính mình đang sống bị hân giết chết tại chỗ, hân rốt cục xong việc.

Gió ngừng, mưa tạnh, tiếng sấm ầm ầm cũng dần dần rút đi, cả người ẩm ướt, nàng nằm sấp xuống, dùng nắm tay mặt mũi đánh gối đầu, buồn bã nói: “Đau quá, đau chết, chỗ đó của nguoi cũng lạnh, quả thực không phải nguoi!”

Tiêu Đặc há mồm thở, trong con nguoi đen đều là thỏa mãn, hân duỗi tứ chi thon dài, đúng là vẻ mặt thần thanh khí爽. Lúc này nghe A Nghiên nói như vậy, mặc dù bị nàng ghét bỏ, cũng không để ý, ngược lại trong mắt ảm áp, cúi đầu nhìn tiểu cô nương bên cạnh vẻ mặt mặt hồng hào ủy khuất, nâng tay xoa xoa tóc của nàng, nói giọng khàn khàn: “Kỳ thật ban đầu ta cũng cảm thấy có chút đau, bất quá nơi đó của nguoi thực ấm, vừa ấm vừa nóng.”

Không thể nghĩ tới, người này thế nhưng nói trắng ra như vậy, A Nghiên ngẩng đầu lên, xấu hổ và giận dữ trùng mắt với hân.

”Nguoi... Hóa ra nguoi không biết xấu hổ như vậy!”

Ai ngờ lời này vừa ra, Tiêu Đặc đã áp tới: “Hiện giờ trong hoàng cung sợ là ai cũng biết nguoi và ta ở trong này làm cái gì rồi?”

Hân không nhắc tới còn tốt, hân nhắc tới như vậy, A Nghiên nhất thời nhớ tới chuyện lúc trước, ngượng đỏ mặt, nhìn chằm chằm hân: “Nguoi, nguoi _____”

Nàng cứ “Nguoi” vài lần như vậy, chung quy nhớ lại tình thế mạnh hơn nguoi, hân quyền lớn thế lớn, mình dù thế nào cũng không đấu lại hân, không khỏi ảm đạm, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

”Ta quả thật là sợ nguoi, nguoi nói muốn ta làm tiểu thiếp, ta cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp của nguoi!”

Tiêu Đặc cúi đầu nhìn, đã thấy A Nghiên trong lòng mình, trên mặt trong mắt đều tràn đầy ủy khuất, quả thực là giống như tiểu cô nương đáng thương bị ác bá mạnh mẽ chiếm đoạt.

Hân nhớ tới lời trên đại điện lúc trước, nâng tay sờ sờ gò má nàng phiếm hồng, lại giúp nàng chỉnh lại hồ lô ngọc trên vai: “Nguoi bây giờ đã ngoan rồi, hồ lô ngọc này cũng thật sự đeo lên nguoi.”

Nhất thời ngẩng đầu, nói giọng khàn khàn: “Nguoi không muốn làm tiểu thiếp, vậy muốn làm cái gì?”

A Nghiên vô lực nằm sấp tại chỗ hừ hừ: “Ta muốn làm cái gì không quan trọng, mấu chốt là ngươi muốn cho ta làm cái gì!”

Tiêu Đạc nâng tay sờ sờ tóc mai nàng, sợi tóc giống như sa tanh theo động tác nàng lay động bờ vai mảnh dẻ nhu nhược. Trong lòng vừa động, nổi lên ôn nhu không chỗ chứa, ôn nhu kia tràn đầy trong ngực đến phát đau, cơ hồ sẽ trào ra, hắn nhìn chăm chăm tiểu cô nương vừa mới ở trong lòng mình khóc lóc, thật sự là trăm ngàn thương tiếc, không khỏi hạ thấp thanh âm, ôn thanh nói: “Ngươi muốn làm gì đều có thể.”

A Nghiên phờ phạc ỉu xiu, giương mắt lườm hắn một chút: “Ta muốn ngươi cách ta thật xa, cũng được sao?”

Nàng nói lời này ra, vẻ mặt Tiêu Đạc vốn thỏa mãn liền chậm rãi tiêu tán, vốn ôn nhu cũng nháy mắt biến mất không còn.

Hắn xả môi, cười lạnh: “Đương nhiên không được.”

A Nghiên thở dài: “Vậy còn có gì để nói?”

Tiêu Đạc như bị nghẹn, sắc mặt khó coi trầm xuống một lát, bỗng nhiên nhú mày nói: “Giữa chúng ta, là không có gì để nói —— “

Đôi mắt hắn sâu thẳm chuyển sang tối tăm “Cho nên, chúng ta vẫn nên làm đi.”

Nói đến đây, hắn đã cúi người xuống, tái chiến thương khung.

”Ngươi —— ngươi đừng như vậy —— “

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân vội vã truyền đến, ngay sau đó một thanh âm thân thiết hỏi: “Trạm vương điện hạ, ngươi không sao chứ?”

Tiêu Đạc vừa nổi lên hưng trí, ôm A Nghiên đang muốn làm tiếp, ai ngờ lại bị người quấy rầy, tự nhiên là không vui, lạnh nhạt nói: “Đi ra ngoài!”

Người tới là Ninh Phi, Ninh Phi yên lặng rồi kiên trì hỏi bẩm: “Điện hạ, vừa rồi Vĩnh Hòa điện đã xảy ra chuyện.”

Tiêu Đạc nghe xong lời này, đầu vốn ở trên vai A Nghiên đã ngừng cúi xuống, nhú mày: “Chuyện gì?”

Ninh Phi cung kính trả lời: “Vừa rồi trên đại điện xảy ra dị tượng, sấm vang chớp giật, mưa to tầm tã, vạn kiếm tề động, nay hoàng thượng đã lệnh cho khâm thiên giám Hoắc đại nhân đến.”

Tiêu Đạc nghe cái gì “sấm vang chớp giật, mưa to tầm tã”, đương nhiên cũng không để trong lòng, nhưng sau lại nghe cái gì “vạn kiếm tề động”, không khỏi trong mắt bắn ra nhuệ quang: “Đây không biết là kẻ nào cố ý bài bố nghi trấn nhiễu loạn lòng người.”

Lập tức đứng dậy, lấy một cái chăn gấm mỏng đắp lên người A Nghiên, chính mình một lần nữa mặc vào cẩm bào hồ lam lúc trước, lại sửa sang ngọc quan và tóc dài, mới cúi đầu xuống, tiến đến bên tai A Nghiên nói: “Bên ngoài đã xảy ra chuyện, ta qua xem, vừa rồi ngươi cũng mệt muốn chết, ngươi cũng không cần dậy, ta sai người tới hầu hạ ngươi là được.”

A Nghiên cúi đầu buồn bực: “Ta muốn về phủ.”

Nàng không có cách nào tưởng tượng lúc nàng đi ra ngoài, người khác sẽ dùng ánh mắt thế nào nhìn nàng, trong cung này rất đáng sợ, nàng vẫn nên về trong phủ trước, tiếp tục làm “Tiểu thiếp” như trước, sống những ngày thanh tĩnh thật sự.

Tiêu Đạc nghe thế, trong mắt nổi lên ý cười, khóe môi hơi hơi nhếch lên, hắn vươn bàn tay to, xoa tóc nàng, cảm giác được tóc có chút rối.

”Chờ ta hết bận chuyện trong cung, sẽ cùng ngươi hồi phủ.”

Nhất thời mắt thấy Tiêu Đạc rời đi, A Nghiên đang định tiếp tục nằm liệt trên giường, liền thấy cửa phòng mở, bên ngoài dĩ nhiên là Như Ý.

Như Ý dáo dác nhìn qua, thấy A Nghiên tỉnh, liền cung kính hỏi: “Phu nhân, cần hầu hạ dậy?”

A Nghiên gật đầu: “Àn.”

Nhìn thấy các nàng, nàng nhất thời cũng không còn muốn ngủ, vẫn nên sớm đi ra ngoài, nghĩ biện pháp về phủ thôi.

Như Ý nghe thấy A Nghiên nói như vậy, lập tức vẫy tay, có mười mấy cung nữ nối đuôi nhau đi vào, có bưng chậu rửa, có nâng thùng tắm, có cầm phát trần, súc miệng, khăn mặt cùng với cung trang mới tinh, tiến vào đều quỳ xuống, cung kính bái kiến phu nhân.

Lúc này các nàng đã gọi A Nghiên là phu nhân, chữ “Tiểu” kia cũng biến mất.

A Nghiên thường thức tầng ý tứ đó, cũng minh bạch, nghĩ đến chính mình nay cùng Tiêu Đạc đã có vợ chồng chi thực, về sau dù chỉ là thiếp thất, sinh được một nam nửa nữ, các nàng ấy tự nhiên cũng không dám khinh thị.

A Nghiên được bọn họ hầu hạ tắm rửa qua, lại xoa hương lộ, rồi trang điểm.

Đang trang điểm, A Nghiên không khỏi tùy ý đánh giá tấm điện này, thấy tấm điện này bình thường vẫn có người ở, trên án thư bằng gỗ lê chạm hình mây

bên trái cửa vào còn có một quyển sách mở một nửa.

”Đây là nơi nào?” A Nghiên thuận miệng hỏi.

Như Ý nghe xong, cười nói: “Đây là tẩm điện ở trong cung của Trạng vương điện hạ chúng ta, mấy ngày nay hoàng thượng long thể khiếm an, điện hạ luôn ở trong cung hầu bệnh, nếu không ở Dưỡng Tâm Điện hầu hạ, thì ở nơi này.”

Hóa ra đây là hang ổ của hắn...

*****

Lại nói Vĩnh Hòa điện bị hồng, văn võ bá quan nhân tâm hoảng sợ, các vị phi tần cung nữ cơ hồ sợ tới mức khóc ra. Sâm vang chớp giắt, vạn kiểm tề động lúc trước, vền vền hơn một canh giờ đã dừng lại, ai tất cả vừa nhẹ nhàng thở ra, kiểm kia lại rục rịch, dường như muốn tái chiến căn khôn!

Kiến Ninh để sắc mặt tái nhợt ngồi trong thư phòng, nghe thống lĩnh lớn nhỏ trong cung tiến đến bẩm báo.

”Khởi bẩm hoàng thượng, thuộc hạ đã đi tuần thành Yên kinh, trận đông tố này mặc dù khí thế tới rạo rạt, bắt quá dân chúng chỉ nói năm này khí trời bị náo, cũng không có lời đồn đãi gì đáng sợ”.

”Khởi bẩm hoàng thượng, thuộc hạ âm thầm điều tra rõ, gọi là vạn kiểm tề động cũng chỉ có Vĩnh Hòa điện, kiểm Vạn Phong điện có chút dị động, việc này thuộc hạ đã hạ lệnh giữ kín, bất luận kẻ nào cũng không được truyền ra. Ngoài cung cũng không có người biết việc này.”

Kiến Ninh để mặt mày nhắm mắt, nghe các vị thống lĩnh hội báo, cuối cùng là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phải biết rằng quốc hữu dị động, thường là trời có điềm khác thường, nhưng nếu trời có chút dị tượng, dù quốc gia thái bình yên ổn cũng dễ có người chọc nhâm tâm hoảng sợ. Từ xưa đến nay bao nhiêu việc phát sinh, đều mượn hai chữ “Thiên tượng”. Kiến Ninh để lúc này cũng sợ có người nhân cơ hội bịa đặt sinh sự, đảo loạn nhân tâm.

Lập tức hân hoan trầm ngâm, liên tiếp hạ thánh chỉ, đơn giản là giữ kín, nghiêm cấm truyền ra ngoài vân vân.

Đợi cho hết thầy xử lý thỏa đáng, khâm thiên giám Hoắc đại nhân cũng về mặt sợ hãi tới hồi bẩm.

”Hoàng thượng, hạ quan vừa mới dùng hết khả năng, nhưng quẻ tượng vẫn chưa có biểu hiện gì, hôm nay thiên tượng dị động, hạ quan cũng không hiểu được!”

Kiến Ninh để vừa nghe, không khỏi tức giận, đang muốn nói tiếp lại nghe thấy một thanh âm: “Phụ hoàng, bảo kiểm dị động, nhất định là có người âm thầm quấy phá, giả thần giả quỷ, Hoắc đại nhân đương nhiên là không nhìn ra nguyên do.”

Hoắc đại nhân đang lo lắng, nghe thấy lời ấy, ngẩng đầu thấy là Trạng vương điện hạ, nhất thời trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Kiến Ninh để vốn trong lòng nôn nóng bất an, nay nghe thấy hài tử mình sủng ái nhất nói như thế, không khỏi giật mình, vội hỏi: “Nếu có người âm thầm quấy phá, vậy dùng biện pháp gì khiến cho vạn kiểm tề động?”

Tiêu Đặc thân nhiên nói: “Phụ hoàng, đương nhiên là nam châm”

Kiến Ninh để nghe vậy, trong mắt sáng ngời.

Tiêu Đặc lại nói: “Nhi thần thỉnh phụ hoàng hạ lệnh, tìm kiếm các nơi trong cung, nghiêm tra kẻ khả nghi, có thể tìm ra hung phạm phía sau cái gọi là trận ‘Vạn kiểm tề động’ này.”

Kiến Ninh để nghe thấy liên tục gật đầu: “Tiểu cửu nhi nói đúng cực kỳ!”

Đang luận đàm, bên ngoài có thống lĩnh kim y vệ tiến vào bẩm báo: “Khởi bẩm hoàng thượng, vừa mới trường kiểm bên hông ta lại rục rịch, ta mạnh mẽ ấn nó xuống, không ngờ thế nhưng có hiệu quả, kiểm đã không còn dị động.”

Kiến Ninh để càng mừng rỡ, vội hạ chỉ, phân phó Tiêu Đặc toàn quyền tiếp nhận việc này, cần phải tra rõ.

Đến đây, Tiêu Đặc bắt đầu dẫn dắt nhân mã, tìm kiếm trong ngoài, mượn cơ hội diệt trừ không biết bao nhiêu thế lực chống đối cùng với làm việc riêng tư, bất quá là giả mượn danh nghĩa việc này thôi. Cũng may là từ lúc Tiêu Đặc tiếp nhận năm việc này trong tay, bảo kiểm trong cung không từng có dị tượng nữa, mỗi thanh kiểm đều an phận nằm trong vỏ kiểm.

Kể từ đó, Kiến Ninh để càng yên tâm.

Một ngày này hân hạnh đến đêm khuya, mới vừa rồi trở lại tẩm điện của mình, đã thấy A Nghiên nằm ngủ, lập tức ý bảo thị nữ không cần đánh thức nàng, chính hắn ở bên ngoài rửa mặt rồi mới đi vào tẩm điện, lặng yên không một tiếng động lên giường.

Kỳ thật lúc ban ngày hai người làm chuyện vợ chồng rồi, Tiêu Đặc hôm nay một ngày bận rộn vẫn cảm thấy trong lòng hoảng hốt, có đôi khi nhìn thấy người khác, dù chỉ bóng lưng cảm thấy giống nàng, cũng nhớ tới đủ loại thần thái của nàng lúc đó.

Nàng lúc đó là hoa lê ngậm mưa, ở trong lòng mình khóc không ngừng, bắt đầu là xấu hổ thành giận, phẫn uất đánh mình liên tục, sau này lại ôm cổ mình, một mạch cầu xin tha thứ, run rẩy thân mình làm cho người ta nhìn không được, trong lòng nở hoa.

Tiêu Đạc nhớ tới lúc đó, không khỏi hô hấp dồn dập, suy nghĩ trong lòng như một ngọn lửa, chỉ hận không thể bay trở về phủ đệ mình, đè lên nàng.

Nay thật vất vả đến ban đêm, hắn thật cẩn thận nằm ở bên cạnh nàng, dạ minh châu trong tấm điện đã che lên, chỉ có ánh sáng đèn tường bên ngoài trên hành lang chiếu vào.

Tiêu Đạc nương theo ngọn đèn mông lung nhìn sang, thấy A Nghiên đang ngủ say, mũi nhỏ kiêu kiêu yên tĩnh héch lên, tóc mai thấp thoáng bên gò má, sinh động ôn tồn, hắn nhìn thấy trong lòng như nhũn ra.

Hắn tâm thần rung động, không khỏi nhớ tới đủ loại tình cảnh hôm qua cùng nàng, liền có chút kiềm chế không được, muốn ôm nàng làm chút việc, ai ngờ A Nghiên đau, đang ngủ cũng chau mày lại đẩy hắn ra, tức giận lầu bầu nói: “Người làm ta đau quá!”

Tiêu Đạc nghe thấy sững sốt, cúi đầu nhìn lại, thấy A Nghiên cũng không tỉnh, nàng bất quá là nói mớ thôi. Hoi trầm ngâm, hắn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức lấy tay sờ thử, đúng là cũng không giống hôm qua, quả thật có chút sưng.

Nhẹ nhàng cắn môi, hắn giúp A Nghiên đắp chăn gấm, đứng dậy khoác ngoại bào đi xuống, cũng trực tiếp hỏi Như Ý:

”Phu nhân hôm nay có gì không khỏe?”

Như Ý bước lên phía trước đáp: “Cũng không có gì không khỏe.”

Tiêu Đạc nghe vậy: “Phải không?”

Như Ý nghe thấy trong thanh âm kia có chút không vui, nhất thời hoảng hốt, vội quỳ xuống nói: “Phu nhân hôm nay tinh thần rất tốt, còn hỏi chuyện ngư trù phòng, thật sự là cũng không gặp cái gì không tốt.”

Tiêu Đạc nhíu mày: “Thân mình cũng không đau đớn chỗ nào?”

Như Ý nghe được lời này, nhất thời giật mình, mới hiểu được vị điện hạ này có ý tứ gì, lập tức trên mặt phỉếm hồng, bắt đầu dĩ lại buồn cười, miễn cưỡng nghẹn xuống, cung kính hồi phục nói: “Phu nhân là lần đầu, khó tránh khỏi có chút sưng đau, kỳ thật đã bôi thuốc mỡ.”

Tiêu Đạc nhớ tới vừa rồi A Nghiên đang ngủ vẫn nhíu mi không vui, liền nhíu mày nói: “Dùng thuốc mỡ gì, dùng tốt sao?”

Như Ý lúc này đã không biết nên nói gì, đành phải kiên trì nói: “Nô tì thật sự không biết là dùng tốt không, chính là thuốc mỡ thái y viện đưa đến, hẳn là dùng được ?”

Tiêu Đạc nghe thấy ba chữ thái y viện, nhất thời có chủ ý, phân phó Như Ý: “Người đi vào hầu hạ phu nhân trước, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Như Ý vừa muốn gật đầu đáp vâng, vừa ngước mắt, đã không thấy Tiêu Đạc.

*****

Thái y viện, hôm nay Cố thái y trực đêm —— coi như là người quen cũ của Tiêu Đạc.

Đêm dài, Cố thái y vừa muốn ghé vào trên bàn ngủ một hồi, liền thấy hoa mắt, một bóng đen đứng trước mặt mình.

”Thích ——” hắn vừa muốn hô to thích khách, liền phát hiện không đúng, người trước mắt, không phải Trạng vương điện hạ sao?

Lập tức bước lên phía trước quỳ lạy: “Hạ quan bái kiến Trạng vương điện hạ.”

Tiêu Đạc nâng tay ý bảo hắn đứng lên: “Không cần đa lễ, ta tới hỏi người chút thuốc.”

”Thuốc? Xin hỏi điện hạ có gì không khỏe?” Cố thái y giật mình.

Tiêu Đạc lắc đầu: “Không phải ta.”

Cố thái y kinh ngạc: “Không phải điện hạ, đó là —— “

Hắn nói đến một nửa, nhất thời hiểu được: “Chắc là Cố phu nhân, xin hỏi Cố phu nhân có gì không khỏe?”

Tiêu Đạc nghĩ nghĩ, lời này cũng khó mà nói ra miệng, hắn mặt không biểu cảm trầm mặc một lát, rốt cục một chữ một chữ nói: “Sinh hoạt vợ chồng gây thương tích.”

Cố thái y nghe thấy lời này, càng kinh ngạc, không khỏi nhớ tới sự tình ban ngày, nghe nói vị điện hạ này và tiểu thiếp của hắn, trước mặt Kiến Ninh đế và văn võ bá quan đấu võ mồm tại chỗ —— cũng có thể nói là liếc mắt đưa tình. Sau đó một lời không hợp, vị điện hạ này làm việc không kèm chế

được liền ôm lấy nàng tiểu thiếp, đi thẳng về tẩm cung phía sau.

Nay vị điện hạ này lại tới tìm mình muốn thuốc mỡ dùng sau sinh hoạt vợ chồng?

Này này này...

Cố thái y nhất thời đầy đầu tin tức bất quá, hoạt sắc sinh hương!

Tiêu Đạc thấy sắc mặt Cố thái y, trên mặt phỉm lạnh, âm trầm nói: “Đến cùng có hay không?”

Lời này vừa ra, sát khí bức người, Cố thái y nào dám nói không có, lập tức nhanh dâng các dạng thuốc mỡ quý hiếm trên quý trong thái y viện, thậm chí còn tặng Tiêu Đạc được vật trợ hứng và đồ vật có liên quan.

Tiêu Đạc lúc đầu cũng không biết, đến khi cầm một bao đồ vật trở lại tẩm điện, nhìn kỹ, mới hiểu được.

Nhìn chăm chăm đồ vật kia, không khỏi nghĩ nếu mình dùng thứ này cùng với A Nghiên thì như thế nào, nhất thời mặt đỏ tai hồng.

Tiếc rằng lúc này A Nghiên đang ngủ, nếu lại làm nơi đó bị thương, hẳn cũng không dám tùy ý làm gì, chỉ có thể tạm thời nhịn xuống.

Kể tiếp mấy ngày, hẳn cũng thật sự bận việc trong cung. Bắt đầu từ năm trước, vị phụ hoàng này thân thể không khoẻ, vài lần triền miên trên giường bệnh, chính hẳn cũng liên tiếp bị đuổi giết, việc này trong lòng mọi người biết rõ ràng. Huynh đệ trong hoàng cung, bên ngoài xưng huynh gọi đệ, sau lưng sử dụng bao nhiêu chiêu số nham hiểm, ai cũng nói không rõ.

Nay dựa vào lí do thiên tượng khác thường, đem hệ thống ngầm trong cung đình diệt trừ một phen, nhỏ tận gốc, như thế khiến hẳn thực bận rộn mấy ngày. Đợi cho thật vất vả bận hết việc trong cung, Tiêu Đạc được rảnh rồi, liền nghĩ hôm nay hỏi vương phủ của mình một chuyện.

Hắn vốn dặn nàng phải ở lại trong cung mấy ngày, ai ngờ nàng lại muốn về. Hắn vốn cũng không để ở trong lòng, nghĩ mình không cho, nàng không thể tự quay về.

Ai biết một ngày kia trở về tẩm điện, trong tẩm điện vắng vẻ, cũng không có A Nghiên, lập tức hỏi cung nữ mới biết, hôm qua Sài đại quân gia đã an bày nàng hồi phủ.

Tiêu Đạc lúc này làm việc có chút thấp thòm nôn nóng, hẳn chỉ ngóng trông mọi việc trong cung lo liệu thỏa đáng, hẳn được về sớm, thật vất vả có một ngày này rảnh rồi, hẳn cười khoái mã về phủ, đến nơi, đi thẳng tới phòng A Nghiên, lại vẫn không thấy người.

Hỏi ra mới biết A Nghiên đi phòng bếp, chuẩn bị chút đồ ăn.

Hắn nghe thế, nhớ tới ngày xưa A Nghiên làm ra đồ ăn ngon, có chút đói bụng, liền phản phó xuống: “Thỉnh phu nhân qua đây.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Chương 81

Không ngờ Tiêu Đạc chờ trái chờ phải mãi, cũng không thấy vị “Phu nhân” mới nhậm chức này của hắn, hắn chỉ chờ được một bàn đồ ăn.

một bàn đồ ăn này không khỏi quá mức phong phú.

Một bên Như Ý đi tới, kiên trì nói: “Phu nhân nói, một bàn đồ ăn này là đặc biệt chuẩn bị riêng cho điện hạ, còn thỉnh điện hạ xem qua.”

Tiêu Đạc nghe thế, có chút ngoài ý muốn, bất quá ngẫm lại, đây là nàng cố ý làm cho mình, trong lòng âm áp, gật đầu.

Như Ý lại nói: “Phu nhân còn nói, tên các đồ ăn đều đọc một lần cho điện hạ nghe, bảo nô tì vạ vạ không thể nhớ sai tên nào.”

Tiêu Đạc nhú mày: “Hử?”

Còn muốn đọc tên đồ ăn?

Như Ý gật đầu, hít một hơi thật sâu, đọc thuộc lòng: “Một bàn này bao gồm —— bánh cuộn có nhân, bánh hạt dẻ, bánh phủ mật mía, bánh nướng, thủy tinh tạo nhĩ, tía tô cao, lệ chi cao, tuyết hoa tô, còn có cá muối hoàng tước, cua nướng rượu chanh, ốc hương sào kiểu miền nam, lươn chiên hai mặt, cá mù tạt, gỏi tôm thủy tinh...”

Như Ý một hơi đọc xong, suýt nữa nghẹn đỏ mặt, bất quá cũng may không đọc sai, tất cả đều đọc xong.

Tiêu Đặc nhíu mày, nghe tên đồ ăn lại cảm thấy giống như đã từng quen biết, hơi trầm ngâm, liền nghĩ ra, ngày đó hẳn cùng A Nghiên mới gặp, hẳn đùa A Nghiên, A Nghiên hoảng sợ liền nói mình biết nấu cơm, sau đó liền tục đọc ra rất nhiều tên đồ ăn, đúng là so với một bàn đồ ăn hôm nay không sai khác.

Nghĩ như vậy, hẳn đột nhiên linh ngộ được ý tứ của nàng, đúng là đang nhắc nhở hẳn việc xưa sao?

Tiêu Đặc mặt không biểu cảm, trầm mặc nửa ngày, rốt cục nâng đầu lên, bắt đầu dùng bữa.

Như Ý không yên, bất an theo hầu hạ.

Nàng chỉ là một tiểu thị nữ đáng thương a, nàng không biết cái gì a. Nay nàng cũng đã rõ, mình hầu hạ vị phu nhân kia cũng không phải là chủ nhân dễ đối phó, đó là người ở Vĩnh Hòa điện trước mặt vẫn vô bá quan đối nghịch với Trạng vương điện hạ thế nào.

Còn vị Trạng vương điện hạ này là Diêm La âm trầm, không nói ngày xưa, chỉ nói mấy ngày nay, nghe nói vị Trạng vương điện hạ này ở trong cung không biết lại khuấy lên tình phong huyết vũ thế nào đâu, đá lát bên ngoài Thái Hòa Điện, không biết phải dùng bao nhiêu thùng nước mới rửa hết máu tanh.

hai vị này rõ ràng mới viên phòng, vốn tưởng rằng bọn họ có thể hòa thuận mỹ mãn, nàng một thị nữ cũng có thể qua vài ngày an phận, ai ngờ mới viên phòng một ngày, xem ra lại nổi dậy.

Như Ý trong lòng đau khổ.

Tiêu Đặc vừa ăn xong, vẫn cảm thấy trong lòng vắng vẻ. Đây bàn đồ ăn, mỗi một món đều là A Nghiên tự tay làm, nay hẳn nhất nhất thử qua rồi, rõ ràng mỗi một món hương vị đều vô cùng tốt, nhưng hẳn lại vẫn không biết no.

chỗ sâu nơi đáy lòng vẫn cảm thấy thiếu cái gì, hẳn vẫn muốn ăn.

Đang nghĩ, A Nghiên thật thụt đi vào, trước tiên ở ngoài màn hình xem xét, thấy trên mặt hẳn mặc dù cũng không có sắc mặt vui mừng, nhưng cũng không lạnh như băng giống như trước kia, cũng không giống bộ dáng đang giận mình, liền đi vào.

”Điện hạ.” Nàng còn triều bái hẳn.

Tiêu Đặc ngược mắt nhìn thấy bộ dáng nàng kia, bên môi nhất thời hiện lên ý cười, đáng tiếc là A Nghiên cúi đầu, không thấy điểm cười ấy.

Tiêu Đặc ngồi nghiêm chỉnh: “Đã nhiều ngày ở trong phủ thế nào?”

A Nghiên gật đầu: “Cám ơn điện hạ quan tâm, hết thấy đều rất tốt.”

Tiêu Đặc nhíu mày, lại hỏi: “Còn đau không?”

A Nghiên gạt mình, suy nghĩ cẩn thận hẳn có ý tứ gì, rốt cục nhìn không được, ngược mắt hung hăng liếc mắt trừng hẳn một cái: “Không tốt.”

Hắn hỏi cái này, nàng cũng không thể coi là hẳn quan tâm mình, rõ ràng là nhìn một cái xem tốt chưa, nếu tốt rồi, hẳn lại muốn bắt đầu làm chút việc.

Tuy rằng một ngày kia làm đủ loại hành vi, chính mình nay nghĩ lại cũng có vài phần vui thích, nhưng A Nghiên cũng không thể quên thống khổ ban đầu, quả thực là giống như bị kiểm duyệt, nhưng lại là kiểm có gai có ngạnh!

Người nào có thể chịu được a!

Tiêu Đặc nghe lời này, nhíu mày: “Cố thái y rõ ràng đã nói, bồi lên hai ngày sau là có thể tốt, hai ngày sau lại có thể sinh hoạt vợ chồng một lần nữa.”

Lúc này Như Ý nghe hai người nói chuyện như vậy, đã sợ tới mức lặng yên không một tiếng động lui ra, trong phòng chỉ còn A Nghiên.

Dù là không có người ngoài, A Nghiên nghe nói như thế vẫn xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, không dám tin nhìn hẳn, run run ngón tay chỉ hẳn nói: “Ngươi ngươi ngươi ngươi... Ngươi thế nhưng chạy tới nhắc tới loại chuyện này với Cố thái y!”

Cố thái y, đó là nàng cha ruột nàng đời trước a!

Ngay cả đời này không phải, nhưng loại chuyện này nhắc đến trước mặt cha ruột đời trước, nàng vẫn không còn mặt mũi gặp người !

Tiêu Đặc lại hồn nhiên vô tình nhíu mày, cũng ra lệnh cho A Nghiên: “Tới đây, ta nhìn xem.”

A Nghiên đề phòng nhìn hẳn: “Nhìn cái gì?”

Tiêu Đặc mặt không biểu cảm nói: “Nhìn thương thế của ngươi.”

A Nghiên lắc đầu thật mạnh: “Không cần!”

Tiêu Đặc không vui nhìn nàng: “Tới đây.”

A Nghiên bắt đầu lui về sau, chuẩn bị chạy.

Tiêu Đạc trong mắt chuyển tối, đứng dậy đi bắt nàng.

A Nghiên trốn tránh không kịp, bị bắt lại, quyền đâm cước đá một phen, nhưng vẫn bị hấn giam cầm trong ngực.

Trong hơi thở hỗn loạn, hấn cúi đầu khàn khàn hỏi bên tai nàng: “Thực còn đau?”

A Nghiên dùng đầu ngón tay chọc lưng hấn, dùng sức chọc, cúi đầu cắn môi, nhỏ giọng nói: “Không đau...”

Nàng chỉ biết, hấn người này đầy đầu sắc tâm, biết mình không đau, khẳng định muốn rút kiếm, rút kiếm, múa kiếm, múa kiếm...

Tiêu Đạc cúi đầu nhìn nàng nằm sấp trong lòng mình, trên má giống như mặt đào chính mềm, bên trong hồng nhuận cơ hồ muốn tràn ra ngoài. Nàng thế này, như là nữ tử xấu hổ.

Hấn cổ họng nóng lên, suy nghĩ trong lòng có gì đang rung chuyển ra vào, lúc cất tiếng, tiếng nói đã khàn khàn như gió thổi qua bãi cát.

”Ta đói bụng...” Hấn nói giọng khàn khàn.

”Đói bụng thì ăn, nói cho ta cũng vô dụng!” A Nghiên tức giận cắn môi.

”Ăn, không hữu hiệu.” Hấn dùng đầu mũi nhẹ nhàng cọ trên má nàng ầu hoạt tinh tế, mang đến cảm giác mát rượi.

Nàng muốn rời khỏi, xoay mặt đi: “Vậy thì chịu đói!”

Tiêu Đạc ngón cái khẽ động, đặt trên cằm nàng, khiến nàng không thể né tránh.

”Ta muốn ăn ngươi.”

”Ta không muốn cho ngươi ăn, có thể chứ?” A Nghiên cẩn thận hỏi.

”Ngươi không thích sao?” Tiêu Đạc nhú mày nhìn nàng chằm chằm, trong mắt đầy ôn nhu.

A Nghiên kiên định lắc đầu: “Đương nhiên không thích!”

Tiêu Đạc nghi hoặc: “Nhưng ngày đó ngươi ôm vai ta cũng không buông ra, còn kêu rất lớn tiếng.” (?!)

vòng eo nàng xoay như một con rắn, kêu thật giống như oanh gáy, ủy khuất lại êm tai, thật sự là khiến hấn lúc đó muốn ngừng mà không được.

theo trong sách Tiêu Đạc đã đọc, đây là thích.

thật sự thích.

A Nghiên nháy mắt trên mặt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tiêu Đạc, liều mạng phủ nhận: “Không có khả năng, không thể nào! Ta không nhớ rõ !”

Tiêu Đạc nhú mày: “Được, chúng ta cùng nhớ lại đi.”

*****

Sài đại quân gia ở trong phòng mình, cầm bút đang vẽ gì đó trên tờ giấy vàng, trong giây lát nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, ngay sau đó Mạnh Hán xông vào, thở hổn hển nói: “Sài đại quân gia, không tốt, kiếm của ta lại bắt đầu động ! Lần này so với trước kia càng mạnh, ta căn bản giữ không được !”

Sài đại quân gia vội đi xem, thấy kiếm kia luôn trong vỏ kiếm đang bị kích thích không ngừng, rút ra lại tiến vào, phát ra tiếng động bang bang, kiếm kia lúc bắt đầu coi như trầm tĩnh, sau này không biết tại sao, dường như càng mê muội, cũng bắt đầu động liên tục, ầm ầm không ngừng bên tai.

Tóm lại, thoát nhìn kiếm và vỏ kiếm đều đã nhập ma.

Sài đại quân gia neho con ngươi, trầm giọng hỏi: “Điện hạ và Cố phu nhân ở đâu?”

Mạnh Hán vội trả lời: “Đang ở phòng ngủ nghỉ ngơi!”

Sài đại quân gia gạt đầu, tùy tay cầm lấy giấy vàng vẽ bùa bên cạnh, bước nhanh ra ngoài, vừa phân phó: “Mấy ngày trước đây lệnh cho ngươi tịch thu tất cả kiếm của mọi người trong phủ để vào kho phòng, có quên không?”

Mạnh Hán trầm giọng nói: “Không dám quên, nay trừ thanh kiếm trong tay ta này, còn lại tất cả đều cho vào kho phòng khóa lại, kho phòng kia có thị vệ canh giữ, tạp dịch không thể vào !”

Sài đại quân gia: “Vậy là tốt rồi, theo ta đến chỗ phòng nhìn một cái.”

Lập tức hai người bước nhanh tới chỗ phòng, chỗ phòng này ở hầm ngầm, vừa bước vào bậc thềm, xa xa đã nghe thấy bên trong có tiếng leng keng rung động, lúc Mạnh Hán mở khóa ra, mở cửa, thấy kiếm bên trong thật sự là biến hóa đủ kiểu, có thanh đã thoát khỏi vỏ, ở trên không trung bay múa, cũng có thanh cùng vỏ kiếm làm động tác ra vào, cũng có thanh thậm chí bay lên xuống giữa không trung, thiên kì bách quái không chỗ nào không có.

Mạnh Hán lúc này mồ hôi lạnh chảy ròng: “Này, Sài đại quân gia, phải làm như thế nào cho phải!”

Sài đại quân gia xuất bùa trong tay ra, lại lấy một cục đá lửa, châm lửa đốt bùa này, sau đó lại lệnh cho Mạnh Hán mang nước lạnh tới, trực tiếp hắt lên.

tro tàn của bùa gặp nước lạnh, nhất thời hóa thành bụi, cùng lúc đó, kiếm đang múa trong không trung dường như trong nháy mắt mất đi khí lực, đều rơi xuống, như vậy xem như đã dừng lại.

Mạnh Hán thấy hết thấy bình ổn, cuối cùng hít một hơi dài, khâm phục nhìn Sài đại quân gia: “Đại quân gia, chỉ người mới có biện pháp, không nghĩ tới người còn có bản sự như vậy!”

Sài đại quân gia nghe xong lời này, cũng bất đắc dĩ cười một cái, lắc đầu nói: “biện pháp này, bất quá chỉ có thể khống chế nhất thời thôi, hiệu quả chỉ hai ba ngày, cũng không thể ổn định giữ yên lâu dài.”

Mạnh Hán nghe thấy lời này, trừng mắt: “Vậy, vậy nên làm cái gì bây giờ đây? Còn hết thấy chuyện này, là có gì xảy ra? Tại sao kiếm trong phủ chúng ta thế nhưng đều thành tinh? Đây chính là có liên quan với điện hạ?”

Mạnh Hán tuy là thô hán, nhưng cũng không ngốc, hán cũng ý thức được chuyện này sợ là cùng điện hạ nhà mình có quan hệ !

Sài đại quân gia nhíu mày, thờ dãi: “Chuyện này quả thật có can hệ với điện hạ. Nhưng người khác còn chưa hiểu được can hệ trong đó.”

Mạnh Hán cúi đầu nghĩ lại một phen, nghĩ đến một khả năng, không khỏi khiếp sợ vạn phần, chính mình cũng không thể tin được, nhưng hán rất nhanh đã nghĩ đến, cảnh tượng thanh kiếm múa loạn vừa rồi, cùng với một ngày kia điện hạ từ yến hội trực tiếp ôm vị Cố cô nương kia đi tắm điện, đây... hết thấy cũng không phải quá mức trùng hợp !

“Hay là, hay là kiếm đó tất cả đều là vì điện hạ chúng ta sinh hoạt vợ chồng, bọn chúng cũng làm theo —— “

Mạnh Hán vẫn cảm thấy việc này thật sự là quá mức quỷ dị vô vàn, làm cho hán không biết nói ra miệng thế nào!

Sài đại quân gia nhìn Mạnh Hán một cái, thần sắc trịnh trọng nghiêm nghị: “Chuyện này liên quan trọng đại, người và ta biết là được, vạn vạn không thể truyền ra.”

Thấy Sài đại quân gia không phủ nhận, Mạnh Hán cơ hồ suýt ngã ngựa tại chỗ : “Này, này...”

Hán không dám nói gì.

Nếu chuyện này là thật, vạn nhất truyền ra, sợ là điện hạ nhà mình không cần nói đến ngại vàng, ngay cả tánh mạng đều khó bảo toàn?

Hán ủ rũ ngồi tại chỗ nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, khiếp sợ ngẩng đầu: “Nhưng nếu đây là thật, về sau điện hạ chúng ta lại sinh hoạt vợ chồng, chẳng phải là mọi người đều biết, đàn kiếm loạn vũ?”

Sài đại quân gia mày nhăn có thể kẹp chết muỗi, hán bất đắc dĩ gật đầu.

Mạnh Hán muốn khóc: “Sài đại quân gia, người liệu có biện pháp gì ổn định lâu dài? Như vậy mãi, không phải chuyện hay a!”

Sài đại quân gia vừa nghe lời này, lại là có chút hỗn hển: “Việc tới bây giờ, ta có biện pháp gì! Lại nói tiếp, nếu không phải yêu tinh họa thủy kia, điện hạ làm sao có thể gặp loại sự tình này!”

yêu tinh họa thủy? Mạnh Hán nhất thời mở to hai mắt, không hiểu nhìn Sài đại quân gia.

Sài đại quân gia đành giải thích: “Điện hạ vốn là người vô dục vô cầu, tính tình lạnh như băng, không ai tới gần, cũng sẽ không có hưng trí với nữ nhân, người ngoài mới nghe đồn hán có bệnh không được. Nay gặp một Cố Nghiên như vậy, lại động tình yêu nam nữ, có thể mới khiến hán có loại sự tình này!”

Mạnh Hán cúi đầu, ngẫm lại cũng đúng: “Nếu không phải vị Cố phu nhân này, điện hạ chúng ta sợ là đến bây giờ vẫn còn một thân thanh bạch đâu.”

một thân thanh bạch, cũng không chọn đến loại sự tình này.

Sài đại quân gia gật đầu: “Không sai! Nếu không phải yêu tinh kia, làm sao như thế! Ta nay nghĩ đến, cũng hối hận, sớm biết hôm nay, lúc trước không bằng trực tiếp kết thúc nàng!”

Sai thì sai luôn, chỉ một ý sai lầm, muốn giữ tánh mạng nàng một lần.

Dù sao chủ gia nhà mình đã ở nhân gian luân hồi bảy đời, lại vẫn không làm nên chuyện gì, cứ như vậy tiếp tục, Sài đại quân gia thực sợ Tiêu Đạc mãi trầm luân trên thế gian, triệt để quên mất chuyện cũ trước kia, mới nghĩ lấy độc trị độc, để lại tánh mạng cho Cố Nghiên.

Mạnh Hán nghe thấy hết hồn, nghi hoặc nhìn Sài đại quân gia: “Sài đại quân gia, hay là ngươi đối với vị Cố phu nhân này từng...”

Từng xuống tay?

Mạnh Hán nhớ tới điện hạ nhà mình đối vị phu nhân này đau sùng, hẳn quả thực là không thể tin được, Sài đại quân gia thế nhưng có lá gan lớn như vậy, đi xuống tay với vị phu nhân này!

Sài đại quân gia và Mạnh Hán cùng nhau ngồi trên bậc thềm tầng hầm ngầm âm lãnh ẩm ướt, nhìn trường kiếm tán loạn, thờ dài nói: “Dù là chuyện thương thiên hại lý gì, nếu có lợi với điện hạ chúng ta, ta cũng muốn làm. Nếu ta không làm, còn ai có thể làm.”

Bao gồm đi sát hại một tiểu cô nương đầu thai chuyển thế rồi đã rất là vô tội.

Chỉ tiếc là, chính mình hại nàng bảy đời, khiến nàng đem toàn bộ oán hận đổ lên người chủ tử nhà mình, nhưng duyên phận này vẫn không có cách nào ngăn cản được, nàng đến cùng vẫn ở cùng chủ tử nhà mình.

Mạnh Hán nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Sài đại quân gia, đã thấy trong khóe phòng âm u, khuôn mặt Sài đại quân gia kia lộ ra một loại tối tăm, làm cho người ta chợt thấy không rét mà run.

Mạnh Hán cau mày, nghĩ lại một phen: “Sài đại quân gia, ngươi nếu bây giờ lại xuống tay với vị Cố phu nhân này, sợ là chẳng những không thành, còn làm cho điện hạ tức giận.”

Huống chi, hán tử như hắn cũng có thể nhìn ra, điện hạ nhà mình đối vị Cố Nghiên này đã là tương tư khắc cốt.

Ngày kia cứu hắn từ dưới núi lên, câu đầu tiên hắn hỏi là Cố Nghiên, nghe nói Cố Nghiên đã chạy thoát, lúc đó một ngụm máu tươi phun ra, thương thế càng nặng thêm.

Sau này thân thể tốt hơn một chút, đã ra lệnh đào bới khắp thiên hạ, cũng phải đem Cố Nghiên tìm ra.

Đội lúc tìm ra rồi, hắn ngược lại càng kỳ quái, nhốt Cố Nghiên trong phủ nuôi dưỡng, mình lại trốn vào trong cung không dám gặp, cứ như vậy qua ba tháng.

Mạnh Hán không dám tưởng tượng, vị Cố Nghiên này có gì không hay xảy ra, điện hạ nhà mình sẽ như thế nào, sẽ làm ra chuyện gì?

Mạnh Hán không dám gật bừa nói: “Sài đại quân gia, nếu ngươi hại Cố Nghiên, thì cũng hại tính mạng điện hạ chúng ta.”

Sài đại quân gia cúi đầu, nhíu mày nói: “Ngươi có điều không biết.”

Chỉ là tánh mạng một đời, có đáng là gì đâu...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Chương 81.2

Sài đại quân gia cúi đầu, nhíu mày nói: “Ngươi có điều không biết.”

Chỉ là tánh mạng một đời, có đáng là gì đâu...

chủ tử nhà mình, đó là lai lịch xuất thân loại nào, từng ngạo cười trên chín tầng trời, thế gian vạn vật, có cái gì hắn để vào mắt đâu. Nay lại bởi vì này một nữ tử, bản thể bị giam cầm đến không có thiên lý, còn không biết ở trên thế gian qua bao nhiêu luân hồi, mới thoát khỏi bể khổ đây.

Mạnh Hán thật sự không hiểu, hắn suy nghĩ nửa ngày, thử thăm dò đề nghị: “Bằng không, ta nghĩ biện pháp, kết thúc họa thủy này?”

Sài đại quân gia nhíu mày, lắc đầu nói: “Thôi, trước yên lặng xem xét đi.”

Mạnh Hán về mặt nghi hoặc.

Sài đại quân gia cũng cười lạnh một cái: “Kiếm khí đã thương người, tiện nhân kia chắc gì chịu được!”

*****

Kiểm khí đã thương người, A Nghiên tỏ vẻ có chút không chịu nổi.

Tiêu Đặc thấy A Nghiên thân mình đã tốt, từ đây xem như không còn tiết chế, càn rỡ vô cùng, mặc cho A Nghiên khóc náo, đánh chửi, cầu xin, tất cả đều không tác dụng.

Hắn lúc bắt đầu còn có thể mềm giọng dỗ nàng, sau này hắn cũng không dỗ nữa, bá đạo ôm lấy nàng. Đáng thương A Nghiên thật sự chịu không nổi, thấp giọng khóc kêu cầu xin, hắn vẫn không ngừng lại, không làm sao được, A Nghiên đành phải cắn bờ vai hắn, xé rách cánh tay hắn, hắn lại trước sau như một giống như đánh vào sắt. A Nghiên khóc túm cổ hắn, thân mình run run ôm lấy hắn, mềm yếu cầu xin: “Gia, tha ta đi, ta thực không được, không bằng ngươi trực tiếp giết ta còn hơn, ngươi trực tiếp giết ta đi!”

Nhưng mặc cho nàng cầu xin thế nào, trên khuôn mặt hắn tuần nấy cũng không có biểu cảm gì, chỉ dùng con ngươi lửa nóng gắt gao nhìn chăm chăm thiên hạ trong lòng.

Nữ tử này, kỳ thật trong lòng hắn hiểu rõ ràng, không thích hắn, chán ghét hắn, hận không thể giết hắn, ngẫm không biết hạ bao nhiêu độc dược, dao nhỏ với mình.

Bất quá mình lại thích nàng, muốn khi dễ nàng, nhìn nàng ở trong lòng mình khóc nức nở, khóc giống động vật nhỏ, chọc người trêu mến.

hắn từng không hiểu tư vị tình ái, nằng nịu nàng trong lòng bàn tay, đối tốt với nàng, nàng không chút quý trọng, ném xuống chân dẫm đạp.

Giờ mình đã nhìn thấu nàng, có thể nắm trong tay hết thảy, biết nàng sợ chết, nàng đoán được mắt, ôm lấy nàng ở trong ngực, tùy ý đòi lấy.

Không yêu thì sao, hắn có rất nhiều thời gian.

Dù sao hắn tuyệt đối không cho phép nàng rời khỏi mình, chết cũng đừng nghĩ!

*****

sau khi hết thấy kết thúc, bên trong màn có mùi hương kì lạ phiêu đảng.

Trên giường A Nghiên nằm sấp tại chỗ, cong tấm lưng mảnh khảnh khóc đến cả vai run run.

Nàng thật sự không nghĩ tới, lúc này hắn thế nhưng làm liên hai canh giờ, thật quá mức dày vò, nàng cơ hồ bị hắn dọa chết khiếp.

Bây giờ nàng có thể tưởng tượng, lúc này đây hóa ra nàng không phải ngã chết không phải đau chết, cũng không phải đuối chết, nàng dĩ nhiên là bị nam nhân làm chết.

Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Nhưng đó là nói nam nhân a, nàng là nữ nhân, làm một nữ nhân, chẳng lẽ nàng phải nói, chết vì bị người cười, thành quỷ cũng khó chịu sao?

Tiêu Đặc thật vất vả đã tận hứng, trên mặt xưa nay luôn không vui cũng hiện ra một chút ý cười thỏa mãn, trong con ngươi thanh lãnh nổi lên ôn nhu, cúi đầu xuống, đỡ A Nghiên nằm sấp đang khóc.

“Đừng khóc, lần sau nhẹ chút là được.” Hắn thấp giọng nói, cũng nói ra lời hứa hẹn căn bản không đáng tin.

“Ngươi giết ta đi! Trực tiếp cho ta thông khoái đi!” A Nghiên cắn răng khóc nói.

“Ngươi muốn ta giết ngươi thế nào?” con ngươi đen nhìn chăm chăm lưng nàng, trên lưng tinh tế duyên dáng từng sợi tóc nhẹ nhàng tản ra, mái tóc nay hơi ẩm, giống như rong rêu dính trên lưng nàng.

Vì sao đầy mồ hôi, là vì bị hắn làm cho như thế.

Vừa rồi tuy rằng là mình xuất lực, kỳ thật nàng cũng mệt mỏi không ít.

Tiêu Đặc nhớ tới đây, màu mắt càng tối, khát vọng lại hiện lên, bất quá lo lắng đến thân thể nàng, cũng không dám đòi lấy nữa, ngược lại nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt lưng nàng.

Bình thường hắn sờ thấy mồ hôi đương nhiên là không vui, nhưng lúc này cảm nhận ẩm áp ẩm ướt sau khi làm chuyện phòng the lại cảm thấy hết sức thích ý, thậm chí từ hương vị ẩm ướt đó ngửi được một cỗ hương khí động lòng người.

A Nghiên ủy khuất nói: “Tùy tiện ngươi giết thế nào, trực tiếp lấy luôn mạng của ta, dù sao ta cũng không sống nổi!”

Tiêu Đặc mím môi, trầm mặc một lát, rốt cục nhượng nàng nói: “Đừng kiêu của ta vậy.” (PS: A Đặc của ta bắt đầu vô sỉ rồi)

A Nghiên đang khóc thút thít, lúc này nghe thế, mặt mũi trắng bệch, thật cẩn thận nhìn hắn.

Là thật a...

Tiêu Đạc thấy nàng vốn khóc nháo nói muốn chết, đột nhiên im bất ngừng khóc, lại dùng một đôi con ngươi hắc bạch phân minh đầy nước mắt nhìn mình, trên trán tràn ngập hai chữ sợ chết.

Nhất thời không khỏi ách nhiên thất tiếu (bật cười).

Hắn tiến lên, để kiếm của mình đè lên nàng, hạ thấp thanh âm nói: “Dùng kiếm của ta trực tiếp đâm vào, ngươi nhất định có thể được thống khoái.”

Lời này vừa ra, A Nghiên đỏ mặt, cắn răng, trực tiếp nhắc chân, không thêm bận tâm gì nữa, hung hăng đá hắn.

Cái này còn có thể nhịn thì còn gì không thể nhịn!

Người này, chẳng những muốn nàng mất mạng, còn muốn nàng mất mặt mũi!

Mẹ nó, liều mạng với hắn!

*****

Đã nhiều ngày Tiêu Đạc trong triều tả hữu vô sự, hắn xem như triệt để không cần tiết chế, mỗi ngày đều phải làm vài canh giờ. A Nghiên lúc đầu còn cứng rắn chịu đựng được, sau này cơ hồ không có cách nào xuống giường, đồ ăn đồ vật ngày thường đều có thị nữ đưa vào. Ngẫu nhiên đi tịnh phòng một chuyến, cũng là Tiêu Đạc ôm đi.

Nàng cũng phát hiện, bản thân mình thật sự rất kỳ quái, rõ ràng mệt mỏi, không thích Tiêu Đạc tới gần, nhưng chỉ cần Tiêu Đạc vừa chạm vào, cả người mình sẽ mềm nhũn, giống như không xương, mặc cho hắn tùy ý đoạt lấy.

Nàng cũng sống lâu như vậy, từng làm nam nhân, cũng từng làm nữ nhân, việc cầu thả cũng hiểu rõ ràng, nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, một đời này nàng thế nhưng như vậy!

Ngấm lại sẽ tức giận.

Bởi vậy, Tiêu Đạc đương nhiên là càng hứng thú, như thế sau vài lần, nguyên bản vốn là gà mờ cái gì cũng không hiểu, nay đã thành tay lão luyện.

A Nghiên xấu hổ và giận dữ mắng: “Ngươi định làm ta thích ngươi sao? Ta hận ngươi chết đi được! Hận không thể ăn thịt ngươi bóc da ngươi!”

Nàng mắng ngoan độc, mặt Tiêu Đạc liền lạnh xuống, nhưng mặc cho lạnh mặt, việc hắn muốn làm vẫn cứ làm, đôi khi A Nghiên nằm sấp trong lòng hắn, nhìn nam nhân mặt lạnh cùng chính mình làm chuyện thân mật nhất trên đời này, nhất thời lại có chút xót xa, liền dùng răng nanh cắn bả vai hắn.

Nhưng Tiêu Đạc không sợ cắn, hắn làm gì sợ cái này, dù bị nàng cắn máu tươi đầm đìa, hắn cũng thích.

Thật vất vả nhịn mấy ngày như vậy, người trong cung đến, nói là Kiến Ninh để có việc, muốn triệu Tiêu Đạc tiến cung. Tiêu Đạc tuy rằng không thể buông A Nghiên, nhưng mãi trầm mê nữ sắc, trong cung còn đại sự phải làm, không thể bỏ mặc. Không có cách nào, Tiêu Đạc đành phải phủ thêm áo choàng, sửa sang lại y quan chuẩn bị xuất môn, trước khi đi, ngồi ở bên giường, nhìn tiểu nữ nhân cuộn mình ở trong chăn, hắn sờ sờ tóc nàng: “Ta đi rồi sẽ trở lại.”

A Nghiên chui đầu vào trong chăn đợi hơn nửa ngày, rốt cục nghe thấy tiếng bước chân hắn xa dần, nhất thời trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Vậy xem như có thể nghỉ một chút.

A Nghiên nhắc chân chuẩn bị xuống giường, nhưng ai biết chân vừa nhắc, cả người liền ngã quỵ tại chỗ. Như Ý bên cạnh sợ tới mức vội chạy vào nâng dậy.

trước mắt A Nghiên biến thành màu đen, hai chân vô lực, gót chân mềm nhũn, thở hổn hển tựa vào bên giường.

Như Ý vội sai thị nữ lấy nước trà tới.

A Nghiên nhân cơ hội nâng tay lên, sờ mạch mình, sờ xong không khỏi chấn động, mạch khí nhỏ bé yếu ớt, đây đúng là chứng thận khí không đủ a!

Lập tức sai Như Ý mang gương đồng tới, thấy nữ tử trong gương, đôi mắt hoa đào, trên mặt đầy mây tía, mi như trăng non, ánh mắt như nước, ở đâu còn là tiểu cô nương ở nông thôn gầy yếu mảnh khảnh mấy tháng trước kia. Rõ ràng chính là một thể hệ tướng mạo họa quốc yêu cơ a! Than thì than, họa quốc yêu cơ nay lười đây mảnh trắng, mạch dồi khí trị, huyệt hơi toát mồ hôi, uể oải vô lực, nhìn qua là biết vì miệt mài quá độ mà hao tổn thân mình, cứ như vậy hương tiêu ngọc vãn.

A Nghiên nắm lấy cái gương đồng kia, đập lên mép giường, hạ quyết tâm “Như vậy tiếp tục, không được!”

Lại nhớ lại mỗi một đời, A Nghiên thật sâu ý thức được, Tiêu Đạc lúc này đây, xem ra đúng thật muốn làm mình chết ở trên giường.

Nàng phải nghĩ một biện pháp a!

*****

Lúc Tiêu Đạc rời khỏi Trạm vương phủ, A Nghiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cùng lúc đó, Sài đại quân gia cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn so với lúc trước già đi ít nhất mười tuổi, sắc mặt tái nhợt ngồi trước bàn, tay run run buông lá bùa đang vẽ xuống.

Mạnh Hán lo lắng nhìn hắn: “Sài đại quân gia, ngươi không sao chứ?”

Sài đại quân gia thở dài: “Ai, mỗi lần vẽ bùa, sẽ hao tổn ba năm tuổi thọ. Điện hạ chúng ta còn tiếp tục như vậy, ta sợ là rất nhanh sẽ chết mất.”

Mạnh Hán càng lo lắng: “Nếu ngươi chết, ta nên làm gì bây giờ?”

Hắn không biết vẽ bùa a, cứ như vậy tiếp tục, chẳng phải người khắp thiên hạ đều biết điện hạ nhà hắn là một dị nhân “Hành phòng một lần khiến cho vạn kiếm tề động”.

Sài đại quân gia nặng nề buông bút xuống bàn,捏 con ngươi lại: “Vi lâu dài, cũng chỉ có thể nghĩ cách hại mạng Cố Nghiên!”

Mạnh Hán nghe nói thế, có chút không đành lòng, hắn nhíu mày nói: “Kỳ thật, vẫn còn có biện pháp ?”

Sài đại quân gia nhìn hắn: “Gi?”

Mạnh Hán do dự, thử thăm dò nói: “Có thể kê đơn cho họ hay không, làm cho bọn họ không có cách nào sinh hoạt vợ chồng?” (OMG, Mạnh Hán)

Lời này vừa ra, Sài đại quân gia tàn nhẫn liếc mắt quét Mạnh Hán một cái: “Điện hạ tôn quý thế nào, ngươi sao có thể nghĩ ra biện pháp nham hiểm bực này!”

Mạnh Hán thấy vậy, sợ tới mức cũng không dám nói gì.

Kỳ thật trong lòng hắn nghĩ, dù sao điện hạ cũng không có cách nào sinh hoạt vợ chồng cùng nữ nhân khác, một khi đã như vậy, có thể sinh hoạt vợ chồng hay không, hoặc là có bệnh không được hay không thì có gì khác nhau đâu?

Bất quá hắn không dám nói.

*****

Lúc này Tiêu Đạc tiến cung, người còn chưa từ trong cung trở về, Kiến Ninh đế đã ban thưởng đến phủ.

Dĩ nhiên là hơn mười người mỹ nữ tuyệt sắc.

Hóa ra Kiến Ninh đế từ ngày thấy A Nghiên và Tiêu Đạc hai người khẩu chiến rồi quần vào nhau, không khỏi vì chuyện sang năm ôm tôn tử mà cảm thấy sầu lo thật sâu. Ông nghĩ đến Tiêu Đạc đã được tiểu cô nương này khai thông, giờ phút này thừa dịp tiến lên, nói không chừng cũng có thể làm được với vài nữ tử khác.

Lập tức Kiến Ninh đế cùng hoàng quý phi mình sùng ái nhất thương nghị một phen, sau đó tặng vài mỹ nữ trong cung tới hầu hạ Tiêu Đạc.

Những nữ tử đó người người xinh đẹp như hoa, hơn nữa đã tâm bưng bưng, hi vọng có thể được Trạng vương yêu thích, có thể vững chân ở Trạng vương phủ.

trước khi tới, vị hoàng quý phi kia đã thì thầm đánh tiếng gió dạn dò các nàng, ai có thể sinh được một nam nữ tử, dù không thể làm vương phi, cũng có thể phong thưởng, cả đám nữ tử đều khí thế bừng bừng, muốn thông đồng treo lên giường Tiêu Đạc.

Đương nhiên các nàng cũng biết rõ trong lòng, đầu tiên là Trạng vương ra ngàn lượng hoàng kim tìm tiểu thiếp, tiếp đó là đại náo yến tiệc hoàng gia trong tiết đoàn ngo, tất cả đều là vì nữ tử ở nông thôn. Nữ tử kia hiển nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ, các nàng cần phải cẩn thận.

Nói trắng ra chỉ có một câu là: Các nàng đây là đi tới tranh bát com cầu người khác, còn chưa biết người khác đối phó các nàng thế nào đâu!

Thế nên các nàng dè dặt cẩn thận vào phủ, cẩn thận quan sát, chuẩn bị tùy cơ ứng biến. Cả đám còn hẹn với nhau, tất cả cùng nhau đối phó vị tiểu thiếp kia, lấy lòng Trạng vương, giữ phủ quý chớ chịu thiệt.

Nhưng các nàng không biết là mình đến, có hai người vừa nghe tin tức đã mừng rỡ.

Người thứ nhất đương nhiên là Mạnh Hán.

Mạnh Hán chạy tới kinh hi nói với Sài đại quân gia: “Nếu đối nữ nhân, có phải điện hạ sẽ không khiến vạn kiếm tề động hay không!”

Sài đại quân gia có vẻ bệnh nằm ở trên giường, phờ phạc ỉu xù: “phải.”

Mạnh Hán gật đầu: “Nếu thế, chúng ta giúp các nữ tử trong cung một tay là được!”

Sài đại quân gia không ôm hi vọng nhìn Mạnh Hán, lắc lắc đầu: “Vô dụng.”

Hắn ngốc sao? Qua nhiều đời như vậy, gia chủ hắn đều là mệnh cách đế vương, quay mặt về phía năm nhìn hướng bắc, nữ tử thiên hạ, dù là ai, người nào không phủ phục dưới chân chờ hắn lâm hạnh.

Nhưng mấy đời đế vương, hắn hoặc là cô độc sống quãng đời còn lại, hoặc là đau lòng chết đi, cũng không lâm hạnh bất kì nữ nhân khác!

Nhớ tới đây, Sài đại quân gia trong lòng càng hận, chỉ hận không thể khiến Cố Nghiên kia nhanh chết đi!

Bất quá Sài đại quân gia không ôm hi vọng cũng không dập nhiệt tình của Mạnh Hán.

Mạnh Hán nắm tay, hạ quyết tâm nói: “Ta nhất định sẽ giúp các cô nương này lên giường điện hạ chúng ta!”

Cùng lúc đó, ở trong một phòng khác, A Nghiên nghe nói hoàng cung ban cho một đám mỹ nữ, nhất thời mừng rỡ như điên: “Đây là thực? Tiêu Đặc cuối cùng có thể trèo lên nữ nhân khác, hắn rốt cục có thể buông tha ta!”

Như Ý nhất thời ngốc tại chỗ...

Tuy rằng phu nhân và điện hạ luôn giận dữ, nhưng cũng không cần nói trắng ra?

Ai biết không đợi nàng đáp lại, A Nghiên chống một cái gậy, trực tiếp đến biệt uyển của đám mỹ nhân kia.

Lúc A Nghiên tới, vừa đúng Mạnh Hán cũng tới.

Song phương gặp mặt rồi, đều ngây ngốc.

“Mạnh đại nhân, người tới nơi này làm gì?” A Nghiên vẽ mặt phòng bị.

“Cố phu nhân, ngài cũng tới nơi này?” Sẽ không phải Cố phu nhân ghen tị, muốn trực tiếp đuổi đàn mỹ nhân này đi?

A Nghiên ho nhẹ, nghiêm trang nói: “Ta thân là nữ nhân của điện hạ, nghe nói trong cung ban cho vài vị mỹ nhân, tất nhiên là muốn hòa thuận với các tỷ muội, hảo hảo ở chung, nay cố ý đến xem, các tỷ muội thiếu cái gì, ta cũng sẽ đưa tới.”

Nói xong này, nàng nhún mày đánh giá Mạnh Hán: “Lại nói tiếp trong biệt uyển này đều là tiểu mỹ nhân được ngự ban, Mạnh đại nhân tuy là thị vệ trong phủ, nhưng thân là một nam tử, lại một mình tiến đến, tình ngay lý gian, người khác nhìn, khó tránh khỏi hiểu lầm đi?”

Mạnh Hán ngấm lại cũng đứng, đỏ mặt, đành phải nói: “Phu nhân giáo huấn đúng, phu nhân mời vào, Mạnh Hán không đi nữa.”

A Nghiên thấy Mạnh Hán xoay người rồi đi, không khỏi càng nghi hoặc, nghĩ hắn vừa rồi đỏ mặt lên, trong lòng liền có hờn: “Chẳng lẽ hắn nhìn trúng tiểu mỹ nhân nào, muốn tìm nữ nhân cho mình?”

Ngấm lại cũng đứng, Mạnh Hán này tuổi một bó to, sợ vẫn còn độc thân đây!

Nghĩ đến đây, A Nghiên khó tránh khỏi không vui: “Nếu như vậy, làm thuộc hạ này cũng không khỏi quá mức cơ khát, thế nhưng nữ nhân của chủ gia cũng dám mơ ước!”

Phất tay áo, nàng đi thẳng vào.

Xem ra chuyện này vẫn nên làm sớm, mau chóng an bày cho điện hạ cùng với mỹ nữ trong biệt uyển này đi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Chương 82

Lại nói đám tiểu mỹ nhân kia, đang lủi rủ thảo luận, bỗng nhiên nghe nói Cố phu nhân trong phủ tới gặp, ai cũng cả kinh.

Đội A Nghiên tiến vào, các nàng đi gặp, thấy A Nghiên mặc dù không trang điểm nhưng sinh ra mặt mày thanh tú tinh xảo, làn da mềm mại, hai tròng mắt giống như châu ngọc, vừa thấy đó là mỹ nhân từ trong trứng, càng thêm hai má như nhiễm hoa đào, ánh mắt mơ hồ, thanh lệ thoát tục, bên trong có một cỗ nhà vũ động lòng người. Nhất thời, chúng mỹ nhân hai mặt nhìn nhau, nghĩ nữ tử này quả nhiên bộ dạng không tệ, trách không được Trầm vương điện

hạ ngàn vàng tìm người.

Đương nhiên trong đó cũng có người lấy dung mạo để kiêu ngạo, liếc mắt một cái xem qua, nhìn thấy A Nghiên thân hình có vẻ gầy yếu chống một cái quái trọng (gậy), Đây thật sự là... tổn hại phong phạm phu nhân Trạng vương phủ a!

Chư vị mỹ nhân có người âm thầm đắc ý, nghĩ mình ngực lớn eo thon, xinh đẹp như hoa, Trạng vương điện hạ nếu là có thể nhìn trúng người trước mắt này, tất nhiên cũng sẽ nhìn mình trong mắt mà đối đãi đi?

A Nghiên chống quái trọng tiến lên, ánh mắt đảo qua mọi người, nhất nhất thu vào trong mắt suy nghĩ trong lòng của các nữ tử này. Không phải là muốn tranh thủ tình cảm sao, thật tốt quá, nàng cầu còn không được.

Trước mắt quan trọng nhất là, biến kẻ địch thành hữu dụng cho mình.

Nhất thời nàng được Như Ý nâng đến ngồi lên chủ tọa, vừa lòng nhìn chư vị nữ tử hành lễ với mình.

Đội hành lễ xong, nàng mới cười nói: “Ta xem chư vị cô nương người người dung mạo tuyệt diệu, đều là hoàng thượng ban xuống, nói vậy Trạng vương điện hạ nhất định sẽ thích, không bằng bây giờ chúng ta thương nghị, đến cùng thị tẩm thế nào?”

Chúng nữ tử nghe thấy sùng sốt, ý tứ này là nói, vị này phu nhân kỳ thật rất bao dung rộng lượng ?

Trong đó còn một nữ tử, tên là Tư Tĩnh, cũng xuất thân đại gia, từ nhỏ tài trí hơn người, dung mạo tịnh lệ, vốn muốn ở trong cung quyết tranh hơn thua, ai ngờ đương kim thánh thượng từ năm trước bắt đầu long thể khiếm an, người ta không phải muốn tuyệt thế mỹ nữ, ngược lại cần danh y. Không làm sao được, vị Tư Tĩnh cô nương này đành phải thu liễm một thân ngạo khí, tạm nhẫn nhượng vì lợi ích chung, một mình sống ở cung điện hẻo lánh. Đúng phùng hôm nay, gặp vận may, được hoàng thượng ban cho Trạng vương điện hạ, nàng nghe nói Trạng vương tuổi trẻ tuấn mỹ, bên người cũng không có vương phi, nhất mảnh đã tâm nhất thời tro tàn lại cháy, ý muốn ở bên người Trạng vương tranh một lần thịnh thế tuyệt sủng !

Nàng suy nghĩ tình cảnh trước mắt, đánh giá A Nghiên, tiến lên cúi đầu, vẻ mặt ngạo khí nói: “Phu nhân đêm nay ý muốn an bày chúng ta thị tẩm Trạng vương, thật sự là người hiền lành, Tư Tĩnh trong lòng khâm phục không thôi, nhưng chúng ta nhiều người như vậy, phu nhân tính toán an bày ai đến thị tẩm?”

Nhiều như vậy, không thể cùng lên đi?

A Nghiên ngừng lại cũng đứng, cúi đầu nhíu mày một lát: “Người nói rất đúng, phải so đấu thắng thua một lần, mới quyết định người nào đêm nay thị tẩm trước.”

Vấn đề là, so thế nào?

Chúng mỹ nữ hai mặt nhìn nhau, nhất thời đều đưa ra đề nghị.

“So thơ hoa rất tốt?” Vị này tương đối hiền lành, ở nhà luôn am hiểu thơ hoa.

“Ta phi, sao có thể so thơ hoa, ta xem vẫn là so ai thật sự đẹp!” dung mạo người này vốn vô cùng tốt.

“Không được, Trạng vương điện hạ sao có khả năng là người nông cạn, ta xem vẫn là so thi tiêu tốt hơn.” Người này thật sự đi thẳng đến chủ đề mà.

“Theo ta, cưới vợ lấy đức, thị tẩm này cũng không vượt ngoài hai chữ hiền đức, chúng ta vẫn nên so đọc sách đi?” Vị này thi từ làm tốt lắm.

Tư Tĩnh cũng không nói gì, định xem mọi người trước, nàng tinh thông mọi loại thi từ ca phú, luận dung mạo cũng là nhất đẳng, dù so cái gì, nàng cũng không sợ.

Ai ngờ A Nghiên nghe đầu đầu không thôi, nàng vội nâng tay ngăn lại: “Đều không được, sợ là điện hạ đối với những chuyện đó đều không có hứng thú !”

“Vậy so cái gì?” Tất cả đều buồn bực.

A Nghiên chậm rãi uống một ngụm trà, đứng dậy thong thả bước, cõi lòng đầy sầu lo nói: “điện hạ chúng ta, chỉ cảm thấy hứng thú với ăn.”

Nhớ năm đó, nếu không phải nàng làm được đồ ăn ngon, hẳn mới sẽ không liếc mắt nhìn mình nhiều hơn một lần?

Ăn? Các nữ tử giật mình.

A Nghiên chấp tay sau lưng, uy phong凛凛 gật đầu nói: “Không sai, các ngươi so nấu ăn đi!”

Đám nữ tử hai mặt nhìn nhau, trong đó có người che miệng cười: “Chúng ta biết nấu ăn.”

A Nghiên nhíu mày: “Phải không? Thật tốt quá, để ta xem các ngươi nấu ăn đi!”

*****

Một lúc lâu sau, các vị nữ tử đứng thành một hàng, mỗi người giữ một con dao đang bấm đồ, đáng thương mấy nữ tử này thân kiều thể nhuyễn, một đám đầu đầy mồ hôi, eo mỗi lưng đau tay run lên, nhưng không có ai dám dừng lại.

A Nghiên chấp tay sau lưng chỉ điểm: “Ngươi này lực đạo quá lớn, ngươi muốn cho đồ ăn nát như sao?”

“Còn ngươi, ngươi quá nhẹ, đến sang năm cũng không bấm xong!”

“Còn vị cô nương này, trên mặt ngươi son quá dày, cẩn thận đừng để rơi vào trong đồ ăn.”

Từng người được giáo huấn một phen rồi, nàng lại nói rõ: “Trạm vương điện hạ đối với đồ ăn cực kì soi mói, nếu hân không thích đồ ăn của các ngươi, sợ là cũng sẽ không thích con người các ngươi. Các ngươi đừng nghĩ tùy ý làm điểm tâm có thể lừa dối qua cửa, không có chút thực tài, điện hạ có khả năng không thích ăn đồ các ngươi làm.”

Trong đó một mỹ nữ mặt đến muốn khóc: “Nhưng ta chỉ biết làm điểm tâm.”

A Nghiên thấy nàng kia khóc suốt suốt, lắc đầu thở dài: “Vị cô nương này, ta nhìn ngươi mặt mày tinh xảo, hoa dung nguyệt mạo, ngươi nên có chút chí khí được không, phải làm ra đồ ăn ngon, mới được Trạm vương điện hạ thích, sao có thể cam chịu như thế?”

Chúng nữ tử vừa nghe, ngấm lại cũng đứng, đều gật đầu, tỏ vẻ muốn không ngừng cố gắng làm đồ ăn. Mà trong đó Tư Tĩnh cô nương còn động chút tâm tư, nàng bỗng nhiên nghĩ, nghe nói vị tiểu thiếp này trước kia xuất thân là đầu bếp nữ, có lẽ nói thật, lúc trước Trạm vương điện hạ có thể nạp nàng làm thiếp, chính là nhìn trúng một tay nấu đồ ăn ngon của nàng ấy?

Tư Tĩnh cô nương gật mạnh đầu, hạ quyết tâm, nhất định phải học nấu ăn thật tốt, khiến Trạm vương điện hạ thích!

Lại nói các cô nương này, ban ngày bận rộn, một đám mệt sắp tê liệt ngã xuống tại chỗ, cuối cùng mỗi người bùng lên một phần đồ ăn.

Vừa đúng lúc này Mạnh Hán chạy tới mặt báo: “Điện hạ vừa mới vào phủ, nghe nói ở trong cung vẫn chưa dùng bữa, đang đói bụng, các vị cô nương, các ngươi đâu!”

Các cô nương nhất thời sôi trào, tất cả bụng hộp thức ăn trong tay mình, giống như nâng một hi vọng nặng trĩu, hai mắt tỏa sáng, đi theo A Nghiên ở phía trước, chậm rãi đến gặp Trạm vương.

Tư Tĩnh cô nương đi sau cùng, nàng hôm nay làm món gà trộn tam ti nhẹ nhàng khoan khoái, đây là chỗ nàng dụng tâm, nhiều loại đồ ăn như vậy, vị Trạm vương kia sợ là bị ngấy, mình làm một món nhẹ nhàng khoan khoái, có lẽ có thể độc bích kỳ kính.

Ai ngờ nàng vừa ra cửa, Mạnh Hán vừa đúng lúc đi tới.

Mạnh Hán vốn lo lắng các cô nương này đến cùng người nào có thể được điện hạ nhà mình vui thích, thay thế A Nghiên, ai ngờ không cẩn thận một cái, trường kiếm trên lưng hân khêu vào váy Tư Tĩnh cô nương, Tư Tĩnh cô nương bất ngờ không kịp đề phòng cứ như vậy ngã sắp xuống.

Tư Tĩnh cô nương ngã sắp xuống, hộp thức ăn trong tay cũng rơi ra.

Mạnh Hán giúp nâng Tư Tĩnh cô nương dậy, vừa nâng lên, thấy vị cô nương này lê hoa mang vũ, vẻ mặt ủy khuất nhìn mình: “Ngươi... Ngươi sao có thể cố ý phá hoại chuyện tốt của ta!”

Mạnh Hán nhất thời có chút ngấy người, cô nương này, sinh ra cũng thật đẹp.

Tư Tĩnh vốn là muốn khiển trách Mạnh Hán vài câu, nhưng nay thấy hân dường như nhìn mình đến ngây ngốc, nhất thời cảm thấy người này mê đắm, không khỏi không vui, nhủ thầm cả giận nói: “Vốn nhìn ngươi sinh thô lỗ xấu xí, đen đúa không chịu nổi, nhưng đến cùng kính ngươi là thị vệ trưởng trong phủ, nhưng không ngờ ngươi đúng là kẻ sắc đảm che trời. Ta mặc dù ở trong phủ không danh không phận, nhưng cũng là thiên tử ngự ban cho Trạm vương điện hạ, là nữ nhân của Trạm vương điện hạ, ngươi lại dám nhìn ta như thế, xem xem ngươi vừa bản vừa xấu, thật sự là ——”

Tư Tĩnh chỉ ngón tay vào Mạnh Hán, ghét bỏ nói: “Không biết hổ thẹn!”

Mạnh Hán kỳ thật không phải đồ háo sắc, chỉ là vừa rồi bỗng chốc cảm thấy vị cô nương này đẹp mắt, không nghĩ cô nương này phá hư tí khí như thế, nể mình rất không hay ho. Hân lập tức nhủ thầm, cũng giận, không nể mặt, đành giọng nói: “Vị cô nương này, ngươi không khỏi coi mình quá cao, ta không cần thận dụng phải ngươi, tâm sinh áy náy, ngươi nhưng thật tốt, tự cho là đúng, cho rằng ta nhìn ngươi? ! Ta nhìn ngươi còn không bằng nhìn tảng đá!”

Hai người đang âm ỷ, A Nghiên phía trước dẫn theo đại quân đầu bếp nữ mỹ nhân không khỏi đau đầu không thôi, âm thanh lạnh lùng nói: “Mạnh Hán, ngươi tốt nhất mà trở về làm thị vệ của ngươi, Tư Tĩnh, nhanh đi làm một phần khác đến, nay lấy lòng Trạm vương điện hạ mới là chuyện các ngươi nên nhớ thương trong lòng, không được làm rồi!”

Nàng nói một phen như vậy, Mạnh Hán ngấm lại cũng đứng, trừng mắt lạnh nhìn Tư Tĩnh cô nương một cái, nhấc chân chạy lấy người.

Tư Tĩnh cô nương hừ một tiếng, cũng thu hồi lý trí, nhanh về phòng bếp đem gà tam ti còn lại cho vào hộp thức ăn, một lần nữa xuất phát.

Đám người tới chính phòng Thiên Trúc Uyển của Tiêu Đạc, A Nghiên hô một tiếng, ý bảo chúng mỹ nữ: “Các vị an tâm một chút, ta đi trước xem Trạm

vương điện hạ thế nào, nếu hấn tâm tình tốt, liền gọi các vị vào đưa đồ ăn, đến lúc đó điện hạ ăn đồ ăn người nào, đêm nay người đó có thể thị tẩm”

Ai ngờ nàng vừa dứt lời, Tiêu Đặc một thân từ bảo ngọc quan giữ tóc cắt bước từ phòng trong đi ra, nghi hoặc nhìn nhìn nữ tử thướt tha đầy trong viện, kinh ngạc nói: “A Nghiên, đây là thế nào?”

Các nữ tử vừa thấy, không khỏi trong mắt tỏa sáng, vị này Trạng vương điện hạ sinh ra da thịt như tuyết, tóc đen như mực, ngũ quan kiên cường sắc nét, một thân từ bảo càng làm hấn lạnh lùng tôn quý, lời nói mặc dù hơi kiêu căng, lại tăng thêm một phần thanh quý xuất trần thoát tục.

một nam tử tuấn mỹ như vậy, không cần nói là Trạng vương thân phận tôn quý, dù là một khát cái bên đường, các nàng cũng hận không thể nhìn nhiều vài lần, thậm chí lên giường bồi một chút!

Phải biết rằng, ba năm trong cung, xấu nam cũng hơn hấn Phan An a!

Tiêu Đặc ở trong phủ cùng A Nghiên qua lại mấy ngày, đúng lúc không muốn rời khỏi nàng, ngày hôm nay bị phụ hoàng triệu tiến cung, cũng không thể nề hà, nay thật vất vả vội chạy về, kỳ thật muốn cùng với A Nghiên tiếp tục lăn lộn trên giường, ai biết trong viện hiện ra một đám nữ nhân như vậy, đúng là người người dùng ánh mắt soi mói đối cơ khát nhìn mình.

Tiêu Đặc nhú mày, càng không hiểu nhìn về phía A Nghiên.

A Nghiên đánh bạo tiến lên, ý cười trong suốt nói: “Điện hạ, đây là tiểu mỹ nhân hôm nay hoàng thượng ban thưởng, tổng cộng có mười mấy người, ta xem các nàng tư sắc rất tốt, đây là để các nàng học nấu ăn, mỗi người đều làm một món ăn, điện hạ tốt xấu nhìn thử xem, thích đồ ăn người nào, thích con người người nào, hoặc là thích thân thể người nào, chỉ cần lấy ngón tay chỉ, đêm nay —— “

lời tiếp theo, nàng cũng không dám nói trắng ra, chỉ hướng về phía Tiêu Đặc chớp chớp mắt.

Hấn giống như đang đối, đương nhiên sẽ minh bạch.

Tiêu Đặc nghe thấy hơi hơi nhú mày: “Ý tứ là nói, người giúp ta hảo hảo dạy dỗ nữ nhân, chờ ta chọn một người đến hầu hạ?”

A Nghiên gật mạnh đầu: “Vâng, xem điện hạ thích người nào !”

Tiêu Đặc mặt không biểu cảm nhìn nàng một lát, bỗng nhiên hỏi: “Người thật cao hứng?”

A Nghiên cười: “Cũng không phải rất cao hứng, chỉ là nghĩ đêm nay có thể có tiểu mỹ nhân hầu hạ điện hạ, có thể khiến điện hạ tận hứng...”

Ai biết nàng còn chưa dứt lời, trên mặt Tiêu Đặc bỗng chốc phủ kín u ám.

“Cô Nghiên, người có ý tứ gì?” Tiêu Đặc thanh âm lạnh như băng, con ngươi như hàn mang bắn thẳng đến nàng.

A Nghiên ngẩn ngơ: “Ta... Ta không có ý tứ gì, chính là nghĩ muốn tìm mấy người phụ nhân cho điện hạ...”

Tiêu Đặc nghe, câu môi trào phúng cười: “Đúng rồi, người —— “

Trong lòng hấn phát đau, lời kế tiếp cũng nói không nên lời, nàng căn bản không thích mình, lúc làm việc thân mật nhất, trong miệng cũng nói chán ghét mình. Đã nhiều ngày mình quán quít lấy nàng ở trong phòng lăn lộn, nàng sợ là không biết chán ghét mình thế nào đây. Nay có tiểu mỹ nhân như vậy, nàng lại ước gì mình đi muốn người khác, nàng cũng thoát khỏi mình.

Tiêu Đặc nghĩ tới đây, nhất thời thật sự là tâm như đao cắt, cả người lạnh như băng.

Ngước mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ nhân này tươi cười đã cứng ở trên mặt, hấn không thể đào tâm nàng ra, nhìn một cái, đến cùng tâm địa nàng ra sao.

A Nghiên vừa thấy sắc mặt hấn, liền cảm thấy không đúng.

Này này này... đang tốt, thế nào thành như vậy?

Trong lòng biết không ổn, nàng định chạy.

Ai ngờ Tiêu Đặc nhìn ra ý đồ nàng, nâng tay đi qua, trực tiếp túm chặt cổ nàng.

“A —— đừng giết ta, ta cũng là hảo tâm a!” A Nghiên lắp bắp, thật sự là một lời không hợp liền bóp cổ, ngày này không có cách nào sống !

“Ta thật đúng là muốn giết ngươi!” Tiêu Đặc nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt lạnh lẽo như đao.

A Nghiên nghe nói như thế, nhất thời cảm thấy một đường hi vọng: “Đây... Ý tứ này là người sẽ không giết ta ?”

Tiêu Đặc nhìn ánh sáng trong con ngươi đen nhánh của nàng, nhất thời nghĩ nữ nhân này, trong đầu đầy những thứ gì, nàng đầu nghĩ tới tâm tư của mình. Nghĩ lại một lần, lại nhớ tới ngày xưa, nàng liên tiếp hạ độc hại mình, nàng biết rõ có người muốn giết mình lại cố đồ chạy trốn chết, nàng thậm chí giờ

tảng đá muốn đập mình, nàng không chịu để tâm, nàng xoay người bỏ chạy!

Thật sự nản lòng thoái chí, suy sụp cười lạnh một tiếng, hắt buông nàng ra, rồi đột nhiên xoay người, rũ tay áo mà đi.

A Nghiên thấy mình tránh được một kiếp, bỗng chốc mềm nhũn, tê liệt ngã xuống.

Nhẹ nhàng vuốt cổ mình bị bóp đau, không khỏi lâu bầu nói: “Lại tránh được một kiếp, đến cùng vẫn không giết ta a!”

Lại ngẩng đầu, nhìn về phía các tiểu mỹ nhân nâng bụng thức ăn, thấy các nàng nét mặt hoảng sợ không thôi, tay chân run rẩy không ngừng.

“Các ngươì, làm sao?” A Nghiên buồn bực nhìn các nàng.

Lại nghĩ tới đồ ăn của các nàng: “Thật đáng tiếc, hôm nay điện hạ tâm tình không tốt, chỉ có thể chờ ngày mai lại nói.”

Đây... vẫn còn ngày mai? !

Các vị tiểu mỹ nhân một đám đều hoa dung thất sắc.

Chính mắt thấy một màn mạo hiểm vừa rồi kia, sắc tâm các nàng đối với Tiêu Đặc vừa rồi toàn bộ tan thành mây khói !

Người trước mắt này, còn là tiểu thiếp ngàn vàng được sủng ái, mọi người đều biết Trạng vương kim ốc tàng kiều độc sủng, kết quả... xem ra sống cũng..

Các tiểu mỹ nhân ngây người như vậy nửa ngày, rốt cục có một người đánh bạo hỏi: “Phu... Phu nhân... Trạng vương điện hạ... Hắn hắt hủi... luôn luôn như vậy sao?”

A Nghiên đương nhiên gạt đầu: “Luôn luôn như vậy a!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, càng nhụt chí, này này này... Đây thật đúng là dùng sinh mệnh mình đi làm tiểu thiếp cho điện hạ a!

Trong các tiểu mỹ nhân rốt cục có một người, một tay cầm hộp thức ăn đặt sang bên cạnh, phù phù quỳ rạp xuống: “Phu nhân, tha mạng!”

Ngay sau đó lại có một mỹ nhân cũng quỳ xuống theo: “Phu nhân cứu ta với!”

A Nghiên không hiểu, được Như Ý nâng lên: “Các ngươì đây là thế nào?”

một đám tiểu mỹ nhân nước mắt không ngớt:

“Phu nhân, ta trong nhà còn có mẹ yếu em thơ, tình nguyện cả đời làm nô tì, cũng không dám đem tính mạng chôn vùi ở nơi này a!”

“Phu nhân, ta năm nay mới có mười sáu, ta còn chưa sống đủ, cầu phu nhân khai ân, buông tha ta!”

Cuối cùng các nàng thiên ngôn vạn ngữ rút lại một câu: “Phu nhân, chúng ta liễu yếu đào tơ, thật sự không dám làm thiếp thất Trạng vương, cầu phu nhân giúp chúng ta!”

A Nghiên vạn vạn không nghĩ tới, đám người này oanh liệt ở phòng bếp bận rộn một hồi, lại thăm dạm xong việc như thế.

Nàng không dám tin nhìn chằm chằm các nàng nói: “Các ngươì cũng biết đó là ai, là đương kim Trạng vương a, là Cửu hoàng tử thánh thượng sủng ái nhất, các ngươì nếu trèo lên giường hắn, sinh hạ một nam nửa nữ, từ nay về sau vinh hoa phú quý vô cùng a, nếu vận khí tốt, nói không chừng các ngươì còn có thể được phong làm chính phi, từ nay về sau thăng tiến rất nhanh...”

Ai ngờ nàng nói đến miệng khô lưỡi khô, các tiểu mỹ nhân này vẫn một mạch khóc nói: “Vinh hoa phú quý cũng phải có mệnh để hưởng thụ, chúng ta chớ không nỡ phúc phận đó!”

Nàng không biết vừa rồi lúc Trạng vương điện hạ nắm chặt cổ nàng, cả người tản mát ra sát khí, đủ để cho các nàng ấy gặp ác mộng ba ngày! nếu về sau ngủ bên người Trạng vương, còn không biết có thể sống đến hừng đông hay không đây!

A Nghiên thấy vậy, thất vọng đến cực điểm: “Thật là một đám vô dụng !”

Ai ngờ lời vừa ra khỏi miệng, chợt nghe thấy tiểu mỹ nhân Tư Tình tiến lên, dùng cảm ườn ngực nói: “Phu nhân, các nàng sợ, nhưng ta không sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Chương 82.2

Ai ngờ lời vừa ra khỏi miệng, chợt nghe thấy tiểu mỹ nhân Tư Tĩnh tiến lên, dùng cảm ưỡn ngực nói: “Phu nhân, các nàng sợ, nhưng ta không sợ.”

một lần nữa trong mắt A Nghiên lóe lên hi vọng, quả thực muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi vị tiểu mỹ nhân này.

Nàng vội bước tới, nắm tay Tư Tĩnh: “cô nương, người thật sự có chí khí, nếu có thể trèo lên giường Trạng vương điện hạ, từ đây người là tỷ muội ruột của ta!”

Tư Tĩnh cắn răng: “Phu nhân yên tâm là được, ta nhất định sẽ khiến Trạng vương điện hạ thích ta.”

A Nghiên cũng hung hăng gật đầu, lập tức lôi kéo Tư Tĩnh vào phòng, kéo hộp trang sức của mình ra.

“Như Ý, mau trang điểm cho Tư Tĩnh cô nương một phen, lúc trước trong phủ chuẩn bị cho ta quần áo trang sức, chọn đồ đẹp mắt hết thấy đưa cho Tư Tĩnh cô nương.”

Nhất thời lại nghĩ tới cái gì: “Còn có lúc trước điện hạ sai người đưa tới son phấn hương lộ, cũng đều đưa cho Tư Tĩnh cô nương.”

Lập tức bọn thị nữ bận rộn một phen, đem Tư Tĩnh ăn mặc trang điểm lên, A Nghiên theo bên cạnh tinh tế đánh giá, vừa thấy phát hiện vị cô nương này phảng phất vài phần giống mình.

Nàng không khỏi mừng rỡ trong lòng, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cũng âm thầm nghĩ, nàng ấy bồi hương lộ của mình, lại dùng son phấn của mình, ngay cả hương vị cũng phảng phất như mình.

Nếu Tiêu Đặc nửa tỉnh nửa mê tất nhiên là không phân biệt rõ, đến lúc đó thành chuyện tốt, nói không chừng theo tính tình Tiêu Đặc, từ nay về sau thực tùy biết vị, lại yêu thích đâu.

Lập tức A Nghiên cân nhắc, nói với Tư Tĩnh cô nương: “Người và ta đi phòng bếp, trước làm một phần gà say rượu cho điện hạ ăn, đợi khi điện hạ ăn xong, người liền vào phòng, vào trong phòng thì ôm lấy điện hạ không buông, đến lúc đó việc tất nhiên có thể thành.”

Tư Tĩnh tuy rằng nghe thấy có chút không hiểu, nhưng nàng nghĩ việc gì cũng phải thử một lần, lập tức đồng ý.

A Nghiên đi đến phòng bếp, chuẩn bị làm túy gà hoa tiêu.

“Người nếu muốn lấy lòng điện hạ chúng ta, cần phải biết làm đồ ăn ngon. Theo ta thấy thế nào, điện hạ trước sẽ cảm thấy hứng thú với đồ ăn cầu người, sau mới cảm thấy hứng thú với bản thân người.”

Tư Tĩnh gật mình: “Ta hiểu rõ, chính là ăn đồ trước, ăn người sau!” (PS: bé này cũng thông minh quá!)

A Nghiên hơi gật mình, nhìn nhìn Tư Tĩnh bên cạnh, đến cùng vẫn gật đầu: “không tệ, người rất có ngộ tính.”

một tiểu mỹ nhân có ngộ tính như vậy, nhất định có thể rất nhanh trèo được lên giường Tiêu Đặc đi?

Lập tức A Nghiên bắt đầu dạy Tư Tĩnh làm túy gà hoa tiêu: “Người phải chú ý nhìn, trước dùng lửa lớn đun nóng nồi, lại bỏ muối vào sao không ngừng, đợi đến lúc màu tối lại, cho thêm hoa tiêu, phải luôn luôn sao hoa tiêu như thế đến khi phát ra mùi thơm, chúng ta mới lấy ra, lượng tại chỗ. Sau đó sẽ đem chân gà rửa sạch sẽ, dùng muối hoa tiêu này sát vào chân gà, cuối cùng bắt đầu chế biến, trước tiên đổ nước vào trong nồi, đun sôi rồi cho chân gà vào, lại thêm chút rượu Thiệu Hưng lâu năm ngâm như vậy, ngâm ba bốn canh giờ, là có thể ăn.”

Tư Tĩnh nhìn đến chảy nước miếng: “ăn ngon sao?”

A Nghiên gật đầu: “Đương nhiên, túy gà này dùng rượu Thiệu Hưng làm gia vị, có thể trừ tanh giải ngấy, còn có thể thêm hương nổi màu, làm ra rồi bảo đảm sắc hương vị câu toàn.”

Tư Tĩnh nhìn nồi đang đun kia, lại vẫn có chút không rõ: “Cừu gia ăn túy gà này, thật có thể say sao?”

A Nghiên nghe thế, cúi đầu nghĩ nghĩ: “Nhớ ngày đó, Cừu gia đối với ta thập phần coi rẻ, căn bản không để vào mắt, sau này hắn thấy ta nấu ăn ngon, mới đối tốt với ta. Có một ngày trong lúc vô ý hắn uống một ngụm rượu, say rồi ôm ta ngủ một đêm.”

Nay ngẫm lại, đúng là từ đêm hôm đó, hắn bỗng nhiên phát tình với mình.

lại phải nói tiếp, tình tình ái ái này thật sự mặc danh kỳ diệu.

A Nghiên thờ dài, vỗ vỗ bả vai Tư Tĩnh, ý vị thâm trường nói: “Có được hay không, phải thử một lần, có lẽ hắn ăn túy gà, người hầu hạ hắn một đêm, từ nay về sau lòng hắn cũng chỉ có người.”

Đến lúc đó, hắn đâu còn nhớ được ai là Cố A Nghiên, có lẽ sẽ ném mình ra sau đầu!

Tư Tĩnh nghe nói như thế, bỗng nhiên ý thức được cái gì, không khỏi nhìn A Nghiên thêm một lần: “Nhưng phu nhân, nếu mà điện hạ trong lòng chỉ có ta, vậy còn người?”

Nàng chưa quên, A Nghiên cũng là nữ nhân của điện hạ!

A Nghiên lắc đầu, càng thờ dài: “không sao, hấn quên ta, ta —— “

đang nói, bỗng nhiên liền cảm thấy ngực khó chịu, nàng theo bản năng đưa tay sờ sờ nơi bị đè nén đó, vẫn kiên trì nói: “Đến lúc đó, ta rốt cục có thể thoát khỏi hấn !”

Tư Tĩnh kinh ngạc nhìn A Nghiên, nghĩ tình cảnh lúc trước A Nghiên bị Trầm vương điện hạ bóp cổ, nhất thời có chút đồng tình, lại có chút cảm khái: “Cố phu nhân, người... người cũng không dễ dàng đâu.”

Vì chút vinh hoa phú quý ấy, thật sự là lấy mệnh đánh cược!

Ước chừng sau nửa canh giờ, tủy gà hoa tiêu đã làm xong.

Lại ngửi mùi rượu nồng hậu, rượu lâu năm lên màu vàng tằm vào thịt gà non mềm, trong đó lại có hương thơm hoa tiêu nhẹ nhẹ, chỉ vừa ngửi, người người đều say ngã vào mùi hương này.

Tư Tĩnh không dám tin nhìn chằm chằm tủy gà, cơ hồ muốn chảy nước miếng: “phu nhân, hóa ra người làm đồ ăn giỏi như vậy!”

A Nghiên chau chau mày, đắc ý nói: “Đúng vậy. Nếu không điện hạ sao có thể có tình cảm thâm thiết với ta như vậy!”

Tư Tĩnh nghe thấy liền hiểu được, nhìn tủy gà kia làm cho người ta thêm nhỏ dãi ba thước nói: “Hóa ra là thế.”

Nếu muốn bắt lấy tâm của một người nam nhân, phải bắt được dạ dày hấn trước!

Nếu muốn trèo lên giường một nam nhân, trước hết phải mở cái miệng của hấn ra!

A Nghiên cười cười, đặt mâm tủy gà hoa tiêu tới trước mặt Tư Tĩnh: “Đây, cho người.”

Tư Tĩnh cẩn thận nâng mâm tủy gà hoa tiêu lên, cảm động nhìn A Nghiên: “Phu nhân, nếu ta có thể được điện hạ ưu ái, nhất định không quên phu nhân đề bạt, tài bồi ta!”

A Nghiên nhìn Tư Tĩnh, thấy thân hình nàng và mình cực kì giống nhau, khuôn mặt cũng có ba phần xấp xỉ, vậy trên người là kiểu dáng, màu sắc xưa nay mình yêu nhất, ngay cả trâm cài trên đầu cũng là Tiêu Đặc trước kia đưa cho mình.

Nàng gật gật đầu: “Người đi đi.”

Tư Tĩnh bái tạ A Nghiên, nâng phần tủy gà đi đến trước thư phòng Tiêu Đặc.

A Nghiên nhìn Tư Tĩnh đi ra ngoài, nhất thời nhớ tới cái gì, vội gọi lại: “Này, cũng cần —— “

Nàng nói được một nửa, liền ngừng lại, cúi xuống, Tư Tĩnh tò mò quay đầu nhìn, thấy A Nghiên đặt tay lên ngực, không khỏi buồn bực: “Phu nhân, còn chuyện gì sao?”

Tay A Nghiên lúc này cầm hồ lô ngọc trước ngực, hồ lô ngọc kia chạm vào tay lạnh lạnh, như trong đêm khuya tay Tiêu Đặc sờ sờ má mình.

Nàng cứng ngắc đứng tại chỗ một hồi lâu, chung quy miễn cưỡng nở nụ cười: “không có gì, người đi đi.”

Tư Tĩnh phát hiện A Nghiên có chút khác thường, nhưng lúc này lòng nàng tràn đầy Tiêu Đặc, cũng không nghĩ nhiều, lập tức gật gật đầu, cáo biệt A Nghiên, đi thẳng đến thư phòng.

Còn A Nghiên nắm hồ lô ngọc mát lạnh, đó là Tiêu Đặc tự tay đưa cho mình, sau vài lần trắc trở vẫn bắt mình đeo trên cổ, vào ban đêm sau khi thân mật thoải mái Tiêu Đặc sẽ vuốt ve hồ lô ngọc.

Nàng nhìn bóng lưng Tư Tĩnh thướt tha xa xa, nghĩ nữ tử này nâng tủy gà đi vào phòng Tiêu Đặc, có lẽ Tiêu Đặc sẽ ăn, ăn xong có lẽ sẽ ôm nữ tử này làm chút chuyện. một khi làm rồi, theo tính tình hấn xưa nay, nói không chừng từ đây thực tủy biết vị, yêu mến...

Đến lúc đó, sợ là hấn sẽ không bao giờ nhớ tới mình nữa.

A Nghiên ngực lại bị đè nén phiền chán, thậm chí một nỗi phiền muộn khôn kể tràn ngập trong lòng, khiến nàng không thể nào thoải mái. Nàng ngo ngắc đứng tại chỗ, ôm ngực đang đau đớn như có như không, suy nghĩ nửa ngày sau, rốt cục cắn răng, dậm chân, nói với chính mình: “Thôi, tình tình ái ái tính là gì, mạng quan trọng nhất!”

Muốn nam nhân, lúc nào cũng có thể, ai cũng có thể, chỉ hấn là không được!

*****

Tư Tình một đường đi tới trước thư phòng, đi tới chính phòng, phía trước lại nhảy ra một nam tử.

Nàng nhìn chăm chú, đúng là Mạnh Hán.Lập tức nàng nhú mày: “Ngươi vì sao ngăn đường ta?”

Mạnh Hán hai mắt nhìn nàng nâng hộp thức ăn trong tay: “Ngươi đây là đi đưa thiện cho điện hạ sao?”

Tư Tình đảo cặp mắt nhìn trời, khinh bỉ nói: “Ta đi đưa thiện cho điện hạ, ngươi quản chuyện gì?”

Mạnh Hán hừ lạnh một tiếng: “Sao không liên quan đến ta, ta là tổng thị vệ trưởng trong phủ, chuyện về đạo chích ta đều phải quản!”

Tư Tình nghe vậy, mắt hứng nhìn Mạnh Hán: “Này, ngươi có ý tứ gì, cái gì gọi là chuyện về đạo chích?”

Mạnh Hán tiến lên, mở hộp thức ăn ra: “Ta phải tận mắt nhìn xem, ngươi đến cùng đưa cho điện hạ cái gì.”

Tư Tình thấy Mạnh Hán thế nhưng mở hộp thức ăn cầu mình, hết sức không vui: “Ngươi xem ngươi vừa đen vừa xấu, làm người cũng thô lỗ, cẩn thận không cần làm bản tủy gà, đây chính là làm riêng cho điện hạ chúng ta!”

Mạnh Hán nghe thấy ghét bỏ trong lời nói, cũng mất hứng, lập tức đẩy nắp hộp thức ăn, lui ra phía sau vài bước: “Bất quá là một tiểu mỹ nhân trong cung ban thưởng xuống thôi, ngươi cho rằng điện hạ chúng ta sẽ liếc mắt nhìn ngươi hơn một lần sao? Nếu điện hạ không triệu ngươi thị tẩm, ngươi cùng với nha hoàn thông thường có gì khác nhau? Nay ta đại nhân không chấp tiểu nhân, liền giúp ngươi một tay.”

Tư Tình nghe thấy xấu hổ thành giận: “Ta có Cố phu nhân giúp đỡ, ai muốn ngươi giúp, ta nhìn ngươi chồn chột tể gà, không có hảo tâm!”

Mạnh Hán càng cười lạnh, lui về phía sau mấy bước, cũng không để ý đến nàng, đi thẳng.

Tư Tình vội kiểm tra hộp thức ăn vừa rồi, thấy hết thấy đều ổn, mới nhẹ nhàng thở ra, nàng vẫn không nên nghĩ Mạnh đại nhân này cái gì mà bộ dạng vừa đen vừa xấu, vẫn nên nhanh đi gặp Trạng vương điện hạ thôi.

*****

Lại nói Tiêu Đặc suýt nữa bóp chết A Nghiên, nhưng đương nhiên không thể xuống tay, tức giận bỏ đi, nhốt mình trong thư phòng.

hắn tùy ý tìm mấy bản sách cổ lật xem, nhưng căn bản xem không vào, đang lung tung tìm kiếm đồ vật trên giá, bỗng nhiên nhìn thấy một quyển sách, và một ít đồ vật.

hắn nhìn thấy cái đó, liền nghĩ tới đây là đồ lúc trước Cố thái y đưa cho mình.

Nhìn thấy khó tránh khỏi càng thấp thỏm nôn nóng.

A Nghiên ơi A Nghiên, hắn cười lạnh, thật sự là hối hận vừa rồi sao không trực tiếp bóp chết nàng tại chỗ.

đang nghĩ tới đây, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa, mũi hắn khẽ nhúc nhích, cũng ngửi thấy một cỗ mùi thơm quen thuộc, cùng với mùi tủy gà làm cho người ta thêm nhỏ dãi ba thước.

Nhất thời hắn trong mắt vốn âm lãnh lộ ra một chút nhu ý, cảm thấy nữ nhân này cũng biết mình sai rồi, cố ý làm tủy gà mà tiêu đến xin lỗi?

Khóe miệng hắn hơi nâng lên muốn cười, nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lẽo đứng dậy, mở cửa ra nhìn.

Vừa mở cửa, bên ngoài lại là một cô nương xa lạ.

“Điện hạ, đây là tủy gà hoa tiêu, thiếp thân cố ý làm cho ngài.” cô nương bên ngoài cúi đầu, xấu hổ nói.

“Đây là ngươi làm?” Tiêu Đặc lạnh giọng hỏi.

“A?” Tư Tình giật mình, thầm nghĩ điện hạ này sao nhìn thấy đồ ăn vẫn xa cách lạnh như băng vậy, bất quá nàng vẫn cố lấy dũng khí nói: “Vâng, thiếp thân tự mình làm cho điện hạ ngài, còn thỉnh điện hạ...”

Tiêu Đặc yên lặng nhìn Tư Tình, nhú mày trầm mặc một lát, vẫn nói: “Vào đi.”

Tư Tình trong lòng mừng rỡ, nghĩ biện pháp này của Cố phu nhân quả nhiên hiệu quả, lập tức vào phòng, đem đồ ăn bày lên bàn, lại lộ ra tươi cười mềm mại đáng yêu, nói với Tiêu Đặc: “Điện hạ, thiếp thân ở trong này hầu hạ ngài, được không?”

Tiêu Đặc thử một miếng tủy gà rồi, biết là không đúng hắn hơi nhú mày, đến cùng vẫn nuốt xuống.

Tủy gà này bên trong sợ là thả gia vị đặc biệt gì, một ngụm nuốt xuống, men say xuống theo, trong cơ thể một cỗ nóng rực cũng xuất hiện, hắn cả người căng thẳng, hơi thở nặng nhọc, trong lòng dâng lên khát vọng không có cách nào giải tỏa.

Đúng lúc này, Tư Tinh lại mềm mại đi tới: “Điện hạ, thiếp thân hâm mộ điện hạ cả thể xác và tinh thần, nếu có thể hầu hạ điện hạ...”

Tiêu Đạc nhú mày cười lạnh, nâng tay hung hăng túm chặt cổ Tư Tinh.

Tư Tinh cả kinh, sợ tới mức mở to hai mắt, đáng thương nhìn Tiêu Đạc: “Điện hạ... Khụ khụ khụ, điện hạ... gà...”

Tiêu Đạc ghé sát vào, áp bức nói: “nói thật, tủy gà này, có phải Cố Nghiên làm cho ngươi đưa tới hay không?”

Tư Tinh nước mắt đã rơi xuống, gật đầu thật mạnh: “Vâng vâng vâng...”

Tiêu Đạc neho con ngươi hẹp dài ỏ, trong nhất thời sát khí bức người: “Là nàng dạy ngươi, ngươi mới dám tới, có phải không?”

Tư Tinh nước mắt đỏ rào rào: “Vâng vâng vâng!”

Tiêu Đạc nghiêng răng, xả môi trào phúng cười, rồi đột nhiên buông Tư Tinh ra, Tư Tinh nhất thời cả người mềm nhũn như bùn ngã quỵ xuống.

”Chẳng lẽ Cố Nghiên không dạy ngươi, nếu muốn trèo lên giường của ta, nữ nhân thối như ngươi là không được.”

hắn môi mỏng đẹp mắt phát ra thanh âm lạnh lẽo: “đi ra ngoài, tắm rửa cẩn thận, tắm ba ngày ba đêm trước.”

Ba, ngày, ba, đêm?!

Tuyệt thế tiểu mỹ nhân Tư Tinh bỗng chốc hôn mê.

*****

Lại nói A Nghiên, lúc nhìn theo Tư Tinh đi về phòng Tiêu Đạc, tuy rằng cũng không thêm để ý, nhưng trong lòng cảm thấy tư vị không tốt.

không thể chần chừ, nàng trước hết trở về phòng.

Trở lại trong phòng, trước mắt đều hiện lên thân ảnh Tiêu Đạc, Tiêu Đạc ôn nhu, Tiêu Đạc âm lãnh, Tiêu Đạc trẻ con, Tiêu Đạc khí phách, Tiêu Đạc bất mãn, cùng với Tiêu Đạc kia khi ôm mình làm, vẻ mặt lạnh lùng đòi lấy mạng cho mình đánh chửi...

không nghĩ cũng thôi, vừa nghĩ, đúng là đau nát gan liệt phế.

Tiêu Đạc, Tiêu Đạc, vì sao mỗi một đời đều gặp Tiêu Đạc!

Nàng ngồi sững sờ ở đầu giường, túm lấy đệm chăn đỏ rực, trong đầu hiện ra đủ loại dáng vẻ hai người trên giường, liều chết triền miên, mồ hôi ướt đầm, trầm luân trong thống khổ và vui thích, nàng từng khóc kêu cầu xin, cũng từng đắm chìm trong đó, liên tục lùi bước, hắn từng bá đạo đòi lấy, cũng từng nhỏ nhẹ mềm mại dỗ dành...

”Tiêu Đạc, ngươi ——” nàng cắn răng, trong lòng có trăm ngàn từ ngữ cũng không nói nên lời: “Ta thực...”

Ai ngờ vừa thở dài xong, cửa mở.

một nam tử thân hình thon dài xuất hiện trước cửa, từng bước một tiến về phía A Nghiên.

Bóng người ngược sáng, nàng nhìn không rõ, chỉ cảm thấy trên khuôn mặt tuần mỹ vô cùng lúc này đầy tối tăm, cả người mang theo sát khí lạnh như băng, dường như chung quanh hết thảy đều bị cắn nuốt vào trong bóng tối.

Đợi đến gần, A Nghiên ngửa mặt cơ hồ tê liệt ngã xuống giường, cuối cùng thấy hắn rõ ràng.

Đập vào mắt là hai tròng mắt sâu thẳm nóng rực, lúc này dường như nổi lên gió lốc đáng sợ.

”A, ngươi ——” A Nghiên đầu tiên là vui vẻ, sau đó là ưu sầu.

hắn chẳng lẽ không phải đang cùng Tư Tinh mây mưa sao?

Tiêu Đạc thấy A Nghiên trên giường kinh ngạc nhìn chăm chăm mình, mím môi không nói, hắn chỉ bình tĩnh nâng tay, thông thả cời đai ngọc bên hông (Ahhhhhhhh, chuẩn bị SM)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Chương 83

A Nghiên ôm chân gắm lủi về cuối giường, trơ mắt nhìn Tiêu Đặc cởi đai ngọc bên hông, lại nâng bàn tay thon dài đẹp mắt lên, thông thả cởi ngoại bào, bỏ ra đặt một bên.

Rất nhanh hần lộ ra bộ ngực thanh khoan kiên cố, cơ ngực rõ ràng rắn chắc, mang theo cảm xúc đặc hữu của thanh niên hai mươi mấy tuổi, nhưng không chút thô lỗ, ngược lại tản ra hơi thở tao nhã.

hần nâng chân thon dài cân xứng lên, đi tới bên giường, con ngươi đen sâu thăm đường như nổi lên gió lốc có thể cắn nuốt người, cứ như vậy giống như núi cao nguy nga sắp đổ sụp, áp bách về chỗ A Nghiên.

A Nghiên tâm loạn như ma, dường như có vô số móng vuốt nhỏ đang cào, bàn tay nắm chặt chân gắm cũng toát mồ hôi. Nàng nhịn không được lại lui về phía sau một bước, thật cẩn thận nói:

”Ngươi, ngươi chưa ăn tủy gà của Tư Tĩnh?”

Nàng không nhắc còn tốt, vừa nhắc tới Tư Tĩnh, trong mắt Tiêu Đặc nhất thời phụt ra lửa nóng bạo liệt đủ để tan hàn băng ngàn năm, hần giận tới cực điểm, ngược lại nở nụ cười, môi mòng tuyệt điểm mở một chút cười lạnh trào phúng.

”Cố Nghiên, ngươi thật sự rất tốt.”

nói đến đây, hần đã cúi đầu áp xuống.

A Nghiên cũng sợ hãi, thấy thân hình cao ngất rắn chắc áp xuống mình, chỉ cho rằng hần muốn giết mình.

không nghĩ tới, nàng không phải ngã chết, đánh chết, không phải thiêu chết, đốt chết, dĩ nhiên là bị đè chết sao?

không không không, hay là nói hần muốn tiền dâm hậu sát?

”Vi đưa nữ nhân khác cho ta, ngươi thể nhưng kê đơn trong đồ ăn.”

Hạ thuốc trợ hứng.

Tiêu Đặc tuy rằng không sợ độc, nhưng loại thuốc trợ hứng này thực sự nổi lên tác dụng trong cơ thể hần, cả người lửa nóng, suy nghĩ trong lòng nôn nóng không chịu nổi, không thể thư giải, hận không thể đè nát tiểu cô nương nhu nhược kinh hoàng trước mắt này, lại hận không thể rút kiếm nhảy vào, chôn ở nơi mềm mại thơm tho tùy ý ra vào.

”Kê đơn?” A Nghiên mở to hai mắt, kinh hoàng lắc đầu giải thích: “không có, không phải ta, ta không bỏ thuốc! ta chỉ làm một phần tủy gà!”

Nhưng nàng giãy dụa giải thích, cũng không có cách nào vào trong tai Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc giữa cổ nàng, áp chặt nàng, lại mang chân gắm vừa rồi nàng ôm chèn ở phía dưới khiến nàng nằm sấp tại chỗ.

A Nghiên sao chịu đi vào khuôn khổ, giãy dụa định chạy!

Tiêu Đặc lại nhặt đai ngọc vừa rồi, lưu loát trói chặt hai tay nàng, lại dùng dây màn gắm buộc hai chân nàng.

thế này A Nghiên giống như một cái bánh chưng bị bắt quỳ xuống.

Nàng bị bắt quỳ xuống, chỉ cảm thấy Tiêu Đặc ở sau lưng mình đùa nghịch, lại nhìn không rõ, lần này thật sự bị dọa, trong miệng kêu to, khóc gào lên: “Tiêu Đặc ngươi đồ trướng thối, ngươi muốn làm gì!”

thân thể Tiêu Đặc tinh tráng dựa vào sau lưng nàng, cúi đầu thở hơi thở nóng rực quanh quần trên vành tai mẫn cảm của nàng, trường kiếm cứng rắn lúc này đã ra khỏi vỏ, nóng lòng muốn thử. Lục hai người bọn họ còn duy trì tư thế ái muội vô cùng này, Tiêu Đặc lại cười lạnh ở bên tai nàng: “Ta muốn làm gì, ngươi nói đi.”

*****

Đứng ở trong hầm ngầm âm u, Mạnh Hân nhìn chăm chăm kiếm múa trong không trung, hơi run run tay cầm một cái búa, bắt đầu đốt.

Nhưng lúc này đốt xong rồi, kiếm cũng không dừng lại, ngược lại càng làm động tác kỳ quái. Như bình thường chính là kiếm và vô kiếm cùng nhau múa, làm động tác nhập vào rút ra. Nhưng hôm nay kiếm lại ra khỏi vỏ, không rút kiếm nhập kiếm, ngược lại dùng mũi kiếm đi thứ đầu vỏ bên kia, định từ phía sau đâm vào.

Cái này không thể tưởng tượng!

Nhưng mà càng không thể tưởng tượng chuyện tiếp theo, lúc bắt đầu vỏ kiếm ở trong không trung múa loạn, tránh né thân kiếm, nhưng sau vài lần, vỏ

Kiểm cũng không múa loạn nữa, ngược lại làm động tác đón nhận! (Pls, có ai làm ơn giải thích hộ)

Mạnh Hán thật sự không nghĩ ra, chạy nhanh khỏi hầm ngầm, đi tới viện của Sài đại quân gia.

Sài đại quân gia đang ốm nặng, nằm ở trên giường ho khan, bất quá lúc này Mạnh Hán cũng mặc kệ như vậy, trực tiếp gọi Sài đại quân gia đang mê man dậy: “không tốt, hiện tại điện hạ chúng ta sinh hoạt vợ chồng với tiểu mỹ nhân trong cung ban xuống a, sao kiểm vẫn âm ỉ như cũ, không chỉ như thế, còn âm ỉ hơn! ngay cả vô kiểm thoát nhìn cũng điên rồi, không bình thường!”

Sài đại quân gia miễn cưỡng mở mắt già, run rẩy nói: “Người làm sao mà biết điện hạ sinh hoạt vợ chồng cùng tiểu mỹ nhân ngự ban.”

Mạnh Hán do dự hạ, vẫn đỏ mặt nói: “Ta theo người trong cung lấy thuốc trợ hứng, vừa đúng gặp tiểu mỹ nhân trong cung đến hầu hạ.”

Sài đại quân gia nhũn mảy: “không phải, điện hạ lãnh tâm lãnh tính, tim cứng người lạnh, sao có thể dễ dàng cùng người khác pha trộn? Mau giúp ta đứng lên, ta phải đến xem!”

Mạnh Hán vội gạt đầu, lập tức đỡ Sài đại quân gia, hai người đến thẳng Thiên Trúc các của Tiêu Đạc.

Ai ngờ vừa tới ngoài lầu các, đã nhìn thấy vài thị vệ vội vã chạy ra bên ngoài, ai cũng mặt đỏ tai hồng, thở hổn hển.

“Điện hạ ở trong viện?” Mạnh Hán khiển trách bọn họ nói: “Các người vì sao sắc mặt khác thường chạy vội vàng?”

Thị vệ này cúi đầu, đỏ mặt nói: “Ta... Chúng ta...”

Mạnh Hán lạnh giọng: “nói!”

Bọn thị vệ quả thực là muốn khóc, đành phải kiên trì nói: “Điện hạ bắt chúng ta rời đi, không được tiến đến.”

Sài đại quân gia nghi hoặc: “Thôi, chúng ta tự mình qua xem.”

Ai ngờ một thị vệ có chút khó khăn nói: “Sài đại quân gia, Mạnh đại nhân, theo tiểu nhân thấy, các người không nên đi vào thì hơn.”

Nhưng Sài đại quân gia và Mạnh Hán sao chịu nghe theo, nay kiểm đang ở trong hầm ngầm múa loạn, hơn nữa múa dị thường như vậy, bọn họ cũng sợ điện hạ bên kia xảy ra chuyện gì, không phải tinh tấn nhân vong chứ?

Lập tức hai người kia tiếp tục đi về trước, ai biết vừa chạy đến cửa viện, bọn họ giật nảy mình, vội vàng hung hăng nhắm hai mắt lại.

Sững sốt một lát, Mạnh Hán từ từ nhắm hai mắt nhỏ giọng hỏi Sài đại quân gia: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Sài đại quân gia hổn hển: “đi thôi!”

Lập tức Mạnh Hán đỡ Sài đại quân gia, hai người dường như phía sau có sói đuổi, chạy vội vàng.

chạy tới hậu hoa viên, bọn họ mới dám dừng lại.

Sài đại quân gia đã mặt tê liệt tại chỗ, không dậy nổi.

Mạnh Hán thở hổn hển hỏi: “Sài đại quân gia, vì sao, vì sao Cố cô nương lại như vậy a?” Sài đại quân gia sắc mặt tái nhợt tê liệt tựa vào một gốc cây, chậm rãi suy nghĩ, trừng mắt nhìn Mạnh Hán một cái.

Mạnh Hán có chút vô tội, không hiểu sao bỗng nhiên hấn giận mình.

Sài đại quân gia hừ lạnh một tiếng: “Tuy rằng nữ nhân kia thật sự là tiện nhân, Sài Hỏa ta hận không thể một đao đâm chết nàng tại chỗ, nhưng Mạnh Hán, người phải nhớ kỹ, nàng dù đáng chết cũng là nữ nhân của điện hạ, chuyện không nên xem thì người không cần xem.”

Mạnh Hán nhất thời cảm thấy oan uổng, phùng phùng một chút nuốt nửa ngã tại chỗ: “Ta không thấy cái gì a!”

hắn thực ra chỉ nhìn thấy Cố cô nương nằm sấp quỳ gối trước song cửa sổ, quần áo hỗn độn tóc mây tán loạn, cũng không biết đang làm cái gì, cứ run lên run lên đâm về phía trước. Nàng còn ngửa cổ, khép mắt, há mồm, bộ dáng kêu khóc không thành tiếng.

Nàng đây là thế nào?

Mạnh Hán thật sự không hiểu!

Sài đại quân gia giương mắt đánh giá Mạnh Hán, cao thấp quan sát, nhìn hắn cũng trưởng thành, cả người vạm vỡ, tuổi so với điện hạ nhà mình không khác, hắn là cũng hai mươi bốn rồi? Chưa từng nghĩ... Đúng là không biết đánh rắm!

Này thật đúng là chủ nào có bọc nấy.

Nghĩ đến đây, hán giấu tâm nhân nở nụ cười: “Chắc là Cố cô nương phạm lỗi, điện hạ chúng ta đang phạt nàng.”

Mạnh Hán có vẻ đắm chiêu.

*****

Lại nói A Nghiên, một ngày này thật sự là nhận hết khổ sở.

Đối chiếu với các động tác trên sách, nàng bị xoay thành các loại tư thế kỳ quái. Thậm chí về sau, vị hôn đản kia vẫn chưa tiết hòa hết, thế nhưng bắt nàng quỳ đi trong phòng, coi nàng thành một con ngựa để cưỡi.

Người khác cưỡi ngựa dùng dây cương, hán lại dùng chính cái roi cứng rắn của hán. Nàng chuyển lên phía trước một chút, roi của hán liền chọc vào một chút, thật sự là rất gầy vò.

Sau đó nàng thật sự chịu không nổi, thừa lúc được cỡi trối liền áp ngược lại.

Phản áp thành công rồi, nàng cưỡi ngựa.

Loại chuyện cưỡi ngựa này cũng cần kỹ thuật, nàng mơ hồ nhớ lại một ít kinh nghiệm đời trước, cuối cùng cưỡi ngựa thành công, khiến hán văn chương trôi chảy.

Mà giờ phút này đã cách thời điểm hán xông vào ba canh giờ.

Bên ngoài trời đã tối rồi!

A Nghiên hận nghiêng răng nghiêng lợi, đầu tiên là hận Tiêu Đặc hôn đản, sau là hận tủy gà bị bỏ thuốc trợ hứng.

Này đến cùng là thuốc gì, thế nhưng uy mãnh như vậy!

Bất quá nàng lúc này đã mệt đến tê liệt, cũng không kịp nghĩ gì, cứ trầm trầm ghé vào trên vai hán ngủ —— còn hán nằm ngửa trên mặt đất.

Nàng mờ mịt không biết ngủ bao lâu, đến lúc tỉnh lại, cũng đã nằm ở trên sạp, có Như Ý hầu hạ bên cạnh.

“hiện là giờ nào?” Nàng cố gắng hỏi, nhưng lúc nói ra tiếng mới phát hiện giọng mình khàn khàn.

Như Ý thấy nàng tỉnh cũng nhẹ nhàng thở ra: “xem ra đã tỉnh, phu nhân người đã ngủ hai ngày.”

Hai ngày sao?

A Nghiên chớp chớp mắt nhập nhèm vẫn buồn ngủ, cố giúp mình thanh tỉnh, trong đầu chậm rãi nhớ lại tình cảnh trước lúc mê man.

Đó là Tiêu Đặc ăn tủy gà có thuốc trợ hứng, ép buộc nàng ba canh giờ mới thôi, nay người đâu?

“Điện hạ đâu?” A Nghiên nhin không được hỏi.

“Điện hạ hôm qua đã đi ra ngoài, trước khi đi chỉ phân phó Sài đại quản gia đi thỉnh ngự y trong cung giúp phu nhân xem mạch, còn nói phải chăm sóc phu nhân, sau đó liền đi ra ngoài.”

A Nghiên gian nan nhú mày: “đã hai ngày không trở về?”

Như Ý gạt đầu: “Vâng, trước sau chưa từng đến Thiên Trúc các này.”

A Nghiên nghĩ nghĩ, thở dài: “Thôi, không trở lại thì không trở lại.”

nói không chừng là giận mình vì chuyện thuốc trợ hứng, đương nhiên cũng có khả năng ăn phải thuốc trợ hứng rồi, chỉ một lần vẫn không thư giải, cho nên chạy đi tìm khác nữ nhân. (PS: sao lại nghĩ A Đặc nhà ta thế!!!)

Nhất thời Như Ý tự mình bùng canh gà nhân sâm đến, nói là Sài đại quản gia cố ý phân phó cho nàng bỏ thân thể.

A Nghiên nghe xong kinh ngạc không thôi, nhìn bát canh của người nọ nửa ngày, nhưng cũng không dị vị, cũng không có vẻ có độc.

hán bình thường hận mình nghiêng răng, chỉ muốn giết mình, sao nay lại hào tâm như vậy?

đang nghĩ tới đây, lại nghe thấy bên ngoài có thị nữ tiến vào hỏi bẩm: “Phu nhân, Tư Tĩnh cô nương, tiểu mỹ nhân ngự ban cầu kiến.”

A Nghiên nhớ tới Tư Tĩnh, đã nghĩ tủy gà kia...

Nàng bắt đầu dĩ nhắm mắt lại: “Nàng ấy tới làm gì?”

không nghĩ tới Tư Tình này bộ dạng cũng không tệ, kết quả đến giường của Tiêu Đặc cũng không lên được! Lại còn một bát tủy gà với thuốc trợ hứng cho Tiêu Đặc!

Tâm A Nghiên trong nháy mắt liền vận vẹo.

Hóa ra hẳn chẳng phải có ăn ngon sẽ động dục! Hóa ra thế nhưng hẳn sẽ không trèo lên nữ nhân khác, mà chỉ chăm chăm ép buộc mình! —— đáng sợ!

Hóa ra hẳn chẳng phải có ăn ngon sẽ động dục... Hóa ra thế nhưng hẳn sẽ không trèo lên nữ nhân khác, mà chỉ chăm chăm ép buộc mình... Rất làm cho người ta thỏa mãn...

A Nghiên đầu tiên là nhúu mày, thờ dài, sầu muộn, sau đó lại nhếch môi muốn cười, rồi nhịn không được cười ra, tiếp theo mặt bỗng đỏ lên.

Có lẽ... Nàng nên học thật tốt kỹ thuật cười ngửa?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Chương 84

Đang nghĩ tới đây, bên ngoài truyền đến tiếng khóc: “Phu nhân, phu nhân cứu ta!”

A Nghiên nghe nói, không khỏi cả kinh: “Đây không phải Tư Tình sao, nàng đang khóc cái gì?”

Như Ý bất đắc dĩ, đành phải nói: “Nghe nói là lúc đó điện hạ từng hạ lệnh kéo nàng ấy đến hồ, tắm cẩn thận ba ngày, nay đã hơn hai ngày, còn thiếu một buổi tối nữa. Kết quả là nàng ấy thật sự chịu không nổi, chạy tới cầu phu nhân cứu mạng.”

A Nghiên nghe lời này, không khỏi đồng bệnh tương liên, nhớ ngày đó nàng cũng bị Tiêu Đặc ép buộc như thế, lúc này lại nghe tiếng kêu thê lương bên ngoài: “Phu nhân cứu ta, cứu ta, ta không bao giờ muốn tắm nữa! Đòi này cũng không muốn tắm nữa!”

A Nghiên lập tức nói với Như Ý: “Mau đỡ ta đứng lên, ta đi xem.”

Như Ý không làm sao được, mặc dù đau lòng thân thể A Nghiên, nhưng đến cùng vẫn đỡ nàng đứng dậy, lại cho vị Tư Tình đã bị bắt tắm rửa hai ngày vào phòng.

Tư Tình tiến vào, phủ phục tại chỗ cũng không đứng dậy.

Kỳ thật cũng không phải chỉ ngâm trong nước, mà còn các loại chà xát tẩy rửa, nay trên người đã rớt mấy tầng da.

bên ngoài còn có ma ma đuổi theo nàng, cung kính nói: “Tư Tình cô nương, nên đi tắm rửa.”

Tư Tình khóc lóc nức nở: “Phu nhân, cứu ta!”

A Nghiên thấy vậy, vội để vị ma ma bên ngoài kia đi vào.

”Tuy rằng phải tắm ba ngày, nhưng nay điện hạ không ở đây, người tạm thời buông tha nàng ấy đi.”

Vị ma ma kia quỳ tại chỗ, cũng không dám ngẩng đầu: “Nhưng điện hạ phân phó xuống...”

A Nghiên vẫy vẫy tay: “nếu Điện hạ tức giận, cứ bảo hẳn đến tìm ta, trái phải gì cũng đã tắm kỹ hai ngày, còn lại một ngày trước buông tha đi, nếu không, tắm đến tai nạn chết người thì làm sao bây giờ.”

Ma ma này mẹ vẫn cố gắng giải thích: “Lão nô tắm rất cẩn thận, sẽ không dễ bị thương...”

A Nghiên mê man hai ngày, khí lực suy yếu, đầu còn bình tĩnh nghe bà nói, lập tức vẫy tay ý bảo đi xuống: “Việc này đừng vội nhắc lại.”

Ma ma không có biện pháp, đành phải lui xuống.

Ai cũng biết đến nay vị phu nhân này thực được sủng ái, là phu nhân duy nhất trong phủ, điện hạ cũng không có vương phi, điện hạ không ở đây, vị phu nhân này đương nhiên là lớn nhất trong vương phủ, cũng không ai dám không nghe.

Tư Tình thấy mình cuối cùng không cần tắm rửa, nhất thời cảm động khóc lóc nức nở, quỳ xuống trước mặt A Nghiên liên tục bái tạ.

A Nghiên thấy vậy, liền bảo gọi đại phu đến, biết đại phu trong cung còn hầu hạ ở bên cạnh, liền sai người bảo đại phu xem cho Tư Tĩnh.

Cũng không có bệnh gì, ma ma này tắm rửa cho nàng cũng không có ý, chỉ là tắm hai ngày rồi, vừa nhìn thấy nước liền ghê tởm, cần tỉnh dưỡng.

A Nghiên thấy nàng như vậy, trong lòng thương xót, liền bảo nàng lưu ở bên mình, cùng nhau điều dưỡng thân thể, ai ngờ Tư Tĩnh sống chết không đồng ý.

”Phu nhân, không phải ta không đồng ý với ngươi, thật sự là điện hạ rất đáng sợ, ta nay gặp cũng không dám gặp, ta nên nhanh trở về, cùng tỷ muội đến từ trong cung.”

Tư Tĩnh ngày xưa tâm cao khí ngạo, nay trải qua một kiếp, xem như triệt để tỉnh ngộ. Mọi người lúc trước đều sợ chết, cũng không dám đi thân cận vị Trạng vương điện hạ này. Chỉ có mỗi mình cảm thấy bản thân dung mạo xuất chúng, tự tin có thể thắng được tâm Trạng vương, rất tự cho là đúng. Người tự cho là đúng luôn phải trả giá đại giới, hiện nàng phải trả giá đại giới.

Ngày xưa nàng chỉ cảm thấy nhóm tỷ muội này, một đám sợ sệt nhát gan không chí khí, hiện nàng mới hiểu được, bảo sao hay vậy, đi theo mọi người đi, đó mới là chính đạo thể diện, tuy rằng không có tiện nghi lớn, nhưng cũng không đến mức thiệt thòi lớn!

Lập tức Tư Tĩnh bái tạ A Nghiên, vội vàng chạy về viện an trí đám tiểu mỹ nhân kia, từ nay về sau không bao giờ bước vào chỗ A Nghiên bên này một bước nữa.

Như là như thế này, chuyện này cũng chỉ đến đó mới thôi, lại cứ vị này Tư Tĩnh tiểu mỹ nhân, từ đây còn lạc kế tiếp tạt xấu, thì phải là không bao giờ nữa nguyên ý tắm rửa, nhìn thấy thủy thùng đã nghỉ phun, nhìn thấy hồ nước liền ghê tởm.

Lại qua mấy ngày, Tiêu Đặc mặc dù luôn không trở về nhà, nhưng lại hạ lệnh bảo Sài đại quân gia xử lý đám tiểu mỹ nhân. Sài đại quân gia thấy một đám tiểu mỹ nhân cũng không ai dám thân cận Trạng vương điện hạ, buông bỏ Trạng vương điện hạ những người này cũng không để bụng. Nhưng nghĩ đến cùng vẫn là hoàng thượng ban thưởng xuống, cần an trí tốt, liền bảo các nàng tự tìm một cửa hôn nhân, gả cho thị vệ trong phủ, coi như là đầu đã vào đây.

Chuyện này vừa ra, một đám tiểu mỹ nhân đều xoa tay, bắt đầu ở trong đám thị vệ tìm kiếm lang quân như ý, rất nhanh các vị tiểu mỹ nhân đều có nơi chốn, vô cùng thân thiết. Nhưng còn lại mỗi Tư Tĩnh, từ khi đó cũng không tắm rửa, chỉ ngẫu nhiên dùng khăn ẩm lau lau. Không chỉ như thế, nàng nhìn thấy nam tử quá mức chính tề cũng có chút e ngại.

Mãi cho đến một ngày, nàng ngẫu nhiên đụng phải Mạnh Hán đang luyện kiếm, vừa thấy không khỏi trong mắt tỏa sáng.

Lập tức xấu hổ đi tới: “Mạnh đại nhân.”

Mạnh Hán quay người lại, phát hiện là nàng, liền có chút không vui, lập tức quay đầu bước đi.

Ai ngờ Tư Tĩnh lại chạy tới: “Mạnh đại nhân!”

Nàng vội đuổi theo, muốn tiếp tục nói chuyện.

Vì sao trước kia không phát hiện vị Mạnh Hán Mạnh đại nhân này, cả người ngăm đen, bộ dáng khô khan xấu xí, vừa thấy là đại tháo hán đường như vạn năm không tắm rửa, thật sự là tràn ngập mùi lực nam tính, thật sự rất làm người ta khuynh đảo.

Tư Tĩnh cảm thấy mình đối với Mạnh Hán nhất kiến chung tình.

Phải gả, nên gả Mạnh Hán loại hán tử không thích tắm rửa!

Đây mới là nơi quy túc cho nữ nhân!

*****

A Nghiên ở trong phòng bếp tùy ý đùa nghịch bát đĩa, nghe Như Ý nói chuyện Tư Tĩnh và Mạnh Hán.

”Từ ngày đó, Tư Tĩnh cô nương nhìn thấy Mạnh đại nhân liền đuổi theo không rời, thậm chí còn làm hầu bao muốn tặng cho hắn.”

A Nghiên cười đến rơi nước mắt : “Sau đó thì sao? Ta nhớ lúc trước Mạnh đại nhân và Tư Tĩnh cô nương còn từng xảy ra chuyện, nay Mạnh đại nhân thấy Tư Tĩnh cô nương luyện mộ mình, hẳn phản ứng thế nào?”

Như Ý thở dài: “Hoa rơi cô ý, nước chảy vô tình, Mạnh đại nhân nói không có hứng thú với nữ nhân, Tư Tĩnh cô nương làn da ngăm đen xấu xí không chịu nổi như vậy càng không có hứng thú!”

A Nghiên càng nhìn không được cười rộ lên, bụng cười phát đau : “Mạnh đại nhân đây là cố ý, lúc trước Tư Tĩnh cô nương đã từng nói Mạnh đại nhân như vậy, nay nguyên dạng hoàn trả thôi!”

Như Ý ngẫm lại cũng nhìn không được nở nụ cười: “Cũng không phải sao, nghe nói tiểu mỹ nhân khác, một đám đều gả cho thị vệ trong phủ, các nàng biết chuyện này rồi, đều thôi gió bên gối, cầu phu quân nhà mình giúp đỡ Tư Tĩnh cô nương khuyên nhủ Mạnh đại nhân, lại cùng nhau giúp đỡ Tư Tĩnh cô

nương bày mưu tính kế, thật sự là náo nhiệt.”

A Nghiên ngắm lại Tư Tĩnh, lau lau nước mắt nói: “Lại phải nói tiếp, Tư Tĩnh cô nương cũng thật sự không dễ dàng, chờ ngày điện hạ trở lại, ta giúp đỡ cầu xin, để điện hạ nói vun vào một chút, chuyện này có lẽ sẽ thành.”

Bất quá nhắc tới Tiêu Đặc, A Nghiên vốn đang cười nhất thời cũng ngừng.

Từ ngày hấn ép buộc mình ba canh giờ, thỉnh ngự y, cũng bảo bọn thị nữ chăm sóc, còn chính hấn, từ đó về sau không gặp người, không thấy bóng.

Vài ngày đầu A Nghiên còn tưởng rằng có phải hấn có việc trong cung hay không, chỉ cho rằng qua mấy ngày sẽ trở lại. Lúc đó còn cảm thấy không yên, nghĩ hấn trở về, lại muốn ép buộc một phen, chính mình nên làm thế nào, thật sự có chút sợ hấn.

Ai biết qua mấy ngày không yên, Tiêu Đặc vẫn không trở lại, nàng nay thân mình dần dần cũng tốt rồi, liền yên lòng. Yên lòng rồi, nhớ tới Tiêu Đặc, thấy hấn vẫn không trở lại, trong lòng lại cảm thấy tư vị không phải.

Người này cũng không biết đến cùng có tâm tư gì, đúng là khi để người ta một phen, nhắc quần liễn chạy lấy người, từ đó vẫn không thấy tin tức.

Nàng trái lo phải nghĩ, trong lòng phiền muộn, liền triệu Sài đại quân gia đến hỏi.

“Điện hạ đâu?” Nàng nhú mày hỏi hấn.

Sài đại quân gia cười hề hề nói: “Điện hạ a, mấy ngày gần đây cùng vài hoàng huynh hoàng đệ tùy ý ở ngoại thành Yến kinh du ngoạn, uống rượu nghe khúc, ngẫu nhiên tiến cung bồi thánh thượng, ngày qua thật tiêu dao.”

Lời này vừa nghe vào trong tai, A Nghiên nhất thời không có tư vị.

Cảm thấy nàng ở trong này, đại môn không ra nhị môn không tới, còn phải giúp hấn lo liệu một đám “tiểu mỹ nhân ngự ban”, cần cù thành khăn nấu cơm ăn, quản lý mọi việc phòng bếp, hấn lại chạy đi tiêu điều tự tại.

Từ lúc nàng bị dùng danh nghĩa tiểu thiếp bắt về, hai người còn có chuyện thân mật, Tiêu Đặc rõ ràng đối với nàng lạnh như băng, bá đạo rất không phân rõ phải trái, trong lời ngoài lời các loại áp chế. Kỳ thật trong lòng nàng sáng như gương, hấn đối với mình coi như là che chở đầy đủ, chính mình ở trong phủ, trong trong ngoài ngoài cái gì cũng không thiếu.

Mà Tiêu Đặc ngày xưa là một bộ dáng không rời khỏi mình, dù đi tắm, đều hận không thể bỏ mình đi theo bên người.

Trước kia một bộ dáng hận không thể hóa mình dính trên người hấn, nay thế nhưng hơn mười ngày không thấy tung tích?

Nếu nói là trong triều có việc cũng thôi, nói là bị phái ra ngoài làm việc cũng thôi, hiện tại chỉ ở Yến kinh.

Cái gì uống rượu nghe khúc, lời này vừa nghe đúng là không đúng đắn, chẳng lẽ còn phải mời vài cô nương tới vuốt ve chơi đùa một phen?

A Nghiên nghĩ đến đây, lòng tràn đầy tư vị không phải.

Tiêu Đặc, một ngày kia hấn đem mình ép buộc một phen, nay có ý tứ gì!

Hấn sẽ tức giận hay là áy náy không chịu nổi, hoặc là chán ghét khó chịu?

A Nghiên càng nghĩ, nỗi lòng càng bất an, chỉ hận Tiêu Đặc không thể sớm trở về, nàng hỏi cho rõ ràng.

Nhưng hấn không trở lại, mình nên làm cái gì bây giờ đây?

A Nghiên trong lòng vừa động, liền quay đầu, nói với Sài đại quân gia: “Phái người đi nói cho điện hạ các người, bảo hấn nhanh trở về!”

Sài đại quân gia nghe thấy ngẩn ngơ, sắc mặt khó coi nhìn A Nghiên: “Chưa từng có ai dám nói như vậy với điện hạ chúng ta a.”

A Nghiên hừ nhẹ: “Trái phải gì người gọi hấn trở về là được, nói ta bị bệnh.”

Tóm tắt chương sau: (ta thấy dzui quá, post lên cho các nàng nghĩa)

Tiêu Đặc: “Nữ nhân như quần áo. Nếu khiến mình không vui, tùy tay ném xuống là được.”

Lục hoàng tử: “Kiện quần áo trong nhà Cửu đệ kia, nếu mặc chán, có thể cho huynh đệ mượn mặc thử, cũng ném thử tư vị một chút?”

Lục hoàng tử bị người ta dùng mũi chân đá một cái ở phía sau lưng, trực tiếp ngã nhào xuống sông.

Lục hoàng tử: “Người, người, không khỏi quá mức nhấn tâm! Người sao có thể đối đãi với huynh đệ như vậy!”

Tiêu Đặc: “Ai cho người mơ ước quần áo của ta.”

Kiến Ninh đế: “Nói một chút đi, các ngươi đến cùng vì cái gì ra tay nặng như vậy.”

Tiêu Đạc: “Hắn muốn cướp quần áo của ta.”

Kiến Ninh đế: “...”

Lục hoàng tử: “Cửu đệ, ngươi cũng đừng nóng giận, ta bắt quá chỉ đùa một chút thôi.”

Tiêu Đạc: “Đùa như vậy sao?”

Lục hoàng tử: “Ta xem như đã hiểu, tình cảm của ngươi với quần áo, so với mệnh còn trọng yếu hơn!”

Trong tiếng cười của huynh đệ, Tiêu Đạc mặt không đỏ, khí không suyễn, vung roi ngựa, tung bụi rời đi.

Ta đây về nhà mặc quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Chương 85

Lại nói Tiêu Đạc đã nhiều ngày qua quả thật là nghe hát uống rượu, tiêu điều tự tại.

Lúc này mặt trời chiếu sáng, dương liễu đung đưa, thuyền hoa phú quý hoa lệ trên sông đào, một đám du đảng ở trên sông trong vắt hắt bóng dương liễu, hai bên bờ sông nữ tử quần áo tiên diễm thướt tha, cũng có nam tử anh vĩ cười ngựa đi ngang qua, cũng có cờ rượu phiêu đảng, các hộ thương gia rao hàng không ngừng.

Tiêu Đạc dựa vào cửa sổ trên một thuyền hoa neo trên sông lớn, híp con ngươi, nhân nhả tự tại nhìn sóng nước dập dờn bên ngoài.

Nước sông phản chiếu sắc trời màu lam, bát ngát cao xa, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Nhất thời có gió nhẹ thổi năm từ mặt nước thổi tới, mang đến một chút hơi ẩm, một luồng tóc đen không kèm chế được lướt trên khuôn mặt tuấn mỹ giống như đao khắc rêu đục, làm nổi bật khuôn mặt kia càng thêm tuyệt thế kinh người.

Trong thuyền hoa vài nữ tử cong mắt nhìn ngáy người.

Trên đời này lại có nam nhi kinh tài tuyệt diễm như thế, chỉ hơi khép con ngươi ngồi tựa cửa sổ, người ta liền hận không thể đào tâm ra đặt trước mặt hắn, liền hận không thể quỳ trước mặt hắn, hôn giày của hắn.

Kỳ thật hắn triệu các nàng đến đã mấy ngày, nhưng chỉ uống rượu, lệnh cho các nàng xướng khúc, ban đêm cũng không gọi đi. Vài tỷ muội cũng từng vụng trộm nói, nếu có thể cùng hắn trên miên một đêm, ngày thứ hai có chết cũng đáng.

Đương nhiên có tỷ muội nhiều kinh nghiệm cũng nói, nam nhân này vừa nhìn là biết không dễ ứng phó. Xem mũi kia cao thẳng thế, là rất lợi hại.

Nói như vậy, tất cả khó tránh khỏi có chút xấu hổ, âm thầm ngóng trông có thể lọt mắt xanh vị công tử này, đạt nguyện vọng lâu nay.

Vừa vặn một ngày, có mấy vị công tử tới thuyền chơi, người người đều dung mạo tuấn mỹ, quần áo hoa lệ, ra tay cũng hào phóng, tất cả đều hưng phấn hơn, vì thế càng ra sức phô bày đáng vẻ, vòng eo xoay như dương liễu trên bờ, phong tình vạn chủng.

Đang uống rượu, Tam hoàng tử nhìn cửu đệ ngồi bên cửa sổ, nhớ tới chuyện ngày đó, buông con ngươi xuống, dường như vân đạm phong khinh hỏi: “Cửu đệ mấy ngày trước có được một tiểu thiếp mới không phải sao, thực làm ra một chuyện phong lưu nổi tiếng, nay thế nào, sao lại chạy đến đây uống rượu giải sầu?”

Nhất thời vài huynh đệ khác cũng đều ồ ồ: “Cũng không phải sao, ngày đó Cửu đệ ngay tại chỗ ôm người đi tắm điện, thật sự là khí phách bốn phía, huynh đệ bội phục không thôi. Cũng nghe nói Cửu đệ đối với vị tiểu thiếp kia sủng ái có thêm, thiên kim tìm người, thế nào nay lại bỏ được nàng một mình trông phòng?”

Tiêu Đạc nâng mắt, thần nhiên nói: “Trước kia không biết, nay thể ngộ thật sâu, Sài Hòa nhà ta nói thật sự là có đạo lý.”

Mọi người đều tỏ vẻ hứng thú: “Cửu đệ, Sài Hòa tên kia nói gì khiến cho ngươi hiểu được?”

Tiêu Đạc mặt không biểu cảm nhắm mắt lại: “Nữ nhân như quần áo. Nếu khiến mình không vui, tùy tay ném xuống là được.”

Các hoàng tử nghe xong, không khỏi cười ha ha: “Cửu đệ, khó được ngươi vốn trong lòng vô tình, cũng có thể hiểu được điều này, nói quá đúng, đến đến đến, chúng ta đổi nhau vài món quần áo!”

Trong đó có tam hoàng tử, nghe rồi, không khỏi nhún mày, nhìn kỹ Tiêu Đạc nửa ngày, cũng không nói lời nào.

Bên cạnh còn có vị Lục hoàng tử, xưa nay phong lưu nhất, nghe nói như thế có chút đồng ý. Lại nhớ ngày nọ hắn gặp qua A Nghiên, biết A Nghiên cũng hơi có chút dung mạo, lập tức tiến lên, cười hề hề nói: “Cửu đệ nói đúng cực kỳ, nữ nhân như quần áo. Ta ngày đó xem quần áo mới trong nhà ngươi, sinh ra có chút thanh tú khả nhân, mặc dù không phải tơ lụa đồ thắm thêu hoa đính đá, nhưng cũng thật sự làm cho người ta liếc mắt một cái liền hợp khẩu vị. KIỆN quần áo trong nhà Cửu đệ kia, nếu mặc chán, có thể cho huynh đệ mượn mặc thử, cũng ném thử tư vị một chút?”

Tiêu Đạc nghe thế, mí mắt cũng không nhấc.

Mọi người nghe Lục hoàng tử nói, cảm thấy không quá đúng, nhưng nghĩ đến Lục hoàng tử xưa nay cũng là người phong lưu phóng đãng không kềm chế được, lập tức cười gượng vài tiếng, không nói tiếp, chuyện này cũng theo đó trôi qua.

Ai biết qua ba lượt, mọi người đi đến đầu thuyền nhắm phong cảnh bên ngoài, đang cười nói, Tiêu Đạc vốn không hé răng bỗng nhiên đi tới, thình lình nâng chân lên, hung hăng đá Lục hoàng tử.

Đáng thương Lục hoàng tử bị người ta dùng mũi chân đá một cái ở phía sau lưng, trực tiếp ngã nhào xuống sông. Vị Lục hoàng tử này bơi không giỏi, Tiêu Đạc lại đá mạnh, cả người rơi xuống nước, lực đạo mạnh, thẳng tắp chìm xuống đáy sông, uống một bụng nước lạnh, cột sống lưng phía sau vô cùng đau đớn.

Chung quanh một đám người thấy Lục hoàng tử rơi xuống nước, đều đi cứu, đến cùng đưa ra người lên, nhưng lúc này Lục hoàng tử đã ngất đi, mọi người không có cách nào đành phải lên hỗ trợ một phen, vội vàng gọi thái y, cuối cùng cứu được người.

Vị Lục hoàng tử này ép buộc nửa ngày rồi từ từ tỉnh dậy, liếc mắt một cái nhìn thấy bóng lưng Tiêu Đạc lạnh lùng thon dài bên cạnh, nhất thời nổi giận.

”Ngươi, ngươi, không khỏi quá mức nhẫn tâm! Ngươi sao có thể đối đãi với huynh đệ như vậy!”

Ai biết Tiêu Đạc mặt không biểu cảm nhìn hắn một cái, đạm nói: “Ai cho ngươi mơ ước quần áo của ta.”

Quần áo của hắn, người khác nhìn trúng, làm sao có thể đây!

Lục hoàng tử bị ghen khuất, tức giận công tâm, cuối cùng suýt nữa phun ra máu: “Tiêu Đạc, ngươi, ngươi!”

Chuyện này Lục hoàng tử đương nhiên không phục, nhưng đối mặt với Tiêu Đạc này làm việc không kềm chế, không ai quản thúc được, hắn cũng tức giận không chịu nổi, định tiến lên đánh Tiêu Đạc.

Công phu trên người Tiêu Đạc rất cao, đâu có thể dễ hắn đánh, đương nhiên hoàn thủ. Lập tức hai huynh đệ ngươi tới ta đi, trên thuyền hoa ra tay rất nặng, càng đánh càng hăng máu, cuối cùng suýt nữa hủy cả thuyền.

Người chung quanh đều sợ không nhẹ.

Chuyện này náo lớn như vậy, bị người có tâm thù vào một quyền, trực tiếp tham tẩu đến trước mặt Kiến Ninh đế.

Kiến Ninh đế biết hai con trai ở bên ngoài du ngoạn ra tay quá nặng, cũng bắt đắc dĩ, liền sai người đem mọi người ở đây tất cả đều gọi tới.

Mọi người tới ngự thư phòng, đều bái kiến Kiến Ninh đế.

Kiến Ninh đế nhìn hai con trai, một người mặt mũi bầm dập hàm hừ, một người vẻ mặt lạnh lùng mím môi không nói, hắn hi giận không hiện ra sắc, thân nhiên nói: “Nói một chút đi, các ngươi đến cùng vì cái gì ra tay nặng như vậy.”

Lục hoàng tử nhớ tới câu nói đùa kia, chính mình cũng không nói gì, không nghĩ tới Tiêu Đạc bởi vì thế mà ra tay quá nặng với mình, náo ra chuyện không may, thật sự là mất mặt xấu hổ.

Tiêu Đạc vốn ít nói, lúc này càng không nói một lời.

Không làm sao được, Kiến Ninh đế trầm mặt: “Nói!”

Lục hoàng tử thấy vậy, nhìn Tiêu Đạc bên cạnh, do dự.

Tiêu Đạc nhấp môi dưới, rốt cục thân nhiên nói: “Hắn muốn cướp quần áo của ta.”

Cướp quần áo? Kiến Ninh đế gió thổi tám hướng vẫn bất động, lúc này cũng có chút ngồi không yên.

Lục hoàng tử nâng tay lên, xoa xoa mồ hôi thái dương, miễn cưỡng gật đầu: “Đúng, ta muốn cướp quần áo của hắn.”

Kiến Ninh đế: “...”

Xem thế này, mọi người ở đây, đừng nói Kiến Ninh đế, ngay cả đại thái giám bên cạnh đều nhin không được đồ mồ hôi trán, ghen ngào không nói nổi.

Vì một kiện quần áo, ra tay quá nặng?

Hoàng tử khác đều cúi đầu, ai cũng không dám nói thêm một câu!

Về chuyện hai con trai vì quần áo mà ra tay quá nặng, Kiến Ninh đế cũng thật sự không thể bỏ mặc.

Sau đó vất vả răn dạy hai người một phen rồi đuổi ra, mới bắt đắc dĩ thở dài.

”Vốn hoàng thượng còn lo lắng Cửu điện hạ vô tâm vô tình, sợ là đúng như câu nói của khâm thiên giám Hoắc đại nhân. Nhưng nay xem ra, hoàng thượng chung quy đã có thể yên tâm.”

Đại thái giám Phùng Đức Dững cười nói.

Kỳ thật Kiến Ninh đế sao lại không biết, đã gọi hai con trai đến răn dạy, đương nhiên là đối với ngọn nguồn việc này trong lòng như gương sáng, chẳng qua thấy hai người huynh đệ bọn họ cố tìm chuyện lấy quần áo để nói, Kiến Ninh đế cũng không bóc mẽ mà thôi.

Lúc này nghe thế, Kiến Ninh đế lắc đầu, càng thở dài: “Chỉ sợ dùng tình qua sâu, ngược lại không tốt.”

Người trong lòng xưa nay vô tình, một khi có ý trung nhân, dù ý trung nhân là một kiện quần áo, cũng là quần áo đặt trong lòng khảm trong tim, đâu dung người khác mơ ước nửa điểm.

Kiến Ninh đế nhớ tới ngày xưa khâm thiên giám tính mệnh cách Tiêu Đặc, càng nhú mày.

Chỉ vì ngày đó khâm thiên giám từng đề cập, Tiêu Đặc khác mẫu khác thể khác tử, cô độc cả đời, chắc chắn ở chỗ cao chịu lạnh. Cả đời này của hắn vốn không nên xuất hiện một nữ tử khiến hắn dụng tình sâu vô cùng như vậy.

Nay xuất hiện, thì như thế nào?

Kiến Ninh đế nghĩ đến đây, nhớ lại vị hoàng hậu đã mất của mình, không khỏi vuốt tóc nhăn mày.

*****

Lại nói Lục hoàng tử và Tiêu Đặc trước sau đi ra khỏi ngự thư phòng, Tiêu Đặc nhìn cũng không nhìn Lục hoàng tử, đi thẳng ra ngoài. Nhưng Lục hoàng tử chạy tới, hắc hắc nở nụ cười: “Cửu đệ, người cũng đừng nóng giận, ta bắt quả chỉ đùa một chút thôi.”

Tiêu Đặc nhú mày, hồ hững nhìn hắn một cái: “Đùa như vậy sao?”

Lục hoàng tử nghĩ nghĩ, đến cùng bắt đắc dĩ nói: “Chính người nói cái gì nữ nhân như quần áo, bộ dáng chẳng hề để ý, người khác nào biết ý người! Ta đương nhiên nghĩ đến người không coi trọng, là tiểu thiếp thôi, quần áo thì quần áo, huynh đệ chúng ta, chẳng lẽ mượn một kiện quần áo cũng không thể sao?”

Nói đến mượn quần áo, Tiêu Đặc kia mặt mày nhất thời lạnh xuống.

Lục hoàng tử cũng không có biện pháp, đành phải nói: “Ta xem như đã hiểu, tình cảm của người với quần áo, so với mệnh còn trọng yếu hơn!”

Tiêu Đặc sắc mặt hơi hòa hoãn, quay đầu nhìn nhìn Lục hoàng tử, nói: “Lục hoàng huynh, quần áo này, người khác đừng nói chạm vào, ngay cả nghĩ một chút, ta cũng trăm trảo cào tâm, không thể chịu đựng được.”

Lời này vừa ra, khiến Lục hoàng tử vui vẻ: “Ha ha, người đây là rơi vào lưới tình không thể tự thoát ra được. Nếu như thế, vậy thì thành thật thừa nhận, làm gì phải làm bộ chẳng hề để ý, nói cái gì nữ nhân như quần áo, chúng ta hiểu lầm cũng thôi, vị tiểu thiếp trong nhà người kia —— “

Hắn cố ý nhấn hai chữ “Tiểu thiếp” này.

”Vị tiểu thiếp trong nhà người nếu cũng hiểu lầm, mới là vô cớ khiến mình không thoải mái hơn đó.”

Tiêu Đặc nghe lời ấy, cũng cúi đầu, như có đăm chiêu.

Mình nhiều ngày không về, nàng sẽ nghĩ sao?

Có phải thật sự tiêu điều tự tại, chỉ hận mình cả đời không xuất hiện hay không?

Đặc biệt ngày đó, mình cơ hồ phát điên ép buộc nàng ba canh giờ.

Nhớ tới ngày đó nàng ở trong lòng mình khóc không thành tiếng, bộ dáng khẽ gọi khẽ ngâm, trong lòng Tiêu Đặc nổi lên đau đớn khó diễn tả bằng lời,

vừa chua xót lại đau ngọt, nhẹ từng đợt từng đợt đánh úp tới, khiến tâm hần, một nam nhi kiên cường, cơ hồ nháy mắt hóa thành vòng chỉ mềm mại, hận không thể đem khắp thiên hạ dâng đến trước mặt nàng, chỉ cầu nàng hể miêng cười.

Đang nghĩ tới đây, lại nghe thấy thị vệ thuộc hạ bẩm báo: “Khởi bẩm Cửu điện hạ, phu nhân trong phủ cố ý phái người đến, nói người nhanh về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Chương 86

Tiêu Đạc đang cười ngửa, thấy thị vệ phía dưới bẩm báo: “Khởi bẩm Cửu điện hạ, phu nhân trong phủ cố ý phái người đến, nói người nhanh về nhà.”

Tiêu Đạc nghe thế, mặc dù trên mặt lạnh lùng, cũng không tránh được chấn động. Cười trên tuần mã, hần giữ dây cương, cúi nhìn người nọ, đậm nói: “Thật sự là phu nhân nói? nguyên văn nàng nói như thế nào?”

Thị vệ kia cung kính trả lời: “Vâng, Sài đại quân gia nói là phu nhân cố ý nói, muốn người nhanh về nhà. Về chuyện khác, thuộc hạ cũng không biết.”

Tiêu Đạc hơi hơi mím môi, đang trầm ngâm, Lục hoàng tử cười ngửa phía sau chạy tới, mặt mũi bầm dập, hần không khỏi cười một phen, trêu tức nói: “Cửu hoàng đệ a, đây là đệ muội kêu người về nhà ăn cơm đây, nhanh đi thôi!”

Nhất thời hoàng tử khác cũng không khỏi cười rộ lên theo, còn nói vài câu giễu cợt.

Vạn vạn không nghĩ tới, Tiểu Cửu kia cô độc, cao quý, thanh lãnh, coi nữ nhân như không, trong truyền thuyết còn có đoạn tỵ chi phích, cũng có một ngày như vậy a, thế nhưng hơi có vẻ bị nữ nhân quản.

Trong tiếng cười của huynh đệ, Tiêu Đạc mặt không đỏ, khí không suyễn, vung roi ngựa, tung bụi rời đi.

Ta đây về nhà mặc quần áo.

Mọi người thấy tình cảnh này, càng cười ha hả.

*****

Tiêu Đạc một đường chạy như điên, trở lại phủ, sai bước lớn đi tới Thiên Trúc Các của mình, đến nguyệt môn trước viện, đột nhiên dừng bước.

Hần trầm mặc một lát, cúi đầu nhìn trường bào của mình, thợ khéo tinh tế một thân quý khí, vẫn là màu hồ lam A Nghiên thích nhất.

Hơi hơi mím môi, hần thở sâu, vẻ mặt bình tĩnh bước vào Thiên Trúc các còn quanh quần hơi thở nữ nhân kia.

Lúc đó A Nghiên đang nằm chán chơi cửu liên hoàn, nàng vốn ngốc, cửu liên hoàn này làm thế nào cũng không giải được, nhất thời không khỏi nhớ tới Tiêu Đạc. Tiêu Đạc kia ngón tay vừa dài vừa đẹp mắt, giải liên hoàn thuần thực, ngón tay linh hoạt tung bay, chỉ vài lần đã mở được.

Lại phải nói tiếp trời cao thật sự rất không công bằng, đem hết thầy tốt đẹp cho hần, đáng người tốt, bộ dạng tuấn mỹ, xuất thân mỗi một lần đều nhất đẳng nhất hảo, lại còn thật sự thông minh vô cùng, võ công cũng cao cường!

Đang nghĩ tới đây, A Nghiên vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tiêu Đạc.

Mấy ngày không gặp, hần gầy đi rất nhiều, thân hình càng thon dài, một khuôn mặt lạnh lùng thanh quý, góc cạnh rõ ràng, làm cho người ta chột nhìn cũng không dám thân cận, chỉ con ngươi đen sâu thẳm, thần sắc khó phân biệt có vài phần chờ mong, cũng có vài phần dò xét, càng có vài phần thâm tình, nhìn mình.

A Nghiên cắn môi dưới, cố ý cầm cửu liên hoàn trong tay nói: “Chơi nửa ngày, vẫn không giải được.”

Tiêu Đạc hô hấp hơi nhanh, hạ ánh mắt, thấy cửu liên hoàn được nàng cầm ở trong tay, hơi trầm ngâm, sai bước tiến lên, lấy cửu liên hoàn bắt đầu giải.

Hần đã gặp qua là không quên, kỳ tài ngút trời, có cái gì mà hần không dễ dàng làm được, bắt quá ba năm bước liền giải xong.

Tiêu Đạc đưa cửu liên hoàn đã giải xong cho A Nghiên, nói giọng khàn khàn: “Ngốc đến chết.”

A Nghiên nghe thấy thanh âm đã lâu không gặp kia, trái tim cảm thấy ủy khuất, trong ủy khuất có vài phần xấu hổ, nghĩ hần ép buộc mình nửa ngày, sau đó một câu cũng không có, cứ như vậy chạy đi.

Nay ngược lại, thật vất vả mình gọi được về, câu đầu tiên lại nói mình ngốc!

Nàng giương mắt lườm hắn, còn chưa nói đã hừ hừ một tiếng: “Đúng vậy, ta ngốc như vậy, đến cửu liên hoàn cũng không giải được, thế mà có người còn ném ta lại chạy đi!”

Trần đầy oán giận, quả thực là oán phụ trong khuê phòng.

Tiêu Đặc nghe như thế, hơi run rẩy, sau đó quay mặt đi chỗ khác, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ gió thổi vào rừng trúc, bóng xanh đung đưa, môi mỏng không tự chủ được xuất hiện một độ cong.

A Nghiên mắt sắc, sao không nhìn thấy hắn đang cười, lập tức ném cửu liên hoàn sang một bên, nổi giận nói: “Ngươi cười ta! Thế nhưng cười ta! Ngươi còn chạy đi uống rượu hát khúc!”

Càng nghĩ càng tức, hắn là nên ném hắn vào trong nước tắm ba ngày, tẩy sạch sẽ!

Tiêu Đặc nghe nói như thế, quay đầu nhìn về phía A Nghiên, thấy A Nghiên giận dỗi ngồi ở chỗ kia, một đôi con ngươi thủy nhuận dường như muốn phun ra lửa.

Về mặt hắn bình tĩnh, đi đến trước mặt A Nghiên, cúi đầu nhìn nàng đang hầm hừ, nói giọng khàn khàn: “Còn đau không?”

“Gi?” Còn đau không, cái gì đau hay không.

Tiêu Đặc vươn tay, xoa xoa tóc nàng mềm mại: “Ngày đó, ngươi.”

Hắn trầm ngâm, rồi nói: “Ngày đó thật sự làm cho ngươi vất vả, hóa ra những ba canh giờ.”

Hắn biết nàng nhất định bị thương.

A Nghiên nghe thế, không ngờ được, dù da mặt dày, trên mặt nàng cũng nháy mắt đỏ như tôm nấu chín.

“Hoàn hảo, không đau.” Một hắn vẫn nhớ rõ, còn trực tiếp nói ra như vậy!

A Nghiên nghĩ nghĩ, lại cảm thấy tâm ngứa khó nhịn, kỹ thuật cười ngửa, mấy ngày nay nàng đã cân nhắc, nên luyện cẩn thận a.

Loại chuyện này chỉ nghĩ trong lòng cũng vô dụng, vẫn nên thử một lần.

Nghĩ thế, nàng giương mắt vung trộm liếc đáng người Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc bộ dạng cao ngất thon dài, dưới y bào, vai thanh khoan, ngực kiên cố, đến phần eo cũng gầy khỏe hữu lực, hai chân dài lại tràn ngập sức bật. Kỳ thật không nói cái khác, ngày đó ba canh giờ, không phải người thường có thể làm được a!

A Nghiên âm thầm nhớ lại, kỳ thật ngày đó cũng không phải rất đau, dù đau cũng là vui thích cùng với thống khổ. Đặc biệt sau này nàng xoay người lên ngựa, bắt đầu cười ngửa rong ruổi, lúc đó nhìn ra phía chân trời, thật sự là nhân sinh lạc thú lớn nhất. (PS: Pó tay bé Nghiên, sắc nữ chính hiệu)

Nàng liếm liếm môi, cúi đầu, càng nhỏ giọng nói: “Kỳ thật, kỳ thật.”

Nàng khó được ngại ngùng, chuyện này làm thế nào nói ra miệng đây.

Tiêu Đặc thấy nàng mặt mày ngượng ngùng hàm xuân, hai mắt đỏ bừng như châu, còn có hai gò má thật sự là giống như vẽ loạn son đỏ, động lòng người.

Nàng như vậy, chỉ liếc mắt một cái, trái tim đã say.

Huống chi đã nhiều ngày, hắn mỗi khi tựa cửa sổ phẩm trà, nhìn ánh sáng phản chiếu trên sóng trong vắt, kỳ thật trong đầu đều nghĩ đến nàng, nàng tức giận, nàng xinh đẹp, nàng mềm mại, nàng phô trương, còn có nàng ủy khuất rơi lệ, mỗi một vẻ cũng vẫn là nàng.

Nói cái gì nữ nhân như quần áo, đây là nói dối.

Phụ hoàng nói đúng, dù là quần áo, nàng cũng là một kiện vật nhỏ dán lên thân mình, luyện tiếu lấy ra cho người ta xem, cần che trở ôm vào trong ngực.

Tiêu Đặc thấy A Nghiên trước mắt vẻ mặt xấu hổ khó có được, lúc này rút cuộc khắc chế không được, không khỏi chìa tay ôm cả người nàng vào trong ngực.

Lâu như vậy, hắn mới biết, nàng sớm đã như người bị rút đi xương cốt, mềm mại giống như đậu hủ.

Giờ này khắc này, tay hắn quen cầm kiếm, hai cánh tay ổn định, vững vàng nhất trên đời, lúc này cũng có chút run run.

Lúc bắt đầu cũng không dám dùng sức, sợ nàng giận, sợ nàng không vui, sau này hưởng tư vị ngọt ngào kia, lại nghe nàng ở trong lòng khẽ gọi, xem như triệt để khiêu khích đốt lửa.

Trong thời gian ngắn, lửa cháy lan ra đồng cỏ, đốt hấn cũng thổi quét nàng.

Nhiệt khí bốn phía, nóng bỏng tràn trề.

Trong thời gian ngắn, đến cùng là ai áp lên ai, đúng là chẳng phân biệt được, đồng thời như nhau.

*****

Ngày đó, Tiêu Đặc điên rồi, nàng cũng điên rồi.

Tiêu Đặc điên rồi, vì hấn là nam nhân.

Nam nhân đại để lúc này luôn sẽ điên —— A Nghiên cũng không phải chưa từng làm, tuy rằng một đời đáng thương đó, nàng vẫn là chỉ gà mờ.

Nàng điên rồi, vì trong lòng nàng cuối cùng hiểu rõ một chuyện.

Mấy ngày nay Tiêu Đặc không ở đây, nàng nóng ruột nóng gan, không khỏi nghĩ lại mình, suy nghĩ khổ tưởng một phen, minh bạch hơn nhiều. Nay ở cùng Tiêu Đặc, dòi núi lấp biển, liều chết triền miên, trong giây lát nàng lĩnh ngộ một điều.

Bao nhiêu lần trùng sinh, luôn có một lần như vậy, nàng kỳ thật là thích người này.

Từng hận, kỳ thật cũng từng thích.

Ở ngoại thành Ký Châu khói lửa gấp nhau thời thiếu niên, nàng vừa thấy đã ái mộ. Sau này bao nhiêu năm lần trốn, nàng cúi đầu hái thuốc, mồ hôi đổ trên tảng đá nóng, nàng sẽ nhớ tới thiếu niên kia, dường như không phải ở nhân gian khói lửa. Nàng sẽ vương bận, không biết nhiều năm trôi qua, bộ dạng hấn càng tuấn mỹ, hay đã có thể nhi.

Lại gặp nhau, nàng bồi bên người hấn mười chín ngày.

Vén vẹn mười chín ngày, nàng xem hấn dần tiến đến cái chết, ôm đại cừu được báo, nàng cứ như vậy lên lút quan sát hấn.

Nhìn thân thể hấn ngày một suy yếu đi, trong lòng nàng nổi lên tư vị khôn kể, nói không rõ, nói không rõ, từng nghĩ là vui vẻ, kỳ thật nay hiểu là không phải.

Nàng tự tay đem mạng của hấn rút cạn hầu như không còn, nhưng cũng tự tay đem hấn chôn trong lòng mình, mọc rễ, đâm chồi.

Đợi khi hấn táng mệnh, mầm non chui từ dưới đất lên, ở trong lòng nàng mọc ra, khiến tâm nàng cũng tan nát.

Tan nát cõi lòng, sẽ chết.

Nhớ tới tình cảnh Trạm vương tuấn mỹ tiêu tụy đem một cái trang sức bằng ngọc nhét vào trong tay mình, nàng rơi lệ đầy mặt.

Gắt gao bắt lấy bả vai Tiêu Đặc, trong cuồng phong sóng lớn khàn khàn hô: “A Nguyên!”

Tiêu Đặc bỗng nhiên nghe thấy, ngẩng đầu, không dám tin nhìn A Nghiên.

Hai trùng mắt tối tăm tràn ngập mê muội, hấn trầm luân trong đó, vẫn nhặt về một điểm lý trí, hai môi như dính vào nhau, thanh âm hấn khàn khàn thô cát hỏi: “A Nghiên, làm sao ngươi biết cái tên này?”

A Nghiên cúi đầu nhìn chằm chằm nam tử lúc bá đạo giống một bạo quân, lúc nghe lời lại giống một con ngựa thuần, nhìn dung nhan hấn tuấn mỹ vô cùng, còn có mặt nhỏ mi dài quen thuộc.

Đây là hấn, tám đời tám kiếp, sinh tử dây dưa, vẫn là hấn.

”A Nguyên...” Nàng ní non nói: “Ngươi không phải là A Nguyên sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Chương 87

Hấn quả thật gọi là A Nguyên.

Nhưng tên này chỉ có phụ hoàng, mẫu hậu hần, còn có Hồ quý phi biết thôi.

Hần không biết vì sao A Nghiên biết nữ danh này, đã bao nhiêu năm không có ai gọi nữ danh nữa.

Bất quá nghe thấy A Nghiên dùng thanh âm khàn khàn mềm mại gọi “A Nguyên” hai chữ này làm hần triệt để trầm luân.

Hần yêu nàng.

Lúc nàng kịch liệt mà điên cuồng nói ra nàng chán ghét hần, tâm hần như bị một đao lẳng tri thành mảnh nhỏ, một khắc kia hần biết mình yêu nàng.

Ban đêm gió tuyết lửa cháy kia, hần trầm mặc mà nhẫn nại đi trong tuyết, lại nghe nàng cống gói đồ thờ hồn hèn theo sau lưng, hần hiểu rõ, đời này, hần thế nào cũng không có khả năng buông tay.

Hần vốn cô độc chạy trên thế gian, không ai có thể tiến vào trong lòng hần, nhân duyên mỏng manh với nàng lại trùng hợp rơi xuống như vậy, giống như vạn giọt mưa từ trên trời giáng xuống, vừa vạn nàng dùng ở trong tim hần.

Đây là duyên phận, đây là yêu.

Lúc A Nghiên muốn sống, muốn chết, triền miên trong mê loạn, hô lên hai chữ “A Nguyên”, Tiêu Đặc không có cảm giác đột ngột nào, cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Nàng là ai, nàng vì sao biết, nàng từ đâu mà đến, đó đều không trọng yếu.

Chẳng sợ nàng là yêu tinh trong núi hay gian tế địch quốc, thì có sao, nàng chính là nàng, là chí bảo trong trái tim mình, là chấp niệm vĩnh viễn không có cách nào buông bỏ.

Khiến hần cả người ngập tràn khát vọng sở hữu, chỉ cần nàng gọi nhẹ một tiếng như vậy.

Đêm nay, trời sụp đất nứt, hai người gắt gao tương triền, điên cuồng có được đối phương.

Sau này trí nhớ A Nghiên kỳ thật đã mơ hồ, nàng chỉ nhớ được thờ đốc nóng bỏng, chặt chẽ ôm nhau, cùng với vị mồ hôi hơi mặn từ ngực hần rần rần, dùng ở môi nàng khẽ mở ra.

Hần vốn là băng cứng vạn năm, máu cả người đều lạnh, nhưng hiện giờ hần tan chảy, cháy lên, trở thành hỏa diễm bùng nổ.

A Nghiên nhớ được, đêm nay hai người hình như làm ba lần. Lần đầu tiên giống như hồng thủy bùng nổ, núi lửa phun tung toé, lấy khí thế bẻ gãy nghiền nát, son băng địa liệt, tốc chiến tốc thắng. Nghi ngơi một chút, hai người lại bắt đầu lần thứ hai, lần thứ hai ít mãnh liệt hơn, nhưng càng hòa hợp, hai người đồng thời có được hài hòa trong sinh mệnh, cuối cùng đều mệt mỏi, ôm nhau ngủ.

Đến khi trời sáng, cũng không biết người nào xúc động, hai người đều tỉnh, lại bắt đầu lần thứ ba. Lần thứ ba là lúc nàng nửa mộng nửa tỉnh, cả người giống như trôi nổi trên thuyền nhỏ trong đêm tối, thuyền nhỏ phiêu đảng trong biển, phía trước phía sau pháp phòng, thân bất do kỷ, giống như lục bình, bị cuốn theo con sóng gió động trời, giã dựa du đãng, cuối cùng một ngọn sóng to đưa nàng lên làm cho cả người run rẩy cao trào.

Nàng thỏa mãn nằm trong ngực ẩm ướt, cả người từ đầu đến chân nặng nề cùng thư sướng, thư sướng đến đầu ngón chân cũng cuộn lên.

Một đôi bàn tay to ôn nhu nâng lên, nhẹ nhàng mon trớn lưng nàng, làm nàng càng thoải mái cùng thỏa mãn.

“Lần này còn đau không?” thanh âm thô cát tràn đầy ôn nhu.

A Nghiên ở trong lòng hần lắc đầu.

Tiêu Đặc chỉ cảm thấy động tác nàng tràn đầy ngốc nghếch mơ hồ, trong khoảng khắc không khỏi nở nụ cười.

A Nghiên nghe hần cười như vậy, lại nhớ hận cũ lúc trước, lập tức nâng tay mềm nhũn không có lực đạo, kéo lỗ tai hần.

Lỗ tai hần không giống mình, không dày thịt, ngược lại cứng rắn.

Nàng bóp trong tay, nhỏ giọng uy hiếp nói: “Hừ, vài ngày trước ép buộc ta một phen, kết quả ngày thứ hai ôm quần chạy không thấy tăm hơi. Người nói đi, mấy ngày nay làm gì!”

Tiêu Đặc thấy nàng tràn đầy ghen tuông, không khỏi càng cười rộ lên, cười đến khàn khàn gọi cảm.

Hần cười như vậy, tiểu tính tình của A Nghiên càng dâng lên, xoay người một cái, cười lên trên, uy vũ ép hỏi: “Nói mau, ở bên ngoài đã làm chuyện xấu gì!”

Tiêu Đặc mặt đẹp mày hẹp dài khép hờ, cứ như vậy nhìn tiểu cô nương này ở trên người mình diễu võ dương oai, nói giọng khàn khàn: “Ta có thể làm chuyện xấu gì?”

A Nghiên nằm sấp xuống, ghé vào lỗ tai hần nói: “Gọi cô nương làm gì?”

Tiêu Đạc vừa nghe, híp con ngươi, cổ ý nói: “Cứ gọi thì đã sao?”

A Nghiên kỳ thật trong lòng ước chừng biết hần ở bên ngoài cũng không có chuyện gì, tất nhiên là sạch sẽ, vốn cho rằng hần sẽ giải thích một phen, sau đó gào thét, mình thuận thể làm nũng, lại ôm cổ hôn một lát —— đây mới là chiêu số đúng đắn a!

Ai biết hần thể nhưng nói gọi thì đã sao, xem thể này trong lòng A Nghiên nhất thời phát chua, đây là ý tứ gì, ý tứ là cho dù hần gọi cô nương, cũng là đương nhiên?

A Nghiên đầu tiên trong lòng không có tư vị, sau đó ghé vào trong ngực hần, cảm thụ hơi thở phập phồng nóng bỏng, trong đầu bắt đầu chuyển động.

Chính mình là một tiểu thiếp mà thôi, đừng nói hần ở bên ngoài gọi cô nương nghe hát, dù thật sự dặt một trăm cô nương về nhà, mình cũng không có gì để nói! Huống chi về sau hần còn phải thú vương phi thủ chính!

A Nghiên giờ phút này lại nhớ tới Tư Tĩnh và các tiểu mỹ nhân ngự ban, tư vị kia nhất thời cùng lúc trước không giống nhau.

Trong khoảng khắc, dầm chua lâu năm lên men, Tiêu Đạc nửa híp mắt cũng có thể ngửi được mùi chua nồng nặc.

Hần mở con ngươi, đang muốn nói gì, ai ngờ A Nghiên đã nặng nề ngồi xuống giữa người hần, nhất thời, hần hết sức giật mình.

“Ngươi ——” hần dù là thân thể kim cương, cũng không chịu được nàng cố ý ở chỗ yếu ớt nhất ép buộc như vậy a.

“Ngươi chỉ có thể có ta, không thể có người khác!” A Nghiên bá đạo nói.

“Nếu ngươi có nữ nhân khác, ta liền thiên ngươi.” A Nghiên túm chỗ yếu ớt của hần, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp nói.

Tiêu Đạc nâng tay đỡ thắt lưng nàng, nói giọng khàn khàn: “Được.”

“Cái gì a?” A Nghiên đang đầy mình tức giận, nghĩ nên xử trí chuyện này như thế nào, không nghĩ tới hần nói ra một câu được.

“Ta nói, được.” Tiêu Đạc trên mặt không có biểu cảm gì.

“Ý tứ ngươi là nói, chỉ biết có ta, không có những người khác, nếu có nữ nhân khác, ta có thể thiên ngươi sao?” A Nghiên không nghĩ tới hần dễ nói chuyện như vậy.

“Ừ.” Hần nâng tay lên, vuốt ve tóc nàng, tóc đen như mây rối tung trên vai gầy, gờ khắc này nàng vô cùng quyến rũ.

A Nghiên lại nghĩ nghĩ, nhân cơ hội nói: “Nhưng về sau ngươi sẽ không thú vương phi sao?”

Đây mới là trọng điểm, chính mình chỉ là một tiểu thiếp a!

A Nghiên nhớ tới tiết đoạn ngo lúc ở trên đại điện một màn kia, lúc đó nàng còn phấn đấu làm một nha hoàn thông phòng, không nghĩ tới hiện tại hồi hận đến xanh ruột.

“Không liên quan.” Hần ôm nàng, nói như vậy.

“Vi sao? Ngươi ý tứ là nói sau này thú vương phi về nhà cũng không liên quan? Ta đây tính là gì, tiểu lão bà sao? Đến lúc đó ngoan ngoãn ở bên cạnh hầu hạ ngươi và vương phi của ngươi sao?” A Nghiên ngấm lại cảnh này, cảm thấy thể lương.

Nàng vốn không hay ho, lúc đó vương phi kia không phải sẽ trực tiếp kết liễu mình sao?

Tiêu Đạc giương mắt nhìn nàng một chút, liếc mắt một cái liền hiểu nàng nghĩ đến chỗ nào rồi, lập tức bắt đắc dĩ, trực tiếp ôm lấy, để tiểu nha đầu cười ở trên người hần nằm yên trong khuỷu tay hần.

Sau đó hần nhẹ nhàng cúi đầu xuống, hôn hôn môi nhỏ lại nhai không ngừng, mới nói giọng khàn khàn: “Nếu là vương phi thật, ta cũng sẽ khác chết, yên tâm đi.”

Khác chết?

A Nghiên nghe chữ “chết”, nhất thời trong lòng giật mình một cái.

Tiêu Đạc mới chậm rì rì nói: “Dù sao sẽ không có, cũng không ai dám.”

Kỳ thật ban đầu hần đáng nhẽ thú Hạ Hầu Kiều Nguyệt, nhưng Hạ hầu gia vi phạm lời hứa không dám gả cho hần, sợ hần khác người, cũng sợ hần có bệnh không được. Hạ Hầu Kiều Nguyệt cũng thà chết không chịu khuất phục. Sau này Hạ Hầu gia sống chết trước mắt, vừa đúng thiếu hần một nhân tình, năm đó Hạ Hầu lão gia chịu nhục, đành phải tống xuất Hạ Hầu Kiều Nguyệt mặc cho xử trí.

Nhưng mọi người không nghĩ tới, Hạ Hầu Kiều Nguyệt ở bên người Tiêu Đặc, thế nhưng làm nha hoàn thiếp thân... Từ đầu đến cuối, hắn đều không chạm qua nàng.

Chuyện này càng xác minh bệnh không được của Tiêu Đặc không phải nghe đồn.

Từ đây, không ai dám gả cho hắn nữa.

Cũng có người không để ý chết sống của nữ nhi, mưu cầu tiền đồ, ý muốn đem nữ nhi gả cho Tiêu Đặc, nhưng mà chủ ý này vừa mới bắt đầu, nữ nhi trong nhà hoặc là chết bất đắc kỳ tử, hoặc là bệnh nặng.

Bởi vậy, Tiêu Đặc trở thành ôn dịch, dù bộ dạng tuấn mỹ như thế nào, cũng không có ai nguyện ý gả cho hắn, chỉ ở trong lòng cười nghĩ một chút thôi.

Nhưng A Nghiên cũng là không biết sự tình lúc đó.

Trong đầu nàng bắt đầu cân nhắc chuyện này, nếu chính mình gả cho Tiêu Đặc, cùng hắn kết làm liền cành, từ nay về sau có phải sẽ chết hay không?

Nàng nghĩ như vậy, nơi ngực thế nhưng kinh hoàng, trái tim cũng bắt đầu nóng.

Gả cho hắn, vì hắn sinh con dưỡng cái?

Chính mình bởi vậy sẽ chết sao?

Vẫn nói địa phương nguy hiểm nhất ngược lại là an toàn nhất, kỳ thật luôn luôn ở bên người hắn, nằm trong lòng hắn, trở thành nữ nhân của hắn, chính mình ngược lại sẽ không chết?

Roi vào suy nghĩ này, A Nghiên không khỏi nằm sấp tại chỗ tĩnh tế nhớ tới các loại khả năng.

Thế cho nên sau này Tiêu Đặc có việc đi ra ngoài, lại nhỏ nhẹ một phen nói với nàng, nàng đều không nghe vào trong lòng.

Cứ như vậy nằm sấp nửa ngày, nàng cũng nhàm chán, buông lỏng thân mình cuối cùng có chút sức lực, nàng rời khỏi giường dùng bữa, lại nhớ tới chuyện Tiêu Đặc này, không khỏi tâm phiền ý loạn.

Sau đó rõ ràng không muốn nghĩ, vì thế hạ lệnh: “Như Ý, ta đi ra sau viện một chút, hít thở không khí, các người không cần đi theo ta !”

Nhất thời đi tới phía sau viện, nàng lững thững lung tung đi lại, đang đi, lại nghe thấy vài thị vệ khe khẽ nói nhỏ.

”Tôi qua tổng cộng là ba lần, lần đầu tiên thật sự là son băng địa liệt, bẻ gãy nghiền nát, bắt quá rất nhanh cũng qua, tới mạnh đi cũng nhanh. Hoi nghĩ ngợi một lát, vốn tưởng rằng yên tĩnh, ai biết lại bắt đầu lần thứ hai. Lần thứ hai không mạnh giống lần đầu, thời gian lại lâu hơn, cứ như vậy ép buộc ước chừng một canh giờ mới bỏ qua, sau này chúng ta đợi nửa ngày, cảm thấy đêm nay hẳn là thái bình rồi, liền nhắm mắt ngủ gật. Ai ngờ đến lúc trời sắp sáng, cũng không biết là thế nào mà lại bắt đầu, lúc này giống như sóng to trong biển, khí thế rào rạt, thật sự dọa người.”

A Nghiên nghe thấy lời này, lúc đầu còn không biết là gì, sau này có chút giật mình, lại sau nữa khiếp sợ không thôi, cuối cùng hai chân mềm nhũn, ngã quỵ tại chỗ !

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chương 88

Vài thị vệ chỉ vụng trộm nói chuyện, A Nghiên vừa ngã xuống, bọn họ nhất thời nghe thấy động tĩnh, vội vàng tới bái kiến.

A Nghiên thân phận không bình thường, điện hạ nhà mình tính tình ghen tuông, ai cũng không dám chạm vào đỡ A Nghiên, không làm sao được, bọn họ đành phải quỳ xuống, thủ thăm dò nói: “Phu nhân, ngài, ngài không sao chứ?”

A Nghiên hai chân vô lực ngã sấp xuống, giương mắt nhìn nhìn vài thị vệ, giẫy dụa đứng lên, làm ra một bộ một dạng điềm nhiên như không có việc gì.

Nàng nghĩ nghĩ, vài thị vệ nói chuyện lúc đó, banh mặt, cổ ý hỏi: “Các người vừa rồi ở trong này nói hươu nói vượn cái gì?”

Thị vệ thấy nàng không vui, lập tức sợ hãi, vội quỳ xuống: “Chúng ta biết sai, còn thỉnh phu nhân trách phạt.”

A Nghiên thấy bọn họ thế nhưng thừa nhận, trong lòng càng buồn bực: “Các người, các người thật sự là cả gan làm loạn! Ta phải đi nói cho điện hạ, xem hắn trách phạt các người như thế nào!”

Cũng may nàng da mặt dày, nếu là cô nương tầm thường, còn không đâm đầu chết ở trên cây ngay tại chỗ?

Trong vương phủ, bọn thị vệ cũng thật sự là vô pháp vô thiên, A Nghiên quả thực là không thể tin được!

Dám bàn tán chuyện phòng the của chủ tử? Bọn họ thể nhưng đi nghe vách tường?!

A Nghiên quả thực là... muốn đánh chết bọn họ!

Vài thị vệ thấy A Nghiên giận, nhất thời càng sợ, vội dập đầu nói: “Vốn dĩ bọn ta không đúng, không nên làm phiền việc khó phòng, còn thỉnh phu nhân thứ tội, chúng ta cũng không dám nữa!”

Khó phòng?

A Nghiên sùng sốt: “khó phòng cái gì?”

Bọn thị vệ nghe A Nghiên thế nhưng không biết, cũng lắp bắp kinh hãi, lập tức hai mặt nhìn nhau, trong đó một người gian nan nói: “Chính là kiếm trong tầng hầm ngầm...”

Cho nên không phải nói chuyện không nên nói?

A Nghiên thấy bọn họ ấp a ập úng, nhất thời sáng tỏ, lập tức cố ý nói: “chuyện kiếm trong tầng hầm ngầm, vốn đã quyết định không nói ra ngoài, chuyện này, ta cũng cố ý nói với Sài đại quân gia, điện hạ lại nghiêm lệnh không được nhắc lại. Các người ở trong này nói sinh động như thật, nếu như bị người khác nghe, vậy thì —— “

Nàng cũng không biết đây là chuyện thế nào, cũng không dám nói nhiều, chỉ cố ý hù dọa mấy thị vệ này.

Bọn thị vệ thật đúng bị dọa sững sờ, lập tức nói: “Chúng ta biết sai, ta trước đây cũng không dám nói, nhưng vừa đúng hôm nay không có người ngoài, còn nữa tối hôm qua việc thật sự là ly kỳ.”

A Nghiên hai tay để sau lưng, học tư thế Tiêu Đạc, lạnh lùng thốt ra: “Tối hôm qua, cụ thể ly kỳ thế nào, ta không biết, vốn định bảo Sài đại quân gia gọi nhóm người kia lên hỏi một chút, nay đúng lúc gặp các người, các người nói kỹ càng một chút đi.”

Các thị vệ vốn đã bị A Nghiên dọa, nay cũng không nghi ngờ, liền đem tình cảnh tối hôm qua trong khó phòng, đàn kiếm loạn vũ, nhất nhất nói ra.

Cuối cùng bọn họ còn nói: “Vốn dĩ kiếm đã yên tĩnh hơn mười ngày, chúng ta đều cho rằng từ đây không có việc gì, ai ngờ, tối hôm qua bỗng nhiên liên tiếp làm âm ỉ ba lần, hơn nữa có chút kịch liệt!”

A Nghiên khẽ cau mày, dường như đã liệu trước, gật gật đầu, cuối cùng trầm tư nói: “Trước đi xuống đi, chuyện này không thể nhắc với người ngoài.”

Các thị vệ thấy nàng dường như không truy cứu nữa, vội quỳ lui.

Đội bọn họ lui ra, A Nghiên tự mình nghĩ kỹ, rồi cất bước trực tiếp đi tìm Sài đại quân gia.

Mấy ngày không gặp, Sài đại quân gia gầy giống như thanh củi đốt, bộ dáng như dầu hết đèn tắt, da bọc xương, hết sức đáng sợ. (Sài đại quân gia tên là Sài Hóa, Sài là củi, Hóa là lửa)

A Nghiên buồn bực nhìn hắn: “Người làm sao, sinh bệnh?”

Sài đại quân gia vừa gian nan ho khan, vừa nói: “Kiếm chuyện, người đã biết rồi?”

A Nghiên gật đầu, hoài nghi nhìn hắn: “Người xưa nay giao hoạt, chắc chắn sẽ không để phát sinh chuyện không cẩn thận lộ ra tiếng gió, vài thị vệ kia nói hươu nói vượn, có phải người cố ý an bài hay không?”

Kỳ thật chính là dẫn mình tới.

Đoạn thời gian này A Nghiên cũng đã nghĩ, Sài đại quân gia người này thân phận tất nhiên không bình thường, hắn biết rõ mọi chuyện, so với mình biết càng nhiều.

hắn tất nhiên cũng tham dự vào nhân sinh đời trước của mình, thậm chí khả năng trực tiếp làm cho chính mình đời đời chịu bi kịch chết thảm.

Nếu hết thấy đều thật, như vậy Sài đại quân gia là loại người nào đây, hắn cũng có được trí nhớ bảy đời, thậm chí mỗi một đời đều có thể nhận ra mình, hắn luôn luôn nắm trong tay hết thấy mọi việc mình và Tiêu Đạc lúc đó?

A Nghiên nghĩ đến đây, càng nghiêm cẩn đánh giá lão nhân gầy gò này.

Cẩn thận đánh giá như vậy, bỗng nhiên cảm thấy, nhìn thật có chút quen mắt.

Nhưng nàng lại không nhớ nổi, trong trí nhớ đời trước thực có người như vậy, hẳn đến cùng là ai?

Lúc này, Sài đại quân gia bỗng nhiên ha ha nở nụ cười: “Tiểu cô nương, ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều, ta kỳ thật không có ý hại ngươi.”

A Nghiên nghe thế, nở nụ cười, trả lời: “Nhưng mà ta không tin.” Có quỷ mới tin đấy.

Sài đại quân gia càng nở nụ cười: “Cổ Nghiên, ta hôm nay nói thật với ngươi, chuyện của ngươi, ta cũng biết. Ta khuyên ngươi, nếu muốn sống, rất đơn giản, nhanh rời khỏi điện hạ nhà ta, có thể chạy bao xa thì chạy.”

A Nghiên im lặng không nói, yên lặng nhìn hắn: “Người sáng mắt không nói tiếng lông, ngươi trước kia từng hại ta, hại ta bao nhiêu lần?”

Sài đại quân gia cười lạnh: “Sao lại bảo ta hại ngươi, rõ ràng chính ngươi tìm chết!”

A Nghiên cười khê, thờ dãi: “Lần đầu tiên, vì sao Tiêu Đặc muốn đánh chết cung nữ thái giám cung Lăng Tú, bởi vì trong lòng hắn có oán hận. Nay Hồ quý phi đúng là nhũ mẫu ngày xưa của hắn, bà bị thái giám đương gia cung Lăng Tú đánh chết, đúng không?”

Sài đại quân gia hai mắt chợt co rút lại, gất gao nhìn chăm chăm A Nghiên.

A Nghiên chưa bao giờ có một khắc như vậy, thanh tĩnh hơn.

Nàng rũ mắt, bất đắc dĩ nói: “Thân là đại thái giám Lăng Tú cung, ngươi cố ý đánh chết nhũ mẫu Tiêu Đặc, khiến cho hắn thù hận nô tì thái giám trong cung Lăng Tú, khiến cho lúc hắn đăng cơ làm đế, đánh chết hết tất cả, trong đó đương nhiên cũng bao gồm ta.”

Nàng ngừng cúi xuống, tiếp tục nói: “Về phần đời thứ hai, ta bị nhập vào nô tịch, kỳ thật sống trong vương phủ kia cũng coi như bình thuận, nhưng có một ngày, thiên tử muốn đến, đại quân gia buộc ta đến hồ vớt bèo, rõ ràng là muốn đẩy ta vào chỗ chết.”

Nàng nghiêng đầu đánh giá hắn: “Vị đại quân gia vương phủ kia, cũng là ngươi?”

Sài đại quân gia nghe vậy, cười lạnh một tiếng, không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

A Nghiên lại tiếp tục nói: “suy nghĩ cẩn thận hai đời này rồi, đời thứ ba, ta cũng suy nghĩ cẩn thận. Đời thứ ba ta là công chúa tiểu quốc ngàn dặm xa xôi, còn ngươi, ngươi là ai đây? Ai mới có thể hại ta, ai có thể khiến ta đem thù hận dẫn tới trên người Tiêu Đặc đây?”

Nàng cau mày, gất gao nhìn chăm chăm Sài đại quân gia: “Ta nhất thời không có cách nào nhớ được, ngươi đến cùng là ai?”

Sài đại quân gia ho khan vài tiếng, giương mắt nhìn nàng.

Trong lúc đó nàng đột nhiên cả người phiếm lạnh, lui về phía sau một bước.

Hai tay cơ hồ đều run run.

Nàng cười lạnh một tiếng, cổ họng cứng đờ, cơ hồ không phát ra tiếng, bất quá nàng đến cùng dùng giọng đã méo mó nói: “Ngươi... Ngươi là phụ vương...”

Sài đại quân gia, ở thứ ba thế, dĩ nhiên là phụ vương nàng!

Đúng rồi, chỉ có phụ vương nàng mới đem nàng từ ngàn dặm xa xôi đưa đến bên người Tiêu Đặc, lại không biết dùng biện pháp gì, không chế hết thấy, khiến nàng chưa từng nhìn thấy Tiêu Đặc cũng đã phạm sai lầm lớn!

Vì sao Tiêu Đặc vừa đứng lúc rời Yên kinh mà không thể cùng nàng báai đường thành thân?

Sài đại quân gia hiển nhiên là thấy nàng đoán ra, hắn một môi nhắm hai mắt lại, cũng không muốn nhìn nàng.

A Nghiên không miệt mài theo đuổi tiếp, nàng nhún mày tiếp tục nghĩ: “Lần thứ tư, ta ngã ngựa bỏ mình, ta vì sao ngã ngựa bỏ mình? con ngựa kia tính tình luôn luôn ôn hòa, ta dùng đã lâu, không có lý do bỗng nhiên nổi điên khiến ta ngã ngựa!”

Nghĩ như vậy, mỗi một lần chết đều có điểm đáng ngờ trùng trùng!

Nhớ tới mấy loại bi thương ngày xưa, A Nghiên cắn răng nói: “Lúc này ta nghĩ không ra ngươi là ai, nhưng ngươi nhất định ẩn núp bên cạnh ta, có lẽ là chân ngựa bình thường, có lẽ là quân gia gì đó, ngươi thao túng hết thấy, cố ý hại ta ngã ngựa, khiến ta hận Tiêu Đặc, khiến ta cho rằng chính mình chết là do Tiêu Đặc gây nên, ngươi khiến ta coi Tiêu Đặc là sát tinh, từ nay về sau cũng không dám đến bên cạnh Tiêu Đặc!”

Giờ phút này, Sài đại quân gia rốt cục gật gật đầu: “không sai, ngươi đoán không sai, đều đúng.”

A Nghiên nắm chặt tay, trừng Sài đại quân gia, lại tiếp tục đoán đời thứ năm: “Lần thứ năm, ta chỉ biết là có người giết ta, nhưng đến cùng là ai, ngươi hay Tiêu Đặc?”

Sài đại quân gia ho khan một trận kịch liệt mà thống khổ, thanh âm khàn khàn nói: “Trong lòng ngươi không phải đã có ý tưởng sao? Còn đoán gì?”

A Nghiên thở sâu, nheo mắt, tiếp tục đoán: “Lần thứ sáu, Tiêu Đạc rốt cục bị ta hại chết, bắt quá ta cũng chết. Lúc này có lẽ với ngươi không có liên quan. Nhưng ta tò mò, vì sao lúc đó ngươi để ta tiếp cận Tiêu Đạc, vì sao hắn lại chết ở trong tay ta?”

Sài đại quân gia thống khổ nhắm mắt lại: “Ta không thể trả lời.”

A Nghiên nhớ tới đây, có chút khó hiểu: “Chẳng lẽ đời thứ sáu, ngươi căn bản không xuất hiện? Hoặc là ngươi không tìm được chúng ta?”

Nàng biết mình không có cách nào tìm được đáp án từ chỗ Sài đại quân gia, nàng bỏ qua đời này, tiếp tục nhớ đời thứ bảy.

“Đời thứ bảy, ta cùng hắn cùng xuất hiện ở ngọn núi đó, ta cứu hắn, ôm hắn cả một đêm. Ngày thứ hai hắn lặng yên không một tiếng động đi mất, đi rồi liền phóng hỏa thiêu núi, đem ta đang sống bị thiêu chết!”

Nàng nghi hoặc hồi tưởng chuyện này: “Vì sao hắn đi như vậy? Có phải hắn căn bản không biết là ta cứu hắn hay không!”

Trước kia nàng chỉ cho là Tiêu Đạc vô liêm sỉ, Tiêu Đạc ác liệt, Tiêu Đạc lấy oán trả ơn, Tiêu Đạc muốn giết nàng.

Nhưng trải qua nhiều thời gian như vậy, nàng dần dần hiểu biết Tiêu Đạc, nhận thức Tiêu Đạc, hơn nữa thích Tiêu Đạc, nàng mới hiểu được, kỳ thật Tiêu Đạc nhìn qua tàn nhẫn lãnh khốc, nhưng bên trong hắn cũng không tàn nhẫn như người khác nghĩ.

Ít nhất hắn sẽ không lấy oán trả ơn, thiêu chết mình đã ôm hắn cả một đêm!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chương 89

Kỳ thật đây là đời A Nghiên bị chết thảm nhất, cho nên nay khi nhớ tới, nàng vẫn không thể giải thoát.

Nàng cắn răng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Sài đại quân gia: “nói cho ta, có phải ngươi hay không, có phải ngươi mang hắn đi, hắn căn bản không biết ta là ai hay không!”

Nếu như vậy, có thể giải thích được.

Nàng ôm Tiêu Đạc một đêm, Tiêu Đạc chẳng phải đi không từ giả, mà là lúc nửa đêm bị Sài đại quân gia ôm đi, sau này Sài đại quân gia nguy trang thành người cứu Tiêu Đạc, dùng lời nói thuận lợi khơi mào thù hận của hắn với am ni cô trong núi, thế cho nên phóng hỏa thiêu núi!

“nói cho ta, có phải ngươi làm hay không?”

Nếu lúc trước, nhiều đời như vậy, nàng đều có thể giải thoát, đời này lại không thể.

Chẳng phải bởi vì lần này nàng chết thảm khốc bao nhiêu, mà là lúc này, nàng uống phí chống lại bị thương và tiếc nuối Tiêu Đạc một đời, thậm chí trong lòng còn sót lại một chút hoài niệm quá khứ đời trước cùng với... yêu.

Đúng rồi, bởi vì chút yêu này chưa sinh ra đã bị bóp chết, nàng động tâm địa phạt gia từ bi, nàng không đành lòng, cho nên cúi người ôm lấy hắn, rõ ràng đã là cừu địch mấy đời.

Chỉ có chính nàng hiểu rõ, lúc nàng cúi xuống ôm ấp hắn trong vòng tay ấm áp, là tâm tình thế nào.

Nhưng một chút thương hại và không đành lòng như vậy, nàng vẫn chết.

Đối với nàng đó là không có cách nào buông xuống dễ dàng, cũng vĩnh viễn không có cách nào tha thứ cho Tiêu Đạc.

Sài đại quân gia gian nan ho khan, cuối cùng ho ra một búng máu, nhiễm đỏ đệm giường cũ kỹ.

hắn cười khổ một tiếng, ngẩng đầu lên: “Ta biết ngươi, ngươi cũng từng là nữ nhi của ta.”

Lời này không đề cập tới cũng thôi, một khi nói ra, A Nghiên hận không thể xông lên đá hắn một cước.

“Ta muốn nghe lời nói thật!” Nàng con ngươi đen bóng dường như kết băng, như từ địa theo dõi hắn.

Sài đại quân gia bất đắc dĩ nhắm mắt lại, mồm to thở hào hển nói: “không sai, là ta ôm hắn đi, chính ta khiến hắn cho rằng người trong núi giết mẫu thân hắn, hại tính mạng hắn, là ta thành công khơi mào thù hận của hắn, làm hắn phóng hỏa thiêu núi.”

Bất quá Sài đại quân gia cuối cùng không ngờ, Tiêu Đạc đau lòng khó nhin, thế nhưng thất thanh hô lên hai chữ “A Nghiên”.

Kỳ thật từ đời đó, Sài đại quân gia bắt đầu nghĩ lại, có phải mình sai lầm rồi hay không.

Ở chỗ sâu nhất trong linh hồn Tiêu Đạc, hắn đã quên hắn từng có hết thảy, nhưng chỉ cái tên kia, khắc ở trong xương hắn, chôn trong linh hồn hắn, bảy lần chuyển thế, vẫn không có cách nào tiêu tan.

Vì thế đời này, hắn lấy độc trị độc, rõ ràng để A Nghiên ở lại bên cạnh Tiêu Đạc.

Lấy độc trị độc, lại sợ độc này mình không có cách nào khống chế, tâm vẫn cố kỵ.

Lúc lời Sài đại quân gia truyền đến tai A Nghiên, trong đầu nàng có một tiếng nổ.

Nàng hận hắn nhiều năm như vậy, nay cuối cùng không hận, muốn yêu, cuối cùng lại hiểu, nhiều đời như vậy, kỳ thật nàng luôn hận sai người.

Nàng rõ ràng không vượt qua được mình.

A Nghiên trong nháy mắt hư nhuyễn, cả người bỗng chốc thoát lực, suýt nữa ngã quy xuống.

Nàng bị lừa, bị lừa.

Người bình thường bị lừa nhiều nhất là một đời, lúc sắp chết phát hiện mình bị lừa, cả đời không phải nuôi con của mình, hoặc là kiêu thê mình yêu cả thương cả đời sớm đời nón xanh cho mình.

Nàng thì sao, bị lừa đến bảy lần.

Nàng giống như một quân cờ trong tay người khác, rõ ràng bị khống chế bảy đời.

yêu hận tình thù của nàng, ở trong mắt người khác, có lẽ chỉ là một thử thách bé nhỏ không đáng kể thôi.

A Nghiên miễn cưỡng đỡ lấy cái bàn bên cạnh, thử dùng biện pháp đời trước từng học, điều chỉnh nội tức, khiến mình bình tĩnh trở lại.

Rốt cục nàng đã bình tĩnh, nàng nghe thấy chính mình dùng thanh âm mỗi một hơi: “Vì sao?”

Vì sao phải đối xử với nàng như thế.

Sài đại quân gia lau máu tràn ra bên môi, nở nụ cười.

“Ta biết trong lòng ngươi tất nhiên có rất nhiều nghi hoặc, vậy hôm nay ta nói cho ngươi biết vì sao.”

hắn thở dài, mở to mắt: “Ngươi chẳng lẽ không nghe tin tức kia, ngày đó ngươi và điện hạ ở trong tầm điện làm chuyện đó, bảo kiếm trong cung tất cả đều múa may trong không trung. Đúng rồi, ngươi sẽ không nghe nói, đương kim thánh thượng đã phong tước tin tức này, không có người truyền ra. Nếu ngươi không tin, có thể đi hỏi điện hạ, điện hạ cũng biết.”

“thì sao, có quan hệ gì tới ta?” Nàng theo bản năng hỏi như vậy, nhưng trong lòng cũng căng thẳng, nàng mơ hồ cảm giác được, việc này thật sự là quá mức quý dị, so với trí nhớ nàng có bảy đời còn quý dị hơn.

Sài đại quân gia cười nói: “Ngươi vừa rồi cũng nghe nói, kiếm trong phủ chúng ta tất cả đều bị thu lại, cất trong kho phòng, nhưng cho dù cất trong kho phòng, chúng vẫn không an phận, đêm qua trước sau náo loạn ba lần!”

Nghe đến “Ba lần”, A Nghiên lại nhớ tới lời vài thị vệ kia.

“kiếm đó, cùng ta, cùng Tiêu Đạc, có quan hệ gì?”

Thấy nàng hỏi như vậy, Sài đại quân gia bỗng nhiên cười ha ha.

“Cố Nghiên, thế nhưng ngươi hỏi ta, ta đây nói cho ngươi. Điện hạ nhà ta, thân phận bất phàm.”

hắn nhìn nàng, âm trầm nói: “nói nhiều ngươi cũng không biết, ngươi tạm thời có thể nhận thức, hắn trước kia là Kiếm Thần, bản thân hắn chính là một thanh kiếm, chương quản kiếm trong thiên hạ, tất cả kiếm đều sẽ theo ý hắn mà động.”

A Nghiên vẻ mặt hơi trắng ra: “Nhưng vì sao hắn sinh hoạt vợ chồng, kiếm liền động, chẳng lẽ bảy đời trước kia hắn chưa từng sinh hoạt vợ chồng?”

Này không khỏi có chút nghi ngờ, vì sao không phải Tiêu Đạc rút kiếm luyện võ, kiếm thiên hạ động theo, lại cứ là hắn sinh hoạt vợ chồng đây?

Việc tới bây giờ, bị người khác nhìn thấy chuyện phòng the của nàng và Tiêu Đạc, nàng cũng không còn hổ thẹn đỏ bừng, đã chết bảy lần, còn gì phải để ý này nọ!

Nàng càng để ý là, chuyện này với mình và Tiêu Đạc có ảnh hưởng gì.

Sài đại quân gia về mặt trào phúng nhìn nàng: “điện hạ nhà ta thân phận đặc thù, từ nhỏ lãnh tâm lãnh tình, chắc chắn sẽ không động tình với nữ tử thể gian tâm thường. Nay hẳn tuy rằng làm đế vương bảy đời, nhưng mỗi một lần cũng thân đồng tử, cho tới bây giờ cũng không có nữ tử đến gần. Nay nghĩ tới, cũng chỉ có mình ngươi.”

“nếu hẳn là Kiếm Thần, ta đây là cái gì?” A Nghiên trong lòng mình bạch, chính mình và Tiêu Đạc có thể dây dưa bảy kiếp, nhất định có nguyên nhân.

Loại nghiệt duyên này quá mức cường đại, cho nên có Sài đại quân gia biết trước hết thấy, lao lực khổ tâm bảy đời, vẫn không có cách nào ngăn cản số mệnh nàng và hắn gặp nhau.

Chẳng lẽ nàng cũng là thần tiên hạ phàm?

Ai ngờ Sài đại quân gia lại khinh bỉ nhìn nàng nói: “điện hạ nhà ta là Kiếm Thần, còn ngươi bất quá ra sinh ra là một gốc sen tàn trong đầm rửa nghiên mực, vốn là tàn hoa bại liễu.”

A Nghiên chau chau mày: “Ta tàn hoa bại liễu, vì sao cùng điện hạ Kiếm Thần cao quý nhà ngươi có bảy đời khúc mắc, không đúng, hơn nữa thêm đời này, hẳn là tám.”

Sài đại quân gia lườm nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Cụ thể vì sao, ta không thuận tiện giải thích với ngươi, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, ngươi bản mạng là một gốc sen tàn, điện hạ nhà ta bản mạng là một thanh kiếm. Kiếm quét sen tàn, bản thân ngươi nên chết ở trong tay điện hạ nhà ta. Điện hạ nhà ta lãnh tâm lãnh tình, nay thân ra khỏi vỏ, sát khí trong cơ thể hẳn vốn bị đè nén sẽ dần dần tràn ra ngoài, đến lúc đó chẳng những ngươi, ngay cả người thường chung quanh sợ là cũng bị sát khí gây thương tích. Đó cũng là nguyên nhân vì sao tới giờ ta trăm phương nghìn kế ngăn cản ngươi tới gần điện hạ.”

A Nghiên nhú mày nhìn kỹ Sài đại quân gia: “Cho nên ngươi vẫn hi vọng ta rời khỏi hắn?”

Sài đại quân gia gật đầu: “Ngươi ở lại bên cạnh điện hạ nhà ta, không có kết cục tốt, ngươi phải nhớ kỹ, kiếm khí đã thương người, đợi lúc bảo kiếm ra khỏi vỏ, trước hết tất nhiên là khắc người bên gối hắn, cũng chính là ngươi.”

A Nghiên nghe thấy trong lòng không khỏi chấn động, kỳ thật lúc nàng và Tiêu Đạc sinh hoạt vợ chồng, trong lòng sớm đã có cảm giác.

theo như lời Sài đại quân gia, hẳn không phải giả, hẳn quả nhiên là một thanh kiếm, lãnh tâm lãnh tình, máu chảy trong thân thể cũng lạnh.

Lại nghe thấy Sài đại quân gia run rẩy nói: “Lúc điện hạ nhà ta sinh ra, khâm thiên giám Hoắc đại nhân phê mệnh cho hắn, phê là khắc mẫu khắc thể khắc tử nữ. Nay bởi vì ngươi cùng hắn, ta đã chịu thương trăm trọng, ít ngày nữa chắc chắn lìa đời, việc tới bây giờ, ngươi nói ta còn có gì phải lừa ngươi. Vì tốt cho ngươi, vì tốt cho hắn, cũng vì chúng sinh thế gian này, ngươi vẫn nên cách xa hắn một chút. Chỉ có để kiếm khí thu liễm sắc nhọn, mới cầu được hắn một đời an ninh, cũng bảo toàn tính mạng ngươi.”

A Nghiên nghe thế, thật lâu không nói gì, cũng không biết bao lâu, ngoài cửa sổ có gió thổi. rõ ràng là gió hè ẩm áp, nhưng dừng trên người nàng, lại lạnh thấu xương.

Nàng hít một hơi thật sâu, cứng ngắc xoay người, ra khỏi phòng Sài đại quân gia.

Bên ngoài viện lúc này đúng là thời điểm đẹp, cảnh xuân tươi đẹp, cỏ mọc oanh bay, có ung xẹt qua, xa xa mặt hồ ánh sáng trong vắt, giấy lát có dấu vết hoa nở lướt qua.

Chim ung lẳng không xoay quanh, dừng trước mặt nàng, đứng là Phi Thiên.

đã lâu chưa gặp, nàng ngồi xổm xuống, vươn tay sờ sờ Phi Thiên trọc đầu.

“Phi Thiên, ta nên làm gì bây giờ?”

Nàng thì thảo tự nói, nhưng đáp lại nàng, Phi Thiên đầu lông xù ở trong lòng bàn tay nàng cọ cọ vô cùng thân thiết.

“hắn là một thanh kiếm, ta biết Sài đại quân gia cũng không gạt ta, bản thân hẳn là một thanh kiếm.”

một thanh kiếm lạnh như băng vô tình, sát khí bức người, một khi ra khỏi vỏ, đó là dời núi lấp biển bề gãy nghiền nát, hủy thiên diệt địa.

Sài đại quân gia hiện đã gần đất xa trời, không bao lâu sẽ chết.

Nàng thì sao, nàng còn có thể sống bao lâu?

A Nghiên đứng dậy, ôm lấy Phi Thiên, chết lặng đi về phía trước, trở về Thiên Trúc các của Tiêu Đạc.

Nàng vừa bước vào Thiên Trúc các, đã nhìn thấy Tiêu Đạc sai bước đi ra ngoài.

hắn vừa thấy nàng, gương mặt lãnh ngạnh nhất thời nổi lên ẩm áp.

“A Nghiên, người vừa rồi đi nơi nào, ta đang có chuyện muốn nói với người.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Chương 90

A Nghiên trong giây lát ngẩng đầu, thấy nam tử mặt mày tuấn mỹ, vẻ mặt ôn nhu, đang cúi đầu nhìn mình.

Nàng vội thu liễm tâm thần: “Sao thế, điện hạ?”

Tiêu Đạc giờ tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, không bỏ qua mòm mịt trong nháy mắt vừa rồi trên mặt nàng: “Đây là thế nào, choáng váng?”

A Nghiên vội đáp: “Tối hôm qua không ngủ tốt, hơi mệt thôi.”

Tiêu Đạc nhớ đến tối hôm qua, hô hấp hơi nhanh, trái tim rộn ràng không dứt, nhưng nhớ tới chính sự, đành khăn khăn nói: “A Nghiên, ta phải rời khỏi đây.”

Rời đi?

A Nghiên hơi giật mình, không hiểu hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Tiêu Đạc kéo tay A Nghiên, đi vào phòng, trên bàn là dưa hấu ướp lạnh cùng với hoa quả tươi mới khác, Tiêu Đạc vừa nhặt một miếng dứa cho A Nghiên ăn, vừa nói: “Vài năm nay Tây Bắc vẫn không yên ổn. Mặc dù không thể nói mấy năm liên tục gió lửa, nhưng man nhân Bắc Địch thỉnh thoảng quấy rối biên cảnh, gần đây người Bắc Địch tập kết nhân mã, xem ra có dã tâm công với Nhục Nguyệt thành nước ta. Ý tứ của lão nhân gia là để ta đến Nhục Nguyệt thành đốc quân.”

Tiêu Đạc không nói thẳng ra miệng. Kỳ thật là, lão gia tử vốn muốn hấn trở về là vì thấy mình xương cốt thật sự không được. Từ sau Tiết đoàn ngộ lại có chuyện biến tốt, xem ra chống đỡ một năm rưỡi cũng không có vấn đề, cho nên mới có ý tưởng này. Lúc trước hấn luôn xem như bị lưu đây ở bên ngoài, nay cuối cùng đã trở lại, lão gia tử ngóng trông hấn có thể có chiến công, tương lai nếu có việc, thì có thể phục chúng.

Bề ngoài vài huynh đệ coi như hòa thuận, nhưng ngầm ôm ý tưởng gì, trong lòng mọi người biết rõ. Những người khác không nói, chỉ nói Tam hoàng tử kia đều ước gì hấn nhanh chết đi.

A Nghiên vừa nghe, cũng không khỏi nhíu mày: “Tây Bắc tuy chiến sự không ngừng, nhưng man nhân quấy nhiễu biên cương xưa nay vẫn thế, sao bỗng nhiên muốn người đi đến đó?”

A Nghiên trùng sinh nhiều lần, trong lòng cũng minh bạch, nếu không phải sự tình liên quan trọng đại, chắc không cần hoàng tử đến đốc quân. Huống chi nay hoàng đế bệnh nặng, chưa biết có thể chống đỡ bao lâu. một khi có đại sự phát sinh, Tiêu Đạc đang ở biên cương, vội vàng chạy về Yên kinh, đến lúc đó tất cả đã muộn.

Tiêu Đạc chỉ cho rằng nàng luyện tiếu mình, nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi vui thích, vuốt ve tóc của nàng, ôn thanh nói: “Hôm nay biên cương truyền đến cấp báo, nói là mấy chục vạn đại quân Bắc Địch rục rịch xâm chiếm biên cảnh.”

hấn nói như vậy, A Nghiên trong lòng càng bồn chồn.

Lời Sài đại quân gia nói lại hiện lên bên tai: Bảo kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí đã thương người, khắc mẫu khắc thê khắc tử nữ, sát khí sắc nhọn thậm chí sẽ làm sinh linh thể gian đồ thán, kế tiếp thậm chí có quốc nạn trước mắt...

Tiêu Đạc thấy A Nghiên mày liễu nhíu lại, trên mặt một mảnh mòm mịt, không khỏi kinh ngạc: “A Nghiên, làm sao? Nhìn người hôm nay có vẻ tâm thần hoảng hốt?”

A Nghiên đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn Tiêu Đạc, vội nói: “không có gì, không có gì...”

Tiêu Đạc cũng không tin: “Người có tâm sự?”

A Nghiên cúi đầu, vội vàng tìm một lý do: “Ta bỗng nhiên nhớ tới, vị hôn phu A Căn ca ca trước kia hình như cũng ở Tây Bắc?”

thật đúng là không mở bình sao biết trong bình có gì, Tiêu Đạc nghe thế, nhất thời sắc mặt khó coi.

A Nghiên cũng phát hiện mình nói điều không nên nói, vội cười làm lạnh, hắc hắc một tiếng: “không phải đã giải trừ hôn ước sao, ta nghĩ đến thôi, dù sao cũng là cùng thôn, từ nhỏ ta chỉ biết vài người, người vừa nói Tây Bắc, ta khó tránh khỏi nghĩ tới.”

trên mặt Tiêu Đạc cũng vẫn không tốt, nhất thời nhìn A Nghiên xinh đẹp thanh linh, hết sức luyến tiếc, nếu không phải nghĩ Tây Bắc hung hiểm, thật sự là hận không thể dẫn theo nàng đi.

Dù sao cũng lo lắng, nhân tiện nói: “Chuyện xảy ra đột ngột, ngày mai ta sẽ khởi hành, người ở trong phủ ta vẫn lo lắng, đã thỉnh Hồ quý phi tới chiếu cố người, đến lúc đó bà ấy sẽ đến phủ ở mấy ngày.”

Vừa nghe thế, A Nghiên hơi kinh ngạc, tình cảm tốt thế nào mới mời mẹ chồng tới trông nom mình? Nhưng nghĩ đến Hồ quý phi thật sự là ôn nhu hiểu người, cũng không có gì lo lắng.

Nghĩ ngày mai phải rời đi, hai người nhất thời khó tránh khỏi không nỡ. A Nghiên bên này đứng lúc tình nồng, bỗng nhiên biết chuyện kiếm khí đã thương người, tham luyến trong lòng đối với việc này nhất thời mất tám phần. Tiêu Đạc bên kia lại không bỏ xuống được, ôm lấy A Nghiên, muốn làm một chút việc.

A Nghiên thấy hần như thế, trong lòng vừa động, nghĩ muốn thử nghiệm một chút. cho tới bây giờ nàng đều cảm thấy Sài đại quân gia không phải người tốt, vạn nhất bị hần che mắt, chẳng phải khiến mình khổ sở vô có?

Lập tức nàng linh cơ vừa động, nhân tiện nói: “Người ngày mai phải đi, ta cũng đã mấy ngày không tự tay nấu đồ ăn cho người, không bằng đêm nay ta làm một bàn đồ ăn ngon, cho người ăn, ngày mai đi cũng yên tâm?”

Tiêu Đạc mặc dù không bỏ được nàng, nhưng thấy nàng như thế, đương nhiên cũng đồng ý.

A Nghiên lập tức chào Tiêu Đạc, vội vàng đi đến phòng bếp, trước định tìm một thanh kiếm, nhưng kiếm trong vương phủ đều đã bị cất vào kho phòng lý, trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên là không tìm thấy.

đang đau đầu, thì gặp Ninh Phi đi tới.

A Nghiên nhất ngẩng đầu nhìn thấy Ninh Phi, mới nhớ tới, cũng đã lâu chưa nhìn thấy Ninh Phi.

“Ninh đại nhân, gần đây khỏe không?” Nàng tiến lên cười nói, ánh mắt lại ngắm về phía thanh kiếm trên người Ninh Phi, một thanh kiếm thật dài, đúng là thứ mình cần.

Ninh Phi mặt không biểu cảm liếc nàng một cái, cũng không trả lời, trực tiếp giơ tay, tháo trường kiếm xuống, đưa cho A Nghiên.

Đây đây đây...

thật đúng là muốn lên gác vừa vặn có người đưa thang.

A Nghiên cười: “Ninh đại nhân?”

Ninh Phi lạnh nhạt nói: “Phu nhân không cần?”

A Nghiên vội gật đầu: “Cần cần!”

Tiếp nhận trường kiếm trong tay, A Nghiên đánh giá Ninh Phi.

Từ khi phát hiện Sài đại quân gia giống mình trùng sinh mấy lần, nàng đối với những người khác chung quanh cũng để lại một tâm nhãn, ai biết ở đâu đó vẫn còn một đôi mắt có phải nhìn chăm chăm vào mình hay không.

Đối tượng nàng hoài nghi đầu tiên đương nhiên là vị Ninh Phi Ninh đại nhân này.

Nay nhớ tới, từ khi mình tới bên Tiêu Đạc, vị Ninh đại nhân này tuy rằng luôn luôn xuất quỷ nhập thần, nhưng đối với mình chiếu cố có thêm, khi mình bị Tiêu Đạc đá văng ra, là hần đỡ mình lên, lúc ở phía sau núi gặp thích khách, cũng là hần trực tiếp kéo mình từ trong nước ra ——việc này ngược lại khiến Tiêu Đạc ăn phải dấm chua.

Từ lúc Tiêu Đạc động dục với mình, số lần hần xuất hiện cơ hồ là dùng đầu ngón tay có thể tính ra.

Nhưng mỗi một lần xuất hiện đều phi thường trùng hợp, lúc nàng đang cùng Tiêu Đạc liếc mắt đưa tình, hần sẽ bỗng nhiên xuất hiện, sau đó trình lên một phong tín hàm đến từ Yên kinh.

Lúc nàng cùng Tiêu Đạc suýt nữa lau súng cướp cò, trực tiếp phát sinh chút chuyện ngoài quy củ, hần cũng hợp thời xuất hiện, làm cái cộc sát phong cảnh, quấy rầy phá hỏng hết thấy kiểu diễn.

A Nghiên đếm trên đầu ngón tay, thật đúng là như vậy, mỗi một lần hần đều có thể hợp thời xuất hiện, vì thế còn suýt nữa chọc Tiêu Đạc không vui.

Việc tới bây giờ, A Nghiên đương nhiên sẽ không quá ngạc nhiên, nghĩ cho rằng hết thấy cũng trùng hợp. Thế gian nơi nào có nhiều trùng hợp như vậy, mình chết thảm bảy đời, bảy lần gặp Tiêu Đạc, kỳ thật đều có nguyên nhân.

Ninh Phi thì sao, Ninh Phi lúc trước đối với mình rất tốt, sau này mỗi một lần đều xuất hiện đúng lúc, này đương nhiên là cũng có nguyên nhân.

A Nghiên nghĩ vậy, cân nhắc cẩn thận một phen, Ninh Phi này, có tồn tại trong trí nhớ đời trước của mình không?

Nàng nắm trường kiếm của Ninh Phi, ngửa mặt, buồn bực nói: “Ninh Phi, người đến cùng là ai, ta biết người sao?”

Nếu không phải người này vĩnh viễn thanh thanh lạnh lạnh, không có biểu cảm gì, nàng cơ hồ coi người đó đang thăm mền mình!

Ninh Phi nghe nói như thế, con người có chút gọn sóng, bất quá rất nhanh bình tĩnh lại, thanh âm hần hơi khàn khàn đều đều nói: “Phu nhân, chúng ta không phải đã biết rất lâu sao.”

A Nghiên hơi kinh ngạc: “Khi nào thì biết?”

Ninh Phi thân nhiên nói: “bắt đầu từ lúc phu nhân vào phủ làm đầu bếp nữ.”

A Nghiên không nghĩ tới dĩ nhiên là nói thế, nhất thời có chút thất vọng, nàng nhũu mày nghĩ lại, nhìn Ninh Phi, lại nhin không được hỏi: “Ninh Phi, vì sao người mỗi ngày đều đeo mặt nạ?”

Ninh Phi mặt mày khê nhúc nhích, bất quá vẫn đều đều nói: “Bởi vì ta xấu xí không chịu nổi, không thể gặp người.”

A Nghiên giờ phút này cũng nổi lên tính tình quật cường, cổ ý hỏi: “Người vì mặt mũi xấu xí không chịu nổi mới không thể gặp người?”

Ninh Phi mím môi không nói.

A Nghiên thở dài: “Thôi, người không muốn nói thì thôi.”

nói xong xoay người rời đi, đi được năm bước, trầm giọng nói: “Có phải bởi vì mặt bị bỏng hay không!”

Lúc nàng nói ra lời này, chợt quay nhìn, thấy trong con người đen của Ninh Phi đột nhiên hiện ra khiếp sợ.

A Nghiên nở nụ cười.

Ninh Phi lúc này hiển nhiên đã hiểu, A Nghiên đang lừa hấn, mặt không biểu cảm nhìn A Nghiên.

A Nghiên ôm thanh kiếm, xoay người lại, chậm rì rì nhìn Ninh Phi: “Hoà loạn ở đâu, ta nghĩ lửa này, nhất định là ở trên núi.”

trong trí nhớ của nàng, tổng cộng có hai kiện sự liên quan tới hoà loạn.

Chuyện thứ nhất đương nhiên là đời thứ bảy nàng bị thiêu chết, chuyện thứ hai là đêm hôm đó nàng nằm mộng.

Ở trong mộng, nàng đứng trên núi hoang bị cháy đen, Phi Thiên xẹt qua bầu trời tối tăm, Sài đại quân gia dùng ánh mắt thù hận âm lãnh nhìn mình.

Sài đại quân gia nói Tiêu Đặc là Kiếm Thần, mà chính mình chính là một gốc cây sen tàn trong ao rửa nghiên mực, nhưng bản thân mình là sen tàn thì sao có quan hệ cùng thần kiếm Tiêu Đặc này, lại vì sao có một ngọn núi hoang trợ trợ? Tiêu Đặc đi đâu, đến cùng phát sinh chuyện gì?

A Nghiên cũng không coi đó là một giấc mộng, trong lòng nàng rõ ràng, cảnh tượng này, nhất định từng tồn tại.

Ninh Phi im lặng đứng tại chỗ không nói, chỉ nhìn thấy A Nghiên cười khanh khách ôm thanh kiếm của mình, một đôi con người yên lặng chăm chú nhìn mình, dường như không ép hỏi được, nàng thề không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Chương 91

Ninh Phi yên lặng nhìn chăm chăm A Nghiên, thật lâu sau, hấn cũng nở nụ cười.

Hấn khàn khàn nói: “Không sai, ta sở dĩ trở thành bộ dáng hiện tại, là vì bị lửa đốt, hơn nữa còn ở trên một ngọn núi.”

A Nghiên có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới hấn thế nhưng thừa nhận như vậy.

Ai ngờ kế tiếp Ninh Phi lại tiếp tục nói: “Ta lúc trước bị lửa thiêu là vì cứu một tiểu cô nương. Đáng tiếc ta không thể cứu được, chính mình còn bị bỏng.”

A Nghiên nghe thế, sợ ngay người, nàng nhìn chăm chăm Ninh Phi, nỗ lực muốn từ trên mặt hắn bị che kín tìm ra một chút dấu vết để lại, từ trong cuộc đời bảy lần mất đi, tìm dấu vết người này. Nhưng con người hồ hững bình tĩnh kia thật sự là xa lạ mờ mịt.

Nàng làm thế nào cũng nghĩ không ra người này là ai.

Nhưng nàng cũng hiểu được ý tứ của hắn, chẳng lẽ hắn bị bóng là vì mình? Là mình liên lụy hắn trở thành bộ dáng như vậy?

Lúc đầu nàng khiếp sợ, rốt cục trấn định xuống, há mồm định hỏi hắn, nhưng Ninh Phi lại lạnh nhạt nói: “Ta biết ngươi muốn hỏi ta cái gì, nhưng ta sẽ không nói. Nói ra cũng vô dụng.”

A Nghiên vốn muốn mở miệng đánh ngăm lại.

Ninh Phi tiếp tục nói: “A Nghiên.”

Hắn trực tiếp gọi tên của nàng —— rõ ràng trước kia hắn cũng xưng hô mình là Cố cô nương hoặc là Cố phu nhân.

Hắn gọi như vậy, trong lòng A Nghiên ần ần rung động, nàng nhất thời minh bạch, dù mình nhớ được hay không, người này vẫn đã quen biết mình từ lâu. Trước kia nhất định là biết rõ.

A Nghiên ý thức được cái gì, hơi hơi nắm chặt tay, chờ hắn nói tiếp.

Ninh Phi nhìn A Nghiên, khó được nở nụ cười: “A Nghiên, ta nghĩ ngươi hiện giờ cũng đã biết một ít. Tuy có chút việc, ngươi sợ là khó có thể lĩnh ngộ được ngay. Nhưng ngươi phải tin tưởng, ta không có ác ý với ngươi”.

A Nghiên cắn cắn môi, gật đầu: “Đúng. Ta vừa mới hiểu được, từ đầu lúc gặp nhau, ngươi kỳ thật luôn luôn có ý bảo hộ ta, giúp đỡ ta.”

Trong con người đen hờ hững của Ninh Phi có sắc thái ôn hòa: “A Nghiên, rời khỏi nơi này đi, rời khỏi Tiêu Đạc đi.”

“Ngươi cũng muốn ta rời khỏi hắn?” A Nghiên ngửa cổ, nỗ lực muốn từ trong mắt Ninh Phi tìm được manh mối.

“Đúng, ngươi phải rời khỏi hắn.” Ninh Phi ngừng lại: “Ở lại bên hắn, cuối cùng ngươi nhất định sẽ bị thương tổn.”

“Hắn, hắn về sau sẽ thế nào?” A Nghiên kỳ thật đã mê mang, Tiêu Đạc không phải người bình thường, kiếp trước hắn là một thanh kiếm.

Chuyện này tuy rằng không thể tưởng tượng được, nhưng so với nàng có trí nhớ bảy đời càng không thể tưởng tượng sao?

Huống chi Sài đại quân gia sắp chết, Sài đại quân gia cũng nói như vậy, nay Ninh Phi cũng nói như vậy.

Ninh Phi rũ mắt xuống, thân nhiên nói: “Ngươi sẽ chết.”

Sẽ chết?

tâm A Nghiên bỗng chốc căng thẳng.

Lại là chết sao? Vẫn là chết sao?

Nàng còn tưởng rằng, lúc này đây sẽ có chút bất đồng, nàng đã ở bên Tiêu Đạc lâu như vậy, vài lần suýt chết đi, vẫn có thể hóa nguy thành an, hơn nữa Tiêu Đạc không phải rất yêu mình sao. Mình cũng thích Tiêu Đạc. Như vậy, không phải hắn là Tiêu Đạc sẽ bảo hộ mình, sau đó mình an ổn vượt qua cả đời sao?

Ninh Phi ngẩng đầu nhìn A Nghiên, thấy trên mặt A Nghiên có do dự và không đành lòng, không khỏi thở dài: “Ta biết, ngươi thích Tiêu Đạc, nhưng A Nghiên ngươi phải suy nghĩ cẩn thận, ngươi trước kia cũng từng thích hắn, cuối cùng kết cục là gì?”

A Nghiên vừa nghe, nhất thời hiểu rõ hắn nói lần nàng làm đại phu kia. Nàng là đại phu, độc chết hắn, cuối cùng cũng hại chết mình.

Nàng vẫn nên rời khỏi Tiêu Đạc sao, rời khỏi Tiêu Đạc, kiếp này vĩnh không gặp nhau, chỉ có như vậy, mới giữa được mạng sống sao?

ngực nàng khó chịu, khó chịu đến mức yết hầu cũng bắt đầu dạt dạt, toàn bộ thân thể bắt đầu cứng đờ, biến thành một tảng đá.

Nàng luyến tiếc hắn.

Đến bây giờ, nàng bỗng nhiên ý thức được, có lẽ chẳng những là thích, so với thích còn nhiều một chút.

Nàng hình như đã yêu nam nhân kia, nam nhân bảy lần nàng đều vì hắn mà chết.

Yết hầu nghẹn ngào, lúc lên tiếng có chút phát run: “Vì sao?”

Nàng nhìn chăm chăm Ninh Phi, nói giọng khàn khàn: “Ngươi có thể nói với ta vì sao hay không? Ta biết trước đây vài lần đều có người tận lực làm ra.”

Nàng cố ý không nói ra ai làm.

”Nếu lúc này bài trừ chướng ngại đó, nếu người xấu kia chết đi, có phải ta sẽ không phải chết hay không?”

Ninh Phi thở dài: “A Nghiên, ngươi sở dĩ chết bảy lần, không phải bởi vì Sài Hỏa âm thầm hại ngươi. Tuy rằng hấn quả thật cũng hại ngươi, nhưng cũng bởi vì hấn thuận theo thiên ý, ngươi mới có thể chết. Nếu ngươi không đáng chết, hấn dù tận lực hại ngươi, ngươi cũng không dễ dàng chết đi như vậy.”

A Nghiên hung hăng cắn môi, cắn môi dưới gần chảy máu: “Như vậy cầu ngươi nói cho ta, vì sao ta chết, vì sao ta chết đi chính là thiên ý? Đây là thiên ý của ai? Vì sao khiến ta nhớ rõ mỗi một lần phải chết, khiến ta chết đi một lần lại một lần, cái gọi là thiên ý, vì sao muốn tra tấn ta như vậy!” (PS: tui cũng muốn biết nè)

Nàng khàn khàn hỏi hấn, nói xong lời cuối cùng, nàng cơ hồ thở hắt ra.

Gặp chuyện gì, nàng cũng có thể giả ngu, cũng có thể chẳng hề để ý, nhưng duy liên quan đến chuyện sống chết, nàng nhớ tới là không có cách nào thờ ơ.

Ai sẽ lại không có chuyện gì mà đi tìm chết bảy lần đây! Thậm chí còn lập tức sắp phải chết lần thứ tám!

Ninh Phi không trả lời A Nghiên, hấn cúi đầu, bất đắc dĩ nói: “A Nghiên, ta đã tận lực, nhưng ta không có cách nào giúp ngươi thêm. Nay ta có thể nói vẫn là câu nói kia, rời khỏi Tiêu Đặc đi.”

Hấn nói xong câu đó, xoay người một cái, người đã biến mất.

A Nghiên nhìn rừng liễu tròn vắng trước mắt, sững sốt nửa ngày, rốt cục một lần nữa đi tới phòng bếp.

Tiêu Đặc sắp đi, hấn phải đi đánh giấc, nàng đáp ứng làm một bàn đồ ăn cho hấn.

A Nghiên xem nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp, suy nghĩ nửa ngày, bắt đầu nấu cơm.

Nàng vội trước vội sau, gọi đầu bếp, sai sử đầu bếp nữ, không bao lâu đã làm ra một bàn đồ ăn.

”Đem đồ ăn bụng tới cho điện hạ đi.” Nàng ra lệnh.

*****

Lúc Tiêu Đặc nhìn thấy đầy bàn đồ ăn này, cũng có chút kinh ngạc, hấn cho rằng A Nghiên chỉ làm một hai món thôi, không nghĩ tới mới một canh giờ, thế nhưng biến ra một bàn như vậy.

Có ngân châm sao sí (vây cá thái chỉ sào), đinh hồ thượng tổ (món này rất cầu kì, chế biến từ các loại nấm và rau), ức bò sốt, tô khương bì dân (bánh trứng với gừng), trai trát đề (móng ngựa cuộn), tôm nỏn bích loa, hỏa chủng thần tiên áp (vịt thần tiên nướng), mật nước hỏa phượng (thịt hầm mật ong), trùng thảo phủ lý áp (vịt nấu với đông trùng hạ thảo), nùng hương thanh kê thang (một loại canh gà), ngư nãi ma cô thang (canh nấm tươi với sữa)...

Đang nghi hoặc, A Nghiên lại nâng một chén rượu: “Điện hạ, ngày mai ngươi đi xa, tuy ngươi thường ngày không uống rượu, nhưng phải uống một ly này, coi như A Nghiên làm tiệc tiễn biệt điện hạ.”

Tiêu Đặc giương mắt nhìn, thấy A Nghiên hai mắt ảm đạm, xao động giống như nước ngày xuân, hai gò má đỏ ửng, thật sự là khác hẳn bộ dáng ngày xưa điều ngoa bốc đồng, ần ần có cảm giác hồng tự thêm hương, ôn nhu hiền lành, hấn nhất thời không khỏi cảm động, gật gật đầu.

“A Nghiên, nay nghĩ đến, hai ta ở cùng nhau rồi, phát sinh đủ chuyện, sau này lúc viên phòng có chút vội vàng, ta cũng chỉ cho ngươi danh phận thiếp thất, thật sự là không đúng đối với ngươi. Nay ngươi chuẩn bị một bàn đồ ăn làm tiệc tiễn ta, lại lấy rượu ra, chúng ta uống li rượu giao bôi, coi như ——”

Hấn không phải người biết nói chuyện, nói tới đây, ngữ khí ngập ngừng, tai cũng đỏ ửng lên.

A Nghiên cũng hiểu ý tứ của hấn.

Bọn họ là người có duyên vô phân, dù là nước sữa giao hòa, cũng chỉ là nhân duyên như sương sớm. Hấn nói nàng là tiểu thiếp của hấn, nhưng kỳ thật tiểu thiếp còn có một đỉnh kiệu nhỏ, còn nàng cái gì cũng không có.

Ngay cả nàng không cần, hấn cũng không cần, nhưng tình đang nồng, dường như luôn có chuyện gì đó đến ngăn lại tình cảm ấy.

Nàng và hấn kỳ thật trong lòng cũng không có cảm giác an toàn, hấn cũng sợ tính tình quái đản thay đổi thất thường của hấn, còn mình, vẫn sợ cái gọi là thiên ý.

Vì thế A Nghiên không nhiều lời, nàng châm hai ly rượu, một ly cho hấn, một ly cho mình, nàng ngẩng đầu nhìn hấn: “Tốt, chúng ta hôm nay uống rượu giao bôi.”

Tiêu Đạc nhủ mày nhìn A Nghiên: “A Nghiên, người hôm nay có chút dị thường, đây là thể nào, sợ ta đi sao?”

A Nghiên mềm mại ôm hắn, ôn thanh nói: “Có chút sợ.”

Nàng lẩm bẩm: “Ta sợ người rồi đi rồi, để lại một mình ta, ở luân hồi nhận hết đau khổ, cầu mà không được, cũng sợ người rồi đi rồi, tìm được người khác, từ nay về sau chỉ nghe người mới cười, không thấy người cũ khóc...”

Nàng nói cũng là lời thật nhưng hắn lại chỉ cho là nàng buồn chia li, có chút cảm giác bị thương. Bàn tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng nâng cằm nàng, hắn cúi đầu hôn nàng, giống như chuồn chuồn lướt nước.

“Nha đầu ngốc, người đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì.” Hắn không tin chuyện kì quái này nọ.

Lập tức hắn nâng ly lên, hai cánh tay giao triền, giống như dây mây và khánh thạch, thực sự đan vào nhau, uống rượu trong chén của nhau.

Lúc đang nâng tay, lúc hắn ngửa cổ uống rượu giao bôi của hai người, trong đầu hắn cũng hiện ra một hình ảnh.

Một nam tử khí vũ hiên ngang, một nữ tử xinh đẹp như hoa, hai người ở nơi cỏ xanh oanh lượn, lấy thiên địa làm mối, lấy song núi làm khách, lấy lá sen làm ly, lấy suối nước làm rượu, triền miên ôm nhau, uống rượu giao bôi.

Hình ảnh chỉ chợt lóe lên, lúc rượu trong veo chảy vào yết hầu hắn, hắn muốn nhớ hình ảnh đó cũng đã một mảnh mơ hồ.

Rượu ngon vào họng, bên trong ngọt lành, cảm giác say nồng liệt đánh úp tới.

Hắn xưa nay không thể uống rượu, dù trên thuyền hoa kỳ thật cũng chỉ lấy trà thay rượu.

Một chén rượu vào, hắn đã say.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Chương 92

Hắn say nằm trong ngực A Nghiên, thanh âm khàn khàn mê loạn nói: “A Nghiên, người và ta hôm nay đã uống rượu giao bôi, từ nay về sau đã là vợ chồng, được không?”

A Nghiên ôm hắn trong ngực, gật đầu: “Ừ, được.”

Hắn vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, mắt say lơ đãng nhìn A Nghiên, lại cảm thấy giống như thiếu cái gì. Thật lâu sau, ngón cái hắn nhẹ nhàng cọ lên bờ môi mềm mại của nàng, khàn khàn nói: “A Nghiên, ta nay sắp phải đến Tây Bắc chinh chiến, chờ ta trở về, người nhất định phải mạnh khỏe ở nhà chờ ta.”

A Nghiên cắn cắn môi, tiếp tục gật đầu: “Ừ, được.”

Tiêu Đạc gât gao đặt A Nghiên trong ngực, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, hắn muốn một ngụm nuốt nàng vào, muốn giấu nàng ở trong lòng mình, hắn để cằm trên mái tóc mềm mại, nhẹ nhàng thở dài: “Chúng ta đã làm vợ chồng, phải đồng sinh cộng tử, vĩnh bất phân li, được không?” (cùng sống cùng chết, vĩnh viễn không chia cách)

Có gì uơu ướu bỗng trào ra, chảy xuống gò má A Nghiên, từ cằm nhỏ xuống vai Tiêu Đạc.

A Nghiên dùng thanh âm nghẹn ngào nói: “Được, đồng sinh cộng tử, vĩnh bất phân li.”

Tiêu Đạc quả nhiên đã say, vì say hắn không biết vai đã ướt, hắn chỉ ôm nàng, lẩm bẩm: “Ta để người làm tiểu thiếp, không dám cho người làm chính phi, là sợ ta có mệnh khác thể, lo ngại cho người, trong lòng người có sợ ta?”

A Nghiên nhắm chặt mắt, để nước mắt không rơi xuống, run run thanh âm nói: “Ta sợ.”

Tiêu Đạc ôm ngang lấy A Nghiên.

“Ta biết người sợ chết, cho nên không dám để người làm chính phi, nhưng hiện giờ ta hối hận, ta sẽ để người trở thành phi tử của ta, trở thành nữ nhân duy nhất của ta, chúng ta kết tóc làm phu thê, đời đời kiếp kiếp vĩnh bất phân ly. Nếu có một ngày ta khác người, ta nhất định sẽ không để người một mình, ta sẽ cùng người, đi theo người tới cửu tuyền.”

A Nghiên mê mẩn nhìn Tiêu Đạc nói ra tâm tình, khan giọng nói: “Ừ, tốt...”

Lúc nói ra miệng, nước mắt chảy xuống.

Kỳ thật nàng mình bạch, chính mình đang lừa hấn.

Một đêm này, hồng loan trong trướng, tình thâm ý nùng, liễu chết triền miên, phân phân hợp hợp, mãi vẫn không ngừng.

Ngoài trướng, bóng kiếm sáng từng trận, sáng lạnh bốn phía.

Mãi đến sau nửa đêm, nam nhân trên sạp rốt cục ngừng lại, an ổn ngủ.

Say rượu, hấn ngủ thật ngọt thật sâu, mũi cao thẳng giống như dãy núi, khuôn mặt hẹp dài đứng như sơn thủy uốn lượn, tóc đen không kèm chế được như từng trận gió lớn thổi trong núi đen nước bạc.

Lúc hấn nằm xuống, giống như một bức họa múa bút vẩy mực mà thành, tinh xảo tuấn mỹ, xảo đoạt thiên công.

Đầu ngón tay A Nghiên từng chút mon trớn khuôn mặt hấn góc cạnh rõ ràng, say đắm không thôi vuốt ve khoe môi xinh đẹp của hấn, nhớ lại từng lời tâm tình động lòng người người này vừa nói ra.

Cuối cùng nàng nằm sấp xuống, nhẹ nhàng hôn lên mũi hấn, dựa trán vào hấn.

Kỳ thật nàng nói chuyện với Sài đại quân gia, nói chuyện với Ninh Phi, bọn họ và nàng đều không tự chủ được lảng tránh một vấn đề.

Đó là, nếu nàng kết cục là chết thảm bày đời, vậy hấn thì sao? sau này hấn thế nào ?

Hơi hơi nhắm mắt lại, cảm thụ được trên trán truyền đến mát lạnh của hấn, lúc này trong lòng nàng lại hết sức rõ ràng.

Khi tình nồng, hấn từng thề, nếu hấn tổn thương mình nửa phần, hấn nguyện chịu thống khổ vạn kiến cắn tim. Lúc đó nàng chỉ coi là một chuyện cười, hấn sao có thể vì mình chịu cực khổ như vậy.

Hấn nói hấn dường như nhớ đã từng nói những lời này, từng nói với mình.

Nàng không tin, cái gì tâm tình lãng mạn kiếp trước kiếp này, cũng chỉ là một chuyện cười.

Hiện tại nàng đã tin.

Nàng nghĩ, có lẽ bọn họ qua nhiều đời sinh tử dây dưa như vậy, hấn có một đời, bọn họ đã yêu nhau.

Một thanh kiếm và một gốc sen tàn, lúc đó dây dưa yêu hận thế nào?

Sau này là kiếm chặt đứt sen tàn, hay là sen tàn cuốn lấy kiếm?

Nàng không thể hiểu hết, nhưng cũng hiểu rằng có lẽ lúc trước hấn từng nói vậy, vạn kiến cắn tim.

Cho nên cuối cùng, khi nàng chết, sợ là hấn cũng không được chết tử tế.

Bọn họ chính là một đoạn nghiệt duyên bị nguyên rửa, gắt gao trời lên, gặp nhau không thể yêu nhau, yêu nhau không thể gần nhau.

Nếu gặp nhau yêu nhau, gặp lại gần bó, đó là thiên địa oanh động, vạn kiến tề minh, sát khí xuất thế, tổn thương nàng cũng tổn thương hấn, thậm chí khiến cho sinh linh đồ thần.

Xuống sạp, A Nghiên nhặt thanh kiếm đã ảm ỉ hơn nửa đêm lên, cầm trong tay, yên tĩnh nhìn kỹ thanh kiếm này.

Kỳ thật tuy rằng có được trí nhớ bảy đời, nàng luôn luôn cảm thấy mình bình thường, bình thường đến không có gì tốt, là tiểu nhân vật bị vận mệnh trêu đùa.

Đột nhiên có người nói cho mình, mình cùng với Tiêu Đặc kết hợp là hủy thiên diệt địa, nàng sẽ cảm thấy việc này không thể tưởng tượng, nhưng mà không thể không tin.

Kỳ thật nàng ích kỷ, đã chết bảy lần, nàng coi mạng mình là quan trọng hơn tất cả.

Bây giờ lúc nàng ý thức được mình yêu Tiêu Đặc, nàng mới phát hiện, mạng này không còn quan trọng như trước kia mình nghĩ.

Nhớ tới tâm tình Tiêu Đặc tối qua, trong lòng nàng mình bạch, nàng ngay cả sợ chết, cũng nguyện ý đồng sinh cộng tử với Tiêu Đặc.

Nhưng vậy thì thế nào.

Nàng cùng với Tiêu Đặc, chung quy vẫn là thiên địa không tha đi?

A Nghiên nhớ tới lời Sài đại quân gia và Ninh Phi, bọn họ đều nhắc tới một từ, thiên ý.

Thiên ý là cái gì đây?

Thiên ý chính là yêu nhau mà không thể gần nhau sao?

A Nghiên run run nắm chặt thanh kiếm, khẽ cắn môi, nước mắt lại trào ra.

*****

Lúc Tiêu Đặc tỉnh lại, hần phát hiện nữ tử mình âu yếm đang nhắm mắt nằm bên cạnh, ngủ say sưa.

Đêm qua say, hần say, chỉ biết là mình và A Nghiên một phen điên cuồng, lại quên hết chi tiết. Nay nằm nghiêng nhìn chăm chăm dung nhan nàng ngủ điềm tĩnh, không khỏi nở nụ cười.

Hần vươn ngón tay dài mon trớn hai gò má mềm mại, ôn thanh nói: “A Nghiên, chờ ta trở lại, ta sẽ quang minh chính đại cưới ngươi, cho ngươi trở thành nữ tử khiến thiên hạ này cúi đầu.”

Lúc hần nói xong lời này, nữ tử trên giường khẽ nháy lông mi, hần cho rằng nàng tỉnh, nhưng đợi một lát, nàng nhìn vẫn như đang ngủ say sưa.

Tiêu Đặc kỳ thật có chút thất lạc, bất quá hần nghĩ tới hôm qua mình ép buộc rất mạnh mẽ, không nghĩ nhiều nữa, tĩnh tọa một lát, nhìn trời không còn sớm liền xuất phát.

Đợi Tiêu Đặc đi ra ngoài một lúc, A Nghiên mới mở to mắt, nâng tay lên sờ sờ, trên mặt còn sót lại chút mát lạnh, đó là chỗ ngón tay hần sờ vào.

Hần trời sinh thân thể lạnh.

Trước kia như thế, kiếp này cũng như thế.

Bởi vì hần là một thanh kiếm.

A Nghiên kinh ngạc nằm tại chỗ, từng chút từng chút nhớ lại những chuyện đã qua cùng hần, cuối cùng thờ dài.

Ngươi đi đường dương quang, ta đi cầu độc mộc, chúng ta gặp lại một lần, tám lần khúc mắc, cuối cùng vẫn đi như thế.

Hôm đó A Nghiên nằm trên giường hơn nửa ngày, Như Ý từng tới hỏi muốn dùng bữa hay không, nàng cũng không có hứng thú. Nàng biết mình sớm muộn gì cũng phải rời khỏi nơi này. Nhưng Tiêu Đặc đi rồi, nàng cũng không vội, nên trù tính cẩn thận một phen.

Ai ngờ đến trưa, Như Ý vội vàng tiến vào, hỏi thăm: “Quý phi nương nương tới, nói là nhận được uy thác cố ý đến thăm người, còn có Thập thất hoàng tử cùng đi!”

Nàng vừa nói xong, A Nghiên nhất thời không còn rã rời như trước, vội ngồi dậy.

Dù nàng đã chuẩn bị chạy đi, nhưng đến giờ vẫn là tiểu thiếp của Trạng vương phủ.

Thân là tiểu thiếp Trạng vương phủ, nàng vẫn là làm tốt vẻ ngoài, hiếu kính người có danh phận là bà bà (mẹ chồng) nàng.

Vì thế nàng miễn cưỡng đứng dậy, được Như Ý giúp rời giường, rửa mặt, trang điểm.

Vừa trang điểm được một nửa, chợt nghe có nha hoàn đưa tin, nói là hồ quý phi đã đến cửa chính Thiên Trúc các.

”Nhanh như vậy?” Nàng này còn không kịp thu thập tốt tâm tình bi thương từ đây vĩnh biệt người mình âu yếm, mẹ kế của hần đã đuổi tới cửa chính?

”Đúng vậy, quý phi nói, người một nhà không cần quá mức bày vẽ, bàn một ít việc nhà là tốt rồi, chỉ cần tùy ý trò chuyện.”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy bên ngoài quý phi nương nương cười hề hề nói: “A Nghiên, nhìn xem trời đã sắp tối, ngươi còn chưa dậy?”

A Nghiên nhất thời không thể chậm trễ đứng lên.

Vị quý phi nương nương này, nhiều năm sống trong cung đình, đến cùng làm thế nào lên được quý phi, sao hành xử không giống quý phi, ngược lại giống mẹ chồng ở nông thôn?

Dù trong lòng bất đắc dĩ, nàng cũng phải đứng dậy, đi đón bà bà và tiểu thúc.

Quý phi nương nương hôm nay nhìn thật sự là bình dị gần gũi, một thân áo hạnh hoa mềm mại, trên đầu cũng đơn giản, không có nhiều châu báu đồ trang sức, quả nhiên là “một ít việc nhà là tốt rồi” a!

A Nghiên tiến lên bái kiến, đang muốn quỳ xuống, đã bị quý phi nương nương cản lại.

”Đừng quỳ, không nên nhiều quy củ như vậy!”

Quý phi nương nương bình dị gần gũi, Tiểu Thập thất hoàng tử bên cạnh càng nghịch ngợm, nháy nháy mắt nói với A Nghiên: “Tiểu tử a, thật lâu chưa gặp, mấy ngày nay ta nói muốn tới thăm, ai ngờ mẫu phi không cho ta đến, Cửu ca ca cũng không cho ta đến!”

Trong giọng điệu có chút ủy khuất.

A Nghiên đành phải cười cười không nói, lập tức thỉnh hai mẫu tử này vào phòng.

Trong phòng loạn thất bát tao, vì tối hôm qua mình và Tiêu Đặc còn có thanh kiếm kia làm âm ỉ đến nửa đêm, tuy rằng bọn nha hoàn đã thu thập, nhưng vẫn bừa bộn.

A Nghiên không thể tưởng được, vị hoàng quý phi này thế nhưng không theo khuôn phép cũ, ở phòng khách chờ mình bái kiến, ngược lại đến nội thất của mình!

Hồ quý phi không để ý, nhìn nhìn trong phòng, cười cười, tự mình tìm ghế ngồi xuống.

Nhìn chung quanh bốn phía, nàng cười khanh khách nói: “Tiểu cửu nhi đi thật vội vàng, không yên lòng ngaoi, nói là để ta rất chăm sóc ngaoi. Cũng trùng hợp, đã nhiều ngày ta không được khỏe, thỉnh chỉ với hoàng thượng, ra cung đến Trạm vương phủ này, thứ nhất là thăm ngaoi, thứ hai là tỉnh dưỡng thân mình, đem việc vặt vãnh trong cung bàn giao cho những người khác người quản lý.”

A Nghiên nghe xong lời này, không khỏi trong lòng trầm xuống.

Ý tứ này là nói, mẫu tử hai người sẽ không đi ngay?

Vậy nàng còn trốn thế nào a!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Chương 93

Chương 93

Hồ quý phi đến, nàng muốn trốn cũng trốn không thoát, nhất thời đành thu liễm nỗi lòng, cẩn thận hầu hạ bên cạnh. Cũng may tính tình Hồ quý phi ôn hòa, không muốn ước thúc, miễn hết các loại quy củ, còn lôi kéo nàng nói chút việc nhà.

“Tiểu Cửu đứa nhỏ này a, từ nhỏ không thích nói chuyện, tính tình thật lạnh, cũng chỉ gần gũi với mẫu thân hần. Ta vì là tỷ muội tốt với mẫu thân hần nên hần cũng thân thiết với ta. Sau này mẫu thân hần xảy ra chuyện, tính tình hần so với trước kia càng lạnh hơn, đến ta cũng xa lạ, ngấm lại chuyện này, ta cũng thật sự đau lòng!” Hồ quý phi thở dài liên tục.

A Nghiên cũng không có gì để nói, chỉ gật đầu đáp phải.

Nhất thời Hồ quý phi lại nhắc tới mẫu thân của Tiêu Đặc: “Bà ấy, tính tình tốt, bộ dạng đẹp, nấu ăn cũng giỏi, tiểu Cửu trước kia chỉ thích ăn đồ ăn bà ấy tự tay làm.”

A Nghiên nghe thế snày, bỗng nhiên nhớ tới Tiêu Đặc từng nói “Ngaoi và mẫu thân ta bộ dạng giống nhau như đúc”, “Ngaoi làm đồ ăn cùng một hương vị với của mẫu thân ta”, không khỏi có chút tò mò: “không biết mẫu hậu của điện hạ bộ dạng ra sao?”

Hồ quý phi nghe nàng hỏi, nhất thời hưng trí, lôi kéo tay nàng nói: “Đương nhiên là đại mỹ nhân nhất đẳng đệ nhất thiên hạ, nhìn cái này đi, ta biết hần đi rồi, cố ý vụng trộm lấy một bức họa mẫu hậu hần.”

nói xong, nàng lệnh cho ma ma đi theo lấy một cuộn tranh từ trong rương, mở ra nói: “Xem đi, đây là mẫu thân hần, đây là hần hồi nhỏ. Bình thường hần ở đây, ta cũng không dám để hần nhìn thấy, miễn khỏi va chạm tính tình hần.”

A Nghiên bởi vì nhớ tới mẫu thân Tiêu Đặc và chuyện mình tưởng tượng, không khỏi tò mò, lập tức đi qua xem, vừa thấy, không khỏi kinh ngạc.

“Đây... Đây là mẫu hậu hần?” So với mình, thực sự một chút cũng không giống a!

Mình là mặt trái xoan, còn vị hoàng hậu nương nương này rõ ràng là mặt trứng ngỗng! Mình mất hạnh nhân, còn hoàng hậu nương nương có mắt xếch giống Tiêu Đặc.

Dù là khí chất hay bộ dạng, thực sự không có nửa phần giống nhau!

Hồ quý phi thấy A Nghiên nhìn chăm chăm bức họa kia, bộ dáng hết sức kinh ngạc, không khỏi buồn bực: “Làm sao thế, tranh này ngươi từng thấy?”

A Nghiên vội lắc đầu: “không phải, không phải, ta chỉ cảm thấy so với ta một điểm cũng không giống a!”

Hồ quý phi nghe xong chấn động, không hiểu đánh giá A Nghiên: “Ngươi sao lại cho rằng người và hoàng hậu nương nương giống nhau?”

A Nghiên dờ khóc dờ cười: “Là điện hạ nói như vậy, hần nói, ta và mẫu hậu hần quả thực giống nhau như đúc!”

A Nghiên cố ý học ngữ khí Tiêu Đặc sáng khoái nghiêm trang nói chuyện lạ.

Lời này vừa ra, Hồ quý phi đầu tiên là sững sốt, tiếp đó nhin không được cười ha ha.

Nàng cười đến vui vẻ, A Nghiên không thể làm gì, Thập Thất hoàng tử bên ngoài vừa đúng lúc đi vào, tò mò hỏi: “Mẫu phi, đang cười cái gì vậy?”

Hồ quý phi đem chuyện này nói cho nhị tử: “Cửu ca ngươi thế nhưng nói bộ dạng A Nghiên giống như đúc tiên hoàng hậu!”

A Nghiên nghe hồ quý phi có ngữ khí giễu cợt, thật sự là ngưng hống không nói nổi, nghĩ Tiêu Đặc kia là ánh mắt gì a!

Thập thất hoàng tử nghe thấy, cũng không thể chấp nhận, lắc đầu thờ dãi: “Cửu ca ta đâu chỉ là ánh mắt kém, ta xem đến khẩu vị cũng kém nói tới đây, ta còn nghe nói tiểu tẩu tử làm đồ ăn giống hương vị đồ ăn hoàng hậu nương nương làm ra như đúc, không biết là thật hay giả.”

Hồ quý phi nghe thấy càng kinh ngạc: “Tiên hoàng hậu làm đồ ăn ta đã thử qua, ăn một lần rồi cũng không muốn ăn lần thứ hai!”

không phải nàng bắt kính với tiên hoàng hậu, thật sự là... ăn một lần nàng đã ói ra!

Nàng buồn bực nhìn A Nghiên: “Ngươi chẳng lẽ có thể làm ra đồ ăn khó nuốt?”

Lời này vừa ra, Thập Thất hoàng tử nhất thời chen vào: “Mẫu phi, xem ra Cửu ca nói không sai, ngươi biết không, tiểu tẩu tử làm, gọi là một món khó ăn...”

Lập tức hần đi lên phía trước, sinh động như thật kể lại mình lúc trước đi theo Cửu ca đến nhà A Nghiên thế nào, bị buộc uống cháo hạt rau thế nào, thiếu chút nữa nhả ra thế nào, nói đến mi phi sắc vũ (mặt mày hớn hờ), còn Hồ quý phi thì cười đến ngã sấp ngã ngửa.

Mẫu tử hai người đem A Nghiên trên ghẹo một phen rồi, Hồ quý phi mới nói: “Đây cũng là duyên phận khó có được, ngươi có thể làm ra đồ ăn giống hoàng hậu nương nương, lại nói tiếp ta cũng đã lâu chưa từng ăn, không bằng hôm nay ngươi xuống bếp làm, để ta ôn chuyện cũ đi!”

Gi?

Ủ rũ ở một bên cũng không thể mặc kệ mẫu tử hai người, A Nghiên cho rằng mình có thể tránh được một kiếp, ai ngờ Hồ quý phi này suy nghĩ hoàn toàn khác người thường, bà ấy dĩ nhiên muốn ném thử đồ ăn đáng sợ mình nấu?

Nàng phải phát huy tài nghệ hay là như bà ấy mong muốn, được ăn thức ăn khó có thể nuốt xuống đây?

A Nghiên phụng mệnh nấu ăn cho Hồ quý phi nấu rồi không khỏi có chút khó xử, lập tức cáo lui, cứ như vậy đi tới phòng bếp cân nhắc chuyện này.

Vừa bước vào cửa phòng bếp, phía trước bỗng nhiên thấy một người treo trên cửa, nàng kinh ngạc giật mình, nhìn kỹ hóa ra là Thập Thất hoàng tử.

Thập Thất hoàng tử cười hi hi nói: “Tiểu tẩu tử, ta đến giúp ngươi.”

“Gi? Ngươi muốn giúp ta cái gì?” A Nghiên thật sự nhìn không hiểu hoàng tử tiểu thiếu gia này.

“Ngươi làm đồ ăn khó ăn như vậy, dù là mẫu phi ta nói muốn ném hương vị đồ ăn năm đó tiên hoàng hậu nấu, nhưng chẳng may ngươi làm ra thực sự khó ăn như vậy, ngươi cho là bà ấy đói bụng trong lòng sẽ dễ chịu sao? Nếu bá ấy không dễ chịu, tất nhiên bất mãn với ngươi. Ngươi đã i gả cho Cửu ca ta, đương nhiên không thể đắc tội mẫu phi ta, đắc tội mẫu phi ta, chẳng phải là đắc tội phụ hoàng ta? Đắc tội phụ hoàng ta, đời này ngươi chỉ có thể làm một tiểu thiếp.”

Nghe qua thật sự là có đạo lý, A Nghiên nhất thời đối với vị tiểu thiếu gia hoàng gia này nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

“Theo ý của ngươi, ta nên như thế nào?”

“Yên tâm đi, ta biết mẫu phi nhất định sẽ bảo ngươi nấu cơm, cho nên đã giúp ngươi nghĩ tốt rồi.”

nói đến đây, Thập thất hoàng tử nhảy từ trên khung cửa xuống, hần vung tay lên, đã thấy thị vệ bên cạnh dẫn một đám người đi lên.

A Nghiên tập trung nhìn, thấy những người này cổ tay rất có lực đạo, nhìn qua mỗi một người đều mặt đầu bếp và tay đầu bếp.

“Người tìm một đám đầu bếp đến giúp ta làm?” A Nghiên bội phục vị tiểu thiếu gia hoàng gia này, cũng có chút cảm động.

hắn thật sự là suy nghĩ cho mình a!

Thập thất hoàng tử về mặt tranh công nhìn A Nghiên: “Đúng rồi, có những đầu bếp này, tiểu tẩu tử không cần lo lắng chuyện nấu cơm!”

cảm tình thật tốt, A Nghiên cũng không cần rối rắm che giấu hay đại triển tay nghề thì tốt hơn, dù sao có đầu bếp, nàng thi triển tay nghề hay không đều không sao.

“Những người này muốn tham gia dự bạch Ngọc Lan hội, cũng là danh trù trăm dặm mới tìm được một, mỗi một món xuất ra đều không tệ! Nay bọn họ cùng nhau tới, nhất định có thể làm ra một bàn đồ ăn sắc hương vị câu toàn.”

A Nghiên nghe, gật đầu, đánh giá đám đầu bếp này. đang xem, bỗng nhiên cảm thấy một thân hình hết sức quen mắt đứng ở phía sau.

Nàng không khỏi kinh ngạc, bước hai bước, liền thấy vị đầu bếp đó.

Bất quá là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, bộ dạng tinh tế gầy yếu, cúi đầu, giống như có chút e lệ không dám nhìn người.

Nhưng cho dù hắn cúi đầu, A Nghiên liếc mắt một cái đã nhận ra, đây là Hà Tiểu Khởi.

Hà Tiểu Khởi, từ ngày đốt lửa ở phủ đệ nông thôn rồi, nàng cũng chưa gặp lại.

không phải không nghĩ đến, cũng không phải không lo lắng, nhưng chung quy cho rằng từ đây duyên tuyệt, sẽ không còn gặp lại, chưa từng nghĩ hắn giờ này khắc này thể nhưng xuất hiện tại đây!

hắn cứ như vậy lặng yên không một tiếng động xen lẫn trong đám đầu bếp kia, muốn làm cái gì? Lại là bị người nào sai sử?

Thập thất hoàng tử thấy vẻ mặt A Nghiên khác thường, buồn bực nhìn: “Thế nào, tiểu tẩu tử?”

A Nghiên vội vã lắc lắc đầu, cười nói: “không có gì, ta đang nghĩ nhiều đầu bếp như vậy, tất nhiên là đủ.”

Nhất thời nàng trấn định xuống, thuyết phục Thập thất hoàng tử trở về nghỉ tạm, nàng dẫn theo chư vị đầu bếp đi vào trong phòng bếp, bắt đầu định ra thực đơn hôm nay.

Đầu tiên để các vị đại trù báo các món ăn thiện nghệ nhất, A Nghiên nhất nhất xem qua rồi hạ lệnh: “Hôm nay chúng ta làm gà tích lũ, canh cá tiễn vân chước, tù mấu ngâm mật, phù dung cua đậu, vịt quay, hạc vân lâm, tôm càng xanh cuốn, còn có cá chưng, gà nướng hầm lò, cà chưng đường.”

nói xong, nàng không khỏi nhìn thêm, liền nhận ra Hà Tiểu Khởi đưa thực đơn lên, dĩ nhiên là “vịt nướng hầm lò”.

Đây đúng là lúc trước nàng dạy cho hắn a!

Nàng cắn cắn môi, mặc thanh nói: “Này vịt nướng hầm lò đương nhiên không tệ, nhưng lại phải xây bếp nấu, nữa khác hơn khác mới có thể làm tốt, không nên làm.”

Lúc nói ra lời này, nàng không dấu vết nhìn Hà Tiểu Khởi trong đám người, Hà Tiểu Khởi cũng không có vẻ mặt gì, dường như chẳng phải hắn bị bác bỏ đồ ăn, thậm chí dường như hắn căn bản không biết A Nghiên.

A Nghiên khẽ thở dài ở trong lòng.

Nhớ ngày đó nàng một lòng muốn giết Tiêu Đặc, hiện tại chủ ý đã thay đổi.

Hà Tiểu Khởi thì sao, hắn có phải càng đi càng xa trên con đường đó hay không?

Nàng ngẩng đầu, thở sâu, trước phân phó chư vị đại trù đi chuẩn bị đồ ăn, chính nàng tự tay làm một bát canh, là canh cam lộ.

Canh cam lộ nấu từ hà thủ ô, gân hươu, tiết hươu, ăn vào có thể làm cho người ta tóc đen sáng bóng, nàng nhìn thấy hồ quý phi trên đầu mơ hồ có mấy sợi tóc bạc, mới muốn làm món này.

Tuy rằng mấy thứ nguyên liệu nấu ăn này có chút khó tìm, khả đến cùng là Trầm vương phủ, muốn cái gì không có, một lúc đã đem nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị đầy đủ hết, nàng cũng cẩn thận hầm canh.

đang vội vàng, phía sau một bóng người không dấu vết đến gần nàng, đè thấp thanh âm nói: “Phu nhân, ta đến hỗ trợ nhóm lửa?”

A Nghiên quay đầu lại, thấy người này đúng là Hà Tiểu Khởi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 94

Chương 94

“Được.” A Nghiên thần sắc thản nhiên, dường như thật sự không biết đầu bếp này.

Hà Tiểu Khởi ngược mắt nhìn A Nghiên một cái, ngồi xuống chuẩn bị nhóm lửa.

A Nghiên cúi đầu xem, ngón tay hần từng trắng nõn hữu lực, nay nổi bật trong ánh lửa, thấy trên tay đầy vết sần sùi và sẹo, hần là hần đã chịu không ít đau khổ.

trong mắt nàng hơi âm đạm, không khỏi thở dài.

Hà Tiểu Khởi nghe thấy, ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng.

A Nghiên trong giây lát chỉ cảm thấy trong ánh lửa, con người hần phiếm hồng.

Nàng cắn cắn môi, cố ý lớn tiếng nói: “Người nhóm lửa thế nào?”

Hà Tiểu Khởi cúi đầu, không nói.

A Nghiên cố ý banh mặt nói: “Đi ra, ta muốn kiểm tra thử, xem xem có phải người trà trộn vào hay không.”

Người chung quanh đều nhìn sang, bọn họ hiển nhiên biết thân phận A Nghiên không bình thường, cũng không dám nói lời nào.

A Nghiên dẫn theo Hà Tiểu Khởi đi tới hành lang gấp khúc bên ngoài phòng bếp, thấy chung quanh không có người mới hỏi: “Tốt rồi, sao người lại đến đây? Chuyện lúc trước có lẽ điện hạ không biết, nhưng chẳng may bị phát hiện, người có thể còn mạng sao?”

Mạnh Hán đi theo Tiêu Đặc, nhưng Sài đại quân gia vẫn đang kéo dài hơi tàn.

A Nghiên xem như đã nhìn ra, lão bắt tử này, mỗi ngày ho ra máu nhìn như sắp chết, nhưng hần chính là bắt tử, chẳng những bắt tử, thực tế còn nằm trong tay hết thấy động tĩnh trong phủ.

Sài đại quân gia là nhân vật lợi hại, nếu Hà Tiểu Khởi bị phát hiện, chắc chắn chết.

Hà Tiểu Khởi đỏ mắt, quát cường nhìn A Nghiên: “Ta đến đưa người rồi đi.”

“Người? Đưa ta rồi đi?” A Nghiên nghi hoặc nhìn hần.

Hà Tiểu Khởi gạt đầu: “Đừng. Ta nghe được một tin tức, Tiêu Đặc chính là người khắc mẫu khắc thể khắc tử nữ, nhất định cô độc cả đời, người đi theo hần, không có kết cục tốt, ta không thể trở mặt nhìn người nhảy vào hồ lửa.”

A Nghiên thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Khởi, ta nếu phải đi cũng là chuyện của ta. Nếu lo lắng cho ta, người vẫn nên chiếu cố mình cho tốt. Người từ đâu nghe được tin tức này, cũng không biết thật hay giả, cứ lỗ mãng xông vào phủ như vậy, người làm sao biết ta nhất định sẽ đi theo người? Người làm sao biết có phải có người lợi dụng người? Người dựa vào cái gì đem ta đi? Bằng vào người làm đầu bếp tiến vào phủ này sao? Bằng vào người trong tay cầm xẻng xào rau sao?”

Nàng nói ra lời này, trên khuôn mặt thanh tú của Hà Tiểu Khởi nhất thời không còn huyết sắc, một đôi ánh mắt đỏ lên, chết lặng nhìn chằm chằm nàng.

A Nghiên đau đầu nhìn trời.

Nàng biết Hà Tiểu Khởi tốt với mình, Hà Tiểu Khởi làm tất cả vì mình.

Nhưng Hà Tiểu Khởi là một phạm phu tục tử, một phạm phu tục tử bình thường nhất, hần nhất định không biết mình và Tiêu Đặc trong đó có khúc mắc thế nào, càng không biết Sài đại quân gia thần thông ra sao.

hần ngốc, ngốc vô cùng, bị người có tâm lợi dụng, căn bản không biết tiến lên trước một bước đã là vách núi đen!

Dùng ngôn ngữ chua ngoa nói hần, chỉ hy vọng hần triệt để hết hy vọng với mình.

trước mặt mình là một cái cầu độc mộc, hơi vô ý là rơi xuống vách núi đen vạn trượng. Đường như vậy, nàng tình nguyện đi, không cần người khác tới gánh vác hộ.

Ai biết Hà Tiểu Khởi lại tiến lên một bước, cắn răng nói: “A Nghiên, theo ta rồi đi. Ta nhất định có thể đem ngươi rồi đi.”

A Nghiên nghe xong lời này, quay đầu bước đi, cười lạnh một tiếng: “Ta không cần, ngươi nhanh rút, rút thật xa! Ta không muốn nhìn thấy ngươi!”

Nếu trước kia còn không xác định, nàng bây giờ so với trước đây đã tỉnh táo minh bạch, Hà Tiểu Khởi thoát nhìn hẩn là thích nàng.

đã qua cái gọi là tình thầy trò.

Tình yêu nam nữ, nàng không cần.

Hà Tiểu Khởi vốn muốn đi tới, nhưng nhìn chung quanh có thị vệ đi lại, đến cùng sợ bị phát hiện, nắm chặt tay đến mức gân xanh hiện ra, cứng rắn nhìn xuống.

A Nghiên nhẫn tâm không quay đầu, thẳng đi tới bên hồ, nhìn thấy sóng xanh dập dờn, dương liễu uốn lượn, nàng hít một hơi thật sâu, bắt đầu đi nhắm hai mắt lại.

Vừa rồi nói với Hà Tiểu Khởi mấy lời kia, kỳ thật trong lòng nàng cũng khó chịu, từng là thiếu niên đơn thuần cố chấp, mặc dù đối với mình không vui, nhưng tâm hồn vẫn giữ được thiện lương, thiếu niên quật cường, nay sao thành như vậy?

hẩn lăm đường lạc lối, trong lòng A Nghiên so với ai càng rõ ràng.

Chỉ tiếc nàng óc còn không mang nổi mình óc, nay có thể lắm, cũng chỉ là đuổi hẩn ra xa.

Nhưng nàng chưa đi xa, đã nhìn thấy phía trước một bóng người cô độc đang đứng.

Là Ninh Phi.

Ninh Phi cũng không nói gì, chỉ đứng tại chỗ, A Nghiên thấy vậy, cũng không nói.

hẩn tìm đến mình, đương nhiên là có chuyện muốn nói, hẩn không nói, nàng cũng chậm rãi chờ.

Quả nhiên, đợi một lát, Ninh Phi mở miệng: “Hà Tiểu Khởi đến.”

A Nghiên gật đầu: “Ừ.”

Hà Tiểu Khởi cho rằng mình thông minh, nhưng kỳ thật hẩn trong mắt người khác thật đáng cười, trong phủ bao nhiêu ánh mắt, sợ là đều biết rõ ràng trong lòng.

“đi theo hẩn đi.” Cách mặt nạ, thanh âm Ninh Phi có chút ám ách.

“đi theo hẩn?” A Nghiên kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Đúng. Hết thầy ta sẽ an bài. Thừa dịp Tiêu Đặc không ở đây, ngươi rồi đi là thời cơ tốt nhất.”

“Sài đại quân gia thì sao?” A Nghiên biết, Sài đại quân gia nhìn như bệnh nặng ho ra máu, nhưng cái mệnh kia, vẫn thật sự kéo dài.

hẩn cũng ngóng trông mình rồi đi, nhưng hẩn sẽ bỏ qua Hà Tiểu Khởi phản bội Tiêu Đặc sao?

“Sài đại quân gia, ta sẽ ứng phó.” Ninh Phi nói.

A Nghiên theo dõi hẩn kia lãnh ngạnh bóng lưng, trầm mặc một lát, bỗng nhiên nhủ thầm: “Ngươi thực sự hiểu Sài đại quân gia?”

Quay lưng về phía nàng, Ninh Phi nghe xong lời này, bỗng nhiên nở nụ cười.

Thế này làm cho A Nghiên có chút giật mình, bởi vì nàng cho rằng Ninh Phi, người như vậy sẽ không cười.

Ninh Phi nở nụ cười rồi, chậm rãi thu liễm, thản nhiên nói: “Ta biết, ngươi muốn từ ta biết chút chuyện trước kia.”

A Nghiên đỏ mặt, gật đầu thừa nhận nói: “Phải. Ta trước kia chết sớm, cảm thấy mình bất hạnh, thậm chí không rõ vì sao vận mệnh này cứ rơi xuống đầu ta. Giờ mới biết được, có lẽ hết thầy đều có nguyên do, đáng tiếc không có ai nói với ta vì sao, các ngươi đều không nói.”

Ninh Phi nghe nàng nói, khẽ thở dài, xoay người lại nhìn nàng, đôi mắt kia bình tĩnh giống như biển sâu: “A Nghiên, đây là đời cuối cùng.”

A Nghiên giật mình, không hiểu nhìn hẩn.

Ninh Phi rũ mắt xuống, bình tĩnh nói: “Đây là đời cuối cùng ta theo các ngươi luân hồi, cho nên ta muốn làm chút gì cho ngươi.”

A Nghiên mím môi trầm mặc chờ, nàng biết hẳn nhất định còn tiếp tục nói.

Quả nhiên, Ninh Phi lại nói: “Lúc này đây, ngươi theo Hà Tiểu Khôi rời đi, ta sẽ an bài hết thảy. Về phần Sài đại quân gia, ta sẽ ứng phó. Ta và hắn đã đấu nhiều đời như vậy, coi như là cũng có chút hiểu biết.”

A Nghiên ngửa mặt lên, hơi hơi nhú mồm, nhìn chăm chăm cặp mắt Ninh Phi vẫn kín như bưng: “Ngươi và ta có quan hệ gì? Ta có thể nhớ quá khứ bảy đời trước, có phải còn một đời nữa hay không? Ta nhất định là biết ngươi, ngươi là bằng hữu của ta, hay là thân nhân, hay có lẽ là người yêu?”

Ninh Phi buông con ngươi xuống, đậm nói: “Ta là người thủ hộ ngươi. Bảo hộ ngươi là chức trách của ta, chỉ tiếc nhiều đời như vậy, ta đánh không lại cái gọi là số mệnh của ngươi.”

A Nghiên nhìn chăm chăm Ninh Phi, càng hỏi: “Ta là ai? hắn là ai, ngươi là ai?”

Lúc này có gió lạnh phơ phất thổi tới, người nàng nhiễm lạnh, lạnh tận xương tủy.

Nàng bỗng nhiên có một loại dự cảm, tiến lên trước một bước có lẽ chính là vực sâu vạn trượng.

khuôn mặt sau mặt nạ sắt kia hẳn là không có vẻ mặt gì, hẳn trầm mặc một hồi, rốt cục nói: “Có một số việc, không phải ta không nói, mà là ngươi không muốn nghe.”

A Nghiên cắn cắn môi, ngửa mặt, tiếp tục hỏi: “Ta bắt buộc rời khỏi hắn sao? không thể không rời đi sao? không rời đi, ta sẽ chết, nhất định sẽ chết, thậm chí chẳng những ta chết, còn có thể hại hắn, còn có thể hại rất nhiều người khác, phải không?”

Ninh Phi gật đầu, lúc hắn gật đầu có một tia ôn nhu và tiếc nuối: “Phải.”

hắn nhẹ giọng bổ sung thêm: “Ta biết ngươi sẽ không có ấn tượng về ta, nhưng nhiều đời như vậy, kỳ thật ta luôn luôn theo bên ngươi. Chỉ có đời thứ sáu, ngươi làm thân y là ta thành công ngăn Sài Hòa xuất hiện bên cạnh ngươi và Tiêu Đạc, nhưng mà ngươi...”

Kể tiếp hắn không nói, nhưng A Nghiên cũng đã minh bạch.

Đó là lần nàng may mắn nhất, Tiêu Đạc xem như chết trong tay nàng, nhưng nàng lại hại chết chính mình.

Chết vì bệnh tim, chết vì động tình, chết vì nàng chung quy yêu Tiêu Đạc nàng không nên yêu kia.

Cúi đầu cười khổ, nàng gật đầu nói: “Được, Ninh Phi, dù căn bản ta không nghĩ ra ngươi là ai, cũng không biết đến cùng chúng ta có quan hệ gì, nhưng ta tin tưởng ngươi.”

Nàng ngừng cúi xuống, lẩm bẩm: “Ta đương nhiên sẽ rời đi, đi theo Hà Tiểu Khôi. Ngươi đã nói ngươi sẽ an bài tốt, ta đây liền theo hắn rời đi.”

Lúc nàng nói như vậy, ngôn ngữ kỳ thật có chút điên đảo hàm hồ, bất quá nàng cũng không để ý.

Trong đầu nàng giống như hỗn độn lúc sơ khai, đã chẳng phân biệt được cao thấp.

Đáy lòng nổi lên một loại tư vị chua xót, nàng biết đã tuyệt vọng.

rõ ràng biết nàng và Tiêu Đạc tuyệt không có khả năng.

*****

Đồ ăn A Nghiên làm đã xuất hiện trước mặt Hồ quý phi, Hồ quý phi có chút khiếp sợ, liên tục gật đầu, tán thưởng không thôi: “Nhiều đồ ăn như vậy, là ngươi làm sao?”

A Nghiên cười lắc đầu: “Đương nhiên không phải, nhiều đồ ăn như vậy, trong một lúc ta một người đương nhiên không làm được, bất quá canh cam lộ này cho hà thủ ô và tổ yến, làm đẹp, dưỡng da, bảo vệ tóc, là ta tự tay làm cho nương nương, coi như một chút hiếu tâm.”

Hồ quý phi nghe thấy thật sự thoải mái trong lòng, thử canh cam lộ, liên tục gật đầu: “Vô cùng tốt, vô cùng tốt, hương vị vô cùng tốt. Trừ nghệ này so với tiên hoàng hậu không biết tốt hơn bao nhiêu.”

Nhất thời không khỏi thờ dài: “không nghĩ tới Tiểu cửu nhi chẳng những mắt mù, đầu lưỡi cũng không được.”

A Nghiên làm đồ ăn sao có thể giống tiên hoàng hậu như đức đây!

Tiểu Thập thất thấy vậy, nghịch ngợm chớp chớp mắt về phía A Nghiên, bộ dáng hiểu trong lòng mà không nói.

A Nghiên trong lòng minh bạch, Tiểu Thập thất nhất định cho rằng canh đó căn bản không phải mình nấu, hẳn không tin mình có thể làm ra đồ ăn ngon.

Bất quá, kệ cho hắn nghĩ như vậy đi, dù sao ngày mai nàng cũng phải rời khỏi đây.

Chương 119: Chương 95

Đêm đó rời khỏi Trại vương phủ, trong lòng A Nghiên khó bình tĩnh nổi.

Kỳ thật nhiều lần nàng có ý đồ trốn thoát khỏi Tiêu Đặc, nhưng đều không thành công, chuyện này từng khiến nàng tiếc nuối cái đầu gối.

Hiện tại, nàng muốn chạy trốn, theo Hà Tiểu Khởi rời đi.

Khi đi ra khỏi phủ đệ nguy nga đồ sộ trong bóng đêm, nàng không khỏi quay đầu nhìn lại. Lúc này trăng sáng sao thưa, một mảnh ánh sáng thanh lãnh bao phủ trên đường.

Xa xa không biết chó nhà ai oang oang kêu vài tiếng, Hà Tiểu Khởi nắm chặt tay A Nghiên, thấp giọng nói: “Đừng nhìn, đi nhanh lên, xe ngựa đến.”

A Nghiên cắn chặt răng, quyết tâm cúi đầu chui vào trong xe ngựa kia.

Nàng chạy nhiều lần như vậy, đều thất bại.

Chỉ có lần này đây, nàng lại hi vọng Tiêu Đặc từ trên trời giáng xuống, cứ như vậy đứng bên cạnh nàng.

Nhưng nàng biết, Tiêu Đặc đang ở xa mấy ngàn dặm, hẳn sẽ không về được.

Xe ngựa đi trên đường không người lúc nửa đêm, Hà Tiểu Khởi theo bên nàng, thấp giọng hỏi: “Ngươi không muốn rời đi?”

A Nghiên miễn cưỡng xả môi nở nụ cười: “Ta có muốn rời đi hay không, không quan trọng, mấu chốt là ta phải rời đi. Mọi người đều nói ta phải rời khỏi hắn, chính ta cũng cảm thấy ta phải rời khỏi hắn.”

“Nghe nói, đây là số mệnh.” Hà Tiểu Khởi bỗng nhiên nói như vậy.

A Nghiên cười lạnh, quay đầu nhìn về phía Hà Tiểu Khởi: “Số mệnh? Ngươi giống như bọn họ đều nói số mệnh với ta, số mệnh là ai, là ai cho ta số mệnh, dựa vào cái gì cấp cho ta số mệnh như vậy?!”

Hà Tiểu Khởi trầm mặc mà yên tĩnh nhìn nàng.

Hắn cũng không biết vì sao.

Hắn chỉ biết là, có người nói cho hắn, không thể để A Nghiên ở lại bên người Tiêu Đặc, nhất định phải mang nàng đi.

A Nghiên nói ra lời nói vừa rồi kia, cũng bình tĩnh trở lại, nàng biết mình có chút kích động, biết mình không nên dọa Hà Tiểu Khởi, kỳ thật chuyện này cùng với Hà Tiểu Khởi, cùng với Ninh Phi có quan hệ gì đâu.

Chỉ là nàng và nam nhân kia không có duyên phận mà thôi.

Xốc mạnh xe ngựa lên, nàng nhìn về phía ngã tư đường bên ngoài, bảng hiệu cờ rượu từng phô trương ồn ào náo động, nay ở trong bóng đêm cũng có vài phần tịch mịch.

Nàng nở nụ cười, trong ánh trăng thanh lãnh nói: “Kỳ thật không có gì, ta sẽ quên hắn.”

*****

Rời khỏi Yên kinh, thiên hạ này rất lớn.

Mới vào thu trời màu lam cao xa bát ngát, trong suốt thư sướng, không có một gợn mây.

A Nghiên nhắm mắt lại tựa vào tảng đá, ngửa mặt nhìn xa xa, đôi mắt cũng rã rời vô thần.

Hà Tiểu Khởi đi tới, bưng một chén canh gà đến trước mặt nàng: “A Nghiên, uống canh gà.”

A Nghiên dờ dẫm nhìn hắn một cái: “Ta không đói.”

Hà Tiểu Khởi lo lắng nhìn nàng: “Hắn quan trọng với ngươi như vậy sao?”

A Nghiên nghe xong, cười khề, lắc đầu, không nói chuyện.

Hà Tiểu Khởi đặt canh gà sang một bên, tự nhặt một tảng đá ngồi xuống, cũng học A Nghiên ngửa mặt nhìn trời.

“A Nghiên, ngươi biết không, vùng Tây Bắc, Bắc Địch đã phá thành trì của chúng ta, quân ta đại bại, nay toàn bộ Hạ quốc đều chìm dưới gót sắt người Bắc Địch.”

A Nghiên nghe thế, rốt cục xoay mặt nhìn Hà Tiểu Khởi một cái.

Hà Tiểu Khởi cười khỏ, tiếp tục nói: “Ngươi có phải muốn hỏi Tiêu Đạc, muốn biết Tiêu Đạc ở Tây Bắc, vì sao bị đánh bại, Tiêu Đạc có phải đã xảy ra chuyện hay không?”

A Nghiên nhấp môi khô ráp, không nói.

Hà Tiểu Khởi thở dài: “Nghe nói hán lâm trận đào tẩu.”

con ngươi A Nghiên chấn động, nhú mày nhìn Hà Tiểu Khởi.

Hà Tiểu Khởi tiếp tục nói: “Lúc ba mươi vạn đại quân Bắc Địch tiến đến, hán bỗng nhiên lâm trận đào thoát, bỏ mặc mấy chục vạn đại quân không để ý, khiến cho quân sĩ Đại Hạ như rắn mất đầu, nhân mã Bắc Địch thừa dịp xâm nhập, phá thành trì, cướp tài vật, lại giết hại không biết bao nhiêu lê dân, dân chúng vì thế chịu tai ương.”

A Nghiên nghe thế, sừng sốt một lát, lại nhớ tới lời Sài đại quân gia.

Hà Tiểu Khởi dường như nhìn ra ý của A Nghiên, mím môi, thấp giọng nói: “Có lẽ hán thật sự là một người có điềm xấu.”

A Nghiên cúi hạ, nửa ngày sau mới lẩm bẩm: “Ngươi không cần phải nói, ta biết.”

Hà Tiểu Khởi bưng bát canh gà lên: “Uống đi. Đã nhịn thật lâu.”

A Nghiên chết lặng tiếp nhận canh gà, chậm rãi uống, trong đầu lại không ngừng hồi tưởng lời Sài đại quân gia.

“Điện hạ nhà ta lãnh tâm lãnh tình, nay thân ra khỏi vò rồi, sát khí đè nén trong cơ thể hán sẽ dần dần tràn đầy ra ngoài, đến lúc đó chẳng những ngươi, ngay cả người thường chung quanh sợ là cũng bị sát khí này gây thương tích.”

Sát khí gây thương tích, sinh linh đồ thán, là ý tứ này sao? Báo ứng thể nhưng tới nhanh như vậy sao?

A Nghiên cắn cắn môi, lại nghĩ tới đời trước, kỳ thật đời trước của hán, nàng đều biết.

Hán quả thật là người có thể khiến thiên hạ này nghiêng trời lệch đất.

*****

Đã nhiều ngày qua, tinh thần A Nghiên khôi phục rất nhiều.

Hà Tiểu Khởi thấy vậy, liền đề nghị: “Nay vùng cả Ngô Châu đều luân hãm trong tay người Bắc Địch, tiếp theo sợ là đại quân Bắc Địch muốn xuôi nam, không bao lâu sẽ đi đến chỗ chúng ta, chúng ta phải mau rời đi.”

Hà Tiểu Khởi mang theo A Nghiên tới Sâm Châu, chỗ này cách Ngô Châu chỉ vài trăm dặm đường.

A Nghiên gật gật đầu: “Được. Nhưng ngươi không cần phải đi với ta, ngươi nên đi nơi nào thì cứ đi, ta tự mình đi khỏi đây.”

Hà Tiểu Khởi nghe xong liền nhú mày: “Không được, đang loạn lạc, ta sao có thể để ngươi rời đi một mình.”

A Nghiên cười cười: “Hà Tiểu Khởi, duyên phận thầy trò chúng ta dừng lại ở đây. Về sau ngươi đi ngươi đường dương quan, ta đi cầu độc mộc, chúng ta ai cũng không quen ai!”

Hà Tiểu Khởi vừa nghe lời này, sắc mặt nhất thời thay đổi.

A Nghiên nhắc chân bước đi.

Hà Tiểu Khởi nhìn bóng lưng nàng tuyệt tình, nắm chặt tay, lạnh lùng thốt lên: “Tâm ý của ta, trong lòng ngươi biết rõ ràng, vì sao phải đối đãi với ta như vậy? Nay đang chiến loạn, ngươi rời khỏi ta, có thể bình yên vô sự sao? Hay là ngươi đang cố ý, cố ý hờ hững với ta, cố ý đã thương ta, vì muốn ta chết tâm sao?”

A Nghiên đột nhiên dừng cước bộ, đầu cũng không quay lại, kiên quyết nói: “Nếu nói ta không muốn liên lụy ngươi, không khỏi rất đường hoàng, ngươi cũng không chắc chắn rời khỏi ta như vậy. Nhưng trong lòng ta thật sự hiểu rõ, nếu không có ta, có lẽ ngươi vẫn là một đầu bếp bình thường trong thành

Yến kinh như cũ, sao có thể rơi vào hoàn cảnh này. Chuyện quá khứ, ta cũng không có gì xin lỗi, bởi vì đã không thể vãn hồi. Ta cảm ơn người tới nay vẫn tốt với ta, nhưng về sau, phiền người cách ta xa một chút, coi như là không biết ta.”

Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại rời đi.

Hà Tiểu Khởi cứng ngắc đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng nàng, chung quy không đuổi theo.

A Nghiên cứ như vậy cũng không quay đầu lại, đi về phía trước, nàng cũng không biết đi lâu, đi đến hai chân chết lạng cả người mơ hồ. Lúc nhìn bốn phía, phát hiện dân chạy nạn trôi giạt khắp nơi, có người già trẻ nhỏ, một đám người về mặt kinh hoàng.

Những người đó từ phương bắc chạy trốn chết đến đây, bởi vì chiến loạn, bọn họ không thể không rời khỏi nhà cửa ruộng vườn.

A Nghiên coi như là rất có kinh nghiệm với loại chuyện này, mấy đời như vậy, nàng làm người đuổi giết, cũng làm người bị đuổi giết vô cùng thuần thục.

Rất nhanh nàng lẫn vào trong đám dân chạy nạn, mặt xám mảy tro chập vạt đi theo nhau bỏ chạy xuống phía nam. Trên người A Nghiên không có bạc, lúc bắt đầu nàng đi theo người bên cạnh nhặt trái cây ăn, sau này trái cây không còn, có người sinh bệnh, nàng bắt đầu chữa bệnh cho người ta.

Lúc bắt đầu mọi người đương nhiên à không tin nàng, mới chỉ là tiểu thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, làm sao có thể chữa bệnh đây? Mãi sau này, một bà lão bị té xỉu, nàng mượn một cây kim, châm cứu vài cái, bà lão tỉnh dậy, mọi người mới khiếp sợ không thôi, từ đó về sau ánh mắt nhìn nàng đương nhiên khác trước.

Dân chạy nạn sợ nhất là sinh bệnh, hiếm nhất là đại phu, nàng lại có thể xem bệnh, chẳng những biết xem bệnh, còn biết nấu cơm. Nàng có thể biến thứ mục nát thành ngon lành, dù cái gì qua tay nàng làm, đương nhiên có hương vị không giống người thường.

Đi như thế khoảng mấy ngày, nàng ở trong đám dân chạy nạn đã hơi có chút địa vị, không cần tìm cái ăn, cũng có người mang đến trước mặt nàng.

Cũng có những kẻ thấy nàng thân thể mảnh mai, bộ dạng xinh xắn, coi nàng là loại thiếu niên hầu hạ người, liền không kiêng kị định kéo về. Nàng thứ nhất là cũng không sợ những người đó, thứ hai là bên cạnh luôn có người bảo hộ, mỗi một lần đều hóa hiểm thành an.

Một đường tiếp tục xuôi nam, hôm nay trời lạnh, có người đưa áo bông tới.

Vốn tiếp tục đi như vậy, nàng sẽ đi theo đám người kia cùng nhau tới phía nam chưa từng có quân Bắc狄 đến, có lẽ sẽ đi tìm cha mẹ kiếp này, có lẽ cô độc tự tìm kiếm một chỗ yên tĩnh hoang vắng, sống mai danh ẩn tích.

Đêm đó lúc nghỉ ngơi, nàng chôn thân thể mình trong đồng rơm, hai tay đặt sau đầu, nhìn lên những chòm sao nhỏ trên trời.

Kỳ thật nàng cũng không chán ghét Hà Tiểu Khởi, chẳng những không chán ghét, ngược lại còn cảm kích hắn.

Hắn một lòng giúp đỡ mình, đối với mình thậm chí có tình yêu nam nữ.

Nhưng tính sao, nếu nói Tiêu Đạc là tai tinh chuyển thế, chính mình sao không phải đây.

Nhiều đời như vậy, nàng kỳ thật cũng không nghĩ vinh hoa phú quý, cũng không muốn cùng Tiêu Đạc có tình yêu kinh thiên động địa gì, lại càng không muốn bởi vì mình này sinh nhiều chuyện, nàng chỉ muốn sống an phận qua ngày.

Nguyên vọng này khó thực hiện như vậy sao?

Nàng không để Hà Tiểu Khởi đi theo mình, thứ nhất là sợ mình liên lụy hắn, thứ hai kỳ thật trong lòng biết rõ, đi cùng với Hà Tiểu Khởi, một ngày nào đó Tiêu Đạc sẽ tìm được mình.

Nghĩ đến đây, nàng mệt mỏi nhắm mắt lại, nghe tiếng dế bên tai.

Trong lòng không khỏi nghĩ, Tiêu Đạc à Tiêu Đạc, người hiện tại ở nơi nào?

Người cũng biết ta lại một lần nữa rời khỏi người sao?

Vào lúc này, cùng dưới bầu trời sao, Tiêu Đạc đang tìm từng góc Trạm vương phủ.

Nhưng không thấy, hắn không tìm được người hắn muốn tìm kia.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Chương 96

Tiêu Đạc điên rồi.

Ít nhất trên đời này mọi người đều cho rằng Tiêu Đạc điên rồi.

Hắn thế nhưng vút lại mấy chục vạn đại quân ở biên cương không để ý, phong trần mệt mỏi suốt đêm về Yến kinh. Trở lại Yến kinh, chuyện thứ nhất là đem toàn bộ Trạm vương phủ trong ngoài ngoài tìm mấy lần.

Hắn không tìm được A Nghiên.

Không tìm được A Nghiên, Tiêu Đạc mang theo âm lãnh tức giận đi tới trước mặt Hồ quý phi. Trời tháng chín nháy mắt biến thành mùa đông khắc nghiệt hàn khí lạnh băng, từng chữ từng chữ hỏi hồ quý phi: “Ta nói rồi, mời người giúp ta cẩn thận trông nàng, bây giờ nói với ta, nàng đâu?”

Hồ quý phi chân mềm nhũn, cả người suýt nữa té liệt trên mặt đất: “Nàng chạy...”

Hồ quý phi kiểm tra phòng A Nghiên, xác định nàng có chuẩn bị mà đi, không phải bị người bắt cóc đi vội vàng.

“Ta cũng phái người đi tìm, nhưng mà không phát hiện dấu vết gì, căn bản không tìm thấy!”

Hồ quý phi trong lòng cũng thực oan uổng, nàng vốn tưởng rằng chỉ trông nom một tiểu cô nương thôi, có gì khó đâu, ai ngờ vừa không để ý, người này đã không thấy tăm hơi!

Nàng cơ hồ muốn khóc: “Tiểu Cửu nhi a, chưa đi xa đâu, tìm một chút, chắc có thể tìm được, thật sự không được ta dán thông báo, ta ra bạc...”

Vừa dứt lời, mặt Tiêu Đạc âm nghiêm, xoay người đi ra ngoài.

Ai ngờ hắn vừa mới đi hai bước, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng hô: “Hoàng thượng giá lâm!”

Đương kim Kiến Ninh để một thân long bào, mặt trầm xuống, chắn trước mặt Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc cắn chặt răng, vẫn không quỳ.

Kiến Ninh để cười lạnh một tiếng, nâng tay lên đến, trực tiếp tát một cái.

“Phách” một tiếng, không ai dám nói, ánh mắt mọi người tất cả đều tập trung trên mặt vị Trạng nguyên điện hạ cuồng ngạo không kềm chế được vừa bị đánh kia.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ lúc này hiện ra một đường ấn (dấu ngón tay).

“Vì một nữ nhân, ngươi bỏ lại ba mươi vạn đại quân ở biên quan, đặt bao nhiêu lễ dân bách tính dưới gót sắt địch nhân, bỏ mặc giang sơn xã tắc không để ý, trăm sao lại sinh ra một đứa con tốt như ngươi!”

Kiến Ninh để chỉ tiếc rên sát không thành thếp, ký thác kỳ vọng cao, sao có khả năng để xảy ra loại chuyện giận dữ vì hồng nhan này, hắn quả thực là không thể tin nổi!

Tiêu Đạc mấy ngày mấy đêm chưa chợp mắt, nhưng trong con ngươi không có chút áy náy, hắn câu môi cười lạnh một tiếng, thanh âm thô cát khàn khàn nói: “Trong ngoài Trạng nguyên phủ canh gác trùng trùng, trong thành Yến kinh lại dày đặc cơ sở ngầm, sao nàng có thể chấp cánh bay đi? Nàng, một thiếu nữ như vậy, nếu mà có thể tự mình vượt qua tầng tầng vòng vây rồi khỏi Yến kinh, ta sẽ không tin. Đến cùng là loại người nào vi phạm mệnh lệnh của ta, mang nàng đi? đến cùng là người nào sau lưng sai sử?”

Hắn nâng mắt, lạnh lùng nhìn phụ hoàng, nói từng chữ: “Phụ hoàng, ngươi nói không sai, ta không tốt, ta tổn hại giang sơn xã tắc, bởi vì trong lòng ta, chỉ có nàng nặng nhất! Trên đời này ngàn vạn người cũng không bằng được nàng! Ta không phải loại người lưu luyến quyền thế, lại càng không phải là người mang thiên hạ trong lòng. Phụ hoàng, ta không giống ngươi.”

Kiến Ninh để vừa nghe, trên khuôn mặt uy nghiêm đè nén tức giận: “Tiêu Đạc, ngươi đây là ý tứ gì?”

Tiêu Đạc cười lạnh, nhũn mày nói: “Nếu không phải ngươi tham luyến thiên hạ này, mẫu thân của ta làm sao có thể...”

Hắn còn chưa dứt lời, Kiến Ninh để trực tiếp vung tay đánh tới.

Tiêu Đạc vẫn như không chút để ý, ngữ khí lạnh như băng bình tĩnh nói: “Là ngươi, nhất định là ngươi, là ngươi đuổi nàng đi...”

“Một tai họa mà thôi, trăm không thể giữ lại.” Kiến Ninh để nheo con ngươi, thấp giọng nói: “Nếu nàng không rời đi, thì chỉ có thể chết. Ta nghĩ, ngươi tình nguyện để nàng còn sống.”

Tiêu Đạc rũ mắt, một luồng tóc đen hơi ẩm từ trán buông xuống, thấp thoáng che khuất mặt hắn làm cho người ta khó có thể hiểu.

”Phụ hoàng, Tiêu Đặc hiện chỉ thể nói với ngươi, nếu nàng mạnh khỏe, ta tất nhiên trả lại ngươi một đời thái bình thịnh thế. Nhưng nếu nàng có nửa phần chịu khổ, thiên hạ này, ta sẽ quấy cho long trời lở đất!”

Nói xong, hắn vòng qua Kiến Ninh đế, sải bước đi ra ngoài.

Kiến Ninh đế nghe thấy hắn nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế, nhất thời tức giận đến hai chân phát run, hai tay khó có thể kiềm chế, ngón tay run run chỉ bóng lưng Tiêu Đặc nghênh ngang rời đi, thanh âm già nua run rẩy, nghiêm khắc quát; “Trở về, ngươi nghiệp chương này, trở về cho trầm!”

Nhưng Tiêu Đặc không thèm nghe, cũng không quay đầu lại, đi ra.

Kiến Ninh đế tức giận đến mức trên mặt không còn huyết sắc, thống khổ ôm ngực, nói: “Ngươi ngươi ngươi... Tiêu Đặc ngươi...”

Hồ quý phi sợ tới mức vội hô to ngự y, trực tiếp nhào tới đỡ Kiến Ninh đế.

Tiêu Đặc rời khỏi Trại vương phủ, cưỡi ngựa một đường chạy như điên, chạy khỏi Yến kinh.

Thiên địa to lớn, hắn lại không biết nên đi hướng nào.

Hắn biết ngày hắn rời đi, A Nghiên có chút không đúng, nhưng hắn không có nhiều thời giờ ở lại làm rõ ràng đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Phụ hoàng hạ thánh chỉ đột ngột như vậy, hắn không có cách nào, đành phải đi biên quan Tây Bắc trước.

Vì có thể để mình yên tâm, kỳ thật hắn liền tiếp hạ mệnh lệnh, hơn nữa đặt ra tầng tầng bảo hộ, từ Sài đại quân gia đến Hồ quý phi, lại còn ám vệ thường ngày trong phủ, thậm chí ở cửa thành hắn cũng an bày tâm phúc.

Toàn bộ Trại vương phủ giống như thùng sắt, phạm là có một con ruồi bay ra cũng có thể bị phát hiện dễ dàng.

Nhưng ngay lúc hắn hao hết tâm tư như vậy, dưới sự bảo vệ A Nghiên vẫn chạy trốn được trong tình huống tất cả thần không biết quỷ không hay.

Là ai, là ai phản bội hắn đây?

Hắn bấm tay tính toán, có Hồ quý phi, có tiểu Thập thất, có Ninh Phi, có Sài đại quân gia, thậm chí còn có phụ hoàng mình.

Người mình từng tin nhiệm, lúc này đây bọn họ đều đứng cùng một chiến tuyến, cùng đồng lòng phản bội mình.

Mọi người bọn họ chỉ có một mục đích, là đem A Nghiên tách khỏi hắn.

Tiêu Đặc trong các loại chua xót, thậm chí tàn nhẫn thấy rõ ràng một chuyện, ngay cả A Nghiên cũng không muốn lưu lại ở bên mình.

Tựa hồ để A Nghiên rời khỏi mình, đây là ý định của tất cả mọi người trên đời.

Hắn thích A Nghiên, muốn A Nghiên luôn ở cùng mình, chẳng lẽ đây là ý định nghịch thiên cỡ nào?

Hiện giờ biến người mờ mịt, khó lựa nổi lên bốn phía, hắn nên đi nơi nào tìm A Nghiên của hắn?

Ngay trước khi hắn tiện tay dẫn ngựa chuẩn bị đi, đột nhiên lỗ tai hắn cảm nghe thấy một tiếng vang dị thường, trong thời gian ngắn, đồng tử hắn co rút lại.

Một mũi tên mang theo sát khí sắc bén phóng tới, bay thẳng vào mặt Tiêu Đặc.

Có thích khách, mà những người này, rõ ràng muốn mạng của hắn.

*****

A Nghiên đi theo đám người, cũng có thể nghe được đủ loại tin tức, tin tức có thật có giả, có thậm chí là tin đồn thôi.

Như hiện tại, A Nghiên chợt nghe nói đương kim Trại vương điện hạ đại nghịch bất đạo, chọc giận Kiến Ninh đế, Kiến Ninh đế giận dữ phái người tróc nã Trại vương điện hạ, đồng thời phái vài vị hoàng tử khác cùng với đại tướng quân Từ Vinh Bưu đến nghênh chiến quân Bắc Địch. Vị Từ Vinh Bưu kia rõ ràng chính đang của tam hoàng tử.

A Nghiên nghe thế, trong lòng không khỏi thở dài một cái.

Hắn tình hình như vậy, nhất định rất tệ.

Chúng bạn xa lánh.

Tam hoàng tử nay cuối cùng đã đắc thế, sợ là muốn đánh rấn giáp đầu. Trước kia tam hoàng tử có ý định muốn đuổi giết Tiêu Đặc, hiện thừa dịp rồi

loạn, còn không biết xuất ra thủ đoạn gì đối phó Tiêu Đặc đây.

Nàng lo lắng như vậy một phen, rất nhanh đã thấy rõ.

Kỳ thật nàng sao có thể không rõ đâu, nhiều đời như vậy, đời đời kiếp kiếp, vô số lần luân hồi, bất quá chỉ là nhất thời thôi. Chỉ cần còn hắc, còn nàng, bọn họ nhất định gặp lại, gặp lại rồi lại hành hạ lẫn nhau.

Đang nghĩ tới đây, một tiểu cô nương run rẩy bầy đi đến trước mặt nàng, cầm một củ khoai tây nướng chín, nhỏ giọng nói: “Cố ca ca, người nếm thử?”

A Nghiên cúi mắt nhìn, thấy tiểu cô nương này mười hai, mười ba tuổi, khuôn mặt đỏ bừng tuy có chút dơ bẩn nhưng khó có thể che lấp thanh tú tuổi dậy thì. Quần áo trên người có chút cũ nát, tóc đen rối bời dùng một sợi dây đỏ nhìn không ra màu sắc buộc chặt lại.

A Nghiên nghĩ nghĩ, mới nhớ lại đây là cô nương nhà lão Tam. Lão tam đã chết, chết từ mấy ngày trước, hình như là ăn phải cái gì không nên ăn, trường bụng chết.

Cô nương này gọi là Tiểu Linh nhi, là cô nương duy nhất của lão Tam.

A Nghiên nhìn Tiểu Linh nhi, trong mắt nổi lên thương tiếc, lại nhìn khoai tây kia nướng cháy đen bên ngoài, không khỏi cười nói: “Người ăn đi, ta không đói.”

Nhưng Tiểu Linh nhi vẫn kiên trì nói: “Cố ca ca, ta đã ăn no, đây là cố ý để lại cho người.”

Lúc nàng nói như vậy, nàng còn dùng đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô ráp.

trong lòng A Nghiên có một tia thương tiếc, nàng biết Tiểu Linh nhi tất nhiên đói bụng, lại vẫn đem thứ duy nhất có thể ăn đưa cho mình.

Nàng nhìn không được nâng tay lên, sờ sờ tóc nàng, ôn nhu nói: “Chúng ta cùng nhau ăn đi.”

Trên mặt Tiểu Linh nhi có chút phỉ hỉ, ngượng ngùng gật đầu: “Được, Cố ca ca.”

A Nghiên kéo Tiểu Linh nhi cùng ngồi xuống đồng rơm, tiếp nhận khoai tây trong tay nàng, cẩn thận xóa than đen bên ngoài, sau đó bẻ khoai thành hai nửa, Tiểu Linh nhi một nửa, mình một nửa.

Kỳ thật khoai tây không có gia vị ăn không ngon, thậm chí có chút chất, nhưng đối với A Nghiên đói bụng mà nói, đây đã là mỹ vị khó được.

Nàng giương mắt nhìn, thấy Tiểu Linh nhi quý trọng nâng miếng khoai tây lên cắn có vẻ ngon lành, nhất thời không khỏi đau lòng đứa nhỏ đáng thương mất phụ thân, nhìn không được nói: “Chờ đánh nhau xong, thiên hạ thái bình, ta làm đồ ngon cho người ăn.”

“Thật vậy chăng?” Tiểu Linh nhi trong mắt tỏa sáng.

A Nghiên khẳng định gật đầu: “Ừ, ta sẽ làm rất nhiều đồ ăn ngon.”

trong đầu nàng hiện ra tên một loạt đồ ăn, nhưng vẫn chưa nói ra.

“Đến lúc đó có thể làm một bàn đồ ăn cho người, người muốn ăn cái gì thì ăn.”

Tiểu Linh nhi cắn miếng khoai tây chát, trên má hiện lên lúm đồng tiền ngọt ngào.

“Vâng, Cố ca ca, ta chờ.”

Ngay lúc hai người nói chuyện, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chương 97

Tiếng vó ngựa từ xa lại gần, khí thế cực mạnh, rất nhanh đã gần đến chỗ A Nghiên và đám lưu dân. một đám đại gia hỏa chung quanh vốn đang nghi tam, hai mặt nhìn nhau, trên mặt có ý sợ hãi, rất nhanh mọi người xông vào đứng lên, tất cả lưng đeo đồ, ôm đứa nhỏ, chạy trốn ẩn nấp.

A Nghiên kéo Tiểu Linh nhi, vội vàng đi theo đám người chạy trốn chết.

Nàng từng làm tướng quân, có thể nghe thấy người người cười tuần mã béo tốt khỏe mạnh, sợ không phải loại ngựa Đại Hạ Quốc quen dùng, ngược lại

là nhân mã Bắc Địch, hơn nửa người tới rất nhiều, phải đến mấy trăm

Những người này nếu thật sự là người Bắc Địch, sợ là mạng nhỏ khó giữ.

Giờ phút này tất cả đều bắt đầu chạy trốn chết, đám người xuất hiện chen lấn dẫm đạp, người ngã bị người cuống quýt chạy trốn chết đạp lên, tiếng kêu khóc vang động.

Nhưng tất cả đã trải qua nhiều như vậy, ai cũng hiểu, chậm vài bước, có thể mạng nhỏ không còn.

A Nghiên nghĩ Tiểu Linh nhi tuổi nhỏ, liền lôi kéo nàng theo theo lẻ đường chạy trốn. Nàng tuy rằng bước chạy không nhang, nhưng đến cùng có kinh nghiệm, gắt gao túm Tiểu Linh nhi, một đường chạy ngược chạy xuôi, không bao lâu đã chạy tán loạn đến phía trước mọi người.

Ai biết đang chạy, Tiểu Linh nhi bỗng nhiên chân lão đảo, cứ như vậy té ngã.

A Nghiên vội túm Tiểu Linh nhi lên muốn tiếp tục chạy, Tiểu Linh nhi trong mắt hàm chứa lệ, không kịp thở nói: “Cố ca ca... Ngươi chạy đi... Ta, ta không được... Chạy không nổi...”

A Nghiên vừa thấy mắt cá chân nàng thế, biết chân nàng sợ là đã gãy, cũng khó cho nàng cô nương nhỏ như vậy, thế nhưng phải trải qua chuyện thế này.

Nàng cắn răng một cái, ngời xồm xuống đi, trực tiếp đưa Tiểu Linh nhi lên lưng.

Tiểu Linh nhi liều mạng giãy dụa: “Cố ca ca, buông ta ra... ngươi chạy đi...”

Nàng tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không phải đứa nhỏ không hiểu chuyện, biết giờ phút này đang chạy trốn chết, Cố ca ca thân mình gầy yếu, vốn cơ hội đã không lớn, nay lại cố gắng, sao có thể thoát được!

A Nghiên cố gắng Tiểu Linh nhi trầm trọng chạy về phía trước, vừa bên chạy vừa cắn răng nói: “Ta Cố Nghiên sống nhiều đời như vậy, dù từng làm việc thiện, nhưng mỗi một lần đều không được báo ứng. Ta từng thề nhất định phải thống hận thế gian này, từ nay về sau chỉ làm ác, sẽ không có thiện niệm nữa. không phải ta phụ người trong thiên hạ, là người trong thiên hạ phụ ta. Nhưng mà —— “

Nhưng việc tới bây giờ, nàng chung quy minh bạch, ngay cả khắp thiên hạ đều có lỗi với nàng, thì sao? Nàng vẫn cầu không thẹn với lương tâm.

Sống lâu như vậy, cuộn cuộn nàng đi, nàng bây giờ càng minh bạch.

Nàng muốn cứu Tiểu Linh nhi, tiểu cô nương đơn thuần đáng yêu gọi mình là Cố ca ca. Chẳng sợ mình vì thế mà chết, nàng vẫn muốn cứu.

Chết kỳ thật cũng không có gì, dù sao mạng nhỏ của nàng này sớm muộn gì cũng phải chết, so với không hiểu chết đi, không bằng làm chút việc có giá trị.

Tiểu Linh nhi trên lưng, nàng vội chạy trốn, tiếng vó ngựa đã sát sau người, trong khoảnh khắc tiếng ngựa hí, tiếng nam nhân hét to, cùng với dân chạy nạn hoảng sợ hét chói tai, còn có tiếng cương đao bổ về phía nào đó, tất cả quanh quẩn bên tai.

A Nghiên biết trốn không thoát, đành dừng lại, buông Tiểu Linh nhi, đã thấy cả người nàng co rúm lại, hai môi run run nói: “Cố ca ca, chúng ta phải chết, có phải không sống nổi hay không?”

A Nghiên nắm chặt tay nàng, ôm chặt nàng, thấp giọng nói: “không sao, chết rồi, còn có thể đầu thai chuyển thế.”

Nhưng Tiểu Linh nhi lại khóc: “thì sao, đó là đầu thai chuyển thế, nhưng đầu thai chuyển thế rồi ta còn là ta sao? Ta còn có thể nhớ được cha ta, đệ đệ ta còn cả Cố ca ca sao?”

A Nghiên sững sốt, không biết vì sao cổ họng lại có chút nghẹn ngào.

Nàng sẽ nhớ được, đầu thai chuyển thế nàng vẫn là nàng, nhưng chẳng phải ai cũng như vậy.

Hai người đang nói chuyện, đã thấy những thiết kỵ Bắc Địch quay chặt dân chạy nạn, trong đó một gã râu quai nón gào lên: “Ô lạp ô lạp oa oa, ô cô đô đô bốp bốp!”

Vừa hô, râu hăn còn nhếch lên nhếch xuống theo.

Dân chạy nạn nhất thời tròn tròn mắt, bọn họ nghe không hiểu.

Xem ra người Bắc Địch không phải muốn giết mình, mà là muốn nhóm người này làm cái gì.

Vị râu quai nón kia thấy bọn họ một đám mờ mịt, không khỏi nổi giận, nắm chặt đại đao trong tay, lại hô: “U thụ đức đài ngẫu mi ân tư Tiêu Đạc, a trạch vận tử uy uy người khác ngẫu vu!”

Mọi người triệt để choáng váng, bọn họ thực nghe không hiểu a!

A Nghiên nhấp môi khô ráp, cẩn thận buông Tiểu Linh nhi ra, tiến lên nói: “Các ngươi muốn tìm Tiêu Đạc, nhưng Tiêu Đạc căn bản không ở chỗ chúng ta.”

Nàng có thể nghe hiểu.

Nàng có một đời từng làm công chúa nơi dị vực, lại có một đời làm tướng quân tiểu quốc hẻo lánh, đều ở phương bắc. Râu quai nón này nói cực kì tương tự ngôn ngữ tiểu tộc nàng từng biết.

Râu quai nón vừa đứng đang nói, chúng ta đang trốn nã Tiêu Đạc, các ngươi cần phải giao hãn ra đây, bằng không giết chết hết thầy các ngươi.

Cái kia râu quai nón nhìn thấy A Nghiên, nhất thời trước mắt sáng ngời: “Khó có an tang thân đức thước?”

A Nghiên gật đầu, dùng ngôn ngữ bọn họ nói: “Đúng, ta có thể nghe hiểu.”

Râu quai nón lại hỏi A Nghiên: “Ẩn tư Tiêu Đạc hắc ngươi?”

A Nghiên khẳng định nói: “Chúng ta là dân chúng bình dân, căn bản không có khả năng biết Tiêu Đạc. Ta cũng chỉ là nghe nói đương kim Cửu hoàng tử gọi là Tiêu Đạc, lúc này Hạ quốc đang trốn nã hãn, các ngươi đang trốn nã hãn, các ngươi nói xem nhân vật như vậy, làm sao có thể ở trong đám dân chúng chạy nạn phổ thông chúng ta đây?”

Râu quai nón vừa nghe nổi giận, vẩy vẩy tay nói: “Khắc ngẫu trạch mộc!”

A Nghiên vội bảo: “Ngươi giết bọn họ, trừ bỏ phát tiết phần nộ, căn bản vô bổ, vẫn tìm không thấy Tiêu Đạc. Chẳng bằng buông tha chúng ta, đến lúc đó ta có thể đi theo các ngươi, giúp các ngươi phiên dịch, như vậy cũng có thể giúp tìm được Tiêu Đạc.”

Râu quai nón nhíu mày nghĩ nghĩ, đánh giá A Nghiên nói: “U khảm hãn nôn hất nhị tử?” A Nghiên gật đầu: “Phải. Ta có thể giúp các ngươi phiên dịch, như vậy các ngươi sẽ không có trở ngại ngôn ngữ.”

Râu quai nón ánh mắt xẹt qua đám người về mặt kinh hoàng, đại đao trong tay giật giật.

Mọi người một sợ tới mức nói không nên lời, đều dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía A Nghiên.

Bọn họ đã nhìn ra, A Nghiên biết ngôn ngữ man nhân, A Nghiên đã định can thiệp vào những người này.

A Nghiên là cứu tinh của bọn họ.

Giờ này khắc này, vốn dĩ địa vị A Nghiên trong cảm nhận bọn họ có chút cao lớn, nay đã giống như thần.

A Nghiên cảm nhận được ánh mắt mọi người xin giúp đỡ, trong lòng càng nặng nề.

Nàng nhớ đời thứ sáu, một lần làm thần y kia. Kỳ thật lần đó, nàng đã cứu rất nhiều người, những người đó dùng ánh mắt khát vọng mà cảm kích nhìn nàng, còn nàng lại một mảnh bình tĩnh trong lòng.

Lúc đó nàng chỉ yên lặng làm nàng chuyện nên làm, lại cũng không thể từ đó có cảm giác khác.

Nhưng hiện tại, nàng khác sâu ý thức, nàng phải làm chút gì, để cứu vớt tính mạng những người này.

Nàng cắn cắn môi, ngẩng mặt, nói với người râu quai nón vung đại đao: “Nếu ngươi giết bọn họ, ta cũng sẽ chết, ngươi không thể nhanh chóng tìm được một người biết ngôn ngữ của các ngươi ở Hạ quốc chúng ta. Nhưng nếu ngươi đồng ý giữ tính mạng bọn họ, ta sẽ đi theo các ngươi, giúp các ngươi phiên dịch. Ta tin tưởng ngươi làm tướng một quốc gia, tất nhiên có thể lựa chọn chính xác.”

Lời này vừa ra, râu quai nón kia không khỏi ngửa mặt cười ha ha lên.

”Cổ đức, ai uy ngẫu tạp xâu u.”

A Nghiên nghe thế, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, nàng xoay người lại nói với dân chạy nạn: “Vị tướng quân này nói, có thể thả mọi người rồi đi, mọi người không cần lo lắng.”

Mọi người nghe thấy thế, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong đó Tiểu Linh nhi tiến lên, lo lắng nhìn A Nghiên: “Cổ ca ca, chúng ta nếu đi rồi, vậy còn ngươi? Bọn họ có phải sẽ giết ngươi hay không?”

A Nghiên lắc đầu: “Sẽ không, ta có thể giúp bọn họ làm việc, bọn họ sẽ không dễ dàng giết ta.”

Mọi người tạ ơn A Nghiên rồi, một đám đều đi, còn lại Tiểu Linh nhi, khắp kênh theo ở mọi người, mỗi bước lại nhìn về phía A Nghiên.

A Nghiên cười cười với nàng, vẩy tay.

Nàng biết mình khác người thường, nàng cùng với rất nhiều người thường thế gian duyên phận giống như dòng suối, suối chảy róc rách gặp nhau, mặc dù

nhất thời mắc cạn một chỗ, nhưng chung quy là duyên mỏng, vẫn còn chảy tiếp, đều tự đi đều tự quy túc.

Hà Tiểu Khôi là như thế này, Tiểu Linh nhi cũng là như thế này.

Tiểu Linh nhi cũng rất luyến tiếc A Nghiên, đi ra thật xa, bỗng nhiên khóc gọi nàng: “Cố ca ca, phải sống, nhất định phải còn sống! Ta không tin đầu thai chuyển thế, không tin cái gì còn có kiếp sau, kiếp sau Tiểu Linh nhi không phải là Tiểu Linh nhi hiện tại, kiếp sau Cố ca ca nhất định cũng không phải Cố ca ca hiện tại! Chúng ta đều phải còn sống!”

A Nghiên trong mắt phiếm nóng, không khỏi nâng tay lên, vẫy tay với Tiểu Linh nhi càng chạy càng xa: “Ta sẽ còn sống!”

Nàng đứng tại chỗ nhìn thật lâu, mãi cho đến khi đám dân chạy nạn không còn thấy tung tích, râu quai nón bên cạnh cũng bắt đầu thúc giục, mới không thể không thu hồi tâm mắt.

Sau này A Nghiên đi theo người Bắc Địch tìm Tiêu Đạc. Đám người Bắc Địch kia lúc bắt đầu hiển nhiên cũng không tin nhiệm nàng. Nhưng qua mấy ngày, thấy nàng hết sức thành thật, chẳng những giúp phiên dịch, hơn nữa biết nấu ăn, làm nghề y, thậm chí còn biết nơi nào có món ăn thôn quê, chậm rãi cũng bắt đầu tin nhiệm nàng.

“Giúp chúng ta giết Tiêu Đạc, ta đưa ngươi về linh trường.” Râu quai nón nói.

A Nghiên nghe lời này, nhân cơ hội hỏi: “Tiêu Đạc không phải Trạng vương điện hạ của Hạ quốc sao, các ngươi sao có thể tìm hắn trong dân chúng bình dân?”

Râu quai nón thấy nàng không hiểu, nói: “quân tiên phong chúng ta lúc trước gặp phải Tiêu Đạc, luân phiên ném mìn thất bại, vốn mặt xám mày tro trở về. Ai biết hắn bỗng nhiên lâm trận đảo tẩu, khiến cho chúng ta đại công cáo thành, công phá thành trì. Nay Tiêu Đạc đắc tội Kiến Ninh đế Hạ quốc, đã bị Kiến Ninh đế hạ thánh chỉ truy nã. Ta còn nghe nói, Tiêu Đạc từ khi rời Yên kinh, liên tục bị đuổi giết, bên người lại không có tùy tùng bảo vệ, lẻ loi một mình, bản thân bị trọng thương, đã là nỏ mạnh hết đà, chúng ta mới đoán hắn có lẽ muốn ẩn thân tránh né chỗ lưu dân. Mấy ngày trước đây được tuyến báo, biết hắn gặp một lần phục kích ở gần đây, chính là chạy thoát từ trong này.”

A Nghiên giật mình, gật đầu, vừa gật đầu, vừa nắm chặt nắm tay.

Nam nhân ngày xưa phong cảnh vô hạn, hiện đã thành chó nhà có tang?

PS: Đáp án tình huống hôm qua: Chương 100++

Lỗ tai nàng ngứa, mặt cũng đỏ lên, hơi hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Uhm, sau đó thế nào?”

bàn tay to hữu lực của Tiêu Đạc nâng lên, dừng ở phần eo sau lưng nàng, nhẹ nhàng dùng sức, khiến nàng tựa vào ngực mình. Hắn cúi đầu, thanh âm khàn khàn nói bên tai nàng: “Ta muốn thử hung khí của ta.”

“Ngươi điên rồi.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

Giờ phút này chẳng lẽ không phải là nên chạy trốn chết, chạy trốn chết, chạy trốn chết sao?! Thế nhưng còn nghĩ muốn thử hung khí! thật sự là không biết trời cao đất rộng, không biết chết là chuyện đáng sợ bao nhiêu, nàng không chỉ bội phục hắn mà còn khinh bỉ hắn a!

“Bản thân ta bị trọng thương, ngươi lại không có võ công, đối phương đến ba mươi hai người, hơn nữa người người đều công phu không tệ, ai cũng có kiếm. Tình cảnh khó khăn này, ngươi nói chúng ta có thể thoát được sao?”

A Nghiên ngẫm lại cũng đúng, sợ là trốn không thoát được.

Hơn nữa nàng cũng có thể nghe thấy, đối phương phát hiện chỗ này khác thường, đã lặng yên không một tiếng động tới bao vây. Bọn họ bây giờ muốn trốn, sợ là đã không còn kịp rồi.

“Nếu ngươi nói là thật, chúng ta sinh hoạt vợ chồng, kiếm của bọn họ sẽ loạn vũ, đến lúc đó bọn họ nhất định nghi thần nghi quỷ, đương nhiên không dám tiến lên.” Tiêu Đạc thì thầm, vừa nói, còn vừa nhẹ nhàng cắn vành tai nàng.

Đây là tác giả viết thế, ta ko có liên quan gì, ta bị choáng váng quá nhưng ai ngờ các nàng còn làm ta choáng hơn. Hóa ra ta ngây thơ nhất đội hình à.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chương 98

Theo tuyến báo của quân Bắc Địch, Tiêu Đạc đang ở gần đây. Bọn họ thậm chí tra được vết máu và dấu chân trong rừng núi, đoán được Tiêu Đạc trốn ở trong núi.

Bọn họ phải nhân thủ có khả năng lên núi tróc nã Tiêu Đạc.

Chuyện này đương nhiên là không liên quan gì với A Nghiên, dù sao tróc nã Tiêu Đạc không cần phiên dịch. Nhưng A Nghiên lo lắng Tiêu Đạc, liền thương lượng với râu quai nón, đề mình cũng đi theo, nếu có ai bị thương mình có thể giúp băng bó, lại nói mình là người Hạ quốc, cũng quen thuộc tình cảnh trong núi này.

Râu quai nón là người tâm tư đơn giản, cũng qua một thời gian đã tin nhiệm A Nghiên, nghe A Nghiên nói liền đáp ứng.

trong lòng A Nghiên âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lập tức càng cẩn thận nhìn hót râu quai nón. Râu quai nón dẫn dắt nhân mã lên núi tìm kiếm Tiêu Đạc, A Nghiên theo giúp đầm lưng, bụng nước, góp ý kiến.

một hôm mọi người đi tới một khe núi, lúc này trời đã lạnh, trong núi lá rụng rục rờ, chung quanh một mảnh yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên có chim trong rừng bay xẹt qua.

Vốn dĩ yên tĩnh, nhưng A Nghiên lại cảm thấy vài phần không bình thường.

Nàng ngẩng đầu, xuyên qua cành lá trụi lụi, dây leo thưa thớt nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, thấy một hừng ung mạnh mẽ lướt ngang trời, giây lát vụt qua.

đồng tử A Nghiên chợt co rút lại, cả người nàng căng thẳng, nhìn chằm chằm dấu vết hừng ung lưu lại trên bầu trời.

Đây là Phi Thiên, nàng biết.

Phi Thiên sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi này, chỉ có một khả năng, Tiêu Đạc quả thực đang trong núi?

Hồi tưởng lại lúc trước người Bắc Địch phát hiện ra vết máu, chẳng lẽ hẳn thực bị thương, đến tình thế cùng đường. Bản thân bị trọng thương trốn ở nơi hoang vắng này?

A Nghiên lại nghĩ tới tình cảnh lúc trước hẳn bị đuổi giết, lúc đó trẻ người non dạ, lại cố chấp tùy hứng, chỉ cảm thấy Tiêu Đạc tệ nhất trên đời này, Tiêu Đạc sao có thể làm chuyện tốt gì. Nay hồi tưởng, càng thêm chua xót ngọt ngào.

hắn nhìn như lạnh lùng tàn khốc, kỳ thật một đường đều hết lòng bảo hộ.

Nay hắn lại lâm vào tuyệt cảnh.

Có thể có người giúp hắn?

đang nghĩ tới đây, râu quai nón quay đầu, cười cười với A Nghiên: “Nghe nói vị Trảm vương này tàn nhẫn cuồng bạo, giết người như ma, nếu ngươi sợ hãi, ta phái người đưa ngươi xuống núi đi.”

A Nghiên cũng chỉ cứng ngắc cười cười với hắn.

Kỳ thật râu quai nón thật sự là rất giống huynh trưởng mình một đời nọ, bề ngoài thô lỗ, lại đối với mình vô cùng tốt.

Có lẽ đây chính là huynh trưởng mình chuyển thế.

Nàng lắc đầu, nói với râu quai nón: “Ta không sợ, ta đi theo các ngươi cùng bắt Tiêu Đạc.”

đang nói, đột nhiên chợt nghe thấy từ núi rừng truyền đến thanh âm bén nhọn chói tai, ngay sau đó một hừng ung màu đen vượn cánh dồn dập từ trên không xẹt qua rừng cây, dồn dập lao xuống.

”Cẩn thận!” Râu quai nón quát to một tiếng, bảo vệ A Nghiên.

quân Bắc Địch chung quanh triển khai thế trận, chuẩn bị nghênh địch.

Nhưng hừng ung là Phi Thiên dồn dập lao xuống rồi, đột nhiên duỗi cánh trực tiếp bay lên, cho nên lúc quân Bắc Địch bắn cung, căn bản không thể máy chạm vào nó, cứ thế tên rơi xuống.

Râu quai nón nhíu mày: “Có mai phục!”

hắn này vừa dứt lời, liền nghe thấy có tiếng gió truyền đến, lập tức sắc mặt đại biến, quay đầu nhìn, thấy bóng kiếm trước mắt lóe ra, áo tím phiêu diêu, không khỏi hoa cả mắt.

Nhưng đến cùng hắn là người có kinh nghiệm sa trường, quyết định thật nhanh, rút đao ra, bỏ thẳng về phía kiếm ảnh lóe ra. Chém lung tung rồi, lại cảm thấy lực đạo giống như trâu sắt vào vũng bùn, vô nghĩa vô cùng, lại giống như ra sức đánh vào bông, căn bản không tác dụng.

hắn kinh hãi, vội vàng lui về phía sau, tướng sĩ Bắc Địch chung quanh đều giờ trường cung và vũ tiễn (cung dài và mũi tên đuôi có gắn lông) lên, trong khoảng thời gian ngắn tên bay như mưa, mạnh mẽ bén nhọn vèo vèo không tiếng động liên tiếp lướt qua thiết kỵ.

Nhưng những mũi tên này cuối cùng đều không chính xác rơi trên mặt đất, thân ảnh màu tím kia cũng đã không thấy.

Râu quai nón vội tiến lên, nhìn chăm chăm tên rơi đầy đất, mới chợt nhớ tới một sự kiện: “Cố tiểu tử đâu, Cố tiểu tử đâu!”

Thế nhưng rõ ràng đã mất người!

Bên cạnh có tướng sĩ thận trọng, cẩn thận quan sát chỗ thân ảnh màu tím xuất hiện, cuối cùng trong một bụi cỏ phát hiện vài giọt máu, máu đỏ tươi, hẳn là vừa chảy xuống.

hắn hưng phấn nói: “Đây là Tiêu Đặc, Tiêu Đặc bị trọng thương, bất quá hắn lại không biết trời cao đất rộng, thế nhưng chạy tới trêu chọc chúng ta, nay sợ là miệng vết thương đã vỡ ra! Chúng ta theo vết máu này đi tìm, nhất định có thể tìm được hắn!”

một tướng sĩ khác lại cảm thấy không thích hợp, nghi hoặc nói: “hắn thân thủ tốt như vậy, khinh công cũng thật sự rất cao, có công phu kia vì sao không nhanh chạy thoát, lại chạy tới chỗ chúng ta tìm chết?”

Râu quai nón nhìn chăm chăm chỗ bụi cỏ A Nghiên vừa mới đứng, nhìn nửa ngày mới chậm rãi nhú mày, lầm bầm: “hắn là vì mạng Cố tiểu tử đi... Vì sao vậy?”

*****

A Nghiên choáng váng đầu óc, hoa mắt chóng mặt, bất quá trong lòng nàng so với lúc khác lại càng thanh tĩnh.

Tiêu Đặc xuất hiện !

hắn mang mình đi!

A Nghiên hai chân cứng đờ, theo bản năng ôm lấy thắt lưng người bên cạnh, hung hăng ôm lấy, thậm chí nỗ lực dán mặt vào ngực hắn dày rộng mà kiên cố.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng gió bên tai chợt ngừng, lòng bàn chân nàng chạm xuống cái gì, mơ hồ hiểu đây là đất.

Nhưng nàng vẫn không muốn động, chỉ chôn ở trong ngực kia dày rộng kiên cố lại hơi lạnh lẽo khó chịu.

Phía trên truyền đến một thanh âm khàn khàn lạnh lùng: “Buông ra.”

A Nghiên càng chôn đầu vào trong lòng hắn: “không buông.”

Tiêu Đặc cười lạnh trào phúng, mặt lạnh, ngôn ngữ khác nghiệt: “trốn rất nhanh a, thoát được rất xa.”

A Nghiên buồn giọng nói: “Ta không.”

ngón tay Tiêu Đặc thon dài hơi lạnh vuốt ve tóc của nàng: “Vì sao không?”

A Nghiên chau chau mày, cắn môi nói: “Người sẽ giết ta!”

Ngắm lại cũng đúng, nàng vội vả bổ sung thêm: “Chỉ cần ta buông người ra, người nhất định sẽ giết ta! Ta sợ chết!”

Tiêu Đặc nhú mày, lạnh giọng ra lệnh: “Buông ra!”

A Nghiên hừ nhẹ một tiếng, càng cố ý nói: “không buông, không buông, sẽ không buông!”

Tiêu Đặc cười lạnh, ngón tay dài từ tóc nàng mon trón xuống gương mặt nàng: “Cố Nghiên, người yêu ta sao?”

A Nghiên chôn mặt vào giữa lưng hắn, tham lam hít ngửi hương vị từng quen thuộc kia, thấp giọng nói: “Đương nhiên yêu, yêu đến chết!”

Tiêu Đặc trầm mặc, cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, sợi tóc đen giống như lụa, nói giọng khàn khàn: “Người tốt nhất không nói sai, bằng không —— “

A Nghiên cơ hồ là bỏ nhào vào trên người hắn, ôm lấy thắt lưng hắn: “Ta yêu người, đương nhiên yêu người, yêu người một vạn năm! Chỉ cần ta sống ta liền yêu người! Sống một ngày yêu một ngày!”

Trong con người Tiêu Đặc hẹp dài nổi lên một chút nhu ý, hắn cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt cằm lên sợi tóc nàng mềm mại, một mồi nhắm hai mắt lại, khàn khàn mà ôn nhu nói: “Là yêu một ngày, sống một ngày.”

Thanh âm trầm thấp, giống như huyền nhạc diễn tấu trong khe núi, mềm nhẹ thông thả rung động, như có như không lay động tâm A Nghiên.

Mảnh mai mà mẫn cảm, tâm hơi hơi run rẩy, co rút lại, mang đến chút đau nhè nhẹ, chạm đến tứ chi bách hải của A Nghiên.

Nàng nhắm mắt, trong đầu đón xa lạ mà quen thuộc hiểu ra một câu giống như đã từng quen thuộc.

Nửa ngày sau, rốt cục nàng nói: “yêu một ngày... Sống một ngày...”

Tiêu Đạc khe khẽ thở dài, nâng cằm nàng tinh xảo, khéo léo, trong khoảng khắc, bốn mắt nhìn nhau.

con ngươi hần tối tăm giống như biển sâu làm cho người ta khó có thể hiểu, trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân từng hăng hái nay là nồng đậm mỗi một.

đầu ngón tay hơi lạnh xẹt qua môi nàng, nhẹ nhàng cọ xát, bên môi hần gợi lên một chút cười, thấp giọng nói: “A Nghiên, có đôi khi ta thực cần một lý do.”

A Nghiên lông mi nhẹ nhàng buông xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Tiêu Đạc nói giọng khàn khàn: “Lúc rời Trạm vương phủ, rời Yến kinh, tâm ta không có một khắc không vương bạn ngươi. Sau này hai quân đối chọi, lúc ta biết ngươi thoát khỏi phủ, ngươi có biết ta có tư vị gì sao?”

A Nghiên muốn nói, nhưng yết hầu giống như bị cái gì ngăn chặn, nàng nói không nên lời.

Tiêu Đạc kỳ thật cũng không cần nàng đáp, hần tiếp tục nói: “Ngươi luôn gạt ta, vẫn đang dối gạt ta. Đêm hôm đó ngươi mềm mại nhu thuận như vậy, ở trong lòng ta run run thân mình, lại ướt lại vội, khiến ta kim lòng không đậu, khiến ta hận không thể chết trong lòng ngươi. Ngươi còn lời ngon tiếng ngọt với ta, nói một ít lời cần bản là nghĩ một đằng nói một nẻo, đồ ta vui vẻ, nhưng ta chân trước mới vừa đi, ngươi liền bắt đầu động cân não.”

bàn tay to của hần nhẹ nhàng đưa lên, vuốt ve đầu A Nghiên, thấp giọng nói: “Trong cái đầu này đến cùng đang nghĩ cái gì, đến cùng là ngốc thật hay giả ngốc, hay ngươi cho là ta thực luyện tiếu giết ngươi? Cho là ta để ý ngươi, có thể mặc cho ngươi đùa nghịch lừa dối?”

A Nghiên thờ dài: “Ta có thể giải thích không?”

Tiêu Đạc trầm mặc không nói.

A Nghiên bắt đầu dõ: “Nếu ta giải thích, ngươi tin sao?”

Tiêu Đạc nhún mày: “Chỉ cần ngươi đừng nói với ta, ngươi thoát khỏi ta, trêu đùa ta cũng vì cứu vớt chúng sinh thiên hạ, ta sẽ tin.”

A Nghiên cười khổ: “Nếu ta nói thật có chút ý tứ như thế?”

Tiêu Đạc câu môi: “Ta sẽ ném ngươi vào trong nước, tẩy rửa sạch sẽ, cho ngươi thanh tỉnh lại.”

A Nghiên ôm cánh tay Tiêu Đạc: “Tiêu Đạc, chúng ta sinh hoạt vợ chồng ngày đó, ngươi nghe thấy tiếng động kì dị sao?”

Tuy rằng ngày đó hần uống say, nhưng kiếm cũng vang đến hơn nửa đêm.

Tiêu Đạc lườm nàng một cái, đậm nói: “Ta nghe thấy ngươi khóc kêu muốn ta dùng lực thêm một chút.”

A Nghiên cắn răng, hung hăng trừng mắt nhìn hần: “Ta đang nói chính sự.”

Tiêu Đạc cười lạnh: “Ta cũng đang nói chính sự.”

A Nghiên thờ dài, cúi đầu nghĩ nghĩ, rốt cục nắm chặt cánh tay hần, ngửa mặt nghiêm cần nói: “Ta muốn nói cho ngươi một chuyện trọng yếu, trước kia ngươi là Kiếm Thần.”

Tiêu Đạc căng thẳng: “Ừ, sau đó thì sao?”

”Sau đó, đời trước ngươi là Kiếm Thần, tràn ngập sát khí, kiếm này một khi ra khỏi vỏ, sẽ khiến thiên hạ thương sinh, đến lúc đó sinh linh đồ thán, dân chúng lâm than, mà kiếm ngươi làm sao có thể ra khỏi vỏ, đó là vì cùng ta sinh hoạt vợ chồng...”

Tiêu Đạc lúc này thanh âm có chút tối nghĩa: “Sinh hoạt vợ chồng thì như thế nào?”

A Nghiên mặt ủ mày chau, thấp giọng nói: “một khi cùng ta sinh hoạt vợ chồng, kiếm sẽ đi ra, sẽ đã thương tính mạng người, chẳng những thương tổn ta, còn có thể thương tổn người khác, tỷ như Sài đại quân gia, tỷ như Ninh Phi... Trừ cái này, còn có thể —— “

Tiêu Đạc thanh âm tràn ngập khác thường: “Còn có thể khiến thiên hạ đại loạn?”

A Nghiên gạt mạnh đầu: “Đúng đúng đúng, còn có thể khiến thiên hạ đại loạn!”

Nhưng nàng vừa gạt đầu, liền phát hiện Tiêu Đạc trước mắt sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ngay sau đó, thân hình hần chột ngã xuống.

”Ai ai ai, Tiêu Đặc nguoi làm sao vậy —— “

Lúc nàng kêu như vậy, mới phát hiện, trên ngón tay mình cũng dính máu, mà máu kia ——

”Ta... Ta tím phải miệng vết thương của nguoi?!”

Lúc nàng khiếp sợ phát hiện sự thật này, miệng vết thương vỡ ra, Tiêu Đặc đã ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 99

Trong núi rừng hoang vu, chung quanh cũng không có người hầu hạ, bản thân Tiêu Đặc lại bị trọng thương hôn mê, thật sự là hồng bét.

Nàng bắt mạch cho Tiêu Đặc, mới phát hiện Tiêu Đặc sở dĩ té xỉu, tất nhiên không những vì mình cầm cánh tay hắn bị thương, làm cho miệng vết thương vỡ ra, mà là bản thân hắn đã bị thương trong ngoài thực nghiêm trọng.

Xem mạch hắn, xem dung nhan hắn ngày xưa tuấn mỹ, ngang ngược, từng làm cho người ta liếc mắt một lần đã say lòng, nay tái nhợt suy yếu dường như không có hơi thở.

Lúc này mặt trời ngã về tây, thâm đậm như máu, ánh chiều tà xuyên thấu núi rừng, qua khe hở nhỏ vụn chiếu vào khuôn mặt hắn cơ hồ đã trong suốt, thấy môi hắn khô ráp, mỏng manh mà không có huyết sắc, cứ như vậy gắt gao mím chặt.

Mũi cao thẳng từng làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái đã có cảm giác áp bách mãnh liệt, nay dường như mất đi khí thế, vô cớ lộ ra hương vị suy yếu.

Đôi mắt hẹp dài có quang thâm màu xám, đây là trường kỳ không ngủ ngon mới có.

Hắn từng hăng hái, nay lại thành một con mèo bệnh.

A Nghiên thờ dài, vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan tiều tụy.

Tiêu Đặc như vậy, không biết tại sao thế nhưng khiến nàng nhớ tới Trảm vương đời thứ sáu. Nàng làm thần y trị liệu cho hắn, cùng hắn vượt qua thời khắc cuối cùng của sinh mệnh.

Trí nhớ từng mơ hồ bỗng chốc rõ ràng lên, chuyện một lần bị nàng xem nhẹ bỗng chốc đi vào trong lòng. Nàng bỗng nhiên nghĩ ra, lúc đó cũng trong tịch dương như vậy, gió mát từ từ thổi, lúc chạng vạng, xa xa có khói bếp, dương liễu trên bờ đê, tiếng nói tiếng cười trong trẻo của bọn nhỏ chơi đùa.

Lúc đó nàng ở cùng hắn, hắn cười suy yếu mà ấm áp, sau này hắn còn từng nâng tay lên, định hướng về mình.

Bắt quả tay kia, kỳ thật là nâng được một nửa đã không vươn tới.

Lúc đó nàng cảm thấy ánh mắt hắn nhìn là lạ, nàng không hiểu, chỉ cảm thấy người này cần phải chết, nàng chỉ gắt gao nghĩ đến chuyện này, cho nên nàng nhìn không hiểu ánh mắt của hắn.

Nay mới biết, trong ánh mắt điều khiến nàng cảm thấy không thoải mái đó, kỳ thật chính là yêu.

A Nghiên nghĩ đến đây, trái tim không khỏi lại rung động.

Nàng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng dán mặt mình lên dung nhan tiều tụy kia, lẩm bẩm: “Sao ta lại chọc vào nguoi như vậy, oan gia này...”

Nàng hôn môi hắn, ôn nhu dỗ nói: “Cả đời đó ta lừa nguoi, đời này ta không lừa nguoi nữa, sẽ không giết nguoi nữa, nhất định sẽ chữa khỏi cho nguoi.”

Tay nàng nhẹ vỗ về gương mặt hắn: “Tuy rằng bản lĩnh giết người của ta thật sự không tốt, bắt quá bản lĩnh cứu người lại vô cùng tốt.”

Cả đời kia nàng là thần y, phạm là nàng muốn cứu sống một người, ngay cả Diêm Vương lão gia cũng phải nhường nàng ba phần.

A Nghiên trước cẩn thận giấu Tiêu Đặc mê man vào bụi cỏ, lại cố ý lấy một ít cỏ khô che lên, về phần vết máu xung quanh, đương nhiên bị nàng dùng đá và gỗ che giấu.

Giấu hắn tốt rồi, nàng mới bắt đầu đi xung quanh tìm chút dược thảo và thức ăn. Đã nhiều ngày nàng coi như có chút quen thuộc với ngọn núi này. Biết ngọn núi này có dược thảo gì, cùng với nơi nào dễ dàng tìm được. Nàng mất tính mũi thính, không bao lâu tìm được tam thất và dược thảo khác, thậm chí

còn tìm được chút trứng chim, khoai tây và rau dại.

Lấy được các thứ này, nàng chạy nhanh quay về, đơn giản rửa sạch miệng vết thương của Tiêu Đạc, đắp chút cỏ tam thất nhai nát, lại xé rách vài quần ngực màu trắng của mình mang theo, băng bó tốt cho hắn.

Trên người hắn vết thương đương nhiên không chỉ ở chỗ cánh tay, nàng tìm trong quần áo của hắn, kiểm tra từng chỗ. Vết thương nặng nhất kỳ thật là ở trên lưng, xem ra là bị một đao trực tiếp chém trúng. Đao đó nếu nặng hơn một chút, sợ là cả người hắn đã bị chém thành hai nửa rồi?

Việc tới bây giờ, nàng cũng biết là chính mình trêu chọc Tiêu Đạc, làm phiền Tiêu Đạc. Nếu không phải mình trốn đi, hắn có lẽ còn ở vùng Tây bắc đánh giặc, có lẽ đã đuổi người Bắc Địch ra khỏi Đại Hạ Quốc, làm sao có thể rơi xuống kết cục chúng bạn xa lánh, bị người đuổi giết đây.

Nàng nghĩ như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy có chút cảm khái.

Chính mình cũng có thể thành hồng nhan họa thủy ?

Thật không biết Tiêu Đạc gặp phải mình, đến cùng là ai không hay ho?

Lúc nghĩ như vậy, Tiêu Đạc rốt cục tỉnh lại.

lông mi hắn thon dài, đầu tiên rung động vài cái, sau đó trong cổ họng phát ra tiếng khàn khàn thô ráp.

A Nghiên vội đi qua, cúi đầu ghé vào tai hắn, ôn nhu nói: “Người bị thương, hiện giờ thân mình hư nhược, yếu ớt. Người đừng nhúc nhích, ta cho người ăn một chút trước.”

Nói xong, nàng đi lấy quả trong núi đến đứt cho hắn, loại quả núi màu hồng sáng rỡ, cũng không có độc, ăn vào vị chua ngọt, no đủ nhiều nước, vừa vặn thích hợp bổ sung cho hắn.

Nàng lấy một quả, chia thành hai nửa, cẩn thận đặt bên môi hắn, ý bảo hắn ăn.

Tiêu Đạc không ăn, môi khô ráp liên tục không động, ngược lại gian nan mở mắt.

Con người hẹp dài, từng lợi hại mà lãnh ngạo, nay có chút phờ phạc ỉu xiu.

Hắn nâng mắt lên, nhìn A Nghiên, nói giọng khàn khàn: “Người giải thích đi?”

“Giải thích?” A Nghiên không hiểu.

Tiêu Đạc nói giọng khàn khàn: “Phải, vì sao muốn chạy trốn xa khỏi ta, ta cần một lời giải thích.”

A Nghiên vừa nghe, đúng là có chút hết chỗ nói rồi: “Không phải đã nói rồi sao!”

Tiêu Đạc nhướn mày cười lạnh: “Người cho là ta sẽ tin?”

A Nghiên thiếu chút nữa té ngã tại chỗ, lúc đó sắc mặt hắn kịch biến, nàng còn tưởng rằng hắn nghe hiểu, hơn nữa ý thức được vấn đề nghiêm trọng. Kỳ thật là ông nói gà bà nói vịt, người ta căn bản không tin!

Người ta sắc mặt kịch biến, thanh âm gian nan, đó là bởi vì miệng vết thương vỡ ra sắp té xỉu!

Nàng ngã ngồi ở trên cỏ, cầm quả dại no đủ nhiều nước, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Lúc ta nói láo, mặc kệ giả dối thế nào, người đều có vẻ tin. Nay ta nói thật, mặc kệ là thật đến đâu, người dường như lại không tin.”

Vì chuyện xưa, cho nên hắn mới không tin nàng sao? Hay là vì chuyện này rất không thể tưởng tượng, đã vượt qua lý giải của người thường.

Tiêu Đạc lạnh nhạt mím môi, tuy rằng suy yếu nằm tại chỗ vẫn ngẩng đầu nhìn A Nghiên, bắt quá thần thái kia, khí thế kia, vẫn như cũ cao cao tại thượng.

“Cái khác ta không muốn nhiều lời, nhưng người có biết ta vì người cái gì cũng dám làm sao? Đến tình trạng này, ta chỉ cần một lời giải thích.”

A Nghiên một ngụm hung hăng cắn xuống quả dại, quả nhiên là vừa chua xốt lại ngọt ngào, nàng thỏa mãn nhai, nuốt xuống rồi, mới bắt đầu dĩ nhiên nói: “Chúng ta có thể trị thương trước hay không, sau đó tìm nơi an toàn, đốt một đồng lửa, nướng đồ, chậm rãi ăn, lại chậm rãi giải thích tiền căn hậu quả?”

Tiêu Đạc quả quyết cự tuyệt: “Không được.”

Hắn nâng tay, gian nan dùng bàn tay thon dài như bạch ngọc chống lên cỏ, chống đỡ thân thể của mình lên, ngồi bình thường giống như A Nghiên ở chỗ kia, nhìn thẳng nàng.

“Chúng ta hiện tại nói rõ ràng đi.”

A Nghiên lại cắn một ngum quả đại, cảm thụ được hương vị chua chát ngọt ngào, nhìn Tiêu Đặc trước mắt đã khôi phục một chút tinh khí thần hậu, ngồi xếp bằng tĩnh sở với mình, lại nhin không được thờ dài.

”Chuyện này, nói ra rất dài.”

”Vậy chậm chậm mà nói.”

”Ngươi không cần ăn trước một chút bổ sung thể lực sao?”

”So với ăn, ta càng muốn nghe ngươi nói.”

”Được rồi, kể tiếp ta nói cái gì, ngươi đều không cần kỳ quái.”

”Nói.”

”Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, ta là cung nô, ngươi là Cửu hoàng tử.”

”Ta chưa bao giờ gặp ngươi.” Nếu gặp, hẳn tất nhiên là nhớ được.

A Nghiên lười nhác ngược mắt nhìn hẳn một cái, thản nhiên nói: “Không, không phải. Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, không phải đời này.”

Tiêu Đặc mâu quang hơi mờ mịt, một chút tinh quang thoáng hiện, hẳn nhìn chăm chăm A Nghiên, nói giọng khàn khàn: “Quả nhiên... Chúng ta quả nhiên là biết từ đời trước...”

Kỳ thật hẳn và nàng ở chung, ngẫu nhiên trong óc luôn hiện lên một ít kí ức mơ hồ, thật giống như nàng và hẳn trước kia từng có cái gì, nhưng hẳn luôn không nắm bắt được.

Còn nàng dĩ nhiên lại biết.

A Nghiên nhún vai, phủ nhận: “Không, không phải đời trước của chúng ta.”

”Hử?”

A Nghiên cười khò: “Đây là đời trước đầu tiên đầu tiên của chúng ta.”

Tiêu Đặc nhíu mày, nhìn chăm chăm A Nghiên không rời.

A Nghiên thường thức quả đại, quả đại đã bị nàng cắn mấy miếng, chỉ còn lại một chút thịt quả cuối cùng, tới gần hột, thịt quả nay không ngọt, chỉ còn chua, chua trong lòng nàng xót xa.

Nàng lần thứ hai thờ dài, rốt cục êm tai nói ra.

”Đời thứ nhất, ngươi là Trạm vương, từ biên quan xa xôi đến, sát khí đằng đằng, còn ta là một tiểu cung nô, ngươi cao cao nhìn xuống chúng sinh phía dưới, bàn tay cầm quyền dễ dàng nắm tính mạng của ta. Ở trước mặt ngươi, ta bất quá là một con kiến thôi, ngươi dễ dàng giết chết ta.”

Nàng ngược mắt, yên lặng nhìn hẳn: “Là loạn côn đánh chết.”

Nàng thanh thanh đậm đậm vài chữ, khiến đồng tử hẳn chột co rụt lại, hẳn đột nhiên bắt được tay nàng: “Ta không tin.”

Hắn không tin.

Làm sao có thể, hẳn làm sao có thể bỏ được khiến nàng chết thảm như vậy.

Nếu có người tổn thương nàng một phần một chút, hẳn đều giống như đau vào trong tim, hẳn sao có thể bỏ được tổn thương nàng nửa phần!

A Nghiên yên lặng nhìn hẳn, nở nụ cười.

Từng thống khổ nhớ lại, nay đã vãn đạm phong khinh, cho đến nay, nàng có thể đối với hẳn không chỉ là một cái cười.

”Là thật, ta chết, ngươi làm hoàng đế.”

Tiêu Đặc cắn răng, nhìn chăm chăm nàng không nói.

Nếu nói ngay từ đầu hẳn hoàn toàn không tin, nay cũng có chút tin hơn.

Từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy mình, dường như đã cực kì sợ hãi, bài xích.

Lúc đó hắn chỉ cảm thấy kỳ quái không hiểu, cho rằng nàng trời sinh nhát gan, nay đã biết nguyên nhân.

Nghĩ đến cảnh nàng sợ chết quỳ gối trước mặt mình liên tục cầu xin tha thứ, ngực hắn dường như có thanh đao cùn thông thả cắt vào thịt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 100

Nghĩ đến cảnh nàng sợ chết quỳ gối trước mặt mình liên tục cầu xin tha thứ, ngực hắn dường như có thanh đao cùn thông thả cắt vào thịt.

Lại nâng con ngươi lên, trong mắt hắn là sâu thẳm đen tối, hầu kết khẽ nhúc nhích, hắn khàn khàn nói: “Ngươi nói tiếp đi.”

Đã có đời thứ nhất, chẳng phải là còn có đời thứ hai?

A Nghiên bình tâm tĩnh khí nhìn hắn, thản nhiên nói: “Đời thứ hai, ta gả làm vợ người ta, đang mang thai, lại bởi vì nhìn thấy ngươi, lúc vô tình trong mùa đông khắc nghiệt, ngã xuống hồ nước, một thi hai mệnh.”

Tiêu Đặc nhìn chằm chằm A Nghiên, con ngươi kia bình tĩnh không gợn sóng, lại dường như xuyên thấu qua mặt nước bình tĩnh kia, thấy chỗ sâu nơi đáy nước, từng thống khổ và gãy dựa.

Hắn hơi hơi xả môi, cười khổ một tiếng, trong mắt có vài phản xạ vật.

“Đời thứ ba thế nào, ngươi là ai, ta là ai, ngươi lại vì ta mà chết sao?”

A Nghiên cười nhẹ một tiếng: “Đời thứ hai, ta là công chúa tiểu quốc, bị gả cho ngươi, nhưng đem tâm hồn, ngươi căn bản không lộ diện. Ta vì kiếp trước lòng mang thù hận, muốn ám sát ngươi, nhưng vô tình lại ám sát người khác. Sau này ngươi trở về, liền đem ta xử tử.”

Tiêu Đặc nghe thế, ngón tay buông lỏng trên đầu gối nhẹ nhàng thu lại, thu lại rồi từ từ siết chặt.

“Hóa ra, chúng ta từng có duyên phận như vậy.”

Cũng từng có thể kết tóc làm phu thê, đáng tiếc đến cùng là duyên mỏng, chỉ dễ dàng thoáng qua như vậy.

Nắm chặt nắm tay hơi hơi động, Tiêu Đặc thống khổ buông con ngươi xuống.

Kỳ thật trong lòng hắn minh bạch, vô luận thế nào, cả đời thế nào, một đời Tiêu Đặc, chỉ cần A Nghiên đến bên người hắn, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn nhất định sẽ yêu nàng.

Đáng tiếc vận mệnh trên trời, hắn thế nhưng vẫn tự tay xử tử nàng —— xử tử nàng suýt nữa có duyên phận vợ chồng với mình!

A Nghiên cũng không để ý thấy Tiêu Đặc thống khổ, thực tế lúc này nàng đang đắm chìm trong chuyện cũ.

“Đời thứ tư, ta xuất thân nhà võ tướng, là một tướng quân, thiếu niên hăng hái, lúc đó ngươi phụng mệnh chinh phạt nước ta, ta lại tao ngộ với ngươi. Ta vốn muốn quyết chiến thư hùng với ngươi trên sa trường. Ai ngờ không may, xuất sư chưa thành, thân chết trước, ta cứ như vậy từ trên ngựa rơi xuống, ngã chết.”

Cốt kiêu này thật uất ức.

Tiêu Đặc mím môi, cúi đầu xuống, tóc mái xổ ra che khuôn mặt hẹp dài, mị hoặc. Sắc trời từ từ trầm xuống, trên dung nhan hắn tuần mỵ bao phủ một tầng hơi thở thần bí, lúc này hắn khiến người ta nhìn không hiểu.

“Sau đó thế nào?” Hắn khàn khàn giọng hỏi.

“Đời thứ năm, ta là đầu lĩnh thổ phỉ, ngươi là hoàng tử, một ngày ngươi theo ta lên núi, trực tiếp giết ta.”

Tiêu Đặc hơi hơi giương mắt: “Cứ như vậy?”

A Nghiên nghĩ nghĩ: “Lúc đó ta cúi đầu quỳ xuống, kết quả vong mạng, ta cũng không biết vì sao bị giết.”

Từ trước kia tới giờ nàng không nghĩ hoặc chuyện này, nhưng sau này nàng biết có Sài đại quân gia, mới tỉnh ngộ, hắn là Sài đại quân gia giết mình.

“Đời thứ sáu thế nào?”

”Ta là thần y, ngươi là hoàng tử, ngươi tìm ta chữa bệnh, ta vừa chữa bệnh cho ngươi vừa hạ độc ngươi. Sau này ngươi chết, ta cũng chết.”

Kỳ thật đến cùng hấn chết hay không nàng cũng không chắc chắn nhưng khẳng định nàng đã bồi mình theo.

”Chết như thế nào?” Hấn sâu sắc tìm được một điểm bị nàng bỏ qua.

”bệnh tim tái phát.” Nàng lờ đi mà ý nhiều.

Thống khổ đó không biết qua bao nhiêu lần, thật giống như nước sôi ngâm lá trà nhiều lần, nay nhắc đến, đúng là cảm thấy không còn mùi vị gì.

Có lẽ sau đó, cực khổ mấy cũng đậm nhạt, đậm thành chuyện cũ gọn sóng không sợ hãi, đậm thành kí ức mờ nhạt trong đầu.

Tiêu Đạc nghe thấy bốn chữ kia, lập tức đánh giá A Nghiên lên lên xuống xuống một phen, cuối cùng ánh mắt dừng ở ngực nàng.

”Đời này thế nào?” Hấn ám ám hỏi.

”Không có việc gì.” A Nghiên đơn giản hỏi phục.

Tiêu Đạc tỉnh táo nhìn nàng, không nói.

A Nghiên nhún nhún vai, tiếp tục nói tiếp sau: “Đời thứ bảy, cũng chính là đời trước của hai người chúng ta, ta nhớ thực rõ ràng. Lúc đó ta là tiểu ni cô, lục căn thanh tịnh chặt đứt ba ngàn sợi phiền não, ai ngờ ta lại gặp ngươi, ta cứu ngươi, ôm ngươi một đêm, ngày thứ hai, ngươi lại phóng hỏa đốt núi, thiêu chết ta.”

Lời này vừa ra, mắt Tiêu Đạc nhất thời nheo lại.

”Ta thiêu chết ngươi?”

”Ừ.” A Nghiên thần nhiên, chuyện này chính là hấn làm a!

Hấn phóng hỏa đốt núi, đốt chim bay thú chạy, cũng đốt núi rừng, ngay cả có Sài đại quân gia làm khó dễ, nhưng tính sao, hấn chính là phạm phải tội nghiệt!

con ngươi Tiêu Đạc thanh lãnh nổi lên đau đớn thâm trầm, hô hấp hấn ở giờ khắc này cơ hồ ngừng trệ.

Màn đêm buông xuống, gió núi úp tới, mang đến cho bọn hấn thêm nhiều lạnh lẽo. Chấm nhỏ trên không trung đã bắt đầu thanh lãnh sáng trên cao. Chung quanh rất yên tĩnh, trừ tiếng hít thở, hấn chỉ có thể nghe thấy đế mệnh trong bụi cỏ kêu thanh thúy.

”Ta thiêu chết ngươi... Ta thiêu chết ngươi...” Hấn đem những lời tối nghĩa này lặp lại vài lần.

”Phải.”

”Trách không được ngươi sợ ta, bởi vì ngươi sợ chết, ngươi sợ chết đến đời mạng, cho nên ngươi nhìn thấy ta, đã như nhìn thấy ôn thần mà trốn tránh ta. Ngươi còn định hạ độc ta, bởi vì ngươi từng bị ta thiêu chết.”

Hấn cắn răng, dùng thanh âm xem như bình tĩnh nói từng chữ từng chữ. Mỗi một chữ nói ra, đều như một cây đao, đâm tâm hấn, cắt thịt hấn.

”Đúng vậy, ta từng hận ngươi, hận không thể một đao chém chết ngươi, cho dù ngươi nâng niu ta trong lòng bàn tay, ta cũng hận ngươi, hận thế nào cũng không thể buông xuống.”

Nàng ngừng cúi xuống, thờ phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục nói: “Bất quá hiện tại ta không hận ngươi, bởi vì ta phát hiện chuyện này hình như ngươi cũng có chút vô tội.”

Tiêu Đạc lúc này đã không nói, xuyên thấu qua tóc mái mỏng manh, đen bóng, hấn dùng cặp con ngươi lợi hại mà thâm trầm gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Giờ này khắc này, dù nàng nói ra cái gì, hấn đều sẽ không ngoài ý muốn.

”Ta luôn luôn cảm thấy mình là một trường hợp đặc biệt. Trên đời này người giống ta có trí nhớ nhiều đời sợ là chỉ mình ta, thống khổ ấy cũng chỉ có mình ta. Nhưng gần đây ta mới phát hiện, hóa ra trên đời này không chỉ mình ta.”

Nàng nhìn hấn một cái, thấy hấn nhanh mím môi, đang chờ nàng nói.

Nàng đành phải tiếp tục nói: “Còn có Sài đại quân gia, hấn cũng có được trí nhớ bảy đời. Mỗi một lần trong nhân sinh của chúng ta, hấn đều trùng hợp chen một cước, người chân chính khiến ta chết, kỳ thật là hấn, hấn luôn luôn ở giữa làm khó dễ.”

Sau khi nói xong những lời này, Tiêu Đạc cụp lông mi dài, thật lâu không nói gì.

trong lòng A Nghiên kỳ thật nhẹ nhàng thở ra, đây là bí mật bao nhiêu đời của nàng, không ngờ sẽ thân nhiên nói ra với một người như vậy.

Cố tình người đó là Tiêu Đạc.

Trước đây nàng cũng sẽ không nghĩ đến.

Kỳ thật nói ra việc này, lòng nàng cũng buông lỏng, bình thường trở lại.

Gió núi thổi qua, A Nghiên nhắm mắt lại, khẽ thở nhẹ ra một hơi.

Nhưng lúc này, nàng nghe thấy thanh âm Tiêu Đạc khàn khàn trầm thấp vang lên.

“Không, không thể trách hần.”

Trong thanh âm hần cơ hồ nghe không ra thống khổ, nhưng đã hiểu hần, lúc này hần là biết hần đang cực độ đè nén thống khổ.

“Chỉ trách ta.”

A Nghiên lông mi run rẩy, không hiểu nhìn hần.

“Đương nhiên phải trách ta, nếu ta không muốn ngươi chết, dù có người làm khó dễ, ngươi cũng sẽ không chết. Ta hần là đã bảo vệ ngươi, làm sao có thể bởi vì người khác làm khó dễ, ta sẽ giết ngươi đây.”

Con ngươi đen của hần có chút mê loạn: “Ta làm sao có thể để ngươi chịu khổ nhiều đời như vậy?”

“Không biết, có lẽ là chú định trong số mệnh của ta.”

Giờ phút này A Nghiên nhớ tới số mệnh theo lời Ninh Phi. Nguyên bản Ninh Phi nói là “Đáng tiếc ta đánh không lại cái gọi là số mệnh của ngươi”, cho nên, Ninh Phi kỳ thật không phải người trên thế gian này.

Hần đi đến nhân gian, theo mình chuyển thế mà sống, kỳ thật là vì bảo hộ mình, nhưng hần cũng không đầu lại cái gọi là số mệnh này.

Xem ra cái này là mệnh của mình, mệnh đáng phải chịu chết thảm.

Còn vì sao Ninh Phi biết, Sài đại quân gia có lẽ cũng biết, nhưng bọn hần sẽ không nói cho mình.

“Không, ta không tin số mệnh, đây không phải mệnh.” ngữ khí Tiêu Đạc ngừng chút, lại tiếp tục nói: “Ngươi nói đến Kiếm Thần, lại là chuyện gì xảy ra?”

Lúc đó nàng nói lời này, hần cho là nàng nói một cái có vớ vẩn, nay cũng mơ hồ có chút cảm giác.

A Nghiên nghĩ nghĩ tìm tòi, mới nói: “Là Sài đại quân gia nói, nói ngươi là Kiếm Thần, nói kiếm của ngươi một khi ra khỏi vỏ, sẽ khiến trăm họ thiên hạ lầm than, còn có thể khắc người đã thương mệnh, đương nhiên ta cũng sẽ bị khắc. Đời này cho dù không có Sài đại quân gia quấy phá, nếu cùng với ngươi, ta sẽ chết.”

“Ngươi sẽ không chết.” Tiêu Đạc kiên trì mà cố chấp nói: “Ta sẽ bảo hộ ngươi, sẽ không cho ngươi chết.”

A Nghiên nghe hần nói như vậy, cũng không còn kiên trì.

Dù sao nếu thực sự là thiên mệnh, số mệnh này nọ, hơn nữa nàng chính xác phải chết đi, Tiêu Đạc sẽ không có cách nào ngăn cản —— chính hần hiện tại không phải cũng đang bị trọng thương sao?

“Được rồi, cho dù ngươi bảo hộ ta thật tốt, nhưng trọng điểm là, ngươi là thần kiếm gì đó, một khi kiếm ra khỏi vỏ, sẽ khiến thiên hạ thương sinh chịu khổ lầm than. Theo ta đoán, hiện nay trận náo động này, sợ là ngươi gây ra.”

“Chính ta gây ra.” Tiêu Đạc lạnh nhạt nói.

“Gi?” A Nghiên kinh ngạc.

“Nếu không phải ta bỏ rời vị trí” Tiêu Đạc liếc mắt lườm nàng một cái, tiếp tục nói: “Không quan tâm mấy chục vạn đại quân, thì sao có thể có trận chiến loạn này?”

Chỉ một câu này, A Nghiên nhất thời im bặt.

Lại phải nói tiếp, trường kiếp nạn này vẫn là do nàng?

Nàng không nên rời khỏi Tiêu Đạc, nên để Tiêu Đạc an tâm?

Đợi chút, suy nghĩ này có chút vấn đề đâu?

”Quên đi, theo năng lực của ta, không cần quan tâm thiên hạ thương sinh, ta chỉ quan tâm mệnh mình. Dù sao ta cùng với ngươi, mạng nhỏ sớm muộn gì khó giữ được.”

”Ta sẽ bảo hộ ngươi.”

”Ngươi tự mình còn khó bảo toàn, lấy gì bảo hộ ta?”

”Ta tự mình khó bảo toàn, cũng sẽ bảo hộ ngươi.”

”Vậy ngươi bây giờ đi bắt chim trĩ cho ta ăn đỡ đói đi, bằng không ta sẽ bị ngươi liên lụy chết đói.”

”Được.”

Nói xong, Tiêu Đạc đứng dậy, căn răng đi về ngọn núi.

”Ai quên đi, ta thuận miệng nói thôi ——”A Nghiên biết hắn bị thương, sao có thể cạy mạnh như vậy.

Ai ngờ nàng vừa dứt lời, Tiêu Đạc đã trực tiếp ngã quỵ tại chỗ.

”Ta đã nói a!”A Nghiên bắt đắc dĩ dậm chân, chạy vội tới xem miệng vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Chương 101

Bởi vì sắc trời tối đen, A Nghiên kéo Tiêu Đạc đến một sơn động, hơn nữa dùng nhánh cây che chắn trước cửa động. Đồng thời nàng còn lấy một ít lá có mùi thơm đốt lên tránh dã thú trên ngọn núi ngửi được mùi máu tươi trên người Tiêu Đạc, kích phát thú tính chạy tới muốn ăn thịt người.

Bận rộn xong, nàng lại một lần nữa kiểm tra vết thương cho Tiêu Đạc. Biết vết thương cũng không đáng lo ngại, chỉ là vì thời gian dài hắn không ăn khiến cho thân thể suy yếu. Lập tức nàng cường đánh tinh thần đi ra ngoài sơn động, cũng không dám đi xa, chỉ ở quanh đấy nghĩ cách bắt mấy con thỏ linh tinh để ăn. May mà vận khí nàng tốt, tìm không bao lâu, đã được mấy con chim trĩ ngốc.

Phòng chừng mấy con chim trĩ này chưa thấy người bao giờ, không có tâm đề phòng, đã bị nàng bắt được.

A Nghiên vội vàng chạy đến suối nước rửa sạch sẽ, nhổ lông, sau đó cho vào lửa nướng.

Lúc nướng chim trĩ, nàng còn dùng túi chứa nước lấy chút nước suối trong mát dứt cho Tiêu Đạc. Tiêu Đạc lại mím chặt môi không uống, A Nghiên không có biện pháp, đành trực tiếp dùng môi mình mớm, hắn mới uống xong.

Lúc môi nàng chạm vào môi hắn, nàng càng cảm nhận được lạnh lẽo và khô ráp.

Nhất thời không khỏi có chút thương tiếc, sờ sờ môi kia, thờ dãi nói: “Việc tới bây giờ, ngươi từng tổn thương ta trăm ngàn lần, ta cũng không thể hại ngươi lần nào nữa.”

Bất quá những lời này, nàng không có khả năng nói với hắn, chỉ tự mình nói với mình.

Nàng và hắn lúc này, có lẽ là tình yêu nam nữ, tình yêu này đương nhiên là khiến tâm động phé, nhưng trong lòng A Nghiên vẫn còn hi vọng có thể sống sót.

Nàng nhớ tới Tiểu Linh nhi, tiểu cô nương đơn thuần đáng yêu.

Nếu không phải vì mình và Tiêu Đạc, nếu không phải vì trường kiếp nạn này, nàng ấy vẫn còn phụ mẫu song toàn.

Đang nghĩ như vậy, chim trĩ nướng chín rồi, bên ngoài da xốp giòn vàng ruộm, chảy mỡ, nhỏ xuống đồng lửa, phát ra tiếng lách tách. Nghe thấy thanh âm này, có thể làm cho người ta chảy nước miếng.

A Nghiên lấy chim trĩ ra, đặt trên chóp mũi Tiêu Đạc, cho hắn ngửi, còn thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “chim trĩ nướng, chim trĩ tươi mới, chim trĩ vừa mềm vừa ròn, chim trĩ ngoài ròn trong mềm.”

Nàng nói như vậy một lát, Tiêu Đạc quả nhiên có động tĩnh, hơi hơi nhú mi, lông mi rung động, hầu kết cũng dật dalth khả nghi.

A Nghiên lại ấn nhân trung của Tiêu Đạc: “Tĩnh, tĩnh, chim trĩ nướng ngon lắm.”

Tiêu Đạc bị nằng ép buộc như vậy, dù có hôn mê cũng phải tỉnh lại.

Hắn chậm rãi mở con ngươi, con ngươi sâu thẳm có mê mang, bất quá rất nhanh đã khôi phục trầm tĩnh ngày xưa. Hắn nhíu mày, nhìn A Nghiên gần trong gang tấc: “Vì sao ta là kiếm?”

“Gi?” A Nghiên có chút không theo kịp tiết tấu của hắn, hắn vừa tỉnh lại, không phải lại càng phát ngược, sau đó liếm liếm môi cắn chim trĩ nướng sao?

Tiêu Đạc ngược mắt nhìn chăm chăm A Nghiên: “Ta vì sao là Kiếm Thần? Cái gì gọi là kiếm ra khỏi vỏ?”

Lời này hỏi trực tiếp và nghiêm trang như thế, như là vấn đề nghiêm túc thế nào. A Nghiên có chút đỏ mặt, nằng cúi đầu nhìn nhìn chim trĩ nướng bóng mỡ, đành phải thành thật nói:

“Ta cũng không biết vì sao ngươi là kiếm thần, dù sao Sài đại quân gia là người hầu của ngươi, hắn nói ngươi là kiếm thần, ngươi chính là kiếm thần. Cái gọi là kiếm ra khỏi vỏ, hắn nói đó là ngươi và ta sinh hoạt vợ chồng. Ta đã nói với ngươi, một khi chúng ta sinh hoạt vợ chồng, sẽ khiến tất cả kiếm ba dặm chung quanh đều ra khỏi vỏ, loạn vũ, đây là dị tượng.”

Thần sắc Tiêu Đạc sững sờ một lát, bất quá hắn rất nhanh phản ứng lại, nhíu mày hỏi A Nghiên:

“Nói đúng ra, cái gọi là kiếm, kỳ thật là trần bính (cái đồ đồ) của ta, một khi ta và ngươi sinh hoạt vợ chồng, chính là trần bính cứng rắn thức dậy, là kiếm ra khỏi vỏ.”

A Nghiên nghe thấy càng đỏ mặt tới mang tai, không thể ngăn ngừa, nằng nhớ tới chuyện vài thị vệ thảo luận “Một đêm ép buộc ba lần”, thờ dãi: “Sợ là không chỉ như vậy, ta đoán kiếm này còn có thể theo động tác lộn xộn của ngươi...”

Chuyện này thật sự là khó có thể mở miệng nói ra lời, nằng bắt đầu đi: “Dù sao cũng thực dọa người, đời này ngươi cũng không cần sinh hoạt vợ chồng với ta nữa!”

Nếu muốn biết chuyện phòng the của bọn họ như thế nào, chỉ cần một thanh kiếm thôi!

Cẩn thận quan sát thanh kiếm kia, thậm chí còn có thể biết hắn và nằng dùng tư thế gì, tiết tấu như thế nào!

A Nghiên trong giờ khắc này hận không thể hủy diệt toàn bộ kiếm trên đời này.

Ánh mắt Tiêu Đạc từ sâu thẳm biến thành nóng rực, môi mỏng cũng vừa động, thần nhiên nói: “Ta không tin.”

Hắn bổ sung thêm: “Tuy rằng thiên hạ to lớn không gì không có, nhưng sao có thể có chuyện ly kỳ như vậy đây?”

A Nghiên giờ chim trĩ nướng nướng lên: “Ngươi tin hay không là chuyện về sau, đến, trước ăn đã.”

“Không được, ta phải làm rõ ràng chuyện này.”

“Ngươi muốn làm rõ ràng thế nào?” A Nghiên liếc mắt nhìn hắn, ghen hòng không nói gì.

“Tối, thử một lần.” Ngữ khí hắn thật sự thần nhiên, dường như bọn họ muốn thử một lần xem quần áo vừa hay không.

A Nghiên nhất thời phát giận, lắc đầu: “Ta không thử!”

Tiêu Đạc đột nhiên bắt lấy tay A Nghiên, bàn tay to thon dài mát lạnh túm A Nghiên không buông: “Tối, sờ thử xem, ta muốn nhìn.”

A Nghiên không nghĩ hắn thế nhưng đang suy yếu, nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa nghe xong chuyện xưa bị thương kinh sợ như vậy rồi còn có thể không biết xấu hổ, cười một tiếng: “Ta không sờ!”

con ngươi Tiêu Đạc đen đen tới khó phân biệt, nhìn chăm chăm A Nghiên, lạnh nhạt nói: “Ta muốn ngươi sờ.”

A Nghiên kiên trì: “Đây là hung khí, đây là kiếm, đã thương tính mạng người, ta không sờ!”

Tiêu Đạc cúi đầu nhìn kỹ A Nghiên đáng vẻ bài xích, cũng xả mỗi, hỏi: “Lúc chúng ta làm, ngươi không phải cũng rất sung sướng sao, mỗi câu hô thích, khóc ôm ta không buông, nay thế nào lại nói vật đó là hung khí? Lại nói, dù là hung khí, nó cũng chỉ hung với mỗi mình ngươi.”

A Nghiên lắc đầu phủ nhận: “Không phải, không chỉ hung với riêng ta, còn hung với người trên đời này!”

Tiêu Đạc nghe xong, cũng cười lạnh một tiếng: “Nếu ta hành phòng, có thể khiến người trong thiên hạ này cúi đầu, ta đây sớm đã xưng bá thiên hạ.”

Nhưng vừa mới dứt lời, hắn liền dừng lại.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, trước khi gặp được A Nghiên, hắn chưa từng động tâm với nữ tử. Thế cho nên tất cả mọi người cho rằng hắn thích nam phong, hoặc là có bệnh không được.

Không có năng, hắn muốn dựa vào sinh hoạt vợ chồng để xưng bá thiên hạ xem ra cũng không được.

Hắn đang nghĩ kỹ như vậy, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nhíu mày hỏi: “Nếu ta là Kiếm Thần, vậy còn ngươi? Ngươi và ta là quan hệ gì?”

A Nghiên nhún nhún vai: “Nghe nói ta là một mảnh sen tàn. Sài đại quân gia nói ta là tàn hoa bại liễu.”

”Nói hươu nói vượn.”

Tiêu Đạc đương nhiên không tin, hắn ngưng thần một lát, mới thông thả nói: “Nếu ta là một thanh kiếm, kia nhất định là một thanh kiếm vô địch, cô lãnh tiêu điều, không chỗ để dựa, còn ngươi là một cái vô kiếm.”

Trong con ngươi hắn sâu thẳm có một ngọn lửa thiêu đốt: “Ta là kiếm, ngươi là vô kiếm, chúng ta nhất định ở cùng nhau.”

Vô kiếm? Nhất định bị sáp cả đời?

A Nghiên đau đầu cảm chim trĩ nướng: “Ngươi vẫn nên ăn trước đã.”

”Cũng được.”

Tiêu Đạc quả thật là đói bụng, đương nhiên càng trọng yếu hơn là hắn phải ăn thịt nướng mới có khí lực, chỉ có tích tụ khí lực mới khiến kiếm trở vào vỏ.

Chim nướng hương vị quả nhiên vô cùng tốt, lại có A Nghiên theo hầu hạ, xé nhỏ ra thành từng miếng đút cho Tiêu Đạc. Tiêu Đạc ăn mấy miếng, A Nghiên lại lấy quả đại và nước suối bên cạnh ra.

Tiêu Đạc nuốt xuống chim nướng mỹ vị, lại được A Nghiên đút một miếng quả đại, không khỏi khàn khàn nói: “Ta thích thế này.”

”Ngươi làm đồ ăn gì, ta đều thích.”

A Nghiên nghe nói như thế, lại nhớ tới một chuyện, không khỏi nhíu mày nói: “Đúng vậy, bộ dạng ta và nướng ngươi giống nhau như đúc, làm đồ ăn cũng cùng khẩu vị giống nhau.”

Tiêu Đạc gật đầu, trên nét mặt nghiêm cẩn có một tia hoài niệm: “Đúng.”

A Nghiên liếc mắt nhìn hắn, phát hiện khuôn mặt hắn kia thật sự là nhìn không ra nửa phần không đúng.

Thế nhưng không phải có ý chọc nàng chơi...

A Nghiên không nói gì cúi đầu, xem ra hắn căn bản không có cách nào phân rõ thập yêu vị đạo đi (các loại hương vị).

Thật vất vả hầu hạ Tiêu Đạc ăn no, A Nghiên lại kiểm tra thương thế cho hắn, xem mạch, đút hắn ăn chút lá thuốc trong núi, mới vừa lòng: “Nếu có thể kiên trì tiếp, qua vài ngày sẽ chuyển biến tốt, chúng ta sớm nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi tốt mới nhanh khôi phục.”

Ai ngờ Tiêu Đạc lại âm no sinh tư dục, hắn cúi đầu nhìn chằm chằm A Nghiên đang tỉ mỉ hầu hạ mình, trong mắt cũng phức tạp.

Hắn coi như là biết A Nghiên thật lâu, A Nghiên luôn bốc đồng, không quan tâm cái gì, đối với một khối tình si của mình lại như không nhìn thấy, ai ngờ, đúng là đang ôn nhu sẵn sóc mình.

Hắn trầm mặc một lát, trực tiếp kéo tay A Nghiên, nói giọng khàn khàn: “Thử hung khí xem?”

A Nghiên không dám tin nhìn hắn, trong ánh lửa, sáng tối trên khuôn mặt lần lượt thay đổi, làm cho tâm ngươi ta sinh ra cảm giác hoảng hốt.

”Ngươi giữ thế diện được không?”

Tiêu Đạc lại ngược mắt, con ngươi hẹp dài đen tối yên lặng nhìn nàng: “Đây không phải là quan hệ đến đại sự thiên hạ thương sinh sao? Cũng quan hệ đến —— “

Hơi hơi tạm dừng, hắn mới tiếp tục nói: “Cũng quan hệ đến đại sự ngươi có tiếp tục ở lại bên ta hay không.”

A Nghiên lắc đầu: “Dù sao ta không muốn —— “

Ai biết vừa mới dứt lời, thần sắc Tiêu Đạc liền thay đổi, cả người căng thẳng.

A Nghiên hơi kinh ngạc, rồi đột nhiên ý thức được cái gì.

Quanh sơn động này có người đến.

Tuy rằng vẫn nghe không rõ, nhưng trong núi xa xa tiếng sói tru quả thật có tiếng bước chân người. Không chỉ một người, ước chừng mấy chục người, cứ như vậy đi trong núi rừng, chậm rãi mò mẫm về phía trước, xem ra là đang tìm cái gì.

”người Bắc Địch đến ?”A Nghiên cũng đoán được.

”Ừ.” Tiêu Đạc không thể nào ra tiếng, chỉ nghiêng tai lắng nghe.

Những người đó rất nhanh đã phát hiện ánh lửa nơi này, có người phát ra tiếng kêu sợ hãi, một đám người liền triển khai tư thế, cẩn thận đề phòng đi tới.

Trong bóng đêm, lỗ tai nghe ngóng thanh âm càng rõ ràng.

A Nghiên nghe thấy tiếng những người sói rút kiếm, nhẹ mà vang.

Tiêu Đạc hiển nhiên cũng nghe thấy, trong ánh lửa, hần nhúu mày, nhìn nàng thấp giọng nói: “Trong tay bọn họ có kiếm.”

Hần cách nàng quá gần, hơi thở ái muội mà nóng rực quanh quần bên tai nàng.

Lỗ tai nàng ngửa, mặt cũng đỏ lên.

”Ừ, sau đó thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Chương 102

Lỗ tai nàng ngửa, mặt cũng đỏ lên, hơi hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói:

”Ừ, sau đó thế nào?”

Bàn tay to hữu lực của Tiêu Đạc nâng lên, dừng ở eo sau lưng nàng, nhẹ nhàng dùng sức, khiến nàng tựa vào trên ngực mình. Hần cúi đầu, thanh âm khàn khàn nói bên tai nàng: “Ta muốn thử hung khí của ta.”

”Ngươi điên rồi.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

Giờ phút này chẳng lẽ không phải là nên chạy trốn chết, chạy trốn chết, chạy trốn chết sao?! Thế nhưng còn nghĩ muốn thử hung khí! thật sự là không biết trời cao đất rộng, không biết chết là chuyện đáng sợ bao nhiêu, nàng không chỉ bội phục hần mà còn khinh bỉ hần!

”Bản thân ta bị trọng thương, ngươi lại không có võ công, đối phương đến ba mươi hai người, hơn nữa người người đều công phu không tệ, ai cũng có kiếm. Tình cảnh khó khăn này, ngươi nói chúng ta có thể thoát được sao?”

A Nghiên ngẫm lại cũng đúng, sợ là trốn không thoát được.

Hơn nữa nàng cũng có thể nghe thấy, đối phương phát hiện chỗ này khác thường, đã lặng yên không một tiếng động tới bao vây. Bọn họ bây giờ muốn trốn, sợ là đã không còn kịp rồi.

”Nếu ngươi nói thật, chúng ta sinh hoạt vợ chồng, kiếm của bọn họ sẽ loạn vũ, đến lúc đó bọn họ nhất định nghi thần nghi quỷ, đương nhiên không dám tiến lên.” Tiêu Đạc thì thầm, vừa nói, còn vừa nhẹ nhàng cắn vành tai nàng.

vành tai nàng vốn là chỗ mẫn cảm nhất, lúc này làm sao chịu được hần cắn như vậy, nhất thời cả người nàng giật mình, hai chân vô lực, xụi lơ ở trong ngực hần.

Tiêu Đạc cảm giác được nàng khác thường, lập tức thăm dò, cũng phát hiện tràn đầy ướt át, lập tức nói giọng khàn khàn: “thể chất ngươi sinh ra như vậy, vì sao, là vì ta mà sinh ra sao?”

A Nghiên xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, lại không thể ngăn ngại. Vì sao nàng sinh ra thể chất như vậy, vì sao trải qua khiêu khích là không dậy nổi? A Nghiên không hiểu, nhưng giờ này khắc này nàng cũng không có lựa chọn nào khác.

Nàng chỉ nghe thấy Tiêu Đạc ra lệnh: “Cầm lấy kiếm, không được buông ra.”

Lúc Tiêu Đạc nói, người Bắc Địch bên ngoài chỉ cách sơn động trăm trượng.

A Nghiên nhất quyết, cắn răng một cái, vươn tay cầm lấy kiếm.

”Tốc độ phải nhanh! Lực đạo phải đủ!” hấn chỉ huy như vậy.

A Nghiên lúc này đã tuyệt vọng lại bất đắc dĩ, đành phải nghe lệnh hấn, tốc độ nhanh hơn, nhất thời chỉ cảm thấy kiếm trong tay chọt trở nên càng dài, hơn nữa độ mạnh yếu, độ cứng dường như càng hơn trước.

”Nhanh!” hấn khàn khàn nói.

A Nghiên thờ dài, xem ra múa kiếm giỏi phải có bí quyết a... Lại nói tiếp năng trước kia cũng từng học múa kiếm, cũng là cao thủ dùng kiếm!

Nàng quả nhiên đẩy nhanh tốc độ!

Tốc độ nhanh hơn, xem ra Tiêu Đạc có chút không chịu nổi, dần dần hơi thở bắt ổn hơn lên.

Nàng ngửa mặt nhìn hấn, đã thấy ánh lửa sáng tới lần lượt thay đổi, trong mắt hấn khát vọng bùng lên, môi mông hơi hơi mở ra.

Lúc trong son động múa kiếm khí thế hùng hực, bên ngoài đột nhiên xuất hiện tiếng kinh hô.

Râu quai nón phát hiện, kiếm trong tay không nghe mình sai sử, lại cuồng động lên, hấn nỗ lực nắm chặt, nhưng dùng khí lực cả người, cũng là vẫn không có cách nào khống chế được.

rõ ràng bên trong dường như có một lực lượng thần bí chỉ huy thanh kiếm này, khiến thanh kiếm cuồng loạn không ngừng.

Những người Bắc Địch khác cũng đều xuất hiện tình huống này, kiếm của mọi người một đám tự động rung lên lên, còn điên cuồng không ngừng đứng thẳng tắp.

Trong bóng đêm, xa xa trong khe núi tiếng hổ gầm, sói tru không ngừng bên tai, lẫn trong đó dường như có tiếng kêu quỷ mị sâu thẳm. Kiếm trong tay bọn họ cứ như vậy lộn xộn không nghe điều khiển, ở cửa son động xa xa bóng hai người được ngọn lửa làm nổi bật, hàn quang lạnh thấu xương, tiếng vang nổi lên bốn phía.

Hết thấy âm trầm khủng bố như vậy, khiến cho đám nam nhi năm thước rần ròi sa trường, một đám lưng đều lạnh toát.

Trong đó một người run rẩy nói: “Tướng quân, đây, đây có phải có quỷ hay không?”

Râu quai nón cau mày thật chặt, nhìn đám kiếm quấy phá, cười lạnh một tiếng: “Có quỷ, không quỷ gì, lão tử không tin!”

nói xong bỏ nhào đi bắt thanh kiếm.

Nhưng đúng lúc này, trong son động Tiêu Đạc cũng thật sự cảm thấy không thể tận hứng, vì thế hấn ấn A Nghiên một cái, khiến nàng chủ động nằm sấp xuống.

Chính là như thế, chỉ một thức bình sa lạc nhận như vậy, kiếm hoàn toàn nhắm trúng ngay võ. Vì thế phốc một tiếng, kiếm đang múa liền thuận lợi tiến nhập vào võ kiếm.

Kiếm vào võ kiếm, cũng không an phận, ngược lại càng hung hăng, thực sự biến thành một hung khí.

Trong khoảng khắc, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt không còn ánh sáng, mây đen bao phủ cả dãy núi, cuồng phong đột nhiên cuốn lên, trong núi đàn thú gầm rú, chim chóc kêu gào.

Râu quai nón muốn vồ bắt thanh kiếm, lúc đó đang đứng thẳng, lại đột nhiên múa không ngừng trong không trung. Thanh kiếm này vừa động, kiếm khác cũng múa theo, loạn vũ, thậm chí lâm trận phản chiến, hướng về phía đám người Râu quai nón, trong khoảng khắc, quân Bắc Địch ở đây tất cả đều kêu rên liên tục, bọn họ bị kiếm của mình đâm trúng!

Dù không bị đâm trúng, cũng đều bị dọa.

Bọn họ ngơ ngác nhìn dị tượng, nửa ngày sau, rốt cục phát ra tiếng kêu cực kỳ bi thảm: “Có quỷ a!”

một đám hấn từ cao lớn thô kệch, thân kinh bách chiến chạy trời chết.

*****

”không tốt, không tốt! Trong quân xuất hiện dị tượng!” một hạ cấp tướng quân lao vào đại tướng của Tam hoàng tử, bẩm báo tin tức.

không phải hấn không được huấn luyện, cũng không phải hấn không đủ bình tĩnh, thật sự là việc này không thể tưởng tượng.

Tam hoàng tử lúc này đang ngủ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng kêu, hết sức không vui: “Làm sao?”

”Thiên địa biến sắc, mây đen bao phủ, bách thú gầm rống, vạn cầm tề minh. Trọng yếu nhất là, kiếm trong quân, tất cả đều bắt đầu chuyển động! Chúng ta không có cách nào không chế!”

”Gi?” Tam hoàng tử nghe vậy, sắc mặt kịch biến.

Điều này sao giống hết tình cảnh lúc đó trong cung, đều kì lạ như nhau a! Lúc này Tiêu Đặc đang bị chôn vùi ở đâu đó, hẳn thật vất vả mới có cơ hội cảm quân, mang theo ba mươi vạn đại quân đi nghênh địch quân Bắc Địch. Lần này hẳn cũng đã cẩn thận tính toán, tự tin chỉ cần điều quân thích đáng, không nói đánh bại Bắc Địch, ít nhất ở trước mặt phụ hoàng cũng có thể nói chuyện.

Chỉ cần hẳn không làm hỏng chuyện này, ngôi vị hoàng đế sau này đương nhiên là của hắn.

Tính toán đánh như thế nào cho hay, hẳn lại vạn lần không nghĩ tới, trên đường hành quân thế nhưng gặp chuyện này?!

Nếu chuyện này truyền ra, hậu quả thế nào, trong lòng hắn càng rõ ràng!

Vội đứng lên, giày cũng không kịp mang, nghiêm mặt vội đi: “Được để ta đi xem!”

Ai ngờ vừa nói xong năm chữ này, hắn cứng đờ tại chỗ.

Bên ngoài ban đêm, đã không thấy trời, không thấy vân, không có ánh trăng, càng không có sao, chỉ còn lại một mảng mây đen cuộn cuộn, hơn nửa mây đen bày ra hình thù quỷ dị, đáng sợ.

Đây... Trời giáng dị tượng...

lòng bàn chân Tam hoàng tử mềm nhũn, suýt nữa ngã nhào xuống

*****

Lúc này tại một thung lũng trong núi, bên trong một cái thôn nhỏ được dãy núi vây quanh, mọi người đều bị tiếng sấm tiếng động làm bừng tỉnh. Tộc trưởng già cả chống quải trượng cũ kĩ đi ra, cùng mọi người trong thôn trang nhìn về dãy núi cổ xưa có hình thù khiến người ta chú ý —— Ngọn núi đã trải qua ngàn năm tang thương được bọn họ xem là thần thánh nơi thần miếu.

Trong sấm vang chớp giật, thôn dân được tộc trưởng dẫn dắt, vô thức đi tới thần miếu ở đầu đông của thôn. Nhưng mới đến gần bọn họ đã bị giật mình.

trong thần miếu, bạch quang chớp động, lại có tiếng động của kiếm, boong boong không ngừng.

Tất cả đều phù phù quỷ xuống, lão tộc trưởng ngửa đầu nhìn trời: “Ba ngàn năm, thần miếu của chúng ta lại có dị tượng này, cầu tổ tông lão Nô chỉ rõ!”

Giọng già nua cất cao vang lên trong tiếng sấm vang chớp giật, truyền vào tai mọi người. Mọi người thành kính quỷ xuống, ngửa mặt nhìn chăm chú vào thần miếu tản ra bạch quang và tiếng boong boong rung động.

*****

trên người ẩm ướt mà ẩm áp.

A Nghiên nằm bên cạnh hắn, cảm thụ sợi tóc ẩm nóng dính trên vai, nằng nèo con người, hơi hơi mở môi, cọ lên gò má kiên cường của hắn.

Nàng yêu hắn.

Cũng yêu hung khí kia.

Tiêu Đặc cúi đầu, bàn tay to thon dài nhẹ nhàng nâng cái cầm khéo léo của nàng, con người tối tăm nhìn đắm đắm khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo, vừa mới động tĩnh, cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống.

Nàng như một vưu vật nhỏ, con người hơi khép, môi đỏ khẽ nhếch, nhẹ cọ lên mình, làm cho người ta hận không thể trực tiếp dùng hung khí đâm nàng thành ngàn vạn mảnh.

Bất quá lo lắng đến thân thể mình hiện tại, hắn đến cùng nhịn xuống.

”Thích không?” thanh âm thô cát, ám ách vang lên trong bóng đêm, như gió thổi qua cát từ xa xưa.

”Ừ.” thật thích, nói ra cũng không sợ.

”Cả đời như vậy, được không?” Giọng hắn nguy hiểm mà trầm thấp, tràn ngập hương vị dụ dỗ.

”Điều kiện đầu tiên là ta có cả đời.” Ngay cả sau khi trải qua cực độ vui thích, trong đầu nàng vẫn còn một cái gốc, là chuyện xưa đã xảy ra.

”sẽ có.” hắn nghiêm cẩn nói: “đời ta dài bao nhiêu, đời người còn dài hơn. Đời người ngắn bao nhiêu, đời ta còn ngắn hơn.”

Lời tâm tình khúc chiết uyển chuyển lại êm tai, A Nghiên nghe hiểu.

Đáng tiếc dù nghe hiểu nàng, cũng không tin.

hắn là sát tinh chuyển thế, ai muốn mệnh hắn thì phải chịu chết.

Còn chính mình, chết nhiều đời không hay ho như vậy, nàng còn không chịu giáo huấn sao?!

Thấy A Nghiên không đáp, Tiêu Đặc lấy tay xiết chặt cảm nàng, ôn nhu nói: “Sao? nói đi?”

A Nghiên bất đắc dĩ, đành phải kiên trì nói: “Về sau chúng ta sẽ bàn kỹ chuyện này.”

Tiêu Đặc nghe thế, cũng không vui, nói giọng khàn khàn: “Bảy đời trước, ngươi đều không hiểu mà chết. Vì sao đây, ngoài Sài Hòa ở giữa quấy rối, cũng là hắn là có nguyên nhân khác. Ngươi nói số mệnh gì đó, như vậy số mệnh là cái gì đây? Số mệnh chẳng lẽ chính là để ngươi chết? Bảy đời này, nếu ngươi ở lại bên ta, yêu ta, ta sẽ bảo hộ ngươi, chỉ cần ta ra tay bảo hộ ngươi, ngươi làm sao có thể chết đây?”

nói tới đây, hắn bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận, thấp giọng nói: “Có lẽ cái này gọi là số mệnh. Là nói, ngươi phải yêu ta, chỉ có yêu ta, ngươi mới có thể sống.”

yêu một ngày, sống một ngày.

yêu cả đời, trường mệnh trăm tuổi cả đời.

A Nghiên ghé vào vai hắn, hàm hồ nói: “Ta không tin, Sài đại quân gia nói...”

Nàng nói còn chưa dứt lời, Tiêu Đặc đã nhũn mảy, lạnh nhạt nói: “không được nhắc Sài Hòa.”

Nhất thời trong mắt có âm lãnh: “Ta không biết, hóa ra hắn lại vẫn có bản sự bức này. Theo ta bảy đời phải không? Hại ngươi bảy đời phải không? Chờ sau khi ta trở về, ta nhất định nghiêm hình tra tấn hắn. Hỏi hắn một câu, đến cùng là có ý tứ gì, đến cùng là muốn làm cái gì!”

A Nghiên nhớ tới mình chịu ủy khuất ở chỗ Sài đại quân gia, không khỏi quyết miệng: “hắn âm hiểm giả dối, chuyện xấu đều làm, hãm hại ta, bức ta rồi khỏi ngươi.”

Nàng nói như vậy, Tiêu Đặc nâng tay sờ sờ đầu nàng: “Ngươi bị ủy khuất, trước kia chưa từng nói với ta. Chỉ có thể là do ta không làm cho ngươi tin tưởng. Ngươi đã không tin nhiệm ta, ta đây phải làm chút gì đó.”

hắn ngừng cúi xuống, trong giọng nói có chút tàn nhẫn: “Chờ ta trở về, ta trước báo thù này cho ngươi, ai đắc tội ngươi, ta hết thảy phải khiến hắn đẹp mắt.”

Ai dám ngăm bắt nàng chịu ủy khuất, chính là không muốn sống nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chương 103

A Nghiên và Tiêu Đặc đã giải thích rõ. Tuy rằng những người Bắc Địch đó bị dọa lui, nhưng luôn có người sẽ không tin, bọn họ sẽ cho rằng đó là yêu vật trong núi, sẽ mang theo nhân thù tiến vào.

Lập tức hai người không dám ở lại lâu, thừa dịp bóng đêm rời khỏi sơn động. Lúc đó Tiêu Đặc bước ra ngoài, vô tình nàng nhìn thoáng qua phía bên trái sơn động, thấy có một thân cây già, thân cây đã khô, phía trên có con quạ đang đậu.

tình cảnh này vốn cực kỳ bình thường, nhưng A Nghiên chỉ nhìn thoáng qua, trong đầu lại hiện ra một hình ảnh tương tự. Trong khoảng khắc, lưng nàng rét lạnh, cả người vô lực, tuyệt vọng trừng mắt nhìn cái cây khô.

Tiêu Đặc phát hiện nàng khác thường, nhũn mảy hỏi: “Làm sao?”

nói xong, tay hắn đã khoát lên lưng nàng đỡ nàng.

Nhưng tay hắn có lực cũng không cho A Nghiên chút lực đạo để đứng vững mà ngược khiến A Nghiên càng cảm thấy sau lưng lạnh cóng, từng trận hàn ý lạnh lẽo nhập vào cơ thể.

”Son động này, ta đã từng tới.” Trong bóng đêm, giọng nàng hiu quạnh mà chết lặng, mang theo một loại suy sụp nhận mệnh.

”Hử?”

A Nghiên nhắm mắt lại, suy sụp tựa vào trên vai hắn, nở nụ cười, mới nói: “Ta nhớ được cái cây khô này, đời trước, ta cũng từng gặp qua một cái son động như vậy.”

Lời này vừa ra, Tiêu Đặc có một lát trầm mặc.

Đời trước của nàng, chính là làm ni cô cả đời. nàng làm ni cô như vậy, có son động nào ấn tượng khắc sâu đến mức liếc mắt một cái liền nhớ kỹ, thế cho nên đời này vẫn không thể quên.

Xa xa trong núi rừng truyền đến tiếng cuồng phong cuốn qua khe núi, gió thổi tung tóc bọn họ, chung quanh hết thấy đều mê ly mà cuồng loạn, chỉ có tâm Tiêu Đặc, lúc này lại tĩnh mịch trầm tĩnh như cũ.

Đời trước, nàng ôm mình một đêm, là ở trong một son động.

Cứng ngắt ngắt đầu, mặc cho gió thổi tóc đen đập vào chóp mũi, hắn ngửa mặt nhìn son động này.

Chính là tại một chỗ như vậy, nàng ôm hắn một đêm sao?

Ngày thứ hai, nàng lại bị hắn thiêu chết.

Tâm Tiêu Đặc co rút một chút lại một chút, co lại chỉ còn một cái hạch nho nhỏ, trong cái hạch nhỏ đó dường như ngưng tụ đau đớn hai mươi mấy năm hắn từng phải chịu đựng, đau đến bén nhọn thấu vào tận xương.

Nếu nói lúc trước hắn không hiểu nàng, không biết vì sao nàng e ngại mình, bài xích mình, lừa gạt mình, như vậy hiện tại đã hiểu.

Bây đời, nàng đau nàng sợ, nay từng phân từng tấc phản phệ lên người mình.

hắn biết hiện tại nàng tất nhiên là tuyệt vọng, không phải tuyệt vọng với hắn, cũng không phải tuyệt vọng với yêu, mà là tuyệt vọng với cái gọi là số mệnh.

Trong bóng đêm, hắn nhìn chằm chằm mặt mày thanh tú của A Nghiên có vẻ bình tĩnh, trong lòng mình bạch, lúc này nàng ngay cả không biểu lộ ra ngoài hoảng sợ như lúc đầu gặp nhau, nhưng ở sâu trong nội tâm, nàng cực độ tuyệt vọng và bất đắc dĩ.

Nàng nhận mệnh vì cho dù hai người cộng lại, cũng không có khả năng kháng lại số mệnh.

Tiêu Đặc gian nan xả môi, cứng ngắt nở nụ cười, nâng tay lên, tận lực khiến mình mềm giọng.

”Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi.” Giọng hắn khàn khàn mông manh trong tiếng gió núi gợn dừ gào thét, nhưng kiên định, rõ ràng truyền vào tai nàng.

Nàng hoảng hốt ngắt đầu, cũng cười cười: “Ừ, ta đã biết.”

Tuy rằng đáp ứng, đến cùng đáy lòng vẫn thờ dãi.

Hai người đi ra khỏi núi. Dọc đường đi đương nhiên là hết sức gian nan, ngẫu nhiên trong núi rừng còn có tiếng hổ gầm sói hú, dường như ở ngay bên cạnh.

A Nghiên khó tránh khỏi lạnh xương, nắm chặt tay Tiêu Đặc, nhủ thầm nói: “sẽ không có hổ nhảy ra ăn chúng ta chứ.”

Tiêu Đặc cảm thụ được thân thể nàng hơi co rúm lại, giống như ở trong lòng mình đêm qua, run rẩy, lập tức ôm chặt nàng: “Có ta ở đây, sẽ không sao.”

Lúc ôm như vậy, suy nghĩ trong lòng hắn hơi mông lung, không khỏi ngước mắt, nhìn nàng trong màn đêm. Nàng mặt mày thanh tú, thân hình tiêm nhuộm, cứ như vậy dựa vào lòng hắn, run rẩy động lòng người.

hắn đau lòng nàng, càng ôm chặt nàng, trong lòng cũng không thôi nghĩ đến mấy đời trước nàng vừa kể.

Nếu nàng là nữ nhân của mình, hắn sao có thể bỏ được hại nàng nửa phần, che chở còn không kịp.

A Nghiên hơi tựa vào trong lòng Tiêu Đặc, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn vào trong núi rừng bên cạnh. Vừa nhìn đã thấy con người màu xanh lạnh băng trong rừng u ám lúc sáng lúc tối lóe lên, tâm nhất thời căng thẳng.

Dù hổ lang nàng cũng không sợ, nhưng vừa rồi son động kia giống như đúc son động kiếp trước, khiến nàng lâm vào lốc xoáy số mệnh, cho nên có chút thần hồn nát thần tính.

Ai biết đàn sói trong núi cũng chỉ ở bên cạnh nhìn, không dám tiến lên, dường như có chỗ cổ kỵ.

Mãi cho đến A Nghiên đi xuống núi, một đường không yên cuối cùng nàng nhẹ nhàng thờ ra.

Sói này dường như cũng sợ sát khí của Tiêu Đặc, không dám tiến lên mạo phạm.

Tới khi đi xuống chân núi, chung quanh rất yên tĩnh, trong lòng dãy núi chỉ thấy có một thôn trang yên lặng tiêu điều. Lúc này trời đã sáng, phía trên thôn trang bị một tầng sương mờ bao phủ, như khói huyền ảo, không giống nhân gian.

A Nghiên thấy vậy, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: “Xem ra chỗ này rất kín đáo, thật sự là chốn đào nguyên, nhân gian tiên cảnh, xem ra người Bắc Địch bên ngoài cũng chưa từng tới.”

Ít nhất không liên lụy nhiều người, ít nhất bọn họ còn có một chỗ ẩn thân.

Ai ngờ Tiêu Đặc lại nhử mày nhìn chăm chú vào phía đông thôn trang.

Ở phía đông thôn trang, có một tòa miếu thờ, phong cách cổ xưa kỳ dị, phía trên giống như một thanh kiếm hướng lên bầu trời, phía dưới cái bệ hình bát giác, xem ra là dùng gỗ lim và bùn đất dựng thành. phía trước miếu thờ, đám đông dân chúng đang quỳ, một đám thành kính ngửa đầu nhìn miếu thờ, như đang chờ mong cái gì.

Lúc này A Nghiên cũng chú ý thấy, nheo con ngươi nỗ lực nhìn xem, cuối cùng thấy rõ ràng.

“Có nam có nữ có già có trẻ, xem ra là người trong thôn này.” A Nghiên kết luận.

Tiêu Đặc không nói, chỉ yên lặng nhìn chăm chăm thần miếu kia.

không biết vì sao, khi nhìn thấy thần miếu này, trong lòng hắn lướt qua một loại cảm giác kỳ lạ, thật giống như trong cơ thể có gì đó vẫn bị áp chế, nay tỉnh lại, bắt đầu ần ần muốn động.

A Nghiên nhìn, lại lôi kéo tay hắn một phen, nói: “đi, chúng ta đi xem đi.”

*****

Lão tộc trưởng dẫn theo tộc dân, đã quỳ trước thần miếu cả một đêm, trên bộ mặt già nhiễm mỗi một, bất quá con ngươi thâm thúy vẫn tràn ngập thần thái.

“Vừa rồi, ta mới được thần dụ của tổ tông lão Nô.”

Lời này vừa ra, mọi người đều nhìn về phía lão tộc trưởng.

Nghe nói tổ tông lão Nô đã cung phụng trong thần miếu, có đôi khi xảy ra thần dụ đến tộc trưởng đương nhiệm, nhưng vị tổ tông lão Nô này không thường hiển linh, đôi khi mấy trăm năm cũng chưa hiển linh.

một người bình thường sống lâu nhiều lắm hơn trăm tuổi, tộc trưởng đương nhiệm bình thường đã bảy tám mươi, trong bảy tám mươi năm này, chưa chắc có thể đợi được một thần dụ.

Có thể nói, nghe được thần dụ, đó là một việc vinh quang cỡ nào.

Lúc này lão tộc trưởng rơi lệ đầy mặt, nặng nề khấn đầu trên mặt đất, cơ hồ muốn dập đầu đến xuất huyết.

hắn run run giọng nói: “Vâng, tổ tông lão Nô, tiểu bối đã biết, tiểu bối ghi nhớ.”

nói đến đây, hắn lại nặng nề dập đầu vài cái, mới nói này nói: “Tổ tông lão Nô chuyển thế nhân gian lịch kiếp, đã đi về cõi tiên, hôm nay hồn sắp về Thượng Cổ Sơn.”

Chúng tộc nhân vừa nghe, không khỏi rung động vô cùng, đều quỳ xuống dập đầu, trong miệng hô to “Văn bối nghênh đón tổ tông lão Nô trở về Thượng Cổ Sơn.”

Lão tộc trưởng lại ngửa nét mặt già nua, nhìn thần miếu tang thương trước mắt.

Ngoài thần dụ vừa rồi kia, hắn còn nhận một tin tức trọng yếu, cũng không thể nói với người trong tộc.

Thần kiếm vẫn được cung phụng trong miếu kia, sở dĩ có dị động, đó là bởi vì thần kiếm qua hai giáp (1 giáp là 60 năm), đã tiến nhập Thượng Cổ Sơn.

Thần kiếm một khi tiến nhập Thượng Cổ Sơn, sẽ làm toàn bộ Thượng Cổ Sơn và Vọng tộc rung động không có cách nào đoán trước được.

Lão tộc trưởng dài thở dài một hơi, đột nhiên nghĩ tới một vị thần trong câu nói Vọng tộc lưu truyền tới nay.

Cuối cùng một ngày, Thượng Cổ Sơn ầm ầm rung động, thần miếu sẽ sập đổ, tổ tông lão Nô sẽ đi ra khỏi thần miếu, cũng kết thúc ba ngàn năm thù hận của người Vọng tộc bọn họ.

Nhưng đến cùng ngày đó khi nào thì đến, đến cùng vì sao thần miếu sẽ sụp đổ, hắn lại không thể biết.

Thần miếu này, là năm đó lão tổ tông Vọng tộc tìm thấy, hắn vì sao xây thần miếu này, vì sao lệnh cho con cháu hậu đại duy trì hương khói ngàn năm không thể trong thần miếu, người đời sau không thể hiểu hết.

Tộc trưởng chỉ biết là bên trong thần miếu kỳ thật cung phụng một thanh thần kiếm, thần kiếm là từ một thanh kiếm thần màu đen và một vỏ kiếm màu trắng tạo thành, kiếm thần hơn phân nửa ở bên trong vỏ kiếm, còn một nửa đã rút ra.

Thần kiếm có phong ấn phù chú màu vàng.

Về phần kiếm này vì sao bị phong ấn tại đây, có quan hệ như thế nào cùng với tổ tông lão Nô, cũng không có người nào biết.

đang nghĩ tới đây, chợt nghe thấy phía sau truyền tới tiếng kinh hô, cũng có người cao giọng hỏi: “Các ngươi là người ở đâu, vì sao tiến vào Vọng tộc ta, vì sao bước vào cấm địa thần miếu ta!”

Tộc trưởng vừa quay đầu lại, đã thấy bên trong sương mờ sáng sớm, có một nam một nữ dắt tay đập ánh sáng mà đến.

Đột nhiên nhìn lại, nam tử kia cao ngất tuần tú, mặt mày hẹp dài lợi hại, cả người tôn quý lạnh lùng, cứ như vậy đập ánh sáng, giống như thiên thần hạ phàm. tộc trưởng không khỏi hoa mắt, choáng váng, cũng là không biết đây là cảnh trong mơ hay là sự thật.

Dù nam tử này là người ngoại tộc, nhưng không hiểu sao ông lại cảm thấy nhìn quen mắt, dường như nam tử này nên xuất hiện ở Thượng Cổ Sơn, cũng nên xuất hiện tại thần miếu.

hắn hơi hơi nhíu mày, lại nhìn về phía nữ tử bên cạnh, thấy nữ tử mềm mại nhu hòa sát bên người hắn, hiếu kỳ nhìn mọi người.

hắn cũng đã mất mớ, lúc đầu còn không rõ, sau nhíu mày nhìn kỹ, không khỏi sắc mặt biến đổi lớn, cả người cứng đờ tại chỗ.

Dưới Thượng Cổ Sơn là thần miếu Vọng tộc, người bình thường không thể dễ dàng bước vào.

Bao đời người Vọng tộc, duy chỉ tộc trưởng đại nhân có quyền bước vào bên trong thần miếu.

Cho nên trong nhóm người này, chỉ có tộc trưởng biết, trong thần miếu, trên tường treo một bức tranh nữ tử cũ kỹ phủ bụi.

nữ tử trước mắt này, rõ ràng giống hệt bức họa trong miếu.

Tộc trưởng đại nhân gắt gao nhìn chăm chăm nàng, yết hầu nghẹn ngào, nửa ngày vẫn không nói nên lời.

Tác giả có chuyện muốn nói: Thượng Cổ Sơn, Vọng tộc, thần miếu, cùng với thần kiếm, bức họa thờ phụng bên trong —— đây là bối cảnh đặt ra trong [Người một nhà dưới núi], kỳ thật cũng là bối cảnh thiết trí [Lang phu]. Xuất hiện tộc trưởng ở đây, đại khái so với [người một nhà dưới núi] sớm hơn chín mươi năm. nói cách khác, Vọng tộc lúc này, Tiểu Hắc và Vô Mạt còn chưa xuất thế. Tộc trưởng này là phụ thân tộc trưởng [Người một nhà dưới núi].

PS: Tác giả nhắc đến 2 truyện khác là [Người một nhà dưới núi] (truyện này đã hoàn và đã edit) và [Lang phu] (hình như chưa có nhà nào làm). Mình chưa đọc 2 truyện trên, ai đọc rồi tóm tắt hộ với.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tim Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Chương 104

Nữ tử trước mắt này, rõ ràng giống hệt bức họa trong miếu.

Tộc trưởng đại nhân gắt gao nhìn chăm chăm nàng, yết hầu nghẹn ngào, nửa ngày vẫn không nói nên lời.

Nhưng nhóm tộc dân chung quanh không hiểu, bọn họ phần nộ tiến lên, vây lấy A Nghiên và Tiểu Đạc, hai người lạ từ ngoài đến, hơn nữa còn cảm gây gộc, hung thần ác sát chất vấn Tiểu Đạc: “Các ngươi đến cùng là ai, tới nơi này có mục đích gì?”

Tiểu Đạc nhíu mày, lạnh lùng đảo mắt qua nhóm người này, cũng không nói.

hắn cao ngạo khiến đám người nổi giận: “trong thần miếu tộc ta, lúc nửa đêm có dị động, sáng nay các ngươi hai ngoại nhân lại tự tiện xông vào.”

Nhất thời các tộc dân tự phát vây quanh Tiểu Đạc và A Nghiên, định công kích bọn họ.

A Nghiên khó tránh khỏi lo lắng, nhìn côn bồng trong tay họ, không phải trường kiếm —— xem ra là không có cách nào dùng lại trò cũ.

Lại nói, dù trong tay bọn họ là kiếm, chẳng lẽ mình có thể giữa ban ngày ban mặt làm chuyện vợ chồng? A Nghiên tà ác cúi đầu, quét mắt nhìn hung khí của Tiêu Đạc.

anh hùng không đất dụng võ rồi.

Nhưng đúng lúc này, tộc trưởng lại có phản ứng, bước lên phía trước ngăn cản: “không thể vô lễ!”

Những lời này vừa ra, nhóm tộc dân không khỏi có chút kinh ngạc, đều nhìn về phía tộc trưởng.

Bọn họ nghe lệnh tộc trưởng, cũng không dám có động tác gì, chỉ chờ tộc trưởng nói tiếp.

Tộc trưởng trầm trọng nhìn kỹ A Nghiên, thấy A Nghiên mặt mày thanh tú, hai mắt trong suốt, thần thái thản nhiên. hần càng nhìn càng cảm thấy cực kỳ giống nữ tử trên bức họa.

Liên tưởng đến qua trời giáng dị tượng, lại nghĩ tới tổ tông lão Nô gần đây hèn về Thượng Cổ Sơn, lại còn nữ tử này cùng với nam tử tôn quý bất phàm như vậy bỗng nhiên hạ xuống phía trước thần miếu Vọng tộc.

Lão tộc trưởng lập tức không dám chậm trễ, bước lên phía trước, cung kính nói: “Xin hỏi khách quý, đến từ phương nào, vì sao tới đây?”

ánh mắt Tiêu Đạc lợi hại dừng ở trên người lão tộc trưởng.

hắn kỳ thật có chút không vui, vừa rồi lão già này đánh giá cẩn thận A Nghiên một phen, ánh mắt kia khiến hắn không thích.

Bất quá hắn cũng nhìn ra tình cảnh lúc này, lập tức hơi hơi vuốt cằm, lạnh nhạt nói: “Bên ngoài chiến loạn không ngừng, ta ở trong lưu dân loạn thế, vì bị quân Bắc Địch bức bách, không thể không trốn vào núi, ai ngờ trong lúc vô ý bước vào quý thôn, nếu có điều mạo phạm, còn thỉnh thứ lỗi.”

nói ra mấy câu thật sự thành khẩn, A Nghiên không nghĩ tới hắn cao cao tại thượng thiên, chi kiêu tử như vậy còn có thể cúi đầu mà nói loại lời khách khí này, lập tức không khỏi nhìn hắn thêm một lần.

Tiêu Đạc đương nhiên nhìn ra tâm tư của nàng, đậm liếc nàng, hơi nhíu mày.

Lão tộc trưởng nghe thấy lời Tiêu Đạc, cũng bước lên phía trước, cung kính nói: “Cũng là khách quý bất đắc dĩ, ta đương nhiên sẽ không truy cứu. Vọng tộc ta mặc dù ở trong núi hoang, cuộc sống đơn sơ, nhưng dân chúng trong tộc cũng thuần phác hiếu khách. Khách quý nếu không ghét bỏ, ta nguyện hết lòng chiêu đãi.”

dân chúng trong tộc thuần phác hiếu khách? A Nghiên nhìn nhìn tộc dân xung quanh chưa kịp dỡ bỏ xuống về mặt hung thần ác sát cùng với côn bồng trong tay còn chưa buông, khẽ ho, gật đầu cười nói: “Nếu lão tộc trưởng không ngại quấy rầy, chúng ta đây xin được nghỉ tạm hai ngày.”

Lão tộc trưởng cười gật gật đầu, lại nhìn về phía Tiêu Đạc: “Thoạt nhìn vị công tử này hẳn là bị thương? Có cần lão hủ hỗ trợ nhìn xem?”

Tiêu Đạc hơi nhíu mày, đang muốn nói gì, lại bị A Nghiên hung hăng néo một cái lên cơ bắp rắn chắc sau thất lưng, ngăn cản hắn nói tiếp.

”Đúng vậy, hắn bị thương, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là được.”

A Nghiên nói nửa thật nửa giả, bởi vì bị thương là không có cách nào giấu diếm, nhưng cũng không dám nói thương nặng. Dù sao trước mắt trừ bỏ vị tộc trưởng này, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, coi như hòa ái, những người khác mặt hung thần ác sát còn chưa bỏ xuống, không dám nói nghiêm trọng, khiến bọn họ hành động thiếu suy nghĩ.

Tiêu Đạc đứng tại chỗ, dù không thể đánh, tốt xấu cũng có thể tạo được tác dụng uy hiếp.

Sát tinh chính là sát tinh a.

Tộc trưởng nghe lời này, vội cười nói: “Nếu như thế, vậy ở lại tộc nghỉ thêm mấy ngày đi. Tộc của ta tuy rằng mọi thứ đơn sơ, nhưng cũng gần sơn thủy, nhân sâm, lộc nhung, tuyết liên, đông trùng hạ thảo các loại bổ dưỡng cũng không ít.”

A Nghiên vừa nghe, đương nhiên trước mắt sáng ngời. Nàng đang lo Tiêu Đạc thân thể suy yếu, nếu có thể được chút thuốc bổ này, đương nhiên rất tốt cho thân thể hắn.

Nàng cũng không đợi Tiêu Đạc nói, trực tiếp trả lời: “Nếu như thế, tộc trưởng đại nhân, vậy cảm tạ trước!”

Lập tức Tiêu Đạc và A Nghiên được tộc trưởng an trí ở trong thôn, các tộc nhân chung quanh lúc này sắc mặt cũng đều trở lại bình thường, không còn hung thần ác sát, lại dùng ánh mắt tò mò đánh giá bọn họ.

Vọng tộc này đãi khách quả thật rất nhiệt tình, chẳng những xuất ra các món ăn ngon trong tộc chiêu đãi, còn đưa tới nhân sâm, lộc nhung cho Tiêu Đạc bổ dưỡng thân thể. Hơn nữa còn đưa tới quần áo tắm rửa và đệm chăn mới.

Lão tộc trưởng còn dẫn theo A Nghiên và Tiêu Đạc xem xét một chút cảnh trí trong thôn. Lúc đi đến trước thần miếu, khó tránh khỏi nói đến, lão tộc trưởng liền kể lại lịch Vọng tộc.

Hóa ra ngọn núi này gọi là Thượng Cổ Sơn, thôn này gọi là Vọng tộc. Vọng tộc có lão tổ tông gọi là Nô, vị tổ tông lão Nô này đại khái định cư từ mấy ngàn năm trước dưới Thượng Cổ Sơn. Lúc đó Thượng Cổ Sơn vẫn còn hoang vu một mảnh. Sau này vị tổ tông đầu tiên này xây thần miếu, ở bên cạnh thần miếu, cưới vợ sinh con, liền mang theo con cái hậu thế khai khẩn Thượng Cổ Sơn, ở phụ cận thần miếu kiến tạo phòng ốc nhà cửa, cũng làm ruộng cấy bừa.

Mấy ngàn năm qua, tổ tông lão Nô ngày xưa đã có mấy trăm con cháu, đều sinh hoạt trong thôn Vọng tộc này, bọn họ cùng nhau chờ đợi cạnh thần miếu, chờ đợi dưới Thượng Cổ Sơn.

Đương nhiên, chuyện đêm qua trong thần miếu có tiếng kiếm kêu boong boong, ông đương nhiên là giấu diếm không nhắc tới.

A Nghiên nghe xong, bỗng nhiên xúc động, như có đăm chiêu, không khỏi ngẩn đầu, nhìn về phía xa xa.

Dưới bầu trời xanh thẳm, thế sự xoay vần, thần miếu đồ sộ đứng sừng sững dưới Thượng Cổ Sơn, lặng im mà trầm mặc, dường như cất dấu bí mật kinh người.

Thượng Cổ Sơn này...

A Nghiên nhắm mắt lại, nhớ tới Sài đại quân gia trong mộng kia tức giận với mình không chịu nổi, còn có núi hoang trụi lủi.

Ngọn núi này, chính là núi trong mộng kia sao?

Tiêu Đạc cũng ngưng mắt nhìn chằm chằm thần miếu kia, một lát sau, chợt thu hồi tầm mắt, không nhìn nữa.

Buổi chiều ở vùng núi thường dùng rau xanh, tươi mát ngon miệng, thật vất vả tiễn bước tộc trưởng tiếp khách, A Nghiên đóng cửa lại, cùng Tiêu Đạc nằm lên giường.

Nàng trước xem xét thương thế cho Tiêu Đạc, hoàn hảo không vỡ ra nữa, hần chỉ cần hảo hảo điều dưỡng, hần là không bao lâu có thể tốt hơn.

Tiêu Đạc cứ như vậy ngồi trên sạp, bả vai dễ trần. Bả vai rất dày rộng, thân thể cường tráng, mặt trên mặc dù có vết thương, nhưng không chút nào tổn hại về anh khí và tuấn mỹ của hần.

Nàng nhìn nam tử dung nhan tuấn mỹ, không khỏi hơi rung động trong tim.

Nhắc tới nam nhân bộ dạng thật sự là tốt, ngay cả dáng người cũng vô cùng đẹp. Ngày thường mặc y bào thì một bộ dáng tao nhã tôn quý, nhưng bên trong cũng tràn ngập lực đạo cương mãnh và sức sống. Trước kia lạnh như băng, hiện tại lại kiên cường như sắt, cả người chính là dung nham nóng bỏng.

A Nghiên thỏa mãn thở dài, ánh mắt khẽ nhúc nhích, lại ngẩng đến bảo kiếm ở chỗ kia.

Đây chính là thanh kiếm có thể chỉ huy kiếm thiên hạ, quả nhiên không giống bình thường!

Nàng nghĩ tới cái này, mặt liền đỏ.

Tiêu Đạc dường như phát hiện cái gì, nhíu mày, ánh mắt sâu thẳm chuyển tới, yên lặng nhìn nàng nói: “Đến làm chút chính sự đi.”

A Nghiên cắn môi, thấp giọng nói: “Cái gì là chính sự?”

“Chúng ta thí nghiệm hung khí đi.”

“không!” A Nghiên bắt đầu dõ: “Nơi này đến kiếm cũng không có, còn thử cái gì?”

Theo nàng thấy, hần dù bản thân bị trọng thương vẫn đã tâm bình như cũ, muốn tiếp tục cùng mình tu luyện kiếm pháp đây.

Nhưng Tiêu Đạc lại bắt được tay nàng, khiến nàng cảm bảo kiếm có một không hai kia.

A Nghiên có kiếm trong tay, nhất thời trong lòng sinh ra một cổ hào khí.

“Thu hồi đi!” Nàng ra lệnh.

“không được.” hần nói giọng khàn khàn.

“đang làm khách trong tộc.” Nàng không nói gì.

“Ta nói, đây là chính sự.”

hắn nghiêm cẩn nói như vậy, lập tức kéo A Nghiên cúi đầu xuống, ghé sát vào thì thầm nói:

”Người không phát hiện lúc chúng ta xuất hiện tại Vọng tộc này, nhóm người này có vẻ khác thường sao?”

”thì sao?” Nàng thuận miệng hỏi như vậy, trong lòng lại giật mình, bởi vì nàng cảm thấy Thượng Cổ Sơn này rõ ràng bên trong lộ ra cổ quái.

”Người xem, hình dạng thần miếu rất giống một thanh kiếm. Đêm qua lúc ta thi triển hung khí, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, toàn bộ núi rừng đều rung động, người nói chỗ thần miếu này có phải cũng chịu ảnh hưởng hay không? Lúc chúng ta đến có thể nhìn thấy, quần áo bọn họ đều bị sương mai làm ướt, một đám về mặt mỗi mặt, nhìn qua hẳn là quỷ tại chỗ cả một đêm. Nếu ta đoán không sai, tối hôm qua chúng ta làm hung khí, sợ là thôn bọn hắn cũng xuất hiện dị động.”

”Người nói rất có đạo lý.” A Nghiên gật đầu, đồng ý.

”Hơn nữa hôm nay lão tộc trưởng kia, ánh mắt nhìn chúng ta rất kỳ quái...” Tiêu Đạc không vui nhều mày: “Về mặt này nhất định có cổ quái.”

A Nghiên xem thế này là triệt để hiểu.

Nàng gật đầu: “Quả thật đúng vậy.”

Tiêu Đạc cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm dung nhan nàng xinh đẹp tuyệt trần như hoa, ôn nhu nói: “Người đã đồng ý, chúng ta liền bắt đầu đi.”

”A?”

Nàng kinh ngạc, bất quá Tiêu Đạc cũng đã cúi đầu xuống.

Lúc này, kiếm kia hung mãnh hơn bình thường, một chút lại một chút, mỗi một lần đều thực sự tiến công vào. Lúc bắt đầu nàng cắn răng miễn cưỡng chống đỡ, sau này cắn răng nhịn xuống, lại rốt cục nhịn không được, bắt đầu liên tiếp bại lui không có cách nào chống đỡ, rõ ràng rơi xuống hạ phong.

Trong phòng ốc tối tăm, không có ánh trăng chiếu vào, một hồi luận kiếm xưa nay chưa từng có ở Thượng Cổ Sơn lại bắt đầu.

Nhưng ngay ở phía đông đầu thôn Vọng tộc đang yên lặng, chậm rãi phát sinh một màn làm cho người ta ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tím Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Chương 105

Hóa ra trong đêm dài ở đây, phóng tầm mắt nhìn, một vòng trăng sáng như miếng ngọc treo cao phía trên ngọn núi, thanh lãnh cao xa, sáng tỏ ngời ngời. Ngay dưới trăng, núi non trùng điệp núi, là thần miếu Vọng tộc ngạo nghễ đứng thẳng trong quang huy mộng lung, cô độc mà tịch mịch, sừng sững dưới Thượng Cổ Sơn.

phía trên thần miếu, đỉnh trường kiếm tản ra bạch quang như có như không khắp xung quanh, xuyên phá bóng đêm mộng lung, bao phủ sơn thôn yên tĩnh, cổ xưa.

Càng làm cho người ta ngạc nhiên, trong núi rừng trùng điệp, xuất hiện vô số ánh sáng xanh lấp lóe, là đàn sói xuống núi, đều tụ lại trước thần miếu, hai chân trước phục xuống, làm ra tư thế quỳ lạy.

”Này... Này sói đó là thế nào...” A Nghiên không khỏi sát vào Tiêu Đạc vài phần.

Tiêu Đạc nhíu mày, chỉ vào nơi nào đó trên bầu trời: “Nhìn nơi đó.”

A Nghiên ngửa mặt nhìn, thấy trên bầu trời đêm, một đàn hùng ưng mạnh mẽ quần kết thành đội, giương cánh bay phía trên thần miếu, mãi không đi.

dị tượng đó hiển nhiên đã bị thôn dân nhìn trong mắt, đã thôn dân già trẻ, được tộc trưởng dẫn dắt đi tới thần miếu quỳ lạy, thậm chí phát ra tiếng rên rỉ hoảng sợ.

”dị triệu như thế, chẳng lẽ Vọng tộc có tai ương ngập đầu?”

Tộc trưởng thần bí khó lòng ngẩng đầu nhìn thần miếu, thờ dài: “Mọi người chớ hoảng sợ, ta sẽ vào trong miếu tìm hiểu.”

Tiêu Đạc xem hết thấy, lén lút nhảy qua cửa sổ, về mặt khó phân biệt: “Dị tượng ở thần miếu, hay là cũng có quan hệ với chúng ta?”

A Nghiên hiện giờ như ở trong đám mây.

Nàng với Tiêu Đạc làm chuyện phòng the, liên quan gì với thần miếu...

Nàng nhũ mày nghĩ nghĩ, rốt cục nói với Tiêu Đạc: “Hay là chúng ta cũng đi vào trong thần miếu nhìn một cái?”

Tiêu Đạc trầm mặc, cuối cùng gật đầu: “Được. Lúc ta xuống núi, phát hiện mặt sau thần miếu dường như là có cửa, có thể đi vào từ nơi nào đó trong núi, chúng ta bây giờ đi qua tìm xem”

Kỳ thật có thể thấy được, Vọng tộc này coi thần miếu như chỗ thần thánh, không cần nói bọn họ là ngoại nhân, thậm chí đến tộc trưởng cũng không thể dễ dàng đi vào. Nhưng tộc trưởng này hiển nhiên có điều giấu diếm bọn họ, nếu hỏi tộc trưởng cũng không có cách nào có được đáp án.

Nay không thể không mạo phạm quy củ của bọn họ, vụng trộm đi vào trong thần miếu, tìm hiểu một chút.

nói xong là động, Tiêu Đạc vốn muốn tự mình đi, nhưng là sợ để A Nghiên ở chỗ này, chẳng may xảy ra chuyện gì, ngược lại là làm cho người ta lo lắng, đành mang nàng theo. Hai người vụng trộm đi đường vòng tới phía sau thần miếu trong núi. Tiêu Đạc quan sát dọc theo mạch đất nửa ngày, cuối cùng rốt cục mang A Nghiên tới một sơn tuyền, nơi đó có nước suối chảy, dưới suối tìm được một cửa vào.

“Xem ra chính là nơi này.” Cái động khẩu kia có thể cho một người đi vào.

“Trong thần miếu xem ra là ẩn dấu bí mật.” A Nghiên không khỏi kinh ngạc, lúc cả hai đi vào tìm hiểu.

đang nói, bầy sói bên người dường như thấy động tĩnh ở đây, ánh mắt xanh lục chuyển sang hướng này.

A Nghiên tâm nhất thời nâng lên, nàng xưa nay biết sói là động vật tinh táo, chưa từng nghĩ mình và Tiêu Đạc đã cẩn thận như thế, nhưng vẫn bị bầy sói phát hiện.

Ai biết Lang Vương cầm đầu, một đôi mắt xanh đã thấy bọn họ, nửa ngày sau, thế nhưng chân trước gấp lại, quỳ xuống mặt đất.

Trong khoảng khắc, tất cả đàn sói đều phục xuống.

giăng co như thế một lát, đám sói kia đều không tiếng động lui ra.

Này...

A Nghiên không khỏi dính sát vào bên cạnh Tiêu Đạc, thấp giọng thì thầm nói: “Chẳng lẽ người không chỉ là thần kiếm có thể hiệu lệnh kiếm trong thiên hạ, thế nhưng còn có chút quan hệ họ hàng xa xưa với sói?”

Tiêu Đạc cũng cảm thấy cảnh tượng vừa rồi hết sức dị thường, nay nhớ tới, từ lúc mình xuất hiện tại Thượng Cổ Sơn này, bầy sói dường như luôn luôn ẩn núp chung quanh, nhưng lại không có một con sói nào dám lên mạo phạm.

Bất quá nghe A Nghiên nói như vậy, hần vẫn nâng tay, néo néo gương mặt nàng: “Ta với sói không có quan hệ họ hàng, nhưng người, khả năng cùng sói là họ hàng xa.”

Phàm là nhắc tới họ hàng với sói, phản ứng đầu tiên mọi người nghĩ đến tất nhiên là chó.

A Nghiên nhũ mày, hiểu được Tiêu Đạc đang cố ý chê cười mình, liền hừ nhẹ một tiếng: “Người mới là chó, cả nhà người là chó!”

Tiêu Đạc nghe được, cười nhẹ, nắm tay A Nghiên, tiếp tục lén lút theo địa động tiến vào thần miếu. Đây hẳn là đã rất nhiều năm, một đường đi tản ra mùi bùn đất cũ kỹ, khó tránh khỏi làm người ta sặc. Tiêu Đạc che chở A Nghiên một đường đi phía trước, không biết đi bao lâu thì thấy phía trước rộng mở có ánh sáng, đúng là một cái kỳ án.

Xem ra là kỳ án làm từ gỗ hồ dương, hẳn là từ rất lâu, tản ra hơi thở xưa cũ, trên kỳ án thờ một bức vẽ thanh kiếm, còn có một pho tượng lão nhân thần thái già nua.

A Nghiên nghiêng đầu đánh giá một phen, rốt cục nhìn không được thấp giọng nói: “Đây, đây không phải Sài đại quân gia sao?”

Tiêu Đạc hiển nhiên cũng nhận ra.

Vị lão nhân này, tuy rằng nhìn so với Sài Hóa già hơn một ít, cũng từ ái hơn, nhưng đúng là Sài Hóa, không sai được.

Nghĩ tới lúc trước người Vọng tộc nói tới tổ tông lão Nô của bọn họ lịch kiếp trong nhân gian trở về Thượng Cổ Sơn, lập tức không khỏi nhũ mày.

“Sài Hóa đã chết?” hần thanh âm thấp lạnh, tuy ngữ khí có chút nghi vấn, nhưng hiển nhiên là khẳng định chuyện này.

Sài Hóa đã chết, hần nói muốn báo thù rửa hận cho A Nghiên, nay hết thấy đều không thể.

hần còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi Sài Hóa, nhưng nếu Sài Hóa đã chết, không còn ai có thể trả lời hần. Sài Hóa hầu hạ hần, chiếu cố hần nhiều năm như vậy, nếu Sài Hóa đã chết, hần không thể không có vài phần thờ dài.

Tiêu Đạc chậm rãi tiến lên, nhìn chằm chằm pho tượng trước mắt, pho tượng kia vừa thấy chính là ít nhất có ngàn năm lịch sử.

hắn không khỏi lẩm bẩm nói: “Ngươi thực chính là Sài Hòa sao? Nếu vậy, ngươi đến cùng là ai, ta là ai, vì sao ngươi ở trong này?”

Bất quá vị tổ tông lão Nô này, hoặc là nói Sài Hòa, hiển nhiên là không có khả năng trả lời hắn.

Tiêu Đạc nhìn pho tượng một lát liền nắm tay A Nghiên, một lần nữa đi vào trong.

Bên trong dĩ nhiên là một thông đạo rộng, tường đá hai bên thông đạo được khắc họa minh châu hiểm thấy, so với trứng gà còn lớn hơn, tản ra quang mang nhu hòa, chiếu rọi toàn bộ thông đạo sáng như ban ngày.

Bọn họ nhìn nhau lại tiếp tục đi về phía trước.

Ước chừng đi mất hồi gian nửa chén trà nhỏ, liền thấy phía trước một người đang đứng, mặc áo da cá, chống quái trượng đầu cá cũ kỹ, quay lưng về phía bọn họ.

A Nghiên và Tiêu Đạc liếc nhau, đều không hé răng.

Ở nhà ngươi ta làm khách, lại định làm trợn, còn vừa vận bị bắt, vận khí này, cũng không thể không buồn.

Bất quá Tiêu Đạc đến cùng da mặt dày, hắn hiển nhiên cũng đoán được sẽ gặp vị tộc trưởng này, lạnh nhạt tự nhiên nói: “Lão tộc trưởng khỏe.”

Lão tộc trưởng quay đầu lại, thở dài: “Hai vị khách quý, đêm khuya thế nào không nghỉ ngơi tốt, lại tự tiện vào nơi cấm kỵ của Vọng tộc ta?”

Tiêu Đạc nhú mày, cười cười: “không phải ta muốn mạo phạm, thật sự là lúc nửa đêm, bị bạch quang làm bừng tỉnh, không ngủ được, liền ở trong núi đi lại, ai ngờ trong lúc vô tình gặp một cửa sơn động, cứ như vậy đi tới.”

A Nghiên thấy hắn nói dối được mặt không đỏ tim không đập mạnh, lập tức cũng bước lên phía trước, cười nói: “Tộc trưởng đại nhân, chúng ta hai người đang lo không biết đi đến chỗ này thì nên đi ra thế nào, gặp được tộc trưởng đại nhân, thật là tốt quá!”

Lão tộc trưởng đến cùng là không chấp, ha ha nở nụ cười, gật đầu nói: “Nếu như thế, ta mang hai vị rời khỏi đây.”

Tiêu Đạc cũng không muốn đi, tầm mắt hắn lướt qua lão tộc trưởng, nhìn về phía cách đó không xa, đó có thể thấy cách thông đạo không xa chính là một cái sơn động mở rộng, trong đó bạch quang hắc quang lần lượt thay phiên lóe ra, hiển nhiên là có gì đó đặc biệt.

đã đi tới nơi này, đương nhiên không có đạo lý bỏ dở nửa chừng.

Tiêu Đạc bình thân ung dung nói: “Nhà ta có một người hầu, chạy trốn, ta hoài nghi hắn trốn vào đây, có thể cho ta vào tìm thử.”

Lão tộc trưởng nghe vậy, đầu tiên là sững sốt, nhưng nhìn kỹ Tiêu Đạc, rồi ha ha cười nói: “Xin hỏi người hầu trong nhà công tử, bộ dạng ra sao?”

Tiêu Đạc đạm nói: “Chính là bộ dáng như pho tượng lão nhân gia bên ngoài kia.”

Lời này vừa ra, lão tộc trưởng cả người chấn động, không dám tin nhìn Tiêu Đạc.

”người hầu trong nhà công tử, bộ dạng giống pho tượng bên ngoài?”

Tiêu Đạc gật đầu, nhìn kỹ vẻ mặt lão tộc trưởng: “Phải.”

con ngươi già nua của lão tộc trưởng thâm thúy, gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Đạc, nửa ngày sau, hắn nắm quái trượng đầu cá run run đặt sang một bên, cung kính làm một lễ với Tiêu Đạc.

A Nghiên liếc mắt nhìn Tiêu Đạc một cái, không khỏi nghĩ, hay đây cũng là người hầu nhà hắn?

Ai ngờ lão tộc trưởng hành lễ sau xong, nghiêm túc nói với Tiêu Đạc: “Còn đây là cấm địa của Vọng tộc ta, người bình thường không thể dễ dàng bước vào, nơi này cũng không có người hầu công tử muốn tìm, vẫn là mời công tử trở về đi.”

Tiêu Đạc xả môi, cười lạnh: “Ta vẫn muốn tìm tới tổ nhà ta, đương nhiên tiến vào, ngươi nếu nhường đường thì thôi, nếu không chịu, dù là ai, cũng đừng mơ tưởng chặn đường ta.”

hắn đây là vẫn bất thành liên dùng đến võ.

Nhưng lão tộc trưởng cũng không chút sợ hãi, quái trượng đầu cá chắn ở trong này: “Công tử nếu muốn xông vào, lão hủ đương nhiên liệu mình bồi theo.”

Ý tứ là, nếu muốn tiến vào, đạp qua thi thể hắn.

A Nghiên thấy vậy, bắt đầu hoà giải: “Vị lão nhân gia này, trong thần miếu phát ra bạch quang, đến cùng cất giấu bí mật gì, ngươi nói với chúng ta một chút, có lẽ chúng ta có thể thương lượng. Nếu ngươi cố ý đi một mình, không cho chúng ta vào, đến lúc đó hân ——”

Nàng chỉ chỉ Tiêu Đạc: “hân cũng không phải là người tì khí tốt, hoặc là đốt núi, hoặc là giết người, loại chuyện xấu này hân đều có thể làm ra được.”

Nàng thậm chí còn thở dài: “nếu ngươi chọc giận hân, đến lúc đó ta muốn giúp ngươi cũng không có cách nào.”

Lão tộc trưởng trầm mặc một lát, cũng nở nụ cười, cười đến thần sắc quỷ dị, hân vừa cười ha ha, vừa vung quải trượng đầu cá.

quải trượng đầu cá vừa động, Tiêu Đạc ngưng thần, sắc mặt khê biến: “không tốt, A Nghiên, nhanh rời đi!”

Trog thần miếu chấn động không thôi, rầm rầm rung động, xem ra đúng là muốn sụp xuống?

A Nghiên cũng phát hoảng, vội lôi kéo Tiêu Đạc nói: “Đây là sắp trời sụp đất nứt? đi nhanh chút!”

Nếu chết ở chỗ này, thật đúng là mất nhiều hơn được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chương 106

Lão tộc trưởng thấy tình cảnh này thì dừng quải trượng đầu cá lại, trong miệng phát ra mấy tiếng “Tư đằng phổ kéo cổ trát” linh tinh, nghe như là chú ngữ.

Lão vừa thu lại, liền như mây tan trăng sáng, tiếng âm vang ngừng lại, chấn động mãnh liệt cũng đình chỉ, phát sinh hết thảy vừa rồi dường như là Tiêu Đạc và A Nghiên nhìn sai.

A Nghiên nhìn Tiêu Đạc, thấy hân nhú mày đẹp, hai tròng mắt lợi hại nhìn chăm chăm lão tộc trưởng kia.

Nàng cúi đầu nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy chiều số này hết sức quen thuộc, không phải là chính mình và Tiêu Đạc ở sơn động từng sử dụng sao? Nhất thời bỗng nhiên muốn cười, nàng và Tiêu Đạc dùng chiều này hù dọa người khác, lão tộc trưởng lại dùng đúng như vậy hù dọa mình?

Nhưng mà vị lão tộc trưởng này dựa vào một cái quải trượng đầu cá, đã có thể khiến cho thần miếu chấn động không thôi, sợ là trong thần miếu này có cơ quan âm khí, nếu vội vàng xâm nhập, ngược lại sẽ bị ám toán.

Nếu không có cơ quan âm khí, thì có khả năng là đạo thuật huyền diệu. Dù sao Vọng tộc này ở ngay dưới Thượng Cổ Sơn, vì sao ngoại nhân không thể dễ dàng đi vào. Chỉ có mấy trăm thôn dân cứ như vậy thủ vệ thần miếu kỳ quái này, mấy ngàn năm vẫn không để ngoại nhân bước vào, tất nhiên là có chút bản lĩnh độc đáo.

Lập tức A Nghiên kéo kéo tay áo Tiêu Đạc, cùng ánh mắt ám chỉ, ý tứ là rời đi thôi.

Tiêu Đạc bản thân bị trọng thương, nếu cứ cậy mạnh, sợ là khiến cho thương thế tăng thêm, càng không dễ dàng khỏe lại.

Tiêu Đạc trầm mặc mím môi, nhìn chăm chăm lão tộc trưởng.

Lão tộc trưởng thần nhiên nhìn hân, con ngươi già nua thâm thúy có quang mang làm cho người ta nhìn không hiểu.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí hết sức trầm trọng, ngay cả A Nghiên bên cạnh cũng cảm thấy ngực bức bối, hơi thở gian nan.

thật lâu sau, Tiêu Đạc nở nụ cười: “Lão tộc trưởng, đa tạ chiều đãi, hôm nay ta đường đột vào cấm địa, nay nhận lỗi với lão tộc trưởng. Chúng ta lập tức rời đi, còn thỉnh lão tộc trưởng bớt giận.”

Lão tộc trưởng nhìn chăm chăm Tiêu Đạc, cũng không có ý trách cứ, ngược lại cung kính cúi thất lưng, như là làm một đại lễ với Tiêu Đạc.

Tiêu Đạc thấy vậy, cũng cúi người đáp lại lão tộc trưởng, sau đó khẽ gật đầu, dẫn A Nghiên quay đầu rời đi.

một lần nữa từ thông đạo chui ra, A Nghiên mệt đến tê liệt ngã xuống tại chỗ.

”Xem thế này là không còn mặt mũi trở về Vọng tộc nữa, đáng tiếc những người đó có nhưng hươu và các thứ tốt, cũng không mang theo mấy cái!”

Nàng chưa quên, Tiêu Đạc vẫn là người bệnh, phải điều dưỡng, bằng không đi ra ngoài gặp quân, Bắc Địch hai người đều phải chết.

Tiêu Đạc cũng như có đăm chiêu, một lát sau, nâng tay lên đặt bên môi, phát ra một tiếng kêu dài. A Nghiên đang buồn bực, liền thấy một bóng đen từ không trung bay đến, giương mắt nhìn chính là Phi Thiên.

Phi Thiên đầu tiên là bay tới, dừng trên vai A Nghiên, thân thiết cọ cọ mặt nàng.

Tiêu Đạc thấy vậy, nhướn mày, trên mặt có vẻ không vui.

Phi Thiên vội rời khỏi A Nghiên, ở bên cạnh Tiêu Đạc cọ móng lấy lòng.

Tiêu Đạc thân nhiên phân phó nói: “Trở về, tìm Sài Hóa. Nếu hắn còn sống, liền bảo hắn đến gặp ta. Nếu đã chết, làm rõ chết khi nào, về báo cho ta.”

Phi Thiên kêu ngoa ngoa vài tiếng, lại lưu luyến nhìn A Nghiên, rốt cục vurun người xòe cánh, lẳng không bay đi, trong nháy mắt chỉ nhìn thấy một chấm đen, cuối cùng cũng biến mất trong màn đêm.

Đội Phi Thiên đi rồi, Tiêu Đạc mới nói: “Vọng tộc này xem ra thập phần cổ quái, đòi trước người đã từng gặp tình huống thế này chưa?”

A Nghiên lắc đầu: “Chưa từng. Hơn nữa Thượng Cổ Sơn này, ta cũng chưa nghe nói tới bao giờ.”

Những đòi trước, nàng cũng từng đập dấu chân khắp đại giang nam bắc, nhưng không biết Thượng Cổ Sơn, càng không cần nói một thôn Vọng tộc lánh đời như vậy.

Tiêu Đạc trầm tư một lát, mới thông thả nói: “tộc này có chút cổ quái, nếu chúng ta xông vào, sợ là đối phương đã chuẩn bị, phải bàn bạc kỹ hơn. Ta xem Sài Hóa cùng Vọng tộc này có quan hệ sâu xa thâm hậu. Trước hết tra xem hắn còn sống hay không, nếu còn sống, đương nhiên để làm, nếu đã chết, chỉ có thể lại tính tiếp.”

A Nghiên gật đầu, nhìn hắn nói: “Người nói phải, thần miếu này và Vọng tộc cũng không trốn đi đâu. Nay máu chó là phải đường thân thể rồi lại tới xem...”

Nàng nói tới đây, nhớ tới bên ngoài rối loạn, trong có nhân mã của tam hoàng tử và hoàng thượng đang đuổi giết hắn, ngoài có quân Bắc Địch nhìn hắn như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

“Người tính toán làm thế nào?”

Nàng có thể dự cảm, chờ hắn đường tốt thương thế đi ra ngoài, tất nhiên làm chuyện lớn.

hắn tuy rằng đang thất thế nhất thời, nhưng vẫn luôn trọng chính cần khôn, khiến thiên hạ này phải cúi đầu, cuối cùng vinh đăng ngai vàng, ngồi hưởng nam nhìn hướng bắc, xưng đế thiên hạ.

Chỉ là, bên ngoài sẽ lại xuất hiện một hồi tình phong huyết vũ.

Hoi hơi rũ mắt xuống, nàng khẽ thở dài ở trong lòng.

Nàng chỉ biết, hắn là một sát thần, mỗi một đòi đều giết hết người bên trong để đi lên đế vị, đi một bước cũng là đao quang kiếm ảnh. Còn mình, từng là địch nhân với hắn, không phải cũng đều bị thảm chết đi sao?

Đời này, mình theo bên người hắn, cũng phải nhìn khắp thiên hạ bị giết, khiến thiên hạ này vì thế biến sắc sao?

A Nghiên trong lòng có chuyện, cũng không nói lời nào, chỉ ngơ ngác ngồi.

Tiêu Đạc thấy vậy, sờ sờ đầu nàng, ôn nhu nói: “Người cũng không cần lo lắng, bên ngoài tuy có chút loạn, ta cũng sẽ thu thập xong, chỉ cần một ít thời gian thôi.”

A Nghiên cũng không muốn nói ti mỉ chuyện trong lòng với hắn, chỉ gật gật đầu.

Hai người đỡ nhau đi ra khỏi núi, trong núi đường sá gập ghềnh, hai người đi đứng đương nhiên có chút gian nan, bất quá cũng may giúp đỡ lẫn nhau, không đến mức ngã sấp xuống. A Nghiên lo lắng thân thể Tiêu Đạc, sợ miệng vết thương hắn vỡ ra, cố ý yêu cầu đi chậm chút.

Tiêu Đạc nhìn nàng một cái, cũng không nói ra, chỉ thả chậm cước bộ.

Dọc đường đi, ngẫu nhiên thấy bên đường có chút quả dại dây leo, A Nghiên dừng lại hái, còn tìm trứng chim. Nhưng đáng tiếc là không thấy được thảo tốt gì, nếu không hái một ít đem bán cũng có thể kiếm chút bạc.

“Ai cũng phải ăn cơm, hiện tại trên người hai ta không có bạc, phải nghĩ biện pháp kiếm tiền bạc phòng thân, bằng không ăn cái gì uống cái gì?”

“Người chỉ cần thế.” bên môi Tiêu Đạc nổi lên chút cười, trêu tức nhìn nàng.

“Hừ, người đương nhiên không hiểu, người mỗi một đòi đều là hoàng tử, chưa từng quan tâm chuyện củi gạo dầu muối. Người nhìn ta, đều qua ngày như thế! Chỉ là kẻ đáng thương khốn cùng, thất vọng, thật vất vả làm công chúa, quý nữ cũng không được sống yên ổn qua ngày!”

Nàng oán giận như vậy, quai hàm và cổ đỏ bừng, búi tóc phía sau nhảy lên, thật sự là đáng yêu.

Tiêu Đạc nhìn không được nâng tay vuốt ve gò má nàng sinh động mềm mại: “Bằng không kiếp sau, ngươi làm nữ hoàng đế, ta làm thuộc hạ, mỗi ngày hầu hạ ngươi, cho ngươi hết giận?”

“Hừ hừ hừ, vừa nghe đã biết là không thành ý, còn nói kiếp sau cái gì!” Chuyện kiếp sau, nếu hần nhớ được mới là lạ đấy. Đến lúc đó không bị hần chém chết, nàng sẽ niệm một tiếng a di đà phật.

“Được, vậy đời này đi. Đời này nếu ta có thể chiếm được giang sơn, liền cho ngươi làm nữ hoàng đế.” hần hứa hẹn ra miệng.

“Vậy còn ngươi? Làm thừa tướng của ta sao?” A Nghiên nghe chủ ý này cũng không tệ —— tuy biết rằng tuyệt đối không có khả năng, nàng làm sao được làm nữ hoàng đế a.

“Ta a, đương nhiên là làm vương phu của ngươi, hôm nào cũng ngày đêm làm lưng vát vả, ban ngày giúp ngươi vát vả làm chính sự, buổi tối giúp ngươi vát vả làm giường sự... Còn ngươi, chỉ cần ở hậu cung tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường chờ ta là được.”

Nghe qua rất tốt đẹp, bất quá vẫn cảm thấy chỗ nào không đúng...

A Nghiên suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng mới hiểu được, nàng mỗi ngày tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ, thì tính là nữ hoàng đế cái gì, rõ ràng là nữ nô!

Tiêu Đạc nở nụ cười, thấy nàng bất mãn bưng bình đại ngộ, mặt mày tuấn mỹ hẹp dài càng nhu hòa, không còn lợi hại như xưa. Ngón tay hần nhẹ nhàng cạo lên môi nàng mềm mại, nói giọng khàn khàn: “A Nghiên, nếu có kiếp sau, chúng ta không làm nữ hoàng đế, không làm hoàng tử, chúng ta chỉ như thôn nữ, thôn phu nơi sơn dã, mỗi ngày chăm chỉ làm việc, mặt trời lặn thì về, sống ngày tháng vô tranh với đời, được không?”

Giọng hần thanh lãnh, êm dịu khàn khàn, A Nghiên nghe ra trong giọng nói ôn nhu ấm áp, đến tâm cũng mềm nhũn.

Chuyện tới bây giờ, nàng mới biết, bao nhiêu khổ, bao nhiêu đau, hóa ra cũng có thể quên hết, chỉ cần một câu như vậy của hần.

Nàng ngửa mặt, trong mắt mơ hồ ươn ướt, gật đầu nói: “Được, nếu có kiếp sau, chúng ta chỉ như thôn nữ, thôn phu nơi sơn dã.”

Lúc này nàng nghĩ, tương lai nàng thật sẽ có thể trở thành một thôn nữ, nhưng còn hần thì có chút không thể tưởng tượng được.

Dù sao đó cũng là chuyện thật lâu sau này, hiện tại hai người ôm nhau trong bóng đêm nơi rừng núi, tình ý nồng đậm, sâu triền miên, đúng là khó phân khó tách.

A Nghiên từng cảm thấy Tiêu Đạc thô hần, cả người đều lạnh, bất quá giờ này khắc này, nàng lại từ trong ngực dày rộng của hần cảm thấy một tia ấm áp.

Hóa ra hần cũng có thể không phải là băng.

*****

Hai người một đường đi ra khỏi Thượng Cổ Sơn, bên ngoài đương nhiên là một mảnh tiêu điều, chung quanh cũng không có người ở.

“Chúng ta hiện tại nên đi đâu?”

“Trước không cần hỏi, đi theo ta là được.”

A Nghiên thấy Tiêu Đạc nói đến đây nói, có bộ dáng nắm chắc, xem ra là đã tính trước kỹ càng, lập tức không hỏi.

Ai ngờ bọn họ đi về phía trước, ước chừng một canh giờ lại nghe thấy phía trước truyền đến tiếng gót sắt. Tiêu Đạc sắc mặt trầm xuống, lôi kéo A Nghiên nói: “Ngươi trốn đi, ta đến ứng phó bọn họ.”

A Nghiên lo lắng xem vết thương của hần: “Có thể chứ?”

Tiêu Đạc đẩy nàng ngã xuống ven đường.

Thiết kỵ rất nhanh chạy tới, quả nhiên là người Bắc Địch, những người đó đột nhiên thấy Tiêu Đạc, hết sức kinh ngạc, rất nhanh có người nhận ra, kinh hi hô: “Tiêu Đạc, bắt hần!”

Nhất thời những người đó đều ra tay, Tiêu Đạc cũng không trốn, trực tiếp tung người, áo choàng huyền sắc phía sau bay lên không trung, tiếng gió phàn phật. Thấy Tiêu Đạc giống như hùng ưng bay lên, tung đảo qua quân Bắc Địch, những người Bắc Địch đó đều rơi xuống ngựa, Tiêu Đạc đoạt lấy một thanh kiếm, đón đầu quét ngang.

Cái gọi là một kiếm nơi tay, hần quang chiếu Cửu Châu, một đám quân Bắc Địch tất cả đều bị đâm trúng mi tâm, hộc máu ngã xuống.

A Nghiên theo bên cạnh, thật sự là nhìn ngây người, bắt quá một lát, mấy chục mạng người đều ngã xuống đó.

Tiêu Đạc lưu loát thu hồi kiếm, lướt kiếm lên chiến bào của một người Bắc Địch, lau đi máu trên kiếm, lại lấy túi nước và lương thực từ những người đó.

Sau đó hắn mới tới nắm tay A Nghiên.

”Xem này ăn uống, ngựa cưỡi đều có.”

Hắn nói thật thân nhiên, A Nghiên đã có chút không chịu nổi.

Nàng không phải người cổ hủ, biết đối phương là địch nhân, hai quân giao chiến, đao thương không có mắt, đương nhiên sẽ có người chết.

Bắt quá nhìn mấy chục người, chỉ khoảng nửa khắc ở trước mặt mình mất mạng, nàng còn có chút chấn động.

Xem ra một đời tướng quân kia của nàng thật sự là uống phí, vẫn quá non...

Tiêu Đạc cũng không biết suy nghĩ trong lòng A Nghiên, hắn ôm lấy nàng, xoay người lên ngựa, quất roi phóng đi.

A Nghiên được hắn bảo hộ trong ngực, tâm thần có chút hoảng hốt, cứ dờ dẫm tựa vào trên người hắn.

Trong hoảng hốt, nàng lại nhớ tới rất nhiều điều, lưu dân nàng từng biết giờ thế nào, còn có tiểu cô nương Tiểu Linh nhi biết chuyện làm cho người ta đau lòng kia, hiện tại hết thấy ổn không?

đang nghĩ như vậy, nàng liền cảm giác được sau lưng có chút mềm nhũn ướt át truyền đến.

Trái tim A Nghiên khẽ nhúc nhích, nhất thời hiểu được.

”Ngươi, ngươi, miệng vết thương lại vỡ toang!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Tìm Chết Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.